Оссолінсъкі колекції.

CD – диск виконано в рамах угоди укладеної з квітня 2004 р. між Львівською науковою бібліотекою НАН України у Львові і Національним Закладом ім. Оссолінських у Вроцлаві.

Lwowska Naukowa Biblioteka im. W. Stefanyka NAN Ukrainy. Oddział Rękopisów.
Zespół (fond) 4.
Zbiór rękopisów Biblioteki Baworowskich

Dział (opys) 1

422. Tertia Pars Divi Thoma Scholastica Theologia – scripta Florentia per Stanislaum Malicki Carmelit. 1636.

STRONY NIEZAPISANE NIE ZOSTAŁY ZDIGITALIZOWANE

Nr. 422.

VIII. A 86

Si Peccatum Theologicum non est simpliciter infinitum tunc est simpliciter finitum: Sed si est simpliciter finitum dicatur pro illo posset facere pura creatura de condigno Et sic

AA

72

Si peccatū mort Theol: nō est simplr infinitū pura creatura esset digna
proillo posset condigne satisfacere Et si nō est condigne proillo satisfa
signume quod Pec: Mor Theol nō sit simplr infinitū.

P. Ans: peccat mort Theo: est simplr infinitū proillo pura creatura posset
Deo offenso condignū et adēqtm reddere pretium Et
P. Ans: Illud est pretium adēqtm prooffensa, quod tm Deo placeret, qtm
displiceret offensa: atqui pura creatura posset tm elicere actum cy de
lectionis, qui tm Deo placet qtm displicat offensa Et
Pr Nor; Actus Dilectionis tanta hī intensitatem, qtm hī odibilitatē
offensa Et tm placeret qtm displiceret peccatū in tāe offensa.
Contra Sed etiam si Peccatum Mortale Theol: nō est simpliciter infinitū
tm proillo pura creatura posset condigne satisfacere Et si proillo
nō posset condigne satisfacere signū est quod nō sit simplr infinitū.

TERTIA PARS DIVI THOMÆ SCHOLASTICAE THEOLOGIÆ.

Scripta.

Florentiæ Per Fr. Stanislaum Malicki Carmelitã

Sibi et suis.

Incepi 23. octobris A 1686.

Za nię A 5

BIBLIOTEKA FUNDACYI HR. BAWORowskiego

TRACTATVS PRIMVS DE SANCTISSIMO INCARNATIONIS DOMINICÆ MISTERIO.

Hæc est totius Angelici Doctoris Summæ Theologiæ coronis in qua de Augustissimo Verbi Incarnati Mysterio vsq; ad quonem 59. inclusiue pertractat prosequendum de Sacramentorum vt potissimorum Beneficiorum a Xpō Redemptore in reparatione humani generis institutorum tractationem. Restabat agendū de fine immortalis vitæ quem merito Passionis eius resurgendo consequimur. Verum mors immatura conceptæ Disputationis filum sancto doctori præcidit.

QVAESTIO I.

De conuenientia Incarnationis.

ARTICVLVS PRIMVS.

Vtrum Conueniens fuerit Deum Incarnari.

Conclusio affirmanb. Quoniam pò conuenient supponit Possibile, prius de possibilitè Incarnationis, de qua S. Doctor cum veligrit Scholastich in 3ª disptin. pª quam ille brevitati studens omisit tractat nobis Disputandum est. Intelligimus autem nomine Incarnationis subsistalem vnionem naturæ humanæ cum Verbo. Dicimo qd vox sumpta est ex Joan. Et Verbum caro factum est quæ abolitionis substantiæ a Deitate ens incorporatio docet.

Disputatio Prima.

An Creaturam Vniri Deo in Vnitate Personæ sit possibile.

Quæ Dubitandi oritur ex tpli radice Ideà psona assumente ex naà assumptibili ea vnione vtriusq. Ex má radice neq nulli: lant Difficultes Imà Deus é non homo factus homo p vnionem seà et subsistalem Rationem Deus mutabil cum mutari nihil sit aliud nisi acquirere aliqd quod non habebat. Confirmo. Si Angelus assumeret humanitatem mutaretur ex non habente eà humanitem fieret habens Ergo et Deus 2da Quicquid é mobile est possibile Verbum ab æterno fuit mobile ergo possibile Jdò sibi cdgdo mobile est componibile Omne componibile p se ordinatur ad compartem cum qua componit Ergo omne mobile est possibile a Comparte ad quam ordinatur. 3tia Substa creata est nata Deo non sit supplere modi Qualitèr Jam ea modus Esse habet suum esse partem p inhærentiam multiplicat aut Jesum viri naè creatæ p inhærentiam Jam ea modus Compar in què Casu forsàn quo Deus supplere negt ex Caà formalis vt et naalis Componant vt semi Entia. 4ta Verbum est immensum Ergo si vniretur naè creatæ etiam ipsa foret immensa et ubiq. ea multiplicat esse plurand non esse cum naà sibi substanter vnita. 5tá Jam si Deus vniri si non nihil vel alterius effectionis Ergo neq in rone supponi.

Ex vtra Radice nascunt duæ difficultates. Imá est Ea aut prædicata

Creata distingr a nâa aut non si non Ego nego ꝑt assumi nâa Creata non assumpta eius ꝑsonalitate Qꝺ implicat assumi ꝑsonalitem qa de eiꝰ rone est incommunicabilitas ergo et naam si distingr Ergo Deus assumi: set naam non assumpta ꝑsonalitꝫ Ex quo sequ Deus non fuisse ro. biscam unionis Inen qa non habet ꝓcipuum complementum sine quo est subsista Creata negꝫ 2ꝺo. Deum non curasse ꝙꝺ id in nâa erat ritiosum qa non curauit ꝑsonalitꝫ qꝺ non assumpsit sine negꝫ humaniter nolen: ter dicitur in verbo. 2da. Nâa humana Christi exista propria Ergo negt assumi ad existendum in Deo qa negt existere ꝛplicꝫ existentia.

Ex 3tia radice ꝙ. Omnes ꝺifficultates Ex dictis Entium completis non fit unum per se Ergo Deus et nâa humana sunt duo Entia completa Ergo.

2da Inter sinibilia debet esse aliqua proportio Qꝺ inter Deum et Creaturâ nulla est proportio Cum inter finite et infinitum sit infinita disparitas ꝙꝺ infinita in proportio Confirmis Qꝺ ê diuersitas inter Deum et Creaturam quam inter duo Contraria Qꝺ ex duobus Contrariis non fit unum qꝺ est Ergo nego ass.

3tia Omne Compositꝫ fit ex ꝓtinus inuicem ordinatis Qꝺ inter Deum et Creaturâ nullꝰ ê ordo partium Ergo nulla compositio.

Dico tamen imo Possibile ê Creaturam unire Deo. ê dicit qa Verbum caro factum est Joan 1mo Nec Qꝺ sequ non implicat possibile est Deo Creaturam uni Deo in unitate ꝙsonꝫ non implicat Nam vel implicaret hoc esset ex ꝑte Dei vel ex ꝑte Creaturæ non ex ꝑte Dei qa supponere naam est ꝓfectionem nullam dicere imꝓfectionem. Qa vel supponere est aliquid naam terminare in nonê subsi: stentis incommunicabili vel ultra Qꝺ debet sustentare naam dependentem a se: neutrum inducit imꝓfectionem; non primum ut constat in eodem supposito Filii: Qꝺ supponere naam Increatam non dum, quia sustentare naam dependentem a se est terminare dependentiam eiusdem ꝙ imꝓfectionem supponit in sustentante, nisi imꝓfectionem ergo in sustentato. Nec ex ꝑte Creaturæ Qa omne prius seiungi potest a suo posteriori et cum alio uniri, Qꝺ nego et subsistam Creatam esse sine naam Sinigulariter existentem qꝺ subsistentem incommunicabili Ergo seiungi est a subsistam essentia et unia alicui verbi. Supponit Qꝺ nâa subsistam Creatam a ꝑte rei distinguit a subsistâ Creata de qua nisa. Confirmis.

Ita se Qꝺ subsistâ a. ꝙpium modum essendi sicut accidens Qꝺ ꝙpium modum essendi in alio se

Qꝺ ex unione nâe Christi sequitur ꝙsonalitas nâe Ergo illam ꝑt assumpsisse Sicut Confirmatur Qꝺ Christus ꝑt assumpsisse set effectiue a supposito Creatore Qꝺ unit

essendi ñ alio sed ſt accidens relicto ꝓprio modo essendi modio sibi ꝓ se
et constat in accidentibus eucharisticis. Ergo pt substa relicto ꝓprio modo essendi
ꝓ se fieri in alio hypposito et aliena hypposituri subsistá.

Dico 2dō. Hoc bene est oēr difficultates quę contra hoc mysteriū fiunt so-
lubiles esse. Formaliter qa non possunt contradictoria esse simul qa sec. fidei
docet hoc mysterium esse possibile et reipsa factum. Ergo necessario dicę ꝓp.
ppr omnes implicantias quę contra hoc mysterium fieri possunt fiunt falsę pndęq; solu-
biles reipsa. Dicę reipsa qa non est necesse ñ sint solubiles ab hoc vel alio qa
non semper qui scit scit soluere ex suis principijs. Quod aut hoc sit debite
dictum, qa deducitur ex vna premissa reuelata et altera naturali quę hoc scilicet aut
ex illo deduci, qa vna reuelata et altera naturali si non formaliter reuelata tenet
ut explicata ꝓtinet ad fidem et constat ex dictis de fide.

Ad 1mam. Difficultem 1ma radicit dicit 1mus S. Doctor q. 16. a. 6. ad 2um et
in 3o dist. 1a q. 1a a. 1o ad 1m. Deum ex non ens creatura esse bonum ꝓ mutationem huma-
nitatis assumptę. Probat. Nam qua relatiue dicit possunt de nouo predicari de
aliquo absq; mutatione ipsius sō ex ſt dexter aut sinister ꝓ solam mutationem Co-
lumnę esse aut bonum fieri. Sed non dicit. Ergo nouę dicitur qua est relatio quędam.
Ergo ſt de nouo predicari de Deo ꝓ solam mutationem humanitis. ꝛt.

Sed hoc dictio sit difficultem qa quę relatiue dicit ꝓ mutationem alterius non
contingit nisi in recipiente formam a qua denominantur. Sed tunc recipiens et in recipiente
aliquo forma a qua sō dicit dexter aut sinister est columna nona dicit tantum in
columna. Ut patum denominatur sō ꝓ humanitatem sibi nisi in recipiente unitam, na
quamuis omnis sit quaddam relatio inter omnia ponit in forman quam omnis
nitinsecam subtō seu dicit cui unitur quę aut hoc denominatur mutant in-
trinsecē qa acquirit nisi intrinsecē formam a qua denominantur talia.

Sed hoc dictio Aliq inter quos Suarez Dis. 8a sec. 4a dicit patum non esse mutatum
qa si aliqd mutetur in homine. Ut si ipsi de nouo aliqd intrinsecē recipiat ci educi-
catur de potē passiua ipsius. Verbum aut humanitatem assumpsit cui subsistit
et in ipsum non per mutationem intrinsecē in ipso sed in humanitate duntaxat recepta.

Sed contra. Qa licet hoc sit bene dictum non est tñ adequata cā mutationis ut
constat in mā qui ꝓ solam unionem cum alia naturali nitrinsecē mutatę dicitur nec
anima nec unio educat, de potē ipsius hoc qa multi negant unionem in composito

Non valent. Quia licet non sit acquisita proprietas relatiua qa subsistentiale non dicit aliquid relatiuum sed absolutum acquisitum nec valet dicere. Quod est sic. Communiter nouę proprietates relatiuę licet non sit relatiua aliquid tñ dicit.

Non est forma subiectiua respectiue ad unionem ꝓ ꝓ relationi potest unio esse forma subiectiua et ꝓ ꝓ alia relatione dicit humanitas sequens tunc relationem unionis sed non acquisitam ipsi.

naali fuit q̃ supponant illam solum recipiendã et terminari tantum ad naam
Sz nõ ẽ qa ad mutonem sufficit vt aliquid aegrat de nouo aliquam pfectionem
cum qua comparat aliquid unum quod antea non comparebat hinc illam aeg:
rat p unionem inhesiuam huic proximam terminatiuam.

Ad 3tio dic: Sdm Verbum p esse tm̃ non fuisse mutatum qa vt aliqd
dicat̃ mutari regrediatur de nouo aegrat pfectionem qm antea nullo mõ ha:
bebat neq formaliter neq eminenter Verbum aut̃ etiam ante Incarnationem hu:
maniter non habebat formaliter habebat tm̃ eminenter qa habebat virtutem pla:
cendi illam et hanc illa faciendi quidqd cum illa facere potest.

Sed Contra. Sum qa pt̃ mutatur naã intellualis quando ea non intelligen:
te et volente fit intelligens et volens et tm̃ intellectio eminenter continetur in
Deo non tm̃ naã intellualis Sum qa aliquis non mutaret̃ si habitu dispositio adhu
vellet aliqd de extra qa talis volitio eminenter continetur in Deo. Hic qa
Deus est Deus hic humanitate efficere posse quidqd cum illa facere pt qa habi:
facere de condigno pro offensis tibi illata hac humanitate non pt. Nõ valet
eminentialis continentia mutationem non impediat sicut ẽ qa continentia e:
minentialis non tollit priorem pfectionem formalem sic mutatio pfectiua est tra:
situs a priore forma ad formam qã prius pfectio esse in eo in quo ẽ eminentia:
hec continentia pfectionis formalis.

Ad 4tum dic: omissis 4to. Sdm Verbum non esse mutatum qa ad mutonem
pfectiuam epalem regitur vt res p aegritionem nouae entitatis pficiat. in re naturali
suo intrinseco esse vel operari. Sdm Verbum p aegritionem humanitatis multi
modis pficitur in suo intrinseco esse vel operari Sed Contra. Sdm
ea naã acgrendo formam mutatur ẽ ẽ Contra, qa per aegritionem alterius re
tractus mutatur perficiens in suo intrinseco esse et operari tractus ẽ hinc alterius e pfi
ciens naã existere ẽ operari posset Sdm substa p aegritionem accidentis mu
tat̃ qa utrumq; in suo esse ẽ operari pficit̃ nam nec accidens hinc substa
nec substa hinc accidente nabile existere ẽ operari posset Sdm mutat̃ hic
natura p aegritionem donorum supernaturalium qa per ea pficit̃ in suo intrinseco:
Co operari acgrendo modum operandi pfectiorem Contra qo habitus posset natura
acgrere entitatis qua multo modis pficeret subtum in suo intrinseco esse
vel operari non diceret̃ tale subtum mutari, vt Conflat p aegritionem rectis.

per quam

per quam non dr̃ bo intrinsece mutari qa illam non p̃fic̃it intrinsˢ
cè esse vel operari homis vno foret si Angelus supponitare naam humanam
p unionem terminatam ad se aut sustentando accidens corpeam à quo recip
esse nec in operari p̃ficeret. Constat 2lo rone.

Qa hmoi proprie res mutatur quando aliter se habet vel in ordine ad esse vel
in ordine ad operari sed quod res non p̃ficit in suo intrinseco esse vel operari non
dr̃ aliter se habere in ordine ad proprium esse vel operari p assistentiam non sus-
tentatiã. Xor̃ Patet. nam verbum p assumptionem humanitatis nec in
proprio esse nec in proprio operari mutatum est, siquidem tme illa existens
cū operari p̃fectissime p̃t. DICES

Mutatum est quoad esse humanitus et ad operari operatiõe Vicariali quam
hmoi humanitas operari non p̃t. Ego ad propriam mutationem non sufficit esse ac
gere nouam naam nec p illam sibi substratã unitam operari nisi aliqua p̃fe-
ctio redundet in intrinsecam entitatem ipsius naam sicut supponitans et
sustentans ostendit in scriptis allatis. Quamuis igr humanitas p
substãlem unionem sit facta naa Verbi et consequenter quidquid illa operatur
dicatur p illam operari Verbum qa tñ ex illa nulla redundat p̃fectio in in-
trinsecam naam Verbi non dr̃ p illam Verbum mutari nec ex eo quod Ver-
bum aliquas operationes exerceat p humanitatem quam tñ illa non posset dr̃
mutatum in operando qa tales operationes non fiunt p̃pria natura Verbi
elicitiue sed tantum significatiue qa non concurrit ad illas Verbum p̃-
liciendo sed significando merabr. Ad p̃mam autem operationem negatur
vt illa fiat in p̃pria operari virtute constat. Quia vel.

In forma ad Argumentum, nego Consequã. ad probationem Concessa Xor̃ Assũ
nor. Nam impossibile è fieri intrinsece et substãliter tale cum variatione in
proprio esse vel operari tme mutatione hui non aut tme variatione in proprio
esse et operari sane ea variatione dicit p̃ma mutatio quam non subiit
Verbum p substãlem unionem cum naa humana à qua tñ denominat
intrinsece et substãliter bo. Ad confirmationem nego ex eo quod Angelus so-
le mutaretur qa ex hoc fieret humanitas fieret habens sed aliunde qa
cum esse finitum capax esset aliquando nouo modo in esse q quoniã adiace-
ret illi mutaret illum in p̃prium esse intrinsecum. Nam Verbum forma hoc ipso quod

adiacet alteri ꝛt propria et intrinseca illi Perfectio.

Ad Secundam. Vera ē hec de ea q̄d ē ẏnibile et componibile hūbi chiē. aut p̄ modum alterius mfamantis. alia dico q̄d ē ẏnibile terminatiue et p̄mo: dum aliud hypostatis quo pacto ẏnibile et componibile est p̄bum Quodē ē ẏnibile et componibile terminando ē hypostando naām pfectionem dicat trie mperfectionē Vnde pfectio hūspā est quod accidentā hypostatet ē hūspā quod terminet naām Quare negan est quod ē Compositile hoc mō p̄ se ordinari ad aliud ca nō ex indigentia alicuiꝰ pfectionis quam expectat ab extremo ẏnibili sed ex plenitudine pfectionis quam ꝑt alteri communicare dī ẏnibile.

Ad 3tam. Dicim̄ nomen non ꝑt Deo supplere caaliter modi quoad mherentiam ꝑt aut quoad terminorem Duo q̄ppe dicat hūspā creata et esse modum ē esse enim naām habet ꝑt creatā 2dum ꝑt hūspā ē. nam ch̄ians Diuina est forme hūspā ē tm̄ non habet nisi ternarē naām Ego ꝑbum supplendo 3tiam ter: minationem hūspā create in naā assumpta supplet formā vicem hūspē. Hinc patet ad tam̄ probonem nōis dā 2dam Concedo hūspām creatam qua modus est caarē in gne cāe formis quia causat vt q̄d pfectibile negotiū caarē in gne cāe formis quia hūspā est eq vt hic non causat quia pfectibilis ē sed quia pfectiua Dicendo ꝑbum supplendo illam hūspām ca vicē non supplet genꝰ cāe formis An autem dicendum sit supplere aliud genꝰ cāe aliqui affirmant supplere genꝰ cāe terminatiue seu hypostatis quod ē tm genꝰ cāe chriſti ignot. Negant alij eo quod ꝑter q̄ assumpta non dat aliud genꝰ cāe Alij dicunt supplere genꝰ cāe ma: terialis Quia mperfectionibus ꝛc. q̄d genus dicat ad mperfectionem veritatem parum refert modo constet nullam in supplendo verbum mperfectionem contraxisse.

Ad 4tam. nego conseqūns nam caput ẏnitur aīa et tm̄ non vtrumq̄ ē ata ē caput cāe qa quotescūq̄ ẏnimus ẏnit alteri id quatē non vtrūq̄ ē ẏnit ē aliud. scilicet.

Ad 5tam. Nego conseqūns cāe discriminis replex ē ima qa quod ẏnit vt ota ẏnit vt semina qa ẏnit vt pars naē vita cadit ē pars hūsce naē vt aia aut Metaph. et vita angelica implicat aue Deum ẏnim vt semina tm̄ ē vt ptem con: stituentem vnum in natā naē qa vniret vt q̄d pfectibile quod ẏnit vt hypo: stasim ẏnit vt terminū pficiens et hypostasim naē. Solandem nōn ca non est deo vnim in natā disparitatis hominis ꝙ qa sic aia vniret vt ptes integrantes naām Solū ē qa cum in deo non sit alia vita q̄m intellectiua

Volitiua.

et voluntas actualis implicat Deum omnia in rone vitæ cuæ creaturæ qa implicat creaturam sicut potest intelligentem aut volentem intellectione aut volitione Dei. Quod implicando ego qa intellectio et volitio cum sint actus vitales non ponunt hoc solum actus nisi principio à quo ei niquo sit et ens ole rone actus vitalis aut esse non cum principio cognoscente et actus vitalis nec creatus aut ab illo effective procedere ut creatus de cognito Deo neq; pt esse non cum principio cognoscente creato nec effective ab illo procedere Ergo non pt illi omnia in rone vitæ. Ad 1mam 2dæ radicis.

Concedo prealiter modati desmignia à nata camq à jobo non fuisse assumptam rego tñ eam non esse nobilorem suppositi rone qa virtualiter solum specificat ponentes natam rego etiam Deum non curasse qdqd erat in ea nobilius assumenda ppter humanitatem assumpsit natam potius prealiter radicaliter rego tamen humanitatem nobiliter detinere à jobo. Nam tunc nata nobiliter detineret teneq; in alicuo hppotito quando ab eo non habet quidqd habere à suppto ut pote nata humana nobiliori modo habet à verbo qdqd haberet à suppto hppotito.

Ad 2dam 2dæ De humana nata assumpta ad existendum in jobo qa subsistentia est complementum existentiæ. Ad 3tiam radicis

Rego nrem nam esse verbum sit ens completum attamen humanitas est incompletum qa caret suppta subsistentia ad faciendum aut unum p se satis est ut alterum tantum extremum sit completum. Quod ea ad faciendum unum p se solum requiruntur ut unum se habeat ut potentiale alterum ut potentium in eadem rone. Ita se habent humanitas et verbum quorum illa est perfectibilis hoc perfectivum in eadem rone subsistendi.

Ad 2dam Rego nrem ens intellectuale natam creatam et omnem increatam proportionem perfectibilis et perfectivi in rone subsistendi quia ex pte creaturæ est obedientialis ex pte Dei nata ab eo non p mirum fieri ordinem aut transcendentalem respectum ens finitum perfectionem absolutissimo modo extrinsecam qdqd perfectissimum est in creatura sui perfectivi non obstat ut finita distata quia rone entitatis inter Deum et creaturam tam ea ratione stat proportio perfectibilis et perfectivi licet non obstante ut finita distata in rone entitis inter Deum et creaturam nihilominus stat proportio cognoscibilis et cognoscitivi. Ad contrarium nego. Concedo forte esse duo existentia in rone entis non autem in rone effectivi. Quod autem duo contradictoria

sicut magis ea comunicant in esse entis albedo et nigredo quam nigredo et fe-
licitas. Ergo illa comunicant in genere qualitatis et tñ bene facere possunt vni
accidentale non autem illa: non ergo. Ergo comunicatio in esse entis sed gen:
bo in esse perfectibile et perfectivi requiritur ad faciendum vnum.

Ad 3tiam. Negandum est de compositum ex gñibus inuicem ordinatis
nam bo tantum ex de composito naali nigredo vnung entis non est perfectibile
porro vnum ens non ordinat ad aliud nisi sit perfectibile ab illo ea omnia
ordo fundat in perfectibilitate vnius ab alio. Est igr inter Deum et Creaturam ordo
perfectivi et perfectibilis obedientialis ex parte creaturæ naalis ex parte dei absolutæ est:
Finem. DISPUTATIO SECUNDA.

An Mysterium Incarnationis possit naali esse cognosci.

Ratio dubitandi ea de facto demones inuebantur humanitatem Chri: esse
propria hypostasi Ergo euidenter arguebant illam hypostasem hypostasi increata
Probat consequia euidenter ea cognoscunt non posse naam ex alia hypostasi Con:
semens. Contra. Probabile est fuisse bo mysterium Angelis ante
creationis revelatum cuig fide debebant omnes assentiri Ergo euidenter
tenere poterant illud esse in bac individua naa quam colebant assumptam pri-
ma hypostasi creatam. 2do. Cognoscit naali Angelus naam humanam
ex naa rei distinguit a propria hypostasi et consequens posse diuina virtute ab
illa separari Cognoscit etiam naali Deum supplere posse qd ad id implicat
bo non implicat Deum supplere vicem hypostasis creatæ in naa. Ergo verum est.
Hic duplex est gñs altera de cognoscibilitate humanitatis assumptæ quoad
actum altera quoad Possibilitatem. DICO PRIMO.

Intellectus creatus solis naalibus luminibus est humanitatem existentem euidenter co-
gnoscere. D. Th. in 3. Dist. 1. q. 1. a. 2. et com: inter Scholasticos. Docet q. a. D. Pp.
Dyon. de Diuinis nominib. cap. 2. affirmat hoc mysterium latuisse Angelos quibus ad
supernaturalem ignotum fuisse contendam ab Apostolo solicarent Colligit Chrisost. ex 3. ad
Ephes. ubi docet Paulum hoc mysterium manifestasse primis apostolis et prophetis
Cœlestibus per Ecclesiam vero repert Homil. 5. ad Colloss. qui in explicando ad
quoad actum circumstab quibus erat cognoscendum aliqua quoad hypostasim illud
beat. Angeli viderunt in verbo increato beatitudinis cuig fide summa assentiri.
Fundamentum est. Ea non sit Incarnatio existens euidenter cognosci

nisi ovel

nisi vel intuitiue p̃ spẽs vel abstractiue p̃ eam aut essẽ cognosca vnio humanitatis cum verbo sec̃h duplicẽ modo pt̃ euidenter cognosci. Et nullius rei supernatis spes debita ẽ intellectui creato nisi ẽ illa eam aut essentiam videre et illam euidenter ostensam. Ex quibus omnibus quoad eam supernaturalem rationem nullum argumentum efficax contra nos aut ex nullo esse naturali euidenter arguitur. Vnde ad maiorem dubitandi rationem nego consequentiam. Probatur 1o nego sequelam. Humanitas conseruari non potest fine subsistentia nam sicut conseruari potest accidens fine subiecto ita et subsistentia fine subsistentia supplente eius in genere causae efficientis. 2do Esto illa conseruari non posset fine aliqua subsistentia nego tamen Angelum nolentem humanitatem Christi fine propria subsistentia euidenter videre illam subsistere subsistentia mercenaria nam dubitare posset illam vi obiecti specialem rationem posse esse occultam.

Ad confirmationem. Nego consequentiam. Quia non fuit hoc mysterium reuelatum Angelis cum omnibus suis circumstantijs vnde non poterant Demones ex illa vniuersali conclusione quod verbum esset incarnandum euidenter colligere illud esse in hac individua humanitate incarnatum Christum eamque videre propria subsistentia suppositata.

DICES.

Saltem poterant ex miraculis quae in confirmationem huius veritatis Christo fecerant euidenter incarnationem existere cognoscere quia euidenter Demonij Deum ad falsum attestandum concurrere non posse. Sed euidenter erat Demonium multa miracula facta fuisse a Christo confirmatione quod ipse esset filius Dei. Ergo euidenter erat Daemonij quod Christus erat filius Dei.

Nego consequentiam. Posito quod Daemones euidentia extrinseca in attestante qualis est cognitio rei p̃ ipsa attestantis Dei non aut̃ sit intrinseca euidentia rei attestatae incarnationis existere cognoscere quia prior euidentia habetur per lumen naturale obiectum cui vis non transcendit cognitionem naturalem potentiae non habetur non sit nisi lumine supernaturali cum illius obiectum sit ipsa vnio hypostatica humanae naturae cum persona diuina. Et sequitur hic ipsa.

DICO SECVNDO. Nulla cognitione humana vel Angelica pt̃ incarnationis possibilitas cognosci. Contra Fundamentum est fundamentum accidentis cancellatum. Quia sit opus quoad eam supernaturale non pt̃ naturali cognitione euidenti cognosci nam haec cognitio vel est intuitiua p̃ speciem

2o Negatur consequentia quia non fuit reuelatum mysterium incarnationis nisi supernaturaliter et ratione mysterij nisi Christo non ergo

Ad 5am ni debita esse cuicumq; intellectui creato vel abstractiue p̃ 5aam aut
ipsum. Ad ch̃m naalis arguens 5aam hypnaturaliter euidenter non dat 5aam
de huius esse ê Diuina ostensa qua cognosci naaliter non pt̃ ordinic ad des
se possibiles. Et quamuis naaliter cognosci possit illam posse id omne quod nõ
implicat euidenter tñ cognosci non pt̃ an hic esse sit qui non implicet.
Ex dictis patet ad obiectionem primam. Dicitur enim quod licet euidenter
cognoscat Angelus humanitatem a pte rei distingui a Diuina subsista virtual:
et euidenter non cognoscit illam separabilem esse ab omni subsista creata. Pa
multa sunt a pte rei distincta a quibus tñ res separari non pt̃ non ex pte
terminorum ab omni actione exempta actualis ab omni entia et res ab om-
diuinõe separari ex sentia ea distinguentiũ. Sed esto euidenter cognoscat Ange-
lus illam ab omni subsista creata separari posse nego tñ euidenter cognosce-
re illam sine imperfectione a Deo per se ipsum supplenda posse qa cum hec nõ
sperni debeat [illegible] si intrinsecam et substantialem unionem humanã naã cum persona
Pbi. Prudenter dubitaret Angelus an Deus unio imperfectionem importaret
Deo non quamuis cognoscat hypostatice forte non inuoluere imperfectionẽ
dubitare tñ posset Deum imperfectionem importare unde compassibilem humanitatem
2 1 3
ri omnẽ naã complexum importare imperfectionem
Dicitur 5o. si pa e opinio que dicit unionem naalem subsistentiã unoct tñ
terminari ad alterum extremum posset Angelus euidenter hoc euidenti arguere
possibilem esse Deum unionem ritor Deum et naam humanam qa in ea nulla
appareat imperfectio ex pte Dei terminantis talem unionem ad se. Nõ
esse qa sit scitu opinabile nõ sequitur euidenter Angelum esse ea arguere
possibilitatem in carnonis qa dubitare posset an talis unio sit possibilis nisi
licet
aliunde implicantiam non inuoluat quod ipsum latet.
Dicitur 6o. Non pt̃ naali euidenter demonstrari hoc Mysterium
esse impossibile e S. Ths. loco citato. Quidlibet ex quodlibet e pri
Ergo eius contradictorium e falsum quod aut e falsum non pt̃ euidenter demon-
strative patum qa ab demonstrato pcedere dt ea pte falsi aut ea principia veri
tatis non habeat demonstrati euidenti. Nullum non potest.
Obiicies hmõi. Ad duo quorũ Ad naalis non pt̃ demonstrare maxima:
rationem esse possibilem Ad naalis non pt̃ demonstrare incarnationem esse impossi-
bilem

bilem sunt

bitem sunt contradictorie ergo altera vera falsa. Non negando dictas contradictorias in sunt quarum una negat alteram Aliquis non sunt sed proprietates non sit eadem res demonstrari nec vt euidenter possibilis necnt

euidenter sin possibilis ga cum demonstrans sit in ordine ad intellectum non ha: bum regnit vt res sit talis in se Deo vt possit ab intellectu cognosci talis quamuis ergo possibilis sit incarnatio tñ se a nobis tñ naturaliter cognosci non sit vt possibilis nec tñ illa sit cognosci vt euidenter impossibilis ga euidenter impossibile cognosci non sit nisi a deo vt sit tale.

Obij cies 2do sit intellectus Angelici omnes rones que contra incarna: tionem fieri possent naturaliter soluere ergo illig possibilitem naturaliter sit cognosce Hoc constat ga si non posset soluere omnes posset iudicare illam esse impossibilem Consequia Probi Soluendo enim res omnes impossibilitum euidenter cognoscit illam vt non impossibilem ergo euidenter cognoscit illam vt possibilem. Ad 2m Esto Angelus euidenter soluat oes rones que contra hoc mysterium fieri possunt non tñ euidenter cognoscat nullam aliam superesse quod necessarium ē ad euidenter cognoscen possibilitatis eiusdem cum ea Angelus non conspiciat nec potam obe: dientialem creaturę nec ipotam Dei non sit euidenter scire an aliqua sit implicantia vel ex parte creaturę vel ex parte Dei que huic mysterio re: pugnet ergo etiam omnes implicantias que de facto sunt aut fieri possunt soluat euidenter adhuc non poterit esse certus de possibilitate incarnationis.

Disputatio 3tia.

An incarnatio verbi fuerit conueniens.

Vndagat sic S. Th. Conueniens non incarnatio in ordine ad finem intrinsecum ipsum scilt deitatem in ordine ad finem extrinsecum

Dico primo. Conueniens fuit Deo incarnatio Patet a S. Th. duplex

affert 2 1ma. ex manifestatione diuinorum Attributorum Conueniens enim fuit ut ipsa diuina Dei inuisibilia eiusdem manifestarent Dee en Damas. 3o de fide cap 1o ꝙ incarnationem manifestat Bonitas Sapientia Iustitia ejusdē Dei ergo ſ. 2da ex nā Bonitatis Quod aliqui conueniat tñ rationē ꝙmit nāe conueniens illi Deo summo bono conuenit summo modo se communicare ergo Deo ꝙ ē summum bonum Conueniens incarnari ꝙ incarnationem ob Deg ꝛc

summo communicat modo creaturæ. Est vero non solum Physice spectata
sed nata Physica bonitas Divinæ conveniens Deo incarnato sed etiam mora-
liter in rebus moralibus honestatibus ex cuius motivo Deus semper operatur.

Contra 2dam Romæ Eplex & Dissentat. 1ma Ga procedit ex bono naturali ad bonum Li-
berum ex summa enim bonitate Dei infert summam communicationem ad extra quæ
est opus liberum q modus argumentandi fallax est ga procedit ex necessario ad
liberum. 2da Si naturale est Deo esse communicare ergo necessario se commu-
nicavit alicui si non se communicasset manifestet contra Ejus immutabilem
statum æternalem. 3tia. Personaliter & Deus communicat prioriem Beatam
quam q incarnationem tum ga illam se communicat sed omnes perfectiones absolutas
et respectivas per sanctum solum sum hypostasim Tum quia q visionem communicat
sibi nobilissimam operationem vitalem quæ ibi est intellectio. q incarnationem
ga non nisi q motionem quæ vitalis non est. Ad 1mam

Ad 1am cum Cajetano Negando vanum S. Th. procedere ex bono naturali ad bonum libe-
rum Sed ex bono in communi ad summam communicationem tali bono convenientem
cum de ratione communi q boni sit esse communicativum sui. Ad 2dam

Ego categoricè ad probationem Scoti ca tantum est non communicationes sui manere con-
tra Ejus immutabilem mystam æternalem quæ ex tali communicatione nil immisceri p.
possunt. Deus aut ex nulla communicatione ad extra perficitur nil immiscet quo fiat
ut nullum opus ad extra fiunt necessarium ad connaturalissimum statum Dei.
Confirmo 2a Si bonum esset necessarium ad connaturalem et perfectum statum Dei esset
ab æterno sicut fuit communicatio ad intra quæ necessaria est ad perfectum et con-
naturalem statum Dei. Patet cum sit Deus necessarium non sit carere aliqua per-
fectione spectante ad connaturalem statum ipsius. Ad 3tiam.

Negata Ant. ga q incarnationem convenit subsistere et immisceri q visionem
accidentaliter et extrinsece ad 1. probatio Concedo q visionem convenit Beato
omnes perfectiones Dei absolutas et respectivas q incarnationem aut immediate
solum Hypostasim Verbi mediate vero et concomitanter etiam naturam Divinam
in illa communicata subsistere et immisceri fruenti omnia q se cum natura Divina
socie et accidentaliter in ratione objecti ad 2 probationem Licet prioriem Deus se commu-
nicet Beato in totalem operationem intellectivam vitam illam perfectionem esse incarnationem
Ratio ga hæc est radix exigitiva intrinseca et ordinata operationum quas Deus Homo exercere
set fiant

ſt, haut licet ſubſtãa vitalis non ſit ẽ ñ pfectiõ oppõ vitali ga ẽ radix
omnũ operũ vitaliũ. In tabili

Deg ſe communicat beatis ſub rõe vltimi finis nãa ga ſnc ſub rõne vltimi
termini ſed pfectiõ ẽ communicãs ſub rõne vltimi finis ga ſub rõne boni for-
maliter quam ſub rõne vltimi finis ga ſub rõne boni maalis ẽ negãda rõem
Raõ ga unicãs ſub rõne finis ẽ extranea ſub rõne veri ſuppõit ñ mixtã.
pndeq; cæteris paribus pfectiõr eſt eq ex eo quod finis ſe communicat vt bonum
formaliter perfectũ vere et bonum maalis pfectiõr ẽ illig quam finis unicatus
ga ſub ñ modo communicandi ſeſe ſubſtalem unionem excludit illam.

Dices adhuc contra ſolutionem dãtã unitã Deg ſit ſummum bonum ergo habet
ſummam et infinitam pfectionem ad ſe unicandũ actu infinita pfectio habet in-
finitam virtutem determinandi ſibi ſimile vt ſe unicet. ergo ſ. ſ. ñ. Illam infinitam
pfectionem ſubordinatã nro intelligendi modo ſapientiæ et libertati Dei vni-
le nro intelligendi mõ Deg libere et non neceſſario determinat. haut quam
infinitam habeat agendi virtutem non agit ñ neceſſario ga agent liberum natur
ſuã et voluntate ſuima. Dico ſecundo.

Conueniens fuit humanã nãa ſuã ſubſiſtentia communicãs rõnẽ vltimi finis ẽ
ga unitum cum nãa ſua oẽs gradus vniuerſi in ſibi ſimilem ſt elevati non cum
ipſa elevata ẽ unitã nãa ſpualis et corpea ſi ẽ aſſumpta fuiſſet pura ſpualis
corpea aſſumpta non eſſet ſi pura corpea ſpualis elevata non fuiſſet aſſumpta ali-
tem nãa nãa quæ unitum ſpualis ẽ et corpea sub nãa cum ipſa ẽ elevata Ex quo
colligi non potuiſſe hoc universum alio quouis ordine nãa neq quouis ordine gradũ
pfectig intenſiue bean ga non magis in ordine gradũ in nãa communicari poſſet illi oẽs
gradus gnales entitig à ſuo Ente participari poſſunt.

Nota ñ quod in concluſõne nomen conueniens non ſumit, put dicit naalem in elevatã
ſubitum ẽ eſt cum incarnãe hypoalis ſit ſed ſummi pũtchiat magnum commo-
dum et magnam pfectionem humanæ nãe. Dico tertio.

In carnõ conuenientia ſpe peradã eſt S. Doctor A. 3ª t. 6. ñ quorum ñ q.
bat illam non debuiſſe peragi ante peccatum neq ſtatim poſt peccatum cum ẽ
ſit remedium peccati ante peccatum eſſe eam debuit non ſtatim poſt peccatum ſi
enim peccatum precedant ex ſuperbia antequam deo liberaret à peccato debuerat
humiliatã recognoſcere ſe liberatore indigere tum etiam ga ad incarnati exhi-

dignitatem primebat et antequam carnem assumeret longa patriarcharum ac p.
phetarum serie promissus erat. Et sic expectaret ardentiq; et amanter exaret.
Inde obiat conuenienti non fuisse illam virg in finem mundi differri. cum ea a:
liquo peccato preuisset futura. Ea conuenientia non erat tunc Deum incarnari:
de iam moribus corruptis et fides amissa et spes de illo desperata foret quod non:
nisi tardandum erat. Amplius illa dilata fuisset venit Virgo Christo gratia et hu:
manitate decentissime subuenit seruiit et gratum suum beneficium fruidit et magis ac
commodatius suum aduentum diuina predestinatione nouit.

ARTICVLVS SECVNDVS.

Vtrum necessarium fuerit ad reparationem generis humani:

m Verbum Dei incarnari.

Arguitur hic conuenientiam incarnationis quantum ad principium finem qui est
reparatio generis humani. Sed premissa distinctione de primo necessario dici:
tur et in quod arguit. Ex quibus conclude. Ergo Deum incarnari non fuit
simpliciter necessarium ad reparandum sed hoc potentiae fuit hypothetice necessarium
sine quo et ad finem conuenienter consequendum.

Disputatio Prima.

An necessarium fuerit hominem lapsum reparari.

Accedit sacra scriptura Anselmus lib. 1. cur Deus homo. cap. 16 et 17 et Ed
cap. 4 et 5. in quorum hoc docet. Numerum Angelorum qui ceciderunt necessa:
rio fuisse reparandum nec misericordia lapsis subuenit illum potuisse restaurari pro
aestimat. Sed lapsum necessario fuisse restaurandum alioquin indecens esset
Deo opus suum coeptum non perficere consentiunt Augustinus et Ricardus de S. Vic:
tore lib de trinitate verbi cap. 8. DICO PRIMO.

Nulla necessitate nisi sola mutabilitate quemlibet decreto suo voluntas
Dei astringi potuit ad finem reparationum. colligitur ex scriptura in qua Deo
opus tribuit misericordiae et bonitati Dei suum actum. Ea est opus ad
extra nullum autem opus ad extra fuit esse Deo absolute necessarium. Ea nihil e
Deo absolute necessarium nisi quod ad ipsius misericordiam effectionem spectat nul:
lum autem opus ad extra spectat ad misericordiam ipsius Dei perfectionem.
Ad. vel sanctorum Anselmi Hugonis fuit non fuisse necessarium vt Deus Angelorum qui:
quam repararet.

ruinam repararet Sed hoc quod reparare vellet non accepitabat
illam ex humana reparare poterat ex hoc alios mo effecisse vt Angelos alios creet.
Contra 2do Cum Bonauent. in 3° dist. 20 A. 1° q. 1ma ex Scoto ibidem S. hanc ad
quorum intelligendum esse ole necessitate immutabilitas qua colligit ex Eadem An-
selmo Cap. 5. vbi dicit necessitem vocat immutabilitem concessam quam habet
ingt a seipso et non ab alio ex decreto sui S. voluntis decernendis effecere qd
incepit Vnde ad vltimum locum Rogo fuisse Deo priuatiue indecens si Ihesum nasce-
paraset qa nullam antecedentem obligonem habebat Deus ad Ihesu reparandu
Qa cum sit absolutus Dns sicut potuit sine vlla priuatiua indecentia Ihesu
non condere et conditum amministare ita lapsum non reparare
DICO 1°. Quando Deus creauit Ihesu creauit ordinatum ad eternam vitam Ihesu
cum Rogo p. peccatum ab hoc fine declinauerit necessarium fuit Ihesu repare
re decretum illud frustrareq. Sui voluntem illam semper efficacem et antece-
dentem prideq non necessario implendam sicut cum sae Sa dicit voluntate Angelos Deus
creauit et tn non creauit nisi mala finem assecuti.
DICO SECUNDO. Congrue fuit Ihesu lapsum reparari Congruentia triplex
ro affert a D. Th. in 3° Dist 20 q. 1ma a. 1°. Prima ex pte Dei qa in hoc homi-
na elucet misericordia Sapientia et potentia eius altera ex pte humana
nae qd qa tota corruerat non decuit totam perire 3tia ex pte vniuersi et
totum quodammodo ad salutem hmi ordinati ne ign tam excellens medium frustra-
retq debuit hmi ad quem ordinabat reparari. Praterea ad perfectionem
vniuersi pertinet creatura non alia creata composita ex corpe et spu Ihesu ad
perfectionem vniuersi pertinet nam Ihesum lapsum ad beatitudinem reparari.
Deinde de fide e esse valde conueniens qd qd fecit Deus aut vult aut dis-
ponit Ihesu ad hoc Deus voluerit dispositum et fecerit erat valde conueniens.
Tandem Dei Bonos non solum conuenit est diffundere et communicare se secun-
do bona sed etiam liberando a malis.
Objicies contra 1am ptem Conclusa Deus necessario vult quod est magis bonum
melius et melius ordinem ad suam bontem et reliqa attributa Sed reparare Ihesu
lapsum e summe hmi Confert cum hoc opposito quod e non reparare Ergo Deus neces-
sario reparauit Ihesu. Nego ptem Qa hoc no magis operando Bontate misericordia

Sed hæc cùm elucent maximè in remedio quod ppter miseriã et calliditã et offendit
cian ejs sapientia et potã ca non relinqt omb ejs imperfectum sonarũq Canonũ
frustrat ac tollit omnis occasio gloriandi de victoria reportata hinc actionis et de
impedimento constitij et decretis Quiritũ oppositis. Sor Vero Petrõ Antissiodorẽ Reg
lib. 3° de lib. arbitrio c. 1° Idgd ait tbi vera ratõe occurrit melius dicas fecisse Dñs
tanquam bonorum omnia condiderem et lib. 1° contra Aduersariũ legis et Prophetarum
c. 4 aut vero vtq adeo despiciendum erit vt homo videat aliqd melius fieri debuisse
et Sor Deum voluisse non potuit aut potuit nolisse et credat facere non potuisse volu-
isse quidem cũ minimè potuisse auertat Sor Deq à cordibus fidelium. Sanct Aug
S. Vb. 9. 1m q 26. a. 6. ad 1m Dicitur Sorem nam vel intelligitur de eo quod est ho:
neriorius in ordine ad Quiria attributa ea scire rã facere et hoc falsa ẽ qa nõ sci-
p faciẽ Deus id quod hñ se ẽ melius aut manifestat Quiria attributa cum qa
cunq rem faciam pt reddere meliorem conferendo ei modum essendi meliorem
dato quo ad a cadentia atq adeo eam pt reddere magis Quiriorum attributor
manifestatiam h. Sor intelligat de eo quod ẽ melius in ordine ad Quiria attributa
quarum ad modum q se tenet ex pte faciẽtis qa ẽ Sor qa non pt Deq facere mo
melius quam fecit neq ex bonitate Sor vel sapientia ei in hoc sensu intelligendus ẽ Deq
Quod ergo Deq relinqueret bnem sine remedio id non conueniret ex defectu pot
sapientie aut bonitatis ipsiq Sed ex culpa sue qua posita potuit Deq bene aliud melius
sufficientes ad indicandũ conuenientiq esse nã bonitatem sapientie et Justitie relin-
quere bnem sine remedio. DICERE Th.
Fuisse ydea mundi liberum Sor simul cũ necessarium ex suppone quod voluerit Ho-
mines creare qa vt opa Dei sint perfecta oportuit reparare suos lapsos Sed ho:
ra qa reparãs sunt q gram non det necessariã connexionem cum eorũ sit
esse nã ab aliquibus ex voluntate creandi non degt necessario voluntas reparandi.
Sed Justabit Jus habet connexionem qa Sor relictis sue reparationi esset necessa:
ria miser et infelix non pterea cum Deq finem nã alienum si quem nãa sua ordinat.
At repugnat Sapientie et bontati Dei suppositi quod bnem creauerit ipsum relin-
quere cum ejus imperfectione Aut al eadem inconuenientia Quiria. Et gdam alij
dicunt non potuisse creari bnem et relinqui in puris naalibus sue integritatis nadi Sed
Contra qa supponit hoc actum fuisse suppono contra Quiria ex mãdato qd Et

quarto

rursus ad eligendum ra̅ q̃ in nullo casu sibi caveat se sua culpa in illam miseriam
veniri ipse et non Deo imputari debeat aut si in ea relinqueret at in sine condicio in-
nis naturalibus nulla esset culpa ex parte sui ob quam haberet illas miserias deceri pu-
tant illi DD. quod imputaretur illius sine condicionis.

Sed adhuc affert se resolvenda in hac quæstione difficultas cum potentia natu humana
quam Angelica reparata sit cum non minus hæc quam illa ad Beatitudinem
et miseriæ efficionem ordinata sit cuius Christi minister explem affert S. Th. natu-
loco citato ad 3m ℣ga tota natura humana comperat non aut Angelica 2a q. An-
gelus statim peccando in malo confirmat non aut si congruentius ejus fuit haec
qm Angelum reparari. Prima ratio oppugnatur a Scoto in 3. dicto
loc. In opinione S. Th. quia Angelus est alterius speciei ab alio et quanvis species Ange-
lica nobilior est spe humana cum igit tot Angeli ceciderint congruentius fuit tot
spes nobiliores Angelorum reparari quam una minima natura humana. Quæ
Ra̅ non sentia secundum concedentibus plures Angelos solo numero distinctos sub eadem spe
una creatos sed ~~solum~~ non sententia S. Doctoris ita una habet ejus licet singuli Angeli distin-
guantur spe ob tria propter similitudinem et propinquitatem in modo essendi et operandi
consentur una natura modo non addunt diversos gradus unius esse igitur congruen-
tius fuit natu Humanam quæ tota corruerat quam angelica quæ non tota sal-
tem generis lapsa est reparari. Secunda Ra̅ efficacior est recepta explicando
Quia vel Angeli peccant statim confirmantur in malo qa statim post peccatum poniti
ri termino extra quam amplius recuperandi Beatitudinem per peccatum amissam
haud sibi per mortem et hinc redditur ea vacua Angelo non aut si assignabili ter-
pro termino peccatum. Vel confirmatur in malo ob tuam voluntatis inflexibilita-
tem qa inflexibiliter adhæret obto quod semel amplecti et tunc nunquam quæro.
An ista inflexibilitas sit ita connatus angelo ut nulla vi possit a obto cui semel
adhæsit divertiqua credim difficile est tum qa desinaret secundum in Scriptura nu-
tasse sententiam Joan. 13. Cum Diabolus misisset in cor ut traderet eum Judas Simo-
nis postea sibi dimiserit vinculi Pilati ne Jesum morti traderet tum quia pos-
sunt ad suum vel oppositum obtum melius attendere et consequenti aut respuere qd
antea approbabant aut approbant quod antea respuebant vel non est ita naturalis
ut requirat gravius difficultius qa sit ab obto quod semel elegit amovi. et tunc

redit difficultas proposita annal. tñ potius quam Angelica reparata fit.
Quare dicendum. Confirmatõ quam Angelus habet erga obtum quod semel elegit non esse ó nimutabilem tñ tantum difficile mobilem vt ronẽ fidei plant
Hãc ꝙ difficultẽ patet ex duobus 1º ex applicatione virtꝰ intellectiua qualis
gnoscere ꝑt obtum tm cões habitudines circumstãs propter quod dñs S. Th. in 3º
dist. 1ª q. 1ª a. 2º ad 2m Angelos cognoscere in luce plena per intellectũ Dei omen
Qa maxime assimilatur intellectꝰ Diuino qui vnico intuitu penetrat ea quæ sunt
in obtõ et ob tam breuẽ claritẽ et penetrationẽ obtꝰ similis ad hoc ret obtõ applicato
quam bonus Qa 2º potentia appetitiua proportionatur apprehensiuæ vt appetitiua
similis ad hoc ret obtõ quam bñ Ergo patet hoc difficultas in Angelo ex triplici
tate potentiarum, qui cum non habeat tantam diuersitatem potentiarum quanta est
in hñe non ꝑt p obtum minus potentiæ auocari ab obtõ attento vt per actum intelligibile ne deficiatur auocatur ab obtõ turpi concupiscibili in Angelo aut cui non
hit hoc potentiarum diuersitas non ẽ tam facilis via ad respiciendum obtum quod se
mel ẽ amplexus ob tantam rigiditatem naturæ inflexibilitatem quam habet Angelus erga
obtum quod semel elegit constituit Deus vt peccatum hit illi tñe nisi ad ꝗ peccato commisso non sequitur illius amplius concessa via recuperandi beatitudinem et consequitur voluit Deus Angelicam naturã semel in peccatum lapsam reparare sicut humanam qa illa minorẽ excusationẽ habuit qa hoc cum et obtum mobiliore et rones clariꝰ intuspicere potuisset quam hõ qui non nisi in effectu et ex discursu in aliud obtum apprehendit. Adlo
Quod Angelus malitiosius ꝙm peccauit homo ꝙ deceptus Ergo hoc fuit rõe congruentiæ vt repararetur hõ non Angelus. Adlo Preterea
Quod semel exceptis hmõi in peccatum consumat motu voluntatis alicuius. Adamus
Peccatum est originale ad quod principaliter abolendum Verbum ẽ incarnatum non
Contrahitur in natura propria sed capitis voluntate et omnes Angeli mali peccati
Contraxerunt ab propria voluntate. Ergo simul excusabiles qm hmes.

DISPVTATIO SECVNDA:

An necessarium fuerit ad reparandum genus humanũ Deum Incarnari.

Primia Sentia seu Error Raymundi Lulli oppinantis ꝙ bum necessario esse Incarnatum

natura. Fundamentum 2a Sotto. quod Deus decevit aliquid facere non
pt non eligere quod ni ex gnd optimum est. Ergo posito quod decrevit hnem re:
dimere non potuit hoc medium non eligere quod ni ex gnd optimum est.
Ergo posito quod voluit hnem lapsum reparare non potuit hoc medium non eligere ni:
gram optimum ni hoc gnd Consentire videt Anselmus et Ricardus de S. Vict. Cassia:
hus Anselmi est Deus necessario debuit hnem redimere ne quid quod niceperat mis:
fectum relinqueret sed hoc redemptio fieri non potuit sine debita culpa satisfactione
Cum decens et rationabile est Deo culpam rimpunitam relinquere Ergo necessario fuit
Condigna pro peccato satisfactio. Hoc autem non poterat facere nisi homo Deus. Ergo
Necessaria fuit pbi incarnatio.

Secunda Sententia communis Scholasticorum Magri in S. dist 20 negantium ad re:
parandum genus humanum fuisse simpliciter necessariam incarnationem nisi ad optimum
et convenientissimum modum q Condignam culpe satisfactionem.

DICO PRIMO. Non fuisse simpliciter necessariam incarnationem ad reparandum
genus humanum quamvis convenientissima fuerit. Est S. D. Aug. 13. de Trinit cap 10.
q affirmat non defuisse Deo aliud modum quo nos liberaret a miseria hac sed ordine
misericordie convenientiorem aliud non fuisse. Fundamentum huius Dicti
Quia potuerat Deus alio modo hnem redimere vel q liberalem peccati condonationem
qa ut recte Durand. in 3. dist 20 q 1a fiant dona danturque gratis ita debita remitti
possunt gratis Vel q impossibile pro hne satisfactionem qua prohiberet Deus esse
contentus nulla ex est in hac implicantia aut privativa imperfectionis ex pte Dei cum
ex pte rei offerentis nulli minuat facit si culpam remittat absq Condigna satisfactio:
one. Fundamentum 2dum Secundi Dicti fuit convenientis modus reparati:
onis humane quo et pluria ex pte Dei manifestarent attributa et bona nobilio:
ra quam conveniunt Deo tollit reparatio q incarnationem pbi misericordia Dei summa
misericordia culpam condonando humanam conjunxit justitiam Condignam satis:
factionem exigendo si culpa non dimissa poenam exegisset misericordiam
non ostendisset si culpa dimissa satisfactionem non postulasset justitiam hu ma:
nis oculis posset Ut ergo et misericordiam manifestaret culpam condonando et justitiam
ostenderet Condignam satisfactionem exigendo fuit Deo hoc ut Condigne sa:
tisfaceret pro hne. Opera pia aut bona quae nobis obtinuerunt sunt multa:

tatis nrā naturā ad naturalem filiationem Dei, perfecta participatio meritorum Chri, alterius ghiae, ad quam ex meritis Chri electi sumus.

Deinde honorificentius et gloriosius de Chro reparari per satisfactionem perfectiorem oblatam ex pte sua quam reparari immediate satisfactione aut reparari per satisfactionem: nec imperfectam hanc per priam huic alteri creaturae et damnatae ex qua fuerat humana una cum alia Chro et non a solo Deo. D. I. C. S.

Repugnat Divinis attributis ordinari Incarnationem ad finem reparationis tanquam medium nam 1o est contra Divinam bonitatem finem ex bonitate Divina contrariatur eligere tanquam medium ad alterius finem id quod et illatum et peccatum auferibile est Chro passio. Tum ga repugnat eidem bonitati non magis diligere veterem Chri gloriam: et minutam bonum quam quam bonum salutem quae est minus bonum. Item ait Divus. ipsam Chri mortem esse bonam et sanctissimam quamvis fuderit ipsam in secundo peccatum ac proinde postea in remedium elegit. Ad rdum. Est quod quamvis Deus mortem Chri ordinet ad salutem finis non tegitur quod diligat magis fines quam finem ga non ordinat Chri mortem in finem salutem ultimi finis ultimum. Et in fine effectum quem postea ordinat in ghiam huam et ipsius Chri in quantum ho est &c. velle quod hoc nie Christus amittat vitam pro salute finis non est diligere magis fines ga vitam Chri &c. potius est magis diligere gloriam huam et Chri et hoc est ga salutem finis. Zelo videlicet hoc esse contra Divinam sapientiam,

Ordinatur enim res infinite valoris qualis vita Chri in bonum finitum secundo modi est salus finis. Item Repugnare hoc Divinae sapientiae aut prudentiae hominis in aliquid est esse propter operari &c. hoc est quod notatur et prudens negotiator ordinat 100 nummos ad lucrandum 20 Rai est ga res minoris momenti non habet rationem finis ulterioris hujusce. Sed videtur esse contra Divinam justitiam Ga punitur innocens Christus pro reo. Tum ga exigit plus quam debet vita Chri quae est infinita valoris pro debito finito. Et non esse minus justum exigere satisfactionem ab innocente quod ejus innocens voluntarie se offerat ad satisfactionem. Ad rdum Deus non exigit plus quam debebatur sed recipit plus ga non pt reddi aequale nisi reddatur hypostatice propter infinitam satisfactionem Chri Adde non esse iniquum eum qui vult plus ab eo qui valet reddere plus. Quarto magis offendit Divina justitia si solo motu et misericordia liberet homa

a captivitate.

à Capharitate quam medio Xpto satisfactionis Xpi magis ostendi potuit
vi hoc medio qa haut equi vicarionis est suprenum inter offa equalitatis
est summè offensiui Quinid omnipotet Xpi vide cum S. Th. p. 1ª qq. 6. a 3ª ad 3m
Quod liberandu hnem hac satisfactione expendisse solum potuit ad cua satisfactionis
effectu dit cum pota superiam. Dico secundo.

Ad pfectam et condignam satisfactionem necessaria fuit Xpi propria Pois
cum aliqua psona Quinia tamen non fuit determinata Xpi mia nisi humana
cum psona Verbi nisi ad unicissimum modum redemptionis humanæ
Prima Pars S. Th. Sic ad 2m et vi 3ª disp 20 q 1. a 2. Bonau. q 3. Durand
Qa pfecta et condigna satisfactio dicit duat equalitatem recompensationis ad
iniuriam illatam Sed nulla psona nisi increata est equalem redemptionem pro iniu:
ria Deo offerre illata Ergo nulla psona nisi increata potuit pfecte satisfacere p
peccato Secunda Pars patet. Qa pfecta satisfactio tantum postulat mo:
ralem equalitatem recompensationis cum offensa Deo illata Sane aut habuerit
quis actus amoris aut doloris angelici nisi Xpi patiendo vitæ cum quæ
dona Quinia à qua formaliter prouenit condignitas satisfactionis vi operibus
Xpi Ergo ad pfectam satisfactionem necessaria non fuit determinata mia
Naturæ humanæ cum persona Verbi. Tertia pars constat. Qa per
sane iniuriam non modo gerus humani condigne redimit oblata huiusmodi sa:
tisfactione culpæ sed Dei cuius proportio respicitur. Et non qui offen:
derat satisfaciat nisi idem numero qa non decebat Ergo idem Xpe qui fuit deiusto
nisi tertio soluat debitum quod Xpe per peccatum contraxerat. Tolera:
bilem vero congruentius fuit vt Xpi morte redimeretur qa vt docet S. Th.
vi 3ª Disp 20 q 1ª a 3º Satisfactio Xpi duabus habuit habere conditionibus
una vt esset mundialis respectu cuius satisfactionum sane habuit non pa:
reri omnes vi Xpe Christo hismodo qa nec deaut nec natæ potuit sed illa
patiendo ad quam omnes ordinantur et quia virtute ceterat contrariat.
2da vt esset exemplaris nrarum satisfactionum hæc aut debuit magnitu:
dine excedere omnes alias satisfactiones qa exemplar debet esse exemplato
superiori Ad fundamenta Scotj Rcti Arnb illum g pro è ex hy:
pothesi quod Deus aliquid extra se facere decernat necessario debere fieri

ni eo grē optimum ē eligere ga cum ex plenitūdine rerum ille nullam aegrat effectivam nulla necessitē constringēr ad hoc potius quam illud producendum. Anzelmus Interpetor vel de necessitē consequēs et suppositionis Dei decreti quod statuit homē tali mō reparare vel Deus congruentia Quare negandū est absolutē esse Deo Divinae minuendi peccatum vīm punitum relinquere.

DISPVTATIO TERTIA:

An Christus sufficienter satisfecerit pro debito humano.

Duplex debitum hō peccando contraxerat alterum culpae reservandi Divinū honorem alterum poenē Divina lege taxatae. DICO PRIMO.

Christus superabundantissimē satisfecit pro toto debito naturae humanē ē de fide Colligē ex scripturis in qua Christus redemptor appellatur ad Tit. 2° q dedit semetipsum pro nobis ut nos redimeret ab omni iniquitate Apostol. 1° Petri redemisti nos Christe Deus in sanguine tuo Eodem Definit Trident. Sess. 6ª Can. 21. atq redemptor ē q iustissimo rem quam recuperat ergo sufficienter Christus pro nobis satisfecit aliqn non fuisset effectus redemptor Fundamentum. Quae alicuius displicatio ter satisfacit pro offensa illata quando offenso exhibet aliqd quod aeque vel magis illi placet quam illi displicuit offensa Sed Christus offerendo sanguinem et vitam suam obtulit aliqd quod Deo magis placuit quam ei displicuit offensa non sanguis et vita Christi ob dignitatem personae quae patiebatur non potuit Deo non magis placere quam ei displicuit peccatum. Praeterea satisfactio Christi non modo fuit condigna in ratione recompensationis ablati honoris Dei etiam in ratione penalitatis correspondentis poenae debitae peccato non eadem Christus ga passus est eterna quae debita peccato non eadem Passio Christi Deo non erat ga non poterat quae patiebatur Deus fuit poena Christi quam poena eterna ergo non talem pro culpa Dei etiam poena fuit sufficiens satisfactio Christi. DICES.

Tantum Deus displicet peccatum quantum ei placet sua bonitas ergo tantum displicet dispendium rei quantum placet res quae destruit Deo non tantum placent Deo opera Christi quantum ei placet sua bonitas Ergo non tantum Deo placet satisfactio Christi quantum ei displicet peccatum. Nego sequelam ad probationem Tunc dispendium rei aeque displicet ac placet res ipsa quando est quando est dispendium effectivum non aut solo affectu quo patet tantē esse dispendium

peccatum

rum peccatum Vonit at 26 Quinct. Christo non segt quod sit Deo magis placet sua Vonitas quam Xpi satisfactio quod magis ipsi displiceat peccatum in placeat Xpi satisfactio

Et hinc deducitur 1mo (quum non sibi satisfeciste pro peccato Originali Dei etiam pro actuali et pena illi debita.

Deducitur 2o Erripuisse nos a potestate Diaboli sua ramnuam ubi nobis antea clausam aperiendo suum remedia contra Diabli tentationes merito sue passionis nobis preparando contra quas Ventatem errant Abailardus in quam dicit pariter et acute Bernardus Epla 190

Deducitur 3o liberasse nos a morte et parasse sibi ovibat originale peccatum consequentibus victa illud Dei 1a Ero mors tua mortis liberabo eos et de morte redimam eos Liberavit aut nos Xpus morte sua Pauli interpretem 1a ad Corint. 15 accedente Atheus. Consensu generalem resurrectionem in qua resurgentes amplius mortem non gustabimus sed absorbebit mors in Victoria Atanasius alij mortale hoc induent immortalitem et Candem resurrectionem liberabimur a Caetano primo Originale consequentibus quabante a Xpo aufferre voluit et nobis esset stimulus ad virtutem Deducitur 4o reconciliasse nos Deo sum debit sonsre illi reputando sua peccata a nobis auferendo quod amicitiam Dei impedibat.

DICO 1do. Xpus non satisfecit pro nobis quoad efficaciam et Certa Electi: Fundactum Canon omnibus et fideles et Sanctos sacerdotes sue Xpi satisfactio applicat Nam tamen eo modo quo Xpus voluit sua merita et satisfactionem nobis applicare et voluntatem Dei actibus non mia voluntas cooperatem Et ex Trident. Sess. 6a Cap. 5 et 6o Canon.

DICO 2. Satisfactio Xpi ante liberam cooperationem subi applicat adulti et gratiam Quorientem et actibus parvulis et Baptismum Ego non semper illa regit liberam cooperationem subi Et duplex est Xpi satisfactio nobis applicata uno modo efficaciter quando applicatur cum effectu ad quem ordinatur alio modo sufficienter quando applicatur sine effectu 1o modo semper requirit vel liberam cooperationem ipsius suscipientis si sit adultus vel liberam alterius cooperantis si sit parvulus sine applicata adultis et gratiam Quorientem non sit efficax nisi accedente libero Consensu suscipientis cooperantis ad effectum ad quem ordinatur Ne nec sit efficaciter applicari parvulis et Baptismum nisi accedat liberum cooperatio ministri applicantis Sacramentum a quo debita intentione.

DICO TERTIO. Licet virgula opa Xpi de se sufficientissima fuerit ad sufficiendum

pro omnibus peccatis et penis debitis tamen non nisi passionem et mortem
Xpi ad satisfactionem confirmavit et Sebast. Conin. cum Magro in 3o disp 20
quaest ad 3um Thom. Ga trigula ofa Xpi erat sufficiens valoris sabebantqz eos
conditiones ad satisfaciendum requisitas et Xpus ad hoc minus veneral hyp
non est cur ofa non solum posuerit sed etiam de facto non satisfecerit. Quod aut
satisfactionem non consumavit nisi passionem et mortem Collizo tum ex Magro
in quo Xpus tempus et horam hanc vocat tempus mortis tum ex illo Luce Xpus
ne dicere oportuit Ihesum Nazarenum in gliam suam sum in tota Ecclia ad Hebr.
in quibus paulus contradit debuisse Xpum ofa satisficium hac passione nos Deo reconci-
liare proprio sanguine in peccatis emundare Decebat eum propter quem
et per quem ofa ofa multos filios in gliam adduxerat auctorem salutis eorum per
passionem consummari.

DISPVTATIO QVARTA.

An satisfactio Xpi fuerit sufficiens ex intrinseco valore an tantum ex extrinseca acceptione Dei.

Dupler fit satisfactio est sufficiens pro debito uno modo ex intrinseco valore et dig-
nitate operis alio ex voluntate extrinseca acceptantis equivalenter ea esse conten
tus charitate accepta minima ea sufficiens non fit.

Prima Sententia Scoti in 3o Dist. 19 Trinitas quoad Lychetum ad Gabrielem Sheden Gu-
vian Dist 2 q. 2a et in 4o Dist. 15. q. 1a Hortiz q. 12 ar 2o Medina tract. de poen
tract. 3o q. 1a affirmantium satisfactionem Xpi non fuisse sufficientem ex intrinse-
co valore sed ex extrinseca voluntate Dei acceptantis habuisse tm congruitatem ex
hypothesi creatae et posuerit acceptari pro debito totius naturae humanae.

Fundamentum Scoti. Satisfactio Xpi considerata tm ocs criumphis et respectu eius ad
hypothesim non erat finita qa actus dependentes a principio finito sed debiti finiti
nec est infinitae enterpriae licet infiniti fuerint gres ex Adamo pro pagabiles ergo satisfa-
ctio Xpi non fuit sufficiens et aequalis debito tollendo nec ex intrinseco valore et digni-
tate sed ex extrinseca acceptatione Dei.

Fundamtum Durandi non potuit Xpus reddere equalem q beneficio primae condigne satisfacere.

Secunda Sententia S. Th. hic ad 2m q. 48. a. 2o et 4m contra gentes cap. 55 et in 3o dist 20
q. 1a a. 2o et Dist. Quodlib. 2a a. 2o Cajeta hic Capoli in 3. Dist. 18 q. unica Conclus 2a.

et in 4to.

Xti q̃ Dist. 15. q. Unica Conclone 1ª ad Arguta Scot. et Durā Sot. ni q̃ Ric. Gravien
sis in 4º Alexpē 3. p. q. 1. Mem. 7 Roman. in 3º Dist. 20. q. 3ª et recentiorum fere
omnium affirmantium Xti Satisfactionem fuisse sufficientem esse p debito humā.

DICO PRIMO. Satisfactio Xti non solū fuit sufficiens sed etiam superexcedens
totius mundi reatū culpæ ideo q̃ non ex extrinseca acceptione sed ex intrinseco valore.

Probatur imō ex Paulo ad Rom. 5º non fuit debitum ita d donum. Xti dplū
q̃ fert meritum Xti demerito Adami sed demeritū Adami fuit ex se sufficiens ad
p dendum oēs ergo et meritum Xti ad Salvandum oēs (contegria patet alioq̃ effi:
catius fuisset demeritum Adami ad damnandum quam Xti meritum ad Salvand.
Item cum 6ª sit maioritas quam Paulus asserit in merito Xti supra demeritū Ada:
mi caluari non posset in Xto efficacia quoad actum 2m q̃ demeritum Adami quoad
actum reatus incurrit, illius non autē meritū Xti q̃ illud contingat p mala dis:
positionem hoc p voluntariam cooperationem Salvandi dicit Xto efficacia quoad actum
1m. Vt recte potuerit hic meritū Xti ad Salvandum quotquot ex Adamo sunt propaga:
ti tes quam demeritum Adami ad eosdem perdendum.

DICES. Salvari bene maioritem in merito Xti q̃ obenora auxilia et bonorum spi:
ritualium copiam ut ibidem Paulus indicat. Sed Contra q̃ Paulus non solū profert
meritum Xti demerito Adami in effectu bonitatis sed etiam in virtute efficaciæ Vt ha:
betur Leo Serm. 12 de Passione. Validius ait esse donum liberalis quam debitum
seruitutis Xti q̃ sanguinem appellat Christum ad q̃ titum quod efficaciam in se
denotat Christus. Hom. 10 in bonne locum vbi Xti meritū comparat pelago mul:
tebriam gutulæ cuiusdā Hieroni. vbi ait non sicut delictum ita et donum ne si forma
mus delictū aequalitatem putare q̃ quod autē demeritum Adami sufficiens
obtinuit culpæ Dei damnare omnes admittit ipse Roman. in 3º Dist. 20 q. 2ª et Bro:
bat. q̃ peccatum ex se dignum est omni pena ergo potuit quod Adamy fuerunt con:
stituti caput humanæ eius peccatum non fuit dignum damnare omnes alioq̃
non nisi pē Deus ex peccato Adami damnasset omnes

Probatur 2dō ex 9º Sobre. Xti dū (Deus exaudiebat p sua reuerentia eo
quod esset filius Dei non igit sola voluntate acceptantis sed maiestate preces exau:
diebat cū fuit Xtus exaudiretur q̃ tanta migt. Christi sum fuit locū erat
reuerentia et etiam cum posterea reuerebantur Deum. Coster.

Probatur Tertio. Ex Ph. Tum ex iis qui affirmant necessariam fuisse incarnationem Verbi ad finem redimendos. Si eo satisfactio Christi non esset ex solum digna sed ex acceptione Dei non fuisset ad effectum redemptionem hujus necessaria Ergo incarnatio non etiam satisfactio pro fine est ejus non digna ex acceptione Dei probatur ratione hujus Deo Christ Christus et Deo loco citato alijq quam plurimi Tum ex iis q aperte docent satisfactionem Christi fuisse condignam ad debitum solutionem ex unione ad Filium Patrem ex unione ad verbum ergo non ex acceptione Dei Eadem unio intrinseca ejus satisfactio Christi Unde Guilly in Quodlib ad 2 Gonnet Gabriel sufficiens fuisse proinde dedisse qa erat Deus Damas 3o de fide cap. 15 Rationi hujus non connexa erat Divinitas. Salutares Crucis efficiens Arriaga Theolog. qui dicit Le natuite Christi ista non passiones propriae fuerit Dei Virtuten eadem tantum correptionum ex divinitate percepernt tanquam Dei proprie facte. Clemens VI. extravagant. Unigenitus affirmat medicam tantum Christi sanguinis hujus: tam satisfecisse pro toto genere humano redemptione propter unionem ad verbum Demum omnes fere Ph. qui affirmant satisfactionem Christi non solum adequasse sed excessisse debitum Christi nam non potuit aut debitum nam excedere ex acceptione extrinseca qa Deus non acceptavit illam nisi in ordine ad peccata quae deleturam erant futura ergo ex valore intrinseco.

Probatur Quarto. Ratione in qua reddenda Laborant Theologi.

Prima est opa Christi fuisse sufficientis valoris qa ad illa physice influebat Christi Sed contra. Tum qa nullum supponitur aut supponi ex Theologica influit in operones nam nisi quatenus complet illam in quo sensu actiones dicitur esse suppositorum Tum qa nullum suppositum Divinum habere posset aliquem influxum ad extra q non sit Deus reliquis personis eo quod principium agendi ad extra in Deo non est relatio sed natura Tum qa talis influxus attemperandus esset alicui creato finito esset ipse quoq finitus et creatus haut aliter ipse ad est intrinsecus Ergo conferre non posset nisi valorem finitum ordinatum creati.

Secunda est. Opera Christi Theologicum valoris fuisse ex voluntate accepta Verbi aqua simul et a voluntate humana Christi professebant qa Christus ex voluntate adhaerna comprehendit nisi nuda dignitate operandi quam Theandricam vocant. Sed Contra qa ejus est ex diabus operonibus proxima in genere nam et in genere

mori6

mone neutra uocle pt ex opõe mercata Verbi et Creata nãe pfect unica. Sed
Constat nõr Verbi S.t de unit nãe. Ca implicat duo extra completa coalescere in
unum nulla ẽn pfect completis pfectiõis aliqua interueniat pfectibilitatis in
extremis componibilibus Sed opãe mercata Verbi et operãs Creata humanitat
sunt duo extra ambo in gñe operone completa et totalia sing. Nõr Verbi Ea
Vbiq operãs habet suum principium completum a quo procedit operãs Creata
nãam unam mercata pro Quinam. sec. ẽn sunt completa principia forlã ad
perationem neq ẽn eadem unione in eadem pona desinunt esse completa et tota:
Quia non uniuntur ad componendum unum in ratione nature.
Verbi 2do de unitate in esse moris Ad hoc ut ex duabus operonibus fiat una
in gñe moris requiritur ut tota libertas unius deriuetur ab altera et teneatur
in operone exercion quæ ga totam libertẽ accipit ab alio interioi facit unũ
in esse moris cum illo Contra pro ga unus internus voluntãs alius formalem
suam libertem non accipit ab alio alio liber eiusdem Sed a voluntate a qua elic:
citur non facit unum in esse moris cum illo cui operãs una Christi non habeat
rationem liberi ex operãe mercata Verbi Sed ex voluntate creata humanitãs a qua im:
mediate elicitur ut a Caa proxa non potent facere cum illa unum in gñe moris.
Tertia est Operones nãe Christi sufficienter valorem accepisse ex affectu
voluntãs Diuinæ in qua coniungebantur in scandicam operonem quam con:
cliehonem se explicant Natura nãa Christi erat instrumentum coniunctum Di:
uinitati ad omnes actiones nãe exercendas instrumentum aut huius valorem
et efficaciam sumit a Caa principali a qua mouetur Ergo operationes nãe Chri,
valorem quem ad satisfaciendum habebant mediate habebant ex affectu Diui:
næ voluntatis a qua ut Caa principali instrumentaliter dicant operãs corporalis na:
turalem dignitatem sumit ab anima a qua ut Caa principali immediate mouet corpus.
Quod probant est sophisma Aristotelis Vbi gñ quadam Cpta recitata et cap:
probata in Cta synodo docet ipsum velle Christi fuisse passibilem et colligi videa
tur ex Damasc. 3.us de fide C. 15. Sed contra Nam quamuis hæc opinio
ponat de operationibus miraculosis falsa tñ est de satisfactorijs Ratio Ea pri:
ores operones cum sint supra omnem naam creatam tibi non potuerint sumere
mutuatiue Caa principali sed Diuina voluntas Cuius nutu et imperio exercebant,
Ad hoc sensu interpretatur sophisma pasquez Dis. 5.a C. 5.o in quo ciam sen:

hu loquitur Christo loco Damigt Posteriores vero principaliter erant ab humanitate
ga neg ni plisica subtē neg ni modo qui probant emicebant illig virtem ō sabi:
tab hpōmanēs Exhaiogii valor moralis qui in hō erat ō a puris derivari pote:
rat ex ipsa Divinitate quatenus antecedebat omne velle Divinum non potita
uniere humanitē ad pbum cui nā sua hic valor derivabatur in omnem Chi o:
perationem Qd aut Car quidem operes operonēs haut efficaciam humanat ex Divi:
na voluntē prioperum vero ex Divina nā antecedente eam actum Divinē
voluntis creantis ad omnig genus operonum concurrat Divina voluntas ea ex8.
Ga in his non tam spectabat moralis valor quam Physicus effectus q tum sit hy:
pnaclis salutis quidam modum non pt nisi a Divina voluntē principaliter oriri Qa
Deg non operatur miracula haut cetera opa ad extra quatenus est Deus quatenus
unite mihi vere posterioribus operonibus pupuli spectabatur valor moralis
q eor principalis et adequatē subit ex a pte Dei mercam non habilla punitur quatenus
unite sed quatenus est ga ad nihil aliud est quam moralis effectus formalis provenions ex
Divinitate connecta humanitati omnis aut forma sui effectus potest habere subsis
non quatenus unite sed quatenus ē ga tribuit illius q physicam unionem ab alteram
alteram Ergo non pt Chi satisfactio haut condignitem numero ex Divina volun:
tate nec ex Divina persona Unde hic impossibile verbum non concurreret q assumpti volu:
tatis ad hab operones adhuc illis forent condignae ex eo tantum quod essent alienes
naturae gobi Contra pro hi Deg non concurreret hia voluntē ad priores operonēs divini
alicuig essent opa alienes nāe cuiusdam sed Divinitē nonderivarentur ad illam derivandam virtu:
tem et efficaciam ad effectum hyp naclem paratam Quo fit ut humanitas sibi secundum ipsam
unitatem Connectum Divinitē in ordine ad actiones miraculosas non aut in ordine ad actiones
satisfactorias qa de rone instrumenti ē ab alio ad operandum determinari humanitas aut
non determinabat ad eliciendas actiones satisfactorias mediante a Divinitē sed a pri:
pria libertate ad cuius libitum determinationem sequebatur tanqm effectus sortis ei ejus operis
condignitas valorit ex ipsa ipsa operante ad opera autem miraculosa non a scipsa sed a Di:
vinitē mediante applicabat Hinc patet ad explum de Actione Corporali quae tota tha:
valem dignitem summit ab anima non sibi ex non sibi libertem a Corpus sed ab alia Cui deo minus
Est Dal illa humat suam Spiritualem Dignitem Quarta Cl.
Opa Chi satisfactionem valorem hmpsse ex grā accidentali infinita nāa quo fit opa
grā ni subtō ea foret valorem condicat opi Ergo infinitum infinitum sed infinitus valor nō
modo est

medo est sufficiens sed superexcessit debitum naē lapsi.

Sed contra hm qa implicat grā accidentalis infinita ex grā vnā infinita. Sum ga esto daretur adhuc non esset sufficiens ad satisfaciendum p culpa mortali. Hāo qa peccatum e in altum ordē ratione offensē qm sit grā accidentalis in ratione satisfactionis qa peccatum in ratione offensē est in ordē increato gaten: dit immediate contra deum grā 2o est in ordē creato unde nēq aucta in infinitum sufficiens erit ad satisfaciendum pro culpa finita qa non est infinitum in superioris ordinib ettingere finitum altioris ordinis et infinitum numen nāale non est attingere obiectum quod attingit lumen finitum supernaturalis ordinis.

Ratio igitur quam Pl. supra citat assignant aliqui opa (ut dicunt) sufficientis rationis ē qa erat persona increata quam Cajetanus sic explicat. Persona duplex hypostasis ē realitas humana nāe non modo erit sibi suum nāle sed omnes operones ab ipsa exercitas non humanas personaliter creatas quia propria nāe sit propria talis nāe ē natura cuius operones fiunt propriē tales persone qa non minus sit eorum principium quam operum humanarum quam ex aliquo principio personali creato et proprio nāe nēq ex eo quod ipsum sustentat nāe sed ex eo quod ipsum complectum subsistit p ipsum creatum incompletum ē humanitas ex quo obedientia propria autem subsistentia nāe tollit proprietatem quod autem consurgit ex proprietate ē proprietio ut eodem grā sed quia persona dignitatem suam confert operibus ex quibus habet subsistentiam. Nec hoc patet hm ex moralibus distinctione unum a quo resultat dignitas personae ea magis aestimant quae res et vestes regis magis aestimantur quam res et vestes plebeij nullius aestimantur valoris. Sum ē contrario qa nata gratitas offensē accepit ex dignitate personae offensē teste philo 5 Ethic 1o tunc valor satisfactionis ex dignitate personae satisfactionis. Sum a primo qa persona concurrit ad operationes nāe ut complementum subsistentiae alij nihil secum ferunt et consequuntur formam naturae dignificantem illam formam aut earum dignitatem confert subsistentia habet si te cum nihil aliud sit ejus subsistentia qm forma ipsa confert subsistentiam ipsum obiectum hypostasis mixtum humanitati confert illi suum altum et dignitatem quam habet nisi. Nec obstat quod hic valor non sit aliquis intrinsecum in actibus sui nam ad valorem meritorum non requiritur intrinsece inhaereat operi cuius est valor. Patet in elicitis qui antequam sit formaliter operi confert valorem meritorij et dignitate aliquam quam in statim acquirit ad:

ueniente grā sanctificante ni aliā p̄ sacramentum priū eiamsi ex aduentu grē ni-
hil ni mi secum deferat, ni illam eadem virgo opa Chi miranda quae in mi secum ha-
uit ratione Chi sum et moralem de sumptam ex principijs opationis mirabilis huā liber-
tatis et habitus hi moralium potuerant esse ni, pure sine ni quo hūi habuisset cu dispō
ne vel ordinem ad sanctificandum p̄o offensa contra Deum eadem ni mō Dei aegnit con-
dignitatem ad sanctificandum p̄o omni offensa illata Deo nec eam vendicauit opa-
tionis Chi vel ipsam condignitatem ministrauit valorem vt ni mediate unitam verbo
sed sufficit ad dicendum nāe sanctae vel verbi ad hoc vt p̄ et p̄ quae dicantur opationes
verbi habentes eundem valorem moralem cum persona verbi haut opationes sub
passi nō unitas ni mediate cum grā sed cum passionis actu et ille p̄ vel passionis
eundem valorem cum grā. Sed.

Obijcies 1o. Caetana verbi vt hypostasim humanitatis sibi unitae non est causa opa-
tionis humanitatis influendo ni ei aut quo ad esse nec quo ad modum
aliquem ergo nec est causa alicuius valoris qui conueniat ex nāe rei sequella patet
2o valor qui eis conuenit ex nāe rei vel erit tantum dignitas vel aliqs modus huma-
nitatis Antecedens patet quia persona verbi vt hypostasis humanitatis non contra-
cit ad humanitatem opus nisi eo modo quo conuenit propria personalitas creata cui
uicer erit 2o creata personalitas non esset causa operationis humanitatis non influendo
influendo in eam aliqd sed solum suppendo ipsum humanitatem. Est ex creata p
sonalitas modus quidam cui mundo nec est operari sed solum hypostare et terminare nāam
quae est principium operationum ergo et persona verbi solum est ista nāe causa operationis humani-
tatis sibi unitae. Nec negando Antecedens negari nec quia personalitas creata
non concurrit ad operationem huā nāe solum quia hypostat ipsam naam sed quia est id quod
ipsam nāam operatur vel quod non regitur influxu alicuius hypostasis ipsius personali-
tatis unitae quia sit dispositus ab influxu nāe sed satis est quod influxu nāe subnat
persona tantum operari vt op̄. sicut nāe dat persona operari quia est id quo persona operatur
hoc etiam dat ei influere in operationem quia nāe est forma virtute qua influit persona in ope-
rationem. Et nāe ergo est nāae subordinata inter nāam et personam in ordine quo est op̄.
vt ordinis ad operationem de qua vide S. Th. infra q. 19 a. 1o ad 4um.

Ad 2um dicendum Scoti. Nec solum placere de sanctificare Chi sibi esse Chi sum et
moralem ni mi secum nec aut sibi esse morale ex mi secum de sumptum ex dignitate p:
sonae operantis a qua omnes actus humanitatis Chi denominabantur vere et proprie
a actu verbi.

Actus Verbi eo quod assumpta à Verbo unde in nouitate & æstimatione erat actus Filij Dei quæ nouitas æstimabilitas est in re ipsa arte omnem actum rationis. Ad 2um actum Diuinæ Legis de quo ratio & simul consequi, non potuit regredi ad recompensanda beneficia quæ sibi acceperat quam ad condigne pro nobis satisfaciendum ea quæ alteri non ordinabiliter fecerunt dona quæ sibi acceperat ipsa scilicet persona mercata hypostatice unita humanitati quam debitum per quæ debebat satisfacere minime peccata suum quæ in nomine offensæ sunt infinitionis ordinis quam persona mercata hypostatice unita humanitati Ergo dicamus non potuerunt reddere æqualem proclamis adeptis potuit condigne satisfacere pro peccatis suum.

DICO SECUNDO. Satisfactio Christi non fuit condigna pro debito culpæ quatenus erat à persona Verbi sub ratione relationis Dei non enim nec absolute in ea formalis inclusa Colligo ex 2P. asserentibus satisfactionem Christi fuisse condignam patri Christi Dei & non Christi Deo formaliter non enim nec non proprietatis relativæ Quia Deo formaliter competit Deitate Deitati aut nil potest addi.

Fundamentum. Quia culpa est immediate contra Deum ut Deo Ergo satisfactio esset tantum à Persona Verbi ut est formaliter relatio non esset sufficiens recompensatio pro culpa mortali consequens Patet aliqui nil alterius ordinis foret culpa in ratione offensæ quam satisfactio in ratione compensationis æqualem culpa foret in ordine Christi: non finiti Qui immediate contra Deum quia Deo est satisfactio pro esset in ordine Primo finiti quia non à Verbo quia Deo quia relatio est quæ non dicit perfectionem nisi in certo genere. DICES. Substratum relationis Verbi communicat humanitati cuius attributa infinitam perfectionem relationem quia communicat illam ut forma moralis intrinseca Dei aut ut offensæ non communicat peccato infinitam grauitatem quia non communicat illam ut forma moralis intrinseca sed ut obiectum extrinsecum finita cognitione humanitatis Ergo dicam: peccatum fit contra Deum ut Deum satisfactio pro à Verbo sibi esse relationis adhuc in alterum ordine erit satisfactio quam peccatum. Non Negatur consequentia nam licet peccatum non finiatur nisi finitam grauitatem a Deo offenso. satisfactio pro infinitam dignitatem à sub ratione relationis adhuc tamen illud est in alterius ordine in ratione offensæ quam sit in ratione compensationis. Nam illud est in ordine Christi finiti quamvis infinitate plagonem esse in ordine Christi finiti quia licet in suo genere infinita quia nullum infinitum respectu æqualem finito

R. patri.

sinerion.

DISPVTATIO QVINTA.

An persona Diuina significet operationes Chri ut perso: na operans an vt forma moralis humanitas.

Prima sentia Vasquez Dis. 5ta et 6ta Docentis opa Chri non fuisse tandigna qua: tenus erat in supposito Diuino opante et fuisset formaliter se quatenus erant ab humani tate sanctificata saltem tanqm forma morali. Deinde mag excercet Verbum in hu manitate Chri hypostatice unita alterum esse complementum subsistentie nam et consen esse principium quod operandi et sustentandi actiones media humanitas alterum esse quasi formam immediate sanctificantem nam sancta ponitur in ordine ad diuina cum nam sancta nam sancta immediate sanctificantur sanctitate ipsa increata Deitatis excellentiori modo qua sanctificaretur quadam forma creata hypostatica. Hactenus ergo nihil non sancta docent Vasquez per opera increatam significare opera Chri Fundamentum ejus sunt sanctitas accidentalis unita subsistentie facit vt operationes illas subsistentie non essent nisi laude humana dignae fuisse alteri homi: ni beatificandi hypostatici. Ita sanctitas increata hypostatice unita humanitati facit vt operationes suae Chri dignae fuisse quouis homine possibili hac posse fieri aliis. Confirmat. Ea sunt vt humanitas sustentetur a verbo et non sanctificet a Verbo na: tione alicuius peccati subsistentis personalis aut originalis quod vtique posset Chri vnitus ad Verbum tunc enim opa humanitatis essent opa suppositi Diuini et Chri non essent meritoria apud Deum ea essent ab suo peccatore et inimico ergo non ut reus va: leris operum Chri de nihil a supposito formatis.

Secunda sentia Comis Theologus et sequentes affirmantium opa Chri fuisse tandigna quatenus erant a persona Verbi in opante et sustentante illa media humanitate tanqm naturali effectiua ejus Verbi. Colligit ex PP asserentibus opa Chri fuisse tandigna ea erat ejus et increata operantis illa media nam creata Iste nigt Theology Aregnang Hom de nat. Chri passiones ejus fabri Dei virtute golea tantum Corre: sponderunt ea Diuinitati et capiunt tanqm Dei ejus facta. Sunt aut passiones rei ejus: a Dei quatenus illas operatur et recipit mediante nam sibi hypostatice unita.

Probr Ipsa ratio. Nam si verbum dignificasset opa humana Chri non vt erant suppositum sed vt forma moralis immediate sanctificans humanitas sequeretur in omnes opationes suas Chri fuisse rationi Diuini. Ita colligunt sancti quos Diuinitas consuetudinem vt Cath phensanis Consequens est falsum ea Chri non fuisse meritoria: ergo

Inst ergo

q̄ actus virtutum supnaturalium ad quos Christus concurrebat tanquam vt causa partialis sed etiam q̄ actus virtutum moralium quorum ipse erat causa totalis humanitas sequella q̄ri q̄ando forma non unit vt pars nāe integrās una cum alia compartē non dignificat nisi actus ad quos ipsa p se vel p suas potentias vt cāe partialis influit sed verbum vt forma moralis non unitur humanitati vt pars nāe integrans una cum ea ergo non fit dignificare operationes nisi ad quas ipsum pse vel q̄ sua instrumenta quales sunt habitus supnaales vt cāe partialis concurrit Ex̄ patet tum q̄a implicat Deum unire ad faciendum unum in esse nāe tum q̄a repugnat ex duobus actibus completis fieri unum p se Christus et humanitas sunt duo actus completa in esse nāe Ergo ℣ Ex̄ 1o Caritate nam q̄ra habitualis unitur substo non dignificat nisi actus supnaales ad quos mediis habitibus influit vel potentijs influit non aut actus naales ad quos non influit nec hoc fieret ipso unio cum substo ad dignificandū illos actus: q̄ dignificaret eam actus indifferentes q̄ etiam naala peccati habitualis propter hanc cum substo unionem macularet omnes actiones vnde venialia fierent mortalia et actiones naales fierent supnāales et dignae vita eterna propter: eam operantem cum habitu gratie vnitam. Probatur 2do.

Ratione unionis q̄ quando forma non dicitur vt pars nāe sed vt nāe integra in sua genere non completur unum in esse cum substo cui unitur et consequenter non fit unum valorem actionem substi derivare nisi mediis aliquibus influxu quo habitus actus communicaret cum tali forma cum non sit alio modo quo possit sub valorem communicare cum ipsa actus naales humanitatis Christi non communicabuntur per dictam unionem influxu Christi et forme ea dignificandi quia communicatio religio actiones humanales non patent ab illa valorem accipere ab quo ℣ dicamus verbum vt supponit formaliter tenere valorem operationis Christi vocato saltamo quo pacto non totum operabile supnaalibus vel divinis naalibus tribuat dignitatem valoris Christi q̄a supponitur unitur nāe vt principium unius operationis tam supnaalis q̄a naalis q̄a unitur vt subsistale complementum nāe faciens unum completum in esse subsistē et consequenter in esse operatio q̄a operatio dicitur ad esse entis quae vero complet nāam in esse subsistali dicitur complere in esse operationis non p̄ physicum influxum sed p̄ subsistale complementum sine quo nāa non esset principium operandi.

Obijcies 1mo. in valor operationum Christi esset a gratia vt a supposito forte

non ab humanité tanchfigrata p̄ Verbum nrē Deitatis Seguarez illum esse formalē
ī subsistē. Relationis non ā Deitate quod supra confutatum est. Sequella bñ
ga Verbum supposital humanitēm sortit p̄ subsistam relationem tum ga supposital
illam vt prima creata distincta ā Prē et Spū S. p̄ solam subsistā relationem tum
ga Verbum exercet munus supponendi ni
gnē cāe sortis termina aliud munus aut cāe sortis non sit exercere nisi p̄ quod
est formale tale cum debeat exerceri p̄ ipsam primam immediatē per Verbum non
est subsistens nec communicabile nisi p̄ subsistam Relationē Ergo formale supponit et
Pn̄ negat sequellam ad Probationem de signonā ē ex S. Th. q. 8ª. d. 2º. duplex ratio
Tō ī Verbo supponendo humanitatem altera mediata et prima quo pa:
ter supponitat p̄ solam subsistam relationem Nōe Quod illi Conuenit formato posse
supponere altera mediata et relata quomodo etiam nāe Divinā quatenus for:
mate inclusa ī persona Verbi supponitat quo sensu concedit S. Doctor esse creatā
Damas nāam Divinam esse incarnatam ga vt abstracte inclusa ī persona Verbi
terminat simul cum Verbo dependam humanitē ad se qua mediata Vnio sufficit
vt nāa Divina valeat habitudinem habeat opponibilem Chō. Probandum aut̄ est de na:
tione terminante Humana non relata.

Objicies 2do Nāa Divina non Vnit humanitē vt forma physica opahia
sed vt forma moralis sanctificatiua Ergo vt ista opahiones dignificet non requit
peculiarem influxum in illas per hanc physicē omnia cum humanitē. Confirmatur.
Nam p̄ solam unionem cum humanitē Deificat eiā accidentia tam qualia quam
mala humanitē Ergo ad opones eiusdem. Ih nē Consequ ad Confirmationem Distin:
guendum ē ex gen accidentium Vnum p̄ modum opahionis p̄ficiendi alia ī prin:
cipio alterum per modum formē ī ordine habitū ad dignificandum 2um gen
accidentium sufficit unio formē cum nāa humana Chi sanctificata Deitas vt for:
ma qua mediante Deificat humanitēm eaq mediante eiā accidentia opahionis sortita
ad dignificandum vero 1m gen accidentium non sufficit Unio nisi operatio cum
habitū et patet in opahiones naturales Conuenientes cum habitū sanctificato p̄ gram ha:
bitualem tū regulē Communis opahionibus principio opante. Nāa Carnis dici
esse proportionata Verbi Vocā mediante ea ipso posse esse subsistere Vnitā Quia qui de:
fectus in nāa formā sanctificantis non Vnitā humanitē vt principiū opahionis humanas
adiunctum non sit illas dignificare in nōe opahionum tamen eas dignificet in nōe
formē Physicā.

Forma sensificet incarnationis humanitatis contra pos. qa hypostasim unit. vt com-plementum subsistale et principium quod operationis earum earum formaliter significat non operationis

Objicies 3tio

Si hoc esset ratio operandi Chm hanc esse valoris meritorii qa ratio cum illa ad-uingit pertinet in ordine principij operatiui Consequens est falsum aliqd quando actio-nata coniungit cum Deo in ordine principij operatiui Non negatur sequellam Nam esto verbum non significet operationes nata assumpta vt forma Tex vt hypostasim non est tm necesse vt quelibet operatio vt suppositi cognati significet Tex pt eam tantum significare quae operatur manentem quia eam tantum facit suae personae reliquae facit suae tantum effectiue Hinc colligo verbum non solum significare operationes suas Chm vt principium operationis quod Tex etiam vt subsistentia receptiua est. Qa non solum complet naam in ordine principij operatiui Tex etiam in ordine subsi-ceptiui Nam tam operatio quam receptio supponit naam personalem subsistentem.

Ad fundamentum Marques negat antecedens falsum ea est vt ostendit 1a 2ae hypostasis gratia habitualem unitam habenti sine illo influxum elementarem actionis ad Gratiam beatificandis quae ex se dignae non erant nisi formis laudis suae Qa vt forma operatiua non significat nisi actiones ad quas influit vt forma Qo sanctificatiua non significat illas in ordine operationis Tex in ordine formae habitu adhaerentis

Ad Confirmationem Concumenidem cum Suarez ad verbum retinere posse talem actum habitualem nam hoc ipso tale peccatum foret proprium Dei vt ea participata nec hypostatice ejus ratione implicat Deum esse causam particularem efficientem peccatum eadem ratione implicat esse participatam hypostasim naturae.

DISPVTATIO SEXTA.

Annualor satisfactionis Christi fuerit altioris ordinis quam peccati iniuria.

Prima sententia Medinae Trad. 3. de satisfac. q. 1a affirmantis peccati iniuriam esse altioris ordinis quam dignitatem satisfactionem Chri. Fundamentum Ea peccati est infinitum non ratione damni quod quum sit infra Deo est Chm ex se destructiuum Bonitatis Diuinae contristatiuum Dei et consequenter priuatiuum felicitatis eiusdem tum ratione malitiae quae ea est maior quo magis est damnificatiua finis Tex pecca-tum est infinite damnificatiuum Dei tum ratione poenae debitae peccato debitae quae infinita est satisfactio pro Chri non potuit Deo reddere equalem gloriam aut bonum aliquod infinitum

huius p se ep. deprecativ peccatorum sed tantum gratiam recipientalem nec pdca gratia Christi plenit fuit equalis vel quoad accidentia vel quoad durationem pene peccatori bite. Secunda sententia Scotti dist. 15 q. 1a Gab. in 3m dist 19. opus autem in Eadem ordine fuisse Chi satisfactionem in uno valens ac peccatum in vobe malitie Fundamentum Scoti Ea quantum malum infert peccatum accidentale a Deo tantum bonum confert contritio concurrenti de Deum q gratia sanat nullum erat actu nisi se bonitatem Dominum et non plus abstulit peccatum quam: tum deo bonum affert sed contritio Ergo contritio equivalet in bonitate peccato. Satisfactio Chi equalem Satisfactioni uni cum sit aque finita ac una Ergo in vobe valoris non fuit altius ordis quam sit peccatum in vobe malitie.

Tertia sentia S. Thome q. 46. A. 2m. et quodl. 2m. a. 2c et in 3m dist 20 q. 1a. 3m Cajetani in hunc Art. Capreoli in 3m dist 20 et religiosum asserentium altiorem ordis fuisse Chi satisfactionem quam peccati mortalis Ego cuius est explicatione.

DICO PRIMO. Satisfactio Chi fuit altioris ordis quam peccati mortalis ita q non ex rigoritate forte sed ex divino mo quo ptes a Chi concurrebat ad satisfactionem ac Deus offensus concumit ut minimam peccati. Tma Pars Colligit ex dictis affirmantibus satisfactionem Chi una modo adequate ex: cessisse debitum non potuit aut excedere q forte multiplicando actum ga plu: ra fuere peccata q ab eo Chus satisfecit quam actus satisfactionis quod Chus obti: uit Ergo priorem excessum valoris supra gravitatem peccatorum cum non sit a: liud capere unde satisfactio Chi potuerit tot peccatorum gravitatem excedere Quod aut hic excessus non fuerit ex infinite formaliter indicant dicti dum asserut iam peccata fuissent infinita adhuc quemlibet actum Chi fuisse iterum gravitatem non ign tolen excessum fundant dicti in infinitate satisfactionis alioq sic si infinit multiplicata non potuissent a Chi satisfactione superari.

Confirmatur Ea multa putant minimam peccati esse infinitam et sic omnes dicent Chi satisfactionem fuisse infinitam at si satisfactio Chi excederet minimam peccati sola infinite valoris non posset in tali sententia deleri satisfactionem Chi quod quo ad numerum actus satisfactionis excedit a numero peccatorum fuisse infinitam gloria debitum nacti. Postrema pars Conclusio Christi Quoniam ad satisfactionem concurrit Dei mitis: sercordia recipiendo et parcendo in respectu tanq ratio eius valoris ac applicationis ut dispositum ptes a offensa dum disponit immediate submittendo et contricendo

ut obsequium

Ad obsequium offensa persona. Ad iniuriam autem solum concurrit ea inspecie ut proxime dicemus: et obtinet. adeo nullo modo ipse patiendo iniuriam et lesionem propriae dignitatis tollit satisfactionem quam peccati iniuria exigit. Christus ergo satisfactio et alterius qua offendendo aut gerendo vicem offendentis ipse seipso recompensat iniuriam illatam offenso recompensat aut in seipso patiendo tantam lesionem dignitatis quantam intulit offenso ergo si offendendo aut gerendo vicem offendentis nihil minus et nihilominus in seipso patitur tantam dignitatis lesionem in obsequium offensi quam fecerunt iniuriam peccatis offensis alterius modo iniuriam compensat quam sit peccatis offensis proinde alio satisfactionis erit alterius ordinis quam fecerunt iniuria offensi peccatis quando contra haec paria ut sunt in proposito Christus persona offensa quam satisfactionem Deo ergo Christi satisfactio fuit naturalis ordinis quam ut iniuria peccati Deo illata non ex infinitate sanctitatis Dei cui offenso nec quo persona quae iniuria satisfaciendo concurrit ad satisfactionem ac persona offensa concurrit ad iniuriam. Ex his patet solutio 2i. quae liber altium Christi non meruit satisfecisse Deo etiam cum peccata etiam in infinitum multiplicata quia magnum respectum infinitum respicit. Nolo quod etiam in satisfactione Christi fuisset quia ad valorem finita peccata pro quibus numerum et gravitem infinita debuit illa excedere.

Obijcies 1o. nec pro eum quem patitur in seipso lesionem dignitatis propriae ergo &c. Christus nec patiendo illam in assumpta natura cum qua non mingit facit unum in persona subsistentia susceptum quam operatum actionum dispicit et propriae illam pati in seipso nec ad intrinsecam destructionem personalis dignitatis regni et lesionem physicam: operatur in persona alterius sed sufficit ut recipiat in natura ut patet in lesione pro creatae quae physice et immediate tantum recipit in natura cum qua quia propria persona facit unum alio etiam in ipsa intrinsece et immediate ledi.

Obijcies 2o. Satisfactio pro alio pro Christo pro peccat e contra Dei ut Dei ergo alicuius ordinis est peccatum quia Christi satisfactio pro Christi quia satisfaciendo ut sic dicat respectum: inter respici eig cui satisfacit ergo non est esse a Christo ut Deo. Christi satisfactionem non esse a Christo ut pro tantum nec a Deo tanto sed ut pro Deo et pro Deo. Quia quippe ad satisfactionem requirit physica entitas actus satisfactorij et moralis dignitas agendi prior qui regatur in perfectionem in nobis ut physicat ab humanitate posterior absque illa in perfectione denominatur a supposito Christo in physicam tantum actus perfectionis modo quo in alium peccati a persona offensa derivat iniuria Deo Evidenter pro Christo esse satisfactionem dicare respectum eig qui satisfacit tanto in respectum dicit Christo non pro nec pro quia physice satisfacit non

rone p̃son̄ q̃ Pluinel peyghan satisfacit mortaliter.

Obijcies 3° in eodem ordine minime est peccatum in quo ē obtus ad quod peccatū affectu tendit sed obtum ad q̃d peccatū affectu tendit ē despectus Dei in ppria rōne q̃d componibile non est p̃ satisfactionem Xpi. Ga hec ratio exhibet Deo tantū bonum quantū malum esset despectus Dei. Ga hec solum exhibet bonum minimum thom: Ge non plus cum in despectu esset peccatū sic: re ipsa efficeret q̃d nitendit sed Libr Ga licet peccatum totam suam malitiam non sumat ex obto sumit tñ ex ea ordinem ga in eo ordine est peccatum in quo ē obtum. Ioh Xe in eodem ordine Xpi: loco sed tantū analogo et ꝓportionali esse peccatū in quo est obtum sicut Deitas non ē in eodem ordine minoratum obto increato sed tantū ꝓportionaliter in hoc ga: sicut est obtum in suo ordine excedit omnia obta creata vta obtum erica tale obiectum in suo ordine ꝓportionali excedit omnes alios alios creatos Ad ga obtum non specificat actum in trinsece ꝯbendo illi immediate suam speciem sed extrinsece terminando ad intrinsecum ordinem actus a quo ille tantum intrinsece specificat. Ga specificare intrinseca debet esse licet terminetur ad extrinsecum.

Ex his Ad fundam Medinā nam dicam peccatum sit infinitum de quo infra ad hoc ē inferiorib ordine quam satisfactio Xpi. ea diuersa modo quo ad illam concurrit Deus. Ad Lhoncē nego peccatum de se re ipsa esse despectum bonitatis Dei aut contrariatium ipsius vel privatiue sed actiue quia Xpus sicut satisfactio Xpi re ipsa exhibuit et tantum misit quantum maiestatē increatā in obsequium obsequi ga in concreto ridiculum ipsam Verbi Tum et principium opationis Tum et naturam obsequi ga non solum Xpus in satisfactione sua debitū offerebat suos actus sed ipsis mediantibus personam Verbi in obsequium Dei. Nego dicam personam quam fuisse Xpus non fuisse sui mensuram et principium Quorum quantumq; pena debita peccatis omnibus debita pena forsitan contineret in primo aliquo bonitatis debitis Xpus aut p̃ mortem primatus est excellentiori bono ga primati quod ille pura creatura ga primatus est

nisi ipsum, dicam bonum increat

civita Dei quod antecellit omne bonum creatum quia primatus Beati quantum ad hoc non concernit nisi extrinsece Deo ad intra vero Xpus concurrebat Verbum intrinsece Ad fundamentum Scoti: Odgd sit ens contingens in rone satisfactionis qualecumq; peccato in rone offensæ de quo infra nō satisfaciant Xpi fuisse ejusdem valoris cum ira.

DOSPVTATIO SEPTIMA.

An peccatum in ratione malitiæ sit infinitum.

Prima Secta.

Pr Prima senta Medicæ Gradt B. ele Sctiſh. q. 1ª aſſirmantis citart alij Falso.

Pbñ 1mo Quodcunq; ſit finita quæ offenditur est grauior est offensa Dei finita quod peccato offenditur est infinita Ergo ſ. Pbñ 2do offensa contra Deum in infinitum excedit quabcunq; offensa ſactam creaturæ cuicunq; in infinitum Ergo infinita alicui posset adæquari per miniriam personæ finitæ. Pbñ 3º Ea pena: hore offensa facta Deo excedit offensam factam creaturæ quia maiestas Dei excedit maiestatem creaturæ Sed maiestas Dei infinite excedit maiestatem creaturæ Ergo Pbñ 4º Grauitas miniria desumit ex grauitate damni quod infert persona sed peccatum de se infinitum infert damnum Deo Tum. ga de se est desundum infinitæ bonitatis ipsius ga priuat illum ipsa ibi a tribuit hinc quia peccans constituit ibi ni re creata Tum ga de se est contra Dei et eius equens desundum ipsius felicitatis quæ cum infinita esse non pt. Pbñ 5ta Tantum Deus displicet peccatum quantum placet sua bonitas tui opponit Sed sua bonitas placet infinite Ergo peccati displicet infinite Ergo est infinitum Ga Deus tanti odit malum quantum est odibile. Pbñ 6to. Tantum malum est peccatum vt pro nullo bono creato vel creabili sit faciendum Ergo cuius malitia excedit infinitum bonum quod creatum ipse. Pbñ 7º Illud est infinitum in aliquo gno quo nung non erat non pt esse nung natum non pt desinere esse Ergo Pbñ 8º peccatum priuat infinitum rectitudinem moralem non desinendo illam in gnis subto in plicite et virtualiter desinit illum in ordine intellectuali prohibendo negationes intellectuales prohibitas conuenit in gradu naturalis rectitudinis ea opponi Pecha Pbñ 9º peccatum priuat bona supernaturalia infinita ga priuat Deus q est bonum infinit' meretricq; pœnam infinitam Ergo ei pœnam est infinitum.

Secunda senta S Coth: in 3º Dis. 20 in q. Dist 15 q. 1ª Paludan: in 2º dist. 20 q. 2ª a. 2º Negantur Collig ex S Th: in 2º dicunt peccatum habere quandam infinitatem ex ipsa offensa q. melius loquendo dicunt in partes infinitam hñ qd ex ipsa offensa ex parte aversionis ab incommutabili bono qui habet nec offensa habet quandam infinitatem ex parte ipsius obiecti ex infinitate bonitatis ipsius Deus habet nec offensa habet quandam infinitatem ex infinitate obiecti nisi quatenus ipsa offensa habet quandam infinitatem

cum dicit peccatum esse infinitum ratione mali nempe excessus et tm̃ qd nam Scot
nō in eius doctrina peccatum est infinitum quo actus elicitus quem praet esse Con:
dignam satisfactionem peccato. Vera difficultas ē assignare rationē ob qm̃ pec:
catum in ordine mali ē infinitum et infinitum quem vocat gravem dispiguēt ē in peccato ra:
tio malitiæ à voluntate contra Deum nam ratio malitiæ in peccato desumit à pri:
mario bono qm̃ inducit in peccatorem Hāc potentiam humanā à relatione infinitā qm̃ infert Deo.

primario in
mensura e
Subiecto in Actu
S. Thom.

DICO PRIMO. Peccatum in ordine malitiæ finitum ē fundamentaliter ga
bonum quo peccantem privat finitum est Reflex ergo bonum ē quod peccat priva:
tum naturale et supernaturale utrumq; finit est. Bonum naturale e moralis rectitudo honestā:
tis quæ tum in actibus tum in habitu opponitur virtuti esse potest quæ finita ē bonum
no supernaturale e tum honestati supernaturali opponit actus et habitus tum grāe et glo:
riæ pfectæ Dei et Virtutes fini conveniunt quod ora finita sunt ergo malitia pec:
cati quæ in bonum bonorum privatione consistit finita ē Ad ea referri quod dicit Aug
ad obtinendum infinitum ga non privamur illo nisi finito modo e no his conjungi
bile obtinendum aut habitu ea tant pfectione ē bonum unum sub qua ratione esse actus vel
habitus conjungibile Deo Deq finito actu habitu ē nobis conjungibilis Ergo &c.

DICO SECUNDO. Quamvis peccatum sit in supremo ordine malitiæ non tamen
finitum est Sta pars ē S. Th. hoc ad eum assimilatur offensa gravitēa crescere
ex dignitate personæ quæ offenditur Deo persona quæ offenditur ē infinitum gravem dignitatis Sta
2da Pars Prōbr 1o à posteriori Ea quod ē infinitū implicat sub ea ratione fieri pos:
se maius aut dari posse aliquod sub ea ratione pfectionis data ea infinita linea implicat
qua parte infinita ē videtur posse dari aut dari posse aliam qua illam quæ
ste infinita ē excedat Nā ē ea omnis excessus vel augmentū opponit terminū
q infinito repugnat. Deo peccatū qua ste infinite ē augeri ste q uno dato dari ste
aliud gravius ergo non ē in ordine malitiæ infinitū Nec 2dō ga peccatū dr infinitū
quateng ē contra Deum Deo et hoc augeri ste uno dato dari ste gravius nam et odium
Dei in infinitū augeri ste et contra eundem genus offensæ gravius ē odium Dei quam in:
obedientia legis divinæ ergo ē peccatū quateng ē contra Deum ac proinde in infi:
nitum augeri ste Confirmr. Nam Deo alicui Chō non ste quateng ē à pfe:
ctione creata in ordine valoris moralis augeri nec vnq esse digniorem alio ga et ster
infinitus proinde augmenti incapax ergo si peccatū quateng ē contra Deū esset infini:
tum non posset sub ea ratione augeri aut unum esse gravius alio Tertio dā pecca

ta ut sunt contra

peccata vt sunt contra Deum sunt nisi qualia aliqua non possent dici vere spes contra
Trid. Sess. 14 can. 12. Ergo sunt finita consequentia patet quia nisi qualitas actus non pt
oriri ex nisi qualitate bonitatis aut malitiae obiectiue quia esse indeterminabile cum quo sup:
stabatur sora partis cum pt. quia pars pt. p modum formae ex hac secunda determinata:
tio actum p formalem suam horam bonitatem aut malitiam sed ex nisi qualitate bonita:
tis aut malitiae subiectiue actus sed esse finitae quia bonitas ex finita tendentia
et interpretione actus Ergo

D. JESUS

Actus Dei sunt infiniti et tu non repugnat eos esse inequales et spe diuersos et
possunt peccata esse infinite mala et sint nisi qualia spei diuersa inter se.
Sed repugnat actus Dei ex rone dignitatis posse alios esse inequales et spe diuer:
sos sunt aut inequales et spe diuersi ex rone bonitatis physicae quatenus sunt a de:
bitate finita Dei ad obiectum finite tendentes peccata ergo sunt nisi qualia eram
ex rone offensae contra Deum. Probatur 2do a Dionysio Cam ex 2 pli
capite peccatum pt habere infinitatem offensae contra Deum vel ex infinitate im:
pressionis affectus vel ex infinito damno quod pt Deo inferre ex neutro capite
habet infinitem Ergo Ior Constat nam ex 1s capitibus pt peccatum in rone offen:
sae infinitatem ex quibus pt in rone offensae infinitum augeri cum infinit pt quo:
dam infinitum augmentum Deo ex his tantum capitibus pt peccatum in rone offen:
sae augeri non autem offensa creaturae ex dignitate personae quae offenditur quatenus di:
gnior pro quae eius damnum inferetur Non quoad intensionem affectus patet ex
hoc sequitur Cognoscens finitam Ergo non pt esse infinitus Quoad damnum ergo patet
ex nullum damnum pt p peccatum inferri Deo in bonis intrinsecis Deo tantum
in bonis extrinsecis scilicet honore et cultu debito quae cum sint finita non potent to:
tum Deum esse infinita Deo quotiescumque damnum quod alteri desiderat negat
moueatur inferri non pt quantitati inuinibili defectus ex quantitate damni quod de:
siderat Deo ex quantitate affectus quo desiderat Ergo cum damnum quod ultimo
implicite peccando Deo desiderat inferre Deo nequeat non potent quantitati
infinitae peccati inordinati ex quantitate damni quod Deo desiderat Deo ex qua:
tate affectus quo desiderat mensurari Non in qua sita est ratio Diffinitae

Obr. 1°. in deductione nam q desiderans destruere totum mundum non constet reo
elesae maiestatis toties quot desiderat annihilare Angelum constet reo omni
bitonis Ergo rec q. p. peccat contra Deum destruere constet reo destructionis Dei.

BIBLIOTECA

seu Caigetam alij Lupini ordinis ex quo talia desidera promanarunt.

Sed a Contrario q desiderat alicui bonum quod illi moraliter conferre non ꝑt negand: huius hui affectus desiderare ex quantitate boni quod desiderat Deo ex quantitate affectus quo desiderat patet in alia Quantitas quia quoniam tenditur in infinitum humana quia Deo non possumus conferre non infinitatis ex bono ad quod tendimus Deo ex aspiquotens eiusmodi Eadem aut ē ratio de affectu quo bonum volumus et quo malum alicui desideramus Ego h actus quo Deo infinitum bonum volumus non ē infinitus nisi extrinsece et obiectiue nec actus quo Deo infinitum malum desideramus erit infinitus nisi extrinsece et obiectiue

Sertio ad Quin. Quinta ē actus prudentis cuius est deliberare ea videndam diligenter alterius ligo non ꝑt malitiam actus nere ad huius impossibilitas hoc non ꝑt esse voluntarium ex termino actionis infinitus cum non tribuatur potestati minuantis minima aut non consequitur esse nisi possit esse voluntaria videre non conseq ex hoc quod facere non ꝑt minuam infinite extra quantitatem mali ginis possibilis quod desiderat sed intra quantitatem affectus quo illud desiderat quia non conferri bonorem debitum extra quantitatem obsequij impossibilis quod illi desiderat sed intra quantitatem affectus quo desiderat alicui possumus infinitum Cultum et honorem debitum Deo Ratio ē quia actus volendi minimi minor comparatur unum in esse morale cum obiecto stricte extenso ut cum moralis unum hic esse finde includendo illud includit totam bonitatem aut malitiam illius Contra 20 quando actus interior non ē practicus et moralis cum hic obiectus sit simplex duratus et affectus et paratus complacentia illius non ꝑt unum comparare cum illo tanquam mensurabile cum hic esse in esse morali et Consequenter non ꝑt sibi includere illud sed tanti terminabile Quia ex quantitate bonitatis vel malitiae non possit determinari quantitas bonitatis vel malitiae quae ē in obiecto quia hoc non includit in actu cum non comparetur unum morale cum illi Deo ex quantitate bonitatis ē in actibus quae ē in actu per ordinem ad obiectum. Ex his colligo quod dicunt quidam haberet actum desiderandi Deum si posset actibus inferret infinitam bonitatem quia quidam sit impossibile non per malitiam talis actus determinatum ex quantitate dicti actus sed affectus tantum ē contra hoc sed esset assumpsi reparandum Quia desiderium si posset non diceret actum bonitatis infinitae. Obiacies sic Dignitas maiestatis Dei ē de qua offendit Petrus peccat ad iniuriam Dei iniuriam ergo infinitam maiestatis eiusdem Petrus peccat ad iniuriam infinitam Consequentia patet. Sed eo peccat quia non accipit pro infinita a Deo maiestate quia non tendit in talem gradum ē ligo nec debet ab illa homine

ordem iniuria.

Ordē nisi id Diuina vel assumit sine sumere de et illam. Ré dq̃ cōtra est ni Ly Diuina Diuina nam si p̃ diuinam Diuinam intelligat non ordē ni actū q̃ est ni obū falsum est ānō q̃ patet ni adem charitē creatē in q̃ ni quo non ē nom ordo affectionis q̃ est ni obū Si aut intelligat falsum ordē proportionalē et falsum Diuinū cetmisceā quatenꝰ tenaꝰ ad obtinā Diuinum poum ē Ré sic nala cōsequia q̃ si. cut haiespas Diuina offensa non habet ni diuinam ad eundem ordē malitiā ni quo est ipsa sed proportionalem ad suppmum ni q̃ malitiā ita nec habere debet illam ad cōsequentiam.

Obijcies 2º Regula malitiæ est actus qua tenuis: dium desiderang ē quo illud execgmur ergo regula malitiæ ē intensē q̃ malum Dei odiang et quo illud execgueremur si possibile foret. Ré Concedo Sub de assi efficaci nego de inefficaci et simplici complacentia quatē ē affectꝰ q̃ vel p̃ modum amoris vel p̃ modum odij circa Deum versat.

Obijcies 3tiō Peccatum quantum ē de se dispositū Deum ergo contrahit totam malitiam. obū Contingit p̃ bū contrahere malitiam, quod est ex intentione operantis ita contrahere totam malitiam ponet ex intentione eiusdem. obū Nō nego Ant. non dispmere quantū de se Deum est efficere aliq̃d quod sit esse dispmabile Dei nisi p̃ accidens impediret. Sant q̃ stringit gladium in manū q̃ se ipsum dispedit q̃ est de se occidit manū. Contra Si aut non dispmatur ipsum ē q̃ vult contrahere totum q̃ ad illud contrahendum applicat q̃ntā q̃ ad se non sufficit applicare contra p̃ceptū Dei regit, et subinde sit contrahibile ita necessitat ipsum necessitate q̃ntum ni ipsum est dispmere Deum q̃ totum habet a seipso dispmendi Deum. Ré ga Dicendum loquendo ni particulariter q̃ntum potuit dispmendi totum q̃ntum q̃ est negatiue subtrahē ē nisi potuit dispmendi quantum ando distinguendū ē Consequens non p̃ contrahere malitiam obū significat contrahere contrariam malitiam quatenꝰ obū si foret possibile totum ē q̃ proportionaliter p̃ ordēm ad obtinā poum ē sed negranda ē pariter q̃ contrahentem p̃portionalem malitiam obū Sicut igitur peccatum valuisset tendentia ad illud ad quod ē ordinatum ex obū regit tendentia p̃ modum Cōd moralis p̃ sed potentiæ illam contrahē qz talis malitia contrahitur p̃ disputationem quā subsequenter positam potuit moraliter illam consequendi.

Obijcies 4º Qui ledit aliquem in bonis externis ledit illum ni iuste retinendo qd habet in bona externa ergo dux ledendo Deum in multis ad honore externo ledendo illum ni iuste retinendo qd habet ad honorem externum ergo p̃ peccatū defectus ledit in bonis interioribus. Ré nō Consequentiā Ré distinguendo qz cum bonis ledit in bonis externis ledit ciam in interioribus

rone infinitis quam vita Caiaphe bonorum extorsorum Dcg aut 3a millia infinitam Generabit ob Ablatione bonorum extorsorum Iudei in bonis interim negot.

Obijcies Quinto. Ly si facienter occidisset Deum Committeret peccatum infinite malitiæ ga primaret illum vita Diuina non tantum malum e peccat quanto Bonum quo privat de vita Chi erat infinit Valoris Dñt Bartholomæus Med. q. 47 a 6° Regando posse ga ad infinitam malitiam peccat. Ipse ni sinitem obti regnu infinitat in actu. Sed Contra Ga ad infinitam moralem non requiritur infinitas Physica ut pecce in Satisfactione Chi Dñt alij simpliciter Dicendum ga non haberet immediate desmembrium inter Dei secundi Sed contra Ga licet non haberet desmembrium inter Dei secundi vitæ Dei ni assumpta naa haberet de facto ob actu et passio assumpta naa Ex Communicationem cum persona Diuina chi actio et passio Dei ex eqo here infinitum valorem ita iniuria facta tali naa ob Communicationem cum persona Diuina chi iniuria et Culpa facta Deo ni deg habet infinitam malitiam quæ Iniuria cum non consistat in solo affectu ut iniuria facta Deo immediate, sed reipsa privando Chm vita Diuina. Dum ergo Iudeus ni assumpta naa Contrahit Eandem malitiam obi. Unde Romani Scr. de Passione Chi necem Chi appellat Deicidium ga Dei fuit rex Dei. Dñt ergo tale peccatu. Obiectes assignatas pro infinitate malitiæ e Alensis 3ª p. q. 47ª Mem. 4ª a 2° et Collig. ex 3. Chr. q. 47 a. 6° Chi illud appellat ex hoc quæ gravissimum ac huc de illud puto rispondendum ordine quia Chi satisfactio ex quod ad satisfactionem Chi pertinet Concurrebat intrinsece tria et primo primum ex parte hominis et secundo ex parte recipientis ad iniuriam Deo ipsi factam non concurrebat nisi extrinsece hoc modum obi. Intrinsece terminabile hoc modum essendo morale causati Nam actus iniuriabilis Chm occidentis erat in voluntate occidentis principio vero actus Diuina Ex qua actus ille iniuriam hominem erat in Chi quod tantum extrinsece Connotabat Cum voluntate occidentis in quo Morale essendo ad comprehendendum actum moralem de Chi satisfactio intrinsece includebat personam Verbi moraliter dignificando actum a se elicitum.

Dubitari hic posset an ex hoc quæ gravius sit explicat odium contra Dei quam occisio Chi Ratio dubitandi ga odium contra Deum potest immediate ad diminuendum Deum in persona naa occisio Dei Chi immediate potest ad desmembrium Deum in naa assumpta offensa autem ex quæ hoc gravior est quia ad altiorem Deum tendit cum ergo altior effectus bonum Dei sit persona quæ assumpta naa

gravior erit

grauis or erit offensa odium Dei quam occasio Chri
stiti minuit Cum S. Th. Deus ex hijs grauissimis occasionem Chri sta:
ter fadam quam odium cephalum Dei Rõ ca ama odium Dei negneat assimi:
ter tendere ad desfructionem Deitatis non fit ex ea malitia timore seu ex rõ
ne qualite affectus qui altorius è minis quam ipsa desfructio Dei At occasio fi
ga efficaciter tendit ad desfructionem Dei in assumpta nãa Contrahit tamen ma:
litiam sua obiti Imorabi aut Cajetanus rem minimum inferre qui Deum desfruit
in assumpta nãa adeo quam qui in essentiali tam affectum ipsum Capit desfruere.
ni fi quia ga minima ordinatur ad totalem alicuius boni adhalem Ergo grauis:
tem minima spectanda magis penes alteram totalem quam penes alteram
Cum Cadentis. Ad Rones 1ª sente
Ad 1mam Rõ Ex ea tantum Colligi nisi item offensa sm gd Cajetanus innitit
ordis vt patet à simili Quo pfecto è dicendum ex pfectior cognitio seu Deg è infi:
nite pfectus Ergo ex cognitio infinita non segt Cordo seu gd sit infiniti ordis in rõe
Cognitionis Creatis Rõ ca offensa non crescit cum pportione minuta seu a:
ritmetica cum pena offensa seu tantum analogia et geometrica vt qua pe:
na crescat in dignitate ex offensa crescat in gravitate seu proportionate
Idem dicendum et pari pfectius ex pte offendentis Quo minor è pena offensis ex
gravior è offensa seu Creatura offendens regnum Dei offensi è infinite vilis Ergo
tius offensio est infinita nam non Cadem rõ crescit minuendi et antimetice
offensa qua respsa decrescat pena offendenti Rõ offensa brevitas ex affi limi:
tis offendentis penes quem pendetur offensa Certe vilitas ex pte rei qua offen:
dit respsa crescit infinite sine limitone respa dignitem pene qua offenditur.
Ad 2dam negr Consequia Rõ ca tamen ille ex cessus offensa Contra Deum
respa qua ab eum è offensas Contra Creaturas Saluari pot p offensam finita alti:
us ordis vt Constat de injuria Dei Comparata ad quamcumque injuriam Creaturas
Unde est non possit assignari p gradus minimas quam Creaturas semper è alterius
ordis. Ad 3tiam Negatur ga Deus excedit Creaturam et totale et infinite mi:
tra Cundem ordem offensa qua Dei excedit offensionem creaturas ordine tam non
infinitate intra Cundem ordem. Ad 4tum
Nego non Cem nullus est damnus infert peccatum Deo nisi vel contra pecu vel sm
affectum Ad 1mam Cancem nego peccatum esse desfructivum bonitis Dei non
desfructivum dicit ordem ad desfructibile Ex eo aut gd peccatum impetuit sibi ab

tiam finem in re creata non tegitur nisi privare illum illa effectiua et honore ex intrinseco cum non tollat ab ipso intrinsecam effectionem finis quæ est ipsa bonitas increata. Ad 2m Nego peccatum esse contra factum Dei.

Ad 3tam Negando ē sūr ad cuius ēbonē nego peccatum opponi diuinæ bonitati effectiue quo pacto illud foret infinite odibile sed tantum esse odiū.

Ad 4tum. Nego consequia nam nec peccatum veniale est faliorum ppa ipsam peccatum habentia ē tñ odū latens, quæ Anael. cuius 6 soc argumentum: peccatorem esse magis bonum quam sit malitia peccati mortalis. Nā ēgrius ē nullo bono peccatum sit commutandū ē ga peccatum ē contra Deum bonū autem quod cum ē creatura vel creabile ē bonum nobis cum deg non sit boni capax nulla aut vel minima iniuria Deo est facienda p quocūq bono nobis obuenīente.

Ad 5tum. Venum ē in rone mali moralis non posse dari maius peccato quam sit aliud non est contra Deum. Sec tñ ad peccati infinitatem non sufficit nam nec in genere cognoscib creata dari st effectiue infinite Dei ē tñ ipso creata nō ē infinita requiritur ergo ex parte illud genus non possit vltra crescere cum ipsi peccatum parte gong in infinitū et offensa contra Deum crescere possit non tñ infinite aut ga ipsa creata Dei st parte gnē ipsarum in infinite crescere nō ē in eo gnē infinita.

Ad 6tum. Culpam ē peccatum deformere rectitudinem moralem in omni subiecto posibili quia non deformit illam nisi per morale debitum illam habendi nō autem ēt nā rōnalis morale debit illam habendi nisi in proprio subō.

Ad vltimum. Nego peccatum priuare bono increato infinito intrinseco sed solum extrinseco ē obiectio gratem priuat actu et habitu nisi finito. Nego etiam mereri posse infinitam quōad intrinsecam et esse illam mereretur actus ex ea non arguneret infinitas de malitia subiecti ordinis cui debita esset quæ nisi pena etiam infinita ordinis infernalis aeternum quod pena peccato debita sit aeterna provenit ga peccator negat ppria voluntate peccato resurgere perseverante autem culpa necessario debet perseverare et pena.

DISPVTATIO OCTAVA:

An valor operum Chri fuerit infinitus.

Quadruplex ex S. Ths. q. 48 possunt considerari opa Chri Dñi. 1. vt meritoria 2 vt satisfactoria 3. vt sacrificium q vt redemptiua. 1mo respiciunt homines qtū sibi et nobis meruerunt vltio debit Deo satisfecerunt 3° Deo sacrificium quem sibi reparauerunt 4° captiuū quem redemerunt. non sec ordā Chri passio nobis effectiue

Meruit enim

Meruit ex nobis gram & glriam Satisfecit debito pene & culpe ex peccato
contracto Dirimens homines Deum reconciliauit humanam gnm captiuam redemit ad gdm
ma hec omnia fuit opus infiniti valoris qui an fuerit infinitus vel finiti gaudium.

Prima sententia negatiua Ista Scotus in 3. dist. 19. Durand. Gabriel
& Occam ibidem Durs. dist. 20 q. 2. & vide 4. dist. 15. q. 1. Marsil. q. 12. a. 2. Medina
Codice de pria tradi. 3. q. 1. & aliqui affirmant hoc oppositum ex pta acceptatione finite
Satisfactoria.

Fundamentum illorum sic

Opus Christi assumpti meriti et Satisfactionis fuerunt finita quia a prima gratia finita
vsq; ad ultimum valor finitus. Consequens. Ergo valor est finitus quia valor est finitus
moralis opus finite dignitatis moralis ergo Christ fuit finita quia Deus tenebatur ei
gratiam finitam.

Confirmatur. Si Christus meruit infinitum ergo ipse placuit Deo infinite
Deus ac ipse vsque ad ultimum instans meruit infinitum consequens falsum vide.

Secundo. Si meruit infinitum Christ esset infinitus vel minus & esset magis alius vel non plus
placeret ut Deo omnia quam unus ergo Christ diceret non plus Deo placeret humanitas
et creatura simul quam ipse una operatio tantum quia infinite dilexit infinito non satisfecit

Tertio si meruit et satisfecit Christ effecit infinita esse & nisi ex parte Dei unde
ad meritum et satisfactionem, maiorem gratiam non posset effici meritum.

Secunda sententia affirmans ita tenet Scotus hic ad 2. q. 7. a. 2. ad 2.
q. 45. a. 2. ad 3. quodl. 2. a. 2. in 3. dist. 20 q. 1. a. 1. Arriaga q. 1. Bozan d. 13
a. 1. q. 2. Ricciar. a. 1. q. 2. Alexis 3. p. q. 17. Rem. 4. a. 2. Ferar. contra Gentes 4.
Cap. 55. dot. 5. de gra. c. 6. Cajet. hic ad 3. Dubia. et Cur. co recentiores mach.

Fundantur in scriptura ghusdam testimonijs quæ efficacia non sunt mutuata
tum testimonia Clementi VI Extravag. Vnigenitus illam efficacissime phat Pon
tifex docet infinitum Christi meritum (quam notis testamur) & vt q.
preterea de eius complumphione formidandum non sit ppter infinita virtutem Chri
sti ante alia Rone quare dicent Christ Valor operum Christi est condignus satisfactorij
pro quacumq; vniuersa gratiam et gratiam in infinit nec non pro quocumq; numero re
missionum possibilium et penit illis debitis Ergo infinitus. Antec est ipsa assertio Pt
Consequentia pt casu. Ex simili modo ex effectu pportionato ad pcessum infinit
ex quo se extendit omnipotentia Dei non arguimus illum esse infinitum ergo ex
virtute gratiarum & gratiarum infinitarum ad quas se extendit pt gratificare Christ
humanitas condigna satisfactionis virtus dicimus infinitum valor illius in ratione satisfac-

Amb

quis ... Cum ergo quidlibet creatum finitum sit, et ideo regnit virtutem non adaequatam finitae cuilibet potentiae. Quia nullum finitum quod capitur virtute ni causa nominatur: Libet ergo ad determinatam potestatem virtutem ni causa finitam respectabunt finitae quilibet virtuti determinatam respondet potestati ergo infinitae infinitam regis quilibet autem Christus est Deus calculare possit ad infinitas minimas conditiones compensandas omnes ergo valor infinitorum ad hoc Christus valorem infinitam satisfactionem quae requirebant infinitae minimae. Quum ea hoc discursu asserit infinitum valor supremi Creatoris quod nostra finita virtute pro minimis et poenis infinitis et ut multa alia capta omittam assiam tantum eorum in hac vita mala ab adversarijs admissum. Etenim minima Deo facta excedit magnitudo omnes minimas possibiles quae fieri possent infinitis creaturis possibilitatibus et hi in vere minimi finita respectu adversarijs potentiae. Ergo ejus satisfactio Christi possit esse condigna pro minimis infinitis et aggravent in valore infinitas satisfactionibus infinitarum creaturarum possibilium adhuc non ergo illam esse infinitam sed altioris ordinis quae finita essione possit aggredi possunt infinitas satisfactiones inferiorum ordinum. Unde ad unam infinitam regis Caesaris ea discipulum ga ex infinitis effectibus effectivis et effectivis calculans infinitos gradus virtutis gradualis eigdem Creatori ni Deo ex infinitis aut minimis et poenis non calculans infinitos gradus virtutis satisfactionis ni altibus sed tantum insatisfactionem Christum supremi ordinis ga infinitas adhuc infinitas minimas dignae compensandas ergo velle ex infinitis possibilibus augmentum infinitum potam ni Deo non aut ex infinitis minimis et poenis possibilibus infinitum valorem Dei altibus Christi Caesaris patet ga ut calculetur ea ex virtute alt calculatis non fit ex gradus ad gradus eigdem Dei vel hanjus ex uno ordine ad alium vel tota calculatis essium possibilium non excedit finitam virtutem calculatis supremi ordinis non calculatis virtutis infinita Unde patet ga quidlibet vel minimum creabilis ex modo quo potuerit a subito independenter regnit ni ea virtute gradualis supremi ordinis accepit virtutem emersam ab omnipotentialitate ex modi adhuc infiniti Ergo infinitis esset creabiles effectores et effectores quoad virtutem calculatam infinitos gradus virtutis eigdem ordinis altibus Christi ni Deo non quia esset modi potuerit regnit effectivum et effectivum virtutem nisi ordinis quia infinitis esset creabiles unde effectionis et effectivi entitis ni infinit regnat infinitam nisi potuerit.

nisi ex Cumden

vltra limites ordinis alterius puri nec sit salvari p virtutem pulchritudinem alterius ordinis.
Da non dat alterius ordinis actus puros infinitè pro minima gravioribus et gravissimis aut
tum mutat in ordine ad creaturas contra quas fieri possunt et hinc infertur minima gravitas
una minima contra Deum qa finita et finitam requirit satisfactionem vltra suum ordinem
et tunc illa quamvis in suo ordine finita excedet infinitas minimas factas contra
creaturas vel satisfactio huius minimæ condigna excedet infinitas satisfactiones creaturarum
sint tum mutat infinita minima gravissimæ et gravissimæ contra Deum et
hinc nec illa catalabunt infinitam satisfactionem Dei. Tum vel de minima dicit in ordine
Ordinis qm pro satisfactio poterit esse quamvis finita esse infinitas nec p infinitas minimas
2
qa nulla minima esset de p se adæquata satisfactione possit Deus. Compensationem g longe pluris
ais Ordinis est quælibet minima contra Deum facta huiusmodi non possent satisfa-
cionem in suo ordine infinitam sed potenter condigne compendari pro satisfactione
in suo ordine finita. Ad 2dam Conclusionem Christi & sic vera contra & quod ob-
stabit q multiplicatur vel in eodem ordine una causa vel alterius regni in illa et
adæquatam vel in gradu alterius virtutem superioris ordinis minima aut non et eiusdem
ordinis cum satisfactione Christi nec illam possilat vt adæquatam compensationem huius
vt longe excedentem. Vnde cum in nullo ordine quælibet minima possilat determinata sa-
tisfactionem intelligenda est de minima quæ sit eiusdem ordinis cum satisfactione.
Ratio igitur quam Sl et Scholastici assumunt & qa opa Christi sunt
opera plena infinitè digna sed opa plena infinitis digne sunt infinita valoris sed
constat non tenet. Pro altiores sunt suppositionis cuius est agere cuius & habere pos-
esse qa agere supponit esse eum esse eius aut est effectus subsistere quod ultima et com-
pletè existit aliq suppositum & quod completè & ultimò existit ergo suppositi esse
gere cum igit nãa ma Christi ultimò & completè existat & suppositi Verbi opationes
Christi erunt opationes Verbi nec est necesse vt suppositi dicat opam altiores nãe
qa terminat vt vel finitum cum nãa assumat potest in illab vel immediate recipiat in
se nullum oppositum potest assistere in opationes aut illas mediate recipit in
se sed subsistat vt subjecta complebat nãam sed hoc vt p illam ratio p primarium quæ denomi-
natur agere vt quod Nob Scholis qa persona est una ex circumstantiis alicuius humani vt tam
Scotus Scholæ Sti docent Scotus Christi aut in 2a Sad Scholæ tradit S. Th. p 2ae q 18 a. 3 ad
2um sustinet pro alterius
Bonitatem, tam bonitatem vel malitiam quam circumstant longe superata persona Christi infinita digni-
tatem sustinet in altiores Christi nãe hoc ergo Christi circumstantiis minuit valore

contingentia. Quoniam ergo ad actum concurrit non modo circumstans agens sed etiam finis et obiectum videndum est circa hoc quod circumstans agens aut finis vel obiectum habeat totam dignitatem actui non est actus agens circa bonum finem et obiectum nisi: mum et infinitas dignitatis. Quod est demonstrandum in duobus modo quo agens et finis actu obtinent concurrere ad actum nam agens concurrit per formam actui obtinet ergo et finis per formam. Habendi actui forma aut nihil in eis includit ni sui ordinem: nali vel habitudo ni alteri. Persona quae dignificat finem actum moralem dignitatem in se tanga forma ni sui est formalis tria ergo non includit ni: hil in habendo actui quia terminat unde tota dignitatem in specie actus non habet formalis ex obiecto sed ex habendo ad obtinendum aliquid ex obiecto et non habendo ad actum habere dignitatem actus non potest circa actum obtinendi plures spes actibus aut ga valor dignitatis eiusmodi formalis determinatur ex persona non possunt plures actiones ut ab eadem persona praecipientes spes distinguuntur quamvis illae distant in gno valore physico proveniente ad diversa obta in moralibus proveniente dignitate agentis non distante per suas aequales. Et hoc ex eo ga persona ut forma dat operationi immediate et per seipsam dignificat illam. Qui ille mediante se ipsa offert. Sua totam suam dignitatem ni obsequium attentum vix illud ad finem 2° volendo semetipsum praebit finis ergo et obtinendum solum terminando habitudine actui ad se. Unde ex diversis habitudinibus ad obtinendum diversa componitur in obtinendo ga obtinendum non componitur ex actibus forma componente unum morale ut illa duo ver: sentur existentia terminant habitudinem unius ad se. Hinc patet quod ex diffi: cultate personae concurrentis ad operationem calculetur diffinitus valor in operatione et ex diffinito obto terminante bonitatem aut malitiam actus non calculatur diffinita boni: tas aut malitia in actu ga in primis calculans persona concurrit forma ad operan: dum et habens illi mediante seipsam suam totam dignitatem in proportione ergo obtinendi concurrit cum obto extrinseco ad habitudinis actui ad se. et ga non ea proportione diametrica qua cresceret obtinendi actui habitudo ad obtinendum deo crescente in infinito obto non crescat diffinita bonitas vel malitia ad tale obtinendum. Est et aliud discrimen inter personam et obtinendum ga persona est principium et bonum ipsius operantis quod alterius existens medio sua operatione vel sic illi sub: jiciendo et humiliando vel rogando potest vel amando aut gratum alio modo in obsequium ipsius ope: rando obtinendum potest enim et bonum et finis operis videre accessibile ut sui ordinem in diligendo et gratum bonum exhibendo in obsequium et honorem obtinendi amati et est actus honorati bonum ipsius honorati.

ppfig. honorari sed ipsig honorabile et consequi ipsum actu honorante non includit
nec excludit in obsequium optimi honorandi sed honorabilis proprie aut boni est dig-
nitab. proprie honorabilis quia tota offertur p obsequium honorabilis proprie honorate.

Obijcies Verbo. subtea nec pbum dignificat operationes sui sub qua ternat humanitem
sed finite nia terminat humanitem Ergo finito nec dignificat operationes Dr pate ga
sub ea pfectione dignificat actum sub qua hypostatat naiam qa dignificat posita vt hyp.
posit Nam Verbi caternat media vnione finita Tum qa ternat subsistre creatu pfec-
tionem fieiam supplendo illum Qa ternat mixta capacitem pprie nam quia tanta e
quanta erat pfectio pprie subsistre sui Comparatum Tum qa ternat quantum omnibo
vt naia subsistre ad hoc aut non e opus infinita pfectione Dcm Concedendo pbum ter-
minare naiam finito modo vt quo. qa ternat media vnione finita neq aut terminare
finito modo vt Quod qa ternat seipso et qa terminas hypostatica attendit penes termi-
nante vt qd non ea forte naia subsistit non penes terminatem vt Quo quia tant Deus
ad subsistendum Sileo. naia qua pbum terminat vt hypostatum humanitem et dignificat
operationes sui e infinita Ad 1mam Probatem patet. Ad 2m Concedo verbum ter-
minare supplendo pfectionem subsistre creatu qa potupplet illam seipso in mediate infinita
tribuit dignitem naie eaq mediante altitudo Ad 3m Concedo pbum ternare naiam
mixtam capacitem ipsius Dei obediibilem quia pportionatur potia terminabile pprialis
increabile mixta naiam quia pportionatur potia terminabile pprialis create. Ad 4m
Dico verbum ternare qd opus est vt naia subsistat non quamodocq Dei subsistre mor-
tale in Xpo fiat p mediatam unionem pprie n creatu hoc ipso qd illa unio naiam
unit suppositi significat vt illam faciat subsistere quam opposite ad subsistendum subsistre dna
quidem opus e ad subsistendum subsistre increata.

Objicies 2o Sanctitas Dei increata non dignificat actum ea dignite vel in eo gradu
dignite in quo e ipsa Dr nec Sanctitas pprialis n creata Ad quod 1m pter pr qa gra
non reddit actu virtutem moralem dignos vita eterna qua dignite ipsa digna est. Quod
2m pter nam non digne meretur e actus Charitis Sapientie gram vel alio actu Cha-
ritis vt 8 Sentis gram vt 2. Eo qa ratio meriti magis fundat in actu qm ea subsit virtuti
Ergo non dignificat actus virtutum in eo gradu dignite in quo ipsa e Ad 1m negatur
Antecedens quoad primum Item putant ea gram subitualem elevare omnes actus
virtutum eiusm moralium ad eam dignitem supernaalem et in ea gradu dignite in
quo ipsa est ob significatum actualis Charitis Ad 2m negatur Antecedens quoad 2dam pter

ſtan gratis Concedant gratiã non Conferre alicui moralitꝫ valorem meriti vt or:
dẽ ad vitã æternã absq; ipso charitã forti elevarit illos ad ordẽ ſupernaturalem
valeat negare tamen eandem gratiã non Conferre alicui ipſi ſuã totã dignitatẽ gradualẽ.
Ad 4ti Vero Videtꝫ negarda Conſequẽa Nã discrimine quidam ſit ꝑter Christ ecclesiã
ẽ ga Sanctitas ꝑsonalis unitꝫ nãq; vt ſupponit ſupponat aut haut Completam nãm
ni ordẽ ad eſſe ſimpliciter ita ꝑfaciat illam ni ordẽ ad oẽs operationes eam ch operati
habituatur ſupponit et Conſequenter omnes operationes ab ipſa ꝓcedentes dignificat
ex obto
vitam Capitonẽ carnalem liberalẽ et bonam dignificat habitualẽ meritꝫ et ſatisfa:
ctionis neceſſariam ꝙ vel ex obto ni differentiali habituali dignitate tantꝫ gratuito
habituali matutinã vã ad accidentalẽ habitũ accidentalẽ aut haut non Completẽ habitum
ni ordẽ ad eſſe ſimpliciter quod ſupponit Completum ſed ni ordẽ ad eſſe habitualẽ ad acci:
dentale, ita non ꝑficit illud ꝙ modo non dignificat in ordẽ ad oẽs operationes ab
ipſa ꝓducibiles ſed ad illas tantum quarum ipſa ẽ principium mediis habitibus
ſupernaturalibus potentijs ghus gratuitis actus operatiuis. Ea igr vitã mora:
les non haut habitus ſupernaturales veluti potentijs gratuitis actus attingit earum
actus non dignificat Ad discrimine quidam 2m ꝑtem Ea ꝓcedendi:
cit ad operationes vt principia ſubpalia gratuita ẽ forma accidentalis Gratia quam
aut habitualis Communicat Ad totum operationis non ꝙ ad illam Concurrit medijs habi:
tibus ga Concurrit ratione quam forte accidentalis quod ga duijſmodi ẽ et magis
extrinseca operationi non Communicat illi totam suam dignitatẽ
Obijcies 3o Verbum non Communicat carnẽ dignitatem increatam alicui Chriſto ga
non Conicat illam ꝑſonalitatem aut illam habet in ſe suum ga aliqꝫ ꝓpter actus suã
Christi denominari increatum haut ga Christi nichil dicit Carnẽ ꝓpria ghi denominari Creatorem
Rſpdeo nõ Christi Carnẽ ea dignitatem quam Verbum ipſe Communicat alicui humanitatis licet diuerſo mõo
Quod Caro Communicet Verbo Communicat ea illam ꝓximam
forte hypoſtaſim suam nãq; Caro modiante sua actibus et ꝓprietatibus ea Conicato aut forte dan.
dit in suo adæquato statu formã ꝑtem ga Conicatur igr actibus Christi informati mora:
liter ꝓpria Verbi haut dignitate qua dignum ẽ ꝓnum Quod diuerſo mõ ꝓtẽ
dyalem ad Verbum principiat ꝑ identitatem ẽ ipſum ab actibus ea et nãq Christi ꝓximum
et denominatiue haut ni ea Conicatã forte alter ꝑſona forte ꝓpriam ad forma alia ab ea
illa forma ipſa Communicat nam a forte ipſum et creatum ẽ ab eo aut alia Conicat forma
denominatiue ẽ ꝓximum Ex qua ad suam ꝓpriam patet Ad 4am nõ ſegrelã nam

haut attributa

hant attributa nata ḋnã na posmat ni abstracto ḋdicani de Ḋiuia vel è contra de
tant'ni Concreto ita nec ḋ ḋfectionib opationit vnḋ nãt ni abstracto ḋdicani de opato:
nibꝫ altoinb sed ni Concreto Ca ad priorem ḋdicanẽ regꝫ Subtr. de antiab ḋdicati ad
subto ad posteriorem po sufficit vnio ni Eodem suppto vel subcto.

Obij Cilb. 4ᵒ vt aligd sit infinit' non sat è vt ad illud concurrat primo primum infinitꝫ
Nec necesse è vt nullum Concurrat primo prima Unit' qa sit primo primum infinit' limitati
à Compmapõe hmõi ergo vt meritum Chꝝ sit infinit' non satis è vt ad illud Concurrat
ḋona infinita Nec necesse è vt ad illud nullum Concurrat primo finitum.

Ad assumpt' verificani tant' de infinito physico et hoc Cãa efficientie non aut'
de infinito morali: et p̃ modum essẽ forlic in hoc ex gnẽ infinit' non limitat à prin:
a pio finito Concurrente ad finã adum qa cum sit Concursꝰ forlic è ultimabilis in finãa

Ad Fundamentum Scoti. Opa Chꝝ pnere finita ḋpriee c'ẽpalis non aut mo:
ralis vt vt Cogꝫ Caiet. p̃bat. Ad 2ᵐ Consegꝫ de pmigno zpleñ valorem zpleñ
bonitẽm ni altibꝰ Chꝝ alteram ḋpsicam et ẽpalem alteram ḋonalem. Prior Consegꝫ:
batur bonitẽm Epalem ḋnatam ni ḋpsica potãlẽ altri Causata à ḋmapio finito
posterior bonitẽm ḋonalem ḋnatam ni vniõe altri cum suppõo Chꝝ Causata à ḋp:
ona nicreata ni gnẽ Cãa forlic. Ad Confirmãem nec Consegꝫ non ment'
Chꝝ placet Deo infinitè ni gnẽ valoris moralis ob comunicationem sua ḋona ni:
finita Ecle aut nicreat' qm placet Deo infinitè ḋpsice et ni gnẽ valoris ḋpsicꝫ.

Ad 2ᵐ rego priorem de quella de non infinito intensiue Concedo de extensiue vt ḋ:
daret plures calores infiniti intensiue non facerent vnum extensiue qa infinit'
qna infinitum extendi non pt ita plura opa Chꝝ non faciebant inb ment' inten si:
ue Deo extensiue tantum qa vnẽ quaq; includebat calor infinitꝫ infinitè qa erat ḋona ḋpsi.
Ex quo patet ad alteram sequellam non nonpbꝫ intensiue Deo placentem ex opa Chꝝ
qñ vnum tantum sicut ex nec plura placet sua essa d'Creatura sed vl qm sua tant'
ḋno nec plura omnes tres ḋuinꝫ ḋona quam singula.

Ad 3ᵐ nec 3ᵉʸ non posse aliab et alios humanitat assumere ex qbꝰ posset alia et a:
lia mentia et satisfactiones ni infinitum exercere nec ex eo quod ni posset aliud ment'
et Deo satisfactionem efficere Causa sua dicenda q. eiub potã sint ex eo quod Creata
infinita linea non posset Deum creare non diceret Causa Dei potã vt possit alias
et aliab Centies creare quod autem non possit Deum promenit ex nãa infinit. Quo
Cõsequentium est manus efficii non potest.

Disp.

DISPVTATIO ~~DICONA~~.

Quid formaliter sit q̃ valor operum Christi et vnde immediate oriatur.

DICO 1mo Valor non ẽ aliquid Physice in actu existens in opibꝫ Chri Xpi q̃ gd: qd physice intrinsecum est in opibꝫ Chri finit' ẽ ergo non pt conferre valorẽ infinitũ Sic patet illum non esse respectum aliquem ad hypostasim verbi vel humanitatis Contra Cabrerã Disp. 6a Concl. 2a Tum qa hic finitus ẽ Tum qa nullum respectum intrinsecum dicunt operationes Chri ad verbum Xpi Qa eadem ab forent quidem ocnimũ secum respectũ si forent ab humanitate subsiste ni prius hypostasi ni quo talẽ valorem non haberent Tũ qa hic respectus foret transcendalis eo quod esset ad plusquam verbi sui si esset dicam essentialis qa fundaret in ipsa Xpi actus ad qa referretur ni ultimo actibꝫ Chri nullo esset ni Chri actus naturalis q̃ ẽ naturalis actus Chri posset ab Angelo naturali cognosci Nã quo ẽ qa actus solum dicit vltimum respectum ad principium quo quod tamen determinate respicit qa ab hoc tanti actus prodit hypostasis aut totus Christus magis non hoc vel illud determinate qa ab illo ista peculiter actus formato sed tantum denominatiue Quodsi opponat contingit ni actibꝫ nominalibus ni creatis q̃ non ad principium quo sed ad principium quod referuntur ideo ẽ qa inter illos et principium quo nulla ẽ dispositio sed inter illa et principium quod: et qa realis ordo q̃ductus et q̃ducentis exercendi non potest inter creatur despicata deo q̃. hoc aut' ni actibus Chri non contingit q̃ non modo distinguũt a principio quod sed etiam a quo. DICO 2o.

Non ẽ contrinsece forte qa contrinsece forte ratione ẽ intrinsecum actus significandi at nullo intellectu fingente actus Chri haut intrinseci valoris tm non nego tñ illum dicere posse contrinsecum fundamentatum quatenus fundat actus Xpi intellectum illum concipiendi vt qd intrinsecum actibus Chri DICO 3o.

Non est extrinseca denominatio formalis sed fundatis Xpi qa denominatio formalis fit ab intellectu actus denominante non ab extrinseca forma vt formalis denominatio Xpi ẽ opus intellectus denominantis ab hmõi ipsum ab extrinseca forma ipsi inexistente Qa q̃ hmõi denominationes soleãt phrasare sua habere habitã ni sit ppie formal a qby denominantur qa denominant illas ad instar eorũ q̃ ppie formas ni sint inexistentes sed qa ipse forma ad quã Xpi operationes denominantur dignã ni fuerit valore non ẽ ipsis intrinsece ni forent tamen denominatio formalis humana erit opus intellectus denominantis non formaliter a

parte rei

à p̄ arterei nō formaritē ē ipsab nitnīsecē determinantis cum nō inde pendēt ab nō: tellū explicari debeat exp̄ssionis fundamentū talis determinatio ni qua saltē realis

Valor opum Chri. ffm quod explicandū DJCC 4°

Est hic Valor passiua qđ dam apprehendo fundamentaliter ab Alchy Chri ristiana spiritualiter ordinē ad prudentem non tñ immediatē ac necessario consurgens ex nīsi: gnitē ffonde nō creatā tanga ex forma extrinseca media aliqua communitate cons cum humanitate hypostatata verbo tanga hac condicione sine qua non. (condi: tionata ſ de dicat formaliter Valoris ꝑdo immediatam formam ex qua illa realis tas & conditionem necessario requiram vnam tali forma talis Valor in Alchy Chri consurgat formalitas igit illius ē passiua Apprehendo fundamentaliter ab Alchy Chri ristiana di: stinabiliter nō ordinē ad prudentem non. Est enī hic Valor effectus moralis igit explica: bilis ordinē ad prudentis iudicium non. non ꝑt autē moralis explicari quam ꝑ hoc nomē passiuam apprehendi ga alt explicari ꝑ aliquid qđ ꝑhs examinatur prudentis iudicio annexū & connexum alchy Chri à ꝑte rei hoc autē esse non ꝑt nisi passiua apprehendo fundās seu habens intellum fundamentū exprimendo illius nīsi nitē dignitē Chri simul explicat ꝑ nomē habitus huiusmodi valoris qđ est ꝑ nexus alchy Chri ad quod illa ꝑdicta ꝑt ga ꝑ hoc Valor ē ꝑ modum cuiusdā habitus moralis transmissus in alchy Chri assignando ad ē formā ex qua illa ꝑdicata resultat. Hoc autē esse non ꝑt aliqd creatum ga de creato ē finit ē ignora: bile nō creatum aliud autē esse non ꝑt nisi ipsa ꝑpria realitas qua dignitas alchy ꝑ modū formā communicat suā dignitatē nāle assumptū cui mediante alchy et ꝑ ipsam alchy ei: Porro nis forma aut assumpta seu extrinseca aut extrinseca ē sua realitas non ē intrinseca in alchy Chri ga nō unit illam immediate ergo extrinseca qua tenus unit illa media humanitate Christi unit, nitnīsecē hoc aut unio media fuscit ad dignificandas alchy Chri ga ꝑ hanc Vnionē alchy Chri fiunt propij ꝑdicationes non nūng aliquid alchy Chri ad quod ordinatus ꝑ ꝑpriū hypostatū mediante nāli ꝑ ꝑpriū talis suppositi. Christi necessario consurgens ga cum hac influxus ꝑ sonā dignificandi nos alchy nā ꝑ effectum alchy non esset ꝑpriū ꝑdicatum Christi ꝑ ipsius ꝑdicationes cui necessarius ga ordinatus nobis ut talis necessarius &. Quoniam ergo vna aliqua res sit forma alterius requirit aliqua condit mediante qua comparat ad illud ut forma alicui qlibet esset forma cuilibet condition requirit ꝑdicatum ut sit forma dignificandi moralis alchy nos Christo illa ꝑdicatum quae vnitur ꝑpriū hypostatico ga non aliquid dignificat illud ga ut forma hypostatica Christi qđ si nit ꝑdicatum ꝑpriū nō ꝑpriū nō ē condition huius ga ꝑdicatum non dignificaret ut forma huiusmodi illud ut unio nisi: diata quae unit ꝑdicatum humanitati ut suppositi sine mediata ga media nō unit ꝑdicatum alchy et ꝑpri:

creabilis nãe. Supercedit difficultas, an q̃ bum nõ solum nõ significet dignificet adhines manentes sed etiã transeuntes nãq̃ asserunt Suarez disp. 4ª sect. 4ª Cabrera disp. 5ª q̃a donum cõmagis appetat quo a digniori ꝑsona confertur sed donum ꝑsonale extrinsece donanti. Ergo nõ solum operationes manentes sed etiã transeuntes q̃libet Christiana dona conferebat fidelibus gratã dignitatẽ significata. DICO QUARTO solos quidem manentes non autẽ transeuntes q̃ bum significat dignificat fundamentum q̃a eos tantũ actus q̃ bum significat quos facit suos ꝑsonati eos autẽ tãm facit suos ꝑsonati quos habet unit ꝑsonati alios solos manentes habet unit ꝑsonaliter Ergo tot & tantã asserit Pl. et Scholast. Cr. Tribl. Nam tota dignitãs nate nãe Christ. q̃a ꝑsonaliter est unita verbo Ergo tota dignitas actuũ eundem erit q̃a ꝑsonaliter unit verbo Christo nãe a priori est q̃a ea tantũ dignificant dignitatẽ Verbi quæ tantũ ꝑtinet ꝑsonam verbi sed soli actus manentes sunt ꝑpij ꝑsonæ Verbi nam ea tantũ q̃ bum suos facit ꝑsonatos q̃ Salvos mediante nãe nõ diminuantur ex ꝑsona Verbi solos autem actus manentes media humanitate nõ diminuendo ex ꝑsona Verbi Co quod actus non ex principio a quo sed ex subiecto nõ diminuendo. Confirmat. Nam alioquin Christi creati essent significata dignitatẽ q̃ præcedunt a Deo nãe ante Incarnationem Christi nã operationes Christi transeuntes sunt ꝑpiæ Verbi q̃a ad illas concurrit Verbum ut causa participans Verbi. dicit ꝑpias Verbi effectiue quæ est quædam ꝑfectio extrinseca quo pacto dei actiones supernaturales creatæ sunt ꝑpiæ Dei q̃a ad illas concurrit Deus ut causa participans non aut subiective quæ est ꝑfectio nõ intrinseca necessaria ad participandam dignitatẽ ꝑsonæ alterius Ad fundamentum Suarij Bona Domini sunt et beneficium principaliter importat quod literaliter donantis et Donum nexa D. Th. p. 1ª q. 98. a. 2º gratuita donatio quæ principaliter importat actum amoris quo donans se communicat donatario vide S.m ac possimum donũ quoad: terium dans duo nãe communicans & amorem mediante quo cætera dans quæ propterea habet rationem doni nãe igr huiusmodi actus manentes ait donatore & beneficiatore mentali cessat donum ac beneficium cessare ex dignitate ꝑsonæ donantis ac beneficiantis faciendo quod nihil patet q̃a quanto donum duo Dei amore conferatur tanto magis optimat Ergo quod quique ꝓfectatur in dono e amor donantis. Ex dictis etiam patet quid dicendum ad fundamenta aliarum sententiarum. DISPVTATIO DECIMA ~~Tractat~~.

an ex mysteriis

An ex infinitate rei oblate deriuetur infinitus valor in operibus Christi.

Ex 3pli capite pt quos Chr infinitū valorem h̄uerit ex principio proximo ex habitu & ex obiecto seu mādato quam Hactenus ꝙ actiones ille accepit infinitum earū valorem non aut̄ ex principio proximo vt ita nr̄a sententia asserebat an Chr̄i in ex obiecto seu mādato creato quam finitū infinitum.

Prima sententia.

Quorundam recentiorum a quib⁹ Cabrera dis. 6ª opinantium Chr̄i opa boni meriti satisfactionis meriti et satisfecerit nullum valorem accepisse ex re oblata sed ex sola p̄sona satisfaciente merente et satisfacente. Contra quos in uno rodericho Sanctio: tij infinitū valorem accepisse ex re oblata non aut̄ ex p̄sona redimente.

Fundamentum Qa satisfactio meritum et satisfactio sunt actiones quibus una p̄sona reconciliat aut meretur gratiam aliqua alteri ita ac loc solum conducit dignitas p̄sonæ ipsarum scilicet ut subiectum in obsequium valorem alterius. Redemptio ꝙ est aliquid quia p̄ re amissa recuperanda pretium offertur ni pretium aut non attendit dignitatem onerantis sed potius ergo in uno redemptionis opere Chr̄i nullus valorem accepit a p: sona redimente sed solum a re oblata quod est ipsius sanguis et vita infinitū valorib.

Secunda Sententia Cabrera Rip q sect. 4 conclus. 6 sect. 9 Vasquez dis. 6 cap. 2 Cabrera dis. 6ª assumendum opones Christus quamuis non consideretur infinitum hinc infertur ex sola p̄sona operante ex re aut̄ oblata non nisi infinitum meritū ad Cū modum quo est quid versans circa obiectum infinitum dicit infinitum exercitium et ipsum quid Fundamentum Qa licet obiectum sit infinitum adhuc hic limitat ex no tendendi ad aliud vt faciat ni alia creata tendente ad obiectum infinitū Confirmo Qa licet infinitū rei oblatæ deriuetur in meritū ni alium oblatum nisi Altissimi quia P.V. et meum Chr̄i obsequium et quo sacerdos quotidie ni missa cum offerit esset infinitum ni infinitè.

Dico Pr̄imo.

Opera mea Chr̄i hab quamuis non acceperit aliquem valorem finitum ex re oblata vide S.Th 3 q 48 a 2ª ad 3m Vnū valorem operum Chr̄i non solum considerato ex p̄sonæ offe: rentis dignitate sed etiam ex dignitate rei oblatæ qa fuit vita Chr̄i cum p̄medio satisfa: ctionis qua p̄medium meriti ac satisfactionis proprie oblata et quidem quia ad meritum satisfactionis requiritur aut̄ sanctitas vt videtur. Sess. 22 cap 2m in quo ex dignitate rei oblatæ et satisfactionis ab ea ita sequi colligit eadem ratio à nobis desiderari ni efficaciam meriti ipsarum operum et ex dignitate rei oblatæ qa eadem numero opera satisfactoria mihi ac sit maxima finitas.

Fundamentum Qa Chr̄i p̄medium satisfactionis meriti et satisfactionis non solū

obtulit medijs hijs alijs q̃ p̃sonam p̃ modum principij dicendi & subij & subiunctis. sed chr̃i victima p̃ modum rei oblate ergo aq̃ o patio chr̃i considerata ut ut satisfacijs meritum & sacrificium aliquem valorem habuit ex re oblata.

Consequẽ scribo qa non minꝰ ad actionem concernit res oblata q̃ferentis gradu nitissecta & offerentis ut fuit p̃pria vita in chr̃o qm̃ p̃sona offerens ergo non minꝰ vna qm̃ altera valorem confert. Confirmo qa non magis ex dignitate rei oblate qm̃ p̃ bona offerentis crescit valor satisfactionis, meriti, & sacrificij nam quo dignior & res oblata eo ior satisfactio, merit' & sacrificiũ ergo non minꝰ ex vna qm̃ ex altera subinde valorib.

DICES.

Infinito non p̃t fieri maius sed opatio chr̃i fuit infinite digna ex p̃sona offerente ergo non potuit fieri dignior ex re oblata. Ad infinito non potest fieri ius qua p̃te infinit' est non potest qua p̃te finit' & opatio aut' chr̃i licet ex p̃te offerentis fuerit infinite digna fuit tñ finita ex p̃te rei oblate & ideo ex ea p̃te potuit fieri dignior sicut infinita licet non sit in rem̃ longitudo fieri dr̃ p̃t fieri in rem̃ latitudinis.

DICO SECUNDO. Opatio chr̃i etiam considerata sub ratione redemptionis valorem habuit à p̃sona recipiente non tñ ex re oblata Fundamentũ Bo vt q. 48. ar. 4m̃ dicens S. Th. Christus qua homo nobis meruit liberationem redemptionem fuit ipsius meritum et satisfactio sed satisfactio habuit valorem à satisfaciente ergo &.

Vide non & hic p̃pria sed metaphor redemptio non & tñ metaph. sed p̃pria satisfactio, merit' et sacrificij. Ad qa q̃ dat redemptionem dr̃ redemptus & tenebat aut' tenebat captivus p̃pria miseriam illatam deo & qa exigebat exactio culpe & pene sed liberans captivũ compensando miseriam offensio non & infinite: ita p̃ter redimere p̃t ex satisfacere nam in hac differt redemptio a satisfactione quod hec ordinat ad miseriam compensandam vnde p̃maria respicit commodũ ei cui satisfit et tñ actione principi constituit illa ad chr̃m soluendum ut ergum et rea redimenda spectat equalitas & p̃ se huic respicit commodũ redimentis. Cum igr̃ chr̃s non redemerit compensando p nobis miseriam illatam deo p̃pie non redemit sed metaphor.

DICO TERTIO.

Qa chr̃i quoniã non considerata ratio meriti valorem infinitum sumuat ab infinitate p̃sone operantis sed etiam ab infinite rei oblate colligo ex S. Th. q. citata a. 2. Vbi infinitum satisfactionis chr̃i infert ex infinita dignitate hui⁹ dicit qm̃ satisfactionis obtulit deinde hoc authoritate Dam. 6. Ex vna qm̃ fulgentij a fluentis medicaque tam sanguis chr̃i respexisse p̃ redemptione totius hũ̃ generis ppter unionẽ ad q̃m chr̃i infinitum valorem

nit valoren meritor Chi de quo loqr paulo post habuit rei oblate q ē sor:
quit Chi unity pbo accedant pl q pmisare abundanter valoren ofum Chi
nis referat ad dignitē pson ē opantis nō ad dignitē rei oblate unde corp
et sanguinem Chi p asbis in eccie oblatum appellant Chium virginē hypalenadis
duces ad redimendum Tandem confirma Rone dico opatō Chi habuit infinit
valoren à pson opante qa pson opans nihil fecē conuingr cū hia opatōe
vt forma morato dignificandi sed cham res oblata unita pbo nihil fecē conuingr
cum oblatione Chi vt forma morati dignificandi hoc qd sad nō for certa Nor
Chi qa cum actu oblationis quem Chus elicichat non nihil fecē conuingeba:
h corpus et sanguis Chi pbo unitus qm pson ipsa pbi hoc dem ille conuingebat cum ob
blatione Chi vt effectu morato oblationis nihil fecē conuiendo cum oblatione Chi
hoc vt principium offerendi nihil fecē cham conuincta cum oblatione organorum
ygitur qa hoc infinitē dignificabat oblationem Quo fit vt ab opibus Chi p stellā
Coeli ab ns fuit valoren querentem ex dignitē pson ē opantis adhuc remanet ni:
hilhus valor querendi ex infinitē rei oblate
Ad 3um dicendum cū hum Sēntē nel nouen hui dyalog. dicendum ad valorem satisfa:
dionis meriti et satisfactionis non modo conducit dignitas pson ē opantis sed cham rei
oblate ut patet ē Distinguē pro est ad 3um posse mouere dyalog de ophio p prio et metaph.
Concedit de p prio regān de metaph. quale est Chium esse redemptionis ex his fit vt
quilibet homo in Chi hospitē non excludat nec excludat in alijs facultatē meriti
eiusdem meritū hūs satisfactionis et Chium in Chi permanet idem.
Ad 4um dicendum est 2dm Sentē. quod ad duo limitatur ex modo tendendi ad obiectum
infinitum gdo respicit illud vt primum terminum vt ois actus nō respiat deum
vt obiectum infinitum non autē gdo respicit illud vt effectum morato opantis quo pa:
cto oblatio Chi respicit rem oblatam hui conuincta cham hanc qa oblatio est mo:
rabilis cā rei oblate facit eam morari cum illa tota dignitate ei illi tributur.
Ad 5um Confirmatio Ad 5um Segn tm qa Chus vt res oblata non erat nihil fecē conuincta
cum oblatione Ps. vt dimensio et sacerdotio tm qa Chus non ē effectus mo:
rati opantis q oblationem à creatura nisi mixta decreto diuo voluntatis Chus aut
finito nō decreuit vt esset à creatura medio cuius nec offendibilis Quod si Chus
decreuisset se infinito nō à creatura offendendā una talis oblatio fuisset nisi ita Chus
fore. Infinitē nō ordinis qa oblatio Chi qa non esset nihil fecē conuincta cum re

oblata fiant oblatio Chri DIICCS

si Deus assumpsisset naam agni et illam simily sacrificandã dedisset tali oblatio esset infinita valoris rei oblate. Non fore in rone tant sacrifi
ffi in ultimis infinitem non in rone satisfactionis et meriti qa hec regnat infinitã dignitem in principio libere operante qm non regnit sacrificii forte suppm quod p se tantum spectam dignitatem victime.

DISPVTATIO VNDECIMA.

An satisfactio Christi foret sufficiens pro peccato ipsius Christi si per impossibile ipse peccaret.

Quo sabet optem sensum hec an si peccaret humanitas Chri ppria hoc solveret eig unio ad verbum posset verbum p aliam humanitem assumptam condigne satisfacere p peccato prioris humanitis Ad dubitandi Qa tale peccatum esset infinite malitie et meriti tum qa privaret humanitem infinite dignite p[er]sone tum offenderet infinite verbum privando illud assumpta naa debito ei quo solet p[er]sona quo agitari an peccante humanite eiq cum verbo unione p[er]severante ipsi satisfactio esset sufficiens pro peccato ab ipsa commisso.

Quar. Sit 4a sett 3a docet ex ea hypothesi sequtum et qd talis satisfactio foret sufficiens eo quod ab infinite grato Deo et deo ipso et non sufficiens qa ab infinito infinito Deo Durand. in 3m dist 20 q 2. Vasquez Disp. 5 dis. 7. negant in eo casu fore talem satisfactionem condignã Vasquez Qa dignitas satisfactionis Chri non ex ea sola dignite p[er]sone Dei ex dignite humanitis dignitate sanctificata quæ sanctificato p peccat' tolleret Vega T. m. Trid. lap 9. Albertinig Corol. 19 ex primo 1o philos. dub 2o affirmat fore sufficientem

Qst quæstem solvamus iuxta vnumq sensum Supponendo hypothesim ut utroq sensu implicare implicat en. Chrum peccare hic soluta hac reserta unione Chri p[er]sonali ut sic sensu vna tant' regit implicantia nempe qd Chrus peccet in p[er]sonali dolore et quod peccet et quod cum peccato p[er]maneret unio humanitatis cum verbo.

DICO PRIMO. si Chrus peccaret soluta unione cum verbo posset praeter humanitem assumptam condigne satisfacere pro peccato prioris humanitis. Fundam: hum. Qa talis satisfactio in rone satisfactionis non esset inferior tali peccato in rone malitie et offense esset en valoris infiniti Et potest a p[er]sona infinita satisfaciente pro humanitem tibi ritu fieri Consequens qd si tale p[er]sona privaret humanitem infinite dignite

p[er]sona

ꝑsona talis satisfactio nichil deberet ꝓficere ꝙtã dignitatẽ ꝑsone sibi illud tribuisset ꝙ dum priuando illud assumpta nãa nõ ꝑ dum ꝙ satisfaciens alia nãa assumpta subiiceret se dei ꝙ hoc habuisse ꝓ ꝑsona nãa illud dignitatis fecit hoc asseraret cũ ex his patet de nõ dubitandi. DISCO SECUNDO.

di Xpi humanitas peccaret retentatiue cum ꝙ posset pro hoc peccato condigne satisfacere fundamentum. Qa manente unione cum ꝙ manerent priuilegia ꝓprie dignificandi opa humanitatis quæ ẽ ꝑsona ꝙ ergo etiam ipsa peccaret posset pro peccato huc condigne satisfacere Xtus nãa hui⁹ humanitas peccaret non posset ꝓ huc peccato condigne satisfacere ẽ qa peccati impediret condignitatem satisfactionis Sed manente unione cum ꝙ adhuc ꝑsonam necessario dignificaret opa humanitatis qa stãt condignitatẽ saluaret ꝑsonã ꝙ mirãde cadi facit ergo non posset impediri à peccato qa peccati non ẽ impedire qa ẽ bona ꝙ moraliter actiones humanitatis informet modo pranã non sint pranã autem non sunt ex eo tantum qa fierent ab humanitate peccato existente eliog ꝺ opa facta à peccatore esset prana quod hæretici ẽ ergo nec potest ipsi dicere qn eas dignificet nam mereri informare et dignificare sunt idem

Confirmõ nam sicut bonitas prius sumpta ex obto ꝺ ceteris amplius non impedit à peccato existente ꝺ eas subto attribuit ei elicita ab hõe peccatore bona ẽ ut dicit Sco. Sess. 4ª Cap. 1º de donum Dei et sequẽ si impossibile via nec bonitate moralis eiusdem rectitudo sumpta ex circumstãtia ꝑsone operantis à peccato impediretur

Obijcies 1º ni ea supra humanitas esset inimica Deo ergo ei opa non possent placere Deo Confirmõ hi in arbitrio nel cum posito perseuerarent grã nullius opis esset condigni meritorium apud Deum ergo erant in Xpo Confirmõ 2º ni ea supra humanitas mente hui peccati priuata esset omni auxilio grãe ergo non posset satisfacere condigne Non tã 1ª nec 2ª Consequẽtia Xtus quib illa non placerent quatenus esset ab humanitate inimica Dei placerent hi quatenus essent ab hac amica Dei non sint peccati in ea hypothesi non tolleret ab humanitate naãli relationẽ Dei ut ameicitiam Ad Confirmandã 1ª Sequel. antic Xtus erat in statu opis ꝓficua à grã ex se posset condignum condignitate sibi ꝓportionata rei illa tolli posset à peccato qa deficiuaret in opis necessario quib ex concomitantia grãe posset Deitatem non accipere haut posset non accipere satisfactionem Ad hui Xpi humanitas retentatiue peccaret ẽ Rõ ẽ qa ex ea esset subto satisfaciẽs distinguẽ ẽ esse alter potentiue queuerb

ni positiua Sanctitas alter negatiua consistens in exclusiua omnis maculæ moralis ab Dei subito priorem esse debet humanitatis Xpi vnita ploto ex quo habet subsistere q̃ tam si cum eo coexistere peccatum, non aut posteriorem ad eductu nē Xpi Nam rone vnionis quam tum acciperet debitum illi esse omne auxilium ingratie Ad cfqueta ꝓma tenet negandum ē ex ea hyp̃tesi mediate seq̃ vnionē ꝓtem omnia dilectionis nam omnis sequeret humanitatis fore amicam Dei rone vnionis omnem rone peccati non tñ sequeret eius satisfactionem fore sufficientem et non sufficientem qa sufficientia satisfactionis haberet ex dignitate ꝓtne quæ ꝓ peccatis non impediretur quia ipsa humanitatis opera dignificaret.

Ad 2m argument dem tenet nē dignitem satisfactionis mediate humanitatis Xpi sanctificata seu a pena opante et ipso abilitata nego ꝓ peccat̃ humanitem priuari ꝓnali sanctificone pbi Nam hoc aut ꝓ illud ea hypone non priuatur ꝓnali vnione ad pnm itemec ꝓnali sanctificone pbi qd in tali vnione fortis consistit.

DISPVTATIO DUODECIMA

An valor operum Xpi fuerit condigny de cõmuni possibile

Duplex distinguit̃ omnium alterum a gol ordis cum viuente Xpo et in carnato Deo hunc opus ꝺ. alterum inferiorit et grã qua cæteras dona huic naãlia huic supnãlia, puræ creata quæ solum Deum ut auctorem inchudunt ex hypothesi ꝓxudi causæ efficientis vel obi. De isto nemo dubitat qa valor opum Xpi fuerit condignus ad omne premium possibile et infinitum si dabile est solum ambigit̃ de eo cum ipso premio creato ponent Xpm condigne mereri aliud diuinæ voluntis

Ioannes disp. 5ª sect 4ª assimat et Vasquez disp. 6. cap 4 q̃ sub assentiõr huiusce qa hic adductis quæ adduntur huic mentis supra contra eos non addit nisi exercitiose: eam terminorum ad effectum quod ē gol creatum ut suppono vide q̃ nequit aliquid Deo mereri ut Deo velle illud conferri. Maior ē difficultas de Xpo quo

Prima sententia quorundã negatium opa Xpi fuisse condigne meritoria vitæ omnis hypostatice terminata ad Xpm vel ꝑsonã ꝺ. Fundam ondum.

Qa ꝓ vnionem communicat mediate deitas ꝓpria ꝓprias aut̃ Xpi dilectiones mediate et relatio actiua humana mediate ꝓp eam obligans pena hypostatice essentialis vnionis hypostatica terminata ad ꝑsonam Xpi quam actus Christi.

Confirmat qa pena mediate ꝓ vnionem communicat̃ nãe ꝓ actione qa non impediente nãa communicat̃ opi Xpi mediatis priore effectiue pena premiale affixa

Naam quam p actionem opnis 1° p unionem non solum dat in gonium p una
Prima qua é principalis finalitet dignitatis sed etiam naã hnã quæ é principalis finis
nitorum ad eum p actum vere solum datur alius moralis dignificata p una Prima.
Secunda Sententia Turrij et Vasquez. loco citato affirmantium cum alijs
Xpi p adæquato gonio respondere potuisse plures et plures unius rei hypostatical
Fundamentum Turrij ibidem adhuc Xpi vel formatr vel concurrentes contract gd gd
gd fectionis é in quacumq gonio possibili aut in quacãt gonior multitudine ergo infi:
nitas est ad p merenda quælibet gonia parvalia non tantæ dignitis sed etiam collectæ
Xpi in quo est dignificatus Probat 1° pota simpli infinita non solum sit in quocãq essen
tio ordis gfectissimum sed etiam in quamcumq effectum multitudem ergo merit simpli
infinit non solum extendit ad quodcumq gonium in eo ordé gfectissimum sed ad qa
cãq gonium multitudem Probat 2° pota gfectio meritissimi elevat ex dignitate pso:
næ operantis sed in hac dignitate p sonæ operantis vel formatr vel concurrentis est contract gd
gd gfectionis est in quolibet gonio vel goniorum collectione ergo hæc gradem contract in me:
rendis dignitas p sonæ conicat Probat 3° in quo alio sui suæ in finitk pteb intensio:
nib et durone ergo tm non pteñ mereri sit unionem Xpi cum una naã sui chiam
chiam unionem cum alia naã et sic in infinit Probat 4° in quolibet actu é sufficiens meri:
tum ad quamcumq multiplicationem termini Confirmatur non aliq embarrini pos
set una gonio valor unq actus Xpi et non posset dari actus esse condignus ãt aliud
gonium tm ad p merendum quod falsum est nam si talis actus esset et Deus esset cond:
gnus tali gonio ergo si esset non esset ei dignus eadem gonia qa etiã et tm esset
infinitus valoris ergo ille et alius quat sufficiens non sibi ãt sed etiã ãt 2m gonio
obtinendum Probat 4° solus valor é in actu remissionis Xpi ac in ritorso ergo
dem valor é in una actu ac in plurib Consequ patet nam eadem est p portio inter re:
missiva et ritorsiva etq; inter unum et plures actus qa unq ritorso æqualer plurib re:
missis Amb Probi Cõ. gdgd ritorsionis multitudo aut gfectionis ejus
dem est gd mãle et comparatum ex dignitate p sonæ in qua tota hæc gfectio actus
consecutive continetur ergo tanta ritorsionis sua ritorsio tanta unq tanæ plures tanæ in
finæ gfectus tanæ in offerta Comp et simul valorem dignitatis infinitæ ãt gdcumq gonii
vel goniorum multitudem promerendam Probat 5° Si p sona Divina assumeret hã
dem naam actus elicitus ãt Xpi non foret magis recipiuus gonionum meritorig ge
nerationis ab via Probi Consequ qa plus esset ei valorem meriti dignitas p sonæ

gen Entitas actuh Ergo ⁊ illum non augeat pluralitas ꝑsonaꝝ nec pluralitas actuh

DICO PRIMO

ꝓhibet actuh Xti ē Cardigā mentoꝛig ni carnaliō Xti
ac ſpūs ſ. Pbr. Ga tanti valoris ēſt actꝰ Xti quanti ēſt unio Xti terminata
ad humanitem non ſi cui unio Xti nec dignitas totam ꝑsonā ſuppoſitabꝫ ita
actuh totam ⁊ ſcitiorem ꝑsonā operabꝫ ꝛc sicut ſuppoſit media ꝓnione communi-
cat totam ham dignitatē. ~~Sed m analogati~~ ita ꝑsona operiā ſe elicita ⁊ gratia
ſuscitata ⁊ unionem ꝑsona Diuina dat ni donum nāe hūe ita ꝓ actionē facien
ꝑsona Diuina offeruntur ni obſequium Deo. Ide ad fundatum oppoſitū tenē negāda
eſt nōe bonum tam ⁊ unionem quam ⁊ actiones mediate ni recto dat ꝑsona op
anb ad ſuppoſitum ham sicut unio eſt medium quo ꝑsona ſe dat ni donum habita
actus eſt medium quo ꝑsona ſe dat ni obſequium Deo. Ad 1m Confirmacē cōſeq
de communicōne phiſica de moralibꝰ nē mediatibꝰ ēē ſe ꝑsona phiſice communicat
nāe ga media miſere tantum operā ꝑ media dicūm nāe moraliter ni operādi ni-
mediatē ꝑsona ſe comicat ga nullo mediante ꝑsona mediate offeruntur ni obſequ Dei.
Ad 2m ꝑbonem nē nōe dicā quam dicūm ⁊ actum exhibere ni obſequium Dei tanq̄ pri-
cipium operans ni conuerſo ac ⁊ modo vt includens tm ad ꝑsona nā ni ꝑsonā operā-
tem ex his Colligo contra Quiroga ꝑmo ſē Xti Cardigā gratiam actualem ⁊ habi-
lē humanū collatiue Deo ſine

DICO SECUNDO

Xti actus ſic tantū reſpōnere ſē vt Genium adequatū unio ſuppoſitica ad Xtm
vel ſpūs ſ. Conata Xti oppoſito fundato quo quor. ꝓbat hūa ſentām quonia ung
actꝰ Xti non cōtinet formaliter gd gd ſcitiorē eſt ni quantū ſe nioſ multitudi ꝛc.
la continentia eminentialiꝰ ad modum non ſuppoſit. Ergo ſ. 2da ꝑs ſatisfacit
ꝓbat. Ga ni plurib⁹ unionibꝰ ſuppoſitalib⁹ ad plures nāas terminatis non modo
ē unum genium intrinſicē rone unig ꝑsonē ni ſuis dignitatē ſed etiam multiplex ex-
trinſicē rone multarū humanitatū eiſdem ꝑsonē cum diuerſis nāis que entitas
denominatiua ꝓpria ſibi forlē ronem genij ga ꝑ eam reddit forlē ronem boni liberē
ad extra communicabilis hūs qua tanē nōe ſit hūs mentē tadere Deo ſibi creaturā ꝑ-
fectiuū genij non continet. Ergo ni nro actu Xti ga unig actui Xti nra continet ſortitā-
os quod Xtus ſit electus ⁊ habeat vna humanitatē ꝑsonā cum nāa creata non continet for-
maliter niſi tale alias quod ſit ſcl ꝑsona ſit Deus ga una non eſt forte alia. 1a ꝑs Pbr.
Ga mentē eſſatu fundari ni actione libera ē ēē actus rōnis liberē electi vnde nihil ꝑt ha-
bere ronem meriti niſi gd ꝑ modū actꝰ rōnis liberē ſit. Sed ung actꝰ Xti contineb⁹ continetur

Ornacb n.sn.

omnes non contulit illos alteri sed virtute et potentia quatenus certum et finitum quid non est finitae dignitatis eandem perfectionem intensivam communicare et aliis et aliis: Ergo contingit eminentialis infinitorum alterum in quolibet ente finito fuisset adaequatum infinitae extensive sed tantum ad infinitam intensive haec nec omnes entitates finitae infinitam infinitorum omnium in una tantum omnes fuisset ad infinitum finitum extensive sed tantum intensive. Quia quia ipsa finita infinita non conficit formaliter omne aliud multiplicando vel omnium cum quantumcumque ergo nec extensiva perfectio nec aliud finitum quid in infinito achiali multiplicando aliud vel omnium constituit.

DICO TERTIO. Unio hypostatica ad 3 personas Divinas terminata est omnium in valore excedens singulos actus Christi posset hic hoc excessus compensari multiplicatum plurium alterius. Fundamentum Quia plus perfectionis extensive et forte 3 personae trium quam singulae ergo plus valoris ac dignitatis extensive et formaliter habuerunt nam ut supra patet omnes trium quam singulae ergo unio terminata ad omnes tres simul est omnium in valore excedens singulos actus Christi Arius Dubii Quia videtur in Divinis quod unio personalitas addat propriam perfectionem relativam non dicitur aliqua creata per aliquem personalitatis et una non contingitur fortius alias sine (quae sequitur) Quia tantam dignitatem plena habuit nam quantae est perfectionis ipsa singuli formati dicitur sed 3 personae simul omnes nam tripliciter perfectionem relativam formati singuli ergo non nisi unam perfectionem relativam ergo plus perfectionis et dignitatis extensive et formaliter habuerunt tres personae simul quam singulae 2° Consequens probatur. Quia unio terminata ad omnes personas simul contrahit formalem valorem praeeminentem a Divinis habitudinis relativis quem non contrahit actus Christi quia hic non contrahit nisi valorem eius personalitas quae se alteri conferat nam una ergo unio terminata ad 3 personas est omnium excedens singulos alios Christi quod aut actus Christi multiplicati bene excessum compensare possunt Divini Quia licet hic excessus in praemio non est nisi tantum extensive nam pluralitas personarum non addit nisi perfectionem extensivam ita compensari posset praemium extensive perfectis.

DICO 3 Una persona non est minus perfecta quo est trium quia quod perfectionis contrahit ex contineat singula ergo eandem valorem confert nam una quam omnes simul. Quia Christi posse recipi ipsi unionis perfectionem aequalem et horum Eum enim quod libet persona continetur nam una qua forte sanctificat aequaliter etiam contineat reliquae personalitas et in hoc sensu negat Consequens quia persona non dicitur nam creata

hui ẽfectionem quam constituit equaliter sui hui ẽfectionem quam continet sortis qa
unit hui ẽfectionem hui quam sortis terminat naam Phisico nõ pertinet ad ph:
ẽfectionem sortis et hr plures ẽfectiones extensiue sortis sunt in omnibꝫ quæ in hui:
quibꝫ qꝫ in aliꝫ sunt ẽfectiones relatiue sortis quæ nõ sunt in singulis et in hoc sẽ:
sibꝫ minꝫ perfecta regulariꝫ non aut privatiue est una ꝑsona qm omnes simul.
Ex his patet ad fundatum primum. Ad 1m cum phisicus negꝫ segulla nam ex ea
sequeret eam mentem extendi posse ad plura et plura numero forma de cuiuscunq
generis hanc potẽ aliqua Physica nõ solum posse in effectu sua virtute designari sed
in quem libet effectum multiplicem. Nam ignis elicitiue est qa potẽ referꝫ ad
effectum ut calefactum 1m ad 2m mentum ꝑpter ad formã ut calefactum 2dum ad 3m ferro calefa:
ctum qua 1m est efficax respicit plures actus 2dos qa virtute dicat virtualem contrariã:
nam illorum actuum 2dorum non continet formatã effectionem alicuius actus et qui
merito formatã attendit effectis actus non potest unq aliq extendi ad plura formis correꝑ:
pondentia pluribus actibus. Ad 2m nego nonam quia contrientia in exten:
siua formalem nam dant plura quinia non continet formatã extensiuam effectionis
actuum quos potest quam assumptam elicere ita actus sui partis parte formatã di:
gnitatis sui ꝑsonæ non continebit formatã extensiuam effectionem alicui actuum
et consequenti non erit condignum intensiuum ei extensiuo valori patenti in multi:
tudine omnium quæ contrientiam ꝑpetuam talem nonem nõ illa sufficient ad
nonem merit. Ad 3tium Negꝫ consequã nam quilibet actus sui
sint infiniti ꝑtes omnes tamen ordinantur ad unum physicum actum numero com:
ponendum et ut sic unq physicus actus numero informatus uno numero valore morali
proueniente ex dignitate primi concursi ipsi actum physicum intensum verum esse effi:
cientem ad meritum nostrum nego tñ actum physicum ut duo esse sufficiente
ad duplicem meritionem et gratiã ad intensionem et quantum ad extensionem
actus gratiæ tum unq gradus sui actus remissi quam duo simul intensi ordinant ad
componendum unum numero actum physicum qui ut unq numero informatꝫ uno numero valore morali
et quod dico de intensione idem intelligo de du:
ratione et spe effectus actus. Preterea non minꝫ in carnem sui quam in actus sui
assignari possunt diuersæ ꝑtes nam licet actus sui habeat diuersas ꝑtes intensio:
nis et carnis sui ex ꝑte humanitatis habeant diuersas ꝑtes intensionis quod si
unus sint ut nam singulares vita salutem vivificatur possent plures ꝑtes assignari

quæ etiam

quatenus simplicissima equivaleret omnibus simul sumptis in infinito pro bus
una sola corpca. neq; est absurdum unum actum Xti adequare omnes actus pure
ra sec. non tam derogat infinito merito Xti quam exaltat infinitum dignitem
q mij mgno non minq quam minimo nichilum Deo minori. Ad 4tum nego consequ
Ad aliq phonem nego pantat falsum cui enim actum infinitum Xti quasi ora dig:
uale plurib; remissis tqdem minimis remittit. Et per valor extensive quam est
minimo intenso. Ad phonem Antó negam est gdgd sc teneat ex pte actus compensan
ex dignitate psonal qa negat dignitatem psonae compensare extensivam meriti qua
subjit in actuali multiplicatione actuum qui extensive est idem materialiter respe:
ctu infinitatis valoris intensivi non est tm materialis seu formalis respectu valoris ex:
tensivi. Ad 6tum dco. Xti ad eig phonem negam et sivel psona ab non esset gd effectiv
formalis et extensive licet non haberet gd perfectiv equivalenter et intensive.

DISPVTATIO DECIMA TERTIA.

An satisfactio Christi fuerit actus propriè ac vigorosè iustitiæ.

Prima sententia Suarij disp. 4 sect 5 et 6 Gabriel dis. 7ª affirmativam satisfa:
ctionem Xti hanc ex pte ipsius offerentis hanc ex pte Dei acceptantis fuisse actum
propriè et vigorosè iustitiæ. Fundant qa quæ scriptura et PP. in trade:
dis solet mysterijs obscenti sunt in ipsis sensu intelligendæ ubi manifesta absur:
da non cogunt ad metaph. confugere seu scripturæ et PP. passim obscenti in vera re:
demptione sematam fuisse iustitiam et multi absurdi cogit hoc de metaph. iusti:
tia in torsionem. Ergo.

Secunda sententia Scoti in 3. dist 19 Gabr
ielem Durandi Biel &c. disp. 20 q 2 Medinæ de satisfactione q 1ª Vasquezij dis 7ª nega
runt satisfactionem Xti propriè esse actum propriè iustitiæ ex diverso hi fun:
damento illi. Nam negant propriam iustitiam in Xto defectu condignitatis et equa:
litatis satisfactionis ad debitum infinitum defectus minoris quam Deus negat accipere ex
illo nro ergo bono quod Vasquez putat apte iustitiæ propriæ ea quod hoc esse
gratis reputatur in datis et acceptis. Pro explicatione

Nota duo presenter controversiam posse apte intelligi. Deum modo vi dicendi tm
effectum et rigorosam iustitiam qui tm effectum et rigorosam condignitatem satisfactio:
nis ad debitum vel ad omnium. Alio modo vi dicendi sit quod tm specialem virtutem iustitiæ
in qua tm vere rigorem iustitiæ servare sunt leges omnes effectus iustitiæ in quem
sensu.

Sensu fuisse doctrinam tenet Concl. sententiam contra Scotum et alios illam non fuisse sufficienter et rigorose dictum excedentem [illegible] Dicit etiam ibidem quod non tenetur ad restitutionem amissum vel ex minuta Conclusionis et valore suarum ex possessionibus quas ipse tenuit vel saltem tenere illam diligenter antiq. scholastici in possessionibus quas tenuit solvere recusabant.

Nota secundo

Quod S. Th. 2ª 2æ q. 58 a. 2º Justitiam quam dicit duplicem Legalem et particularem opponit Metaphorice alio modo et opponi impropriè et metaphor. de quo solum habet agere tenet. Moralem autem propriè, nullam partem ponendo forte non est illius qualis est illa quæ ordinat politicum inferiorem ad superiorem vel eodem quæ imperfecta dicitur quia non participat forte non est perfectionem totius civilis multitudinis et participabilis et secundum S. Th. appellat potestativa quæ participat eadem specialis conditiones nisi quod deficit in perfectione participationis tamen. Velut accidens dicit imperfectè ens quia licet participet forte non tamen dicitur in perfecta participatione illius quia non participat illud quantum participabile est ipsum totaliter. Quia defectus dicit quod non solum participat species totalis sed etiam perfectam modum quo illa participabilis dicit et dicit solet nisi non formalis.

Dico primo

Satisfactio (ut fuit adductum) proprie nisi et opponitur metaphorice et in hoc concordant autores ut inquit tenet et certa nemo negare in quo fuisse ergo dicam aliqua potestativa justitia. Sed potestativa justitia est propria virtus et opponi metaph. Probatur autem ex illa justitia religionis huiusmodi alia propria est exhibere debitum cultum Deo et proximo principaliter ad Deum vel ad alios et hoc reservare eisdem quæ virtutis et honestatem hoc dicit Aristotel. reverentia et hoc reservare [illegible] patet ex principalis hic dicit.

Dico 2.

Eisdem apud Tem etiam non est esse nisi metaph. nisi vita teste Phil. Et hoc Deo Quod primam enim satisfecit libri qui nihil post in Christo. Ergo non potuit esse in Christo propria virtus et opponi metaph.

Negant alij

Quod satisfecit Deo non alium primo Deo nec enim quod non potuit satisfacere Deo et subsistere in nec enim per quem effectus dispungit a Deo. Sed contra.

Ex testo Pauli ad Corinth. 5º Christum non solum Deo reconciliasse nos autem Deo angelorum in Christo mundum reconciliasse sibi. Non ergo est exhibendo satisfaciendo contra

fesfactio contra quem fuit peccatum scd peccat' fuit contra Deum vt Deum
et Consequenter contra oēs p̄sonas earūq; diuinitus partic̄ipantes. Nō obst.
Qa omnes p̄sonæ vere vniq; voluntas Supremi Dominij ita mirabiliter conditas fuit
vnq; legislator Deus ac finis vltimus quem peccator offendit. Sicut vero pas-
quem dicit S. C. 2. ci 7ō. Cum satisfecisse p̄ humanitatē Christi sanctificata tangam p
prima p̄ quod non aut' p̄ p̄sonam diuinam nisi p̄ communicationem rectam qua-
tenus actiones nāe hūanæ supposito tribuant qa creatæ distinctæ à Verbo potuit
nit ipsam et ipsum inter cedere hūanitatē alienitatē ac p̄piam hūanitatem humanāed.
Sed Contra Cum ergo ex vtte de aīa actiones sint suppositorum ergo non p̄ humana
tatem tangam p̄ principium quod ed a supposito includens humanitatē sub sanctifi-
cit qa licet principium forte elicitum operum sit nāe qa tñ sic non est
elicitiua operationum nisi sit p̄fecte complexa n. &. Complet aut' p̄ suppositum Ergo
Quod ipsie operat non est nāe scd suppositi qa opus consequi ad esse p̄fectum
Cum qa satisfactio Christi non minus in rone Cōdignitatis et valoris moralis procedat
a p̄sona dignitante qm in rone physicæ actiōis ab humanitate eliciente Ergo non
tuing ad illam Concurrit ipsum qa humanitas ergo non tenet p̄ comitcodem obie-
mationem scd ratione et p̄ se vt principio morali dignificante satisfactio sufficiebat
& ergo dicitur quod Christus absolute dicat satisfecisse vt tñ non est Ergo tñ Cum qa
bono nō placuit dicit suppositū dicit ēn ex modo significandi humanitatem subsistentē
Cum qa explicari secundum principia Quē Scot. S. Albert. Card. 18. Ex prin-
cipio huius p̄blico n. 41 et 43. inter Christū offerentem et acceptantem esse sufficien-
tem alienitatem nam gratia dicit Card. p̄sona quæ satisfacit et acceptat vt ch satisfacit
Sabet diuinum nihil ni operationes humanitatis habuisse quod non sit gratuitus accep-
tat supposita ēn ipsum nomē p̄sonalis rationis vere quoddam dominium formale
supra operationes humanitatis quod non sicut alterius p̄sonæ vere Cuius p̄ vt
dibilitans ni nāe sua satisfacere tibi ipsi habuisset ni nāe Christus.
Quinactum qa p̄ Card. p̄sona satisfacere tibi ipsi ex nihilo sui diuina virtute
patet qa tunc satisfaciens tibi ex bonis pupilli deinde nihilo q ob duplex vinculum
Paduplex societatis p̄ vt pars vnq; satisfacere tibi ipsi de parte alterius Socie-
tatis Storea qi Gregorius in carnarem posset ch nihilo satisfacere humanitati
& Consequenter tibi subsistenti ni tali nāe Sanctum inter Christum et Petrum non enarra-
tatum Cunctis et Semi & effecte alienitas p̄sonæ et ni nāe & effectum nihilo defectu

attentatio vsuum Ego iuspatia non tum attendit attentes generaliq; vsuum
Sed Contra. Qa factum ē pbum vnē psonalis Vasonis sore sorte Domi:
vsum supa oponer humanitē dispositiva a Dominio quod vi illat habet tota fi:
nitas Nam quia vnē vsionis Hypospasia verbum vi illud aliqd vi operatio:
nes humanitis quod non vi fluunt cetera pone a regia Condigniter et valorem
cab suspendo et recipiendo vi assumpta raā pt hi non facit pbum libare quod
requiruad Dominium sec necessario Ponta en vsionē nat humanitas et pa:
bum non ē vi libera prate pbi sec humanitis operi et non operi neg ponta
operatione prae pbum est illam dispositionem aut non nullam ejus peculiare do:
minium habet pbum qd vel illi conue non ht cum cetenis psonis Divinis vel cēa
Conveniat p conuenientiam rationatum Et Rad a Dnion Est Qa Dominiū
ē spontaneitas voluntatis est en teste Bartolo lib. Digs vis libere disponēdi de re
vi ocm vsum legis prisum Verbum aut non vnit formatu vt liberē moueat
humanitē hoc est omnes psonē essent vi carnatē sec vt supposit sustentans hu:
manitatem Hoc dicit pt in sententia Albertini hoc dominium pbi est ocm cum domi:
nio humanitis assumpti non ipse apte dispignat Dominiū pbi et humani:
tatis ē hoc simul dependens a Deo illud vi dependens vt vide pbet pbum hoc
aliqd vi dependens a Cetenis psonis p quod possit illis et ipsi ex pacto satisfacere.
Contra 2°. Ipse pbum habeat hoc peculiare Dominiū vi operationes humanitatis
Christi rem ē p est posse sibi en iuspatia satisfacere Qa iuspatia vi a Metaph.
definitio essentialis est ad alterum Hoc satisfacit Albert. posse quempiam sibi sa:
tisfacere sibi diuersa vim Qa iuspatia non attendit diuersa vires mentis qua:
tia sunt quia ab Vadore psona sui cum sit voluntas possidentur sec diuersa vi:
re formalis qua vi diuersis vasis liberē exigunt aliqd nullum esset dijudicem
nisi iuspatia et religuat virtutes ad se nam diam sic duo possent iuspatia
qualeng assignare vis vnq; potentiae sui vires alterius vi sed vasa libera Ponea
posset vni ab seipsum esse iuspatia qa possee non seipsum Vadere vni diuersa
vires Rad a Dnion ē Qa neg esse iuspatia ubi non per est translatio vel al:
gratio Dominij sec vni ab seipsum non pt esse dominij translatio vel alie:
gatio Hae sunt inter disputandas vasis liberis Quod si Dominium pt non vi seipsum
transferre vel a seipso alegare quandoquidem non habebatur vel nihil refert quod
hoc fiat sui diuersa vires Hoc enim vires diuersa sunt sub vnq; Dominio aliqd volui:
catis vnde

tatis Quia Ad 1um Respondeo pt tutor ex homis pupilli ex iusti-
tia satisfacere tenet. Qa non habet dominiu absolut' sed directu' in bona pupilli
Ad 2um negillum q̄ sit complexus fuga duplex societ' ex parte rei q̄ satisfa-
cere tenet pars altera societatis sed tantum socijs ex malitia
Ad 3tium Concedo assumpt' veruntamen non obstante unitate personar' sunt di-
uersa tantum ratione specialis sed tm distinctas naturas et voluntates.
Ad quartum Concedo iustitiam non attendere p se alteritatem personar' nisi quat' haec
affert alteritatem voluntatum penes quas speculatur iusta formalis Quia aut' nit
Deus et Petrus Quum et tenui non sit iustitia p se ita quamuis sit p se alteritas
personarum et voluntatum ea est ratio Qa ad iustitiam specialem inter alteros requi-
ritur tantum regnet dam alteritas rationis et dominiorum de qua iustitia nunc non lo-
quimur sed tantum de ea pertecta ex contra distinguit a Metaphysica.
Ad 4rt 4m Arguit Chis. q̄ sibi ipsi non possit fieri satisfactionem q̄ acceptando hoc
faciente interueniste alteritas quia duo ejusdem naturae unum et Numeram liberaq;
q̄ quamuis unum potuit offerre q̄ alterum libere satisfactionem acceptare Quod
sic pro ea ratione recte intelligat explicando q̄ quo ad principium satisfactio-
nis non distinguat ab eo cui satisfit cum satisfacere et acceptare sit ejus-
dem hypostasis quidem Christi Deus et Homo est autem de explicatione rationis quamuis
completum principium operandi sit hypostasis formaliter ratione qua est libera pro ea
operandi est natura a qua hypostasis denominatur libere operans Cum Ergo in Christo
duae naturae q̄ sit libere distinctae realiter erit distinctum principium formale quo satisfa-
ciendi et cui fit satisfactio Ergo una hypostasis q̄ una natura potest satisfacere et debi-
tor q̄ eidem acceptare et creditor Qa vbi sunt duae res q̄ sit libera sunt di-
uersa principia rationis ergo diuersa dominia Ergo si una pro se debet alia credit
pro se Unus hypostasis in una esset debitor et satisfactor in alia creditor et acceptator.
Quae non differt a 2o Qa illa docet complet' principium satisfactionis et Quod
esse debet humanitate Deitate satisfactorem hoc ego humanitate excludentes hypostasis
tantum q̄ unio humanitatis in vere q̄ principij liberi exercitij hypostasis Ergo si vere
terminante et condignificabili satisfactionem Quia differt a 3o Quam illa affirma-
posse unam et eandem personam diuersa ratione tantum ex hipsi satisfacere sicut vere do-
cet non posse ejusdem diuersas naturas liberas q̄ est diuersa ratione formali.

DICO SECVNDO Satisfactio Christi non fuit alicui efficax et ingo-

nos. Justitiæ ex pte Xpi offerentis. Non defectu condignitatis vt constat ex dict. Xpō seu nimia altenitatis. Secundū Ca pfecta Justitia cū stat nullū nec. dis pfectam nimiam altenitatē ē ex adequatia nimis altenitī ergo quant' defuit ab altenitē Justi tant defuit à pfecta justitia seu nis quod non voluntas creata ge. bet Xpō ni actus sanctificatos non ē pfectē altenum à nivē quod ni eosdem habet Deus. Nam illud rg dō pfectē altenum quod fundat in re aliquo distincta ab eo cum quo contrahenda est justitia seu nis quod Xpō non humana voluntas habet ni actus sanctificatos fundat, ni libertē creata quæ est effectus ē naturalis possessio Dei potior nive quam filio sit naturalis pars prior ē seorsum morabilis possessio Xpi ob qm verbum teste Xsto negat inter Deum et filium Unum et eosdē esse pfectam justitiam.

Objicies primo. Xpus vt hō habet pfectum nis libertis in suos actus ergo est pfectus Xpō illorum. Ergo sit sufficiens fundare perfectam justitiam ni Deo.

R. negat Ubiam consequentia qa licet suis libertis non faciat Xpum non nisi pfectē altenum à Deo qa eiam vt liber manet pfecta possessio Dei ē pfectus altenitē nec enim pfectē justitiæ quæ talem degravendam excludit ē pfectam altenitatē negat cum aut' dō Xpus ē pfectus Deo suos actus intelligē de pfecto dominio libertatis illos eliciendi vel non. Non aut' de dominio illos contrahendi à nive ad dominium Dei quod necessarium est ad perfectam justitiam.

Objicies secundo. Ex libertē Xpi est efficere vt Deo aegrat nis ni actus liberos humanitis ergo sit Xpus conservus Xto aliquos nis sup quos fun. dare sit pfecta justitia. Antec patet Ca ni libertē Xpi est eligere hunc vel illum actum seu Deo non aegrat nis ni actum ni ti quando eligitur.

R. Xtum Instando eiam ni libertē sensi ē efficere vt Xpō aegrat nis ni hoc vel illud opus multa ēa pendeant à voluntē sensi vt hoc vel illa fiant ē ti cum fiunt nō sit sensus sup illa justitiam cum Xpō fundare qa ex ipso quod fiant cedunt in voli. tatem Xpi ergo quod fiant ē multa ea pendeant à voluntē Xpi qa ti cum fi. unt nostri nive debentur Deo non sit sup illa justitia fundari. Ad tio Ca ad pfectam justitiam fundandam non satis est vt ni ha fiate sit efficere vel non efficere opus seu vt factū non sit sub dominio alterig alio q. sit satis sufficiens obstringē alteri non sit sufficiens illud justitiæ fundare qa necessitas sufficiens ad quod est alterig. Ad 2o R. negat Xtus non ex Deo aegrat nis ni actus liberos mediante libertē nra tanqm causa concedente ac tribuente nis seu

tanqm pura

tangunam parva conditionē qua posita Deus ex se habet ignē illos tam vonō Dominij quod habet in Caam q̄n sēl uis in Caam habet in effectū absq; ipsa causa p̄manabiles tum non actualis concursus quem habet in illos quia non habet hoc vitra Deus habet in alias liberas creaturas independenter ab ipsa creatura vt in Caam uis dante, ita independenter ab illa habet uis dominiū in illos nam sicut pdictū fructus ex arbore non est vona traditio in Deum arborem sed pura conditio q̄ posita p̄ illam uis quod habebat in arborem sit Deus huiusmodi eis ita pdictū a: Etus in creatura non est vona traditio vllo in Deum sed pura conditio qua posita p̄ illam uis quod Deus habebat in creaturā actualem concursū in illam sit salvo illo nec obstat quod illa sit pdictio necessaria hoc libera nam sicut libera pdictio effectus non tollit p̄fectum uis in Caam ita nec uis in effectum liberi produc̄tum.

Obijcies Tertio. In Christo fuit effectum meritum Deus effecta justitia ga ex S. Th. 3ª q. 114 a. 1º membrum effectum fundat in justitia effecta est ch quia quod dat Christo quo pluium meretur. Ergo Cartego Christo meruit effectum totum fundat in dignitate operis effecta ab omnia et sane S. Th. appellat justitiam effectam eo quod justitia p se importat aequalitem in Chō aut sunt non defuit hoc conditio condignitatis operis ad omnia ita nec meritum perfectum.

DICO TERTIO. Ex satisfactio Christi pretio effectus justitia ex parte Dei acceptantis et illam remunerantis. Fundamentum. Ea repugnat in Deo justitia effecta erga creaturam sum defectu effectus alterius ex creatura cum sit essentialiter et naturaliter perfectio Dei non est effectus altera a Deo Deus igitur est Deus magis et quam sui ipsius quod Deus donat vel quibus creaturis non donat nec quibus vt effectū alteri a se. Ergo vtra a se natura effecta ipsius quod Deus donat non minus minus sui quam sua manet ipsa creatura cui donat Unde sunt absq; illa effectu justitia non: tulare sit creaturam cui ex pacto oneroso promisit etiam adimplera conditione ex parte creaturae ita et non promissam perfecta illam creaturae conferre cum non minus maneat sub Dominio Dei vt promissa etiam collata promissio quia ipse promissus sum defectu debiti legalis quod in Deum cadere non sit quia hoc potuit alterius exigendi in creditore erga debitorem, quod in creatura ipsa Deus esse non sit quia habita quia promissae Deus creatura manet sub effectu Dominio Dei vt possit de illa effectū disponere aeg: inde vt possit illam annihilare vel punire re promisse etiam in pena condigna ex parte Crea: turae.

Obijcies Quarto. Simplex promissio obligat Deum ex fide:

litate Ergo sub conditione promissio operi onerosi obligat plusq̃m ex fidelitate Ergo est
preter iustitia Ad 2m ergo Vtrumq; Contingit Ad 3m dicendum q̃ tam operis onerosum sub con-
ditione quam Creatura fit promissio quam Creatura cui fit promissio est Dei non minus quam Ser-
uus Dni et filius Christi Unde licet S. Dnus promitteret semoto sub conditione operis
onerosi titulo seruitutis filii debita aut pro filio sub conditione Obsequij legis pe-
tatis sibi obstricti non tenetur nisi ex fidelitate defectu preteriti alterius ita
nec Deo Creatura Ad 4m Priori ergo non pt transcendere limites fidelitatis ea virtu
qua non operatur ex debito orto ex iure alterius alteri; sed ex sola honestate virtutis
et morali rectitudine divine promittentis Eadem igr Virtus est in Deo que retribuit ex
simplici gratuite ac ex promissione facta sub conditione operis onerosi Ex his

Fundatur 2a Sententia testimonia ex scripturis intelligenda non de iusti-
ficatione passiua ut opponit Metaph. Scholastica Dr. q. 4 Pro ea citant capite Cognauit de con-
gruitate satisfactionis tum ad debitum soluendum tum ad premium merendum Legit
Mediam Doctorum citat ex rebus in 3 dist. 20. Secunda Sententia Eadem est ac nro sed
falso nititur fundamento nam nec de gratia Christi iustitia ex defectu condignitatis nec pro-
ximi capacitem alicuius commodi quod Deus ex nris operibus acciperet non posset gaudere licet
non sit capax commodi realis et tamen capax commodi honorifici et alterius exem-
plo cui quem ex nris bonis operibus aliquis sanctus aegrit nec nra iustitia est tantum
proxima cuiq; ad vitam ordinata sub ea ratione bonor vt docet Scotus 1 Ethic 2°
cuius exhibitio per se ad vitam non spectat sed ad personam generalem.

DISPVTATIO DECIMA QVARTA.

An saltem Christi satisfactio subeant veligias Condi-
tiones ex lege perfecte iustitie et rigorose requisitas.

Sumq; alios pro alterutra satisfactionis ex propria ratione conditiones assignatur
Ita vt non fundet in gratia creditoris 2° vt fiat ex propriis bonis satisfacientis
Ita vt fiat ex alias debitis Ita vt fiat ab Eadem persona que offendit Ita obli-
get creditorem ad acceptandum. Circa 1m conditionem An satisfactio Christi
conducatur in gratia creditoris. Negat So Capreolus in 4 dis 16. a 3. Canetanus
hic ad 4m dubium Ferrar 4° contra Gentes Cap 54 et 55 Soto in 4° dis. 19. q 1. a 2. Sa-
tisfactionem Christi fundari in gratia Dei creditoris. Ad 1m quod satisfactio supponit
non humanitatem nam alias fuit suppositum alterius suppositi verbi cum sit Deus non
minus quam Pr et spus S. Gabriel Sec 4 dis 16 q 1 a 3 dub 3 Ergo quod offert
in satisfactione

in satisfactionem pro nobis offert sum. Sed contra.

Qa aut valuit satisfacit p dominium in alty satisfactorios fundatum in nãa Xpiana alt p dominium fundat in nãa hãa gr terminat. Non 1° qa vt hoc sit: oblitor creditor aut' negt sibi satisfacere ea tenit huic Deg solua Qa licet primo: primum solutionis Quod sit supposit' principium tm satisfaciendi quod e suma: nitat in facta d gr et qa in satisfaciente potiꝰ spectet principium liberi penes quod formatu e facultas satisfaciendi quod in Xpo d humanitab ideo ab: solute dicendum principium satisfaciendi in ipso fundam in gr creditoris p: pt quod non vlr satisfecisse vt Dñs tenet Ita vt Sco Deg.

Secundo. Duarius Chr. 4° Sect 6° punct. 1° ne credendum sane hoc stare in pfectõ pfectõ gdo ad illam concurrat hoc tia. 1° vt gr det as fine alterius virtud: vt alius p eam satisfaciat ita vt solutio fiat ex ipsa re qua a creditore gratis dat. 2° vt gr fiat eidem q vlr satisfacere nam ea tant' gr minuit pfectõ: nem in pte in qua est virtualis remissio debiti at ea tant' e virtualis remissio de: biti qua includit hoc 3m Sed ad satisfactionem Xpi non concurrunt hoc tia qa gr unionis non est collata humanitati ea fine primario vt p peccatis satisfaciat sed vt in ea communicet Diuina bonitas. 2° qa Christ non satisfecit p ipsam gram unionis formaliter sed p labores et pudores propria in diuina comparatos. 3ho qa gr unionis non est facta huic hoi Christo q propterea satisfecit Deo humanitas qd non satis: facit. 4° liberalis concursus Dei ad actus Xpi non tollit condignitatem satisfactionis ergo nec minuit pfectionem in pte qa licet ad illos concurrat Deus tñ ad eos Xpi p suum concursum xpo nihil confert proprie et p se vt tales huius actiones sunt valoris ex dignitate psonae. Sed ante contra alty peccata que lesiõ Deo quãdã phy: cam infinitam pendet etiam ex concursu Dei ad alty actus in hoc q portio infinitat satisfa: ctionis et offensam quod patet ad sane non solum concurrit peccator vt tal parti: cularis sed etiam Deus vt tal generalis ita etiam ad illam actionem solum concurrit Deus vt tal generalis sed etiam Xpus vt tal specialis et quia concursus ad actum supernaturalem sit altioris ordinis est tamen Xpi actionibus vnionis hyp postatica ad.

Sed contra. Nam 1° Petrum etiam in statu status Deus et Quarto in carna: tionem suam carnem passibilem sui quam pdita est non fuisse primo instrumentum mere: medium peccati ac pride ad satisfaciendum p peccatis 2° nego Xpus satisfe: cisse p labores et pudores humanae voluntatis in diuina liberi operatis comparatos eo qd

Cujus valor satisfactionis olemnabat non qua humana voluntate (Xpi Dei exdi-
mia persona Pbi Et reliquis donis gratis suis necá à Deo concessis Nec valor
expluit debitoris gratis accepta pecunia à creditore licet ea tantum negotiat
quanti ipsius industria comparet ad soluendum totum debitum creditori qa ne-
gotiatione humana proprius autor lucri & labor et industria negotiabilis non pe-
cunia quæ tantum ei impenditur, sed principalis causa valoris satisfactionis
Xpi est dignitas personæ non labor et industria sua voluntatis Aptius explana-
ret si Rex daret subdito non habenti unde solueret sigillum ppria magnie
ministrum Vt si qua cum qua alia ei ministraret accepta haberet ad debitu
soluendum Sed etiam si hæc interuenirent primalis condonatio debiti cum tota ejus
valoris pendeat ex regia liberalitate gratis ad debitum soluendum subdito concessa.
Sicó Concedo gratiosum Deum fuisse ante non in proposito nego in principium
solle satisfaciendi fuisse supposit non quod ipsemet hoc acceperat
Sandem Concedo liberalem concursum Dei in alijs Xpi non tollere condignitem sa-
tisfactionis qa spectatur penes æqualitem agit ad debitum Vt ma accepti sit obse-
quium offenso quantum missa fuit offensa nego hic illud non minuisse gloriosum in-
stitia non ex eo quod Deus poterat suæ misericordia talem concursum negare Et alia
parte necessarius erat ad satisfactionem Xpi sequi Xpi satisfactionem fundari in
concursu Quisno ad finem satisfactionis liberaliter concessi nec est pudor mihi de pec-
cato qa in quo forte Deus offendi in peccato primipatri & ab hac in aut quo Deus for-
matur in ope satisfactorio honorat primitis & à Deo gratis condescente sunt hu-
manitati quæ est principium fortis satisfaciendi in Xpo

Tertio putant alij tam grã mi podere rigorem iustitiæ quo sit mi
ri sis Contra Deus non aut quæ antecedit Contractum Etiam si ordinet ad finem so-
lutionis tes tam grã unionis qm liberalis concursus ad actus satisfactionis mi Xpo
sint grã antecedenti Contractum Ergo non potuit obstare rigori iustitiæ Sed Sr
Imo qa generosa iustitia satisfacit facere est bonitis quæ abijcit mi debet ac-
ceptari Imo qa ea tanti grã minuit offensa non iustitiæ quæ minuit æ-
qualitem solutionis qa hæc tanti est de rone ppria iustitiæ & Non Xpi Qa
tam Xpi sic propatica qm voluntas concurrendi cum voluntate sua Xpi ponis-
tur ad satisfactionem non pijs Deum habuisse Xpi concursi in actus sua
paratum, quam optari. Concludo. Grã Xpi non mi podet iustitiam meri-
Vt per eam ex

Ut p̄ eam ex iustitia mereat dominium ergo nec iustitia satisfactionib⁹ ut p̄ eam
exigit iustitia Omnis satisfaciat debito. Sed contra.

Nam hoc grā antecedat huic comitet, contractum modo det ad finem soluendi
debitum est virtualis condonatio debiti, equalis oppe commodius & debitori si illi
ante vel post contractum remittat debitum vel in ipso contractu nam dicem mora:
liter condonare formatu debit' cū gratis dare aliq̄d unde formatu soluat de:
bitum. Explū de quē non ē silē nam qui gener in dotem accipit a socero non ac:
cipit gratis sed contractu oneroso tenet alendi eius filiam quam in uxorem duc:
at (dotem quod ea tent' grā minuat p̄fectionem iustitie quē minuit equalitē
solutionis falsa est hyden p̄fecta iustitia non solum pendet ex equalitē sed ex
alijs conditionibus ut patet in Deo remunerante merita multa ad equalitē non hi
ex iustitia. Ad confirmationē Concedo grām non impedire iustitiam attenti quo
ad condignitem. ogis ad dominium non aut' quoad reliquas conditiones requisitas ad
p̄fectam iustitiam. Quare sit in oppositum.

CONCLVSIO Affirmativa. Satisfactionem Chi fundamentaliter:
ditorib⁹ fundamentum Qa satisfactio Chi fundat in grā unionis hypostatice
& actualis concursus Dei ac alijs satisfactionis quarum p̄ grātis & ad finem soli:
uendi debit' humani. Quia fuit a Deo huic nāe collatum. Potuisset a Deo
talem de potē absoluta huic nāe iustitia denegari. Ergo quod Chus in satisfa:
ctione p̄ nobis offerebat fundabat in dominio gratis ad ipsum Deū in suam finē collatis
primarijs Chi Deū. Qa valor operationum p̄ grām Chi satisfecit sumebat fortē
ex persona merentis quę grātis huic nāe ad suum finem satisfaciendi Deo concessa est.

Circa 2dam Conditionem. An satisfactio Chi fuerit ex bonis ppriis
Dicto hoc controversia fit intelligi. Primo ut satisfactio fiat ex bonis satisfacientis
quia nullo pacto fuit hūi Dominio Creditoris ut est satisfaciendum. Esse fuit ex bo:
nis quod fuit hūi ppriis Dominio satisfacientis. Secundo quod fuit hūi Dominio Creditoris
Primo modo bona conditionem non requirunt ad p̄fectam satisfactionem tamē si Chi ofe:
rentur (ut dicit Scotus Scotus Citatus. Qui dicunt bona Divinitus hypostatice Chi satisfe:
cisse p̄ aliquid quod erat totale huic Creatura Alberto. Vadelini Dominio ponit
in Deo bona gratuita unionis & operationes humanitatis quod non est in Deo et Chi
S. C. p̄ hoc dicet satisfecisse ex ppriis nāe & Scotus Ockam cum communi Chus satis:
fecisse p̄ aliquid quod requirit ad magis principaliter esse hūi dominio Dei discrepat

tamen ait sic fieri at ad satisfactionem ex effectu Justitie

Affirmat Suarez disp 4 sect 6. Jam enim ea ratione satisfactio non posset
in dubio & accepti ut restituto sed in alterius quia tunc homo ex reverentia re-
pendat offenso quantum in ipsa offensa in ipso fuit non respectu translatorum alie-
nus dominij sed in ex subtractione obsequij quod vere fuit ipsi propatiens quod est
sub dominio Creditoris Negat Vasquez dicta 6 cap 4 dd ea quidem satisfa-
cendum ex effectu Justitie requiri ut satisfaciens faceat aliquid effectibile dominio
eius cui satisfacit quod antea non erat vere tunc cum iure primum poterat de Omnis
nihil tale poterat Deo tribuere cum ora opa Qui huic hic effectu Omnis Dei cig
ob ejusmodi iure religionis debita Jor Pbis Qa satisfactio ex effectu iustitia se
da reservandum damnum illatum in fama & honore eig est offensa sed autem
ex effectu iustitia non reservatur nec p aliquid quia sint sub dominio eig aliquan-
tea non erat. Probat hanc nonam quia haud in pugnat fundamentum prioris sententie.
Qa talis satisfactio habet Vera Ratio Justitie restitutionis non exhibentur in resti-
tuendam famam & honorem quod non sunt in alterius ipsa satisfactoria sed in effec
alienum de qua & mei pars Occham in deleta erant Ergo si negat restituat non p
aliquid quod a quo est sub dominio eius restituitur negat etiam satisfactio fieri p aliquid
quod eque est sub dominio eius cui satisfacitur.

DICO PRIMO Non sunt in Christi satisfactione hec conditio in primis ista
tenet in proximis. Fundamentum Qa nullum peculiare dominium habet
Deum vere & formaliter unionis in opa humanitatis quod vel ille vere nec est pro &
S. spu vel a tota Trinitate dependent non sit Qa ex re dominium sortis & pecus vel illi
tatem non formaliter cum sit libera facultas disponendi de bono aut vere duplicis
nec quam terminat duplex Subest dominium hic opa Humanitatis alterum hic natu
et in dependens vere nec Quinta quod cum illi & cum Pbo & Spu S. alterum vere nec
sunt quod Qa creatum est a tota deperdere Trinitate eig competit p communicatam
Sed negat Ergo nullum peculiare dominium sed pbum dispositi a Trinitate sub & Spu S.
vere Cuig dici possit satisfacere ex propriis iuxta primum sensum.

DICO SECUNDO. Ingressus sic conditio in hoc loco explicanda ut satisfaciendi
debito ex conditione non aut ex rigore iustitia. Fundamentum Qa generosa Justitia
exigit effectum veniam alterius alter contrahentes aliquo non posset inter eos semani
nullus valeret sine magna sed effectu Omnis alterius non sed effectum alterius illis:

vis Qa qd

nie ga gdyd est vel habet homo ipsum etiam nis in suas lib eros atnis & sub
pfecto dominio Dei Ergo non pt dare vel offerre aliqd Deo quod non sit sub pfec
Deo dominio ipsius Ex his patet ad fundamentum quarti non ad pfectam sup
plinam non sufficit vt tantum honore et reuerentiā reddat obsequium quant
minimi id minuit offensa Dei q tenetur reparare pfecta unius alterius offendentem
offensum cum etiam inter eos fieri debeat restitutio honoris et famē lese p offensā.
Objicies primo si deus haberet dominium in solidum vita pfectum in sadē re
et dominium unius non impediret dominium alterius ergo pt ex pfecta injuria alteri
satisfacere ga talis solutio tanti valeret quanti ille cui fit solutio non esset da
minus eiusdem rei tale ē dominium quod Deus et Christus habent in omnes existentes hōd.
Rā. Tale dominium implicare constat ex lib. q. 8 pr contrario. Rāo da vel non
test disponere posset alteri conferre alteri debet alteri minuit unum ē contra
pfectionem dominij quod dicat eius utendi re in omnem usum solo suo consensu Ree
est eadem rāo de pluribus debitoribus in solidum nam plures debitores obligati in solidū
quatenus quilibet tenentur ad totum in defectu alterius quod si alij restituant nonte
nentur ad totum sed ad pteā debiti unde omnes tenentur ad totum disiunctim
non copulatim at pro dominio in solidum aliqui competeret alteri et magnifico
non disiunctim sed copulatiē. Objicies secundo.
homo p peccatum constituit debitor Dei non ga subpsit aliqd a dominio Dei
sed ga ipsa subjecta alteri quae sua erat et Dei unde ē contra volentem et dona
rem Dei Ergo si Christus exinpleta satisfaciat Deo non est necesse vt aliquam rem
quae non sit Dei transferat in dominium Dei sed satis ē si subjecta alteri tam ipsius
quam Dei atrahatur in obsequium Dei Concedo ita tanti valoris quae sufficiat ad debit.
Ad. Concedo tamen p peccatum constituere debitorem Dei sed debito religionis non iu
stitiae vel defectu moralis alteritatis dant sibi Concedo tamen non contrahit debit
iustitiae sed pietatis Vnde retorques argumentum nam dant si peccando non contra
xit debitum iustitiae sed religionis sic Deo ita nec Christus dat si ex inpleta sed religionis.
Objicies 3. si deus haberet tale dominium in eadem re vt nemo posset in illa absq
consensu alterius si alter vtaq; illa contra consensum alterius committet iniustitiam
ad quam recompensandam teneretur reddere eandem rem vtriq; cuicunq; eaq; vti nolu
legum alterius Ergo si vtendo mihi alibi contra voluntatem Dei haberis nis in illo
committit iniustitiam contra Deum ad quam compensandam teneretur in illo in obsequ

Ad Arguenda Consegñ Rad d̄ peccamin̄ ga iter illos é pfecta alteritas quæ
non é inter homines et Deum neuter en est pars vel effici alteriuꝰ Deꝰ fui mins
et mortis alter et licet conueniant in Dominio eiusdem rõ in cæteris tamen
sunt hi uiriꝰ et pfecti Dñi p̄ modꝫ quo vnꝰ lædit alium lædit illum vt pfecti
dñm̄ chum a se et creatura ga est pfectiõ et naalis p̄fectio Dei quo offendit
vel honorat Deum non honorat vel offendit vt alterum mortis a se Deꝰ vt prin:
cipium sui esse Hæc ẽ dr̄a cũ filio offendit vel honorat Frem non exercet
alterum in pticã vel uniuersãle Deꝰ in peccatis vel pietatis

Obijcies quarto. Dominiũ Dei in aliũ Chm non impedit priuatiõ do:
minium ipsius in eosdem Ergo nõ impedit qꝫ filius Chus satisfaciat ex pfecta iu:
stitia Consegñ pter qꝫ satisfactio ex pfecta iustitia nititur quo Chus Apost.
qꝫ Dominiũ Dei é multũ elongatũ a Dñio priuatiõ creaturæ Ergo non impedit illud.
Dñm non impedire pfectum Dominium libertatis Deꝰ dominium pfectæ alteritatis
ad rigorosam iustitiam vegitiuã vt patet in Dño Chs in obsequ filij quod nõ
impedit dominium libertatis in Christo Deꝰ solum dominium pfectæ alteritatis Deꝰ
Ad Horã Consegñ Ergo pfectam iustitiam nihil impedit dominio Deꝰ tantũ in Domi:
nio alteritatis quod dominium Dei sit altum et diuersꝰ omnib̄ qꝫ non est vt
Dominium altum principiũ in Casu tantum urgentis necessitatis Deꝰ pfectum elimi:
bitum impedit Dominio Creato.

Vrca 3tam Conditionem An Satisfactio Chi sit ex alias in debitis
Oppono negando Fundamentũ qꝫ totum quod Chus obtulit in satisfactionem erat
Deo debitum titulo religionis gratitudinis obedientiæ aut saltem poterat Deꝰ il:
lud uire suo a Chio exigere vt sibi debitũ et quod non exegerit fuit gratia Chi
ad finem satisfaciendi assumptum Pro Chus Sm humanitatem tm̄ quam satisfe:
cit tanqꝫ p̄ principium qua erat pfecta subiectiua Deo Ergo qdqd ex illa deriua:
batur erat debitum Deo vt huic principio tohi esse aut certe uire poterat illud
a Deo omni rationẽ supremi Dominij in res Creatas.

Inarguis vt Sane Conditionem Salmat in Chio oportet intelligendam esse ex alias
in debitis titulo iustitiæ non alium in Christum Chus aut etiã sua opa debebat
Deo titulo gratitudinis vel obedientiæ non tamen titulo Justitiæ. Rationi qbat ex
Aug. 13 de Trinit C. 14 & Anzel. lib 2 Cur Deꝰ Ho Cap 19 dicentes potuisse Chm sua
morte ipsũ satisfacere qꝫ illam non debebat quod intelligi non pt nisi de debito ri:

stitiæ. Jõ

Altera ſor Rob. Qa ſi qs vnica ſolutione ſatisfacere plurib⁹ debitis gra: tuitis iuſtitie obedientie miſericordie non aut plurib⁹ debitis iuſtitie q debita ſpiritu multiplicant res. qua debentur. Q̃ cũ reo titulo debet lo ſimultaplic: ceatur alijs titulis cõmunib⁹ augetur res debita vt ro debita ſo alianum vir: tutum non augent res ſed tantum titulos ſuper eadem rei. Sed Contra ſñ ad ro: mineꝫ Qa religio qua homo obſtringitur Deo vt ſui principio in doctrina Quarq eſt ſpecies iuſtitie ſed Chriſtus debet opa ſua Deo titulo religionis aut ſaltem vt Deo illa hoc titulo a Chriſto exigere et quod non exigat ex gratia qua ſit Chriſto vſa: tisfaciat quod in Sententia Quarq obſtat regno iuſtitie Ergo negat Chriſtus hys Sadeno: pera alium titulum ſpecifice iuſtitie fundare nec dicas poſſe opa Chriſti ſatisfa: cere p̃ miſeriãs titulo Chriſtus ſpecifice iuſtitie qa erant infinita, nam tota miſeri: tas illa erat Deo debita titulo religionis Tota opa Chriſti ſub omni titulo erat de: bita Deo aut ſaltem poſſunt exigi et quod non exigant eſt gratia ex ſuiem ſpecifice ſolutionib⁹ Ergo requirunt Contrahere titulum ſpecifice iuſtitie Vnde ad argumentum Quarq falſa e vtra ſñ nam ſ. diſtinctis titulis iuſtitie obſtat ſpecifici miſeriãs iuſtitie qa hyp̃ponit rem alio titulo iuſtitie ſpecifice obligatam alteri a forſan obſtabit titu: lo religionis qui rem obligat Deo arctiori vinculo quam titulus iuſtitie tradens relinquit vnde capacitatem ad alium titulum iuſtitie Cum Scotho et Scard. di: cunt Chriſtum poſſe ſua morte ſatisfacere qa illam non debebat explicandi fini de debito qua teneamur nos non autem ex Virtute.

Obijcies. Hinc ſequeret Chriſtum nullo mõ poſſe ſatisfacere Qa non poſſumus ſatisfacere p̃ eo quod ſ alteri ſpecifice obligatum Ergo Et ego ſequellam Duplex eſt ſatisfactio altera ex ſpecifica condignitate altera ex ſpecifica alteritate non potuit Chri: ſtus ſatisfacere ex ſpecifica alteritate potuit ex ſpecifica condignitate ad quam ſatis eſt Dominium libertatis vt conſtat ni nobis q non ſolum p̃ actus conſtit Dei chariſ ſecepti de condigno mereamur gliam apud Deum ſua tamen actus propriſſime Deo debit ar: diſſimo vinculo religionis Ideo qa ad meritum et ſatisfactionem de condigno ſufficit equalitas meriti ad dominium huic ſatisfactionis ad debitum ni dominio libertatis in merente ac ſatisfaciente.

DICES

Etiam peccati ponderet a Deo et hi non debentur Deo ſed Contra qa qua peccatum non ponderet a Deo qa non ſic volente Deo et ideo qua peccata non eſſent debentur Deo.

Circa 4tam Conditionem An ſatisfactio Chriſti fuerit ab eadem perſona

qua offendit & an sit sine conditio necessaria ad perfectam iustitiam.

Exclusio. Negativa contra utrumq; Ptem. Sua pars patet. Qa Christo non fuit pacem pona qua offendit hoc satisfaciunt q dicunt non fuisse eandem rationis: duo sunt in ppe Qa cum actiones sint hypostasium et partacularium non pt actio unius hibui alterius rationis nec spei. Quia Xam soc eatenus requit quatenus facit ad pfectam unius cuiusq; recompensationem sic hoc non pendet a pona formata nec quateng dignitas pone redundat in dignitatem satisfactionis sic ab ipsa satisfactione qua a reparatione humani pone offense cum ejus satisfactio Christi sit adaquata reparatione humani non repugnat ex hoc capite pfecta justitia.

Circa quintam conditionem. An satisfactio Christi coegerit Deum ad illam acceptandam & an necessaria sit ad pfectam iustitiam.

Prima Senta. affirmat ex Scot. 2o dist. 20 lib 3 Cap 19 docente Deum necessario annuere ipso filij satisfactionem retribuendo nobis qua peccato amissorum.

Fundamentum qa Christo ad hoc suam satisfactionem obtulit ut a Deo accepta retur sic Deus non poterat ab humana Christi voluntate discordare ergo necessario acceptavit quia voluntati humana Christi obtulit

Secunda Senta Scot 3o in 3id. Cap negantis eam esse necessariam ad pfectam satisfactionem ex quam fecit ut q satisfacit equaliter exhibeat satisfactionem creditori huic is teneatur eam acceptare hic non

Tertia Senta Medina. Vasquezij &c. q affirmantium eam esse necessariam non modo ad pfectam satisfactionem ex iustitia ut Scot Vasquez sed etiam ad pfectam satisfactionem ex condignitate ut putat Medina cum q non fuisse in Christo alij adeo ejq satisfactis vel non fuit condigna cum Medina vel non fuit ex pfectione iustitia cum Vasquezio.

Quarta Senta Suarij dis. 4a sect 5a distinguentis replei satisfactionem altera quia nra nulla capacitate consensu creditoris et pacto extinguitur debitum ut ejus resistit tantum quantum absolvit nisi pe altera qua ut debitum tollat indiget consensu creditoris ut cum q soluit minq quam debet aut non eandem rem ni pio aut cum ob delictum incurrit pnam lege statutam non pt sine consensu principis p illam satisfactionem illam ex iustitia compensare porro Christi satisfactis non potuit ante patrem et liberam dimittere Deum cogere ad acceptandum qa nulla actio Christi p nobis exhibita

nra sua

nãa sua debet peccatum aut tollit pœnam peccati nobis sine condonatione
Dei et ideo ad hoc necessarium fuit pactum Dei de acceptanda satisfactione
Chi quo posito et non ante obligabatur Deus illam acceptare qa de se condigna
erat ad rhumq debitum extinguendum nec sic pactum obstat satisfactioni
ex rigore iustitiæ qa illud non refertur ad augendum valorem et condignitatem
satisfactionis sed qa non debet p modum contractus q esset iustum Christum mi-
tteredit non perficitur nisi mutuus consensus partium.
Pro explicatione controversiæ nota duplex debitum incurrisse hñen
p peccatum alterum culpæ quo obligatur ad resarciendum iis quorum lesi
alterum pœnæ quo astringebat ad pœnam divina lege statutã subeundam qua
è privatis amicitiæ et dilectionis Dei et omnium auxiliorum supernaturalium.
CONCLVSIO Satisfactio Chi non dependens a quocumq pacto et p-
missione Dei obligabat Deum ad non exigendam aliam satisfactionem pro
Compensatione prioris debiti et remissione illi illatæ non tamen obligabat ad
non exigendam aliam satisfactionem p compensonẽ proportionis debiti et pœnæ
ab ipso offendenti subeundæ nisi post pactum quod tamen non esset iustitiæ sed
ex fidelitate Deum obligat. FUNDAMENTUM 1mæ ptis. Qa quotcumq
satisfactio ex se condigna est et æqualis minimo illato et nãa sua resarcitiva iuris
lesi non sit alia ex eam ab offenso exigi sed talis est satisfactio Chi Ergo pro
qa fingeret alia ab offenso exigi deo esset qa prior non esset æqualis et condigna
ad totum iis lesum resarciendum nam nisi tanta alia exigi posset in quo totum nõ
esset iuris lesi pacto æquatum. 2ndum. Qa ad resarciendum iis lesi
non requitur consensus offensi admittis sed virtualis sufficit qua unusquisq cons-
tituit suam famam et honorem velle apud alios conservari sed Deus voluntate ante-
cedente semper vult suum honorem et famam apud suos conservari et lesi resarci
cum igr oblata condigna satisfactione a Chro qua ipsi iuris condigne resarciat
non pot Deus eam respuere et aliam ad nutum suum exigere unde quoniam Chi sa-
tisfactio sub ratione meriti indignum pacto et remissione Deiga sub ratione meriti
adunabat ad impetrandam nobis remissionem peccatorum et collationem sup-
naturalium donorum inde ad quæ poterat Deus illam non acceptare tñ sub condi-
tione compensandi Chisti offensi et reparandi divini honoris p peccat lesi multo indigni
pacto aut promissione qa licet de se talis satisfactio debebat in honorem Dei et re-

parabilem. Quinti vinib. ita de se hic vlo modo consonu. Dei ex mi gñi nib
voluntē qua ei offensam displicuit resarcichat Quinicem offensam. Nor ego
Chr̄ nam plus ēt placuit Chr̄ satisfactio quam ei displicuere omnia peccata ēt
omia. Deo honorifica fuit Chr̄i mors quam omnis offensa. Ergo Chr̄ satisfactio de
se condigna fuit ad compensandum tm debit.

Secunda Pars Corp. Qm cum hoc debita sint diuerse rationib. ligdem vni ordi:
nature ad resarciendum iis offenti alterum ad luiendam penam priuo offen:
dente non potest unum extingui formaliter p extinctionem alterius vt patet in
humanis nam princeps offendus a priuata etiam illi condigne satisfiet
ab alio priuato tenet et iis exigendi ipsam offensam ab offendente
cum hoc posterius sit debitum p se quod semp manet etiam extincto pri:
ore quodcunq; pacto facta vel remissione Deq teneatur on fidelibus non ex mi:
sitis acceptare illam pro posteriori debito constat per dicta.

Ex hijs patet contra vnam Soluctio etenim non mō ad rigorem iustitie sed
ad satisfactionis condignitem necessaria est hec oratio mō a nobis expli.
cata Quod est contra Gasquer. Cap 4° putantem hoc esse contra rigorē iustitie.
Fundamentū qa cum satisfactio condigna nūq̄ sua resarciat adequate honore
laesum offensi extinguit contegnū in offendente debitum resarciendi honorē
et in offenso iis exigendi aliam satisfactionem in recompensationem sui honoris
Ergo si adhuc oblata satisfactione maneat in offenso iis exigendi exigendi aliā
in recompensationem honoris casu hoc esse non ēt nisi qa prior non fuit condigna
ad reparandum totum damnum illatū Ergo non mō esse contra iustitiam sed condignitē.

Secundo Patet non obstare ex hoc cap. p̄fecte iustitie quod Chr̄i satisfa:
ctio non cogat Deum ad acceptandū illam pro posteriori debito nam etiam illa
p̄fecta resarciret primum debitum ex p̄fecta iustitia adhuc actu factum non
cogeret ad acceptandum prazto debito patet in humanis qa non tollitur
qa respectu honoris laesi sit adhuc p̄fecte iustitie etiam si offenso maneat
iis non acceptandi illam pro posteriori debito quia hoc non extinguit sortē
p extinctionem prioris Unde sequit quod etiam si satisfactio de se et condigna
ad hoc etiam vltimū debitum extinguendum vt erat satisfactio Chr̄i adhuc non
cogit offensum ad illam pro alio etiam debito acceptandam haut quis dubitet
certam rem ipse non cogit ad equalem acceptandum. Qa igit posterius debit

ē p̄cedale

est psonale addictum certes psonæ certæ pœnæ etiãm si p ea offeratur aliud genus satisfactionis condignæ non cogit illud obtentu accepare Deo fit iniuria cogere illam determinatam pœnam quam offendens incurrit repudiata satisfactione omni. Tertio Patet non recte quarũ ad Chũ satisfactionem acceptandam absolute requiritur pactum et promissio Dei nam ad acceptandam illam vel eam personam iuridice nullum requiritur pactum.

Quarto patet non bene arguere Medman ex eo quod Chs satisfactio pro huc non acceptari pro posteriori debito aut illam non fuisse sufficiẽtẽ aut non fuisse ex defectu iustitiæ nam potuit non solum esse sufficiens lege condigniti ut recepta fuit Deo etiam legi iustitiæ ad hoc ut satisfactum fuerit pœnæ debito.

Ad argumenta aliarum opinionum Ad Anselmũ Cur illum log de necessitate ponita promissionis Dei ad Roñem nego Deum voluntem debuisse humanæ Deo potiꝰ humanam voluntem Chi Deum debuisse conformari Unde si ma Chi voluntas deficisset Deum non acceptarum vel eam personam vel debiti huiusmodi satisfactionem nunqm illam efficaci effectu obtulisset dicat illam de facto non obtulisse p peccatis Angelorum. Ad relã patet ex dictis Ad aut quarũ vel probat vel Deo non fuisse obligationem acceptandi Chi satisfactionem pro posteriori debito.

DISPVTATIO DECIMA OVINTA.

An pura Creatura Viribus naturæ possit pro suo Mortali peccato condigne Deo satisfacere.

Vt magis constet necessitas vel carentiã ad condigne satisfaciendum p peccatis declarandum est quo pacto nulla pura creatura possit pro hac vel alicuius peccato condigne Deo satisfacere Dupliciter dicitur pura creatura Vna modo p ea quæ non est hypostatice unita Deo quo modo illam limitat S. Th. hic ad 2m qd qd dicat finita tamen alio modo p ea quæ solum consideratur ut vires nãe destituta auxilio gratiæ hic De pura creatura in posteriori sensu. DICO Non potest pura creatura p nullum contritionis actum ut ibi dicitur vel obligãe ad condigne Deo satisfacere pro hoc peccato mortali ex de fide ex Trid. sess. 6ta can 3o vbi contra Pelagianos definit ad præparandum [corrected: oportet] requiritur spiritus sancti adiutorium ergo multo magis ad condigne satisfaciendum qa condigna satisfactio includit condignã priora et addit præterea recompensationem offensæ Diuinæ Fundamentum.

Qa peccatum in hoc statum nãe elevatus ab infinita dignitate est ut alibi ordi ge-

sit Contritio elicita viribus naé non peccat ó offensa Dei sit supnaalis. Contritio ex elicita viribus naé est detestatio peccati cré contra Deu finem naturalem sine segr quod nej talis Contritio possit esse satisfactio congrua ex hoc debet saltem esse in ordé supnaali a quo est Deus offensus.

DICO SECUNDO nej Contritio naalis esset condigna satisfactio p peccato commisso in gram naé contra Deum finem naalem Quia tam enim ex offensa humit grauitén a psona offensa ch contra satisfactio valorem accipit a psona satisfaciente Sed peccat commissum contra Deum finem naalem accipit grauitén a psona offensa increata Contritio ex naalis a psona satisfaciente creata.

DISPUTATIO DECIMA SEXTA.

An possit pura creatura viribus gratiæ condigne satisfacere Deo pro suo peccato mortali.

Ratio dubitandi Ex Contritio viribus naé elicita æqualet peccato mortali ergo est condigna satisfactio Consequentia constat ex condigna satisfactio æqualitatis ad æqualem Antecedens probé ex peccatum commutat animam ad bonum commutabile ab immutabili auertens, privat habitu grie et amicitiæ cum Deo finem supnaalem, reddit hnem obnoxium odio Dimi et reddit hnem Deum ex hoc dia retinet psentiæ Contritio supnaalis qa auertit animam a bono commutabili p detestationem peccati convertit ad Deum finem supnaalem p fidem quam auertat peccatum qa illud auertebat virtualiter hoc convertit actualiter hoc dilectionis et amicitiæ habitu abolet quam abjiciebat peccatum ponit in anima dilectionem et amicitiam actualem erga Deum finem naalem reddit hnem odium Dimi amoris psentiæ reseruat hominem Dei ergo Contritio perfectissimum obsequium creaturæ in Deum. Quamre.

Prima sententia Alensis 2a q. 1a mem. 5a a. 2o Scotus 4o dist. 15 q. 1a a. 2o Argent. q. 1a a. 1o Paludanus in 3. dist. 20 q. 2a a. 2o affirmatiuam pro se hnem viribus gratiæ p sua culpa mortali condigne Deo satisfacere.

Secunda sententia S. Th. hic a. 2in Bonau. in 3o dist. 20 q. 4. Durand. q. 2di n. 4o dist. 15 q. 1a Capreol. q. 1a a. 3o Gabr. dist. 14 q. 1a a. 2o Cajetan. in hunc locum. Ferrar. contra gentes cap. 54 Soto in 4o dist. 19 q. 1a a. 2o a. 8m Joan. Med. de satisf. q. 1. Recentiorum negantium q. tu diuisi sunt Nam pleriq negant posse puræ creaturam alicui contritioni supnaalis condigne

Deo pro hoc

Deo ergo huic debitorati satisfacere. Da putant Contritionem non esse pfectam ma:
culæ purgationem ac forlen hibi sanctificationem inde nec a fortiori erit pfecta
offensæ satisfactio alij vt Caietanus & Vasq. Dis. 2da Cap 5to Dix putant Contriti:
onem esse pfectam maculæ mundationem & forlen hibi sanctificationem negant tñ
f eam creaturam pfecte satisfacere. Fundamentum Caiet. Qa negt Creatura p:
prijs viribus Contritionem elicere quod si posset f eam pfecte satisfacere et qa è tam
bonitatis Contritionis quanta è malitia peccati quia hæc non solum p bat non
posse Creaturam non posse Creaturam pfecte satisfacere ex inopia qa supponit grá
Creditoris ei gratis fundari Contritio non aut ex Condignitate de qua disputamus
Fundamenti Vasquez Quia nis pfecta satisfactio est quæ non Compensat totum
debit' sed partem. altera pte hibi gratis condonata sed tale è una satisfactio p:
peccato huic originali huic p̃sonali ergo f non Constat non hibi qa cum in Satis
faciendum per Contritionem donanti nobis debeant aucti grá quod meritu Xti:
usq peccati at tota ex 1a pte pdidimus non solum gratis accipimus à Creditore
unde satisfaciamus sed etiam cum gratam gratuita Condonatione & remissione ali:
cuius partis debiti ergo etiam Contritio actu peccatum maculam nativa abstergat
& rationem offensæ extinguat qa tñ unius actus debiti qui peccato Contractus non
solvit sed aliqm eius pten f auxilij excitantis atq adiuvantis gratuitam nisi:
ricordiam supponit Condonatam, dici non pt pfecta atq integra satisfactio hic
posset sine gratis viribus elicere non qa ea non esset ex gratis acceptis vt Caie:
tanus dicebat sed qa non esset ex acceptis pte alicuius debiti partis Condonatæ.
Ex hic colligit Quis satisfactionem posse pfectam qui solvit totum debitum nulla
vel minima parte illi condonata ei qui a nostra facta mi gratis esse Condignè mercedis
vitæ æternæ qa licet ex acceptis illam meremur operibus ipse in gratis factam non ex:
digent aliquo favore vt acceptetur, non tenet venisse prius debito f primum au:
silium Gratiæ à Deo illatum religiosa opera una nulla indigent acceptatione aut
favore vt fiant Condigna æternæ vitæ Quapropter Contritionis adest ne ripsam ni:
trificationis à reservatur ad gratiam tanquam ad meritorum seu rationem meriti dei:
digna qa supponit 1m debitum carendi auxilio grá Condonatum: 2m reparat ea de:
bitum carendi gratiæ quod peccato contractum nisi pfecta satisfactionis qa
vt hic comparat ad totum debitum reatus carendi auxilio grá atq adeo ipsa vita
æterna. 3m solvit debitum carendi gratiæ remissa prius debito carendi auxilio

grá

grata non sub. pfecta satisfactoria pro sola macula peccati absolutiõ
dicendum non est Contritionem esse pfectam secundi satisfactoriam qa peccatũ
absolutè dicit utrumq; debitum s. Carendi auxilio grãe et Carendi amicitia Dei
et glriã Sed Contra. Qa peccatum formaliter non dicit
priuationẽ auxiliorum seu amicitiæ de sua ratione Ergo si Contritio est formaliter
amicitia Dei et non tenet vasquez pfecta satisfactio et formaliter amicitia Dei sine
aliqua Contritione erit pfecta satisfactio peccati Consequens est euidens in Bodmia Jasg
Sub Titul Qa ad me tollato debitũ auxilio grãe Carendi ex membris Xti manet
integra rõne culpæ et macula in nobis non ingr Culpa formaliter dicit debitum Ca-
rendi auxilio grãe alioq; ex remisso remitteret aliqua pars culpæ pinde non to-
ta sed pars culpæ maneret in nobis quod est Contra Conclusionem Scripsum DQ.
Confirmatur Qa peccatori non habitis fide Spe et Charitate quos p peccatum non
amittit est debitum s. auxilium grãe ergo absolutio potest p ulpa mortali condi-
gnè satisfacere si Contritio est condigna culpæ satisfactio.
Pro Resolutione Scota in sua Lectura Sti Nicolai Bisphatet sua
An Contritio supnaãlis sit condigna satisfactio peccati mortalis. 2da
An sit perfecta emundatio macule et formalis sandificatio habti 3tia
An reatus omnis deleatur ex alia sua et 3tia est suis locis 2da quod tã ma-
neat de grã gratum connexa cum 3tia omnino potentia non potest.
DICO PRIMO. Contritio supnaalis etiam formata grãe non est condigna sa-
tisfactio p peccato mortali Consequens non potest per eam creatura condigne satisfacere
pro suo peccato mortali fundamentum Qa peccatum non est offensa et mihi ar-
dine quam sit Contritio etiam Charitate formata ni rõne satisfactionis Qa offensa in-
finitæ grauitatis a persona quæ offendit est Contra satisfactio valeat accipi a persona
quæ satisfacit et ex offensa formaliter talis satisfactio pro reparatione habenti ca-
rere aut formaliter specificat a dignitate personæ lesæ reparatio vero a dignitate psonæ
reparantis Cum sit quedam restitutio Sicuti quo pacto ex homine restituen-
te seu Deo offendit et minoris dignitatis existente sit satisfactio etiam nigrã con-
stituta minoris dignitatis creatæ Ergo non potest Contritio etiam grãe formata esse Condigna
satisfactio p peccato Qa Condigna satisfactio est illa quæ rõne congressionis est
æqualis offensæ. DICO. S. Th. in 4o dist. 15. q. 19. a. 2o ad 1m
docet qd licet offensa sit quidam infinitum ex infinite tamen maiestate tua satisfa-
ctio accipit

satisfactis accepit grām̄ am̄ nisi ex virtute Passionis Christi per quam
est gra formata ꝑ quā ho reddit Deo grat. ꝑ ergo ꝑt ho in Baptismo S. Vs. ꝑ suo
peccato condigne satisfacere ꝙd S. Vs non loq de satisfactione pfecta et Con:
digna tm̄ ꝙ ad qualitatem operis ad debit. Deo de imperfecta et condigna tm̄ ꝙ ad qualitatem po:
testatis ac operis qd reddit. Confrat ex Corpe d. Vs non ꝑt negt ho satisfacere in sy satis
ꝙ ad qualitatē gratiæ m̄ portet ꝑd aut in m̄ portet aggliter ꝙ portionib. i. ex tali de qua ꝑt.

DICE SECVNDO Contritio greatem charitē formata non ē ꝑprie ma:
tia pfecta abstersio aut tollit satis Sanctificās Deo solum disp̄ ad illam S. Vs.
g. Rg. a. 2ª et de veritē g. 28 a. 8º. Bon. lib. 2 de ꝛa et gra C. 18. et Cont. recentiores um
gnam Vega li. 11 Trid C. 4 Corpus esse definitam a Concilio Trid. fundamentū limitē en
Trid. Sess 6 cap 6 et 7 vbi Contritionem electione pfectam appellat dispositionem ad
iustificationem ipterea docet Caam̄ finalem qua nob Deus iustificat esse iustitiam nos
tris inhærentem Cuius principalis Caa est Deus instrumentalis ꝛo iustificationis
est Baptismus. Baptismus aut non ē instrument ad altos Deus ad tollendū ꝛo ex Trid:
Unica ē forma ꝑ qa iustificamur Sacr aut ex eodem non ē aliud Deo tollendū ꝛo ex Trid.
Contritio etiam pfecta non ē ꝑprie media absterens aut forte tollit San:
ctificatio nec dici ꝑt Concilium hic agere de contritione imperfecta eo quod agat
de contritione ad Baptismum requisita ad quem sufficit imperfecta nam cum eo loco
Concilium ex adjuncta describat Scripturam quos peccatores dt dicere et
iustificationem consequat verisimile non est tam doctissimam coarctare ad eam iusti:
ficationem que fit virtute Sacrti tantum Tum qa de ea iustificatione controversia erat
an haberetur ad fidem iustitia inhærente an sola externa mentorum imputatione
Chri. Tum qa verba Concilij in proprio significato sumpta excludunt etiam ad
contritionem pfectam Tum qa alioq manerent sufficiens Concilium si voluit regulam co:
sequendi quam cuq iustificationis notitiā non tradidisset Quo ni Sacramento tuto extra
ꝑ sertim cum suspiciam illam tradat quidqd doceat Vasquez ni 2ª 2ª dis 203 C. 9.
nam Sess 6. C. 14. et Sess. 14. C. 4. et alibi non tam Concilium describit modum quo de:
bet peccator extra Sacramentum paulatim disponi ad iustificationem consequendam qu
ex suppositio declarat conditiones et ꝑ quas illig sua tollit necessaria peccatori
notitia de modo consequendi iustificationem extra Sacramentū.

Omnia alijs auctoritatibus Concil. Scripturæ et Pr. de quibus ni mā de gra Sacramentali
quas Conclusiones ille tenent forma et pfecta absterso maculæ et formalis sanctificatio tollit

habit' q̃ tollit à nobis oem maculam & extinguit omne odium q̃d Deus conci-
pit contra peccatorem Sed Contritio etiam Charitate p̃fecta nõ est suigñis Ergo
Cor. Prin. Nam in quib⁹ maacla peccati mortalis non solum dicit actualem aver-
sionem à Deo & Conversionem ad Creaturas mortaliter p̃ceneratem Sed etiam habitualẽ
affectionem peccandi in futuru habituali qa p̃ medium habitus nõ erat Conversus
ad Deum finem supnaalem Qa cũ peccatis q̃ad habitualis et voluntaria creatura
habet quam vonẽ Culpe et macule mortalis et de peccato Originali Constat Sed eas
macula non tollit adequate p̃ actũ Contritionis Qa nulla peccata tollit p̃ formã
que neq̃ formaliter neq̃ virtualiter contineat oppositũ habitum Sed Contritio neq̃ formaliter
virtualiter continet habitũ q̃d q̃ peccati macula privat Ergo Contritio est for-
ma ni p̃fectiua habitu q̃d & ei q̃ forma quedam supnaalis qua mentes effi-
ciuntur Deo eiusq̃ nãli conportet p̃ quam regeneramur in nouã creaturã & dicu-
ramur ni filios Dei & hereditate vite eternal proportionati p̃ medium nãle ad oẽm
effectionem et ee supnaale Contritio qo & sola opatiua à Gra p̃meriendi vitã eter-
nã esse effectiue et operatiue ab ipso p̃meriente cum sit principium aquacũlligi ita
& Gra effectiue et Contritione Confirmr nam quamq̃ peccator non con-
uertit⁹ ad Deum & nõ quo erat Conversus ad p̃dictum Sed q̃ & macularis priuone illig
effectiue ad Conversionẽ ab ipsamet voluntarie causata Qa si aut talis priuatio
ẽt totum esse priuatiue quod tñ nõ includit esse dat & maculat aiam ita donec ille
effectus pollatur nunquam intelligit aia effectu emundata & abstersa hoc ipsum p̃-
bat p̃ Contritionem non extinguit odium Dei contra peccatorem q̃d extinguit
q̃ Conversionem ipsig ad peccatorem sicut odium ipsig contra peccatorem Conci-
pitur p̃ aversionem ipsig à peccatore Sed p̃ Contritionem Deus non effectiue Conver-
tit⁹ ad peccatorem qa Deus tant' Conuertit⁹ ad Creaturã q̃ tantum Creatura Conuerti-
tur ad ipsum Sed p̃ Contritionem Creatura ad Deum non Conuertit⁹ effectiue Ergo.
Opponit Doctor Vasquez Cis. 2ª (5. c.) 1ª 2ª dis. 203 Cap 8. tamen si cui Cath. Se-
tentiã affirmat de facto iustificantem in nobis fieri p̃ habit' non p̃ act' non quod de
facto actus Contritionis sine vir iustificandi ẽ in peccato effectiue emundandi non
subeat Sed qa putat Cum S. Th. supnaãa q̃m Contritionem elicitam ng iustificat nobis
habit' q̃d & qa habitus Sit Caus⁹ iustificandi q̃m Sit actus potius iustificat Se-
mel aut p̃ habit' iustificatum subditum non fit iterum p̃ actum nãa posteriorem Iu-
stificari q̃d Contritio nãa precederet habitũ Ut tenet Conil opinio ulla ẽ nõ fac

ni sentia Vasqz

Jn sentia. Rasquen Justificaret. Leges aut ghie hoc ghant. Se dant.

Prima. Ca in Scripturis aic Sanctas hibuit dilectionis Dei. Joan 14. Si quis diligit me sermonem meum diliget et pater meus diliget eum et ad eum veniemus et mansionem apud eum faciemus. Ubi dilectio Dei erga nos magna multa dilectione specta aic Sanctas Constat. Et ad Colos 3. Charitas dicit vinculum perfectionis. Et ad Rom. 13. Plenitudo Legis Est caritas. Et ad Rom. 13. Non in cubilibus et impudicitiis. Videntes hinc remissio peccatorum quem. 10. omnia delicta operit Charitas. 1 Petri 4. Charitas operit multitudinem peccatorum. Constat aut his locis Scripturam loqui de alia non habita Charitate qa scriptura non ait habitum sed actum tantum.

2da ea RR. Hugen. de nra et gra Cap. si Charitas nisi presta plenissima efficiat gra inspirata est et Cap. Ulrici Charitem nisi totam appellat inspiratam nisi totam Charitatem effectam inspiratam effectam et lib. de Moribus Eccles. Cap. 9. to. 13. docet nos Charitate a peto purgari. Et ad Rom. 7. Ja vedan ad Rom. Thi. Con. Epta 17. de prima Greg. Hom. 23. in Evang. affirmant Charitate peccata deleri. Ambrosium purgari. Necesse omnes Ephron. lib. de dif. Judicij. Cap. Chrysost. Serm. 11 ad Frat. et in Frate. in Joan. Bernar. de bono Juramento soror. Et Cassiodorus vocant animi sanctitatem et pulchitudinem idem. Ser. 88 in Cant. et de timore Dei. Carnalibus contrarium mentalem complexum effectum ait Sanctas.

3tia. Ergo cum peccato assumeret ad volendum et amandum Deum absq. Charitate gratia et luxuriabiliter patris inspiratione qa pugnat cum effecta Charitate peccatum. Et est summa inspiratio. Et talis ait Justificatio alter nobis quam audent dilectionis libri non posset ergo si sine Charitate pura sanctificabit dilectio. Et 4ta. Et toto affectu diligit Deum. Et cum Spiritu Deo sentiendum affectum et voluntatem Amillo ergo inspiratio et Justificatio est. Et Deo summa regula adequatur creatura aut irrationalis cum Deo adequari debet affecta. Ergo effet inspiratio. Et hinc habitus et amicitia Dei. Quarto amor simpte nata transformat amantem in amatum. Ergo dilectio Dei alique volo habitu transformat creaturam in Deum. Et cum transformatione creatura dicitur manere in Deo et Deus in creatura. Ergo.

Sexta. Ubi affectu Charitatis Dei dicimur diligere Deum et amicitia sua Charitas et quia amor amicitiae. Ergo multo diligimur a Deo et amicitia sua qa amor magnae reciprocus est. Thom. qa deus non potuit se ad aliquo diligendo gratiose diligat Thom. qa hoc ipso quod nobis communicat dilectionem sui diligit nos

tangit hui dilectores p̄mde vt amicos (Contrition) qa nrē talis dilectiō: nis non pt hō comparari cum prima voluntate vt obtinu ordij c̄a displicentiā & sui amoris et specialis complacentiā qa tub illa nrē non possumus & non placere.

Tmā aliter iustificatur hō p̄ Contritionem ejus iustificetur primū p̄ habitum quam p̄ habitum solum Nam si auferat Deus habitum grē ab eo q̄ iustificatus ejt sola remissione habitus Si a parvulo auferat gram̄ soc ipse non maneret amplius sanctus et iustus Si aut auferat gram̄ ab eo q̄ primū iustificatus ē q̄ adhuc Contritionis tantum maneret iustus ex precedente Contritione Si aut maneret iustus q̄ fecisset opa iustitiæ iustam iustificē etiam Deus auferret ab ipso habitū iustificē Ergo alio ad iustificationem confert Contritio et aliter habitus gratiæ Primo.

2da Efficacior ē dilectio Dei ad convertendum nos ad Deum q̄m voluntas p̄: paratis ad convertendum nos ad Deo Ergo sola dilectione Dei p̄ qs ab originali macula emundari Ergo et a personali Prāq̄ consequ patet Antē probat nam post: aliena a voluntate averti a Deo a dō p̄ dilectionis q̄ pria voluntē convertuntur ad Deum Deo ne modum conversionis efficatior ejt Ergo Confirmr Nam delicta macula ē primū splendoris grē gratum faciatis vel relatio aliquare: licta ex gremio peccato alterius quare maneret hō habitualiter conversus ad Creatu: ram si ea illa non debet constituri in sola privatione habitus Deo sanctitatis in quo ejt Unde sicut tolleret p̄ motionem hypostaticā vita p dilectionem quod ē qa sanctitas si: dum facit ita tollit p̄ contrariam, nam effectus hō p̄ Contritionem convertit ad Deum et averti a Creatura q̄m p̄ peccatū fuerat aversus a Deo et conver: sus ad Creaturam Unde S. Th. 2ae q. 27 a. 4 ad 3m docet peccatum averti tolli.

3tia. Si Contritio non iustificaret formaliter qa esset opinio Scot Cod de prima q 2a dolorem de peccato non vere Divino naturali sed profectio esse receptam ad iustifica: tionem (asserentis) quia fit extra sacramentum quod ē contra S. Th. q 89 a 1 ad 3. Et veteres Theologos Sequella plus. Qa si Contritio non iustificat formaliter non pt regnare forma rei, vt dispō Qa si in se non set vis iustificandi nulla ratione posset pt illam ex naturali connexione et non ex sola voluntate Dei regnare vltio: nam dispositionem ad gratiam iustificantem.

Ad. Nam et rdam ratiō qm Scrip. et PP. Th. multa in sui intelligi de dilectio: one habituali multa de actuali non formaliter sed dispositive et Sanct aphme Scrip. et PP. propriete grē explicant q̄ nobilissimum actum dilectionis ad Deum qa respe

nobar.

est natior sum qa ad illam solebum mentes excitant.

Ad 3tium negat Scotus [illegible] dist. 15 q. 1. a. 2. Ego vero nolen qa habit[illegible] his non dilectionis sed ipsam habuenda foret. Quod sumit ex ijs que de Caritate docent 2. 2ae q. 23. Qa illi forma habuenda est ipsificas quae facit nos ipsi: ete amicum ea aut forma facit nos ipsi amicos qua reddit nos Deo ipsechipse similes qa ex hoc ni similitudine amicitia constitut sed Dei ipsis non dilectio fa: at nos Deo ipsi similes qa ipsis e formatio ex ipsis et magis obiectum qua ipsis ipsi et nata relucent. Unde Johannes dicit qa ex cognitione acci: pit ipsi dam similitudinem sed dilectio po e sola inclinatio et inductio ad obtin.

Ad 4tum amicitia constitut in actu charitatis quo formate Deo diligimus qa in actu intellus. Quae assumptum nam in eo actu constituenda e ipsa amicitia q. est quorum fundactum ipsi Deo dilectionis actualis Dei erga nos habi: tualis nostri erga Deum quam in eo qui est dilectio actualis nri erga Deum et ostendit Dei erga nos sc creatiua ipsius gratiam beatam fabricatio ipsius modi nad conuertit ad Deum tanqm ad amicum Deq qa actu conuertit ac creatiua tanquam ad omnicam qa Deq necessario amat quo quidem Charitas sibi quae ipsa amicitia ex pte mi non est nisi e actus sc ut habitus tant' diligamus nam etiam dormientes dicimur amici sc de ipsa amicitia ex pte Dei est ut habitualis di ligat nos. Quod dicendum e qa Deq non supponit fundamentum amicitiae in nobis sed illud quod ut conseruat quod cendo aut et conseruando necessario ai: mat qa non pt aliquid esse qn illud amet sicut tanquam bonitas in nos Deo non faciens sed supponing in Deo fundamentum amicitiae. Unde non est necesse in actu amoris sc sufficit ut tant' habitus ut constat in parumbis.

Ad 5tum concedo dispositive nego formate cum toto affectu diligit Deum sc eundem affectum et voluntatem cum Deo ipsi unum spiritum cum Deo nam non sufficit qs diligit Deum multo diligit a Deo dilectione amicitiae nisi ipsa dat mutuam dilectionem hinc nasci qua illum constituat obiectum sui amicitiae nego etiam talem esse ipsum qa ipsis qui nos ipsi adiquat Deo non e actualis sed habi: tualis nam ipsa dilectio qua nos diligimus Deum e ipsa quidem obiectum mutuae amicitiae qua non in actu sc in habitu constituit. Ceterum concedo creatiua qui e ex ipsa tene: mur ipsi Deo ipsi conformare Deo qa non obligamur nisi ad aliquid non obligatum ipsi Deo nisi accedat mutua conformitas Dei ipsius erga nos ipsi ipsi qui.

Ad 5um. Concedo q amorem transformat amantem in amatum negotio ex
in eiusdem amorib⁹ amatum transformat in amantem. Qa possum dilige
re d⁹ mutuo non diligi ab aliquo qa pro ad ꝑfectam satisfactionem nó sufficit
ē creatiuam diligere Deum sed etiam diligi a Deo nec in hac principaliter consi-
stit vt constat in parvulis q quamuis diligunt a Deo essentialiter non diligit
Deum ꝑfecte iustificantur nec ad ꝑfectam iustificationem non sufficit vt creatu-
ra p dilectionem transformetur in Deum nisi etiam Deus p misericordiam gratu-
itam ad creaturam p quam dicit ꝑfecte manere in illa.

Ad 6tum. Concedo aiet. Etiamsi non diligere Deum vero amore amicitie
gratum est ex ꝑte rei nego tñ inde sequi nos mutuo amore amicitie diligi a Deo
vide ad 5um. Pharisei nego amorem ex parte obiecti qa nec soluebant amo-
bonum amicitie, possunt Deū amare et non amari, nec illa verba hypocrite ma-
te sufficienter ostendunt quia dignus sit mutuo amore amari: qa ego in Deo
reperio ꝑfectissima ratione amicitie ni nobis aut non reperio nisi modo
habeo. Iustitia possumus Deum diligere ꝑfecto amore amicitie etiamsi ab ipso
mutuo amore amicitie non redamemur. Sola tantum q̄ erat status Deum
misericordem habendum gratia quo nos efficiat obiectum huius amicitie, nam quia
Deus inspirando sui amorem alicui speciali amore dilectionis ad nos, tamen
sit amor sufficiens non est ad ꝑfectam Dei amicitiam erga nos. Sum qa non est
ꝑfecte conversus ad nos. Sum qa non est productiua similitudinis huius
ratione in nobis quod fundamentum ꝑfecte ~~imperfecte~~ amicitie. Ad 7tum
Concedo hoc ipso quod nobis Deus inspirat dilectionem sui diligere nos
vt dilectores sui nego tñ vt amicos qa amicus exigit amorem quo diligit amicū
dicit fundamentum quo redamatur ab amico sed amicitia non dicit hoc
p amorem Dei sed p habitū gratie. Ad confirmationem concedo, ex vi talis di-
lectionis formaliter nos nō comparari ad Deum vt obiectum odij sed specialis amo-
ris nisi ratione tñ ad ꝑfectam amicitiam comparari tñ vt obiectum odij respectu
hic et nunc mortalis nondum q dilectionis absolute adest.

Ad 1mam sublato habitu iustitie, eodem nō desinit esse obiectum Diuine ami-
citie, ita q̄ mortalem contritionis ratione est atq; ita q̄ tantum habitu
iustificatus est. Ad qa sublato habitu tollit fundamentum amicitie Dei
erga creaturam cum ea sola contritio non sit sufficiens fundamentum amicitie

Dei erga nos.

Dei erga nos parum refert ad formalem amicitiam Dei erga hom̃ sic:
Lo habitus ad ch̃am actu iustificans sit ⁊ in eo diuina voluntas prout est
terminus sine talis habitus non desinat elementariè ⁊ culpabile Deo tantum
physicè ex mera voluntate Dei talis desitus nullam inducit maculam in subito
Deo puram negationem grã et amicitiæ unde non constituerent obicem odij Dei
tantum non amicitiæ cum Deo cum iam supponatur macula p̃ peccatum habi-
tum grã profectò abstersa ⁊ condonata ng p̃ talem ablationem grã restitue-
re[tur] priora culpa iam remissa aliorq̃ sem p̃ ad nouã peccat' reducat potentia
culpæ iam condonatæ quam falsi alicq̃ teneremur illas iterum confiteri.
Ad Primũ Nego ibi Sed quia voluntas Dei aduertit nos à Dei aver-
sione habituali dilectio pp̃ conuertit nos conuersione actuali ut maior ⁊
aversio habitualis qua ⁊ prius in iustitia habitualis quæ perfectior est quam
sit dilectio quæ est conversio actualis; aduertamus ipsi lecte. Quia aut illa
fiat alicua voluntate Dei p̃pria solum p̃bat bene esse p̃fectionem in rone liberæ
⁊ patientis, non aut in rone bonitatis aut malitiæ moralis. Ad Confirmationem
quod sman pter̃ rone ydol sit ab macula de qua disputamus constat in pri-
mone solũ in iustitia habitualis ab sanctitate in universũ ergo contritionem
esse solem animi sanctitatem ac p̃ eam tolli formale Dei tum̃ dispositiue
peccat'. Est aut' disparitas ratione obij propt. qd sanctitas formalis sanctitas
quæ ordinat petem nego sm̃ p̃fectig ad Deum conuertit actu contritionis qm
ab eo fuerat auersus actu peccati quoniam actu peccati mortalis solum fuerat
auersus actualis p̃ actum Dei charitatis habitualis ipse autem actualis recessus
a Deo non solum excludit actualem auersionem Dei charitatem habitualem quatenus
est voluntatis recessus ut connexionem cognoscit habitualem cum Deo finis
supernaturalis at pp̃ actu contritionis solum conuertimur ad Deum actualis non aut
habitualis nec comparatio fieri debet inter actum petri et contritionis sm̃ habi-
tales mortales ut ex expressis contritio conuertit ad Deum et auertit a creatura
quam petrus auertat a Deo et conuertat ad creaturã Dei formale in rone bonitatis
et malitiæ moralis S. Th. explicat, vel de actu charitatis dispositiue ut se expli-
cat q. 88. de ver. a. 5. Dicit de auersione actuali non habituali.
Ad Primũ Nego Sedilla qa licet contritio non sit forma iustificans et ita dispo-
sitio connaturalis ad illam qa q̃ capit cum altero connaturali ei oportet, ut retineat

offensam p voluntariam grauem hinc qua S.th 1.2 q 86 a. 2° putat impossibile peccatum mortale remitti quod intelligendum d Salten de Contritione perfecta.

Obijcies hinc implicat Deum amare amicitia conversi ad Creaturas quia Creatura mutuo amore amicitia conuertatur ad Deum ergo implicat Deum amore amicitiae diligere Creaturam et Creaturam bene odio Deum ergo inde peccatum et grauem minus quod implicat. Ergo implicat Creaturam perfecto amore conuersi ad Deum qa Deus mutuo amore amicitiae conuertat ad Creaturam ergo implicat Creatura perfecto amore amicitiae Dei amare et Deo odio habere Creaturam quod etiam implicat ergo Contritio perfecta impossibile.

2 dō. Deus necessario amat res ixta rem pro rem bonitatis Contritionis qa perfecta ex pte Creaturae Ergo Deus amat illam perfecto amore amicitiae Ergo Contritio necessario postulat perfectam conuersionem Dei ad Creaturam.

3tio. Contritio dicitur a iuste de condigno meret aliquem gradum gre sed ghibet gradus gre ē perfecta sanctificatio subiecti et perfecta dispositio materiae ergo dicim Contritio aliquo non esset condignum meritum gratiae.

Qr̄ ad 1um Respondeō qa Deus conuertendo se amore amicitiae ad Creaturam potuit in ea fundare amicitiam perfectam amicitiae qa ipsamet gra ē conversio ad finem supernaturalem Consequens fuit Deum conuerti ad Creaturam conuersione perfecta amicitiae et Creaturam non conuerti ad Deum mutua conuersione supernaturali nisi qua amicitia perfecta ex pte Creaturae Consistit Creatura qa conuertendo se ad Charitatem in Deum non ponit nisi ipsa fundamentum perfectae conversionis Dei ad se. Et fundamentum perfectae conversionis Dei ad Creaturam ē conformitudo naturalis quia id qd est principium quam Creatura potuerit regere modo concedo Creaturam posse perfecto amore amicitiae diligere Deum et odio habere Deo qa non necessario cum perfecto amore ex parte alterius ponit fundamentum amoris amicitiae Dei. Ergo Creatura ut ergo posse Deum perfecto amore amicitiae diligere Creaturam et odio habere Creaturam qa Deus amando perfecte Creaturam debuit in ea gratiam quae ē mutua conversio Creaturae ad Deum. Cum qua pugnat peccatum qa peccatum teste Sancto Thoma 1.2 q. 71 a. 6 ē formaliter inimicitia Dei quam Deus necessario odit in Creatura habuit in ea necessario amat gratiam implicat autem Deum perfecto amore amicitiae diligat Creaturam et simul illam odio habeat. Ac pte Creaturae perfecto amore diligendi et odio habendi

et odiis haberi à Deo et hic amicitia esset cu ptē creatura erga Deum odium
Deo cu ptē Dei in creaturam negatiam repugnat et creatura alteri diligat Deū
et simul habita odii habeat repugnat aut vtrq; simul diligat et odio habeat
in idem cum actuali dilectione pugnat peccatum actuale heat pugnat in Deo actu
alis dilectio et odium erga creaturā quę duo simul esseni in Deo si ad Grā posset
fieri Peccatum in creatura. Instabis. Deg non necessario amatā
more amicitię contritionem in nobis esso illa sit actus amicitię nrē in Deum
Ergo nec necessario odit odiis nimicitię peccat in nobis esse illud sit actus nī-
micitię nri erga Deum Deo negr consequa ga peccat non habum ē odij nimici-
tiā nrē erga Deum Ad hoc ē fundamentum nimicitię Dei in nos Cui opponit hic
nād Cui gdgd opponit ē fundamentum nimicitię Dei erga nos ut non sit impedi-
mentum Dei nri esse filij nobis Contritio esso sit actus amicitię nrē in Deum non ē
fundamentum amicitię ipsius in nobis.

Ad 2dum Concedo Contritionem esse actum pcedere amicitię creaturę in Deum nō
tñ eram obtinę esse pcedē amicitia Dei in creaturā ita vt necessariū sit Deū ama-
re illam pcedo amore amicitię Ga amicitia regut fundamentū in obtō
Ad 3tium Iudex contritio in iusto ē condigni meriti augmenti grē Vigilię ga relatē ni-
mis ad subtum grato ad quē ciam valorem sumat respig actus virtutis nisi summa bitis
aut Contritio non pcedit grām non est condignum meritum ad illam.

VICO TERTIO si Contritio esset condigna satisfactio offensę esset p-
fecta abstersio maculę non hē contra si esset pfecta maculę abstersio esset
esset condigna offensę satisfactio hoc vtiq; segr ex 1o Nam si nung regatur
ea delendam maculam quam ad vitare eandam offensam nec ex eo quod con-
tritio esset abstersio maculę esset eiam abstersio offensę Simili pō obtō
Ga peccatum ni vnē offensa ē in alterū Ordine ga ni vnē maculā quia offen-
sa respicit obtum quod offendit ex cuius dignitē accipit gravitē Ac ma-
culā respicit subtum quod maculat ex cuius foeditate sumit malitiam Ergo
ē condignum ad vitandā offensam Dei erit condignum ad delendā maculā subti
Obijcies sīlis offensa et macula heat diversā vnitē ergo quod ē condignum
vni non est necessario condignum alteri Contritio in summa pfectissima
condignē satisfacere offenso eiam si non recipiat in amicitiā Ergo pfecta Con-
dignē satisfacit Deo eiam si non recipiat in eius amicitiam tollendo ei maculam

Ad 8ᵐ Conseq. non licet offensa & macula tollit debeat esse condigna satisfactio offensæ recepsanda supponit abstersionem maculæ Ergo satisfactio grā sit Deo debita & modum obsequij obsequium autem non est acceptum nisi sit a grata ergo ut satisfactio sit condigna Deo debet supponere abstersionem maculam. Ad confirmationem nego Conseq. ga satisfactio quæ sit Deo sit & modū obsequij quod ra acceptetur necessario supponit amicabilem & rebus satisfactis ipsa quæ sit huic sit tam bona ad restituendam famam.

Ad 9ᵐ Cum dicit Scti ex Vasq. Dist. 8 Cᵃ. Peccatū dicit offensa Dei non quod sit aliquid ga ipsum ladang cum nihil Deo damni pati possit sed quod sit contra id quod ipsi displicet & ejus mandata et ratione sic constituimur ergo si contritio esset potens abstergere maculam esset etiam condigna satisfactio possessa quia sublata macula tollit formalis offensa. Ad hoc nego Ant. Peccatum est non solum macula ga nos maculat privando nitore gratiæ seu etiam nihilominus ga Deum ladit in extrinsecis bonis honoris et famæ Ergo si contritio esset sufficiens ad delendā maculā non ex ipso esset sufficiens ad remittendā etiam aliquam quod si non offendat est aliquid creatū ga macula.

Ad 10ᵐ Cum dicit Scti rei grā sanctificat est in esse creato cum offensa Dei ga illa est dignitas creata offensa aliquid creatū ad id grā delendo possit maculam extinguit condignè offensā Ergo si contritio delet et maculam ex ipso condignè satisfaceret offensæ ubi gratiæ posset grā et peccatum simul ga peccatum non delet nisi condoleatur offensa Ergo si posset grā delere maculam et simul non extinguere condignè offensam posset esse grā in subiecto offensa persevare ex gratia Dei. In oppositum nego grā extinguere offensam ga condignitatem satisfactionis sed ga incompossibilitatem extremorum grā est amicitia Dei creatura autem amicitiæ Dei possit esse cum peccato non autem amicitiæ Dei possit esse cum peccato ergo a nos esset possibilis peccatum concessione Dei in nos implicat quod Deum possit convertere ad nos et animam et nullam rebus non remittere nam simul esset possibile amicum et inimicum quod implicat sic Petrus patet ad rationem in initio positam.

DISPVTATIO DECIMASEPTIMA.

An Iustus possit Deo condignè pro venialibus satisfacere peccatis.

Prima sententia affirmat possibile quoniam actus charitatis ex se est actus venialis.

Secunda.

Secunda Sententia dicit negantiue sit de fide sacer. Sed 18 posse ipsum aliqua alia diam supernaturalis charitè condignè satisfacere p̃ uno peccato ueniali Ita est S. Th. q. 87 a. 4 asserente nullam culpam remitti nisi uirtute gr̃æ 2do sane remissionem ueniæ uim petimus ni orone Dnica cum debitis nobis remitti postulamus Sed oratio ex fide est manifestatiua signi necessitatis gr̃æ Ergo mia gr̃a ueniale non remittit Sed uenialia dicunt remitti saltem diminui aut qua gratis condonari saltem qd digne satisfacere remittit. Tertia sententia Suarez dis. 5. sect. 2. n. 11. q. 2 dis. 8. cap. 8. (ab rerū Dis. 14. et aliorum affirmantium posse ipsum actu caritatis condigne satisfacere p̃ ueniali Fundū ex Duplici Qa Caritas p̃fecta nos conuertit ad Deū qd conuertit nos ad ultimum finem. Veniale qđ non auertit ab ultimo fine Sed totum retundat charitem cum non tollat p̃ter totum analogicè offensa gr̃æ qđ non è immediate contra Deum Sed contra media.

2do Fundū Qa persona è digna et set promissionem sub conditione talis operis Ita Joan. 1a si confiteamur peccata nra fidelis est ut remittat nobis ea: ergo aut de ueniali non fuerat eñ si dixerimus qm peccat non habemus. 3tio Fundū Qa ueniale p̃se dignè tantæ pœnæ tēpali actu p̃sentis Caritatis uigore mio diuino 4to Fundū Posset Deus ita gratiam suam infundere ut ipsa debeat ueniam seminis remittat ad gloriam Ergo bene dicendo quod possit gratia condignè satisfacere alias posset ea semel in ipsa in eternum priuari. Fundū Quinto ex Vasquez.

Actus diligendi nisi finalis à mortali Ergo multo magis à veniali Sed ex habita gr̃æ uenialis nullam supponit debitum condonationem habet ex habita p̃ mortali qa p̃ uniale non ni cum ag debitum auferendi habet in cumming p̃ mortale Ergo p ueniali ex condigna satisfactio ni nullam supponat debitum condonationem nā aut p̃ mortali

Pro explicatione distinguenda è ni peccato ueniali Deo offensa gra: tum aliquo modo è Deum honoris Diuini et non macula quatenus turpat aiam non quidem priuione gr̃æ Sed formalis exclusiua ergo Deum.

Pro Fundo 1o Non se supponit actu bonum nisi charitatis condigne satisfacere p̃ ueniali nec ut offensa Dei nec ut macula tollit. 1o Qa ys gr̃æ nactis possunt non petimus à Deo gr̃am cum habeamus in nobis complementum primi principium operandi Deo à Deo petimus ut nobis ueniala dimittant et ea substantia uox dimitte nobis debita nra Sic Con. Trident. Sess. 6. c. 9. definit Ergo f.

2da. Qa veniale et qua offensa et qua macula est ordinis supernaturalis nec
et Deum offendit finem supernaturalem ei subtrahit primat supernaturalem formam Charitatis Ergo non pt actus naturalis esse condigna pro illa satisfactio.

DICO 2do. Non pt ullum actum naturalem quocumq; elicat condigne
satisfacere pro veniali ex offensa Dei. Qa venia est in altum ordinem quo retrahimur ad
actum primo creatum. Hoc dicit levem offensam alteri nobis compensari posse
digne satisfactione ordinis inferioris. nam secus haec gratum nisi per actum ordinis
ordinis erit misproportionata et inaequalis venialis offensae.

DICO TERTIO. Ad minimum non potest aliquis modo contritionis operis Dei eam minime
perfecta condigna satisfactione pro veniali quatenus habet macula est qua deleta
necessario tollit offensa ut talis macula finiata Pr. patet ex SS. q. 87. a. 2. ad 2um. do-
cente Veniale remitti aliquando alia prima ex variis ubi sanctus non vult ingredi
ex alia regnitur prima culpa venialis ut remittatur. Inde ut mortalis circum-
ut docet sufficere quacumq; alium primae supernaturalis ad remittendum venialis.
Qa quacumq; displicentia ex motivo supernaturali adaequate opponitur pec-
cato veniali quatenus est macula ergo quacumq; displicentia delet illa forte
Sub. Pbi. Qa veniale cum non pugnet habitum gra vel aliqua gratia gratum dat
dicit p macula nisi in peccatum auersionem quae tollit adaequate per perfectam
conversionem et actualis displicentiae. 2dum Pars Pbi. Qa offensa Dei
est quam mortalis respectu voluntatis ex macula nobis inhaerente Ergo habitualis
necessario tollit offensa non per condignam satisfactionem Dei per eam qui ab pos-
sibilitatem de peccato mortali dictum est. Nam per actualem displicentiam per-
fecte ne baptismo veniale et Deo per speciale auxilium concurrit ad primum Crapatelli
tunda vacuum tollit offensa et consequens offensa ipsa quae finiata debet cessare.
Nec valet dicere posse explicari de qua qua nobis necessaria est ut veniale retinat dum
non tollat condignitatem satisfactionis ad eandem.
Ad Rationes Quarum quatenus pbant condignitatem satisfactionis ad ordinem ad offensam ne-
gandum est veniale non esse offensam Dei quoniam levem. qua vero offensa est non
posse perfectam et condignam resarciri per actum pure creatum.
Ad 2dum negatur consequentia pura creatura esse sufficiens ad offendendum Deum tollendo respectu
ejus aut Ioan. Sotum pbat ex fidelitate Dei tenere venialia remittere non ex condignitate.
Ad 3tium Solet veniali per se tantum delere pena temporalis qa non tollit in omnem qua

principium

principium ni cuius rei possit tollere pt maculam peccati non per condignitatem satisfactionis sed per extremam unctionem ni compassibilitatem.

Ad 4um concedo unum verbum ni. ad oram non quidem ni possit sed communiter habetur ni: vitio cuius debetur illi modi quo possit se à venialibus ni sit carere non p satisfactionis condignitatem sed p extremam unctionem ni compassibilitatem repugnat quippe aliquod peccatum veniale esse character detestationis et ni illo manere.

Ad vasquez. con. Conclusionem de condigna venialis satisfactione quoad maculam non offensa.

DISPVTATIO DECIMAOCTAVA.

An possit purus homo saltem vt membrum Christi condigne Deo pro sua culpa satisfacere.

Prima sententia negantium. Cadit ga vel cognitur de satisfactione p culpa mortali q̃ qua non possumus vt nra membra satisfacere ga dum p ea satisfaciunt vita sanguis cruenta p gram que subsequi satisfactionem membrum aut non operantur vite capitis nisi sit cum ipso communicans teste Joan. 15. sine me nihil potestis facere vel p culpa venali sed ex p extrema unctione ad satisfactionem Christi non recipit eam dignitem gram habeat ex se. Confirmo ga nihil a creatura membrorum communicat cum capite sufficeret vt effectus operum Christi nisi ponet membris dna proferetur vt membra Christi ni prius satisfacere et magnitudo sanguinis martyris fuisse infinitum valoris.

Secunda sententia Caietani hic ad 4um cap. 11 q. Dis. 15 Conclus. 1a Scot. Dis. 19 q. 2a Conclus 3a affirmantium quae sententia probatur ex S. Th. hic ad 2um Sacramentum ga ex Trid. Sess. 14 cap. 8 satisfactio nra non habet ex satisfactione Christi cum qua communicat vt cum causa principali sed potentia ad causandum Christi sua satisfactio nra non communicat satisfactioni Christi tanquam cum causa principali est condigna ad solvendum debitum culpae mortalis ga quod condignitatis deest in illa supplebitur à satisfactione Christi.

Ad 1um opponitur sententia. Christi satisfactionem manu non habere valorem apud Deum nisi communicata in eadem unitate cum quo actu adeo temporis vt una membra satisfaciat.

Ad 2dum concedo satisfactionem nram non habere valoris ni ipsa recipere p communicationem ad satisfactionem Christi recipere tñ quoad effectum satisfactionis habet nisi non habet nisi recipit nisi p communicationem cum causa principali recipit tamen ni ordinem ad effectum.

Ad confirmationem negando sequelam ga non quidem debet de satisfactione Christi sed de satisfactione nra illi moraliter communicata habet non quidem debet de causa principali de

mpumento illi comunicato. Ideo qa virtus ê ppriu principalit non se Communicat mpumento. Forte dr. effectiue mixta exigentiam effectiue ad eundu cum ego ad consequendum effectu quem vra satisfactione intendimus non regrat valorem finitum seu finitu alterius ordis non valde alr qt p illam satisfactionem effectiue aut quem illa sit valoris mfinitu satisfactio ex Chi ofto considerata, nisi mo vt est adhi personalis nr ad eius mfinitu alias vt ê cam universalis moralis ad oes satisfaciendu nras. 1o modo dicimus illi valoris non aut 2o gr habet humanitus sm determinatu valorem ac determinatum duntaxat effectu consequendum.

DISPVTATIO DECIMA OCTAVA.

An potuerit omnes homo constituere caput religionem pro peccatis totius generis humani condigne satisfacere.

Prima sententia Scoti in 3o dist. 20 ê in 4o dist. 15 q. 1a a. 2. Scoti dis. 1a q. 3 a q. Paludani in 3o dis. 20. q. 2a a. 2o Caietani hic vbi supra lib. 3 in Quod. C. 5. et 7e. q. 1o affirmantium fundamentum qa tantae bonitatis ê omnis Charitas ex gra procedens ad Deum placandu quantam malitiam ê peccati ad Deu offendendum ergo si Christus applicato ho dum gra caput omnium potuit condigne deo satisfacere p peccatis totius generis humani.

Secunda sententia S. Th. hic ad 2dum et in 3o dis. 20 q. 1a a. 2. Bonau. q. 3o q. Durand. q. 2a. Joan. Medina Codice de satisfa. q. 1a et Camil. recentiores negantium hanc tm assignando multiplicata distinctas non alias mfinitam peccati assignat. Et ho manent confutata ex dictis alias grauten peccati originalis quod qa infectum macula non est pditum vnius peccatum personae condigne deleri.

Contra. Tum qa licet potuit aeus mala vnius perdere oes ita adhuc bona vnius condigne redimere oes. Tum qa posset malum extensiue omnium supplere bonum tantum quantum cum ex malum qt nisi fiat oes sit finitum et creati ordis est ex primaria mfinitas originalis contracta ê finitis finitu, qt supplere permanenti finitu quod in finite ê valore aequivalet malo contracto ab omnibus.

Alias assignatur replicandum qa gra adoptionis non qt esse principium condigne merendi alias auxilia gra et remittendi peccatorum. Tum qa de facto illa mi habet non est principium condigne mercedi augmentum gra ê intrinsecum non habito illam valorem nec ad hoc fuisset necessarius lex aut promissio Dei facta dec cum qt existimpleca non variat naam gra ex illam faciat condigne me

ritoriam

meritorum aliquis ex se condigne non est. Cum qa si posset gra[tia] adoptionis aliis esse meritoria non esset rad[icis] Corie Regarenq[ue] obtinere R. Vigillatus in gradu p[ro]: dicto ac opemat[us] vita vasquez die 9a Octob[ris] 1580 et sumpsit ex Romanen.

Sic contra non dicit ratio quia meritum gbus alegatis et connatis non aut de possibili esse: katis cum ex gra adoptionis fit ei subito quod ei nunq[uam] competebat ei: psa non e debita Condelvi sic ex meritis alegatis non fit meritoria nisi subito illam habenti de possibili aut posset esse Condigne meritoria aliis Vñ si constituatur Caput Ostensum hi Beatus hic ex posset mereri si orde ad alios: nes liberabiles meruit Cum quod alioquin qa non supponeret subito in via de in termino p[ro]ie possessionis non posset esse amplius illi meritorie aut satisfactorie Pe[tro] lis quorum esset ex pacto & lege Caput Constitutis. Dicto si Constituatur hō mine viator cum pacto & lege vt sua opa alios dirigeret ad merendū et satisfaciendū pro alijs talia ex opa prius pacto esset Condigne meritoria aliis quia sic ostendo.

Non minus demeruit necesse plene demeruit quam meritum debet esse meriti de proximo pacto potuit solare sua peccata Condigne demereri aliis Ergo prius pacto potest Condigne mereri aliis & de facto meruisset nobis si non quia ex tunc originalia si stetisset pacto non fuit ex demento Adami Ergo nobis Condigne irrogat poenam ita ex merito eius deberet Condigne conscisset spiritus Confirmat.

Si Ex sub Conditione operis promitteret duci debitorem si ejus posset Condigne premium tale opus a duci factum Condigne mereretur posset & tale premium

Ostendo sub a Pisa. Condigne mereri seu satisfacere apud aliquem ex S[anctis] Th[omas] 9. 48. a. 2. e ex habere ei in obsequium aliquid quod deque ei placeat aliquis dis placeat offensa se ni senta Vasquez marg 2 ni qua consentiat posset ei de: sequium Deo exhibere aliquid quod deque illi placeat aliquis displiceat offensa Ergo posset g nobis Condigne satisfacere offensa Pet[ri] qa ni senta Vasquez nobis & Cambi nis supponeret ni nobis Condonanda debet Creandi sua flexibilis esset Condi: gne absterginda macula ex satisfactoria offensa qua ni ejus senta non est apta ini: mica se aliquid ni nobis quod Deus displiceat sed posset hoc ni nisi consentiebat ta: pet divinum elicere actum charitatis hinc illa Condonanda debet qa ni talis hab nullam supponeret peccatum quia condonari debeat quia nulla debita Condo: nabilis. Nec refert quia talis alij offenderet aliis nam ex hoc non minuitur ejus ornator et Condignitas Constituendo non de facto pro Condigne mereri aliis veniss:

hisneto pena ergo et culpa si lex interveniret ingruentes offensa non obstaret.
Fo Quinto actum vsque hic de facto grā acceptis imb̄ nobis non ē condigne
meritoria alijs Nūc ga non intercedit patrum sum qa ē à viatore q tantum ali-
quem alijs fruktificat ēa ordē p̄fectū Consequit nrō efficit subtrahi in quo ē ca-
quo est impossibile neq; exhinseca lex vonat aliquē grā cuius opera deq̄ sunt
accepti Deo et condigna eterne vite huic p̄ ipsos huic p̄ alijs offerat Deo tantum
Concedit facultē vt possit p̄ alijs illa offerre Quod aut' hec facultas ali-
cui nulli sit concessa non arguit in compossibilitē sed cognitē qa non de-
cebat aliam auctoritē salutis agnoscere qm Christ D. cui tantum Consecutō ē
sua merita alijs communicare oppe q ghiā non optinet ex meritis sanctō-
rum Quinto explicat primum bonum Christ cum ipse reparavit hu-
manum Caput ceterorum condigne Deo satisfecisse pro peccatis aliorum. Indicat
Ps. Deus tu. Sen. de nat Chri. Nisi esset Deus non afferret remedium sufficiens
hō de maiestate Chri et grā cap. 4. Nullatenus namq; tua nra ad auferendum pec-
catum sufficiens atq; idonea foret nisi vnione yposi Dei Basil in Ps. 48 q
dare nec pro propijs peccatis placationē Deo dare et quamuis hō valebat effi-
cere q aliquis Angel vnus tm. Cui Deus hō cū relig pp. affirmantes ad plenam
redemptionem necessariam huius Quinti posse nr̄a carnalem Quinto actum q a peccat
ni nō offensa ē in altiorē ordē qm quia creatura ad ā ab infinita peccēs
DI CO SECUNDO posset purus hō ni sub constitutis caput ceteros
omnes condigne mereri alijs absterxisen macula Quinto actum Qa macula non di-
cit formalē offensam Deo primonēm grā quā peccā offensa sit esse condignū Quinto
operis huius nisi Quinto Adam si stetisset pleno condigne meruisset nobis hu-
manam grām quā in eo casu non supponeret offensam vt supponit nunc providens me-
reri condigne non sit nisi ab vno Deo.
Secundo an purus hō constitutus caput alicuius huius grā habituali cum auxilio
supernali posset condigne mereri alijs absterxisen macula Ad negatiue Quinto
dam enim qa meritum ē substantialis quam Deo exhibens est p modum obsequij
quod vt sit acceptum supponit p̄sonam gratam cū amicam puta cū Deus respexit
ad Abel deinde ad munera eius Gen 4 qa teste Gregorio acceptat Deus opa nra
nisi procedant à p̄sona grata. Fo Quinto ament' Plenitudo regis Quinto de bonī-
tē sufficiente ad recompensandam offensam peccati. Concedo ele bonitate sufficiente

ciente

ciente ad impetrandam absperionem macule.

AR. IIII CVLVS IIII.

Vtrum si homo non peccasset Deus incarnatus fuisset.

Pergit sanctus Thomas tenentes Comunem opinionem incarnationis ad voluntatem Dei ut primum ad eam gloriosissimam motus fuerit communem opinionem hanc secundum ordinem ad remedium peccati quod supponit hypothesi non fuisset homo non peccante nihilominus Deus incarnatus fuisset principaliter Cum incarnatio non fuisset remedium peccati Deo ex obiectum peccatum non existente incarnatus fuisset contra quos homo non peccante Deus incarnatus non fuisset quia incarnatio Cum fuisset remedium peccati.

DISPVTATIO VIGESIMA.

An Peccato non existente Deus Carnem assumpsisset.

Circa dictam sententiam B. disp. 6. q. 3. Richardus Mairon dist. 17. q. 4. Alexis 3ª pte q. 2ª mem. 3. Albert. dist. 20. q. 4 Catarinus lib. de animia Christi adstipulantes affirmativam Deum peccato non existente Verbum incarnatum fuisse in carne tum mortali et impassibili. Fundamentum sacrae quia ordinata inter se nisi unum finem denique quae sunt finis principiorum sed Deus ordinate vult ergo principaliter se deinde principia ubi. Sed ultimus finis Dei propinquus est incarnatio qui est nobilissimus mediatus ex eius gloriam manifestandam ergo fuit ultra ante omnia creaturam et consequenter ante omne peccatum futurum. Deus non est dissimiliter tanti bonum qualitercumque incarnatio verbi fuisse occasionatum occasione peccati ordinati ad minus bonum qualitercumque redemptionis sua. Christi adstipulantes sua ad gloriam Dei ubicumque peccatum vel damnationem animarum ergo omnes adstipulantes Christi animae quae adstipulatae fuerunt gloriam consequentur ac Christi gaudere de peccato sufficiens ipso dependenter a tali quia fuit adstipulatum.

Secundo a sententia S. Th. Cajetanus Ferrar. 4 contra gentes c. 55 Capreolus in q. d. 1. Conclusio. Bonaventura q. 2 arguendum q. 1ª a. 2º Scotus dist. 1 Ockam quodlibeto 6. q. 1. Durandus dist. 1. q. 1. Gabriel 3ª a. 4 d. 3. Item Scotus Quamvis sententia probabilior primae Rivan. in 3. d. 1ª a. 2º Gr. 4. Gabriel 3ª a. 4 d. 3. Item Scotus Quamvis sententia probabilior prima Cum secunda affirmat: Deum peccato non existente Verbum incarnatum fuisse ex 3º primi obscuri partim Cum 3. Th. negantis peccato non existente Verbum Carnem assumpturum fuisse ex:

explicat Primum motiuū quo via originis Deo ab eterno decreuit ante vllum
Cuiusm peccatum Seipsum hypostatice communicare, fuit conuenientia naturæ:
hinc ista excellentia & alia bona. Ex illa consequentia post peccatum redemptionis
Ex hac via motiuū est Deo ad permittendum peccatum nihilominus quod fu-
turum fuerat in primi signo rationis ante omne decretum p scientiam conditionatam ad
hunc primum finem fuit ea Deo in præordinato hoc mysterium Salutis intentionem exe-
quendi aliud alterum non quo posterata & ea altius modum erat vt primo peccato
ordinaretur incarnatio in remedium peccati hic enim Filius manifestatur incar-
nata Bonitas ad manifestandam in communicanda filiorum Dei, eam misericordia
et iustitiam in nobilitanda nam misera, oblata condigna satisfactione pro peccato.
Permisso autem peccato, ait Deo Cuiusm p scientiam absolutam sic motiuū quo decre-
uit Deus ex occasione peccati Seipsum communicare in carne passibili fuit Filius
dempto p ri quam non solum predestinauit incarnationem, quia modum possibili-
tatis vt Iosuas dicebat, Deo etiam quia substantiam mysterij ea quo quolibet nō
sicut in sumpta erat sufficiens & adæquata ad predestinandam substantiam mysterij
supponit cū posse quemplam duplici fine totali & adæquato in suo quē manendo ad
effectum producendum. Præterea docet in suo signo rationis in quo predestinabili-
orem (quibus vt gloriscator et in participator) statim predestinatas fuisse illas creatu-
ras quia ab æternō & conjunctam perfectionem p universi plurimi tam in ordine
naturæ quam gratiæ. Duobus enim modis poterat Deus velle Christum vnum nisi solitarie et
sibi si nullo alio cum eo alicui ordo signo rationis alios nō connexum
cum creaturis in eodem signo rationis volendo illum vt caput et principem suum et
Angelorum tanquam principium medium ad suam gloriam manifestandam ad quod
finem premium omnium bonorum opum ad extra hoc ordo modo voluit illum ga Scoti:
dei in Jorch gloriam et dignitem Christi. Ex hoc discursu hic dedicat Doctoris subtilis
orem qua sententia Scoti et S. Bonaventuræ p scientiam conditionatam et antecedentem
omne decretum Solam Quibus fuisset Christum in nulla occasione peccatum quod
impossibile non fuit Deus cum Scoto dicunt ex vi presenti decreti fuisse incarnatum
quoniam ea conditione posita manerent integra ratio finis ob quam Deus ex vi pre-
senti decreti voluit incarnari nempe ob perfectissimā communicationē Dei cum
creaturis perfectissima aut communicatio Dei cum creaturis in casu fuisset incar-
natio Verbi in carne impassibili quia prior & et independens ab omni peccato fu-
turo proinde

ro p̄mode ce chr̄o possun̄ ponit futura fuisset incarnac̄ Verbi ex suppositō Decreti
vt Scotus Contendit. Si vera sunto fabulosa ea quæ Deus de peccato Adami condonando
futuro et misericordia Dei illud nolluisset permittere tunc cum S. Th. sequ. existi-
entis decreti Adamo non peccante Deum incarnatum non fuisse. Non quod
tale decretum faciem ut post sciam absolutam peccati futuri quis non esset
te cæsaret omnem omnino incarnationis quod erat remedium peccati sed ga dum
ex suppositione decreti Decreuerit Deus Verbum incarnare perfectissimo modo iuxta
occurrentes circumstantias perfectissimo aut modus iuxta occurrentes circumstantias fuis-
set vt permisso peccato Verbum incarnaretur et Redemptor hoc ipso quod Deus per-
mittere non permisisset à Patribus Catholicis non sabuisse Deum tale decretum
quod necessariam sibi connexionem cum permissione peccati non tenuit cum Ma-
ria medium absolutè Ga ex hoc posito vt futuro adhuc incarnari fuisset Deum sed
ex suppositione quod sit positum conditionate futurum ga illud positum sibuit
Deus occasionem alium modo se ac extra connexionis caudi. Hæc è sententia Suarij
quem ex multis selectionibus in summam Collegij ac quam asserendam monetur hoc
dicendum Ex Scripturis habemus Christum esse predestinatum caput Regem et exem-
plar omnium predestinatorum nec non finem omnium Primogenitum vt sint omnes
Dispositiones et omnium gubernationes quæ eo tendunt vt hos felicissimum ex Angeli
et Christo rege tandem compleat atq optimum et sapientissimo modo operandi et
vt ex fine intento media eligantur potius quam ex occasione occurrentis medij
finis intentati. Ergo dicendum è non vetito Christum predestinasse Deum ad peccati pri-
vationem peccatum permisisse ga Christum ad hanc gloriam manifestandam predestina-
vit Ga pro Dogma poterat Christum predestinare vt redemptorem ante ipsius pec-
catum et sciam absolutam eligui vitio alio voluisset peccatum predestinauit
illum vt redemptorem in carne passibili post ipsum peccatum non sic Condi-
onata ga hoc non est satis vt Deus non liceat salutem virtualem valle peccati sed
exta. Nisi dicas quæ supponit decretum predestinationis Christi Et hoc sabuant Caiet.
qui docent Verbum incarnatum fuisse in remedium peccati ga Augustinus de Gene-
sim ad carnem passibilem quæ decreta est ad ea ligna nihil dependent a peto
dicendi ipsius sed a visione post 1m decretum de predestinatione Christi simpliciter.

DICO PRIMO. Christum incarnatum et vt redemptor dependent a peto
ad carnem passibilem. Conueniunt omnes. Fundatur ga redemptor supponit ca-

phuitem ad quam redimendam orchinabat. Ergo vbi non ē Caphuitas non ē
opus redemptore Ergo si non fuisset peccat non fuisset necessario redemptor Ea
omnis nra redemptio puenit ex occasione peccat.

DICI SECVNDO. si peccatum non contigisset nulla nis Christus ex vi
sentis decreti incarnatus fuisset Fundamentum Ea cum hoc opus sit positū
Deo ob rana naturea et ordinari ad diuersos fines negt certo agnosca quo motiuo
aut sue Deus motus fuerit ad illud volendum nisi reuelatione Dei ex hac habemus
unicam motiuū et finem ni carnem suisse remedium peccat. ergo hoc et nis aliud
est asserendum Ea ni rebus que pendent ex libera voluntate Dei non debemus asse-
rere nisi quat nobis p reuelationem manifestat aut ex ea certo deducat.
Hoc constat ex variis testimonijs Scripture et PP. quorum alia euidenter
nis tantum assignant remedium peccat alia excludunt alia excludunt. Hinc
Genesis dicat Mat 18. Luca 19 venit filius hominis quærere et salvū facere quod perierat,
Quos Christus Ezechiel pastorē q reliquit in deserto Paradisi. 99 ouibus descendit in
mundum quærere unam que a grege Ss. Angelorum aberrauerat. Joan 3. sic Deus
dilexit mundum ut filium suum unigenitū daret ut omnis q credit in eū non pea-
at sed habeat vitam eternam nis non alia causa venit nisi ut salvet Joan 1. misit
filium suum in similitudinem peccatis, ad Hebr. 2 Ea ergo communicauit carni et
sanguini ipse (nempe Christus) participauit de ijsdem ut p mortem destrueret eū
q habebat mortis imperium. et liberaret eos q timore mortis p totam vitam obnoxij erant
seruitutis Eadem eadem expressit in hac symbolo Nicæno Qui propter nos homines et
propter nram salutem descendit de cœlis nisi homines non perissent filij hominis non venisset Serm. q nulla alia necessitate Christus
venit peccatores salvos facere tolle morbos tolle vulnera nulla est alia medicina Hinc
nis 3m Caput ad Hebr. non est altera huius rationis misereandi dispensandi alia quam Incar-
nata Quam sumpsit ex Christo Hom. 5 in Epistam ad Hebr. Greg. in 1 lib Regū Cap nis effi-
ciam peccasset redemptorem meum carnem sumere non oporteret Leo Ser 3. de Nativit.
si homo a lege libi posita p culpe peccandi non deviasset Creator mundi Creatura non
fieret neq emplacare temporalitem subiret aut agnelli Dei Christi filij Dei formam
serui acciperet Irenæus lib 5. adversus Hereses Cap 14 si non esset caro salvum
nequam solum Dei Verbum esset et si non esset sanguis sanctorum nequam
quam sanguinem salvisset Deus Nam si voluissent PP. tignare suam opinionem ex

Audere

cludere non potuissent significantibus verbis eam excludere.

Dicit Scotus hoc testimonio intelligi de adventu Christi in carnem passibilem. Sed contra ga nullum ibi scripturae testimonium fit de adventu Christi in carnem impassibilem ergo teneri hoc asserere cum sit veritas ex sola revelatione pendens. Item ga multa testimonia cum excludunt venturum Christum in carnem impassibilem peccato non existente.

Dicit 2do Quarto si scripturae nullum explicari caasa intrinseca ga illa intelligitur semper voluta cum ipsa subjecta mysterij de quibus caas extrinsecas quae non necessario sunt connexae cum ipsa productione rei licet in ipso nullum explicatur finis aliquis ga ex gliâ Dei ga illa semper intelligi intenta cum ipsa productione rerum conformatur. Item licet in predestinatione Christi adgliam ex duplici ratione altera ex parte moveat Deum ad ipsum praedestinandum ut intentione quae finis bonitatis ipsius gliae altera quae ipsum moveat ad eam tribuendam in executione quae sunt merita Christi eta in praedestinatione incarnationis duplex est ratio altera quae Deum moveat ad illam praedestinandam ut intentione ex parte excellentia ipsius mysterij altera quae ipsum moveat in executione ad eam producendam atq; hoc fuit remedium peccati Dei ut praedestinatione Christi scriptura nullam mentionem faciat de primo motivo tantum de 2do et tm nemo negat. Sed sufficere in intentione gliae primum motivum. Ergo etiã si scriptura nullam mentionem faciat de primo motivo non sequitur nemo negare illud ut Deo negare de. Sed Contra.

Nam quando motivum est tale ut non necessario moveat Christi voluntem ad rem ppter illud vel quo ad exercitium vel quo ad specificationem producendam debet exprimi aliqua temporis assignatur sed dignitas incarnationis non necessario movet Christi voluntem neq; quoad exercitium cum sit opus ad extra neq; quo ad specificationem ut possit quod illam decernat necessario debeat decernere independenter a peccato cum in hoc nulla sit necessitas ergo ut revelatione confirmatus sit ex ipsa productione mysterij sufficere. Item ex dicendis non sequitur hoc necessario movet Christi voluntem quoad specificationem cum nullam rem possit Deus producere nisi propter seipsum sit non necessario Deus si quod mysterium incarnationis aliud illud producere independenter a peto. Ad confirmationem.

Disparitas est quia affirmat alia motiva Deum praedestinasse Christum adgliam quoad intentionem aliquoad executionem Christi affirmat hoc ipsum motivum colligi ex scriptura et PP. ex quibus non colligitur hoc ipsum motivum in praedestinatione Christi alterius independentis a peto:

cato scit ni intentione alterius in executione à peccato dependens
Dont Sto Thomas authoritatibz ꝓbari venisse Christum ex ni potentiâ decreti
posita sua de peccato condicionato futuro Qa tunc si illud quicquam Deus non
permisisset non potuisset fieri decretum de incarnando Xpo optimo modo atq; id
ipsimo non aut ꝓbari non fuisse venturu nullo quoq; peccato qa tunc maneret de-
cretum de incarnando Xpo. Sed Contra Istã.
Qa PP. absolute negant Christum fuisse venturu peccato quocuq; non existente
2dlo qa non recte ꝓ tanto hypothesim impossibilem explicatur mens. S. PP.
q solum loquunt ex hypothesi possibili si peccm non exitisset qd fuit impossibile possibile.
Unus tam Angelo qm Adamo ante peccatum fuit revelat mysteriu incar-
nationis sed neuter fuit hui casui ꝓpter Deus ergo peccato non existente Jesum fuisset
incarnatus Consequa patet Qa cum ipso mysterio debuit ipsius causa revelari sed
ergo illius non fuerit redemptio à peccato revelata alioq; fuissent ꝓpter hui casu
alia fuit cãa incarnationis à peccato indipendens sor E certa qa ex S. Th. 2a
2æ q. 2a a. 7 Uterq; debuit ꝓfiteri incarnationis iustificatiõ Xpi E Aug. lib. 11
sup Gen. ad Litã cap. 17 et 18. et Petrus à Bernar. aliq si legeret (nigt) Christus
Christum fore in remedium peccati incarnandi primos parentes non tentasset ne
ea comm peccato tantum bonum nascerentur. Dont S. Th. ai 2æ cãe q. 2a
fuisse illius revelatum efficiã non revelata causa. Instat Ruvio qa non
potuit conuenienter revelari Christum fiele credendum qn aliqua cãa illius fuisset
revelata ꝺ qn Deus motus fuerit ad tanti beneficium sui ꝓpandum.
Dont idem S. Th. 2æ 2æ q. Col. fuisse revelatum Christum qatenus ordinabat ad
finem ultimum glie non qatenus ordinabatur ad liberationem à passionis à peto
qa non fuit necesse cum ipso mysterio integram eam revelari.
DICO TERTIO. Si peccatum non existisset neq ex ni alterius de-
creti Jesum carnem assumpsisset contra recentiores, affirmantes controuersiam
inter Theologos solum esse ex ni potentiâ non alterius decreti: qa qd qd Deus
ex ni alterius decreti peccato non existente facturus fuisset nõ ꝓtinus scire ꝓsare.
Ego pro quo puto quod scripsit ex SS. de suo mysterio docent non solum posse colligi
qd ex ni potentiâ sic Dei qd ex ni alterius decreti Dei factum fuisset.
Moneor 1mo qa PP. absolute negant si peccat non existisset Verbum fuisse incarnat
ergo eam ex ni alterius decreti. Aliq pariter posseq dicere non negare PP.

Jesum fuisse

Verbum fuisse incarnatum simpliciter sed ni carne clauserat passibili et sceleb
et Quorroz contendunt. Contrarium Ga tota ratio ni gua PP. fundant adven:
tum Chri e indigentia et miseria nrae natae gua cessante cessaret tam adventus Chri.
Sed autem motivum quod Deus habuisset ex ni alterius decreti peccato non existente
habere potuisset nunc peccato existente sed nunc tale motivum non habet ergo
neg illud probabiliter habuisset ex ni alterius decreti Consequa probo Ga si eo motivo
motivus fuisset tunc motivo etiam esset nunc cum illud ex communi chorde ni alio
non sit variatum ergo si nunc eo motivo non e neg probabiliter motivus fuisset tunc
Cor probo Ga tale motivum e indipendenta peccato quod gratum e Deum
de facto non habuisse Cor probo nam motivum quod peccato non existente ex
ni alterius decreti Deus fieri potuisset esset ipsa excellentia mysterij et exalta:
tio nrae. Sed sic sic habere potuisset cum ipso remedio peccati et hi de facto
non habuit aliog ex ni presentis decreti etiam peccato non existente incarnatus
fuisset. Confirmo Nam alig ex adversarijs docent cum PP. dicunt quod
etiam Chus non nasciset adhuc conditus fuisset Adamus et caput humi et
princeps mundi intelligi debent non ex ni presentis sed alterius decreti na
alis modo tunc res ordinata fuisset ergo cum PP. dicunt peccato non exi:
stente Jesum non fuisse incarnandi intelligendi sunt ex ni alterius decreti qa
mutato toto obto totali non potuisset idem decretum generare.

Ad solutionem obgneti Scoti et aliorum qua contra meam doctrinam fieri possit sit.

DISPUTATIO VIGESIMA PRIMA.

Quo ordine fuerit verbi incarnatio predestinata.

Quae in presenti difficultem faciunt ex una parte sunt auctoritates supra adductae asse:
rentes verbum non fuisse incarnatum peccato non existente et ex alia sunt auctho:
ritates attestantes Christum fuisse predestinatum primum caput et exemplar predestinatorum
et omnia dependere a Xto peccatum supponebat gratiam non collatam sed collandam
privando ergo non potuit dare dependentiam a Xto nondum predestinato ergo saltem Christus
non fuit caput et author gratiae collatae Adamo et Angelis q peccarunt et de
mentatur aut quod plures Christum fuisse predestinatum caput et primum omnium sunt Sc.
1. Prover. 8 Dns possedit me. Dominus possedit me initium viarum suarum quasi quem
locum de sapientia increata intelligunt Hier. Amb. Aug. Chrys. Cyril. Alex. et alij
quidam ex Arianis usi sunt ad probandum filium Dei esse creaturam explicabant que

ad nram assumptam quod ex ipsis ꝙbus colligunt Ambr. et Hier. Qa non dixit Chr̃s sed Omnē creavit me qa Cain nigt Deum agnoscit Creatura Omnē capterum vide aut Chr̃i sint ipsa opa Dei quā quasi vestigia de ipsis habiam dicunt. Et ergo Chr̃s quoad nram humanā creatis mihi in rerum ordine opum Dei a se in tpe ut constat Ego ab æterno decreto Dei in quo obedy fuitante cēa Creatura quidē ante omnem peccatum. Secunda ad Rom. 8. ad Collos. 1. dū Chr̃s primogenitus omis Creaturæ quod de Chr̃o ut hō intelligunt Cath. Sanctis et Eccles. SS. PP. et Interp. Ant. et Christ. S. Th. q. 4ta a. 5to ex quo Chr̃s ut Deus non dr primogenitus sed unigenitus ut Gdicta Concilia notarunt et constat ex ꝓbis Paul. Ut sit ipse nigt primogenitus in multis fratrib̃ nam Rabbi. exponunt hō de quod unigenitus est frē non habet hō quod unigenitus est frē dignatus est vocare omnes qui p eius gratiam in Dei gra renascuntur Qa aut Cain Chr̃s dicat primogenitū omis Creaturæ reddit a Paulo loco citato ad Colos. quoniam nigt in ipso et condita sunt universa et omia p ipsum et in ipso Creata sunt divisse ante omnes et omia in ipso constant et ipse est caput Eccle ut sit ipse in oibus primatum teneat. Quod cum negavit de primatu spūli intelligendū est de primatu omiū et excellentia quam habuit in eterno decreto Dei in cuius confirmationem fecit Ps 8. Constituisti eum sup omia opa manuum tuarum quod de Chr̃o interpretatur Aug. Hier. et Gloss. ut nra doctrina intelligat de potestate quam accepit in tpe a Deo multo magis de primatu quem obtinuit in Divina Ecclesia ad quam Paul. Fratres ut ipse in oibus primatum teneat. Tertia Chr̃s ad Cor. 3. Omnia nigt essetis vestra sunt vos aut Chr̃i Chr̃s aut Dei ubi eadem nra nos dicimur Chr̃i sicut omnia dr nra sunt aut omia nra qa p nos tanqm propter finem condita sunt Ergo dicimur nos Chr̃i qa propter ipsum tanqm p finem conditi sumus quod explicat Eccles. Sess. 6. C. 7 ubi Chr̃m vocat finalem Cam nrā significationis.

Quarta ad Ephes. 1. Ecclesiam nos p Jesum in ipsum Eam particula p et in diversas habitudines Eā finalis seu ad, et mentionē.

Quinta ad Rom. 8. Chr̃s Exemplaris Eā nrā Ecclesiam quos præivit et Ecclesiam Conformes fieri imaginis filij sui quod de Chr̃o ut hō intelligit Hier. et colligi ex ꝓbis Regula ut sit ipse nigt primogenitus in multis fratrib̃ Augustin. lib. de Eccles. 55 Cap. 15 et Melanchton Cumen Ecclesiarum ipse salvator ipse mediator Dei et hom Chr̃s Jesus. Quem de Eā Exemplari interpretat D.

Th. q. 24 a 3.

Vs. q. 24. a. 3. Confirmũ Rone Ga non decuit Deum aterno hũ consilio prius de membris quam de capite deliberare. Pro Controuersia Trinit.

Suppono cum cõi senta Scol. Christiqui in Deo cum fundacto in re aliqua sigñ a ronis prionis et posterionis que partim concipiunt ex natis obiectis quimis partim ex obiectis terminantibus actus ex actibus vng concipit prior alio quando ex creatis vng ex sua nãa precedit alium vt ga cognitio ex natis nãa sua precedit volitionẽ in Deo concipitur cognitio prior volitione inter ipsos autem actus nitellus Quimi scia simplicis nitelligẽ concipit prior scia conditionali et hoc prior absoluta ga ẽ de possibilia que ronẽ precedunt conditionalia sunt hoc precedunt absoluta futura ga absolute futura supponunt decretum absolutum a quo vt nãa pendent in sui exista conditionalia ipo antecedunt ex signo ronis decretum absolutum et supponunt conditionata a quo pendent in sua futuritione condicionata et de nitate obiectiua. Ad mio sequit actum voluntis priorem esse scia visionis cognit obti posteriorem ipo scia conditionata aut simplicit nitelligẽ ga voluntas Quimia non regulatur scia visionis ad decernendum illud idem obtum quod cognoscit scia visionis sed scia conditionata vel scia simplicit nitelligẽ. Dixi eundem obtum ga non repugnat esse posteriorem respu alterius obti vt scia decretorum est posterior voluntate regante auxiliũ efficax prior ipo voluntate desmãte de pna. Ad 2m obiectis Vnum concipi prio alio gndo unum est nãa alterius aut ex nãa rei aut ex intentione Dei gndo unum ex nãa rei est causa alterius prio ronẽ concipitur terminare scia Dei vt prio ronẽ concipitur terminare scia Dei nãa effectus et pria passio subsãa ga accidens. Nãa ga scia Dei si ẽ necessaria et simplicis intelligẽt exprimit res cum ea caalite ẽ dependa quam sentimus ergo si una est dependens ab altera caalite posteriq etiã concipitur exprimi per scia Dei. Ex intentione ipo Dei una est prior alia posterior gndo una intendit vt finis alia vt medium semp enim id quod intenditur vt finis concipitur prio ronẽ terminare actum voluntatis quam quod eligit vt medium ga licet actus Quimia voluntatis non habeat causam vt sit potest tñ bene causam vt terminentur vt demerita quorũ sunt causa vt Deus decernat pnam reprobis cõsequentem finis intentus a Deo nãa volendi media sic autem non est unum prio alio quia ẽ nobilio aut causa alterius nam ad Deum pertinet vt finem in quod ignobilius est ordinare vt medium qd ẽ nobilio ẽ velle causam vt medium esse finem ipo vt finem sed illud dicitur prio quod a Deo intenditur vt

finis aliud vero posterius quod eligitur vt medium ad talem finem. His sonetabis. Quinq; sunt enumerati modi ad predictas auctoritates Concilij adducibiles.

Primus Scotj in 3° dist. 19 q. 1 Recurrabis 4 d. T. Affirmantis Christum fuisse predestinatum ante ordinem predestinationis nulla creatura conditi aspectu ad eius futurum fuisse. Quare hi effectus dicunt euidenter distinguere in mente diuina inter dilexit scipsum verum hominem ad quem voluit Christum ad humanam gloriam vt ad proximum medium manifestandam Christum predestinauit aliquos ad gloriam circa reliquos beatificandos negationi non predestinandi quos quidem illos lapsuros in Adamo Christum ordinauit Christum in carne passibili in remedium peccati. Unde priores auctoritates quod negant Christum venturum fuisse peccato non existente explicat de Christo decreto in carne passibili posteriores quod affirmant predestinatum fuisse primum respectum capud et exemplar predestinatorum ad Christum decreto in carne impassibili. Declarat.

Sub hoc tamen modo. Contrahitur modus 2 quinq; Christum 8° decreto 2° ad 3° distinguendo 4 thesim 2ª quod Deus voluit Christum connexum cum creaturis tanquam caput cum membris et finem cum mediis ne quid deesset ad Christum prior negatiue quo remoueante ipsum nullatenus caliceo finis non cauet subsequenti consequia quod non est voluntas nisi ad creaturam actualem quae permissis peccatum quoniam sub conditionali tanquam optimum medium exequendi incarnationis non predestinatam in primo signo exequendam nobilissimo Christum quae quidem peccatum seu dispositum thesim quae decreuit incarnandum in carne passibili in remedium peccati. Vtenq; modi consistentis manet in dubio. Thesim quod bene saluat auctoritatem Thesim quae Christi primi decreti quae Christum venturum absolute ipsum quod cum illud predestinatum a nostra passibilitate et impassibilitate Christi nisi sub alterutro venire non potuit. Quorum modorum determinate illud subsistat non possetur Christum in carne exequendam.

Secundus modus Caietani sic. Dato euidentiam thesim distinguendo 3. ordines rerum nam gratia et unionis hypostatica ad unum signum decreti spiritus ordinem nam in ordo gratiae in Christo unionis hypostatica non dant nam supponunt eas gratias et vnaq; ad unionem hypostaticam ita in Christo decreto. Quamquam in homine oculi non plures sint rectitudines sed diuersi commodi et nostra distributiones errores peccata hoc est ad ordinem nam gratiae patitur partis ad ordinem gratia quatenus peccatum opponit gratiae consequi defectus et peccata supponunt quidam in unum ad in ordo signo in quorum remedium Christ.

dum p̄destinatus e Chr̄ūs in 1o tempo aliter non p̄destinandus si peccatum
fuisset non fuisset. Sed hic modus nec dari potest posteriores auctores
Christum fuisse p̄destinatum vt finem caput et exemplar p̄destinatorum &c. pp
q̄ ga licet reipsa nāa supponatur ad gr̄am et glōriam ordinata vt subs-
tratum ad formam non tñ necesse est vt eodem mō illa supponatur in diuino decreto
in quo res non semper eandem priorem et posteriorem quam sunt in seipsis re ga
sortiūtur in intentione Dei ga respectus rationales intendit vt finem naturales vt media
sic in p̄destinatis mortem quā naālis est ordinat ac ministrativam vt ream. Ita
fictum est peccatum supponi ad gr̄am cum sit priuatio illius priuationis aut postponi et sahin
et licet illa non supponatur nec ordinatur ad aliquem peccati ga sic a sola nāa ppriisat
Gregorius tñ ad vitandum aliud peccati multa ea sunt ad que vitanda necessaria est
gr̄a Xpi sequeretur quod electos fuisse sine gr̄am quam fuerit p̄destinatos sic amādo
ga electos simul ad gl̄iam finiet ad vltimū ordeh gr̄ā q̄ supponi ad finem vltimum
hypothetica quod dicitur contra ipsum Caiet. sic ad 5m vnde vlterius sequeretur
p̄destinationem nostram non fuisse de prēdestinatis in mente Christi.
Forte modo Vasquez Chrisost. 1. p. disp. 6. q. 97. n. 1 cum Caietano affirmat Deum p̄-
mittum esse peccatum Adami fuisse p̄destinatū p̄ scientiam visionis tēporis ante efficacem
electionem
p̄destinationem suam ad gr̄am et gl̄iam vnde sunt ordines dignorum constituit in mente Chri-
stus 1o Deus decreuit tradere suam sanctam humanitatem in persona q̄ posset si vellet huius meritis
gl̄iam corporis &c. p̄mittere vltra in peccatum Adae non eo fine vt illum redimeret eiusq;
redemptionē sua gl̄iam ophan modo manifestaret sed alias Xpo p̄misso peccato Deus
p̄manet in simplici voluntate circa suam salutem ad quem finem optimum medium
elegit cardinalem satisfactionem 2o decreuit mittere filium suum in carne mortali
q̄ meritis suis salutem nobis & gr̄am impetraret in quo signo decreuit dare gl̄iam
gratiam efficacem efficaci voluntate aliis p̄ supplicia vtea in mente Christi fuisse sua
autem non nisi simplici voluntate gratiam & gl̄iam nobis desiderata merita victa quam do-
ctrinam sanctam in carnem. Cuius gr̄a fuit humana redemptio non autem finis p̄ quem Xpo
homo non Chr̄s noster Deus verbum caro factum redimeret non autem Deo
redemptio facta & vt Chr̄s foret gl̄ia Deo Christi accidentalis eiusq; nominis exalta-
tio fuit finis huius gr̄ae nr̄ae redemptionis non solum nobis Deo simpliciter qui fuit occa-
sionaliter ex nostra redemptione vna. Modo posteriores auctores explicat Vasquez de
incarn. non cadit sub dignitate vel de Christo vt Deo homine aut salutet sed p̄destinatos.

mam ex meritis. Chi supponat nullum bnem ante ipsum peccatum fuisse ꝙ: destinatum in omnem ꝙdestinationem. bonis et malis omnia fuerunt post Chi ꝙdestinatum.

Sed contra hunc modum dicꝝ non recte saluat multas ex citatis auctoritatibꝫ sanctorum illas que docent Chm fuisse finem et exemplar creaturarum non ignoro a nonnullis explicari de Chro vo vel de Chro vt hoc mediante principium dignitate capitis a multis explicatum de Chro vo hoc mediante totalitate sue ad ipsum redundet dignitatem. Chi admittendo et medio ꝙ cas saluet nixta hui sensum. Ideo ꝙ cogor admittere multa dona supernaturalia concessa esse creaturis mediante ipsum. Chro dependenter a merito Chri cuius oppositum vt congruenter scripta RR et Chi dignitati nisa obtendendo sor constat nam impleor illa voluntas quam deus habuit de salute hmi quia peccato et ruina Chi ꝙdestinato nec non iustitia originalis adamo collata que simpliciter ad illius peccatum ipsum tota ejus et alia Angelorum quos elegit et reprobauit supponebat peccatum adami non erat ex meritis Chri.

Quarnus Valentie Tis. tom. 1. p. 7 Cabrera d. 1. d. 24. q. vt caeteri utrasq; auctoritates docent Chm fuisse ꝙdestinatum in gne cas finalis dependenter a peccato quia sola illi remedio in gne cas mediis vocabulis in hoc negotio sonis. Deus voluit Chm vt finem rerum et simul voluit illum vt remedium peccati in hoc negotio quia sola illi remedio unde legit quod si peccatum non fuisset ꝙ hm non esset in carnat' ga alia est voluta incarnatio vt finis et in eodem negotio hic coniuga. et voluta in remedio peccati ꝑt aut esse aliqd prius alia et necessario connexum ei illo vt Chi est prius ꝑtio necessario hi connexus cum illo et prius posterior et unum medio necessario hi connexus cum illo. Hoc modo vt explicat ab authoribus oppositis est capitum. Cognio peccati absolute futuri prescitum a sacerdote vt regula ad hoc et Chi in voluntas eligat incarnatem vt medium ad peccati abolitionem ergo non ꝑt supponere efficax decretum de incarnatione sic ni sacerdota talis cognio peccati futuri supponit efficax decretum de incarnatione qa supponit Adamum efficaciter volitum cum gra et iustitia originali dependenter a Chi permitente vt finis igr non ꝑt esse regula ad tale decretum faciendum Chm Constat qa in sacerdota incarnatio ꝑdestinata in remedium peccati quia sola illis mediis vocabulis absolute futuri cognita ꝑtio et regula non ꝑt supponere hui regulatum. Ergo si cognio peccati ꝑ regula ad decretandum incarnationem non ꝑt supponere illam in decretum nec satisfacit distinctio quod supponat decretum in ordine finis et supponat ad illa in ordine cas mediis qa sub quacq; ratione illam

supponit

fuit ponit vt decretum dependens à tua regula ergo finis peccati absolute fuit: vt hab nullo quē cā. pt mihi ac sentā hippotesi mi carnationem efficaciter decretam.

Probabilior igitur modus ad explicanda hæc ora est.

Prima predestinatio esse vt finem creaturarum caput atq; exemplar omnia predestinatum. Ita prendens à peccato Adamico ergo formata sed mutatis finibus vt absolute fuit ex mera efficaci voluntate creandi Adamum ex quo circa pantes ex quib; p Adam conditionata finis quibus fuerat peccatum etc qua scia mediatore S. Ds. cum in Christo docet predestinari eum supponere peccatum futurum finis explicandi. Hippotesi finis vna quam Deus ab eterno efficaciter absolute decreuerit quidlibet ne solum scia simplicia mirabilia infinites mundos quos condere potuerat cum infinitis alijs creaturis perfectionibus inter quos fuisset hic quem de facto condidit sed etiam scia conditionali quidlibet quod singula creaturæ ex singulis circumstantijs constituta pro libera sua voluntate operari operaturæ inter quas posuit Adamū hub hic circumstantijs occasionis tentationem hub quib; ole facto positus fuit fore peccaturum. Item dein scia conditionali quidlibet quod singula creaturæ ex singulis circumstantijs positum et efficacitatem earum finis quæcunq; non peccaturum. Supponunt etiam quod futurum esset de primo peccato ex Adamo et posteris eius ang. Finis finis vt ex eo dem peccati mi carnaretur et quam ex gente ista hic et Christ ex mi carnatione esset resultatura. His hub conditionē finis vt posteram hanc mundū efficaciter decreuit hunc mundū condere hub hic circumstantijs hub quib; ipsum fuiderat scia conditionali in quo hanc voluit esse ita Redemptionem vniu totalis et adequati Christi et cum medio dependentia et connexione finis vt finem cum mentionam et exemplarem priorem Adamo catenis creaturis Adamum ergo cum virtuali fomitione peccati vt absolute futuri priorem mi quē cā malis à quo dependenter predestinatus è Christus finis et caput (Ephes. 1.) cæterorum predestinatorum. Quod quo nomine plenius potuerit declaratur. Thoma posita scia conditionali eorum quæ Deus esset hub conditione voluturus potuit mi 2° hanc facere hanc decretum. Solo finem vt glorificandum et ex altero via medio redemptionis et misericordiæ finis tanquam medium aptissimum et non aliter Adamum ergo et reliquos finis redimendos et misericordes vt medium ad Christi exaltationem et glorificationem. Quantus solo mi carnatum solo et medium ad misericordiam et redemptionem finis redemptionem et misericordiæ vt finem mi carnatum et medium ad glorificationem finis. Hic tandem et causa exemplaris medii ad Christi exal:

tationen et glorificanen dependen tã a peccato Adami quisq in Eodem li-
gno rõis vt absolute futuro in ipso decreto efficaci et non mut sub condi-
one nam posita tã de Eodem peccato sub conditione ti Adamg in tali occa-
sione et circumstãa ponebatur infallibile futuro Stabit ac Deg efficaciter decre-
uit ponere Adamum in tali circumstantia et occasione in qua quisq fuerat in-
fallibile peccaturg illa Eodem titã conditionalis p efficacem voluntem spo-
readi Adamum in tali circumstã tanquã absolutam qa purificata condi-
tione p decretum absolutum de quod erat sub conditione futurum tanquã abso-
lute futurum. Et qa non repugnat Deum velle in Eodem signo rõis Adamũ sub
tali circumstã sub qua quisq fuerat peccaturus ut proveat in gne cãe mediã
Chm exaltando et glorificando media redemptionis et misericordiã suam et nrm
Chm exaltandum et glorificandum in gne cãe finalis mentoria et exem-
plaris proveat Adamo rebus sic stantibus de Angelis Judes potuit esse Chs
in Divinis Judeptione esse hmõ quem in gne cãe finalis meriti et exemplaris
dependen tã a peccato. Et hunc modum colligo ex Joan 4. Ostia
Gentes Et ad confirmationem vbi docet ghiam Chm esse proveniem in gne cãe finalis
ghiã et salute suam nicarnationem po esse potentem suam salutem qa ppter suam
salutem facta est Est igr in hac sententia ghiã et exaltatio Chi finis mee redem-
ptionis redemptio et salus mea finis incarnationis mirabilis medium ad utramq
finem ad redemptionem et salutem nram remote ad Chi ghiam et exaltatio-
nem volita dependen a peccato mirabiliter futuro in Eodem signo rõis ipso
decreto Divino de volendi Adamum sub jis circumstantijs sub quo ipsum ô sub
conditione peccaturum Probo tmgnta nam 1o quia Chs exaltandus
et glorificandus fuerit finis redemptionis et misericordie mee Corpus ex Paulotã
Hebr. 2. Videmus Jesum propter passionem mortis ghiã et honore coronatum. Et Epheni-
tã Tholen. Sess. 6 c. 7 docent finalem causam mee redemptionis esse ghiam
Dei et Chi 2o ole cãe mentoria tegat meritum ubi 3o de exemplari et merito:
ma vrõ predestinationis affirmat S. Doct. q. 24 a. 3 et 4o et Colligo ex Rom 8. quos
posuit Deus predestinavit conformes fieri imagini filij sui et rõe cuius est qa eum
ordinem Deg habuit in sterno hoc decreto ni hac rerum dispone qm semat in ex-
ecutione Dei ni executione ordinem nicarnationem ordinavit ad redemptionem et misi-
ericordiam suam et Soc ad ghiam et exaltationem Chi iuxta illud Isaiæ 42 Cognitis.

Omnia

ꝺ̃ Maria vestra vor Chri Christe Dei Conspirm̃ exẽplo h medicy alijs pentus
desprasset amico suo ꝺbere suspan gradam recreationem qua apta esset ꝯ:
ferare sanitem ni amico ille aut̃ prijs abusum̃ esset tali recreatione ni detri:
mentum ꝓprie salutis si talis medicy scire posset tolumodi eventum antequa: sibi
talem recreationem ꝺberet adm ꝺ ex alia pte gileum heres quem certo sciret ꝓ:
re Vt ni tali capitamicum reparet ni principiam sanitem magno suo ꝺ honore
ꝺ gliá medicꝺ artis posset occasione arrepta ex tali morbo sibi procurare huj:
modi suspan recreationem amico quã alias illi procurasset chm si nulgm quidubitet
talem occasionem futuram illam ti Christum ordinare voluisset ni gliam filij sui qu
ꝓcurasse talis morbi causy posset Vbi videt medicꝺ suppositis sibi tobj eventy
futuri ni tendere recreationem amico dependenter á sibi honorando ꝓcurare
morti et mortis horrorem filij pendere ni gnẽ cãꝺ malitie á morbo amici Christo
Ergo altiori mõ ꝓhibit Deus audere Adamum cum talibus auxilijs ni quibus potuer
si voluisset m̃ accepta sanitẽ pservare quidem mõ ꝓ se iam conditionalem illã
malẽ vtrum talibus auxilijs quã alias illi datum esset etiam Christo non fuisset
peccatum sed alias sine oblata sibi huiusmi occasione tanq̃m pentus medicinas:
sibi et talem occasionem peccandi Adamo promittere ꝺ tmi grãm illi deue
dependenter á Christo ordinando ꝓ suum redemptionem debitam occasione peccati.
Ex his deducit 1o Solutio Contouersie nam priores auctores intelligunt de
Christo propensione ni gnẽ cãꝺ malitie á peccato Adami. Alia po de Christo priore
ni gnẽ cãꝺ finalis meritorie ꝺ exemplaris.
Deducit 2do. quo pacto peccato non existente Christus predestinatus fuisset
Nam esse predestinatus sit prior Adamo Caterisq̃ creatis vt finis ꝺ exemplar
ꝺ his predestinatus dependenter á remedijs peccati tanq̃m ab imo medijs. Vnde
licet Christus sit prior realiter suis Caterisq̃ creatis non ꝺ sit prior subsequenti ra:
tionis qa ita ꝺ prior in ordine gnẽ vt sit propensior ni alio gnẽ creatis vnde si vel
Adamo non fuisset quidem peccatum vel Deus voluisset permittere illum peccare
verbũ non fuisset incarnatũ nec ex hipotesi nec alterius decreti Contra po
ꝺ potuum non fuisset incarnatum ꝺ nec fuisset Adamo cum reliqs creatis ordi:
nem ex hipotesi decreti quo Deus voluit nã dependenter á gliã Christi ꝺ alterius
quo passem voluisset ob alia Caam decreꝺ 1. Th. q. 24. a. 4. ad 2m. si Christus non fuisset
Incarnandus Deus predestinasset hnẽ saluari p aliam Caam.

Deducit 3° ꝙ redemptio nra non fuisset gloriosa Xpo ꝙdestinata non fuisset ut exequenda ꝙ incarnatio nam ex ꝙ peccatis decreta non mag redemptio nrā data lita ē dependens ā ꝙa Xpi ꝙm incarnatio Xpi dependat a redemptione nra. Ergo si aut ꝙ peccatum non extitisset incarnatio facta non fuisset. Vel si Redemptio nra futura non fuisset gloriosa Xpo ꝙdestinata non esset ꝙ incarnatus Xps reg inferat hoc ꝓbum non ē incarnatus ꝙ ꝓpinare salutem ut Scriptura docet sed ꝙ ꝓpr Xpi gliam. nam utrumq; quare ē nam ē ꝙ ꝓpria salutem ut finem ꝓximum ē ꝙ ꝓpr Xpi gliam ut finē remotum ut eadem Scriptura testat.

Deducitur 4to. Argumentos Scoti solutio ostenditur. Ung Concedo ordinate volen: tem prig velle finem postea prosequentem finis negotii finis ꝓsequendam esse media nobis: ora Deo quę ꝓsequendo finem intentum exitum attingamus. Similiter quę ꝓnus ri quem Xps incarnationem intendit fuit manifestatio sui et Xpi gliæ ꝓ nobilissimum medium finē redemptionis ad quem finem ꝓxime conducebat incarnatio Ex deo illa ꝓpter nram redemptionem remote ꝓpter Xpi gliam ꝙdestinata est Xps absurdum assi: milig ordinari ad ignobilig nam quę pendent ex voluntate operantis possunt nobilio: ra ordinari ad ignobilium hoc verum quodo utrumq; ordinatur ad finem ꝓfectissimum vte gliæ Dei et exaltatio Xpi quę ꝓfectig elucent in redemptione qm incarnatio.

Regard ē etiam Scoto quod ē prig voluntum ri ono gnē et posteriori alia sunt volu: ta fuit gliæ Xpi prig existere alio non cupiente

Ad rdūm Scoto non videt verisimile ut tantum bonum ꝙdestinaret occasione pec: cati quo ri tot Prophetis revelavit fuit ri asserentibus.

Ad 3tium adhuc dicit an aliorum sanctorum ꝙdestinatio facta sit ante de cujusm peccat quod certe de Originali affirmari non pt qa sicut hoc peccat Xpi ꝙdestinationem rum et religiosorum sanctorum quorum ꝙdestinatio facta e dependens a ꝙdestinatione Xpi negandum tm ē de ꝙdestinatione Xpi quę non nisi in remedium peccati decreta est.

Ad ꝓmum Ro Xpum oportuisse gaudere de lapsu Adami sed potius de misericordia Dei ꝙ alterius lapsum ri sui bonum convertit ut Caietan in fine Com.

Obycies Primo si Deus ante cujusm peccatum sua ri primo ꝙdestinasset Xpum ut redemptorem regneret Deum voluisse peccat qa quod fuit finem necessario vult necessario media sed redemptio est necessario connexa cum peccato ergo confirmor Nam ꝓ Deus ex peccato Petri condicionate cujusq; efficaciter decrevere damnationem Petri ergo non potuit peccatum Adami tantum condicionate cujusq; efficaciter remedium

decernere.

decernere Sed si dicas Deum prædestinasse Christum et redemptorem ante prævisum peccatum sua voluntate sine voluntate non tamen sua conditionata posito decreto se vincente sua voluntate Ex qua etiam sua possit decernere Deus decernere damnationem Dei absit ille absurdo 2do esto illum prædestinasse quin redemptorem Christo peccato sua conditionata adhuc negandum non sunt supponenda conditionata peccati sub conditione futuri ut Deus esse velit velle non sub illis circumstantijs sub quibus quidnam illum peccatum absque quod velit sed tantum permittat peccata Nam ea ex voluntate decreti sibi seq. Deum permittere non aut velle tale peccatum non velle peccat' è velle aliquid quod se inducat ad peccandum aut saltem eo sine illud intendere ut sequatur peccatum Deus aut prædestinando Christum ut redemptorem peccato suo sua conditionali non voluit Christum ut nisi deinde ad peccatum Ita ut ablatum peccati nego eo sine eum prædestinasset ut sequutus esset peccat' Ita ut prepararet remedium ad peccatum solum aut ex voluntate decreti obligaret Deus ad permittendum peccatum hoc è ad ponendum Christum sub his circumst. sub quibus quidnam est sub conditione peccatum non inducendo illum efficaces: cuius auxilijs hoc aut' non repugnat non sunt non repugnat ponere Christum sub his circumstantijs sub quibus quidnam est sub conditione peccatum ita non repugnat velle aliquid quo necessitet ad ponendum illum sub his circumstantijs sub quibus quidnam è peccaturus Deum ex è velle illum ponere sub talibus circumstantijs ac velle aliquid quo antecedenter necessitet ad ponendi illi subditus quia neutrum è peccata peccati è aque non aliquo altero non posito seq. infallibiliter peccatum Confirmo Ita necessitat Deus qui ab æterno decreto ab æterno ponendo hunc sub talibus circumst. ad ponendum illum sub illis sunt necessitatur ipsa æternitate facto decreto de Christo redemptore ad faciendum aliud decretum de hunc condendo sub talibus circumst. cum ex necessitat Deus sub aliqua hypothesi libera facta ab ipso Deo qua ponita infallibiliter seq. peccatum Ita non repugnat quod ex hypothesi æterni decreti necessitetur ad ponendum hunc in tempore sub talibus circumst. Ergo nec repugnat quin ipsa æternitate ex hypothesi alicuius decreti necessitetur ad faciendum aliud de ponendo hunc sub talibus circumst. sub quibus quidnam è peccaturus

Objicies 2do Peccato Adami supponebat peccat' Angelorum qui hoc ex

Angelorum peccato fuit originatum Ergo etiam in oriente Gratia Ergo salter ꝓdestinãs Angelorum quos ꝓsupponebat ad peccatum naturum singulaꝝ non potuit eam dependenter a Christo. Non nego tamen quam aliqua esse prior alijs comparata inter se quia tã simul esse possunt comparata ad voluntem agentis quã simul intendentis cum mutua caalite et connexione conf.

ARTICVLVS QVARTVS

Vtrum Christi Incarnatio principalius facta fuerit ad Tollendum peccatum originale quam actuale.

Concta affirmando Fundatur. Qꝛ ad id principaliꝰ tollendum Christus venit quod ꝑ se ad salute auertit Sed magis ad salute auertit originale qꝛ inestabile et necessario quam actuale quod vitabiliter et libere contrahit.

DISPVTATIO VICESIMA SECVNDA

An futurum tantum originali sine actualibus in Posteris aut actualibus sine originali Verbum fuisset incarnatum ex vi presentis decreti.

Prima sentia Vasquez Chs. 13 C9. affirmantis solo originali tantũ posteris futuro et nullo actuali existente verbum fuisse incarnatum ex vi presentis decreti Contra ꝓ actualibus sine originali in posteris futuris Non suppositorum. Fundatur. Qꝛ mens intentio Dei ex vi presentis decreti fuit ꝓ incarnatione remedium afferre peccato originali quia ꝓ Sñ ordem omnis posteros fuit afferre remedium etiam actualibus Ergo solo originali et nullo actuali existente verbum ex vi presentis decreti incarnat fuisset Consequentia patet Qꝛ prig non variatur ꝓ variatis posteris Ergo ꝛ prig rone fuisset fuit Christus quam fuerint fuisse actualia in posteris Ergo etiam sola non fuissent actualia sine non fuisset decretum presens ꝓdestinandi Christum Antis constat Qꝛ peccata actualia fuisse fuerunt post decretum de redemendo qua originalia posteris Qꝛ hoc fuit necessarium ad euitanda peccata de talibus qua decreta fuit in posteris ex meritis Christi Ergo non potuit mens intentio ꝓdestinandi Christum esse dependenter a ponis actualibus qꝛ hoc supponebant qua decretum ꝓ Christum Quod aut' solis actualibus sine originali existentibus ponunt ex vi presentis decreti non fuisset incarnat' ꝓbat Tum qꝛ sublata mente Dei ꝓdestinante tollit ꝓdestinatus Sed mens Dei ꝓdestinantis Christum fuit ꝓtum originale Ergo ea sublata tollit Christus.

ꝓdestinatus.

p̃destinão Imo ex hiblato originali non fuissent taden actualia q̃l de facto fuerunt hoc ꝛs potuisset sua p̃destinão ga mutaret cãa et accapio p̃destinõib q̃a mutata mutaret p̃destinão.

Secunda sentã. Iacobꝰ Bis ꝛ sec. 6 asserentis 8ª 1ª solo originali et nullo actuali ni posteris futuro ꝓbum fuisset incarnatum ex ni ꝓsentis decreti fundamẽ. Q̃a hoc fuit bnum motiuũ p̃destinandi Chm̃ vt redemptorem q̃a Voluntas ni Pris nõ antecessit p̃missionẽ aliorum peccatorum q̃ae potuisset non p̃mitti Vanitas hũc voluntẽ 2ª hiblato originali futuro tantũ actu: libus ꝓbum non fuisset mortalem ni carne passibili ex ni ꝓsentis decreti q̃a ꝓsens decretum redimendi nos ab actualibus p̃cedit p̃ modum decreti redimẽdi nos ab originali ergo hiblato originali tolleret voluntẽ chm redimendi nos ab actualibus Sed constat q̃a sunt actualia posteriꝰ pendent ab originali vt à radice ita voluntas redimendi nos ab actualibus supponit voluntẽ redimendi nos ab Originali 3ª ꝛ hiblato Originali 2ª pars tamẽ ni peccatum praeteritum fuisset probabile é eventurum fuisse Chm̃ ni carne passibili ad eos redimendos ex alterius decreti ga non erat fuisset eadem necessitas q̃a nunc é non aut si nõ pars peccatum fuisset ga nunc adhiberi illis potuisset aliud remediũ ꝑfectum ni satisfactionẽ ꝑ Chm̃ q̃ae ni ex amore non ex dolore aliquo.

Tertia aliquorum Theriꝰ. asserentiũ ꝛ hiblato originali futura fuisset actualia tantum ni reprobis Verum non fuisse Chm̃ q̃a frustra venisset nullũ allaturus remedium ni ipse venturum aut ꝛ fuisset ni p̃destinatis q̃a Chꝰ de facto incarnatus ꝓ eis vt fuisset venturus ꝓ singulis ex Paulo ad Galat. 2º dicente vixit me et tradidit semetipsum ꝓ me.

Quarta sentã é affirmantium Deum ex ni prima intentione p̃destinasse Chm̃ ni remedium omnium peccati tam originalis q̃a actualis Primi quidem ꝓpter ꝑfectionale aliorum q̃a ni ipso originali tanq̃ ni fine certo et radicali illorum. Quae fuit vt alterutro non existente ꝓbum ex ni ꝓsentis decreti incarnatum non fuisset.

DICO PRIMO. Fuit hiblato originali actualibus tantum futuris Chm̃ hiblatis actualibus originali tantum futuro transfinendo ni posteros ꝓbum ex ni ꝓsentis decreti incarnatum non fuisset Fundamentum q̃a ꝓsens decretum de praedestinando Chꝰ redemptore fuit ni eadem ligna remi individuali terminatum ad remedium ordinatum peccati originalis et actualium simul ni decreto Cuius ergo hiblato q̃libet ordinatum tolleretur ꝓsens decretum q̃a finale voluntas terminativa

ad multa obiecta partialia p modum vnig totalis non fit vanian vnura qa tota
voluntas vanietur quia terminatur ad omnia cum multa connexione singulor.
Sed contra vi fotia Dei originale procedit admalia fuperuenum tangm radix illo-
rum Ergo remedium illud fuit primus tollere intentum. Ihū negando conse-
qm non omnis vi fcientia vnum procedat alterum tamen vi voluntē omnia
poffunt efe simul ex intentione opantis. Vnde non ē neceffe vt eundem ordinē
feruent vi voluntate quem habent vi deipfis vel vi fcientia.
Dices eundem ordē feruant vi decreto quem tenent vi se Sed vi se originale eft pma
et radix admalium ergo tollit vi decreto. Ihū cuplex ordo consideratq vi re-
bo alter quem tenent ex nāa sua vi dependentia a voluntate Dei vt quod fubfpa. pec.
dat accidens nāe fpūalē paffionem. Alter quem fortiuntur ex intentione Dei vt quod
nāe ordinetur ad gliam vnius ac confecutionem beatitudinis non ē neceffe vt illi
dem ordē feruent vi decreto quem tenent vi se nāe ex procedit gliam et tum de-
creto prior ē gliā vi vnde finis quem nāe ex recepit vt illum ordinem quem
tenent vi decreto feruent vi se quando ad aliud dirigunt ex decreto Dei pec-
catum ipfi originale licet vi se fit prius cū radix actualem vi decreto tamen
vtraq; fruuntur simul vt occafio fedefmiandi Christū ex vi presentis decreti.
DICO SECVNDO solo originali existente pobum fuiffet incarnatum
quamus ex vi alterius decreti. Fundatur qa vt ex PP. colligit principalem mo-
tiuū Aduentus Chi fuit remedium peccati originalis Ergo ex tantum existente
extitiffet principale motiuū aduentus Chi Ihū Qa quia quod manet Deum a
fedefmiandum Christum fuit ruina totius nāe hūe d'ifiguis gliā fui ex reparatione nāe
DICO TERTIO Babylon ē fublato originali nulla nā ventura
fuiffet Christum Redemptura. Qui ex scripturis colligitur principale moti-
uum propter quod incarnatus ē Deus fuit, ne tota natura lapfa periret ēt
fine ad quem fuerat ordinata aberraret fpeciebat ch ad Dei prouidentiam
non permittere vt tota nāe humane fpes frustraretur. Sed tollato originali non tota
nāe periffet quia dare vi fpiritū originalē vi pauci fuiffet defectiua Ergo
opus non fuiffet remedio vi Christi mento fundato cum nāe abundē illi gratiam
fuiffet per donum iuftitie originalis quo humana facilitate poterat se vi finem
dirigere et vi quando ab illo aberraffet potuiffet p extraordinaria auxilia Dei
fatim proportionata, ad eundem conuerti. Quod vi fingamus originali non ē
existente fuiffe pfectam vi nobis Ihū Christum Mortem vi passione.

ob nr̃egritem nãe et spẽciliter illig zelo ejus Cum ghabilig post rectum
fuisset (cum qua tota nãa in singulis individuis spẽciem essentialem originā
nr̃is mẽtibꝰ cujus merito patebat humanus ejꝰ finem Ego ne tota ejꝰ prae ab-
esset opus illi fuisset aliquo remedio quo in finem dirigeret Habito igr̃
in eo casu quisum illi fuisse de Remedio Dei Cum.

Hi fundamentum de sentã rego humanũ interitura Dei ex nr̃i spẽciei de-
creti fuisse p̃ incarnatiõem remedium afferre tanti peccato originali nam diu A.
dhalia nr̃i peduint a Conceptione Beatissimꝰ Virginis Augustinus venit primo
Chiã teste S. Bs. opus. 11 a 29 de Gilligs ex Conalio Tolet 6 Christum de desinit
ex duꝝ spẽcies Christi soluꝫ Salutem ab redemptionem humanã quãs Culpam
debita grãa e inobedientiam Adã originalis ẽ nrã libera arbitrio Contrax mig
resoluenda ã secreto Patris arcano prodijsse.

Ex his patet ab adam sentam Quarij. Ho Loneñ dã. Esto Chꝝ tuꝰ:
Iustea humanam quantum ẽ de se paratus sit vitam fundere ego tñ ad esse
hñ voluntem Diuinam Cuiꝰ principale motiuꝫ fuit remedium afferre nãe
lapsæ ne tota hic fuit frustrata remanaret.

Ho dum Ego Deus sedestinasse (cum ab redemptorem peccatorum A:
dhalium Quisotum nr̃i originali ex nr̃i radice tanti degeneretur eñ efficax
decretum Dei de Chꝝ redemptore posuisse frustrari qa fundaret nr̃i peccatis
actualibꝰ Cujus tantum nr̃i originali Quo posito non necessario sequit
actualia nr̃i postenib qa libere sequunt Ergo non potuit infallibile decretꝝ
Dei fundari nr̃i Peccatis Actualibꝰ aute absolutam illorum fieri prouisi
tantum nr̃i quã contingent.

Adducitur Quintus et Sextus
Vtrum Sett Conuenienter fecerit Deum incarnari ab ini-
tio mundi ad An Incarnatio differi debuerit vsq; ad
finem mundi Ad Sed Specialiter dicendum q. Bs.
Quibꝰ ista propositiõi negatiue Respondet. Quare hic omittit.

Q. VAE.

QVÆSTIO ZDA

De modo vnionis Verbi Incarnati

Indagata Conuenientia Indagat S. Th. cpsam Incarnonis; Quo quoniam in vnione humanitatis cum verbo Consistit. 2m indagat illam in hac quæstione p ordem ad 1m in q ex ea resultat quod est Impositum ea humanitate et personalitate et 2m quæstione pos 3a ni ordē ad assumentem 4a ni ordē ad natam assumptā 5ta ni ordē ad ptes natæ assumptæ 6ta ni ordem phimassumptarū 7ma cū desinens per ordinem ad Coassumpta et 8vo quoad ppetiones quæ sunt 9na 10a 11ma 12da quoad defectus Corporis et animi assumptos. 13a Quæstione 14a Investigat ea quæ vnionem Consequuntur et 15to Consequuntur 16to esse 17do quæ ei Conueniant 18o autem esse di et opandi 19o quæ ipsi Conueniant 20a habitudinem ad Deum et 21to ad ipsum 22do quæ illi debent 23a habitudine ad nos etq hīc absolutis priori Tractatu de Incarnone 24o se Consequenter ad 25m Incipit perficere Tractatum de his quæ Christo ni Carni humanæ ggs hīt passibq é vsq ad quæstionem 66. ni qua de Sacrificio quæ sunt effecta et ni strumenta suæ passionis. Nos qm p ipsā angustiam non valemus singulas quæstiones pertractare explicabimus celebriores ea q̄bus facilius deducemur.

DISPVTATIO VIGESIMA TERTIA.

Quid sit incarnatio et quo pacto ab vnione et Assumptione differat. S. Th. Artis 8 huius.

Incarnō sumi pt vpliter 1. vt actus 2 vt Terminus. 3. vt Relatio Consequens hīc sumitur pro actione ni segnente vel vero pro termino et Relatione.

Dico PRIMO Incarnō non est actus formalis pductus humanitatis ni q̄bus est Contra aliquos Hom. q vt saluent humanitatem ea vi incarnonis existere ac aperē à verbo tertiario asserunt. Probb 1o ex S. Th. q. 4 ar. 2da vbi docet q̄uis assumi debeat p intellectū assumptionis sicut q moueat locatū p intellectū motus 2o Humanitas p Incarnonem solum habituatur ad existendum verbo ergo supposito illi tū existēdi. Antecedens Probb qa p Incarnonem humanitas solum accipit esse personale verbi ergo illi supponi tū esse existēdi tū quod illi p̄pri et Completi ergo tū esse non pt terminare Incarnonem qa terminus cum habeat esse ex ni dicimb non pt supponi ad illam. 3tio qa dictis qua pt humanitati distingo

ab Actione.

ab actione qua fit propria ipsius subsistā cum actu sit ipse terminus ipsius. Ergo actio qua fit humanitas est creatio actio ergo qua fit propria subsistā educitio ergo a forthori actio qua humanitas aliquit subsistam Verbi distingt ab actione qua fit ipsa humanitas Ergo humanitas fit p creationem incarnatio nō est creatio qa tantum unit Divino verbo humanitatem.

DICO SECUNDO. Incarnatio est actio immediate pducta unionis humanitatis cum toto Fundatur qa incarnatio est via ad compositum ex toto et humanitate nec aut sit formatio unione Ergo unio est immediata termino incarnationis

DICO TERTIO. Distinguit formalis incarnatio unio et assumptio. Pro. a. 5 Prin. Qa incarnatio et assumptio formaliter important aliquem unionis terminum Quo etiam unio ut actio qua unitio aliq differt ab incarnatione et assumptione Sum qa unitio est quid superius et plus se tenens quam incarnatio et assumptio nā ch incarnatio et assumptio est unitio non tm e contra. Nam unio nāle cum forma subsistente cum Accidente est unitio non tm incarnatio vel assumptio Sum qa unitio importat extrema quae unit indifferenter Propter quod a S. Ths appellatur relatio equiparantia Qa non magis determinat unum extremum qm aliud tam ch dicat verbum unitum humanitati quam humanitatem pro. At incarnatio explicite importat extremum carnis cui facta est copulatio licet deificatio importet extremum Deitatis cui facta est unio. Notat aut Scotus in 3. dist. 1ma q. 1a ad 1m unic actionis incarnare non respondere reali Da grammaticaliter tamen passionem incarnari secundum eum respondent tamen aliam passionem unitam assumi Qa actio incarnandi ut transit fit obiectum non transit in verbum quod denominatur incarnatum sed in humanitatem quae ch assumi Assumptio pro differt ab unitione sum qa assumptio importat differenter unum p modum actus alterum p modum passus Unitio non stemus pro quod non fit dia assumens assumptum licet unitum pro unum ch dicitur Unitum nāle est unitens ch aut assumens non pro assumptum qa potuit esse actionem quae competit verbo unita passionem quae competit tantum humanitati Sum qa assumptio importat ut rem sit principium et terminus assumptionis est ch assumptio, alterius ad se sumpti, quod non importat unitio unde est ch unitens naā tamen qa hoc esse efficere unitionem quae competit equē spūi sancto et spūi sancto non autem assumens qa hoc denotat ut idem qui est principium sit terminus assumptionis quod soli Filio competit non aut Pri vel spūi sancto.

DISPVTATIO VIGESIMA QVARTA.

Quinam sit terminus immediatus incarnationis et an distinguatur ab extremis vnitis. D. Th. a. 7.

Duplex est terminus incarnationis alter immediatus vt quo alter mediatus vt quod. Immediatus est ipsa formalis Coniunctio nãã Verbi cum Iesu Christo. Mediatus est Christus totalis compositum ex ipsa Iesu et nãã Verbo de quo infra. Hic prius de Immediata Coniunctione. An distinguatur ab extremis vnitis.

Prima sẽtia est Rimini. in 1. dis. 28. q. 2. ad 11. et 18. Gaetani in 3. disp. 1. q. 1. a. 1. et disp. 2. q. 2. a. 2. Valentiæ hic disp. 1. punc. 5. Affirmantium immediatum terminum incarnationis esse ipsam forsan coniunctionem humanitatis cum verbo quæ nihil addit ex nãã rei distinctione supra extrema ipsa coniuncta quam etiam gabilen docuit occam. in quodlib. Probat Rimin. primo.

Verbum vnitur humanitati et nullo medio intercedente ergo et humanitas Iesu Christi patet aliquo, quia mutatum fuisset mutatum. Consequentia constat quia tota nãã distinctus aliquo ponendi inter Verbum et humanitatem, aut vt saltem aliquomodo humanitas ex non vnita fiat Iesu vnita seu Verbum ex non vnito fit humanitati vnitum nullo medio interposito recepto ergo et humanitas Iesu. Probat 2do.

Ex nãã et forã subito et accidentaliter ex duabus pribus contrariis fit vnum ex Philosophet. 8 de sens. vltimo nullo inter ipsas medio disparitatem tenente, ergo 3. Probat 3.

Non aliter vnitur personalitas Christi humanitati quam eidem vniretur propria personalitas de hac ipsa vniretur humanitati ergo 4. Probat 4 Valentia.

Quacumque re vel nõe humanitate deducta posset Verbum non adhibere illi hypostatice vnionem ergo adhuc ea re vel modo producto posset non fieri compositum ex Iesu et humanitate ergo tale compositum non penderet formaliter ex aliqua re vel nõe distincto ergo eo posito adhuc posset non fieri compositum ex Iesu et humanitate ergo adhuc esset non producto fieri compositum ex Iesu et humanitate quæ hæc formaliter penderet tantum ex influxu hypostatico Christi quo solo posito ponitur et quo sublato tollitur compositum. Antec. patet quia quæ ex influxus sunt distinctus ab influxu effectivo quo Deus vnit humanitatem quia hic est proprius Christi ille communis Trinitati. Ergo eo posito non necessario ponitur hic Deus quia nulla est distinctio creatus posit Deum necessitare ad tradendam hypostatice humanitatem cum eum influxum liberè Deus tribuat Iesu quia tali vnione solum constaret Iesum et Verbum vnitum extrinsece cum Deo non implicat componi essentialiter respondeo hic duo adhuc termini

Si aut Con.

Scot. aut conservari pt post ruinam suae actuali esse ergo non implicat oppositum talem unionem suae pbi adm terminante et sustentante humanitatem.

Probat 5to. Implicat unb creatum quod capax possibilis Deum et terminari ad ipsum sed nata creata ergo implicat talis unio distincta a verbo et humanitate Xsti. Qa nullum creatum est in eadem ordine cum Deo ergo non potest exigere Deum ut terminum nisi secundum proportionem unionis cum nata creata.

Secunda sententia S. Bo. hic et in 3. dist. 2. q. 2. a. 1. et 2. Bonau dist. 2. a. 1. q. 2. Argen dist. 5. q. 1. a. 4. Capreol. q. 1. Cajet. sic et R. 8. ad 5um et a. 6o in resp ad 1um asserentium mediatum terminum incarnationis esse communicationem humanitatis cum pbo quae ipsum extrema importat relationem realem humanitatis ad pbum non p modum vinculi formaliter retentis humanitatem cum pbo qa per ipsum connectitur sed p modum principii communicationis consequentis unitem personarum. Dicat S. Bo. citato loco 1mo. Qa relatio non potest esse p se terminus motus sed consequitur ad aliquod unde ad quod et esse hanc motus ergo ad ut haec relatio esse p se. Terminus incarnationis sed consequitur ad communicationem personalem humanitatis cum pbo ad quam p se termin. incarnatio. 2da. Haec unio est accidens non ut aut accidentis esse formaliter qa communicationis substantiae.

Tertia sententia Scoti in 3. dist. 1. q. 1. S. de primo et in reportatis. Ripa quae Lychet. q. 1. a. 1. Mairon. q. 2. Durandi dist. 2. q. 2. a. 2. occam in 1o dist. 30. q. 1. Gabr. in 1. dist. 4. a. 2. Durandi dist. 6. q. 2. Rimi. q. p. q. 7 Memb. 2. a. 1. et recentiores affirmantium Verbum immediatum incarnationis esse aliquid distinctum ab extremis quod se habet ut formale vinculum nectens humanitatem cum verbo.

DICO PRIMO Immediatus terminus incarnationis non est communicatio humanitatis cum pbo a parte rei distincta ab extremis unitis Pbi. Qa impossibile est verificari de aliquo re successive contradictoria absq aliqua mutatione saltem extrinseca ad illud ad rem de qua contradictoria verificantur sed de nata Xsti potest successive verificari contradictoria et quod sit unita et non unita pbo qa immutata manente quoad ora per hoc unum quod sit unita verbo vel non unita Ergo unio humanitatis cum pbo quae est immediatus terminus incarnationis non erit terminus humanitas et pbum sed aliquid ipsis distinctum Consequentia patet Ita manente pbo et humanitate quoad ora immutatis non pt salvari immutatio quam contradictoria exposcunt nisi p productionem vel destructionem alicuius modi quem sup extrema addat unio Pbi constat enim qa ab aliq illa mutatio existit qa vel in-

mihrisseca ad vem ꝓmiente de eadem ꝓsent contradictoria hicessrie veuisari
ꝓsset veuificoui et simul ga non aliter se Sēt res in seipsa hicessm tpis nulli Cir:
ca ipsam mutatōm facta quam in ꝓparata Ergo si ꝓsumt de ea hie illa mutatōe
hicessrie contradictoria veuificari ꝓtennt et simul Quia ga Et ē Laca Priori
Enmis denominādo competit vel ab aliqua forma vel habite mihrisseca, vel extrinse:
ca, ꝓmanente vel hicessiua, aut a priori forma Ergo si nulla ꝓponat mu:
tatio in re nulla ꝓpponetur variatio in forma vel habite rei et consequent neq; in
denominatiue ga idem manens idem semꝑ denominabitur idem. Nōd Arbs mo
Qa ꝓsset ꝙbus humaniter dimittere nulla in ea facta mutatōe neq; in mihrisseca in
habitate, ꝓsset eā eleg illam conseruare hie illa ꝓpposito neq; extrinseca quia bea
ga non ꝓsset a ꝙbo cum sit nimis ꝓsum locate recedere neq; quia tempus ga sola
hicessiua tpis non ꝓt esse causa vt humanitas dimittatur a ꝙbo ea quod hicessio tē:
poris indifferenter se habēt et humanitas dimittatur vel assumat a ꝙbo in sed
ex tpe ꝓsset assumi et dimitti a ꝙbo. Mutatio autem ga humanitas dimittitur
a ꝙbo non ꝓt esse indifferenter ꝓ candela ꝓsset assumi a ꝙbo, sed mutatio
qua habitus ꝓt album non ꝓt esse indifferenter ꝓ candela sit non album ga
implicat candelam formam esse causam oppositorum contradictorie. Ꝙ potuisset
Deus producere priꝰ tpe candelam humanitem in ꝓprio vel hie illa ꝓpposito. sed
eā potuisset illam assumere hie illa mutatōe dei vel tpis extrinsecā autem
propriē habitatē nam priuatio ꝓprii ꝓppositi non esset formaliter vnio cum Petro
quoniam adhuc ea priuata ꝓsset non simul cum Petro aut saltem esset indiffe:
renter et veniretur ꝙbo potius quam Petri aut spūs S. Et sic priuata ꝓpria ꝓppo:
sito habiceret in Petro aut potius in ꝙbo quia prē vel spūs S. in dicerent potentia
aliqua vnde qua potius ꝓmanerent ad ꝙbum ga ad alias Petrinas ꝑsonas ꝓ aliq
deductionem et depulsionem saluarentur contradictoria quia de facto humanitē
hicessiue ꝓsent verificari cum ꝙbo alia mutatio sit imꝓmiens ad eam saluandā.
Ht negat Petrus Gregorius Toren. non vt obiect dis. 4. ꝙ. 3. ex non grato
et accepto Deo ꝓcedit gratia hie illa mutatōe hui et Dei. 2do ꝓt habitus ex albo
fieri non album absq; mutatione si albedo conseruetur in habitu absq; eo quod illi inhe:
reat Petrus Et Deus lumen a candela posset produci absq; mutatione luminis
aut candele producendo solum conseruare.
Negat 2da rō. Qa dimittente ꝙbo humaniter desineret aliqd esse Sed

Arub 4

Cõnũ q̃ fiat p̃ unionem humanitãs cum ꝑbo fit una quedam res composita cleꝛo. no ḡt antea non erat ita p̃ dimissionem desinit esse Eadem res composita ḡ antea erat.

Sed contra. Impugnanter nonũ. Ego posse aliqm sibi gratiam et acceptam Deꝯ absq; mirabili dono in mẽ p̃ducto. p̃ extinsecã duratiã et acceptionẽ Dei

Ad̃ Implicat confirmari albedinem indistantem à subto et subtm non esse album huic albedini non inhereret ipsi Qa accidens inhereret subto Deꝯ et esse indistans à subto à quo ea alio dependeret Ego etiam Stum. aptum esse positum absq; mutone luminis p̃ducti de quo in Obiectis. Contra impugnanter nonũ.

Aut Compositum Solt Cõnũ addit aliqd hypa componentia aut nihil si aliqd sabetur retentum si nihil recernit difficultas quo pacto p̃ducat aut corrumpat manentibus extremis et quoniã de illo contradictoria verificentur quia fit in fine Vlla rei facta mutone. Eodem habit qui dicit p̃duci vel corrumpi humanitatem vt dependentem à Verbo sangn a Verbo personali Nam velut dependens à ꝑbo addit aliqd supra humanitatem vel nihil si nihil urget difficultas si aliqd hoc ẽ quod p̃ducit formaliter p̃ incarnationẽ et p̃ ex. p̃ductionem et complitionem verificari possunt duo contradictoria. Nec mirũ falso alij mutonẽ salvari p̃ decretum Dei quo potuisset humanitas p̃ mo ipse hypostatari p̃ alio non hypostatari nam decretum Dei non mutat res formaliter sed effective non enim decretum Dei res quæ non ẽ alba fieri pt formaliter alba qa decretum Dei ẽ extinsecus respectu denominatur talis ab eo quod ẽ ipsi intrinsecũ.

Probatur 2do Conclo à Verbo incarnato in omni sententia ẽ actio realis sed quælibet actio realis terminat aliquem terminum realem hic aliqd esse non pt q̃ unio humanitatis cum ꝑbo Ergo hoc est aliqd reale ab extremis distinctum. Consequentia clara minor assumpta constat Quia actio est ipse terminus fieri non subsistentia Verbi a positum distinctione non pt esse ꝑbum vt patet non humanitas qa hoc posset contingere non unita ꝑbo non Deꝯ qa vt uniatur ꝑbo non ẽ necesse vt moneat Deum non quando qa regulariter vt probatum est esse terminum incarnationis neq; aliq excogitari pt.

DICO SECUNDO. Immediatus Terminus incarnationis non ẽ relatio consequens aliqd formaliter constituens compositum ex ꝑbo et humanitate. Verbi qa relatio realis supponit fundamentum reale ad quod ipsa consequatur hoc autem non potest contingere ma ipsa Stia se qa hæc existere possunt sine tali relatione sed ut unita Ergo unio est immediatus Terminus incarnationis Ad unio non consequitur sed constituit formaliter unitum.

Confirmo. Qa incarnaõ vt actus realis immediate terminat ad suum reale
ẽ non ẽt immediate terminans ad relationẽ consequenter ad compositũ qa incarnaõ ẽ
ẽri compositi ergo eig immediatus terminus erit compositũ non aliqd consequens
compositum consequẽ patet qa ẽri et ẽre non esse sunt idem ergo si incarnaõ est
ẽri compositi non ẽt eig immediatus terminus esse relãs consequens compositũ
Tota suppositio est concipe compositũ ex Deo et humanitate absq; illa mutuã aliqua
ale ꝙ verificari possent duo contradictoria absq; hujusmodi mutatione.

Ad 3ium dico sicut dicitur rego contegm. Qaõ qa ẽt Deum vnire humanitati primo:
non recipitur in humanitate ꝑ terminatum ad se qa vt vnio faciat extremum vni-
tum non est necesse vt in illo extremo ponatur ni illo modo sufficit vt terminet vnitio se ẽ ad illud
humanitas aut non ẽt scipsa vnit Deo qa nullam supponit vnionem receptã
in Deo mediante qua vniatur Deo.

Ad 2dum Cdo ad vt de antecedente rego contegm vaõ qa in vnit compositis semꝑ
interuenit aliqua mutaõ ex ẽte alterius extremi vel quoad gradum formam
vel quoad dispositiones subtãs vel quoad motum localem extremorum.

Ad 3tium X rego nonam Qaõ qa ẽpus personaliter vnit vt nos Deo vt realiter ẽsa
aut modo ẽ vt actualis modificaõ ꝑ conuenientia cum his fundamento cum ergo
hoc beat esse non indiget alio mo vt modificet ꝑ vniatur Realitas aut non
est ẽsse modificaõ ꝑ conuenientia cum alia realitate ꝑ indiget aliquo mo superaddi-
to vt fiat actu conuenienter ꝑ unita cum illa Deitate cum non ẽ illi naturaliter proportionata.

Ad 4tum X rego Ante ad 1mam ghoram rego influxum efficientiæ unionis a ẽte re
distingui ab hypostatica Deo esse eandem pla connotatione duorum ẽ ex effectiũ
vt connotat Deum agentem hypostatice vt connotat hypostasim pri termina-
tiua gloriæ ẽ ni adueniente ni qua influxus effectiuus non distingit a hypostatico
ẽ ex effectiũ vt ab agente hypostatice vt ex subto ꝑ fiat sic vt effectiũ
ẽ agentis vt hypostatice subtã via ille vt effectiũ ẽ totius humanitatis vt hypos-
tatice totius Deo Ad 2dam Concedo absolute nullum esse necessitare Deum
ad supponendam aliam humanitatem posse ni Deum necessitare ex hypothesi fiat nulla
creatura creata absolute necessitat Deum vt terminet hypostasim ad se ẽt ita aliqua
ex hypothesi vt ẽ visio Beata qua gloriata Deo non ẽt non esse immediatus terminus
illius Qaõ qa quando ni ipsa esse creato michi ẽsse terminans hypostatica
vel obedientia non ẽt Deo illam esse ꝑ simul hypostatice vel obedientiæ non terminare

Qa non ẽt

Ga non pt rem efficere aut conservare hinc hinc Eſpé Ad 3ám dr Ego nor ch
gndo admalis termis connotat vt ab vnione connotatur gobum male dis par
é rão de pota visiua qua nos constat apprehendi colorem adu existentem sed
positen Ad 2ão Ga vnio ost admalis nexus duoy vnde nunt implicat cum ost
hinc subto hypostante ita hinc termis adu terminante postã aut visiua nõ est ab:
solutalis sed aptitudinalis tantum terminão ad colorem.

Ad 3tiu Concedo cnõ de Ente creato vt gnõ nego de Ente creato vt quo nunt
implicat hoc creatum vt quod connatu nimeri Deum non aut vt quo nam eluc:
mens gbiã p modum potẽ et visio beata p modum actus ẽpalis tendunt ad Deum sic
se Ad 4to Boroen dr nõ nego Cosequm de Ente creato vt quo qa hoc non dr esse
in eodem ordine cum termo exigito cum ẽ hoc ẽpalis via ad illum dr cuius ẽpã est
vt sit imperfectior illa non dr esse in eodem ordine cum eo vt illum exigat vt patet de
omni nõe qua quo non necessario est in eodem ordine cum nõe exigito Quod
3to dr Ch. Dico illum non negare vnionem forten de explicare illam p relationem consc:
quentem tangm p ejus notionem nam q. 16. a. 1. ad 4m 2dq 8 a. 6 ad 2m absolute
docet vnionem Verbi cõsistere in relõe humanitis ad pbil non determinando de
illa formalis sit an quo tantum consequens.

DISPVTATIO VIGESIMA QVINTA.

Quidnam sit Hypostasis vnio Hypostatica.

Prima Sentia Alentis 3. p. q. 7 Rich. 2. a. 1. Gabrie. in 1. dis. 30. q. 4. a. 2. dub 3. dis. 1. q. 2. a. 1. affirmantium esse qualitem absolutam seu habitum infusum quo humanitas coniungi hypostatice pobo dr non fili aut Spus S. dr Contra.

Qa vel hoc qualitas tantum dispositive naam ad vnionem forten cum pbo vt docet Alex. dr hinc sequet difficultas de ipsa vnione qd sit nam ad hoc ea qualitas posita non ẽ indifferens ad vnionem cum pbo Vbi dr Spus S. nam habitus ea posita possit pobum non vniri humanitati licet posita vltima dispõe forma sit forma non vniti subto dr dispositiõ. Vel est ipsa forma vnio humanitis cum pbo vt opinat Gab. dr hoc repugnat conclusis qua docent hanc vnionem esse subsistalem.

Secunda Sentia Apoli Card. Lodis Cit. opinantiu esse relationẽ predicamentalem consequenter vniten ptoralem humanitis cum pbo sed hoc nanet confutata ex dictis.

Tertia Scoti Ghairo. Aureoli Occa. Durar. Rubiga affirmantiu esse relationem non predicamentalem consequentem ad aliqd ens prius producibile seu transcendens dr extrinsecum

adueniente ꝓ se sub̄ terminante actionem vnitiuam humanitat̄ cum pbo d
Constituentem vnum formale quam Scotus appellat relationem ordinis seu dependen-
tiam non causati ad causam nam hec cuilib est tam primitiue existentialiter ad existentialiter
seu nalr ꝓmabilis ad ꝑsonam qm̄ similiuam ait esse dependentiam qm̄ sit ali-
quid ad subsistentiam Hec sententia intelligit de relatione accidentali ut
intellexit Mayronis falsa ē q̄ ex subsistat q̄ sit modus subsistendi formalis copulans
humanitatem pbo ut terminum ꝓmabilem ex qua et humanitate resultat subsistens compositum
Sub vera ē et secunda cuius potissimum fundamentum est Quia ex dictis facile
dendum est aliquid a ꝑte rei distinctum ab extremis quod sit formalis ratio eorum
dendi hoc aut esse non ꝑt quia accidentalis cum sit constitutiua compositi subsis-
tentialis non ꝑt aut accidens esse formale constitutiuum subsistentie qa constitutiua nigre-
dinis ipsum constituens Quod aut sit modus patet qa repugnat illam consonare
separatum ab extremis quod sit modus relativus constat Quia vnio non est ad
ad vnita quorum ē essentialis nexus nihil enim ē sibi ipsi nec alteri vnitum quod d hypo-
dig neg at vnionem esse factam posse sit relationem intelligit de relatione accidentali
contra responsionem quod sic relatio transcendens non predicamentalis Qa relatio predica-
mentalis consequit ad aliud sub prig predicatum seu in composito Qa humanitas et ip-
sa non dat aliquid prig predicatum ad quod talis vnio regnat non quod prig sit re
primit est ipsa compositum extremorum at hec ē ignis vnio compatibilis Ergo
neg dicas seq ad predicatum rem humanitatis qa ꝑt primum humanitatis ad vnita
pbo Quia esset humanitas vnio relationis ad pbum non ipsi seq ad predicatum
rem humanitatis qa talis sequela ē necessaria nec ꝑt non seq positio fundamenti
quod sit nexus humanitatis cum pbo tunc cum termino ꝓmabili sit ens rea-
lissima vnio qa vnio ꝓmabilis est ens quod a Canalis ē postrema dignitatum
Copulet humanitatem verbo tantum et non reliqs Quinimo ꝓmissis sit ex pe-
culiari dispositione vnio est ad talem ꝑsonam specialem terminata quamvis
ꝓmat vnio est formale non ut ens reale vel actus sic ē respectu termini
ē Unde replex fundat respectum realem dicendum aliquo esse relationem ad
Deum realem alterum sit vnio ad humanitatem tunc ad subsistentiam Quia replex nisi ad terminum.

DISPVTATIO VIGESIMA SEXTA.

An hec vnio quoad essam sit supernaalis et indebita cuilibet naturae creatae q. vi. a. 7.

Suppono. Duplex. Esse q̃ganãle alterum quãz modum et ẽ illud qđ dr̃ tale hoc q̃ nõ impedecan. Entitem aut moralitem concederem. Libã naãlẽ capacitatem Dei q̃ extinxecan. dnatax ad Sabitudinẽ ad Deum q̃parten. ultra cujuscũq̃ Creaturã naãlium et restitutio ejus Creatoris q̃ganãle quãz modum non quod continet et aliq̃d quod excedat naãlem capacitatem recipientis naã tota Sabitas ocultet: sistenti Connaãlis est addere capienti sed qa sit ẽ Deo nulla proportio capacitatis naãlis alterum quãz Infinitum. et est illud qđ dr̃ tale q̃ impedit ẽ aliqm. Entitem aut moralitem. Sabitudinem q̃ganãle quãz modum non quod continet et aliq̃d quod excedat naãlem capacitatem Sabitis naãlis de quo posset quis dubitare. Sed dissolvitur.

DICO. Prie hoc Suppositum est quoad esse naãle et Sabitum cuilibet naã creatã Constat. Nõ ẽ proportio Qa si esset quoad esse naãle et Consequenter debita alicui Creaturæ de facto illa Creatura finiret vt in ea talis Vnio Connaãlis cum persona Verbi non haberet. non posset lumen gliæ fieri Connaãle intellectui creato qa in talis Intellectus esset impossibilis esse de facto creatus vt ab eo ejusmodi Vnio Connaãlis elicetur. Qđ. qa secus Deus operatur esse nõ Connaãlium et præterea Deus Connaturaliter intellectui Creato q̃ lumen gliæ Ostendo ẽ Primo. quod ẽ opinium Dei repugnat fieri q̃ prius et Connaãle Creaturæ personalitas Primia ẽ opinia Dei Deus repugnat fieri q̃ prius et Connaãlem Creaturæ fieret aut opinia ẽ Connaãlis Creaturæ q̃ Vnio Hypostatica esset Connãlis et debita Creaturæ Deus Sed Constat ex definitione primi ita est additum nominis nequeat competere alteri tristi ẽ ita ẽ addictum nominis ne quoad competere alteri ab hinc Qđ ẽ qa propriũm est passio vel quasi passio quia nãe unde fiat naã nisi non fit fieri naã alterius ita nec opinia passio Dei non fit opinia passio alterius Qa opinia passio affert esse talem ordinem ad naãm cujusmodi propriat esse cui ejus ad quã Connaãle fluit et de facto non Lumen gliæ negat esse Connaãle intellectui creato qa cognoscere Deum q̃ modum alicui quasi est opinium intellectus Divini exortis ab omni potentialitate quod aut ẽ opinium nimis de est esse opinium alterius nisi transferatur in naãm alterius quod implicat minor assumpta patet Nam qđ Connaãlium ẽ Deo qa opinia personalitas Qđ subsumpta Verbi Qa nimis hypostatica affert secum esse terminum in humanã personalitatem Dei Ergo Quicunq̃ est Connaãlis talis unio erit Connaãlis personalitas Dei tanquam terminus in eo esse inclusus Qđ implicat naãm esse naãlem repugnantiam ad opinium personalitatem Et si nãe humana exigeret Connaãle unionem hypostaticã cum Deo esset naãlem repugnãm ad opinium personalitatem Sed Constat implicat ex naãm esse

naalem repugnaũ ad hab connaales ꝓpuetes idem en nichil haret ad despn: chionem tiuiꝰsq; quod ꝯplicat ga omne ens necessario est ꝓd aliqm opatis: rem ad quam naalis nichiliat ē ꝓ quam naalis scipsum consenat Nob Rsp.
Qa ꝯplicat naalem Creatam hypostatam ꝑ ipsa hypostasi hypostatari alicno ergo si naalis exigeret alienum repugnaret tum ꝓpria mole alienus fieret ꝓprium et ꝓprium alienum nam ꝓprium ē ad quod naalis nichil atalienus ad quod naalis repugnat.

Obijcies Primo

Persona Diuina naalis hypostatat naalem Creatam ergo naalis hypostatur natura Creata à naa Diuina. Nob nego consequ. Qa licet hypostatare Dee naam Creatam non sit hypostatile est tn hypostatile Creaturæ sicut non ē hypa naalis Dei producere lumen glie est tn hypa naalis intellus Creati aliud recipere quod ad quid qd est uixta naalem potam Dei quantis ē uixta naalem potam Creaturæ recipientis nam plura ꝑt Deo ꝓ suam naalem Vnicam quam Creatura ꝓ suam naalem potam recipe et hoc ex eo gaillustratiue ē Verbi Dei ut operando quam uirtus Creata ut recipiendo quæ tantum naalis se extendit ad ea ad quæ limitata ꝑ suam naam per naturam nichilonem ꝓpendet.

Obijcies 2o.

Non repugnat creatura participare modum ꝓprium operandi Dei ut instrumentum connaale ut constat de lumine glie quod ut instrumentum connaale participat ꝓprium Deo cognoscendi modum ergo possibilis ē creatura quæ scilicet ut instrumentum connaturale exigat unionem cum Deo Nob nego consequ. qa naa non ꝑt ut instrumentum exigere ꝓnalitem inde ut illam exigeret necessario exigeret ut cab principali Nob qa exigeret illam ad ꝓficiendum scipsam instrumentum aut' est ꝓficere ad ꝓficiendum aliud à se ut inclusione constat ens instrumentale naalis ē instrumentalis ꝓficiat aut illam exigere posset naalis media disponi Infra dicetur

DISPVTATIO VIGESIMA SEPTIMA.

D. T. q. An hæc Vnio in ratione unionis sit omnium maxima.

Contra S. Th. Unio incarnationis ex ꝑte naturæ quæ uniuntur non ē maxima est autem maxima ex ꝑte eius quo uniuntur Secundo supponit ꝓbat' 2o. tali conquesto. Ens Nori omne quo ita est distans minimum ab alio quod in una persona Christi uniuntur ministerio distant ergo eorum est omnio minima. 2 dus ꝓbat Quia: tas personæ quæ naalis Diuina ē finita nec finiri tanquam conditionalis ens infinita natura ergo hic duplex ē quæ Altera de mente S. Doct. qd intelligat ꝓ unionem altera de ipsa.

In contra S.

In sententiam Scoti, non sunt tres res creatae copulantes humanitatem cum Verbo. Et ipsa assumptio Verbi nec tota nec una pars eius fuit Christus. Sed Christus fuit tantum hic homo. Ad 5. g. l. a. l. ad 2dam quaestionem, ubi dicebat hanc unionem esse maximam unionem quod est falsum, quia est contra veritatem, nec enim aliqua unio est maxima unio quia contra eam et aliquod plus et ad eandem veritatis ubi falso plus non consolerunt Scoti termini unionis creatae Verbi ad naturam forte vinculum nectens humanitatem cum Filiationitate In quo sensu dixit naturam esse unionem quia personam humanam cum ipsa Filiatione Quia persona cum ipsa Filiatione fuit idem re non aut persona Verbi cum ut unita naturae humanae Quia cum humana natura est Deus re fuit est Deus cum Filiatione stet quia ut monet S. Th. Super. Difficultatem quia remanet haec unio vere creata est ne vere nisi de fide maxima.

Prima sententia Durandi in 3. dist. 5 q. 3. negantis quia plures entes fit unum unum alterum dicit rationem indivisi. Ergo illa unio est fons unius extrema magis et minus efficiunt unum et indivisum. Et plures entes non fit unum quam plures homines cum Verbo tum quia fit unum ens quod est magis unum et indivisum quam plura tum quia illa aptant se potius ad unionem non aut haec tum quia nunquam separabilia fiunt nisi forma quae humanitatis Christi.

Secunda sententia Alensis 3. p. q. 7. m. 2. a. 3. Bonau in 3. dist. 6. a. 2. q. 3. Marsilij in 3. q. 2. a. 1. Capreol dist 5 q. 1. a. 1. Palud. q. 3. a. 3. Caiet. hic affirmantium et Gabr. ex Bernardo de consid. ad Eugen. asserentes post mortem Christi quia 3. plura fiunt unum subsistens secundo loco excellit quia est conveniens subsistere una in Christo nisi. Utrumque quia unius et inseparabilius est plus unum humanitate quam quaelibet pars in sua compartes.

Pro explicatione.

Nota unionem ipsi posse considerari sub ratione entis extrema vel ratione quia ut est effectus forte ultimate ex unione resultat

DICO Unio hypostatica in ratione entis extrema est unitas maxima non aut in ratione unitis ex ea resultantis Prior pars et Palud. et Scoti Quia quanto extrema magis distant tanto fortius et efficacius requiritur ad ea conjuranda ad humanitatem et Verbum inter ea quae apta sunt ut unum conveniant maxime distant ergo unio quae illa copulat ad unum eorum est efficacissima quare &c. Quia quanto magis extrema distant tanto minus ex se inclinant et apprehendunt dialectice componendum Ergo tanto fortius requiritur ad ea copulanda Consequentia patet Quia quo minus de se extrema ad componendum inclinant tanto vel citius quia illa ad com:

portissen ad aptet hant quanto vnus mobile melmat ad motum tanto istius
via pfersa regitur qua illud moueat Nos Dicimus nam Cetera que apta sunt
ni vnum Coniungi naturaliter melmant ad Compositen vt mam et forma nam et subsp
humanitas et accidens humanitas aut non nisi obedientiatiue Jhesum aut non o-
bedientiatiue non tamen nam ppensione sed absoluta pfectione melmat ad compo-
nendum cum humanite

Secunda pars Rubr.

Illud Compositum est maxime vnum quorum Componentia sunt maxime indiuisa illa aut
Componentia sunt maxime indiuisa quia ex nam sua sunt vnus separabilia Sed pma
humanitas sunt maxie separabilia tamen facta sunt inseparabilia ex voluntate Dei q
non arguit fortem inter vt subsp Compositu. quia non sunt ratu ex intrinseca sua compo-
nentium Ergo Compositum ex humanite et verbo non est maxie vnum Nego hoc d quod
S. Th. dicit vnionem esse minimam ex pte eorum que vniunt sed Constat qa
vnum dr illud quod est indiuisum in se Ergo illud magis vnum quod magis indiuisum
in se sed illud est magis indiuisum inse cuius Componentia sunt magis indiuisa ad
inuicem qa indiuisio totius resultat ex Indiuisione partium Nos assumptum probo qa
quanto minus Componentia ex nam sua sunt separabilia inuicem tanto magis sunt in
uicem unibilia Ergo tanto magis sunt indiuisa cum alia vniuntur Nos subscripta
Rubr nam illa ex nam sua sunt maxie separabilia qua non egent pportionem dicant ad
inuicem sed humanitas et Jhesum minima pportionem dicunt ad inuicem ad ijs qua
naturali indiuisione mutuo pendent.

Obijcies Primo

Accidens magis indiuisum ad componendum cum subsp qua
humanitas cum Jhesu Ergo magis est vnum Compositum ex subsp et accidente q ex humanite
et Jhesu. Sed nego Consequentiam non enim sunt Cetera paria Nam accidens et subsp omnino
Jacent pportionem dicant ad inuicem sunt tm indiuisibilia quia quidem negata ad faciendum vnum
subsistale.

Obijcies Secundo.

Intrinsecum humanitatis unitur Jhesu qua ei unitur pprie subsistens Ergo magis ne unum ex
Jhesu et humanite quam ex humanite et pprie subsistente Sed unitur subsistenti Jhesu et pfectis
et effectis non aut Connaturaliter qa hoc pendet ex naturali propensione extremorum.

Obijcies Tertio.

Ea sunt magis unum que minime fabricant de pprietes pprie fabri-
cant de humanite et de Commercio non aut nam de forma vel forma de nam Confirmo
ea Aug. l. de Trinite affirmant nam que pertinent unum cum filio Dei qui Adam Dei cum
Xpo Sed pertinent Dei est unum cum Xpo unite esse que est unum maxime Ergo homo Xpi filio
Dei est.

Dei est maxime vnum & nullam ydolatriam non arguere sorex vniten et vidi-
nisi rem extremorum de vnione naturarum integrarum in eodem hypposito a quo
formata quemit vnitiua ydolatria vide qa sanguis non est integra natura in christo de pos
natura non ydolatrat de pho aut contra charta eadem vnio pho sit cum sanguine aby
cum tota humanitate sed confirmetur dicit ab thyrgist Grecis esse potius vnum sil
filio Dei quam vnius Dei cum pte & vnum generatu cum filio Dei non est
aut filius Dei vny generati de eadem essentia cum pte et deus vnde eigdem hypos-
sit dr magis so in filio Dei quam filius Dei in pte.

Obiectus quarto. quo simpliciora sunt extrema eo simplicius efficiunt com-
positum de pho est simplicissimum ergo simplicissimu efficit compositu ergo maxime
vnum qa nichil vnitas simplicitate extremorum sed vnitas ex pte et simplicitate.
Cui nego consequentiam consequentis ad ejus probatu nego tenet non est vnitas compositi ex
simplicitate sed ex aptitudine et inclinatione extremorum vnitur.

Obiectus Quinto Compositum ex humanitate & pho est de natura subsistentis
magis vnum qa compositum ex natura et forma qe componentia sunt magis vnita ab
separabilia & nova est vnio de composito ex natura et subsista quia non aut alterum
ex est subsista pho nec pho sit simpliciter sed pho non habet illam conditionem
quod subsistat in humanitate qa non sit simpliciter modaliter et forsan inclinationem ad
quia natura ex qua sit illa connaturalitas et diuisio extremorum quenit.

Ex his arguitur amba sentia nam prior explicat de vnione hypostatica secunde
ad vnit posterior de vnione in esse et vnite copulam di extrema de qua in beligio s. Bernar.

Disputatio Vigesima Octava.

An vnio hypostatica in ratione doni sit maxima

Prima Sentia Marsily in 3. q. 5. a. 2. Ricar. dist. 2. a. 1. q. 4 negantium pri-
cipiat Durandus q. 1. n. 10 Argent. q. 1. a. 1. ad 1m Fundamentum qa ma-
gis est vnio Dei vnione hypostatica quam hypostatica Christi qa illam formata
deamur non autem quia sunt sit in 3o esse vnitiue Dei hypostatice et non esse beatu
Dei. Qa illam conicatur tota trinitas et humanum Verbum formatu qua sola
forma vt Verbum unitatis Christi illa ob quam exaltatam exigit communicari
naturam spiritualis hoc autem est quo illa est effectiua operatiue intellectualis hoc modum in-
telligibile sed apprehensibile a sit prudentem nondum videre Deum quam ei hypos
tatice vnitu. Ergo videtur ostendi illius visio qa vnio consequitur quia apprehensibilitas

consequi rationem boni cū effectū. Ergo quo aliquid ē appetibilius & magis diligenter rationē eo est effectus ejus prius. Sed unio hypostatica dignitate propriam hypostasim ipsius Christi non est aut supponitur prudenter appetere destruendo ut aliquis possit bonum hoc prudenter rationē appetere esse Angelum

Secunda Sententia S. Th. 3. a. 2 ē q. 4 a. 1. ad 2m Caietanus Scotus in 3tio dist. 2. q. 1. a. 2. ad 1m et 2m q. disp. 44 q. 2. & ad ipsam quoad Gab. dist. 1. q. 2. a. 2. d. 1. & recentiorum affirmantium ē nobis sequenda quamvis ben dicendo. Quia posse bene ipsorum comparari cum quinque alia Entia hypostatica quoad physicam entitem vide quoad effectivum ordine Continuegre non est dubium comparare hoc quam non modo entia hypostatica sed etiam naturas entitatis hoc effectivo cum inter medium ipsius pendere a nobis sed quoad perfectionem comparandi hoc quam

DICO

Unio hypostatica ē in supremo ordine entis hypostatis creati gradu nigrē dominaximum quod Deus de potentia absoluta entibus conferre potest tenet aug. de Gen. ad litteram lib. 15. Gen. dicit est nigre ipsa nāe tanta ē tam ecba et summa nobilitas ut quo attolli etiam ultra non haberet. Fundamentum Ram ea entia ē in hypostatico ordine quo ad prius participat esse Dei sed hoc unio unius prius participat esse Dei Major constat. Ea ens ē hoc mensura totius esse Ergo quo prius creatura participant ipsum esse Dei eo completius in hypostatico ordine entis. Hoc probo Ea sed unio participat Deum tanto perfectius esse ens essentialia ad forma et essentialem communionem simul Unionis componentis unum cum nāe sua Sed non ē possibile alia specialior et minus participata unum omnia alia ut extrinseca et accidentalia Cuius signum est ea nulli licentiare ut quodlibet donum elevare debeat tanta reverentia quanta debetur humanitati Christi ratione unionis hypostatice ob qm debetur adoratio latriae quae soli Deo ē debita.

Ad fundamentum oppositae dentes.

Ergo hoc dist. phonem dico ex ea tanta hypostasim ipsius quam esse perfectivum hoc qd ē ratione nāe Dei non aut simpliciter ut dicit Scotus loco citato patet ea unio hypostatica debetur humanitati ipsius Dei non contra ejus perfectior ē unio adepta ea quia ex natura Dei ipsius ordinata semper ex finis e medijs perfectior ad se naturaliter ordinato. Ad rationem Christi intrinsecam et substantialem quidem gradu unionis cum nāe sua Creatae: re cuilibet extrinseca et accidentali quidem tamen ea ratione aliquis donis specialis: rem dei peculiaren potiam a quo Christi et ipsi beatae aliquo sensu perfectior esset

Origene beata

vnionē beata vnitas hypostatica ge illa creatā non pt nāq̄ respectū haut sēc.
Quarta credit de pfectione intrinseca. Ad 1am rego. Atis ad probatē calc.
do hypostasim non posse appetere destructionem sui appetitu innato non aut elicito
quando q̄d quid est destructiū hypostasis propriē alioq̄n nō ppēret naāe alio:
q̄ nec pēdent: vnde appetibilis esset sui ipsius beata ga de lege ordinata nō
pt videri. Reg. nisi p destructionem compositi nec ē pan rō de sui appetente
esse Angelum q̄ in sui resolutionem destructiue totius nāe humanae.

DISPVTATIO VIGESIMA NONA.

Quotuplex sit vnio hypostatica in Christo et quo ordine producta. S. Th. a. 5.

Prima sentā Scot. in 3. d. 2. q. 1. Durand. Durand. q. 2. Vasqz dis. 89. c. 3. affir:
mantium esse unam ad totam humanitatē terminum. Fundamentum Scoti: Verbū hypo:
stasiauit in humanitate propriā personalitatē ad humanitas non subsistet propria personalitate nisi
ut totum ex partibus constitutū. Ergo unio personalis Verbi non ē terminata nisi ad totā humanitatē
Ergo una ē tantū unio hypostatica terminata ad totum. Quod Verbū ga pter nō subsistunt ni:
si subsistā totis. Ergo non sunt assumptibiles ad subsistendū nisi vere totis.

Secunda sentā Gab. in 3. d. 1. q. 2. a. 2. probatur assereno una tantū esse uni:
onem hypostaticā terminata ad unum nōne angelū corpus et reliqua accidentia dnī hypo:
statice unita. Verbo Fundm ga tota natura quae ob sui imperfectionem nō ē capax gre sui:
perfectionis non ē perfectionis sed corpus ob sui imperfectionem non ē capax gre gratificantis quia ē
sui perfectionis. Ergo nec gre unionis quae ē perfectissima. Confirmo ga gre unionis hypostat
gram gratificantē sed aut esse non potest nisi subsistō sui quo pt vere hui esse formaliter
qui ē inclinare ni bonum etiam tanquam ni finem ultimum.

Tertia sentā Suarez d. 8. sec. 5. parentis 3. minorē una ad animā alte:
ram ad corpus 3m ad totam humanitatē nisi nat. Capreol. in 3. d. 2. q. 1. Con. 2. ad 3m
Lyc. d. 1. q. 2 3 dicta non asserendo. Fundm ga non solum pter humanitatis singillati
sumptae unibiles sunt Verbo ut constat in subiecto a quo corpus etiam non separata, non:
nemo unita Verbo sed etiam humanitas ut est integra natura discreta a partibus
nec sufficiunt uniones ptium ut ipsa immediatē et proximē pronat est quid deitati:
etiam a partibus maneat unita Verbo Deo.

Quarta sentā Caietanus q. 6. a. 5. Alensis 3. Tra. 1. c. 1. q. 2. Aegid. in 3. d. 1.
q. 1. a. 3. parentis duas alteram ad animā alteram ad corpus terminatam. sed aut 3ia sentia

Intelligi duplr hñ rõa vt pig nãa ꝓbum assũpserit ptẽ quam partes ipse vni-
one naali fuerint vnite ad minicem alis mõ Contra vt pig nãa ptes fuerint vnite ad-
minicem quam ꝓbo hõis modo assumat Caiet. c Argent. 2 to 3 dñi Rhisiodor.

DICO PRIMO. Nulla vnio hypostatica termata ad humanitatem
est dissũcta ab vnionibꝫ partium ejusdem humanitatis Colligo ex S. K. 46a. 5 ad hom.
ꝓbum nigt assumendo partes humanã nãa assumpsit totam nãm Prbõ Primo.
a bnay dessũcta humanitate in morte Chri dessũcta fuisset vnio hypostatica ad illam
cag in resurrectione reproducta fuisset Contra illud axioma Damas. quod semel assumpsit
ꝑ semper dimisit. 2do humanitas non hꝫ subsistan distinctam a subsistentijs
phim eorum cũ partiales subsistẽ minicem vnite faciant totalem subsistan totius
humanitatis sicut partiales earũdẽ phim minicem copulate faciant vnam essentiam to-
talem 3tio a Priori Qa cum subsista humanitatis sit omnibus modis aut ab-
solutus negnat in existendo cum vnag ptẽ componente non ꝑt humanitas subsis-
tere vnica subsistẽa totali triplicia Ita Composita ex duplicia partiali nãa et formali
qua minicem vnite componunt vnam totius totalem hyꝑ ꝓbum supplendo spiam
ꝓpriam humanitatis non supplenit aliam a parte boni sumptis qa non supple-
nit nisi illam quam eadem humanitas assumpta habuisset si assumpta non fuisset.
Confirmo Qa cum hẽ corporat ex aiã et corpo non foret ꝑfectus homo nisi anima
vel corporea. His rõnes agnt militant contra 2m et 3m sentiam Specialiꝫ aut con-
tra 1mam ꝓbat Qa dessũcta ꝑ mortem humanitate alterius essent corrupta vnione ad hu-
manitatem alius de novo producti in partibus separatis vtrum corrumpendo et alia
totali producenda in resurrectione Contra 3m ꝓ Qa ex partibus humanitatis con-
stante ambabus subsistentijs nicapax et ulterius subsistẽ nãalis Ergo nec diuid
Qa Divina non supplet nisi naturam Sub ꝓbõ Qa nãa adequate subsistat ꝑ sub-
sistas partium sit aut adequate existat ꝑ existam earundem Ergo sit aut ꝑfecte subsistat
phim non est capax ulterioris existentie subsistẽ ita nec subsistẽ.

DICO SECUNDO Non é una tant vnio hypostatica ad aiam termata Pr
a Posteriori Nam ab hoc corpus Chri in triduo non fuisset unit ꝓbo qđ é contra fidẽ do-
centem Vnum Deum esse tantum quem Deus Genesim negt nisi rõne unionis Cum corpus sui ipse
competat sepelisi lege S. K. q. 50. a. 1. Pr 2o a Posteriori. Qa subsista é modus ultimus existi-
bus a subsistẽa vt hic sit aut nis adventa ab accidente Ergo non tollit aiã sed etiam corpus essentiam
pax unionis hypostatice cũ qua per se terminatur ad subsistendum.

DICO 3

DICO TERTIO. Zplex é vnio hypostatica altera terminatiua alterâ ad corpus Immediatum. Qa ꝙ bum in humanit. supplet ꝓpriam subsistam Sed ꝓpria subsistá humanitá integratur ex Zplexi phali corpis et animæ vt ꝙ totum vnitz duplicis vnionis partialis alterâ cum aiâ supplent phalem subsistá aiá alterâ ad corpus supplens partialem subsistam corpis.

DICES repugnat ꝙ bum supplere phales subsistat ꝓnam qa cum illas supplere debeat seipso deipso aut non é phalis sed totalis subsistá non vt illas vt phales supplet. Quinymo citrà abig non potuisset supplere phalem subsistam aiá separatá. Itaq; cu vt ꝙ bum supleat phalem subsistam partis non é necesse vt prius sit phale subsistens Qa cum supplet partialiter ea ptê sui Sed ex ptê rei quæ supplet. Et entia: é subsistens supplere partiale subsistens qa hoc non é supplere phalitem formalis Sed materialiter supplendo efficit subsistá phalis q é ut sub phale subsistat totalis subsistentis entis completi.

DICO QVARTO

Prius sit vnitate quasi formali anima et corpus Xti fuerunt vnita ꝙ bo quia ter se prius tamen prioritate quasi materiali corpis fuit vnitum animæ quam verbo Sturmij deducit ex S. Th. 3ª cu q. 5 a. 5 ad 1m vbi docet assumptionem partium esse priorem in executione quoniã in intentione assumptio totius prior sit ꝛdum ex ar. 4 in corpe et ad 3m vbi ait vnitate formali prius sm intellectum oportet qd caro vniatur aiæ quã ꝙbo qa ex vnione vnit ad animam habet quod sit vnibilis ꝙbo. Prima pars Probl 5. cu Caiet. Qa quod é posseing resolutionis est prius compone vnio partium cum ꝙbo est posterior resolutione qa despecta vnione partium inter se ꝓficiscerat vnio Verbum cum ꝙbo ergo in compone prior fuit vnio ꝓnã cum ꝙbo quam vnio carnis inter se. Probl 2. qa in ea ergo natã partes humanitatis fuerunt vnitæ ꝙbo in qua fuissent vnitæ omnia subsistã Sed prius natã illã fuissent vnitæ ꝓpriã subsistã quam inter se ergo. Sor. constat ergo ꝙbum supplendo ꝓpriam subsistam in humanitá supplevit illam cum qadem prioritate vel posteriorité qa diceret ad ꝓpriam natam qa supplevit illam Cananæalis: in nihil quo potuit Sor. Petr. Dum qa subsistá é finis creandi quæ natã precedit eniorem hoc qa subsistá est complementum magis nitrinsecum qm sit vnio phi cum carne Qa subsistá ꝓficit existentiam rei sm se vnio ꝙo ordinê ad compositum et qa subsistens dicitur rationem subsistê vnionem Partis prior aut é ratio subsistê garendi qa natã partis confirmi Qa sic melius salvat maternitas in B. V. natã si

Supposuang.

hypostasing aiam et corpus (cu[m] quig nata fuisset vnita ydo quam viterse dicio
qua Beata virgo vnivit viter se terminata est ad Deum tanqm Terminum vltimo
Secum ga terminata ad Compositum iam ex vnitio hypostatica deo particulo d'V.
sequens adhuc ipsa habuit q[uo]d tm vltimo esse Deum. Contra ga si hypostasing illa
quig nata fuisse vnita viterse dicio qua q. V. vnivit illa non e terminata formaliter ad
Deum se ad humanitem ga non e terminata ad p[ro]es iam vnitas Deo.
Secunda Pars Libri Hanc vnio Corpis Chri aiam est moralis dis p[ro]o vt Corpus
assumat a ydo ga vt docet S. Cls. q. 6. a. 4. Caro tua non fuisset assumpta a ydo
nisi p ordem ad aiam ga non assumpsit illam, nisi vt p[ro]es humanitas. Ergo pi:
ut m gra cae maalis intelligi Corpus vnitus animae quam ydo.
DICES Eodem m[odo] aia de quig m gra cae maalis intelligi vnita Corpi qm
ydo ga neq; illam assumpsit nisi vt p[ro]es humanitas. Cui nego sequellam ga diuina
Intelligit Ipsa dispositio vt assumat a ydo Corpus aut non nisi p animam.
Objcit Scotus. S[cotus]. hi quig nata ydus assumpsit p[ro]es quam humani:
tatem Ergo p illam assumptio rea non fuit homo Ergo neq; nunc ga eadem ma
se Set nunc ac se habuit in instanti assumptionis cum ass p aiam assumptionem
fuit tm nunc ac ac fuit hunc prior Consequia patet ga p[ro]es humanitas non fuit humanitas.
Et Concessa tma Consequia Sigalem in illo primi non erat tm Deus nisi dicio Subsis
dans ga licet p unionem viter se aia et Corpus p[ro]es humanitas ita ydum denomi:
nabit tm nulla nova assumptio facta patet in Christo in qua desponsata unio:
ne ad Corpus aia desyt esse tm cujus resurrectione reparata iterum Caput esse
homo nulla variatate facta in unione ad ydum. Ho Probatur Dico. quod ga
nis ydum non aliter se habet nunc ac hinc ga eadem ma gratia e desyt manere
unit' nunc ac fuit hunc aliter tm se Set Temus assumpti ca nunc est tm quia
erat tunc tm ideo non potuerat hunc denominare ydum tnen licet nunc denominat.
Objcit Ido. Posset Sibi quig una unione unii aia et altera unione tm
unii Corpi tunc neuter esset tm ga neuter toti humanitati uniretur, cum tamen par:
tes illae viter se essent unitae Non nego nonen. utrumq; cum esset tm posita uni
one p hanc viter se ga ad hoc sufficit vt una pars uniatur hypostatice vt tota hu:
manitas denominet assumentem tnem.
DICO QVIXTO. Unio Verbi terminata ad aiam qualibe
ad Corpus ydo Corpea Fundamenti ga unio e modo modo aut p[ro]sertionis
subito.

subtō. Hinc fit ptēs nāe quæ p nutritionem aggregabant q̄ cum patre mansit de nouo plurales ptēs quæ p generationem segregabant a nāe corpis eiusdem amittebant plurales unionēs ad ꝑtem. Ad Fundamentum. 2ª Sentē.

Falsum ē ptēs non subsistere nisi subsista totius cui dubsista totius non sit nisi ipse subsistat ꝑtium mutuam copulatæ vt dū omnes ꝑtes non supplerent immediate ꝑsonalitatem totius supplerit tñ mediate qa supplendo immediate subsistām ꝑtium supplerit ꝑsonalitatem totius quod q̄ue alt ꝑtes de qa ꝑsona dicat totē complet.

Ad Fundamentum 2dum Nego sorē nam gradus minus non ē eisdem rationē cū contentum sub ipō non sequit. vt non ē capax minoris non est capax sortis specialis. Explicā qa vt est capax discursus non tñ est capax humanitatis qui ē minor ingenio: est corpus non sit capax ejus sortis grāe quod ē minus sit tñ est capax effectus formalis minoris cum tres quod ē maius. Ad confirmationē Nego sorē de ne capitate simplici sed ad hoc esse recta subtī capacitatem.

Ad Fundamentū 3tiū Concedo non solum ptes secorū sumptas minus pro se etiam et unicem unitas nego tñ ad hoc non sufficere unionē ꝑtium nam fiat unicem unitē non haberent aliam subsistām quā subsistam ꝑtium ita totum supplens subsistām propriam non dt supplere nisi subsistām ꝑtium aliorū plus supplerent quam esset necesse.

DISPVTATIO TRICESIMA.

Qua fuerint causæ Vnionis Hypostat.

DICO PRIMO. Efficiens principale fuit totalē sola Trinitas p. potest qa ē actiō ad extra cōmunis vtri qa ē actiō signatis subsistēs signat causā principaliter ꝑfectat subsistām supernaturalem negat ēn accidentis signatē cū causa actionis signatis.

DICO SECUNDO Causa materialis fuit sola humanitas de cuius potia corporis assumpti educta est fundm qa sola humanitas ē capax mutationis vtri qa tant fuit causa unionis

DICO TERTIO Causa terminativa sortis immediata ē personalitas ꝑtis mediæ qo ē naturæ Divinæ. Fundm qa causa immediata sortis terminativa est quæ immediate unit hoc aut ē personalitas ꝑtis cum qua immediate componit tum mediate qo ē naturæ Divinæ cui ē identificata ꝑsona ꝑtis Unde S. Th. q. 3. ar. docet naturam Divinam assumptæ naturæ humanæ mediante ꝑsona vbi cum Damasc. Concedit naturam Divinam esse incarnatam et Mouses nis q. 2. ar. 1. Co. q. ꝑsonam Dei ē incarnatam

et Palud. dist. 2. q. 2. a. 3. ꝙam Dei esse vicarvatam.

Difficultas stat ẽ de cãa obedientiali instrumentali aut pãali an Deꝙ ad some Vnionem ꝙducendam vnibit vnus sit vel vti ponit. Rẽgãt Med. de gratia instrumento eiam de pta absoluta q. 2. l. a. 4. Ca si posset creatura adhãre sue Communicare esse Diuinum alteri creature beret in sua virte et potestate esse Diuinum quod ẽ ꝓprium Dei Concedunt alij de cãa instrumentali de pta absoluta quia prius et ꝓbabile putat Quarez dis. 10 sec. 1. ad cã efficiendã requirit esse B.V.m

DICO QVARTO. non repugnat ad eam efficiendam Deum vtum fi esse instrumento obedientiali nulla tñ de facto vtit. Pñ Constat Nam Sacrum est aliqd creatum Ergo ad eam ꝓducendam vti potuit Deꝙ Concursu creature hoc ẽ ad ordinem essentialem Verbi dicunt non replicare ex Fund.m Med. ad humanã ꝓbat de cãa principali non aut obedientiali quæ in agendo pendet ex motione et voluntate Dei ei principati aliã instrumenti tribuit, neq ẽ necesse vti in quod efficaciter sabet in vnionem beat ei in extrema vita figulen bõ vñ sabet in vnionem aiã cum corpo non tñ in aiah ẽ corpis Dm probat nam vti Sacrum Obedientiali creature ẽ aonus miraculum quod sine sufficiente reuelone ẽ assentiõ dis sed nulla ẽ sufficiens reuelatio ad hoc asserendum Nam quod Pp. dicunt Bm Vm fuisse instrumentum incarnonis carnis veram matrem Dei non ẽ sufficiens ratio dandum ad asserendi Nam eti instrument incarnonis quatenus humanitem ꝓduxit ẽ ꝓa mr Dei vt contra Responsum desiniunt Concilia qa ꝓ maternã generationem venit ptes in filio Dei subsistentes. neq ad propriam maternitem requirit peculiaris Concursus ab ipsab subsistãs ꝓprium illæ ẽ nãa procedunt vt termi altissimi creatiue quos ptes nig nãa sunt gn vniant, viterit sicut ergo alie mres dñi crere mres non qa attingunt subsistãs ꝓprium sed qa illas vniant viterte sta Bm. Vm dñi ꝓa mater Dei non qa aliqm influxum habeat in vnionem hypostaticam ꝓprium cum Verbo sed qa illas Verbo subsistentes mit viterte vnire nati

DICO 5. si posset Deꝙ ad ꝓducendam vnionem hypostaticam vti instrumento posset eiam ex vti ad eternã generationem Verbi Negri sequela Tum qa implicat ꝓpriam ni creatam ni hus esse dependere a creatura a qua penderet si ab illa instrumentaliter ꝓduceret Qã sicut instrument creatu influit in effectum eta facit ibi illi creatu dependentã Tum qa Deus dis eternis Verbi ẽ inuariabilis qa ꝓcedit cum animoda necessitate Ergo negrãs illam eternã instrument Consequia subsistentia qa actus

instrumenti

instrumenti Caden ẽ cum aliquae Cãe principlis tropi creatura concurreret vt mi: mument ad illam deberet prior producio vnionis nam alio foret p ductis à solo Xpõ alia à Xpõ et creatura minus prioris dicere tolũ respectum ad Xpm posterior ad vtrumq. Instantis producit nona altitudo adequata Sed contra quam talis producio nova assert instrumenti sed Cãe principlis qa attingeret adequate vnum implicat igit Deus vt instrumento ad productiones ad nitra eo quod ille finit ex se ens contingens de: cerminate determinata ad talẽ modũ producionis supa qa nec Deus tal praeter naturã

DICO QVINTO. Non repugnat instrument connatu producti vnionis hypostatica quod qa licet hoc ex parte tui sit increata ex se tñ creata ẽ ergo dari pt qualitas quae illam p modum instrumenti connatis attingere possit

Confirmo qa non implicat virtus quae vt instrument connate mediante visione attin: gat Deum p modum actus puri ergo nec virtus vt instrumentum connate media vnione attingat Deum p modum supposits qa non minus vnum qm aliud ẽ opus Sed ergo vt pt connatu instrumentalis vnum potest et aliud.

DISPVTATIO IRÕGESIMA PRIMA.

An ex parte humanitatis praecesserit aliqua disposi: tio ad vnionem cum Verbo S. Th. a. 10.

Duplex ẽ dispositio una physica moralis altera Physica ẽ quae naaler sed connexionem cum forma ad qm disponit quae et necessaria dr vt calor et hoc tabi ẽ physica dispõ ad formam ignis ad quam naaler disponit moralis ẽ quae ex gratuita decentia et congruitate pregnit ni subito ex intentione agentis de virtute ẽ ipsemet qui dispo

Prima Scota Alensis 3. p. q. 1. m. 2. a. 1. c. q. 2. m. 1. a. 1. affirmantes ne: cessarium fuisse habit humanitatem physice disponentem ad vnionem cum Deo ẽ aut hic habitus vt colligit ex ipso gra habitualis Caden phabilem putat Gabr. in 3. dist. 1. q. 2. a. 2 Con. 1. et d. 2. q. vni. a. 2. Con. 2. et in 1. dist. 30. q. q. a. 2. Fundtm Alensis quae in infinite distant vt mixta debent proportionari humanitas et Deus infinite distant ergo debent proportionari vt mixta proportionand aut habitus gratiae qa ẽ deiformitas et assimilatio Prima ex qua segui naam irrationale quod non capax gratiae non esse capacem unionis cum Deo

Secunda S. Th. in 3. dist. 1. q. 2. a. 2. ad 1m Boran. a. 3. q. 2 Gab. q. vn. a. 2. Con. 2. Mars. q. 6. a. 1. ad 3m Ruh. Accertum humanitatem priusquam fuisse moralis

dispositam ꝑ gram et reliqnas vites supraales quam ꝑsona vnita fundat S. Vs
habet maꝛ ordinis donec ad recipiendam formam medijs dispositis ita immanitas
fuerit apta vt a deo assimatur mediis virtutibꝫ et donis supnaliꝫ confirmet ga
Deꝰ non vnit intellm beato vt speꝯ intelligibilis nisi mediꝫ lumine gl̃ie. Ergo re:
quirit humanitas nisi mediante habitu gratie.

Tertia S. Vs. sic d. g. 6a. 6. d. g. 1. a. 13. vbi tenet Caiet. g. 6. a. 6. Sen:
tam qm nr. docuerat mutauit. Caiet. his locis Scot. in 3. dis. 2. qz. 8. Gabr
hoc argnm Durr. a. g. Dur. g. 8. Ricc. dis. 1. g. 1. a. 1. Palud. dist. 2. qz. 2. a. 3. q
licet ꝑdam ꝓbabilem putet nr. hanc tm vt veniret et ꝓbabiliorem videat dr:
certionem negantiꝫ vltra dispone ne nisi alem eidem ꝑfectiõe ea ꝑte humanitis

DICO PRIMO. Implicat dispõ physica connati disponenti humanitem
ad physicam vnionem cum ꝑsõa. Prõbr 1o. Qa haec aut esset gra aut lumen gl̃ie
aut virtus quia non sunt qualites quia ꝑdictꝫ quas Deꝰ efficere potest
cum altera sit adaptatio participatio diuini esse altera ꝑfectio modi operandi ipsius.
atq; haec non sunt sed alias dr. beati absent physica dispositi et connati ad ipsi
physicã vnionem cum Deo unde violenter illic talis vnio deberetur non secus
subtã physicè dispositi ad formam ignis deberetur forma ignis. Prõbr 2. ãpti:
ori. Physica et connatalis dispõ dr esse eiusdem ordinis cum forma ad qm disponit ni:
plicat aut qualitas creata quae sit eiusdem ordinis cum gratia increata. Iõr constat
inductione in omni physica dispõne. Nam ea physica dispõ et connatalis ꝓportiõ
formae quae quatenus procedit formam ad illam habendam ꝓparando dr dispõ quatenus
ꝓportionat ab illa ut ꝓpria passio et adaequata effectui illius dr ꝓportionat naturis eius:
dem ordinis cum illa. Min. Prõbr ea nulla qualitas creata transcendit ordinem creat
cum tm ꝓportionata sit ordini in creati q magis distat ab ordine creato quanquam or:
do creatus ab alio ordine creato. Confirmo nam ea ꝓportio et naturalis ꝓportio quae
et connatalis nam ostendit ei cuiusdam ꝑsõa ea ꝑsõa eniam ꝓportiones media
natura in qua suo subsistit illa q mediante in proprietatibus suae nam sic multa qua:
litas creata et connatalis q ꝓportionata nam dr. Quia ei repugnat esse subtm accidentis. Ergo.

DICO 2o. dr habitus supraales sunt suae naturae debiti. Ergo sunt ꝓportionates
naturales ꝑsõae cui subsistentiae in nam hanc Dei nego Consequentia nam ipsum sit esse
alicui debitum uno modo vt ꝑfectio adaequata illius vt visibilis suae alio modo vt ꝑfectio
et perfectiua vt corporeitas eidem suae licet non ita dr naturae debiti habitus infusi

Deo subsi

Cobo subsistenti in natã hnã gñ aut hoc modo debetur non aliqui naalem ac necessariam connexionem cum eo qui debet. Qa inferiq non possidat here naalem connexionem cum superiore quinq superiq possit possidere inferiora Unde ho possidat corporalem non aut corporalem hnã determinate qa pt esse in alio subto inferiori et lumen ghiã superiq possidat lumen naale intellige creatã ordiã inferiorib non contra. Sic es igr quod habitus supnales debent Cho ma segnr quod sint ppietates nadi exigentes psonam Chi sed qa Cho debitã ẽ ad effectu debit: eiam sunt habitus supnales non aut vt ppietas adequata sed vt effectus inferior unde S. Th. q. 7. a. 13 ad 3m docet gram unionis et gram habitualem esse diuersi gnis qa illa ẽ hyã omnes gentis sunt ẽ nigt ipsa psona Chi ria unde omnis gratia habitualis ordinatur ad subseruiendum gratie unionis sicut inferius superiori.

DICES SECUNDO lumen ghiã ẽ connatus dispõ ad inferiorem ẽa quae hi effectiue ẽ ipsa lumine ergo pt aliqd inferius esse connatus dispõ ad forma supnore. Et inferiorem ẽi ẽ effectiue lumine intra eundem ordem supnalis creatã proximitas qo hnia est effectiue in ordine Chi nisi creato transcendes ordinem omnis connaturalis.

DICES 3o. Hnã ont proprietates natãs humie non vt subsistentis in propria sed in assumpta natã sicut visitatio esset connaturalis angelo in assumpta humanitate subsistenti: ergo non esset illi connaturalis vt subsistenti in propria natã Cha Contra. Nam ea quae subsistunt in natã hnã non mutantur in sua effectione unde sicut illi non est naalis sed libera assumptio natã hnã ita nec illi connaturales sunt eig ppietates licet subeat vicem subsistẽ hnã non tñ habit cum naali exigentia ppietatum natãs hnã unde angelo subsistenti in hnã natã non foret connaturalis visitatio sanctae humanitatis.

Arbõ 3. Conclo Nam ois dispõ eo tendit vt habilitet subtum ad recipiendã formam cui ipsa aptitudine qm illam reciperet sine tali dispõe at nulla qualitas creata pt habilitare humanitatem ad recipiendam hypostasim Verbi cum ipsa aptitudine qm illam reciperet sine tali qualitate Ior Constat Nam Accidens disponere subtum non pt tantum in formone illud aliqd quodlibet accidens disponeret ad quamcumq formam sed in formando eiam conferre illi aliqa habilitatem ad formam recipiendam Ior Arbõ Qa ipsi pt accidens disponere subtum uno modo tollendo impedimenta contraria formae introducendae sicut accidentia ignis disponunt ad recipiendam formam ignis et introducendo compendo accidentia formae ignis contraria ignis alio mõ faciendo eum receptibilem connaturalis qm

aliud cum ipso potn subsn ad formam suscipiendam sic lumen gliæ cum intellu
beam facit unum recepsum connaturis ad visionem Dei recipiendam. Et nem:
tm nõ pt qualitas creata disponere humaniter ad hypostasim ipsi Jesu Xpi
nam oīs dispõ habilitat subsn vel tollendo impedimen vel ponendo aptitu:
dinem ad forma recipiendam: nõr Xpõ quoad 1m. Ea nullum impedimentum Xpi:
beam habet humanitas ad ipsi postasim ipsi mag quam subsistam nam hoc tam:
tum pugnat cum aliena hypostasi vr nostra at nullum accidens est destructiu
ppriæ subsistæ. Ergo nullum accidens pt disponere humaniter ad hypostasim
ipsi. Tollendo impedimentum illi contrarium Nor dato omne accidens dicat ps:
fectõ subsn in quo recipitur ita postat illud completum ni sua esse complemen
aut subsistam. Ergo non pt illam destruere aliq ponere destructionem sui ipsius
cum sint subõ accidens consentanea non pohit. Xpõ quoad 2dum nam hæc
dispõ ponitur adaptat subsn in receptionem formæ quando cum ille facit
unum adequatum suscepsum formæ aliq tm tant concomitanter se habe
ad suscepsionem formæ non magis disponeretur p illam quam per illa. Sed nul:
lum accidens pt facere simul cum humanitate unum adequatum suscepsum hy:
postasis verbi. Ea nullum accidens est immediate aptum natu a Deo ad subsi:
stendum connatu. Ergo nullum accidens potest disponere humaniter ad hypostasim
ipsi complendo obedientialem capacitem illius quod complet lumen gliæ obedien:
tialem capacitem intellus beati ad recipiendam visionem Dei cuius ratõ a studio est
Ea capacitas ad subsistendum et capacitas ad primum complementum subsistentiæ
quod subsistõ est simpliciter incompletum in sua esse et consequenter naturaliter apta ad
operandum. Ea omnis operatio supponit hoc primum complementum subsistentiæ quod est com:
plementum existendi simpliciter. Ergo non pt media accidentia adducere connatu dispo:
nem consequentem subsn. Ea arte primum complementum non est subsistentia natu operatio. Ergo
nec natu recepsum accidentis cum recepsum hoc quodam operatio. Ergo supponit sub:
sistens completum saltem quoad primum complementum subsistentiæ quod pius natu aia
subsistat quam sibi producat suas potias. Nam illam accipit media productione sua
sibi producat media propria operatione quæ supponit primum complementum subsistentiæ.
Dices. Pt dari dispositiones connaturaliter producibiles. Ergo et connaturales dispositiones ad
unionem hypostaticam consequentes subsn non quidem naturales ex se quoad fieri connatu:
raliter producibiles forma hujus dispositionis illius conformis. vid SThom. 1. p. q. 45. a. 5. ad

Naam Jesus

ad xaam nisi mentis regnit ut p aliquod sibi prium disponitur ad ipsi
dum principis agentis Xpi Re Consegn nam mistr non regnit nisi proportione ad
stitui cum unione pductibili qa humanitas cui ipsi pducibili ad dispo regnit for
malem proportionem cum termo ultimato qui ipse Christo hypostatice ad quam sparatur
ut pfectabi Coel grē semp ei dispo ordinat ad formam ultimatam Sto Spiritu
no. Ma Cealeb non ch qualites qeo qa sunt formate instrumentales pductibile
formae sunt naales dispes ad illam nam organizatio sua é naalis dispo ad ani
mam Cuy tamen non est pductibile é Cunha pro Spiritu Santo é naale instrumentum
spui nitelligibilis ad quam tamen non disponit Deo ea ex formate sunt proficed
dispones ad illam qa sunt naales ppietes illig 2o é disparvad xaa qualites
naaleb non solum sunt pductibiles unionis sed etiam formis S. Th. Explicat de
gratis operatiuis sic quia hic comitante ipsi principis agentis christi sentia eig
Spiritus Santo instrumentum est spui nitelligibile ad quam tamen non disponit.
Ex his colligo omnes habitus infusos datos esse Christo ut ppietes Consegnates unione
Verbi Ma Ga Johum Hypolemit subsistam humanitas Cum ea prioritate qua ipsa nica habi
tus sua fuisset si a Deo assumpta non esset nam ni ab hypos é unit humanitati nisi qui
ei ole huisset ppria subsista Deo ppria subsista unita fuisset humanitati pig naa gratis
unti fuisset alig habitu vel forte accidales neq de pota absoluta poterant ei habitu
Vnire humanitati ut qua disponés ad unionem cum pborta Deo unitare non sit naal
rerum nitio sedat hinc non poterat efficere qa tales habitus supponerent subsistam
subsistens et pig naa complet subsistat nisi qua recipiat qa talis habitus est in hu
fecta accidens mole Etiam si tales habitus pducti fuisent pig tpe adhuc remanf
sent sine habitudem ad subsistam sic ni Deo pig tpe pduceret nitellam Ma voluntate hinc
ciam ad me illa servarent debitam habitudem ad qam subsistam supponet illum pig naa.
Ex Predictis patet ad aliquot aliorum opiniones sectas Scotistarum S. Th. docentis gratiam collata
esse Christo ut cognitam dispositam ad unionem nitelligen é ole dispone sparante et ornante
naali Consequens non arte ceciter nam q. 7. a. 13. affirmat gratia habitualem Conseq
ad unionem ut splendor Deitatis ad solem. Sequitur difficultas de dis
positione Moral Ma Eden de facto ads conveniat nulla necessitate ex pte humanitatis
ad unionem cum pbo qa dispositio de domo speciale collatum é Christo Deus habitudi
Quid Ex illo Joan. 1. Vidimus eum quasi unigenit a pre plenum gratia et veritate deb gre
colligit Evang. ex naali filiatione Dei qa Christ habuit ex unione hypostatica et naale.

Qa ipse fuit dignitas Xpi vt suum deum a deo acceptum esse. Qhäs dei sola
Ergo. Difficultas é de posit. An ex pte humanitis ponerit aliqua moralis dispo
sitionem cum qho gdue. Negat Durand dist. 10 quæst 2. et Gabriel hic dist 2
fund. Qa ciam dispo moralis elt prig naä supponi ad formam vt mouere possit ri
gens ad illam conferendam sed nulla dispo pt naä supponi ad unionem cum qho
Qa omnis dispo é antecedens quod magne naä supponit subtum prig naä subsistes.
DICO SECUNDO. Moralis dispo ex pte humanitis cum qho non re
pugnat qa ex dispsa nä quo posset dari moralis dispo ex pte humanitis
precedere 1° in Deus prig pte vel naä illam disponat q actus supnales ad unio
nem cum qho de congruo promerendam talis ex actus esset vorem moralis dis
positionis qa moueret Deum de congruo saltem ad illam conferendam. 2° quia
si moueret naam qua prig pte vel naä contraxisset in primo supposito peccatum
vel actuale tunc posset Deus illam disponere ad unionem cum qho p gratiam habi
tualem et unionem beatificam talis ex gra et amor beatificus esset dispo nata
lis ad unionem hypostat. qa spararet naam ab hypostasi qua removendo
peccatum mort. vel ven. qa unionem impediebant sed de ratione actus moralem dispositi
non est dare cum qualitas naales disponens ad formam introducendam.
qa precedunt in tempore removendo impedimenta contrarii forme. etiam si ipsa sit
naä sua. sufficiens forma inducenda cum sit proprietas illius vnde si prig naä
formam inducere. in tempore in quo nullum esset impedimentum illa non esset vorem
disponis sed tam proprietas consequens ergo etiam gra et habitus hypnales
ex se sunt proprietates consequentes unionem hi tm illam antecedunt vel removent:
ola peccatum contrarium unioni esset vorem dispnis moralis non aut naalis
qa nec esset naalis connexionem cum hypostasi Divina vt qualites naales
cum forma naali nec removerent naale impedimentum sed morale humanitis
quod é peccat. Tertio Durandus procedit de accidente subtum forme
physicae vel moralis non forma sparantis et habituantis se aut forma hab.
esse vorem proprietis consequentis et dispnis sparantis subtum ad suum vltimum
vt patet de qualitibus naalibus quæ simul sunt proprietates consequentes forma et dispones
ad illam. DISPVTATIO TRIGESIMA SECUNDA. a. 1. 2. 3.
Quisnam sit totalis et vltimus terminus Incarnonis.
Primus error Nestorij negantis Verbum esse substantiam Deum de totum p

denominationem

denominorem ex trigintari grā et conformite cum Bla. Consequēr negabat
Thom incarnonis fuisse hispatiē Compositū ex humanitē et ypō. Sed accidentalē
ex pōna hūa et Diuina media vnione affectiua vnde negabat B. Virginem di-
cendam esse Theotocon. Idem docuere quatquot opinati sunt Thom ipsum fuisse
auig autor fuit Epīus contra quem scripsit Hier. Joan. Seripsit Thom.
Secundus Euthimij abbatis Constantinop. Confunderis in Chō duas naās hūa
et Diuinam quas ante aduentum fatebatur integras post aduentum pō Cha:
fuisse in vnam cōpositam temnit Incarnonis fuisse resultantē ex mixtione Chi:
vbi vnde Concederebat Thom Constare ex duabus non aut in duabus naās Caspar
ex Epīa Flaviam Constan. Epī. a Leon. Pa. et Leonis Hom. 8. et 10. Prior Heresis
Damasata est in Concil. Ephesi. 1. Constantino. 5. et Alexan. 3. in Cap. Cum Chō oberr:
retiās. Posteriori in eodem Constan. 5. Calced. 1. Hispal. 2. Lateran. 2. sub Mart. 6. et
Innocentio. 3.

Dico Primo.

Totalis Thus incarnonis non fuit Compositū accidentale Quia qa quæ accidentaliter
vniuntur non possunt hispatice in id Indicari seu dici de alio a die Chō in quale est
de Chō hispatice et in id Indicatur vbiq naā Diuina et hūa Thus Scripsit
in qua Thus dī pōa Bey et pus homo. Obicies Primo.
Quod aduenit totī Completo aduenit accidentaliter humanitas hic aduenit ypō. Ergo.
Secundo. Qd contingit unit accidentaliter unit humanitas unit Contingit Ergo accidn.
Ppō. ad 1m. Nego. Tenet qa to qd aduenit cū in complexō hispatis et vnit vnione hispatica
vnitur humanitas ypō. Ad 2dum Nego. Nam sicut forma Contingens vnitur huic
naē et hī hispatis vnitur Lae nam Contingens solum opponit Ipsatō sicut accidens
opponit hispatis Ita igr aliqd vnum Contingens et non accidentaliter.

Dico Secundo.

Thus totalis incarnonis non fuit hispatis aliqua naā. Fund. qa hoc esse non potuit p Conuersionem naē Chi in Thum qa qd
Conuertitur desinit esse neq p Conuersionem Thi in Chm aliq non esset in
Chō naā humana unde falso essent mores Indicatus quæ de Chō dīr vel nāe
Thi neq p vnionem vtriusq actu Componentis qa ex duabus naās integris resul-
tari vna p se neq p Indictionem alicuius Entitatis vt mixtum ex Elementis ex
his mistis supponit vel Complexum vel alternatim vnitorum.

Dico Tertio.

Totalis Thus incarnonis fuit suppositū seu pōna ypi Bey.
postasi et humanitē Composita ex Integro vnius ypi facta ē in pōna seu suppositō.

vel hypostasi. Conclo definita est in 1ª Concil. Eph. Sess. 1ª (Salcedo Constantin. 5º Hispal. 2º Toled. 11. Jurgius Contra Nestorium una definitur persona seu hypostasis in Xpo ex duabus naturis humana et Divina substantia unita humanam ex qua Xpus totalem sui corporis (qui ex unione p unam Divinæ et humanæ resultat naturæ) fuisse personam ex Divina hypostasi et humanitate constitutam. Rõ S. Th. ex cum fides docet nram fuisse veritas Xpo Dei substantiæ et nram ad faciendum unum in nra. Ergo in persona 2ª quod non datur alia unio substantiæ nisi vel in nra. vel in persona qa omnis unio substantiæ tendit ad faciendam unam substan. quæ vel est nra vel persona DICES. Inter unionem in nra vel persona potest unio in hoc reducivo Beatus Ergo nra S. Th. non concludit Rñ negor. 2ª nam etiam sor unio reductiva ad unionem in persona. ad quam petit omnis unio quæ ordinativa ad faciendum subsistens substantiale.

DISPVTATIO TRIGESSIMA TERTIA.

An Christi persona sit verè et propriè Composita. a. 4 et 6.

Prima Sententia. Alensis l. p. q. 6. mem. 2. a. 1. S. 15. de unione Xti. a. 1. et 6. in 3. dist. 6. q. 2. a. 6. Bonau. a. 1. q. 2. Scot. q. 3. Bura. q. 3. Ric. a. 2. q. 3. Paludq. 1. a. 2. Marr. q. 6. a. 6. Oub. 1. Gabr. q. 1. q. 3. Caiet in hunc articulum. Vigantius qa persona Compõsa in portat imperfectionem qa importat Compositionis ad modum partis quæ imperfectionem denotant Unde S. Th. p. 1. negat obiectum Xti negat venire posse in Compositionem alterius.

Secunda Sententia Suarez disp. 7 Sect. 4. Valq. Dis. 17. q. 2. Med. et victor. agnus ipsum a. 4. Cabrera et aliorum affirmandi Obligor ex S. Th. hic abundante enunciante Xti personam esse Compositam quatenus in duabus naturis subsistit.

Notandum 2º explicare 2 modos Compositionis in Xpo unam immediatam humanitatis cum Xpo alteram mediatam nata unit cum Deo qui posteriores unit ex primis non ex eo quod humanitas unit immediate cum Xpo est aptus ut Divinitas ob identitatem.

DICO PRIMO. Persona Xti est vere et propriè Composita ex humanitate et substantia Xpi. Probatur 1. qa Concil. et PP. in absolute affirmant Confessa S. Aug. 1. Cath. Sancta Ecclesia Christiana impietatem persidia rejiciens unitionem Dei Xpo ad Carnem tria Componentia Confitetur Later. sub Martl. Can. 3. Hinc non Confitetur 2º pro est tria Componentia in est tria substantialem naturam unionem ex hoc unit et tollit errorem. Unio non confusè et divisè sic Condemnatæ Dam. 3. de Fide 4 et 17 In Xpo Duæ naturæ agnoscimus.

naam aggreferimus vnam aut hypostasim ex vtraq; Componitam Rationi Ph.
ci Conal. passim docent. (Unum Sapare ex duabus naturis Prob. tia qa
qua Ex Caietano ad 2am Componem regumtur realis distinctio realis Cmu-
dio tm esse et non tm vnum vel aliud ex entrinsecum respum hoc dia Concurrunt ad
Componem (hu et dam quod vnum extremum se habt vt actus ad aliud vt potia Ergo
Prima Tria Concedo Caietan. ptum Nego Qa ptum sit vnum actus non ydem respo:
marchi sed terminabilis et complentis actus ex de abstrahendo ea quod seipso actu:
et et complcat subsiam in esse sic ptum seipso actuat et complet humaniten in esse hui:
hsterbilis. Humanitas potest vnum poni terminabilis et actuabilis in vna persona Ex
secundo esse ptum et humanitas non Concurrant vt actus et potia tm non est regantia
quam pam Componem Constituant qa sic nihil aliud est qm vnio duorum vel plurium
ad vnum Completum duas istas partes gratia licet non Concurrant vt actus et po:
tentia tm Concurrunt ad Componendum vnum totum Ratio est qa Compositi dispicit
Contra simplex persona (hu non est simplex Ergo Composita vnde non recte Du ara.
Vnum Componem appellauit (huiusmodi) cui ibi est accidentale ad subsiam non-
truiq; ex his quatio est ex aia et Corpe nam non placuit esse Componem huius ad hoc
ex hoc nisi ex his Qa duo unum uniuntur alterius necesse est vt Componat aliquid
illo cum nihil aliud sit Componere unum cum alio qm unire cum illo ex qua uni:
one partium resultat vnum ex illis Compositum.

Objcies Prima si persona (hu esset Composita esset pfectior pbo Composito
qa Compositum est pfectius singulis Componentibus Ratio Concedo sequelam de pfectiore
entitate negat de entitate sunt Deus et Creatura est qd pfectius entitate nã
ritate nam totu pfectius humanitate omnibus Contractur in pbo.

Objcies secundo. Ex Caietano attributa ptia humanitatis non pdicant de
Christo nisi cum addito limitante ad naam quando oppositum illorum competit
persona (hu ex Creatura hoc non dicit absolute Creatus de pfectio recipiendo esse
Ita Compatitur repugnat persona (hu qua simplicissima est et solum Conuenit nãe huma:
nitatis Ergo non pt absolute de (hto pdicari nisi cum addito. Ratio Concedo attri:
buta ptia humanitatis non pdicant de (hto nisi cum addito nego tm esse Compositi Con:
uenire (hto nam humanitas tant sed dicam nãe persona Unde non solum pdicat de
(hto sed dam de persona dicit ex persona (hu est Composita cum tm dicta negneat pi
sona (hu est Creatura dependens incipit esse Ratio qa cui Competit Componere cum:

uel esse Compositum nam Qui Conuenit esse unum uniones in plures Conuenit esse uni: uniuersi uniones in facto esse. Persone Xpi Conuenit esse unum uniones in plures siue in facto esse sed esse unum uniones in facto esse. Est esse Compositum Ergo &c. Nequit aut' p bono Xpi Conuenire esse temporale Creonis uel actionis temporalis Qa sic ponit intrinsecam mutationem in Deo quam non ponit unio Xcq obstat quod persona Christi sit simplicissima sic se Qa hoc Predicatum non Conuenit illi sic se quateng subsistit in natura p: prie sic quateng subsistit in natura assumpta. Cum qua totum Componit.

Obijcies Sextio. Deus Componit Cum humanitate personam Ergo Componit personam sua non ex pte Componens Deitatem Ergo in Xpo est persona sua Ergo due sue est Deitas Non Concedo sua Consequentiam non tenet humanitas dat posse esse sui sic Conseq̃ns illa in esse persone sue Qa persona dicit esse sua et Deitas a natura in qua subsistit. Concedo etiam Idem cum Marsil. dub. 8. Qa tenet in Xpo esse natura sua dans posse esse sui in ter: positum sui non essentiale vt Deitas sed denominatiue et vt tale formaliter sic ergo in tale 8. est omnino negandum Qa non est in Xpo duplex suppositum sic unde quod vt sub: sistit in natura Deitas dicit Deitatem vt in natura sua sui. Licet subsistat sine duplex for: mam non dicit duplex sic unum qa ad multiplicationem subsi: denominati non sufficit sola multiplicatio formae denominantis. Objcies Quarto.

Omne Compositum pendet ex Componentibus tangm ex partibus Constituentibus ipsum et nata posterius illis Ergo si persona Xpi est Composita pendet a suis Componentibus Dist. Nego de Composito quia utrumq; potest pendere a suis Componentibus sic illud totum cuius extrema mutuo pendent Qa sic p eandem dependam Compositum pendet ab extremis qua extrema pendent inter se sic eadem est dependentia qua forma et mat pendent ad invicem Compositum pendet ab extremis sed extrema Componentia sui non mutuo pendent inter se sic unum tantum semper humanitas a p bono Ergo nec totum dicit pendentiam a Componentibus. Ad 5.

Sufficit ut unum extremum dependeat vt totum dicat pendere licet vt totus homo dicat Corpulentus est ut una pars sit Corpulenta. Cui Concedendo Antecedens aliquis homo dicit utrumq; componens vel non est periculum errandi Qa ignorans hominem aliquis homo dicit utrumq; potest Componentem nec periculum est errandi sic Corpulentus Antecedens sic ergo si homo dicit suppositum Qa nomina Concreta supponunt materialiter pro sup: posito subiecto periculum errandi absolute dicendum est dependentiam sufficere ad dictum hominem ante ad naturam suam. Quare Negandum est hoc Compositum quoad utrumq; extre: mum esse natu

unum esse nâ pertinet ad fines partium ga est pertinû et dependes sunt seen.

Obijcies Sexto. Si nî est Compositio nec Compositum predicatur de extremis nec extrema de se mi cem Deus dî non predicat de aiâ vel Corpe nec illa mutue de se sed tam Christus predicatur de verbo. et hoc sm gnz obi et sic sõs de se mi cem.

Dâ forem esse gram de composito. et Componentibus mi esse nâ non mi est suppositi. Ut patet de hypposito Creato quod dicamus Componat cum nâ predicatur de illa mi Con: Creto et vice versa dû dî hic hõ est Petrus et Petrus è hic hõ ga mi pium predicare predicatum non mi deberû mi subesse ex mô scandi haberem pertinû.

Ad Fund^m oppositû Dntes multi Concedunt pbum esse stem Chi Jesum ga pars nõ perfectionem mi portat dicendum est de vnõ Compositis nâ esse ut constet ex pbus sed ut constituat ex plumbis quorum unum de beat ut termû non ut pars Compositi. Collige ex S. Th. hic ar 2m ga Cum 1m p negat Deum venire in Compos. 2m Cogt de Com: positione per modum nâe et formæ.

DISCOS E CVXDO Christus non solum est persona Composita ex nâ hâ et subsia gbi sed etiam ex duabus nâbus hâ et Diia Colligi ex ydeis Conclijs mi gbus definitur Christum merè et gmè Constare ex duabus nâbus hâ et Diina Fund^m ga mi sedem persona Chi subsistunt duæ nâe hâ et Diinia altera p se entitem et nâle altera Contingens et p unionem quamvis una dat illi esse Diinum altera humanû.

Obycies 1mo Compõe è dissimilorum unio Dea persona Chi non dismgr à nâ Diia Ergo non Componit ex illa. Dnd dicatur Composita ex vtrq nâ subsistat et Compo: natur tantum ex una ga igr Christus Componit ex humanitê dî etiam Compositû ex Diinitê à qua distingt p humanitem.

Obycies 2do. cum mis unio ordinat ad Comprehendum aliqd unum ga nâe hâ et Diinia cum ambæ sint integræ mi hic gnê requerunt Componere unum Ergo nec mi: cem Diii. Dâ forem esse gram de unione mimediata non aut de mediata ga igr nâe hâ et Diia non uniuntur inter se mimediatè sed mediante subsistê obi cum qua tantum una quæq Constituit pfectam quo fit ut requirat Diinia dia Compus sita ga p hoc mi portatur unio mimediata dî mi nata ga ab hoc sufficit mediata unio.

Obycies Tertio Si Christus Componeretur ex Diinitê et humanitê valeret hoc Christus è Diinitate et humanitate sicut valet Deus hõ è aiâ et Corpus simul ga Com: positum nihil aliud est quam ha Compositio sm ul sumpta At hoc damnatè à mi Con: cilio Constantien si Sess. 15 Contra joan. Hus. Qui dicebat duæ nâe humanitas et

Duinitas fuit vnus (Quod Hanc propoñm Erroneam cepit Medi. tum ppñ
Catum testimonium tum ppñ sēc absurda 1° Qa (Quod non ēst vnum cum Pre
iuxta illud (ego et pr vnum sumus) Prbr. Humanitab et Duinitab non sunt vnū
ni Pre Ergo h (Quod ē humanitab et Duinitab non est vnum cū Pre 2° Qa (Quod
non ēsset Deg. Prbr. Duinitas et humanitab non ē Duinitab (Quod ē humanitab et
Duinitab Ergo non est Duinitab Ergo nec Deus. 3° Qa (Quod non fuisset ab eterno
Prbr Duinitab et humanitab non sunt ab eterno Ergo nec (Quod 4° Qa Duinitab
ēsset humanitab Et duinitab simul ēsset Creator et Creatura. Prbr. (Quod ē huma-
nitab et Duinitab Sed (Quod ē Duinitab Ergo Duinitab ē humanitab et Duinitab
Creator et Creatura. Relig negans sane ppñm in sentiā dicit esse damnandam
Cbus assentior Cum qa illam Concedunt Augustin in Enchir. 38. Vbi q nigt subsis
Duina et hūa simul Vbi q vnig Dei Prbr Damas. 3 de fide Ig duo nigt ngā vnig
(Quod est ēt vnus (Quod Duo nāa et alij multi Cum qa Vualden. 1 p. a. 3. C. 42.
docet sane ēsse aatizanū fidem ēccle Tres nāab Deitate Solle Carnem et spūm esse
(Quod Communem multo āb (Concil. Chi nico non fuisse damnata sane ppñm in se:
in Communē Sed in sensu Catholico sic illam et refert Vualden docebat Nihil Magis Huss
Persona Prbr est Corpus aia et Deitab Syllatim āb Quod absurdum dico (Quod
esse vnum cum Pre vere Deitatē āb 2m nego (Quod non esse Deū nego ex qa quod ē huma-
nitas et Duinitas simul Sequitur quod non sit Duinitas Sed quod non sit Duinitas patet.
Ab 3m solum sequitur (Quod non fuisse ab eterno vere humanitē āb eternū nego (Quod
esse tantum Duinitatē Sed humanitem simul quide vere vnig Creatōr Creatura alterig.
Ex Dictis deducunt se ppñs. m (Quod est aliud et aliud non aliis et aliis sed
Cbi sunt duo nāe nentrale non assumūt qa hoc āb ppñam illud refert ad nāam
In sepulchro fuit totus (Quod non totum. totus non totum descendit āb ppñs qa quod
hypostasim Verbig fuit totus non autem qua ad naturam.

DISPVTATIO TRIGESIMA QVARTA.

Quis nam fuerit Terminus à quo Incarnationis (Chi.

Prima sententia (aiet. in deus art. discernit esse nāam Quod 1m Qa 5.
Hanc nāam sibi vt in termino assumptionis Vocans intelligi non sit de
termino ad quem sed a quo ē en mgt assumptio quam ab alio ad se assumptio sed
sit ly ad se denotat terminū ad quem q nō ē nāa sed ppñs q ppñs assumit nāam ad se.
Secunda Alicuius apud Med. affirmantium esse ppñalitēm Creatam non quae

reipsa ppñ

re ipsa p̄ cessit seu quæ debuisset p̄cedere. Primo q̄a tñs à quo ē ad quem
in assumptione opponunt positiue q̄a cum dī ab alio ad se sumptis p̄ ab alio
denotatur Secundo ponunt tñs tñ aut̄ p̄sonalitas Creata positiue oppon̄ Quinto.
Tertio Aliorum affirmantium vel negorem vnionis hy postatice in humanitate vel
negorem humanitatis vnite in Xpo vel negorem totius compositi q̄a humanitas ē Xpo.
Pro Explicone Duplex p̄t esse terminus Mutōnis positiue vt cum ex negore in habitū
transit ad calorem et negatiue vt cum ex negore luminis aer transit ad umbras
Secundus q̄ per se consideratur in mutone q̄ est illi essalis non ē positiue q̄a hæc
vlo saltem p̄t mutari sed negatiue hoc quo non habebat in cepit mutationis.
DICO PRIMO Nullus tñs positiue saltem totalis in hac mutone inter-
uenit Primo q̄a hoc ēt̄ esset p̄sonalitas Creata Nam hoc tantū est positiue nisi
positibilis cum p̄sonalitate increata in quam tracta humanitas est Sed hoc non fuit
q̄a hoc vere non p̄cessit saltem totalis in humanitate quod dicis p̄ p̄ partialem sub-
stantiam mā quæ tempore p̄cessit assumptionem sola aut̄ p̄cessio sine debitum con-
nam realis non sufficiat quia hoc debitum manet cum ipsa p̄sonalitate Prima nam hoc
debitum nihil aliud est quam mālis exigentia p̄ quā p̄sonalitate quam recipiet hu-
manitas et tam vnita Xpo sed tñs à quo debet vere excludi p̄ humanā
quem et non tantum hīc considerationem mī intellīs Confirmo q̄a sicut nō
esset realis transitus à tñs ad quem non existeret ita nec si non existeret tñs à quo
DICO SECUNDO. Terminus à quo negatiue in carnatione fuit negatio humani-
tatis Xpo Fundo q̄a tñs a quo negatiue debet contradictorie oppon et diuisone p̄cede-
re tñm ad quem sic aut̄ est sola negatio humanitatis in Xpo sed Quoad hanc Condi-
tionem constat q̄a tñs à quo forte deponitur p̄ tñm ad quem Quod ēt̄
patet ex ima Conclone aliog transitus non esset realis nam licet realis esset in
esse tñs non tamen in esse transitus sic ēt̄ p̄cipiat à tñs à quo ad quē
Xpo Urbi q̄a in solo Xpo tempore p̄cessit negatio humanitatis cum in humanitate negati-
tio Xpi vel vnionis non nisi vnione p̄cessit Confirmo q̄a si aut̄ in Corpe naīali ter-
mino à quo est priuatio formæ in subto apto ad recipiendum tam in hoc tñs à quo erit
negatio formæ in subto vel quasi subto potente ad recipiendum sed in hoc Composito
forma humanitatis q̄a hoc aduenit et dat nomen esse creatum Xpo. Subtum
vel quasi subtum est Verbum q̄a hoc p̄cepit et quasi sustentat humanitatem vnde
posito Arianus Deum factum esse Hoc quam Hoc Deum.

Obijcies 1mo In eo est terminus a quo ni quo est transitus Sed in Xpo non fit transitus Sed ni humanitè Ga humanitas non Xpum fecit a non esse subsistentis ad esse subsistentis Sed Concessa fori Assumpti. Negem autem Transitum cum mutatione vel sine mutatione Transit Xpum a negatione sui ad esse sui Sed sine mutatione humanitas Xpi non quo fecit a negatione subsistere Divino ad subsistere Divinè Ga nunquam fuit Cum actuali negatione illis

Obijcies 2do. Sufficit ad Terminum a Quo negativum vt nata tant' precedat terminum ad quem vt ni sua rerum producitio negata forma non nisi nata precesserit producionem formæ 2o si Deus ab æterno produxisset Creaturam per illam produxisset ex nihilo et ni nihilum nata tant' precessisset ni æternitè Creaturam. Non nego Anb et ad Boneti nego sua forma producionem habuisse vnde mutatio seu transitus Sed tantum producionis Ga mutata hic Transitus successiva connotat terminum a Quo et ad quem reipsa transit ad 2um dico Creaturam ab æterno ex nihilo producta non positivè Sed negativè ga nominum non fuisse producem ex positente subto, Ex his patet ad 3tium aliarum sententiarum ad Author. S. Vb. Ga. Verbum inter: mino assumptionis intelligi terminum ad quem p vbi ad se Terminum cui ê ens Xpum terminè cui non ad quem assumptionis Verbum ab alijs dicitur terminum a quo ni Communi vix ens mala capacitem vel negativum vel positivum.

QVÆSTIO TERTIA

De modo vnionis ex parte personæ assumentis.

DISPVTATIO TRIGESSIMA QVINTA.

Quænam fuerint personæ assumens in hoc Mysterio.

S. V. à 8.

Nullus Hæreticorum negavit Personam filij esse incarnatam adeo liquet ex ipsa de sacræ Scripturæ testimonia. tamen si alij putaverint cum ipsa filij reliqs etiam fuisse incarnatas quod Ster Sabellianos solo nomine tres Divinas dispergentes Personas Patripassiani Ergadam Cerinthi apud auct. de hær. Joh. l. 1. asserentes totam Trinitatem fuisse incarnatam. Congruentia huius veritatis fuit hæc Sed assumptas sua cum Xpo in cum reliqs Personis Divinis vterq; ens dicitur magis Dei Colos. 1o 2o 1ad Corint. 2o è Xpum explarium Creaturarum Ga cum sit Creatrix

plus æterni.

phē eterni. Phēs m̄ gnus exemplaria rerum vna contrariatur magis efficie no:
bis est hīgalem. m̄ eo qt m̄ intellectuali magnie necessario representamur quam rel:
que dīuīne psone. Vnde conuenientia ē nāa p̄ phēm regarata p̄ quod fuit et cō:
clita cum maior conuenientia in Idiomatum participatione qt in eo q erat filius
Phē. fuerit filij Phē ne cum aliqua idiomatum proprietate nomen filij communi:
caretur Phī aut spūs sancto. Obij ctes Primo.

Non ꝓt humanitas p̄duci ab vna gn p̄ducatur a reliqs psonis hīgo nec subsistentia
ab vna gn ab omnibus. 2dō. non ꝓt voleri vna psona qn volerant omnes
hīgo nec venire vna gn venerint reliqne. 3tio. cum vnione p̄ho ē etiam m̄ carn:
nata nāa sed cum nāa identificari omnes psone hīge cum p̄bo sint etiam alie p̄:
sone incarnate. 4tō. personalitas ē vltē terminū nāe hīgo nāe ē communicabilis vltenus.
Phī ad 1mum. Rego contegm nāe dicentiminī qa in Eco principium p̄ducendi nō
ꝓt esse effectio relativa sed absoluta que cōmūe ē cibus psonis ꝓt aut nāe termi:
nandi esse effectio relativa que ꝓpria ē singularium psonarum et Nāe a Trinie
qa relāo. cum sit primus ordo non est ex nāa sua p̄ductiva. vnde necessa p̄ductiva
est qn violē ad m̄ creatas p̄ductiones ex suppositandum ego sufficit qualibet subsistat
ego suppositans qui hō non debet p̄duci aliqd in subsistendo sed tantum seipso terminare
dependam illig ad q̄ ritē scotus in 3. dist. 1. q. 1. m̄ fine. Ad 2dm. etiam prin:
cipium p̄ductionis formalis ad intra ē effectio absoluta et tñ ꝓt una psona p̄duce:
re sine consortio alterius hīgo etiam principium formale p̄ductionis ad extra ꝓt p:
fectio absoluta potest una psona producere sine alijs. Et diuerso modo effectio ab:
soluta ē p̄ductio ad intra et q ad extra. Nam ad intra ē p̄ductiva quatenus ꝓponit
originie prior in psona producente. Est aut p̄ductiva ad extra quatenus nāa et sa:
lubritate est prior rebus p̄ductis. Et illa non est originie prior in quantis psona sed
tantum m̄ Phē respectu filij et m̄ utroq respectu Spūs S. at m̄ omnibus p̄tonie respectu
creaturarum est prior nāa et salubre hīgo etiam vna et eadem nāa ut formalis
principium p̄ductivum ad intra et ad extra ꝓt tñ ad intra in ordinat psona esse
p̄ductiva non aut ad extra. Ad 3dum. Rego contegm qa vnio unit
tantum intrinseca rei non aut extrinseca ipsius qa non solum coniungit intrinseca
sed etiam extrinseca. Vnde Hūnitas creata vnitur cum nāa Phē cum qua non vnit
Patri nec et tñ illa vnio sic intelligi non ꝓt hīgo ꝓt cum aliquo vnitur ꝓpria cum quo
non vniatur reliqua p̄ quod non ꝓt aut videri qn videant omnes. Ad 4tum.

Qa Vnio tendit ad faciendum vnum cum re vnibili recaatur. Vnibilis na fa-
cit vnum nisi per id quod est nitrinsece talis non per id quod est talis extrinsece
vel sic aut non tendit ad faciendum vnum cum re intelligibili sed solum ad expri-
mendum illam in omnem psecionem et respm quem dicit et de hac nostra
una terminatur ad intra sed etiam ad extra. Qa etiam extrinseca sunt intelli-
gibilia et expressibilia cum ejus una persona Diuina sit distincta ab alijs ps vni-
ua per id tantum quo distingui ab alijs Qa etiam alia Vt connexa cum sua
natura Diuina cadunt sub forma nem intelligibilitatis et expressibilitatis subjecta
cadit omnia talia sub tali contentam re vera ad quam exprimendam tendit visio
Ad 8dum. Ego Concedo Qa natura non est in aliquate immediate sed mediante persona.
Ad 9dum Concedo generaliter et negando ejus assumptum non enuntiat nam.

DISPVTATIO TRIGESIMA SEXTA.

An Pater et spiritus S. specialiter existant in humanite

Prima sentia Aragonis Cardinalis apud Suar. Dis. 12 sect 1. asserentis
Pren et spum S. nullo speciali mo nisi vne sm existentia esse sub speciebus sa-
cramentalibus et contineri in humanite Chi videtur S. Th. 1. p q 43 a 3. Vbi
Scotus illos tres modos esse a se et potam nullum specialem agnoscit quo Deus
est in Creatura vnali nisi p gram gratum facientem quo dr habitare in illa tan-
quam in templo hic nigus p actus Virtutum caliter et adeias colligr ex Pul.
Sess. 13. c. 3. vbi docet hos species panis et vini existere Diuinitem ppter admi-
rabilem illam Cois Orgo et aia hypostaticam vnionem nella maniue fedra
Pnis et spus S. Ergo illi ex vi hypostatice vnionis nullo speciali mo existant
in humanite Chi. Fund.m Qa quod competit vni psonae nae ppter relationem
non conuenit reliqs nec est in humanite assumpta conuenit ejus vni ppter relationem
Secunda Gab. Lect. 42 in Can. Zuarez Dis. 12 s. 1. Vasquez dis. 28 c. 2. Cabre-
ra q. 2 a. 1. dis. 3. et alios affirmantium Pren et spum S. specialimodo existere
in humanite Chi quo non existunt in alijs rebus Fund.m Qa ob connexionem
quam habet ejus verbum mediante nata cum reliqs psonis non ps in assumpta nata existe-
re qa simul existant non solum tamen ratione sed specialis assistentiae Chi et spus S. na
ti a reliquis illi non esse immensi adhuc ex vi unionis specialis fierent in illa Scotus.

Dico primo Qad proxima qua ps et spus S. sunt in humanite Chi
non est diuersa ab ea qua sunt in alijs rebus Fund.m Qa hoc non solum est mi-

meantias na

nea sitas nãq Christi ad essalis connexio psonarum cum Cadea nãa rone cu-
ius una ds esse ri alia et vna seiungi non posse ab alia Vnde si p mi-
ssibile Deg non esset omnes sui ad hue ex ri talis connexionis vbi foret vna p:
na ibi foret et alia. Ad ih Cadea connexionem Pr et Spus S. comitant, vbi
ri assumpta nãa hypo sacrã non est diuersa ab ea qua omnes psone sunt exi:
stant ri ceteris rebus.

Dico secundo.

Qã renota ob quam pr et Spus S. comitantur vbum ĩ humanitã assumpta
ẽ diuersa ab alijs ẽ ea ipsa hypostatica vnio vbi ad humanitem rone cuig reli
quo psone remote transitur ad Deitatem in Cadem humanitate sicut remota
rã ob quam ydem comitantur Corpus et Sanguinem Chi sub speciebus sacramenta:
libus est scãa Deitas quã p se tantum comitantur Corpus et San:
guinem Chi ad cuig sacrãlem Deitatem trahunt Pr et Spus S. Et rã q Pr
existit in alijs genito et vterq in amore pducta ẽ passiua generã filij et processio
Spus S. ad quorum notionaleo pductionem cum ipsa nãa Christia hus etiam mo
mi nicantes psone pducentes at p se rã renota ob quam psone Christe coexistunt
ceteris rebus seq ẽ aliqua operã vel terminatiue ad extra aqua hus respicientes
omnes Christas psonas hinc rone huig peculiariter terminomis specientis ad psonã
Dei ri cuig etiam religue psone transitur dico Pr et Spus S. peculiariter modo
existere ri humanitate et hui speciebus sacrãlibus nec non psonis pducentes in
ipsis psonis pductis quamuis psona rã existendi in omnibus Pr Cadem essalis co:
nexio psonarum ri Cadem psona Christa quod egregie explicauit Basilius Episc. ms.
Exepla Patrum cuig vnig annuli limitate appropriata religua etiam ri ferta transitur.
Ex Pr dicit Concilium Aurelianq quinto nam prior loqr de rone pcã quã diuersa
non est ab ea qua Pr et Spus S. ri alijs rebus existunt qui respexit S. Pr locutus
posterior de remota ri cuig trahunt ẽ comitatq Deitas ri assumpta humanitẽ
Rex regat Iudeam etiam Christas psonas adesse p concomitantiam sub speciebus sa:
cramentalibus quia eas comprehendit nomine Deitatis.

Vnde.

Ad rationem distinguo vnio nam esse ri humanitã assumpta respectando hypostatice humanitem
concedit solo ydo rone pductis relatiue ad esse qo ri illa p concomitantiã conuenit etiam
religus psonis rone essalis connexionis cum nãa Christa Ad oppa rone diuinatq ne concomi:
tantur Deus Pr et Spus S. ex quig concepti mediata S. Trinitate dico concomitante ri
Cuclam ipsius maiestatem aut pr ri filius pductus vel vterq ri Spus S. qa hic ri portant pro:

primum modum ꝑ quem terminandi humanitatem scaturire ꝓhominis terra mentalium peluchonem eternam.

DISPVTATIO TRIGESIMA SECVNDA.

Sub qua ratione verbum terminauerit humanitem. a.2.

Prima sententia Durand. in 3. dist. 1. q. 2. opinantis ꝓnum sub duplici ratione absoluta et respectiua duplicique unione dictorum terminatos ad naam alterum ad ꝓpriatem humanitem terminasse Fundᵗ. 2a ꝓbum gillam ꝓfectionem terminat humanitem ꝑ qa subsistit subsistit aut ꝑ rationem absolutam Fun. qa subsistere est ad se et non esse in ꝓprio Fun. 2a est ꝓfectio ultra attendi ꝑ Deo competit rone essentie. Fun. qa ex Aug. 9. de Trinit cap. 4. in Deo nisi relatiue subsistit dicat relatiue significat rem subsistentia non erit subsistens qa relativum erit dicat ens ab eo quod est esse appellat essentia vera ab eo quod est subsistere subsistens dicendi. 2a ꝓp sola unionem humanam essentia vera salvat quod solum verbum sit incarnatum ꝑ unionem ad esse ꝓprie Durand. unionem ad ꝓpriatem ꝑ qa humanitas completur in rone ꝓprie subsistentis incommunicabilis in eadem nadit Cajeth. in 3. d. 1. a. 2. ad argumenta Durand. vltra adunitas ꝓplem dependat in humanitate alteram in rone actualis existentie ab esse humanum alteram in rone ꝓpriatis à ꝓpriate relativa ꝓh nil quod caparum dependat à ꝓpriate relativa vel esse ꝓpriatis et priorem dependit à naa remota et posteriorem Durand. Contra dependat à subsistentia cum subesse priorem ab origitate à dependentia personarum. Fun. huius qa humanitas nō solum subsistit in ꝓpio sed etiam omnipotens existere autem est ꝓfectio naa communis.

Secunda sententia Victoria et alii apud Med. in affirm. primarium rationem terminandi humanitem esse subsistens absolutam naa et modificatam ꝓpriate relativa.

Tertia sententia Ockam in 3. q. 1. Gabr. d. 1. q. 1. a. 1. not. 8ª dicentium rationem terminandi humanitatis ꝑ se humanitatis constituendum ex esse ab ꝓpriate relativa Fun. qa ad esse ꝓpriatis ꝑ se sui requiritur existentia communicabilitas ꝓpriatis.

Quarta sententia S. Th. hic Cajet. Bonau. in 3. dist. 1. q. 2. Scot. d. 1. q. 5. 3 myst. q. Ricean. a. 1. q. 2 dub. q. 1. a. 2. et q. 2. a. 2. ad 2 recentiorum affirmant rationem terminandi humanitatis mariam esse ꝓpriatem relativam ꝓh rationem qa naam quatenus inclinatur in ꝓpriatis relativa ꝓh.

Dico Primo. Primaria ratio terminandi humanitatis non fuit ꝓprietas absoluta naa sed ꝓpriate relativa ꝓh. Prima ex Scot. 6 Cajet. 2 obj. nisi Filius suscepit humanitatem in singulari

ñ singularitate ꝓpriã nec ñ unitate naã Diuinã si est. (vt se declarat Concil.)
si est in eo quod ꝓprium ē filij nec quod Communi Trinitñ at quo pacto dica posset
humanitem hypostasis in eo quod proprium est filij et non potius in eo quod est com-
mune Trinitñ ñ illam ꝑ se sine termino assert hñ ꝑfectionem absolutam tot Trinitñ
communem. Ad 2dū. ñ sana ratio demandi humanitem esse ꝑfectñ absoluta
etiam ℔ et Spūs S. assentiamur ad sequella rōis Qa non minus attingeret ℔
una naã q̄ una ꝓsonalitas ex trag ex constituitur esset sed ñ ℔ sine termina-
ret humanitem hñ ꝓpriam ꝓsonalitem nec dicere tur ℔ ergo eadem ratio debe-
ret ñ eandem terminare ret hñ naam Concha. nec ex eo quod naã sit Communis non
tollitur quod sit ꝓpria singulorum Qa si illa esset in una tantñ ꝓsona ℔ sine ulla
relatione humanitatem hñ ꝓpriam tantum vere diceretur ꝓsona ipsa incarnata ℔:
go et nunc quod sit Communis non tollitur ex eo quia sit ꝓpria singulorum.
Ad 3tiū. Verbum ad hoc vt forma accidentalis ꝓprie predicetur de ꝓsona creata
non est necesse vt immediate uniatur cum ꝓsonalitate sed tantum cum naã ꝑ cui ꝓ-
dicatur albedo de Petro dicanti illa non uniatur immediate cum ꝓsona Petri tantum
cum naã Petri ergo ad hoc vt forma substantialis humanitatis ꝓprie predicetur de
℔ non est necesse vt immediate uniatur cum ꝓsonalitate Petri tantum cum naã ℔
Nec si albedo esset in superficie et superficies in Petro et Paulo vterq; diceretur alby
eadem albedine ergo si humanitas esset in ipsa Diuina una eadem sit in utroq; quam
omnes ꝑsone essent de eadem humanitate. Ad 4tū. Per eandem rationem
Johannes haec terminat naam naã per quam terminat Diuinam sed Diuinam primo
terminat ꝓ ꝓprietatem relationem ergo et humanam naam ꝓ hoc tñ Diuinam ꝓ qui
illam reddit incommunicabilem ꝓsonaliter reddit aut illam incommunicabilem
ꝓsonaliter ꝓ ꝓprietatem relationem Qa ꝓ non reddit illam incommunicabilem ꝓsonaliter
ꝓ quod reddit illam formaliter appropriatam rebus ꝓsonis Qa omnibus incommunicabilitas
ñ Diuinis est ꝓ appropriata formaliter Ad 5tū ℔ Qa non potest virtus creata
Johannes ad terminandam naam naã gñ ad terminandam Diuinam ergo si ad terminandam
Diuinam sufficit ꝓprietas relationis sufficiet ad terminandam naam (ergo) Petri ad
hoc ex quo ꝓsonalitas Johannis terminat naã Diuinam non minuit eius virtutem terminandi hi
cut ex eo quod naã Diuina Concreata filio non repugnat ꝙ possit concreari Spūs S. tali
ter terminando naam Diuinam adequatur impossibile non ad aliquatur tñ extrinsecum.
Ad 6tō Dei ista ꝑfectio absoluta est necessaria ad faciendam humanitem fortem subsistentem

Vt Durand. dicebat vel formatu existentem vt Caiet. Non ea humanum esse qua ad illum sufficit subsistere relatiua non ad aliud. Qa homo saltem est humanitas formatus existere existentia sibi. Qa cum existere non dispiciat ab esse absolute extra causas posita haec humanitas seipsa ponitur extra causas. Vbi implicat ipsum existentem existere in alterius. Cum qa ad hoc ipsum esse humanitas sufficeret existentia relatiua sibi quae vbique pono ex Scot. de Trinitate vere distingui ab existere absolute nam. Quare Durandi sententia Caietani notat vt periculosam. Med. vt fraeuenire Cabrera vt teneraria ego prouti Cabrera teneraria crimen exam. cum sit contra concors sensum RR. et ex ea sancte dicitur error contra fidem. Nam Durand. admittit Verbum esse incarnatum cum RR. aliam vnionem non agnoscant quam eam qua ipsum Deitatem est homo.

Haec ad eius. Primo nego nonam esse in Deo sit subsistere absolute negari non potest subsistere relatiue quod consistunt ex ipsis distinguit persona quamuis qualibet sint terminat natam increatam tenere pro creatam Polanum Cabrera. Nego subsistere personale in Deo esse ac de eum sit formale relatiuum. Ad primum nego subsistere incommunicabile esse proprietatem adeum essendi proprii de tali in quo relatio. Sto S. Thomae Argy. loq. de Deo tempore nata non posuit vt explicat argum. 1. disp. 26. q. 1. art. 3. ad 8um.

Obijcies Prima. Ex ea quod nata Diuina est principium generandi vt determinata proprietate personali. Ergo non negatur quod sit principium generandi in religa persona ergo ex eo quem subsistere absolute nata vt non distincta proprietate personali ipsi terminat humanitas non negatur quod religna etiam persona terminet. Ad dispantem est. Qa nata Diuina non est principium generandi nisi quatenus est in persona quae originem generis genitum at ego si vnio fieret in nata fieret in alia quae Verbi subsistente in Deo creabile non esset sed nata sua vna quam alia persona diceretur incarnata sicut qa Creatio est a nata quae Verbo subsistente in omnibus omnes dicunt creare.

Obijcies 2do. Nata Diuina communicatur filio nata communicata proprietate ergo eadem esse vnioni posset humanitati eidem non vnitae personaliter. Ad hoc nego Consequ. Qa Diuina personalitas opponitur ad unionem non aut cum nata sua et incommunicata. Filio nata Diuina non conicat proprietate at ego conicata nata Diuina humanitati communicaretur et personalitates quae nullam sentiunt humanitate oppositionem.

Obijcies 3tio Cum Verbo est incarnata nata sua cum qua ut nata non est incarnata. Ergo a quae S. Ego posset incarnari nata non incarnabis persona. Ad hoc nego Consequ. qa nunc non est incarnata primarie vt dicit vnionem humanitate ad personam sed minime

me diario ad.

mediatum actum in actuari. Sed relatio ut relata in persona ipsius quæ haud
dextificare sibi quam Quiriam non dextificatæ reliqs subsistentibus ita pt eam
quam mine humanitè non unitæ Caterisq; psonalitatibus eidem.

Objicies quarto. Si yesus Christus humanitè sua gauderet relatione realem
formaliter relatam ad Deum ga amaret illi forsan ejus filio unigenito ejusq; referri ad Deum
Qd nego sequellam ga no amat. Vt adhuc reformando dicat subsistentia qua patris li:
et ipse referatur ad Deum sibi reddit quam amatur formaliter relatam sibi aut
nec redolet quam Quiam ingenia realiter formaliter relatam.

Disputatio Quinquagesima Octava.

An potuit Deus sibi quam absolutam immediate terminare naturam creatam. a. 8.

Quoniam sententia Alensis lib. 3. q. 2. m. 3. Bonau in 3. dist. 1. a. 1. q. 3. et dist. 5. a. 1. q. 4.
Mair. q. 4. A. 1. Vasquez disp. 17 Argentin. Secund. Eg omnis unio aut est in natu
aut in persona neg; aliam agnoscunt S.S. eleganter ergo hoc mysterium contra hæreticos sed
unio nam repugnat Deo. Ergo ita unitur humanitas ipsi Verbo immediate sine respectu
Secunda sententia Scoti in 3. dist. 1. q. 2. S. ad quæst. ejus Durand. 3. q. 1. Ricc. a. 1. q. 4. Hyper
dist. 5. q. 1. a. 2. Occam q. 1. Gabr. d. 1. q. 1. a. 2. Dubit. 1. Faciat sibi Med. Gabr. Cabr. in 3. Sent. dist. 15. sect. 5.
affirmantium Collegii ex S. Th. hoc in corpore et ad tertium alibi docet quod abstracta præcisive p
nitellum actus possunt intelligere naam ejus mentem Quamvis ego plurima ex tria
sententia fundant in subsistentia absoluta Xti Quia necesse est prius de hac significare quæri.

An in Deo tertius subsistas relationis sit absoluta realis persona.

Concreto negando contra Scotum Durand. Gabr. Med. Cabr. quia hanc fundant sententiam
Christi suo subsistere est hanc naturam subsistentiam sicut in Sorte humanitas est hanc naturam sed naturam
Divinam specifice formaliter hanc non terminat aliquo modo tria subsistentia alioquin non possent ulte:
rius terminari terminis relationis possumus ga nullus terminus realis potest alterius terminum dare sibi
terminari. Sed Christus non subsistentia in omni subsistentia creata quia nihil aliud est quam terminum realis
nisi unus subsistere aut partialis aut totalis Dum ga subsistere non ejus esse sibi esse et relatio
relationis non grandi in esse in esse et specifice subsistentia ratio Secundum illa ga relationes
appellant subsistentias absolutam formaliter pertinet ad entitatem naturæ Divinæ naturalem Exi:
stitur ab omni intrinseco et extrinseco subsistentiæ independenter sicut pertinet ad esse:
therem existentia quæ quo effectivè est ea forma dicat independentiam a subsistentia. Et Christus
in omni existentia creata cum ejus existentia Divina sit unitus in unione existentia dicat similem uni:

dependentiam à sustentante ergo illa non plus et ad formaliter subsistá quod supra existam dicit ronem pñi omino incommunicabilis Tertiò Conclia et Pl. tres tantum ni Deo concedunt hypostases de hypostasi idem é quod subsistá at non licet Gamodum loquendi Pl. et Concil. etiam ni Deo concedere hypostasin ergo nec actual subsistam.

Obijcies 3mò Nãa Trinia formata Pñnite adhuc communicabilis est filio ergo non est contra ronem subsistentiæ posse ulterius communicari Rsp. De ronē subsistá ostic nō esse redigere naam quam terminat in communicabilem sed ut ingsta sit formalis incommunicabilis et non ut ig nãa formalis subsistenb Quare pñ non communicat filio formaliter pñ sed ut dicat ad Deg formalis ut subsistenb hic subsistá ipsa communicaret filiabus hypostasi.

Obijcies 4to. Anima ut subsistenb communicat formaliter corpi qa ut hic facit unum totale subsistens cum corpe pñ communi subronē phio non sub ronē subsistentiæ

Obijcies 5to. Nãa Creata non solum completur à subsista in ronē incommunicabilis sed etiam in ronē existentiæ qa mie illa non posset naliter existere ergo esto effectiō qua naa Divina concipi independenb ab omni subsistentante compleat illam in ronē existentiæ non tollit qn expectet ad formalitem subsistee. Pñ Nego conseqn nam hoc é dicere nihiler quamlibet ronem Creatam et increatam quod Creata qua talis é semp é imperfecta et effectibilis ab alia extra suam speciem considerata at increata qa ut talis dicat formaliter ultimitonem excludit omnem effectionem extra illud genus in quo concipi qa igr naa Divina Deitas a personalitatibus concipi debet cum infinita existat infinite aut existat excludat omnimodum dependentiam ab alio et à sustentante talem effectionem debet excludere ut formaliter spectantem ad existam.

Obijcies 6to. In Deo est concretum Deitatis Commune Divinis personis qđ dicit Deitatem concretum necessario involuit subsistam qa dicat formam in sensu Deo essentialiter subsistá conib quod concretum caret, appellat semipersonam. Pñ nego nexum nam sufficit ut dicat formalis existam Connotando subsistam aliqm indeterminatè et cum dicunt hoc animal Socrates naam alio in hoc vel illo habente indeterminate. Quæremus nõe.

An Deus unire possit immediatè creaturæ hñ existam absolutam

Contra affirmant Occam. Rice. Gabr. Argen. Tunda, qa nãa Creata non solum à propria subsista sit ultimo terminata et incommunicabilis sed etiam pse existenb Deinãa Divina etiam Deitas a personalitatibus est effectibile existenb ergo sit bene effectionem immediatè communicare nãe Creatæ Consequa Libr. Tum qa de facto illam communicat mediate mediante unione humanitatis ergo posset et immediate qa quod mediatè

communicat

communicat gre et ppie communicat neq; ẽ sor ẽ repugnã ni vna gã ni alia communicõe sum ga ad talem communicõem sufficit cappacitas ni nãã creata ni qua necessario supponit hoc ipso quod creata ast ẽ ffecta existã singulariter in nãã creata. Confirmõ ga nãã creata gloriata ffecta subsistã ẽ suspentabilis nãã suima suspentabilis ergo vnio possunt vt suspentabile et suspentativum

Obijcies 1mõ. Nulla res potest alteri substantiali vnii nisi aliqd substale cum illa constituat sed nullum substale ast nãã suã constituere cum suã sor constat nam ors substalis vnio tendit ad aliqd substale constituendum Nor Pbs ga non ast constituere vnum ni ppria ga non vnitur ni ppria neq; ni nãã ga implicat secum venire ni componẽ nãã cum creatura neq; aliam vnionem agnoscant pp nisi nãã ẽ ppond. Qđ nego nouẽ ad Probonem Dico ex nãã suã et suã immediate fieri vnã substantiale ẽ g ex existente alteris terminabile p ppriates ppales mediante ergo fieri vnum ni non ffare vade nam dat hic Deus ppe existẽ exista absoluta communicabile Qnõ supponitis ita dari ast hic Deus p se existens ex ni existã absoluta Dei communicabile Qnõ supponitis Quinit tale aut compositum nec esse nãã ga non esset ex actu informante et potã informabili nec ppria Dei Qnõ existentis p se quod reducit ad componẽ supposit ga nãã creata non habum accipit a ppio hypostite vltimam terminonẽ ẽ ni communicabiliter Dei p se iten nec Pl. negant posse: sitiren de possibili: sed tantum illam quam astruebat Scotistes.

Obij cies 2da implicat Qnõ actuale existere existã alteri; ergo et nãã creatam existã Dei. Qđ ab simigue de existã nam alia ẽ qnõ dat existere subsisti et hoc non ast esse aliena; alia qne dat possibilitatem ni existendo supponendo existere subsisti et hoc ast esse aliena patet in forma qne existere subsisti non habet a nãã aqua tantum habet possiten ni existendo ga vnie illa non ast ffecte existere ita nãã creata non habet a Quinia non habet existere subsisti sed tantum possiten ni existendo.

Quarendum 3tio. An hec immediata vnio naturæ humanæ cum Quinia excluderet formaliter personalitem creatam. Conclo affirmans Fund.m Quia repugnat nãã adequate pse fieri vltimo p se ergo repugnat vnii cum nãã suã in vnõe Qnõ pse ẽ simul retinere ppriã ppsalitã Anis nãã Rabi Consequẽ patet Ca a Propria ppsalitate fieret adequate pse cum ẽ de essã modi sit actu modificare subtum qui ipse modificatus ligẽ necessario ab ipsa fieret adequate p se ergo vltimo non posset fieri pse a nãã suã ergo vnio cum illa in

one entis p se formati excluderet p̃ quam p̃sonalitẽ alioq̃ cum adequato modo essendi p̃ se recipere posset alium modum essendi per se.

Obycies Naã Diuina non opponũ p̃sonalitatibꝰ Diuinis ergo nec Creatis p̃sonalitati. Cõ negatur consequẽs naã ea Diuina non opponũ p̃sonalitatibus Diuinis ob finam infinitem qua potest adequate terminari ipsis p̃sonalitatibꝰ opponi aut̃ p̃sonalitati Creatæ ob finitorem Creatæ naã quã ob finam hanc non pt adequate terminari nisi p̃sonalitate seu pseitate.

Quarendum Quarto. An cum naã Diuina immediate unita finul uniantur concomitanter omnes personalitates.

Negat Paris dis. 8. sect. 5. Cõtra. Qa absoluta non includunt essatiu relatiua sicut relatiua includunt essatiu absoluta ideo unita p̃sonalitẽ ꝑ concomitantiam unitã naã non aut̃ unita immediate naã uniuntur p̃sonalitates unde quamuis in eo casu finitas esset incarnata non naã cuilꝫ essatiu inclusa in singulis p̃sonis non tñ non p̃ficitatiua p̃sonalium nec mediate ꝑ se sicut alia naã mediate incarnata in p̃sona ꝑb.

Mihi ꝑo cum Oran Gab. et Rg. Dicendum ẽ non posse uniri naam Diuinã qn ana illa uniantur personalitates finul se et non tantum non naã cuilꝫ cuiꝰ ratio nam eadem mortalitas includuntur in absolutis sicut absoluta in relatiuis ita ꝑ essentiã includunt absolutum in relatiuis negt fieri unio ad relatiua qn mediate fiat ad absoluta eadem supposita ex finitate cuiꝰ tandem est Qa non minꝰ naã Diuina in eadem simplicissã formalitate includit ꝑfectiones absolutas et relatiuas quam relatiua Diuina ꝑfectiones relatiuas et absolutas finul qa negt unum essatiu includere aliud qn sit aliud includat essatiu illud ergo si relatiua Diuina includit essatiu naam naã includit essatiu relationem et consequẽs si negt fieri unio ad ꝑsonam qn fiat ad naam neq fieri poterit ad naam qn fiat ad ꝑsonam. Ito Conseqtia. Qa si naã Diuina esset in una tant̃ ꝑsona non posset uniri naã qn cum illa uniretur personalitas at non minꝰ nunc est identificata singulis ꝑsonis quam identificata foret uni nam ex eo quod est cuilꝫ unitus non tollit perfectam identificationem cum singulis

Obycies Primo. Qd communicat finam naam filio non communicata p̃sonalitate ergo potest Deꝰ finam naam communicare Creaturæ non communicatis personalitatibus Cõ negatur consequẽs Qa esse finitꝫ opponi correlatiue filio sicut uerꝫ finitꝫ absolute nulla autem ꝑsona finita opponi Creaturæ cum ergo ex alia ꝑte ab identificentur cum naã ea unita unitꝫ omnes sicut qa nulla ꝑfectio absoluta finitꝫ opponi filio non ꝑt communicari naã finitꝫ qn cum illa communicentur omnes ꝑfectiones absolutæ non ita se hꝫ naã Diuina identificatiue

ficatiue tribꝰ

ficata tribus personalitatibus de natura assumpta ac si esset eadem natura Divina
identificata specialibus absolutis ad omnia suppositata natura eodem modo quo Petrus
identificat tibi omnes perfectiones absolutas sicut et relativas ejus
aut has identificet vel convicabiles illas vel niveliviter quibus suppositis non est
quod minus sit quam illas tibi identificet Sed quia sibi identificat vel alteri
oppositat illas vel nulli oppositati Ergo respectu naturae assumptae cui nulla perfectio opponitur
eodem modo se habet natura Divina cum perfectionibus relativis sicut Petrus ad omnia
suppositata cum perfectionibus absolutis.

Objicies 2do. Quia ex actu ad actum perficiatur a non procedit a personalitate
habente nisi ratione denominativa Ergo etiam unio ternarea ad naturam non potest ni-
mirum ternarium ad personalitatem nisi solum concomitanter et denominative.
Cui Negatur Quia ea quae unit natura sit eadem cum personalitate per tres effectus
formaliter contrarios ut natura et natura personalitatibus et ya effectu diversificia ea ratione
illius effectivus ratione cujus contrahitur, esto illa proficiscatur a tota Trinitate indivisibili
peculiariter dicatur proficisci a Deo ratione naturae non ratione proprietatum relativarum ternio
vero ratione dicitur ternarii ad similitudinem quaternarii illud attingit sua quasi entitate realem
a parte rei existentem sive ipsa aut aliqua entitas ab ea indivisibilis a potentia et sua
nullam perfectionem quam includit repugnans dicit ad unionem ut uniatur tota indi-
visibiliter unitur quoniam sua natura ratione suae unionis sua alias indivisibiliter et concomitanter.
Ex Dictis deducta manet propositio contradictoria et falsa sit quod una deitas
Quantum ad alia rationem habendi scilicet q. 7 a. 2. n. 5. docet ch facultatem naturae Divinae ut
unam personam quam ea vera intelligi nisi sol. distet ab ultima dispositione quae est ex
quae personali et consequitur in solo gradu ad unionem Bonau. 3to dist. 1. q. 3.
sor solum affirmat de facto non autem de possibili.

DISPUTATIO TRIGESIMA NONA.

An Plures personae Divinae possint assumere immediate eandem naturam creatam a. 6.

Dicitur posse quia Divina ternaria natura creata vero nisi mediante una de
quo videatur disp. alia nisi immediate singula sua propriam personalitatem de quo est
Divina sententia Scoti in 3 dist. 1. q. 2. et ad quorum ego Lucc. a. 1. q. 4 Negantia
Dubium Quia implicat eandem actum pendere a pluribus cum habitudine Ergo eandem
natura a pluribus personis Divinis Consequentia constat nam quilibet personalitas totalis

naam ẽssẽ Xpi Inn. ga ni plicat Quod efficiu pendere à plurib⁹ causis essen tiby totalibus vel nacalibus ni eadem grẽ Inn ga sequeretur eandem essẽ à nulla cã pendere essẽtiã nam qualibet non existente existere posset essẽ Ergo li qualibet est cã totalis quando enim una ipsa maneret totalis cã essẽ ergo a nulla penderet essẽtr 2da ri. g. prona assumerent. Eadem humanitẽ ta: lis ẽs essẽtr dicerẽtur filiy et spũs s. Ergo p comunicatiõnẽ filiationum ppriam Patris poterent dẽ filio et vice versa quare filiy dicerẽtur nigenitus Pr ge: nitus vterq; spiratus 3tio. Sequeretur nam Creatam fore infinitam nam ex Collygmine nam Duam esse infinitam ga pt subsistere in Xpo supposito 2ffo Anal. 2ª arr deg tã c. g negat plures prõnes assumere posse unum eumdẽ ho: minem in unite Personã. Secunda senta.

S. Th. hic et alibi Thomist. et Scholast. cum mro in 3 li. 1. Duran. g. 3. arg. q. 2. a. 3. durech. q. 4. a. 2. Gabr. q. 1. a. 3. dub. 1. Marsi. q. 2. a. 3. Marsi. d. 1. q. 3. Mayronis dist. 3. q. 3. et recentiores in hac artiª affirmantium quæ senta ẽ a ẽ et sequenda.

Fiens. S. Th. postmat 3. prona subsistere in eadem nãa Duia ergo et in eadẽ nãa Dãa ergo a Duis ni ẽ ga nulla ẽ repugnã neg ex pte prõnes assumentiu neg ex pte nãe assumptibilis. Ad 1um oppta. ad 1um.

Dr 2dum tit de antecẽte nego cons. nam posset eadem nãa ni adequate subsista: ri a singulis adequatè ab omnibus vel p unam unionẽm tantùm ad tres prones sub unica unie boni subsistentis vel p tres unionẽs finales ad singulas phãtas prõnas terminatas.

Dico. Contra sub subsistit est formalis ergo non pt attemperari ergo ni quali: libet prona subsistat totaliter subsistat Dr nego 1am cons. nam duplex est essẽ subsistã alterum formalis terminũ habendo seipsam nãa et hic negat attemperari alterum subsistentiũ et hic attemperari pt p phalem unionem sicut Angelus attempe: ratur concursum effectivum p phalem actionem. Ad 2dum.

Dr nego cons. nam sicut ppriũ Xpi subsistentis in nãa Duia non predicat de filio subsistente in eadem nãa Duia non ea filiy dr nigenitus aut pater genitus nec ppriũ Xpi subsistentis in nãa Dna predicaretur de filio in eadẽ subsi: stente nãa ga ex unione nãe Dnã cum Xpi subsistentis non tegitur nisi predi: cãs ppriũ eiusdem nãe Dnã construetè sumptũ de nãa Duia et singulis pro: nes ergo completè acceptis et à contra predicãs ppriũ nãe Duia et pronas singu: lariter acceptas de nãa Dnã dia sicretè scaba non aut predicãs ppriũ pronas animi: cẽ.

Dr ãs à Xpi.

Nam sor mutua diuinarum communicaõ seu ẽpicham fidei fundat̃ in vnione
ẽplicatiua subtõ sed ex unione nãe hũe Am Petro ꝑsonis Diuinis non stet vnio
Leonidem ꝑsonarum inter se ergo nec mutua diuinarum communicaõ aut ẽpicham
fidei quã si tales unionis fundator. i. eã una numero albedo foret in Petro et Paulo
valeret dicere Petrus est albus Paulus & albus hoc album Petrus hoc album est Paulus
ergo ex unione albedinis hui Petro cũ Paulo non sequitur unio Petri cũ Pauli nisi se inde
talis est hic syllog. tũc hõ est ingenitus & filius est hic hõ ergo filius est ingenitus
quem ad modum hic alius Deus ingenitus filius est Deus ergo filius est ingenitus si
unus ex aliquo est creatus Spũs ꝑ Jesu hic hõ ingenitus ly hic hõ sumitur ꝑ nãe hũa
subsistente ni Petro si nam ꝑ eadem subsistent ni filio sicut ni alio hic Deus sumit ꝑ
Deo Petro ni Joõ non ꝑ Deo trinitate Ad 2dum Nego sequelam ad 1.
tũm ego ex eo Christus est unus nãe Deus qa subsistit in 3bus suppositis
Deus qa subsistit in illis nãe et ꝑ summa identitem Ad 4tum Solum negat eos
loca posse 2 personas Diuinas assumere eandem nãm ni unitã ꝑsona ut
scholastici explicant quia non multiplicat qa nec tres ꝑsonã componere possent cum
eadem nãa assumpta unum ꝑsonam nec ꝑsona Christi assumi ꝑ abnicem unitam ꝑsonã.

DISPVTATIO QUADRAGESIMA.

An si plures personæ in carnarentur essent plures vel tantum unus homo.

Prima Sententia Marsilij in 3. q. 2. a. 3. dub. 2. Gabr. dist. 1. q. 1. a. 3. dub. 3.
Affirmantium esse plures. Quia qa hõ est nomen suppositi sed in casu essent
plura suppositia ergo plures homines Sed si eadem albedo in 2 esset albus sibi
inuicem assimilarent tuã alba ergo eadem humanitas subsistens ni 3bus ꝑsonis assimi-
laret tres homines Sed Pr ni casu esset hõ 3 non dicam ꝑ filius Signatum
suppositum à filio quia ni portat esse numero hõ ergo alius hõ à filio.

Secunda Sentia Caietani in hmo Comment. ar 6. et Prad. dicentiũ esse plu-
res homines tribus unum hõ od. Quia in Caiet. qa una simplex ni assistat unitas
nãe ꝑsonæ sed ni casu licet ipso unitas nãe non tũ esset unitas ꝑsonæ (ut ly
Deo subsistens ni Petro ꝑsonis dr una simplex hõ qa non solum est unitas nãe sed etiam
unitas subsistẽ exclusiue. Contra primam Rationis. S. qa ni casu esset hõ
et hõ ergo plures homines Nego ut esset una hõ ergo unum suppositum humanũ Sed
vel esset una hõ nõ vel una hõ filius et hinc sequeret quod Pr esset filius et filius Pater.

et quilibet omnes ꝑsone simul. 4to aſſumant duo Angeli humanitem et unus
exiſtat Rex Pariſij alter Rome certe non eſt necꝰ hō generat Neapoli aīa Ego Rex.
5tō si Pariſiacū et filius Dei aſſumant eandē humanitem non ꝓ hoc q homo
q eſt michael nō hic homo q eſt filius Dei q illa ē creatura, hic Rex, ergo aliq homo.
6tō aſſumant 3. ꝑsone sibi eandē humanitem erunt vng hō. A. aſſumat
eam aliam humanitem erunt vng hō B. ergo vng hō et non vng hō vng hō et sup.
ponit non vng ga sunt plures humanites et suppoſita humana. 7mō aſſumat
ꝑs unam filius aliam numero humanitē Spūs S. ergo utrumq simul segregaretur qd
Spūs S. eſſet vng homo cum prē et filiꝰ ga eſſet illemet hō q eſt pr̄ et filiꝰ et non
eſſet vng hō ga sunt duo suppoſita et due humanites.
Tertia Tertā S. Th. hic ar.ᵐ et 3. d1. q. 2. a. 4 ad 6ᵐ. Bonau. q. 8. miſtie
Durand. q. 8. ad 3ᵐ. Aliſiod. hō 9. Hales p. C. l. q. 6. Duar. Dis. 13. ſec. 2. Cabr. d. 2.
vas q vi l. p. dis. 155. C. 4 affirmantiū fere unum Hales tñ ſimpr̄ quā tertā
opinor eſt. Cuiꝰ fundm̄ tradit S. Th. l. p. q. 86 a. 4. c) Rig. a. 9. Qā nomina ad
ſantua uniuersa numerat à forma quam directe ſignāt. Sed hoc non Rex hō Angelꝰ
directe ſignāt naam indirecte ſuppoſitum. Qa ſuppoſitum nō portant confuſe ꝓ modum ſu-
bstie naam diſtincte ꝑ modum forme ꝑ ſe ſtantis Ergo non multiplicant ad ſalem
multiplicatem ſuppoſiti ꝓpr̄ quod non dicunt 3. Sed unum Deum non ꝓpr̄ unum
ſubſiſtens cuiꝰ ſt autumat Caiet. Sed ꝓpr̄ unam numero naam quam directe ſignāt.
hoc nomen Deꝰ nam diuinā non datur ſubſiſtens cuiꝰ adhuc dicendus eſſet unū
non hoc Deꝰ cum hoc ſit certum illo a.n. illud multi hoc nullus Catholicus negat.
Ad 2do ꝓ Pariſi eſt qa ex eo qd nomen unam unitem aut pluralitem numeri
ex quo habet directam ſignificatē qa nomen ē ꝓpr̄ ſecundū. Sed nomina ſubſtantiua di-
recte unam ſignificant qa à forma ad quam ſignandam primario ſunt posita. Ergo ab illa
habent unitem vel pluralitem numeri.
Ad unum Charitij ſ. ego dicendum ſic ſignificatum ſimē non ē ſuppoſitum ſed
humanitas ſi contingeret ad 2dam rego contingit nam album eſt nomen adiectiuū
quod unitem vel multitudinem ſumit ex ſubſtō cui ādiacet, at hō eſt nomen ſubſtantiuū
quod unitem ſumit à forma quam directe ſignificat unde dicunt 3. ſimiliter et alter:
nos adiectiuū unum numerum et alterum ſubſtantiuū cuiꝰ diſcriminis rationē aſſignat
S. Th. dicto loco. Qa adiectiua ſignant formam ꝑ modum adiacentis ſeu accidentis
accidens autē habent eſſe ſui. Sabet à ſubſtō ita unitem aut pluralitem numeri ex ſubſtō

Subſiſtā ꝛc.

scha sp̃ō. yo. scat formam ꝙ modum alia accentia subsistens aut' nequit habere esse nisi
i non in alio vra à se i non ab alio unitem cū pluralitem trahit. Ad 3tium. nego
noiā. nam p̃ mi es casu ē dom ho ꝙ filig et spūs s. licet aliud suppositum sicut p̃s
ē dem Deg ꝙ filig et spūs s. licet aliud suppositū.
Ad 4tum Caritā. nego porém nam ad unitā simplā sufficit unitas formę directi scātę
Ad 5tum. Red. Gn̄ūm. nego Ant. Qa hō et hō importat pluralitem formę di-
rectę scātę Ad 6tum. nego Consequā. qa tē est n. mea nāe non suppositi. Ego et ego ꝺ
esset vnꝰ hō non sequitur quia esset unum suppositum tm̄. Qa humanā dicat denomi
nationem ab humanitē et multiplicatur ad multiplicationē denominati. Ad 7tium.
Dico fore unum tm̄ quoniā suppositio nō creato denominato sicut dīvnꝰ Deg qua-
uis persona Trinitatis est ens nego aut' nisi Deg porém sequitur de filio et e contra.
Ad 8tum. nego mi es casu tm̄ existentem et Neapoli non esse eundem tm̄ existentem
Roma. Ad 9tum Humanam Christi Jhesuel filig Dei et similia directē significare
suppositum et ideo non possē de diuinis suppositis predicari sicut non recte dī Deo
assumpsit Pr̄ē ꝙ sic Deg assumpsit bitio Qa sic Deg nō predicatū significat formalr̄ p̄ter Theologos.
Ad 10mum. nego Paritē. Nam si persona Christi fuit una tm̄ una sue omnes tm̄ assumpt
unam humanitē Cras aliam mane dimissa sue retenta priori non erit unꝰ sed
duo tm̄s qa multiplicatur forma directē scātę quę est humanitas.
Ad 11mum. Eadem ratē Spūs S. mi es casu fore duos tm̄s ob duas humanitates
assumptas nec ē eadem rāo de plumbo suppositis suppositantibꝰ humanitē.

DISPVTATIO. QVADRAGESIMA. PRIMA.

An eadem persona diuina possit assumere plures natu-
ras humanas simul. a. 7.

Conclusio affirmans S. Th. Durān Scholast. in 3. q. 1. Primum Qa quelibet persona
Christi sēt nisi tam virtus terminatiua quā exhaustiua non pt aquelibet nā creata
neq ex pte nāe assumptibilis est repugnantia vt plures simul assumi possent in unita-
tem Christi hypostasis nam de facto Christus nāe humane subsistunt in Sac. Hostia
Obsecies sūs sequeret opposita simicem predicari nam si potuit assumere nam An-
gelicam et suam traleret ista predicās Angelus est hō, hō est angelus vel duab humani-
tatēs albam unam nigram altera traleret hic predicās hic album ē nigrū et e contra
Item si una separetur Petrus et altera Paulus Petrus predicaretur de Paulo et e contra.
Ad 1tum Caritē. ni tm̄ Gn̄ūm. negando Consequā qm̄ ad Gn̄ūmationem deus nat' non possit

Vna natura in eodem hypposito sed negatur dari una natura inter se sed ex vni: one nãe angelice et hãe in eodem hypposito Christo non segtur vnio earundem sit se kant sentia ex unione humanitãs cum pso vnio humanitãs cum nãa pso ga pbum est hna ppria nãa non est aut nãa assumpta et ideo non pprie nãe assumpte ga eidem vniatur sua ppria nãa ga aut vnitur vna nãe assumpte ga illi vniat alia nãa assumpta unde possit mori in una et vivere in alia et hinc vna natura in carne hui Christi hinc aliam Joannes martyr Christo non posset dici mortuus Joannes sanctus dicereturque martyr filius dei et vivus Joannes. tanquam non posset dici mortuus vivere Christus sed vivere filius dei stante ecclesia secundum Scotum. in 3. dist. 21. q. 2. a. 5. ad 2m ubi docet ad veritatem judicii duo examina naturam adtribuique quin sufficere ad tertium hypostasi unde contra Caietanum concedit in casu Joannes judicari de Christo et contra eadem vero concedere mortuo Joannae posse dici mortuum Christum et contra ob idemtitatem eiusdem hypostasi quae hypostasis vnumquodque nomen haut ob eandem identitatem hypostasi ppria naturae divinae judicatur de hoc homine Jesu quidquid nomen proprium ad scandalum naturae humanae ut Christus et ppria nãe hui judicatur de Deo quare dicendum nullum fore absurdum posita tali unione dei illam judicari de homine concreto non tamen abstracto siquidem ex mutuatione una nãe ad aliam illa nec una judicari poterit de alia.

DISPVTATIO XXXII.

An persona in pluribus naturis subsistens dicenda esset unus an vero plures homines.

Prima sententia S. Th. hic ad 2m Caiet. Ferar. contra Gen. Cap. 11. 8. Civil. Ga Gonçal. Med. Fabr. hic Suarez Chr. B. Bell. 3. Brasil. in 3. q. 2. a. 3. dub. 3. Fabr. disp. 1. q. 2. a. 3. dub. 4. ad 2m affirmantium fore unum homines fundam ga omnia concreta non pluriscant ad pluralitatem solius formae scilicet ad divinam constantis hypostasis. Pro hac Rom. unio sensu duabus nãis completas non dat eius sed una subsistens. Quia Quiori est ga multitudo divisionem dicat divisio aut negat unionem veritas pro dicit in divisionem ut aut aliqua sint unum sufficit ut sub aliqua unã maneat. At pro sint plura oportet ut singuli dividant et sub nulla unã maneant.

Secunda sententia S. Th. in 3. dist. 1. q. 2. a. 2. ad 2m Durand. q. 3. ad 3m argen. q. 2. q. 4. Aureo. Aluarez. lib. 3. tract. 1. c. 1. q. 2. Gotsen. q. 8. Vasquez 1. p. dis. 115. c. 4. et 8. affirmantium fore plures homines quae sententia probabilior est Durand. S. Th. in 3. et 1. d. 1. q. 1. q.

a. 3. est.

a.B. ẽt. Qa hæc unitas nominis substantiui significatur ab unitẽ formæ scatæ p nomen
dicentis ẽ unum Deum qu Deitas scatã p hoc nomen Deꝰ ẽt una vta pluificato eq
dem debet tantum desumi ea pluificatione formæ scatæ p nomen Sed forma scata
p hoc nomen hõ ẽt humanitas Ergo ea tantum pluificata pluificatur nomen. Et
Qcãd ad Lyon ẽt Qa nomen habet suam unitatem aut pluralitẽ ab unitate aut
pluralitate formæ directè et primò importatæ sed forma directè et primò importata
p hoc nomen hõ ẽ humanitas ergo ea tantum scata etiam si non pluificentur hyp:
posita pluificatur nomen. Confirmõ huic Nam si ea casu Deꝰ esset hõ et hõ
ergo plures homines Consequẽa patet qa hõ et hõ non ẽt nisi vnus et alius et alius hõ et hõ
Et Nam omnes ẽ Deꝰ hõ et ẽt tantum Deꝰ hõ ob duplicem naam etiã si hõ de
hypostitum Ergo eodem modo duæ humanitates essent hõ et hõ ob duplicẽ humanitẽ
etiam si esset unum hypostitum Confirmõ 2dum Qa ea opposita scata sequeretur ipo:
sum successiuè assumens plures humanitates esse unum homẽ ob unitem hypostiti.
Et ad primum oppositi dicit nego quod non sint substantiua sent unitem à sola for:
ma directè scatã et non à hypostito indirectè consignificato vt dixi pluralitem ãt
Deinde nego Unum dicit non posse dici neutraliter non aut masculinè à sant Ro: be:
ato Cyrillo et Augustino dicitur hoc et illud aliud et aliud absolutè tñ dicit non de:
bet dici sed unum ne occasio detur Respondeãtur dividendi p sonabit in quod
Ad rationem à Lyon Concedo diuisionem multiplicandam dicere sicut unitem indiuisi:
bilem nego tñ vt aliqua sint unum simpliciter satis esse quamlibet unitatem Sed quæ sa:
tis sunt unum simpliciter et consequenter vt aliqua secundum quid unum simpliciter non satis esse vt
illa quouis modo uniantur Sed vt uniantur ad faciendum unum simpliciter sub ea ratiõ
qua directè et primariò scantur qa res eo modo scantur quo sunt Ergo quæ sim:
pliciter sunt plures absolutè scantur vt plures Qa nomen simpliciter positum importa:
tat rem sub ea quæ illi simpliciter conueniant Sed hõ directè et primario importat natu
ram quæ cum alia in eodem hypostito non facit unum Ergo in unione nãe non pos:
sunt scari vt unum Sed vt plures qa nomen absolutè positum immediatè applicat
singulariter vel pluraliter scato formali.
Ad 3um Vb. Sant (a) aliud in hoc object. q. q. 1. a. 1. ad 1um illum Log de hoc nomine hõ
quatenus significatur naam directè scantã formam ad significatum hypostiti vt patet
exemplificando et confirmat de hõ inducto duabꝰ vocibꝰ hoc autem non diceretur
duo sed unum humanatum seu incarnatum. et hic nihil contra nos.

Obijcies hmõi. si ex casu una natã assumpta predicaret de alia in concreto fiat vnus Deus predicabit de hmõi et hanc de Deo ergo non essent plures Dei vng dõ alii: ergo non possent vnicem predicari Dr nego consequ. ad completam enũ predicationem vng de alio requirit identitatem suppositi nam in predicatione dõ subiecti stat natura q supposito homo predicatum stat formaliter q humanitas cum eã dlr hic Deus dõ semper e hoc subsistens ergo dõ et qa si ex casu esset vnum subsistens in duabus naturis vng dõ diceretur de alio hmõi qa vng supponeret q supposito alter pro natã ex locutionem non segnitur qn fuerint plures hmõi qa ni semel attenditur humanitas et dlr: Item patet ex supra qd immediate predicatur singularitas vel pluralitas remanet aut ad tollendam equationem dici possent plures hmõi essentialiter vnus essentialiter.

Obijcies 2do Deus adiectiua non plificant nisi ad plificandum suppositum qa important formam q modum adiacentis sed due humanitates adiacent ydeo non essent duo hmõi. R ni. Regula consequ. qa fit restrictio de modo essendi ad modum essendi non est sufficiens vt forma reipsa alteri adiaceat vel non adiaceat sed vt importetur q nomen adiacentis vel subsistentis vt nomen vltimi scilicet formaliter nomen adiacentis nam sapientia non adiacet Deus et hmõi beata q modum adiacentis plificabit ad plificandum suppositorum vta e contrario.

DISPUTATIO XXXIII.

An Suppositum creatum possit aliena natã tenere.

Prima sententia Ocam in 3. q. 1. Dub. vlt. Rodulfi Dist. 1. q. 6. Maio. q. 5. Aliorum q. 2. dub vlt. affirmantium Scotus 3o q. 4. Gabr. q. 2 a. 3. dub. 5. Marsi. q. 2. a. 3 2a Conclusio Greff. 2o. vltima q Prohabito Autor Quodl. Non repugna

Secunda sententia Valentiæ Hic Quæst. vlt. affirmantis de facto nullum suppositum creatum posse alienam naturã tenere. Alii posse tãm non repugnare plus ei pronam quæ alienam naturã tenet. Quod Dr do tenendam alienam naturã non requiritur vnitas mensuræ sed sufficit quæcumq; proportio creata quæcumq;.

Tertia sententia Caiet. a. 1. ni. Ferr. ad 2m Durand. vi 3. dist. 1. q. 5 Paludan. q. 1. a. 2. Aureol. q. 3. a. 3. Argent. q. 1. a. 1. Magro. dist. 5. q. 2. Joan. Mayr. q. 34. pũ 4. ad 12. et recentiorum negantium Colligi ex S. Th. a. 1. ad 2m docente posse Deum facere quod vt ni ea fiat concursus naturarum hmõi subsistentium sed tenet vt probabilior sequenda notãi est Difficultas hic est in assignanda implicantia

Prima est. Implicat Thomist cum Durand. qa sequeretur suppositum.

hypostatum Creatum esse infinite virtutis. Nam si posset hypostatare duas
naturas posset infinitas cum non sit ibi ratio de duabus quam de infinitis hypo-
statare tant infinitas hypostasis virtutis terminatiuam infinitam. Ergo. sed Contra.
Ea non sequitur si ibi hypostatare duas sed tantum successiue quo patto non arguit
infinitam virtutem. sed ibi posset in una que successiue ibi infinitas formaliter sustentare.
Secunda Implicantia eiusdem Durandi. Ea nullum hypostasis Creatum
tenere ibi dependam hypostalem sed deperdita quam sit una ab alienos hy-
postato est hypostalis ergo nullum hypostatum Creatum ibi illam tenere loco Sbat.
Ea nullum hypostatum Creatum. sicut ibi subsistam hypostalem que regitur actio-
nem ordinem dependam hypostalem. non aut sunt sed hypostasis Creatum ex primi-
pijs suis nudis aut ex aliquo hypaddito si tuo nihil illo esse valet prodeq; insuffi-
cienb ad tenendam dependam hypostalem si vero cum tale hypadditum operat
eidem non posset dare hypostasis modo subsistentie ipsum ex esset deperdes a subto.
Sed Contra hui. Ea falsum ibi dependam nate Creatre. Ea hypostatum alienum esse Crea-
turam hypostalem cum sit ipsa Spalis entitas nate quatenus ibi hypostalis terminatiue
quatenus respicit potam hypostalem ternariq ibi ea hypostatum supernaturale.
Zeto posset hypostasis naale p potam obedientialem tenere dependam nate hypo-
statis sicut de facto in sententia Durandi et omnia humanitas Xti p potam obedienti-
alem terminat dependam hypostalem omnimb hypostatica et nate intellectualis de-
pendam accidentis hypostalis.
Tertia Implicantia Hurtadi. Ea ratio hypostasis Creatum non ibi aliqd reale a nate
distinctum, sed completur sola operatione intellus ergo non posset ternare alteram natam
Ea non posset realiter ternare. Quod reale non est ens creatre a nata distinctum. Haec Ratio
Hypostasis 3. falsa simul enim hypostatum Creatum non sit ibi reale sed mere ens Cum
non dependens ab omni operatione intellus nate Creata subsistat in propria hypostasi et
Deum supplendo hypostatum Creatum suppleat aliqd reale. 2dum. Quod non sit
a parte rei distinctum a nata aliqua nata nihil non posset facere unum per se cum Deo
Quoniam ex duobus Entibus Completis non fit unum per se sed aut hypostatum Creatum non
distinguetur a Deo sed ut completa subsistia in omni sua ratione subsistat. 3tium. Quod hypostasis
non distinguatur Creatum a Deo quia nata non posset hypostatare alteram. Nam res
Quorumcumq distinguit a nata Divina et hi ibi alteram hypostatare natam

Quarta Implicantia Gabr. Nullum hypostit ꝑt alienam naam temnere nisi sit nideprendens et incommunicabile contradictorie hoc autē ꝑpositum Omnis hypostit Jor Petri ga naā pendet a hypostito Ulyssis ga non pendet ab illo mediante alio hypostito sed non ꝑt Petr̄ a cā pendere Ulyssis nisi talis cā sit nideprendens Sort nullus Petr̄ ꝑt pendere ab agente Ulyssis Petri tale agens sit nideprendens unde nullus Petr̄ ꝑt pendere Ulyssis nisi a cā prima. Nego Pria Ga hypostitum Creatum hypostitans alienam naam ꝑt pendere ab alio hypostito Ergo non est nideprendens Contradictorie prime negat Ulyssis hypostitare alienam naam nej dicat quantitem terminare dependam alteri gratiam dependentiam tm̄ ipsa sit dependens a naā Ga nullum accidens dependet Ulyssis nisi a naā quare ni non subsistens est nideprendens Ad huius rōnis falsa est non Ga cā hypostit Creatum ni non hypostita est nideprendens ab alio hypostito nam quamvis pendeat a naā ni quia subsistentiam non pendet ab illa vt hypostita Ad vt modus est Ga vt hypostit cā naam ni non Incommunicabilis cā aut̄ artic non pendet ab Ad Quinta Implicantia Vasquez Dis. 25. Cap. 8. Ga vel hypostitum terminare alienam naam naate vel hypnaati si naati. Ergo dari deberet agens naate quod illud cum aliena naa conungere posset Ga omnib Viribus ordinata ad aliquam possibilat agens naate quod illam posset ad aliam reducere si hypnate vel illam hypostitare ꝑ virtē sibi minisecē Communicatam vel ea sola assistē Dei non minus sua Ga talis ꝑfectio extrinsecus Communicata non ꝑt esse nisi accidens accidens aut̄ negatiuum esse ꝑfectionale non enim Ga hinc non ꝑsona sed Viribus extrinsecus Communicata alienam naam hypostitaret Non admit Ga ens positum in genere cā efficientis Creatum elevari ad esse hypnales ꝑ solam assistentiam Ga tm̄ in genere cā naalis aut formalis non ꝑt Ga sint hmōi cā efficientes negat elevari ita nec quicquam alia in alio genere hmōi sed naā et forma sint hmōi in suo genere Ergo nequeunt ad suum esse elevari Hoc ꝑsona hypostitat naam in suo genere cā formalis Ergo hypostitat vt hmōi in suo genere Ergo negat ad hunc esse elevari. Unde si hypostitaret naam hypostitaret. Sed Contra. Ga posset hypostitum Creatum ꝑ solam potam obedientiam alienam naam elevare ergo in non temnendi esset hmōi cā sint aia est hmōi cā naalis recipiens qualitem hypnalem et tm̄ ad illam non dicit nisi potentiam obedientialem unde sicut necesse non est in dep agens naate quod reducat de potā ad actum hypnalem ita nec deberet esse agens naate quod reduceret de potā ad actū in modo

Saltem hypna.

saltem supernaturaliter subsistentem Creatum. Ad obiectum negat quod passiuus est ratio obe-
dientiae obedientiali passiua ad recipiendum aliquem actum et diuinitus actiua seu
quasi actiua ad exhibendum aliquem effectum propter quem patet illa esse obedientia:
hic enim sit natura subsistens. Quia potest subsistens recipere actum supernaturalem hoc po-
test mirifice et actus sit naturalis non potest esse obedientialis sed naturalis et consequen-
ter reducibilis ad actum ab agente naturali. Sed contra quod ex facit actus quoad
subsistere supernaturaliter in capacitate passiua obedientiali vt illa reducatur possit ad
actum a diuinitus naturaliter facere potest actus quoad modum supernaturaliter ni potia termina-
tiua obedientiali vt reducatur possit ad actum nisi a diuinitus supernaturaliter Quo quan-
tumcumque esset ipsum exhibere subsistens creatum in aliena natura foret in habitare naturaliter ea
ter esset ille in modo supernaturaliter cum nec subsistens naturaliter exigeret terminare alie-
nam naturam nec natura terminari aliena subsistere non esset reducibilis a diuinitus naturaliter
sicut esset quemcumque exercere localiter quamcumque haberet corpus in distincto loco re-
plicatum esset quoad subsistere naturaliter ea tamen corpus non exigit naturaliter esse in pluri-
bus locis talis esset ordo supernaturaliter quoad modum. Nec potest nisi a diuinitus exercere super-
naturaliter talis potia ad actum reduci ad quam res ordinatur sola potia obediali
Ad 6. 7. 8. esset subsistens quoad modum dicit aliquando posse fieri diuinitus naturaliter sicut
casibus aliquando fit diuinitus naturaliter Ad quartumdecimum in esse naturaliter ex illo quo
fit includitur modus supernaturaliter fieri negat ab agente naturali nam quod modi
fit extra esse rem virtutis naturalis vt Calus quoad substare naturaliter Dum pos-
sit modo potentiae supernaturaliter negat fieri a mirifice agente supernaturaliter sed subsistere
creatum terminare alienam naturam sine includit modum supernaturaliter quia vel ter-
minaret illam a separaret a propria natura et unionem cum aliena et hic intercederet
duplex modus supernaturaliter alter ex parte naturae assumptibilis separabilis a propria subsi-
stentia quae esse non potest cum alicui subsistenti alter ex parte subsistentis assumentis
ipsa separabilis subsistere a propria natura et magis ni alienam, vel terminaret a propria unio-
nem cum aliena natura absque separare a propria et hic etiam intercederet duplex modus
supernaturaliter alter ex parte naturae assumptae ipsa destructo propria subsistentia alter ex
parte subsistentis assumentis nona scilicet suspensionem et subsistentia aliena naturae potuit hoc
casu potest aliquando separari a modo supernaturaliter dicere non repugnat aliquando fieri a diuinitus natu-
raliter Vera igitur Ratio Implicantia Summendae est ex na-
tura subsistere Creatae quae quia esse non potest modo ita adaequatus quod natura ut neq

Dominatus possit alienam terminare stare indicat Magister. Et ppterea dicet hypostasim creatam non posse alienari quia hypostasis tota creata mgr. adequatur ppriæ natæ. Non sic Christus qui hypostasim ad propriam naturam posset se terre sua vt excedentem naturam vt hypostasim increatam respicit natura divina quam excedit extensive et ideo ppt alienam hypostasim terre vt excessiva a natura talia quia singula hypostasis increata quia ab illimitatem natæ divinæ singula intensive et extensive excedunt a natæ suæ sua vt adequatæ naturam vt hypostasim creatam quod totalis adequatur suæ natæ et sic non ppt alienari totalis adequatio rationis a priori humanitatis cui natæ modi q. gaudiam est alienabilis modificatio subsistentis implicat tunc retenta sua adequata modificatione quæ subsistentia alienari modificare sed subsistentia creata est modus natæ qui maior dignitatis necessario non est ad salvanda quæ de mysterio incarnationis fides docet. Sed constat quia ni sic dignitatis modi ab entitate quod ille est actualis modificatio subsistentia non aut sic ut subsistentia creata posset alienari natam tenere non esset actualis modificatio ppriæ sequella patet. Quia si tenaret alienam amittere ppria variaret modificationem ergo variaret essentiam quia ni actualis modificatio constituit non alia esset modificatio aliena alia propria natæ implicat aut variari essentiam rei immutata re haut tenaret alienari retenta ppria differentia non quæ vero talis subsistentia. Tamen sic cum ppria et alienata nata separari posset ab aliena manente tamen cum ppria eadem separari posset a ppria manente cum aliena. Patet esse illa separatio non posset fieri a ppria sequente hanc respicit alienæ natæ non esse actualem modificationem seu aptitudinalem quod est contra naturam modi cum adequata esse constituit actuali modificatione

DICES. In hoc tantum modum distinguit ab entitate quia modi licet separari possit ab hoc vel illo subsistente non tamen ab omni subsistente aut ab omni. Sed contra. Quia suus est alienabilis modi a subsistente quam subsistentia cum identitate ab entitate modi quam subsistentia et distinctionem modi constituere ni hoc quod non posset separari ab omni subsistente non differret ab entitate nam dicitur subsistentia quod non possit separari ab omni modo licet possit a quolibet vel effective ab aliquo corpus ab ubi vel aduratione. Ergo vt adequate differat modus ab entitate debet non solum posse separari a quolibet sed ab omni subsistente.

Obycies 9mo.

Quia subsistentia creata semper dependeat a sui accidentibus ergo et non a subsistentia.

Ob.

Secunda dicm nãm vnitur corpi non sibm vnitur vt forma ad conponendam
naturam sed etiam vt subsistens ad conponendum vnum subsistens significat ipm
subsistm partialis vnius duplicis naturm partialis in subsistm totalis ejusdm totalis.
Tertio Non omnis modus seipso unitur subto Sed tantum illo q̃ est esse nio ad ty
subsistm creatm non est esse vnio ejus non unit seipsa nãm Sed ejus distinctam unionem
ad distinctum subtm non variando esse in quo sed non consistit in ipso esse actuali modi-
ficato nãli Sed in alio quod Unio. Sed subtm. Quia ille tantus modus non indiget
unione qui formaliter est talis, sicut non omnis modus sit subtus abigens sed tantum illo q̃
est esse actus actus. Quia ad 3m. Nego suppositi formam dependere
accidis non suppositalibus formati. Sed non nãm cui tantum accidentia inhærent
in parte sed humanitm Christi ad unionem Nego etiam sui subsistm partialem unius
partialis subsistm corpis sed tantum concomitanter Quod quia unio non unit nisi vi
nibilia modus autem non entibilis distincta unione sua sit ipsa actualis modificatio
subti Ad 4m Nego Quem nam omnis modus sicut est esse modificatio sub-
stantia ita seipso unitur subto ad non omnis modus seipso fit ab agente Sed tantum
ille q̃ est esse ad esse Quia quilibet modus est intrinseca subsistm non aut agens
sit sua vi veniatur subto non indiget distincta unione aut indiget ab agente
sed accepta ipsa actione qua seipsa respicit esse agens.

QVAESTIO. 4ta.

DE MODO VNIONIS EXPTE NATÃE ASSVPTE.

DISPVTATIO QVADRAGESSIMA QVIL.

An qualibet natura substantialis sit à Deo assumptibilis in Vnitatem suppositi. S. Th. a. 5.

Prima sententia. Alber. in 3. dist. 2. a. 2 negantis de nãa Angelica Gradi
Ea in Angelo suppositum non distingui a nãa nisi ut actus aptum sus-
pens supposito Scot. d. 5. Th. 3. p. q. 2. a. 6. Ex q̃ contra gentes. Cap. 53. ad 4m
Ad 3. dist. 3. q. 1. a. 1. Argumentum est qua Angeli non constituunt ex nãa et forma
ex qua determinatis individuatio Sed sunt ipsa formæ subsistentes ergo in illis non de-
finit suppositi a nãa.

Secunda sententia Alensis 3. p. q. 11. mea. 1. Mercen. q. vol. 18. q. 5. Viran.
in sua Apolog. negantium de nãa Verbi. qui plenarie defendit hic via 3. d. 2. a. 2.

q 4. Gabr. Dist. 1. q. 3. a. 1. ℃ 2. Probat Alensis q̃ non ſit elegans nãa ad vnionem cum Deo vnã diſponat ſ. gram. alg nãa irrationalis non eſt apax gre Ergo ſ.
Probant 2º alij. Nulla nãa elegans ſit ad vnionem cum Deo q̃ nãa elegans non ſit ad ſimilitudinem Dei nãa irrationalis non ſit elegans ad ſimilitudinẽ Ergo neq; ad vnionẽ.
Sed Cõtra ga ſciat ſe habet eſſe naale ad poſſe naale ita eſſe hypoſtaale ad poſſe hypoſtaale Sed ſicut non ſit vt nãa elegans poſſit ad eſſe hypoſtaale q̃ dicat limitat. accipiat aliquod poſſe hypoſtale cum omne eſſe ordinetur ad aliquod poſſe q̃ omne eſſe eſt gratt aliquod opus Ergo nec ſicut ſit vt nãa accipiat eſſe hypoſtaale hypoſtaticum q̃ limitat accipiat poſſe hypoſtale ſimendi Deo ad quod cadit vnio ordinatur (exprimat q̃ nihil e ſit quam vnire Deo Ergo quod non ſit elegans ad ſui non ſit ad vnionẽ. Dico Nãa irrationalis non eſt capax perſonalitis q̃ perſona eſt nãe rationalis ſ. ad diuina ſubſtãa. Ergo aſſumi non ſit ad vnitatem perſonalem. 2º dedecet Dei Maieſtatem ſicut eandem humanam ſ. 3º nulla forma vnit ſi q̃ tribuat ſuum eſſe formale primarium Ergo nec vnita Perſona q̃ tribuat eſſe ſuum formale ſubſiſtentiale. Sed nãa irrationalis ſecundũ ſubſiſtentiale capax non eſt Ergo.
Tertia Sententia S. Th. dist. 2. q. 1. a. 1. Capreoli dist. 1. q. 1. Caiet. 3ª a. 1. Scot. q. 1. 8 Contra ipſ. Durand. q. 1. arg. q. 1. a. 1. Major. dist. 1. q. 1. Aured. dd. q. 2. a. 3. Mars. q. 3. a. 1. ℃ recentiores aliqui
Dico Primo aſſumptibilis eſt q̃ natura Chriſti perſonã nãa Angelica Ita S. Th. loco cit. et Caiet. 3ª. Ex quibus dicat Paulo ad Hebr. 2. Nunquam angelos apprehendit Ex quo Th. argumunt poſſe Deum naam Angelicã aſſumere Quidam Ita in Angelo ſupponit diſtinctã a nãa nec eſt poſſibile creatura cui ſuppoſitum non diſtinguatur a nãa. Nam vnitas vnionis diſtinctã Deitatis in operando compoſitum debet ex habitu et operatione vbi vt dicet ab infinita ſimplicitate in operando compoſitum ex nãa et ſuppoſito Sed in Angelis non datur aliã compoſitio ex nãa rei ſubſtalis quam ex ſuppoſito et nãa Ergo. Caeterum S. Th non negat in Angelis ſuppoſitum diſtingui a nãa cui oppoſitum nituntur ſed ad 3m Deo ſolum docet principia individuationis quae ſunt materia multiplicabilis ſuppoſita in eis non diſtingui.
Dico Secundo
Quod Quia nãa ſubſtalis etiam irrationalis aſſumptibilis ſ. a Deo vt vnitam ſuppoſito conſtat vnio nam Deum ſuppoſitante nihil Corpus ab alia et ſanguinem a Corpore ſeparatum Ergo ſuppoſitare poſſit quilibet alium nãa vnibilem experiens. Durand. vnã.
Alenſis

Alentis ponit in Iudice hypostasis corpus mediante dispone relicta ab alia
f. gram manebat dispositum ad unionem cum verbo. 2do Gabr. a. 2. ad 8m. nam ſſ.
se in iudice corpus unitum verbo non p unionem sed inhærentem sed p unionem inhæ-
rentem aliis a quæ corpus denominabatur assumptum unitum verbo. Contra Scotus
pugnat nam nam quod erat ab alia relictum in corpe a caelo ab eternitate aut
negat dispone ad unionem cum verbo quæ hominem tenatur ad subsistam. Contra Gab.
Gotberonem pugnat Scotus quæ docet filium Dei in Iudeo fuisse separatum sed ex S. Th.
q. 50. a. 2. non potuit ea quæ erat sua nam de filio Dei judicari nisi vere unio-
nis sed separari est possibile corpus. Ergo non fit connexione filius Dei nisi vere unionis
cum illo erat vere eiusdem connexit illi concipi nasci mori &c.
Arbitrio 2do Contra à Brixia quilibet subsistit est capax subsistere ergo unionis hypostaticæ
nam hæc nihil tenatur ad subsistam. Ergo quælibet nam est capax assumptibilitatis
sub patet q. omnibus subsistit existit exigit modum proportionatum existendi sua ipsi-
dus est subsistit a qua re distincta non sit illa distingui in subsistit formalitas et effectiva
à forma in distinguetur in subsistit naturalibus et inspectionibus.
Ad primum 2do Contra sed mutt. Ergo Scotus videtur nulla dispone requiri ad unionem per-
sonalem cum Deo. Ad 2dum nego pariter Scotus ad illud probatur nego Scotus q.
posset Deo separare aliquid esse ab aliquo posset de facto ab esse hoc sit posse fieri
Deinde arguebat solum concedit de esse ejus quæ tunc ordinatur ad operari non autem de esse
subsistit quæ solum complet naturam quæ est forte principium operis ut Contra illum. nego
consequentiam nam quia nunc non subsistit sub Joanne non sequitur non posse unire Ergo non est unio.
Ad 3tium inter hypostasim et personam solum est discrimen penes connotata quia illud
connotat naturam rationalem hoc intellectualem. Ipse ergo ex personalitate Joannis et naturali-
tate non fieret persona quia hoc connotat naturam intellectualem fieret tri hypostasim quod ex
subsistit et quælibet nam resultat. Lege Scotum in 3. dist. 2. q. 1. 9 Contra istud
Ad 4tum non magis foret Gabriel Deus per lapidem assumptum est p communicationem
denominationem quam in assumptum mortuum est. Quia Ge hoc nullam argueret unionem
ut nam Petri Dei solum denominationem provenientem ex tali unione.
Ad 5tum replex d Sancti Thomæ altera naturalis rectitudinis ordinis ad actus liberos
exercitos et huic nam rationalis capax non altera disconvenientis ex Deitate
sequeretur vita nam assumpta non huic debetur illi peccatum cultus et adoratio et
huic caprea est nam rationalis licet capax fuit corpus Christi quod etiam ab ea separati

pcipiari cultu et adoratione latrie erat adorandum.

DISPVTATIO XXXXV.

An partes substales sint per se assumptibiles à psona diuina

Duplex est genꝰ partium substaliu. integraliu et essaliu dorum ꝙ Contromersia est An sint ꝑ se assumptibiles ni toto vel extra totum.

Prima sentia Vasquez. Dis. 80 cap. 8. 82 et 83 cap. 3. Cabr. Dis. 4 a. 1. asserentiu Partes essales assumi posse ꝑse huic in huic extra Compositum una excepta anima rationali que quo modo existit separata à toto assumi nꝑt ꝑ se extra Compositum non ait ni compositu ni quo non subsistit subsista ꝓpria sed subsista totius ad cuius assumptionem dicitur ipsa quod mediante assumi dicitur ꝗa subsistere non ꝑ partis sed totius nihil autem ꝑt à pbis assumi niti quod subsistit.

Secunda sentia Maior. n. 3. dis. 1. q. 3. et 4. q. 1. Ruuius Disp. 17. sect. 8. asserentiu Partes substales tam essales qm integrales separatas à toto esse ꝑ se assumptibiles addit Ruuius formalmodales conuiuentiales cum toto non esse ꝑ se assumptibiles nisi unde totius ꝗa ait conuiuentia cum toto non sint capaces subsistẽdi ꝙ perdet à mãa vltia sustentante que dependẽ purgat cum subsista quæ dicit mdependentiã à sustentante separata ꝓpria amittat dependẽtiã à subto et sint existentes possit.

Tertia sentia Medina a. 1. affirmantis vtrasq; ptes esse assumptibiles ꝑ se excepta mala que ꝗa existit existẽdi forma non est ꝑse à forma separabili.

Dico primo. Partes integrales tam separate qm conuiuentes sunt ꝑ se assumptibiles probatur ꝗa sent ꝓpriam subsistam ergo non solum separate à toto quo priora sent nacti totius sed etiam conuiuentes cum toto quorum sent nacti sint ꝑse assumptibiles mdependenter à compartibus vt caput mdependenter à reliqs membris nec ꝓterea dicere Deꝰ caput aut ꝙpitatus non prior est fabricã totius supposita aut nãe completa personæ formæ informantis vel partis integrantis quæ facte non mutantur partes verbo dei solum vt subsistentes.

Dico secundo. Et Deus ãbi mediante unite ad ly personam omnes ptes essales tam separatas qm conuiuentes cum toto Ruuius ꝗa tam separate qm conuiuentes sent ꝓpriam subsistam nec cuius subsistiã sit diuina. Verbi diuini. Hãa Monalis separate sint ꝓpriam subsistam aliog non posset subsistere subsistã pbi ergo etiam conuiuentes ꝗa per conuiuentiam ad corpus non amittat suas mimisticas essentiales aliog ꝑ conuiuentiam ad illud non sint capaces subsistẽdi et talis subsistã ẽ phibita cum ꝗa

dt ꝓpriam

dñe g partiendi subsistẽ tm̃ qa etiam maã subsistit alioq̃ non posset facere vnũ subsistens cum forma maãli Ergo supponit ri maã aliam subsistam ppria: lem Ergo et maã est assumptibile p se quod no etiam forme maales ppe non etiã sor sent ppriam subsistam alioq̃ ex illis et maã non fieret vnum subsistens completum cum eis pharum sit maam sere subsistam ppriam. Tm̃ quia Completum subsistens totale cum aia rnali nisi etiam forme maales sorent mas subsistat pliales non posset maã eum Componi vnum omnibus facere vnum subsistens completum sed manere tenet cum sua subsista partiali et incompleta Contra ppũ vnũ. 2do sequeret non fuisse assumptum sanguinem a ppo hm̃ qa vt Alanthor opinio fert sanguis neq̃ vt Comunitas informatur aia rnali sed ppria maali hm̃ qa etiã separatis ri Qdus fuit nihil vnibus ppe ri aut forme maales non sorent ppriã subsistam non potuisset assumi tota maã sanguinis sed sola maã S.ti a Qui ri Ca subsista Formalis non dicat ppriam maiq̃ independam sed sam dumtaxat qua é ppria ipsis et hic qua non Constitit formalis rão subsistendi sicut ea tantum independã é de ista maã aut formal qua est ppria maã aut forma hic qua non Constitit forma: lis rão maã aut forma sed hec est sola independã a Verbo hic supposito quam retinet forma maalis etiã vnita maã a qua licet dependeant ri vnũ subsistẽ rentã ri vnũ terñ. Non Xpus nam sa tantum independã est ppria subsista quam habet vt subsista é formalis sed hec é sola independã a Xpo sic supposito non aut a subsi: stẽtio qa hec Comũis ops alijs rebus dicã rnali maã et alijs Quibet subsista Completa que independam dicunt a substo sola aut independã a Verbo et supposito é Pro: pria subsista. D I C E S. Esse ri se et esse ri alio suas modi re: pugnantes Ergo non pt esse forme ri substi et ri supposito vnius qa illud ri alio p se foret ri se. Ch̃ ergo Anb̃ qndo esse ri se crasse ri alio fundat ri dnicia dependẽtia ri ordẽ ad dnicias Verbi aia rnalis est ri se p subsistam et ri substo p informarem.

D I S P V T A T I O X X X V I.

An forma accidentales possint vnire sibi subsistas mi.

Prima sententia Mayr. ri 3. dis. 5. gl. Basole dis. 2. q. 1. a. 2. Quar. Rip. 4. Scot. 4. Vasq. Disp. 30. Cap. 6. Fabr. a Cordi. 5. et 6. Regan hic. Fundtm̃ qa accidentia non é capax subsista Ergo neq̃ mãnis subsistentiã qa sor tenabit ad subsistam. Anb̃ Quia subsista est ppria etas subsie et distinguit Contra accidens Ergo non pt competere accidenti sicut ri sor entia quæ est ppria etas accidentis neqt competere substa

Secunda Sententia Martilij m3. q.3. a.1. Almaz Chir. 2. q.2. Gabr. disp.1. q.2. a.1. Medina a.1. affirmantium Suchmat Chreeby Tit.1. q.2. a.4.

DICO PRIMO. Non repugnat accidens separatum vnione hypostatica immediate vnire Deo Verbo. Et ga vt accidens vniatur immediate vniat Deo non est necesse vt recipiatur p modum subsistentiæ sed sufficiat si p vnionem accidentalem sibi proportionatam terminetur hic ad illum tanquam ad terminum a quo sustentaretur ni esse. Hoc non implicat Deo Constat ga vt accidens vniatur Personæ subsistenti non est necesse vt vniatur p modum subsistentiæ sed accidentalem sibi proportionatam tangat terminum huic dependens Ergo nec vt immediate vniatur Deo ga Deum non supplere vt hypostasim modum vnionis accidentalis cum subsistat sed solam terminationem subsistentiæ haut de facto non supplet vt hypostasim modum ex parte humanitatis vnionis sed solam entitatem terminationem ex parte suppositi. Hoc patet. Et non implicat ex parte accidentis ga hoc est aptum sustentari à subsistente neq; ex parte suppositi Deinde ga sustentare accidens non p modum subsistentiæ informabilis sed p modum termini sustentabilis nullam involuit imperfectionem. Confirmo. Ea Deum non solum teneat dependam humanitatis ipsa habet vnionis substantialis ga vnio non minus cum sit modus quam accidens indigebit subsistente igit si pt Deus supplere vicem subsistentiæ sustentabilis respectu vnionis Ipsa modificans potent supplere vicem subsistentiæ respectu accidentis Ipsa informationis.

DICO SECUNDO. Non repugnat accidens Consecratum vnire Deo Verbo Et pt accidens retinendo eam informationem vnionem ipsi subsistenti sustentari à Deo Verbo sint ob hoc diversi et ens separabilis ab alio nam accidentia Eucharistica fiunt tale à corpore Christi non informante Contra aia informat Corpus et non sustentat ab illo Ergo posset accidens sustentari à Deo et informare ipsum subsistens Et sustentari dispiagit ab informare nec unum repugnat cum alio Et Deum supplendo sustentationem non tollere ab accidente informationem ipsius subsistentis non haut pt Deo effectiue supplere sustentationem non tollendo informationem ita et formaliter. EX HIS Deducitur PRIMO. potuisse Deum non solum terminare dependentiam formalem sanguinis quam hypostatica vt de facto terminant sed etiam quam subsistentialiter Et ga forma panis non solum pendet à subsistente in quo terminatur sed etiam à subsistente in quo sustentatur Nec aut tur illam de facto non terminant sicut nec dependam accidentalem humanitatis ea est Et nec illa necessaria erat ad subsistentiam mysterij et aliunde Deus valuit sustentare à Deo pris his subsistentibus.

Secundo

Deducitur 2da non posse Deum ternare dependam ab alio nisi percipere nec coniungere nec separatim posse autem ternare dependam ab alio nisi res. peccari q simul fiat eadem terminetur Primum constat qa ens modificare ppium subtum adhg respiat nihil preter ternum & aut posset modg Gen: sfens ternam ad hypostasim Dei aut desinere esse modificare ppium subtum et respicere nihil preter Ternum et hoc actualie modificando subtm et respue ad nihil preter Ternum non est ei facile aut modificando ppium subtum diversificando nihil preter Ternum Ideog ternarie ad hypostasim Dei et hoc prior modificando et respue non esset illi adequate cum Deus illum posset alium recipere Secda patet qa si Deus esse terne nisi hypostatice staret et unionis hipostatice Qa qa si Deus deberet vnionem qua respicit Reipsum & nihil preter ternum hippostatice, vel hipostatam Ad Primum opponitur sentie Concedo accidens non esse capax subsie nisi mediante hipostasi seu hypostatis qa hoc exigit ratio Dicitur assumptibilis forte suppositabilitatem qua est ppria subsie, esse hi capax subsie sub ratione hipostatis Ad 2m dico Corres. pondet assumptibilitati hipostatabilitas quę est cuiti accidenti modo et subsie nisi specifice vndo Concedo nisi veritatem qa & modus existendi ppriu accidentis non posse convenire subsie stanti nisi sub ratione subsie convenire pt accidenti pt illi convenire sub ratione hipostatis sub qua convenit accidens cum subsia non quaruis subsie pt vt sic non dicat formalitatem nisi vnitatem hypostaticam qua tenus hi subsie est non modus sed est subsia increata dicit ordinem hipostaticum distinctum accidentis et substantie nisi specifice nisi sua esse

DISPVTATIO XXXVII.

a. 2. An natura existens in propria personalitate possit assumi.

Prima Sententia. Bannes 3. 2. Dis. 5. q. 1. a. 2. affirmantis fundm

Esse quando in subiecto non pugnant posse nec actus talium potentiam repugnabit Deo nunc: pugnat in subiecto non posse manere ad ppiam personalitatem et subsistentiam cum Divina Ergo Conclusio Qa quod actus sunt diuisę nunc non repugnat simul subiecto manere in pho & in posse esse simul qa sunt actus diuisę nunc Deo

Dato non repugnat naturam ppriatam personalitate subsie ppriam personalitate Deus Ergo recipiat naturam personalitatem ppriam personam Divinam Consequia patet qa personalitas Divina specifice complet & terminat naturam in ordine subsistendi quam creata seu assumpta Divina adhuc personam pt patet. Ergo B. Nata Divina assumpta prout adhuc personalitate Divina

Ergo nãa Creata g sonta g pria adhuc psonalitas est aliena.

Opposito 2o tenta est Constare contra Hedbg. Allen. 3. p. q. 4. mem. 6 ad 2m. Sth. 3a. q. dis. 5. q. 3. a. 3. Capdi. in 3 dis. 1. q. 1. a. 3. ad 1m. Paluel. q. 3. a. 2. Faith. q. 3. a. 6. hic Medina ibidem ad 4m. Bonau. in 3. dis. 6. a. 2. q. 2. Scot. dist. 1. q. 2 ad quod. 6. a. 3. Lucc. dis. 5. q. 2. a. 2. Mayr. q. 3. Murc. dis. 6. q. 4. a. 2. Bassol. q. 4. Oviedo q. 3. ad 2m. Mariani. q. 1. ad 3. Granada q. 2. a. 3. dub. 1. ad 5m. Arg. q. 2. a. 3. ad 2m. Fabr. q. 2. a. 3. Dub. 2. Zuaij dis. 14 Sebast. Valen. q. 7. Pun. 3. Vasq dis. 33. Cap. 2 Albertini Corol. 3. ex Godicam. subtil. Ragusa dis. 13. Cabr. q. 3. a. 3.

Pro Explicone 2pte assumi, pt psona Creata duo modo reduplicative assumendo ps: aliter Creatam aliomo ps affirmatiue assumendo nam non assumpta psonalitate in utroq; igit sonta negant Scholastici psonam esse assumptibilem.

Ista 2da Pars Implicat assumi psonam sonta Quam ga psonalitas est modus Constituens formaliter in actuali independia ab extrinseco supposito licet assumendo, non fieret actu dependens ab extrinseco supposito Ergo desineret esse psa. Pro Constat Nam aliqua incommunicabilitas est de essa psonalitis non alia qm hoc cum quibus alia rejsam non desinat Quia ga ea independia est de essa psonalitis qual for: maliter Constituit psonam in esse psonali Sane aut formaliter Constituit g independiam ab alia psona non sua tant sublata tollit, não psonal Nos Later non assumi ad hoc nisi ens dum est assumi ad dependendum a supposito Ergo implicat assumi ad subsistendum et non formaliter dependens a supposito. Consequa hui syllog. Patet Nam sua actualis independia est ipsa formalis não psonalitis Cum ea psonalitas sit modus modus aut ejs alter Constituat in actuali non in aptitudinali modi Sane seu terminu Creata actualis independia ab extrinseco supposito Creatur ejg essa Sicut ga Creatio est actualis independia a subto implicat fieri dependentem a subto etiam pot: hui ens modum et Contra ga eductio est actualis dependia a subto implicat etiam pot aliqm modum fieri a subto independentem.

Ad 1. Objectes Primo psonalitas Creata adeo pendet a Deo Creata Cum sit modus ipsius Ergo non pt Constituere in actuali independia ab extrinseco supposito Ita repugnat non esse actu dependens et independens Patet ad 1m Consequa ad 2dam Nego repugnare eidem esse dependens et independens respectu diversoru et ipsa psonalitas Creata dependes subiective inde independens terminative hinc dependens in ratione cãe naalis independens in ratione cãe formalis terminative seu Objective Sicut Creatio est independens subiective dependens effective et terminative

& formaliter ê humanitas est dependens a Xpo hypostatice independens subsistentiâ

Objices secundo. Vnus modus unit subtô alium modum ergo unus ergo est subsista. unius hypposito alium modum Ad. 1. negando consequentiam non unus ens alterius hypposito destrueret rationem subsistendi formaliter qd ê actualiter independens ab alterius hypposito subsistere. Ad 2. Ad Dnô ê enim omnis modus seipso unitur subtô sicut omnis actus seipsa sit ab agente alicuius actûs uniretur cum forma cuius est actus medio aliquo modo nam actus non est formaliter unus quæ tota ratio non indiget nec ut unatur seipsa & talium non etiam eadem modus quo actus uniretur sino modo deberet fieri distinctio actus actûs cum sit qd reale distinctum à suô modo praecise posterius fieri distincta actione mentis sub actus qua fieret hic eadem modus deberet uniri cum suo modo modificato nec ita cum non sit ratio qm de suô ê mentis hic 85 modus fieri distincta actione ê hic ni distinctum. Ad à Prior est. qa omnis modus est actualis actualitatis subiecti ergo seipso immediate modificat subtum sicut qa actus est actualis dependens ab agente & ipsa fit ab agente & aut uniret primum medium non esset actualis sed aptus actualis modificatio subtî qa non respiceret illud ergo &c ut quod ab bene ens nonen subtat non est modus qa non respiciat subtum immediate ut quo sed mediate ut quod.

Dices

Modus fit ab agente distincta actione ergo unit subtô distincta unione ergo consequens qa modus non respicit formaliter agentem ut respicit formaliter subtum sicut qa actus respicit formaliter agentem neque fieri distincta actione ergo ni sentia distinguen actione et unione.

Dico secundo. Implicat assumi personam etiam concomitanter.

Prima Implicantia est Valentiæ Definiunt Concil Contra Nestorium ê Chm non esse personam Creatam ex eo quod sit uncreata ergo supponunt illas implicare aliquo nulla fieret consequentia Sed Contra qa Concil solum definiunt de facto nam fuit tunc erat Catholicissima Contra Nestorium neq; possunt ea ratione ex naturali repugnantia inter personam Creatam et uncreatam sicut ob similem repugnam naturalem Sanctissimi Can. definit totam substantiam panis et vini transubstantiari in Corpus et Sanguinem Chi cum ni absolute implicet manere Corpus et Sanguinem Chi cum substantia panis et vini sub ipsorum accidentibus Et Ad ê qa valde evidentia fundata in naturali repugnantia vel connexione cum subtô revelato est sufficiens ad explicandam assensum de fide Non ea evidentia sufficiat ad explicandam assensum de fide quæ sufficiat ad faciendum obiectum evidenter credibile humano nô sed tali evidentia fundata in naturali re-

repugnãa vel connexione cũ nobis revelato sufficat ad fundandum obsentũ eidem: ter creditile humano mõ homo ex indignat ad credendum modo sibi accommodato p̃ eundeam naalem aut moralem et contegnũ Dei g̃ revelantis obsidio se accommodat modo humano cum veritate explicate revelata conjetur etiam revelare oiã quae ni ea naalia contineatur p̃ede cum sal vente explicate revelata Cuius est p̃mancreata mpliatè etiam revelata è Sor ab a Cuius non est p̃ona creata ga ob naalem repugnan mpliatè continetur mhã unde p̃t Ponti: fia esse sufficiens motivũ ad p̃mendam illam de fide credendam.

Secunda Implicantia Scotistarum ga ni secta Sent m 3 dist 1 q 1 § ad 3ae: rendo quod formale Complet naam ni unde p̃ona é negatio actualis et aptitudinalis dependẽs ab extrinsecũ hypostatum sed huic negationi contradictorie pugnat ad: alia dependẽa ad hypostat p̃ hic ergo mpliat naam Creatum pendere in hypostasi p̃ha et unitum subsistere in Spiritu. Sed Contra. Nam falsum é p̃sonalitem ipsa naalia addere solam negationem hanc q̃ p̃sonalitas mereata addit aliquid positivũ ergo et Creata aliquid mpliabit p̃fectius foret p̃ona Creata ga ni creata. Tum ga potius in humanitate hypostat aliquid positivũ nam exhibet sectum immediate ut terminum positivum. Complentem naam hypostat aut fodet rationem p̃prie personalitatis alias non vinceret illi suã p̃fectionem ab ipsa exigitam. Tum ga sequeretur ex humanitate et p̃ho non fieri unum p̃ se ga unum p̃ se fit quando alterum extremorum est in completum ni aliqua unde subpali positivũ sui ga Completur ab illo extremo si aut personalitas adderet nais solam negationem naã esset in completa sub tota tabsistere subpali positivo ergo non posset facere unũ per se cũ p̃ho.

3tia Implicantia Durandi et Capreol. quae mihi è desperata tum Eadem naã posset p̃ona duabus p̃sonis Christi non aut Creata et mereata Ga Suppositum in p̃prio supposito deberet assumi ab unitate subsistere in alio quã repugnat eum p̃prio subsistere in se ab assumptione ni una p̃ona mereata non obstante assumi unam subsistere sed ad unitatem dumtaxat terminus relativus hypostaticus et Christi p̃sonas non subsistere p̃ distinctas subsistias relativas sed p̃ unam absolutam.

Sed Contra Tum ga falsum é p̃sonas Christi non subsistere p̃ subsistias relativas nam p̃ eas subsistunt p̃ quas Constituunt p̃ eas Constituunt p̃ quas distinguuntur ab invicem aut p̃ subsistias relativas ergo p̃ eas Constituunt Tum ga non assignatur ratio cur repugnat naam subsistere in p̃prio et in alieno supposito.

Quarta.

Quarta Caietani Implicantia. et tredrus Ga personalitas creata est modus intrinsecus naē modus aut ob intrinsecam connexionem cum nā necessario assumit cum assumptione nā implicat aut personalitas sorte assumi ps. nalitas aut increata cum sit Entitas non necessario assumit cum assumptione nā ideo sit nā prata vna personalitas Xpi simul personam alijs Sed Contra.
Ga cum modus ad se sit indifferentia nā non est necesse vt simul assumat cum nā sicut non est necesse hi nā personata ybo assumere vt sit simul cum nā assumit ipsam ex nihilo ad verbum. Quinta Eiusdem et Caiet. Ga personalitas creata terminat naam ipsam adequate nil enim est extra hoc non aut increata Sed Contra Nam Enuq; ita nā mignitur.
Sexta Implicantia Durā. Gabriel. et Aure. subsistentia absoluta excludit aliam subsistentiam ab eadem nā subsistentia ybo relatiua non excludit contrariam alterius subsistentie relatiue ab eadem nā ita subsistentia creata est absoluta increata relatiua Ergo ps. Sed Contra Ga non assignatur sufficiens ratio cur subsistentia creata ex eo quod absoluta est excludat ocn aliam subsistentiam ab eadem nā nam multi inter subsistentias relatiuas concedunt absolutam Dei que tn non excludit aliam relatiuam ab eadem natura Divina.
Septima Implicantia Ricc. Marsil. Arg. Iuonij Gasq. et aliorum contra Ga p subsistentiam personam nā sit in se et p se ps assumptionem aut in alio implicat aut vt eadem nā sicut in se et in alio nam quicquid sibi modificationis positiuis ens in se includat negationem alterius sicut Animalitas et rationalitas in Petro et Paulo non ens sit accidens sicut modum essendi p se et in seipso subsistendi sit aut eadem nā supponatur pluribus suppositis extrinsece Ga omnes illi modi faciunt vnam nam esse in alio non repugnat aut vt eadem nā sit plurib⁹ in alio sicut nec quod accidens sit in plurib⁹ subsistit. Hec ratio Probabilis e mihi tn plene no satisfacit Tum Ga posset eadem nā creata saltem plurib⁹ subsistere suppositis Propter Ga nullum esset alterius repugnans tum ga non apparet manifesta implicantia quia ming nā possit vnā duobus modum esse p se et in alio sicut forma materie est p se terminatio in subto ybo sustentatiue et accidens esse possit p se sustentatiue in alio. Deus efficienter sustentet in subto informatiue forma eadem subsistentia Xpi nā subsistentiue in qua perdet et in se terminatiue. Cum Ga non ming nā perdet a Propria sup positalitate que est p se formaliter et cum similitudine quam habet cum alieno et que champ se p se forte

sed non implicat pendere et pon p se a plumbeo ab omni. Ergo nec a gpio etc.
Hoc Ric refert quod illud subsistit vnitas hic modum non vnum facit nisi p se ternando illig deperdam (Confirmat Scam ex Dario q nisi subsistit posita vel ab Angelo posset Angelus supponitari à Deo cum tñ supponit Angelus modum Ergo etiam constituta p se p gpium modum posset supponitare Deum ea modus tñ e intrinsecus hinc extrinsecus hinc subsistit modificat p mediatam nisi creatam sui faciendo subsistit tale intrinsece et mediate.
Unde cum Aoren concedo modum esse di p se esse nichilo et negoro modi esse in alio ni subsistit tñ mediato non ni subsistit mediato sicut albedo esse nichilo negorem nigredinis in corpse quo est subsistit mediatum non aut in subsistit in quo recipitur et vido posse ni Eodem subsistit esse et albedo et nigredo simil.
Ad tñ Scotus disponitur ê ga cumitas et reducendo multa sese excludunt ad eadem linea non diuersi spacij quod contentant cumitas ch esse pendet à tali spacio quod necessario tollit retinendo, recludendo ergo à tali spacio quod necessario tollit cumitas ê ga actualis respondet negat esse sue actualis tamen implicat contra actualem cumitatem in linea sue talis spacio esse importare eadem vide implicat subsistit sicut sursum et deorsum in tellum assentiri et dissentiri eidem obto modus aut esse di p se et in alio sane implicationem non nicolunt Ad rdum nego accidens tñ diuersos modos non posse misceri esse p se non vel misceantia dicat informare accidentalem et sic non implicat accidens existentiari independenter à subto ê informare subsistit vel dicat dependam à subto et sane posset admittere duos modos existentibilitatis alterum dependentem à subto alterum independentem omnino adequate sicut dicam à tenta Duns non vult cumdem esse pendere à plumbeo cum sit adequatis.
Hoc igitur Implicantia vid. est. Nam implicat nam vltimo completam subsistit assumi ad faciendum vnum p se cum alia substa et nam completa nam Creata est vltimo completa subsistit p se p gpium p mediatam Ergo implicat illam assumi cum gpio p mediate ad faciendum vnum p se cum supposito increato Nec latet ga subsistit seu gpialitas est vltimum complens entitatem subsistit post quod gdcd adueniat aduenit p modum accidentis Sed subsistit sum à posterioni Ideo negauant duas nam specifice aut individuas completas vnire ad faciendam vnam nam ga ambæ in eod nam sunt vltimo completæ sum à Deo ga vtra duobus sit

Unum p se

unum p se. essetur negatur ut alteruum extremum p se attur in aliqua p fectione ge
per se exigit aliq non p fectionem à p fectionem illy unde non magis fieret unum p se ad
unio quam cum altero horte gado aut ultimq extremum est ultimo completum sub
stat. neutrum pt p fici alterum sin p fectionem ab ipso exigitan cum ultimq
dispositum completa p seipsum sine ordine habuit illud axioma in duobus quibus
completionem pt unum p se quod no solum intelligi naturaliter sed etiam supernaturaliter
supernaturaliter debet substare p fectionem ut faciat unum p se cum alio quam p fi
ctionem implicat recipere substare quod est ultimo completum substare non hoc ut
pt substare recipi nisi exigatur non pt aut exigi ab eo quod est ultimo completum nec
alio pt natura sua p pria personalitate esse ultimo completum natura non aut obediential
non si res supponatur bene cum p fectionem naturae geny p pium ultimi competente rei obe
dientialiter exigere poterit ultimorem p fectionem subsistendi aliq quodlibet facere pos
set unum cum quolibet quolibet ch res set negotium quilibet si quae non est ipsa una
qua conjungi posset ac faciendum unum p fectiq istam naturam Collige ex dictis Cap. 22.
Aliq haec sunt ipsa quod assumitur habitat ad aliqd completiq ipsum si completum existens
quod est contra naturam personalitatis quae naturam completionem importat.
Ultimo assigno differentiam cur natura personata personalitate possit personari et facere unde
se cum personalitate Christi non aut persona personalitate propria humana personari et facere
unum p se cum alio extra p pria personalitate à modo modificante aut non pt in esse subsistendi
et non dare illi totum humanum esse subsistendi sed tam de esse modificante unde mi
plicat modificare et non adaequate modificare aliq sic ita quod possit non mo
dificare non esse alterius ab aptitudinali modificata cum igit esse subsistendi personalitatis
sit complere natam ultimo subsistere implicat natam esse unitam subsistere personaliter p
quid et non esse ultimo completum subsistere ac quide recipiam ad constituendum unum p
se cum alio supposito non minq quam nata completa specifice vel individuata esse pro
pria ad componendum unum in rore nata cum alia nata extra specifice vel individuata
completa personalitate pro increata cum sit terminus creati dispiciens, à nata esse pro aliq
esse non sufficit in actuali rore faciendi unum p se cum nata creata posset illam na
dequate supertare non explendo totam exigentiam qua set nata ad p pium personaliter
ac quide relinquere illam ultimq completionem p aliam subsistam si creatam à qua
pt subsistere p pie et consequenter facere unum p se ei illa, nam cum omnia ea nata facere
pt unum p se ei quae pt subsistere p pie. Quod aut personalitas si creata possit participari

tantum assumptam naam ꝑficere ꝓbr̃. Ga ꝑsonalitas non solum terminat ad dñá
subsistentiá naám. Ergo licet illam non ꝓficiat ꝓprie ꝑficere quoad terminum ga illam
ꝑficit sapsa formaliter media unione vt conditione tantum ꝑ quá illam ꝓprie ꝑficere
quoad subsistam ga sane ꝑficit media unione vt unio formali que ꝑdicit ꝑfectio-
nem vel minus ꝑfectá adequata vel nó adequata superabilitati naturé.
Confirmo: Nam possunt duo subtá attemperando concursum subsistentiæ unius acci-
dentis et duas formas subsistentes informare eandem naam Ergo et duo gradus unius
subsistentiæ eandem naam. Ad vim Dicitur non posse naám humanam Xpi
concursum hypostaticum quo nunc subsistentiá ad ipsum unionem Verbi ad faciendum unú
ꝑ se ga sibi tales concursus sit adequatus subsistentialitati náli non relictis ni ea
exigentiam ad alias ꝑsonalitates. Juxta Sanctum Thomam
Dicitur quód sicut nam humanam Christi dicat eandem naam assumi posse a
pluribus suppositis Divinis non aut á Verbo et ꝑprio explicanda é uixta mam
rationem ga possunt plura supposita Divá attemperare concursum hypostaticum non ꝑt
aut ꝑprium vt potè in actuali modificatione consistens cũ ga nam Ultimo Com-
pleta non ꝑt assumi ad constituendum unum ꝑ se Ideo s. Scotistica pro
gradu negat naam posse ꝑsonari pluribus ꝑsonis Divinis nec non ꝑprio et Divino
simul intelligendo ꝑt de ꝑsonalitate totali et adequata singulari ꝑsonæ non aut
ꝑtiali et inadequata qa pro ꝑsonari ꝓprij suppositi necessario ꝑt adequata cũ ha-
bitudo importet naam personam ꝑprio ꝑsonalitate pertinenti aliena.
Obij cies Non implicat quidem ꝑsonam adequate conformatum ab una entitate ad-
equate etiam conformari ab alia Ergo nec naam adequate suppositatá ꝓprio sup-
posito supposituri alieno. Ad Edgd ꝑt de Ente negando consequentiam: dis-
cursus qa naá debet facere unum ꝑ se cum supposito non aut ꝑficiendo cum adhuc vide
ad illud naá de exigentiam subsistendi quæ non ꝑt unum ꝑ se ad esse aut
Reficiat vt ꝑficiá exigentiam accidentalem non ꝑt aut naá terminari ad esse subsis-
tens ad ꝑfectionem que non caret qa non ꝑt subsistere ordinari ad suppositum.
Ad 2um Rationis Concedo nunquam adhuc repugnare gradui Eodem non re-
pugnante potè negari nó posse repugnare adhuc simul gradui in eodem non repugnante
potè simul qa ꝑt esse repugnantiá ni adhuc crimen non sit ni potiùs Vt In
corpe est nachis potè ad descensum obedientialis adhuc sum nihil nulla sit potè
ad vtrumq; simul In intellectu est simul potè ad errorem et scientiam non ni ad alterum error
ans et scientia ni:

nis et sera similis. et ni quouis ente creato similis est posita ad esse ē non esse ēt
ēn non est ad actum essendi et non essendi similis. Sed confirmanda negotorea
nam onoret aduersus error et falsa sint ductus diuersa nihil tñ requirunt similis esse
ad ēt hoem nego cautelas sed dicit tales actus possunt esse similes qa non sunt repugnantes
subsistere aut in ppria et in aliena suppōsito repugnat in ordine ad salutem unius g se.
Ad rationes conclusiones dicis ad 1m nego cōsequē ad diuersimode qa nā diuina est essentia
operandi g deductiones manentes intellus et voluntis qa ps esse plurales terminū
ad suppositū de quo operatio proprietat esse in diuinis tangm in terminis subsecundis nā aut
creata solum proprietat esse in supposito vt ni eo completo exaptat sed ppriū completo existit.

QVAESTIO V. ET VI.

DE MODO VNIONIS EX PARTE PARTIVM.

ET

DE MODO ASSVMPTIONIS QVANTV AD ORDINEM.

DISPVTATIO X. X. X. V. I. I.

An uerbum assumpserit immediatè oēs pter nāz suā.

Quadruplex est genus partium ni nāe suæ, essentiæ ut aia et corpus, integralium,
ut q humores sanguis, phlegma. flauu, et alia bilis, grantium et dentes ungues
capilli. Excrementitiarum ut lachrimæ saliua sudor. q. licet aut certum est
assumptas fuisse suas qa essentia constituunt humanitatē ita midubitatum est non fuisse
assumptas propriemat eo quod illæ ad integritatem suæ nāe non spectent cuius signum
est qa non resurgunt cum corpe gloriosa. Controuersia igit est de intermediis et de
pue de sanguine cuius nomine veniunt reliqui humores. Prima sententia Durā
in 3. d. 10. q. 1. num. 19 Rocc. in 3. dis. 2. q. 1. ar 2m. Gabr in Canon. missæ lect. 92.
lit k. et Suppler. in 4. dis 44 dub. 6. q. 1. Negauerunt sanguinem fuisse immediatè a vbo
assumptum Durandus qu non est actus pars corpis humani est ēn hoc ibi. Alimentum
alimentum quod est tantum in potē pars. unde 3. Ph. q. 11. a. 5. ad 1m hoc asignat dis:
crimen inter carnem ossa et sanguinem quod illud fiunt actu ptes corpis non transmutabi:
les ni alitab hoc ipo est potē tant transmutabiles in ptes alimentū et ideo aut non assumpsit
nisi quod est actu pars humanitatis. Secunda sententa Caiet.
q. 54 a. 2. Sylues. in Rosa aurea Prae. 4. q. 31. distinguentium aspen sanguinem
nutrimentalem, et hunc negant fuisse unitum i vbo assumptum et ideo a hac as:
sertione manifeste semp recedit i vbo Durandus Ita quia non est de uentia et integritate nāe

nȭ fuit postponer primeleg. non resurget cum corpore suȭ gloriȭ.

Terta Sentia Thyron. in 4. dist. 43. q. 1. Abul. parad. 2. cap. 48. et quo nitūr̄ tpe Xpi dū apud Ephes. affirmantiū sanguinem fuisse eidem hypostatice unit. ipso ante separonē. post seporē. qz a corpe fuisse a ipso diuisum. Fund.m̄ ga alioq̄ dcs sanguis recreetur in tribus effusib. nascent. tenia corruptio fuit dū sanguis in sepulchro descend.

Quarta Sentia S. Th. quodl. 2. a. 5. Cajet. in 4. dist. 15. q. 1. a. 3. ad 6. Soto dist. 10 q. 1. a. 2. Dominic. de Flaminiis lib. de sangre Christi Mediol. q. 6. a. 2. Lemos Dis. 15 sect. 6. Vasq. dist. 36. c. 4. et alii q affirmantiū totum sanguinem fuisse assumptum nec illum fuisse q separatum a corpe dimissum.

DICO PRIMO Thus sanguis fuit a ipso assumptus. ē Certa cõ opposita Durandi, opinio a Cajet. notatur et erronea et hereticā a Med. et modernis: hinc error a Durando erronea a Vasq. digna tenentis non a Cathr. digna erroris et hæresis censura. et sane ad minus tenentur ē notam effugere non sit cum fide catholicam modum loquendi Ecclie. et Concilioq̄ q eodem modo asserunt ipsum carnem assumpsisse et sanguinem. Tū carnem assumpsit nihil ergo et sanguinem. 2o Clem. 6 in extravagant. frigentibus non fuerat nigt sanguinis medicam quæ tñ ppter mysterium ad ipsum pro redemptione totius generis hūi sufficeret q. nec intelligi pt de minore mediata quæ satis erat ut quibus hūi esset misericordiæ valoris et dignitatis grandis nam sane aliorem mediatam habent eriam lachrimæ et sudor cum hūi sanguine. Item misericordiæ Xpi q nobis oblati fuisset soli sanguini ob misericordiæ soli nobis oblatæ quæ non erat cum lachrimis et sudore. Thio sequeretur non eodem modo ipsum ex ea consecrationis ipsum q concomitantiam sub speciebus vini atq. ex sub speciebus panis nam sub speciebus panis est p mediatam concomitantiam corpis a ipso mediati assumptati sub speciebus autē vini. talem esset p mediatam concomitantiam corpis quo fit ut si in hidria contentum fuisset nullo modo ipsum assumpsisset sub speciebus vini qa in hidria sanguis erat separatus a corpe ergo non potuisset illud accipere sub speciebus dixi q concomitantiam corpis unde nullo modo assumpsit. non esset nisi verum sanguinem. 4to sequeretur in Christo fore aliquam hypostasim creatam quod contra Caiet. et Ecclie sequella patet qa sanguis est nata subsistens ergo est humana hypostasis ergo si non esset nisi ergo nisi esset nihil nisi verus ipse habuisset ni ipsum hypostasi qa negat sub sportia recte existere aliq. aliquam hypostasi. Quarta Lad. a Christo est. qa sanguis est pars integrans in carne humana et loco S. Th. q. 54 a. 2. ad 3m. et

non pūm

non gustum alimentum cuius signum est qa sanguis non solum deservit corpori
ut alimentum. Dd. ebdn. Ut primo prius multarum opinionum quas ad veritatem nosse
hic licet necessarium sed potius assumpsit nostram naturam integram et perfectam. Ego
cum ea assumpsit omnes partes quae illam integrant et subjectivi officiunt
DICO SECUNDO Verbum immediate assumpsit ad suam hypostasim to-
tum sanguinem sic est probatur opinio. Ratio Qa talis distinctio sanguinis
in alimentalis et integralis non subsecuta fuit cum totus sanguis hoc ipso
quod in corpore inveniri non est integrandi et nutriendi nostram et Dd. differen-
tiam inquirunt de eo quod sanguine qui reperitur in corpore suo Vide Marianum ordine
3a 3bum (inquit) vere caro factum est qa assumpsit corpus debet ex carne ossibus
et sanguine constare et ex opposita sententia sequitur sequitur absurda quae remotis.
DICO TERTIO Nullus ebdn sanguis a separatus a corpore fuit a 3bo se-
paratus contra Gabr. q. 1. a. 2. dist. 2. docentem alimentalem in passione fuisse
a 3bo separatum ut prius non amplius assumendum Conditio tollenda absolute de
sanguine a vasis et aliis receptaculis corporis de facto tum ob authoritatem Clem.
6ta hujus addictam tum qa de mandato ejusdem fuit damnata et haeretica pos-
Ricardum Roselli ingressorem in Regno Cataloniae per Aragoniam Theologi q. in pub-
lica Cathedra asseruerit sanguinem Christi in passione effusum a Divinitate fuisse se-
paratum cujus meminit Cat. loco Sylvest et Domin. de Domin. Ego pro nec audeo
nec possum oppositam sententiam damnare per authoritatem Pij 2di q. peculiare
bullam hujus sanctae Confoederationis edidit anno 14. Q. in qua sub pena excommu-
nicationis jubet ne ges alteram propositionem damnare presumat donec ipse authoritate sedis
Confoederationis declaraverit qd scholae Catholicae privilegio ordinis mendicantium non meminit.
Nec damnatio illa Clem. 6 hujus authentica qa non est publicata promulgata est ergo
haec Cathedra tantum. Certo ex certis principiis probabiliter deducta cujus causa
est quia dictum quod Christus in hypostasi sanguinem suo corpori conjunctum pos-
sibile fuit illum in passione non dimittere quia tum dimittere statim in resumere
etiam assumendum ob eandem causam quia non dimisit corpus qa potuit delegat
in resumptione assumere cujus oppositum dicit S. Th. q. 50 a. 2. qa quod Deus semel
fecit gratis concedit nunquam sine sua culpa recedat unde gratia adoptionis semel collata
recedam nunquam sine sua culpa recedat ea Rom. 11. sine poenitentia sunt dona Dei Ita
ergo unio hypostatica sit maxima gratia Dei facta naturae suae et ex natura sua permanentior.

gra adus phonis cum sit subsistalis non potuit sem. concepa aliq. culpa reus ecari
sed mille ex pte Chi culpa fuerint ergo non potuit unio sanguinis ad ppm p̃sonam
a corpe solu p̃sertim q unio sanguis ad Xtum non pendet ex unione sanguinis ad corpus.
DICES hoc nõ solum ꝓbat de sanguine q debebat cum corpe glorioso reassumi
sed sanguis nutrimentalis non debebat cum corpe glorioso reassumi. Ergo q Chi negotio:
rem ad Probatem dico sanguinem non solum ordinatum ad nutriendum sed etiam ad reti:
grandum corpus nec nutrimentum ex alio esse ab integrali. Sed contra Chi.
Ca in resurrectione non reassumpsit nisi illum tantum sanguinem q habs erat ad integri:
tatem nre hnã ad quod ut in vita plus vel minus sanguinis quam oportebat ad integrita:
tem nre hnã ergo non fuit necesse totum sanguinem qm habuit in vita reassumere
Contra Ldi. Ca ut constat ex chyrurgis multis in locis observatur sanguis Chi Vene
pig alius ut refert hyplemen tinus Gabr. in bulla ad Abb. S. M. Sanctorsis diocesis
asserit veritati fidei nullateng repugnare quod aliqua particula sanguinis Chi
ob prig passionis memoriam in terris remanserit. Ad ad Chi nego no:
rem qa cum Chus esset temperatissimi complexionis non erat necesse in sanguine
vel in reliqs humoribus excedere Ldo esto in vita habuerit aliqd superfluum humoris
potuit illum reassumere in corpe gloriosso ad reparandas vacuitates corporis quas
in vita relebantur partibus exercentibus qa ut docet S. Th. in 4 dis. 44. q. 1.
ad 5m integritas resurgentium erunt plena non impedibus superfluitatibus de nobilibus
humiditatibus Ad 2m dico Dominicum corpus fuisse vere passibile Ldo esto in terris
remanserint aliqua particula sanguinis Chi aut de ipsius repatur Toleto ad rat. 31
in Lucam quod reservata in Calcata pago 20 passus milibus ab urbe distantia
ede SS. Cornelij et Cypriani ut fertur et ex singulari providentia Dei ut ex hac
deprigis aliqs passionis Chi memoria in nobis conservaretur. Ad 3um sequi
quod Chi manet a Chi corpe separatum illum pte non manere hypostatice ut ve:
rum Dei Verbi nec Spiritum qa cum sit complig a Chro assumendum non est ani:
mat Dei Spiritum sit non puto illud ex in consecratis adesse sub specierum sit
nec Spiritum sub speciebus panis vel qa non manet sub prigs formis sanguis et
carnis vel qa ex in consecratis non assumit nisi carnem et sanguis quae vel alias vel
potia integrent Chi Corpus quod addo propter consecrata quae facta fuisset in tribus
in quo sanguis et caro non integrabant actu Chi corpus Dei tantum potentia.
DICES QUARTO. Aliqs etiam humores fuere hyperabiles à pho ass:

humph Sdc

sumpti hoc é minꝰ certa ex certis hi ꝓbabilissẽ electe etc. Qꝫ omnes humores sunt de integritate humani corporis. Hinc Galliae etiam sub vitales & animales fuisse immediate á ꝓbo assumptos hinc constat quod sint flexibiles nã nam etiam hi integrant humanũ corpus eadem ẽ rão de elementis sub ꝓbabilem opinionem aperentem machinam constare ex elementis formatis

QUINTO. Probabile etiam est ꝙdam assumpsisse dentes ungues & capillos Ad qꝫ omnia humanum corpus ꝓbabile autẽ ẽ ꝙdam non solum assumpsisse corpꝰ quasi partes integrantes Ita etiam omnia hum qꝫ sub nunqꝫ erat diuinissimi rão sigillum illud retinet in corpe gloriose in quo adqd sub ꝓbile ẽ ꝓbabile est male: diuine omni ꝓbo ne maneat aliqua hypostasis creata. Hum qꝫ aliquid ẽ sub phylo generabantur in Chro ex ꝓhypposita mã hypostatice unita ꝓbo Ergo verisimile ẽ phalen illam mãm dum subsecabat non amisisse simul cum anima: rionis formã hypostatice unita Verbo DICES.

Eodem modo elicuisses assumere lacrymas sudores & reliqua excrementitia partes nam etiam hi generabantur ex ꝓhypposita mã assumpta. Quã negosequelã hum qꝫ multa excrementa non habent ex ꝓhypposita mã assumpta de secretis habetur ex alimento digesto qꝫ minus in ptes integrantes convertit ut lacrymã & reliqua excrementa hum qꝫ etiãs aliqua pars excrementitia fuerit ex ꝓhypposita mã assumpta qꝫ tñ illa ut inutilis erat extra corpus emittenda non erat necesse assumi á ꝓbo Contra ꝓbo etiã capilli generentur ex vaporibus excrementitijs qꝫ tñ maneant in corpe Thomam cum aliis ad hypostasim Verbi.

Ad 1um Sm Scotus Richus & ex S. Vic in 4. dis. 44. q. 1. a. 2. ad 9um duplex genꝰ partium corporis humani Nam alie ita sunt ptes ex quib sint mixta transmutabiles in alias ut ossa nervi cars alie ita sunt ptes ex quib sint transmutabiles in alias tales sunt sanguis et reliqui humores qꝫ sunt ex quib ptes quatenus integrant corpus humanũ & istã ptes quatenus transmutabiles sunt in alias partes.

Ad 2um ex dictis constat ex dictis Ad 3um Sm hoc possunt illæ rationes admitti de Bto ob communionem accidentalem mixta illud assumptum habent aqua Secundo dicendum quod denominationes quæ non conueniunt nisi principales sunt in argumento assignato quæ conueniunt sanguini ut pars est non possunt vere conuenire quæ vo possunt conuenire toti quales sunt vivere nisi: pulchro descendere ad inferos possunt conuenire Xpo.

Q. VÆSTIO SEPTIMA

DE GRATIA CHRISTI SINGULARIS HOMO Ch.

Explicato Mysterio quoad hujus Thesis Deiget. S. Th. explicare quoad accidentia è Primo loco quoad Gram et habitud eam consequentes Ppter aut pl gra Consideran Primo an quadam personalis profectio ab que potuit Consideratur hic vtr vt è gra ipsius merenda, alijs de qua quæstione sequenti agetur.

DIS. PVTATIO. XXXIX. a. 1. 2. 3.

An in Christo sit Gratia habitualis et qua certitudine.

Conclusio è omnium sententia cum magro in 3. dis. 13. et S. Th. hic a. 1. esse in Chro Gram habitualem cum omnibus Virtutibus infusis quam ex variis Scripturæ et SS. tepianis rijs colligunt Dajung ergo è Joan. 1. Verbum caro factum est plenum gratiæ et veritatis qua verba juxta communem exponendi modum sunt sic accipienda Verbum caro factum è non aut cum subsequentibus Joannes testimonium perhibet de Chro et Cajetanus et Vasquez contendunt non quidem recte quia ex his quæ in sacris literis simpliciter ponuntur aut remotis quod primum est Caterum quamvis nulla ppria Scripturæ locum explicent de plenitudine gratiæ habitualis attendere è apud Gregorium in hunc locum Hugo de Trinitate Cap 19 et alijs accidentalem tñ non excludunt Ergo è Isaiæ 11. requiescet super eum spiritus sapientiæ et intellectus Quem omnes de Chro interpretantur Ergo in Chro sunt dona spiritus S. a fortiori è gratia quæ est principium et causa omnium supernaturalium operum et donorum Rursus Ex vnione personalis sequitur habitualis de vtra è ait Chro omnia supernaturalia profectio ex quo colligit illam habuisse ab instanti suæ conceptionis vtrum ab instanti suæ conceptionis sint varia Opa.

Difficultas è qua certitudine sit hoc verum Doctrina. Duorum fratrum in hac art. Convenit de fide qa de fide è eam Chro esse Deo gratum Sed hoc è ppter hoc gratia Ergo Ultro de fide è omnia habuisse Sanctitatem ipsam qa hæc conuenerunt omnibus ipsis Sed aut non est sola opa transeunte Sed adhæsit manere per modum habitus hoc ex SS. et ex alia Scripturarum interpretatione vbicumq de illa loqtur ad Rom 5. Caritas Dei diffusa è in cordibus nris ad Ephes. 3. Joan. 15. Sed Caritas aut est Eadem cum gra aut illam inseparabiliter comitatur Confirmo Rom Trid. Sess 6 Cap. 7. universaliter de ipsis definit illos justificari per justitiam concreatam gratiæ et caritatis infusionem qua qa communis est omnibus et Baptismum justificatio intelligi debet

de habituali

de habituali. Sño Conis Conseq̃ sub Pl. et scholastica Cõspiratiõ ni aliquã veritẽ ni dubitatam ẽ ni scripturis contentam facit certitudẽ fidei.

P. 2ª 2ªe Dist. 4l. Cap. 1. Solum putat esse certam auctoritẽ scripturæ et oppositam esse tantum temerariam Quãdm gã ad faciendum aliqd de fide requirit vel expssa auctoritas scripturæ vel pontificis definitio vel certa fidelis traditio nam sẽ sunt regulæ fidei sẽ multa ex sic declarat expssẽ esse ni Sño gram accidentalem nam loca scripturæ non sunt expssa multis in illa nisi tenentes de gra habituali requiri stat aliqua certa pontificis definitio aut ecclesiæ traditio Probabiliter autẽ illa colligere ex variis scripturæ et Pl. testimonijs non sufficit ad fidei dogma condendum aut ex eis deducto posset esse sufficiens ad explicandam conclusionem fidei sed ad credendam debet esse talis quæ ex se plena sit tollens omne dubium nã vel alterius scientiæ quia ad credibilitatem christi revelatæ ẽ ign tantum temerarium negare gram habitualem ni Sño Ita nam contra opposita sententiã credo esse de fide aiam Sño esse Deo gratum nego ni sunt ejus effectus scilicet filios Dei habitualis sed etiam miniter ad ultimum Concedo ni Sño posse Sanctos ni fusam nego ni de fide esse sane fuisse habitualem sed potuisse esse actualem ẽ gdgd sit an sit de fide sui esse justificari p habitum gæ ẽ certum quod controversia est inter Theologos disparet quia de Sño q non diligebat gã respectu Sanctæ civitatis Cœli Deo sed solum sed caritatibus opandam opa supernaturalia Ita Gh. dico solum quare gdo in quo doctores omnes conspirant proponi fide credendum esse de fide at Pl. et scholastici non proponunt sane veritẽ vt fide divinã credendam sed absolute dicunt fuisse ni Sño gram habitualem non est ergo absolute de fide.

QVÆSTIO QVINQVAGESIMA.

Quo fine data sit gra habitualis et virtutes infusæ Sño.

Prima sententia Scotus 3. p. q. 7. num. 2. a. 1. et q. 12. nca. 1. a. 1. asserentis illam necessariam fuisse ad disponendam humanitatem ad unionem cum Verbo sed sat conjuncta et disputant 31

Secunda sententia Palud. ni 3. dist. 13. q. 2. Reg. q. 1. a. 1. Marsil. q. 10. a. 1. Medi. Cabr. ni hanc tam affirmantis illam necessariam fuisse quod Sño et humanitas fieret sancta et grata Deo 2º vt ait ejus opa essent meritoria ob sane secundã rationem ponit illam Durand. 3. num. 8. Quãdm gã nec forte sanctitas necessaria est ejus gra habitualis Concilium Elan. Trident. sess 6. Cap 7. docet unicam causam nãlem justificationis esse ejus

iustitiam nobis misericordem. Ergo hac gratia nulla erat forma qua Chr̃i humanitatem rēdere poterat formatis sanctam et gratam Deo.

Certa senta Vasquez. 4ti. C. 5 et alioru asserentiu grām habitualem cum virtutibus infusis necessariam fuisse Chr̃o ad conandu et exercenda opa supnaturalia

DICO PRIMO Humanitas Chr̃i non indiguit grā habituali vt esset sancta et grata Deo tum qa p unionem hypostaticam fuit alioq modo sanctificata et grāta Deo quam p gratiam vel grām habitualem. Am̃ Chr̃i qa ad effectum sanctificationem S. regnum ex Trid. Ses. 6. C. 7. effecta emundat a peccato originali amicitiae Dei et eius ordinat ad Dei beneplacitum. Nam adeo grā habitualis effecit sanctificat qa ad prestat Deum et alioq modo efficat omnis hypostatica vnio

Emundat ab omni peccato mortali et veniali in quo excedit grām habitualem tollit grām potentiam peccandi in quo iuvat grām confirmatos qua non tollit potentiam peccandi. Ergo Christus habuit habitum disponentem specialiter dilectionem et amicitiam Dei iuxta illud Matt. 3. et 17. Hic est filius meus dilectus in quo mihi bene complacui quod de Chr̃o vt homine à tota Trinitate dictum docet Johannes papa Leo in ea sua epla ad Episcopos Galliae et Hyspaniae et sane si ita fuisset grā habitualis gratum magis grā vnionis quae non accidentaliter et participative sed subsistat et media substantia mirabiliter vnit humanitatem Deo Verbo. Tum quia ius ad gloriam et admissionem Dei filiorum grā habitualis nam haec habitudo adoptionis debetur soli naturae rationali etiam Chr̃o vt homini ex gratia. Ergo altiori iure Chr̃i humanitas fuit sanctificata p unionem quam p quamcumq gratiam accidentalem de qua sanctificatione explicant Scriptura Ps. illud Ps. 44 Propterea unxit te Deus Deus tuus oleo laetitiae p consortibus tuis Consortes ex Chr̃i sunt reliqui fideles. Isa. 61. Spiritus Domini super me eo quod unxerit me Dominus ad annunciandum mansuetis misit me ut curem contritos corde ita non accidentaliter et principaliter sed substantialiter et maxima sanctitate fuit deliberata quae testimonia vide Gamal. Tom. 6. l. 2. de Chr̃i Divinitate probanda.

DICES. 1. Angelus fuit ab initio sanctificatus et gratus non habitualem non sanctificavit. Ergo nec potuit humanitatem Chr̃i sanctificare. Respondeo disparitatem esse qa personalitas Angeli tum quia vinculum naturae non est formale sanctificans sicut personalitas Christi. Ex eo autem quod vinculum personalitatis non necessario vinculum tum gratum habitualem tum qa Angelus de facto non fuit et non potuit esse unitus in se ad sanctificandum assumptam.

DICO SECUNDO

Non indiguit neq indiguit grā habituali ad corrigendum satisfaciendum et meritum gratiae.

Quod

Quinto q̃a ac Sanctã regebatur et talis erat p̃sona meretur ergo hoc ipsum grã habitualis. Tertio constat q̃a ad condigne satisfaciendum et merendum pro nobis non sufficiebat alius creatus. Qa offensa ꝑ quã satisfaciendum erat fuit infinita. Deum p̃sonam uiolatam. Ergo satisfactio ex effectu condigna esse debebat infinita uti creatus quidam haec nec ego sufficeret p̃stet q̃a haec erat alio gradu uiolata q̃ magis displicebat q̃a offensa displicuerat

DICO TERTIO

Grã habitualis et uirtutes infusae cohabitant simul ad exercitium operandi actiones supernaturales nec una ab extrinseco et confinatum p̃fectionem alterius. Quamuis q̃a aliqui ad elicienda opa supernaturalia indigebat influxu supernaturali. Deus non denegabat q̃ p̃sona uiatoris. Q̃a haec non omittit. Minime dictarum primarum operationum habitus infusi. Supernaturalis. Ergo ex dictis primae supernaturalis. Consilium aut̃ est ut faciat nitimur ad aliquid melius ex quo uideat ponit in beatitudine humana q̃a ex quo tangit ab intrinseco potentiam mouendam ad ipsum Deum. Ergo dat in Christo gratiam habitualem ad elicienda opa supernaturalia. Haec aut̃ sunt uirtutes infusae q̃ connatae supponunt gratiam habitualem ex parte efficientis ut quia radicant. Est enim gratia habitualis radix et origo omnium supernaturalium. Ergo datur in Christo gratia habitualis cum uirtutibus infusis ad exercitium motum operandi actiones supernaturales. Eadem q̃ gratia et uirtutes quia faciunt eundem reddunt illum quasi exteriorem effectum ad remunerem in ordine ad finem supernaturalem. Dixi ulterius quia nisi haec forma haec accidentalis ꝑfectio eminenter contineatur in ipsa gratia habitualis uenit

Hinc patet ad primum dictum Scoti ad quem dicit q̃ tantum de ratione meritorii gratiae est q̃ sit quaedam habitualis. Ergo ei de ratione q̃ sit media patriae et mento Christi. Ex dictis patet. Christus non potuisse plus assumere humanitatem ex pertentia mysteriis nostris. Contra Med et Durand. d. 3. q. 12. q. 2. n. 5. q̃a non potuit illam assumere a forte non sanctificare unde erant ꝑ assumptionem illam forte sanctificat ita formaliter exercebat a peccatis nostris.

Deducit ratio. in Christo cum gratia habituali et uirtutibus infusis Christi et operationes q̃ quoad beatitudinem ad quam Christus fuit ab instanti suae conceptionis. Ex quibus beatitudinem corpis et nominis exaltationem obedientia religione tolerantia uirtutibus quae uel ne ꝑfectionem non important uel contrariam et primam uel cum beatitudinis statu non pugnant ut fides spes septem quae S. Bona et uirtutes gratis datae quae nonem numerantur ab apostolo 1. Cor. 12. Sermo Sapientiae Sermo Scientiae Fides.

pat dicat habitum promptè et facile generandi explicandiq; misteria fidei
gratia sanctarum operationum virtutum gratia discretionis spirituum gratia linguarum
cum interpretatio sermonum Duplicia ea de qb oportebat hab virtutes esse in Xpo
Ga caput est Ecclesie in quo Augustin teste Lyra. 1ª 1æ debent omnes sensus vtute
eo omnis influxus ad membra demanchar. Tertio ga doctor & Ecclesie et Evangelij
& dicator ad quem pertinebat ors gré gratis datis vt ad dignitè hor munerum exercerend.

DIS PVTATIO QVINQVAG. P. R. III.

An grá habitualis sit in Xpo quoad ors Xpi formales.

Circa dupliciter ga inter alios effectus formales grie habitualis Gecinus
& adoptare filios in filium Dei Ergo Xpus est filius Dei adoptivus nam implicat
contra formam esse in subto et non dare illi suum esse. Secundo ex alia pte repugnat
adoptio cum filiatione naturali Xpi ergo cum sit filius Dei naturalis negat esse adoptivus

Prima sentia Caiet. in 3. dis. 4. q. 1. Bassoly dis. 10 & videtur affirmare Tar-
dem vt probabilem putat Scoty dis. 10 vbi reportatis.

Secunda sentia Gabr. in 3. dist. 10. a. 2. Marsio. negantis Xpum vt hominem esse filium
adoptivum q̃ affirmant Scie naturam adoptivam ga est natus sua ex gratia con-
uenit huic ad hereditatem.

Tertia sentia Magri in 3. dist. 10. Bonau. a. 2. q. 1. Arg. a 3. Alens. 3. p. q. 10. Item
4. Sch. q. 23. a. 4. Caiet. Durum Rom. ibidem Negantis Xpum hominem esse adoptivum.

DICO Primo. Xpus neq; vt homo est filius Dei adoptivus Definitio in Con-
cil. Graecofordiensi c. Adriano Tano contra felicem et elibandi Quem Toletanum
Fund. Certum ga adoptio dicit aliquid est ab adoptante à quo gratis et non
ex debito suis habet ad hereditatem. At Xpus quamvis homo suis habet ad he-
reditatem non gratis sed ex debito cum sit filius Dei naturalis Ergo Xpus Conclusio
ex definitione adoptionis quae est legitima alterius per quem fit quis filius gratia
non erat Xpus mistamb naturam Nec Xpus nam homo est persona in humanitate
subsistente Eadem Xpus persona subsistens est filius Dei naturalis Ergo Xpus quamvis homo
est filius naturalis Xpus Ergo negat homo fit esse filius adoptivus
negat naturam Confirmo nam gra habitualis in Xpo supponit gratiam unionis na-
turae priorem et accidens supponit suo subiecto in Xpo non fuit habuere esse Dorlem a-
doptionis ga hoc pugnat cum filiatione naturali excludit enim forlem negotium illius.

DICO Secundo humanitas Xpi fuit dicta adoptata Bulgaris docet S. Th.

adoptari non

adoptari non est nâa sed pſonâ Nam hæc pſona est generari ita pſona est adopta:
ri. ga adoptari succedit generari Cum ḡ humanitas vel alb adoptata ad grah et
gliam Chriſti ḡa ad hâc ordinatur ut ad ꝓpietes ꝛ consequentes unionem prig ei nâa
uniatur ꝓbo quam ordinatur ad grâm et gliam Ergo non pt ad eas adoptari ḡa re:
nno pt adoptari ad id quod sibi vere debitū est De rone unionis hypostatice debita.
est [illegible] et gliâ Ergo ad hoc adoptari negt. Vel ad unionem hypostaticâ Exq
hoc dicitur pateſt ḡa adopho solo affectu unit adoptatum cum adoptante et citatum ꝛ al:
docet ex nâa adophonis constat. nemo dr adoptare ꝓtêa nâe quam sibi ꝑ uni
hionem unit subsistto sed ꝑ unionem hypostaticam humanitas subsistit unite De
Ergo non pt ꝑ eam vel ad eam adoptari Nam licet ante unionem humanitas sit extra
nea Deo posite tñ unione fit ꝓpria Dei. De rone autem adophonis ē ut adhuc ea ponta
adoptatis exclusis cetantum affectu maneat unitus adoptanti Unde hoc non sabe:
ret Communicandi humanitatem alteri nâe a se disponeret et constitueret illam si:
cubian modo sui filium non quidem adophiū cum non maneret extranea adoptanti Ergo
nesciret ḡa communicaret illi humanitatem est nâle pſonæ.

DICO SECUNDO Chriſto rone unionis hypostaticæ non est filius filij Dei sed
Filij Trinitatis Triplex en Christo est ni Christo nâis Una fundata in generone
Dei qua filius est filij Dei altera in generone hâ qua filius ē filij Dei ꝑ unionem
Hypostaticam qua filius est boni Trinitatis Per humanitatem accipit Christus nâm numericâ
Christo per rdem sanctificam unitis Dei Trinitatis Christus pronam Dei non ꝑ
orentiten sed ꝑ unionem. Nâe Christo est ḡa pnâ humanitatis Christi Et
hoc ē unio non qua pſona est sed qua pſona Christi formatio est unde Christus uni
uniaretur ad Patrem et Spiritum S. adhuc quod ex ea resultaret esset filius Dei nâlis
Nâe a Patre ḡa hanc filiationem habet Christus ex peculiari sanctificatione et consecratione
cum pſona Christi rone cuius excluit ad pfectionem complementū humanitatis qua pfectat pſo:
nam ipsam in pſpicua nâe sed quia habet pſona Christi pfectat Sanctificatum et beatitudi
cum nâa Christi Ergo nâa assumpta ob consecrationem cum tali pſona tradit ad pfectionem
ejusdem gliæ et beatitudinis modo sibi ꝑportionato. Confirmatur. nam hanc filia:
tionem habet Christus rone unionis subsistis cum pſona Christi sed hæc fuit à tota Trinitate
Ergo reſem debet ad totam Trinitatem.

Objicies Primo.

Sequeretur Christum rone Unionis hypostaticæ esse filium naturalem Trinitatis nam ei ess:
ing Trinitati est etiam filius Christi 2do. negat Cajet. Tolet. Hurtad. S. dicendū

esse Deus Chus plen Sed Aug. in Enchir. cap. 29 et 2. de Trinit. cap. 1a. & Q. Vt. q. 32. a. 3. Qui ad hmoi nullum ghe absurdum Chum vere unionis hypostatice esse filium naturio vere duic. sonum est et ptig naturig et hnib. Pr est et Deg hat vere. Chus sit humanitem Sed scripsum est Deum Ihe salvu fi alio senju negat Ca: sil Spus S. dicendum esse Deum Chi respe mi generem hmanitis ex Chu non habet prem sic merend qa non procedit eyclem nat cum Deo sed cum virgine Augst. aut et D. Th. vere absolute negans Chum dia Patrem spus sancti aute Trinit. Chum qa Chus absolute dicitur mportat filiationem Dnam mediatam mi generem eternam Chum ne videamur duos Pres Chi asserere quod citatum Conciliu nota vit Ex dictis patet ad mem dubitam qa mi ipso esse filionis adoptivi formali mi: mediate mcluditur negatio filiationis naturalis Unde gnib grem habitualis misformet humanitem non tm illa habuit esse Sortem adoptivum non defectu aliuig specifi: cum posituu Dei defectu negatio filiationis naturalis expresse connotata.

Sed quia pt mi quo gradu Caritudinis sit illa gpio Chui ut Sto non est filig Dei adoptivi Aliq putant esse de fide ex dicto Concilii Francofordiensis in quod absolute definit Chum ut hmem non esse filium Dei adoptivum alij opposita: rentem solum notant ut temerariam alij tantum ut falsam et mpiabilem Ego pro distinguendum puto nam modo gpio non excludat filiationem naturalem virtualiter mi: cludit adoptivam mi Chto non est aliqua censura falsa mi et mpiabilis Dico qa mi hac tantum salvatur contra felicem et sapientissimum definitis à concilio vel dicit ch. nem Qa tales est signum Dei et hmis psona in Chto Ergo si asseveret filiatio: nem adoptivam vere gre habitualis in Chto mo non excluderet naturalem vere om: nib hypostatice in Chto non erraret mi fide do solum falsum et mpiabile diceret Ex dictis deducit in Chto fuisse plenitudinem gre una qa in Chto fuit humana gra qd de lege ordinaria esse potuit Cum qa Communicata fuit cum ordine virtutibus quae mi: precedunt non important ex beatitudinis statuis non repugnat mi gradu heroico Cum qa illa data fuit Chto tanqm principio unde meritorie hanc fruendam in alios Cum qa ordinata est ad gram proximam quae est animae unitae gre aut ad esse: sum ordinatum vel ad comem finem Beatitudinis quod plenitudo sufficientie div vel ad procurandum statum et dignitem ad quam creatura exaltatur voluntate Dei ordinatur quae gra sufficientia qm ille status dicit pt sic B. Virgo dicitur plena gra qa sufficienter gram accepit qd dignitis Christi mentis hic stoplasq pleno gra qa sufficienter gram

habuit ad hoc

habuit ad hoc vt esset donec minister et testis dei hic veteris sancti plenitudo gra ihesu sufficientem gratiam habuerunt ad finem beatitudinis consequendum ad quam ordinati erant.

QVÆSTIO OCTAVA

DE GRA CHRISTI QVOD EST CA: PVT ECCLESIAE.

DISPVTATIO QVADRAGESIMA SEXTA.

Quæritur nam sit gra capitis in Christo et quotuplex sit caput. a. 1. 2. 3.

Circa hoc est caput tripl et angelorum atq; adeo totius eccle militantis et triumphantis res est de fide ex Paulo ad Ephes. 1. q. et 5. ad Colos. 1. 2. Dr aut caput ecclesie ens. Th. Epho 5° vnic ordinis qa tenet caput est principalis pars tripl ut ex tripl ecclie colligimus p principium ad finem q ita vnde specialis qa tenet in capite vigent omnes sensus cum in reliqs membris solus vigeat tactus ita in Christo plenitudo omnium gratiarum sic vnde virtus qa tenet a capite fluit omnib motu et sensu in membra ita a Christo vt a capite fluunt omnes motus virtutis in mystica membra ecclie et vnde huius influentie dicit Christus q sit caput ecclie iuxta illud Joan. 1. de plenitudine eius nos omnes accepimus dr aut potiss caput quam Cor. 1. qa vt eleganter Hales. 3. p. q. 12. m. 2. n. 1. Cor est origo operationum vitalium caput po animalium vires operationes autem vitales et animales hoc est discrimen quod illa non imperio voluntis non subiacent tenet ita. Christus aut influit in mystica membra p voluntatem non p naturalem influentiam suscepitionem influxus influentis. Sed certa sit. Illud in controversiam vertitur an Christus sit caput Angelorum sui naam totius an posset. Quam est ei sui totius an p influxum gre iustificantis et glie essentialis an solum p exteriorem gubernationem et accidentales illuminationes in qua re.

DICO PRIMO Christus sui humanitatis non solum est caput totius ecclie Angelorum non tantum quoad exteriorem gubernationem et accidentalem gliam sed etiam quoad interiorem unitatem et essentialem gliam S. Th. hic a. 2 et q. et 3. dis. 13. q. 2. a. 1. et 2. et communiter Scholastici Alen. in p. q. 12. m. 2. a. 1. Bona. dis. 13. q. 1. Durand. q. 2. et alii. Primo Pars colligitur ex Paulo ad Rom. 1. ad Col. 1. 2. et apertius inter alia quos legite apud Vasq. dis. 49. Durand. Ca. de Angelis et multos constituit una ecclia huius caput et princeps etiam sui humanitas est Christus et sane ad eius dignitatem spectat vt ei etiam quatenus sui perfecte subiciantur angeli non solum quoad

niternam gubernatorem q̃ pl̃ quid omnes dñi dominationes spũs scõs tras quas ad
niternas illuminationes neq; hucusq; obtinat Quod Christ non conuenerit sm̃ naam humanam ad
angelicã caput aut alt esse homogeneum et eiusdem naturæ cum membris nam vt sup:
ait D. Th. 4 ad 1. licet Christ non conueniat specifice cum Angelis conuenit tñ
genere cum illis aut aiã quatenus hñt quam Christus principaliter influit in membra
et ẽ caput illorum alioq; neq; hñt naam Christam dicit: posset caput angelorum esse
plus distans ab ipsis tm̃ naam Christam q̃ sm̃ naam nam quod si quando Xpus dicit
est Christ non sm̃ humanitatẽ sed sm̃ Diuinitatẽ esse caput Angelorum explicandus
est de radice talis dignitatis. Secunda Pars Colligo ex eisdem citatis auctoribus
ex quibus D. Th. q eodem modo docet Christ esse caput Angelorum actu gratiæ
et rad formaliter ex vnis principijs q̃bus q̃ncunq; Christus in eterno decreto prædestinatus
fuit ea gratiæ cãa meritoria non solum homines sed etiam Angelos et consequenter potuisse Christ
ẽ prædestinari vt caput Angelorum non solum quoad eorum gubernationem et re-
gnum sed etiam quoad vitam eternam assignãdã assalech q̃ facit ad parem dignitatis Xpi.
DICE SECVNDO Quãdo q̃ quam Christus constituit caput Ecclæ et influit in ma
membra non ẽ ecclesialis sed tñ spalis tamen: illa dicit posuit quãdã capitis quatenus
conuincta cum hac est principium operum meritoriorum, q̃mus Christus q̃ modum capitis
his meritorie influit in membra iuxta hanc glosam Concludo explicando. S. Th. Bo-
nau. Durand. et plerique Ecclesiastici q̃ quo quãdã capitis Christi assignant quandã habitudi-
nem eatenus ex est illa quãdã capitis quatenus cum humanitate sanctificata Deitate coexistat ac-
tibus meritorijs q̃ quos Christus influit in membra. Dicor Pars Prima quia illa ẽ quã
capitis Christi q̃ quam constituit alionum redemptor et sanctificator, sed q̃ quam
unionis constituit alionum redemptor et sanctificator Dicor Constat ea quã capitis
dem sonat quod quã qua potens est in alios influere q̃ unificationem et sanctitatem
Dicor Vltra. Ea q̃ illam quam constituit alionum sanctificator q̃ quam constituit na-
turalis filiationis Dei, mole ex habet vt tangam naaliã actus posse una bona alios sanctificari.
DICES Quia vnde Gentiles Hæretici et Catholici Mortali existentes dicit possint
membra Christi cum vt membra influxum capitis principium debeant esse conuincta capiti.
Sed S. Th. ar. 8 Christus esse caput omnium hominum vere sufficienter tribuit quam sed ad in-
fluendum in eos addo ego vere alicui significationi influxum quem influit in omnes vere
homines et principatus est caput Beatorum in quos influit vitam gloriosam actum vitæ in-
fusum viatorum in quos influit vitam Sanctitatis Christi Catholicorum in peccatores in quos

influit

influit fidei motiuū qđ gentilium et ꝺ reliquorum in quos influit habitude motiuū grē exigentibus vt aliquod de ꝟpria salute cogitent et de mediis ad eam consequendam Damnati nullo pacto sunt membra xpi qa in illis nullū grē ꝟpriū opat.

QVAESTIO NONA.

DE SCIENTIA CHRISTI IN COMVNI

DISPVTATIO XXXXXIII.

Vtrū in xpō preter sciam increatam nature diuine sit scientia creata nature humane. a. 1.

Prima Sentā Hugonis de S. Vict. Tom 3. lib de Sapiencia cap. 3. Ioan. de rupa apud Capodum dist. 14 in 3. q. 1. a. 2. et aliorum apud Arimin. in 2. dist. 2. q̄a. 1. cōcīa medium asserentium christum xpi fuisse sapientem sapientia increata ꝟpria xpō. Xpō. Sed potuit ꝟbum communicare se vt actum habenti esse et vt actum intelligendi qa ꝟbum ꝺ communicatū sui ese quam sui opari nec obstat got intellectio increata sit ꝟpria xpō vt Dei nam etiam personalitas increata est ꝟpria Dei et tri communicatur creature ideo xpō Ideo vnio beata vt ꝟpria xpō ipsa. qa magis repugnat Deo nāq habitus quam actus Sed ꝟpria xpō ipsa fuit vnita habitus capaces potentie. Quod immediate beat ꝺ Deg non ꝟpria aut immediate beare nisi sequatur vnio in nāq intellectionis cum intellō Patet Ioan Constat qa quod immediate beat est obiectum infinitum in quo relucet omnis nāq boni et nulla apparet nāq mali Sed xpō qa non fit Deg intellum beare nisi media intellectione Dei aut Ergo media intellectione increata et sabet interium aut creata et hic Deg non ipsa immediate sed media ꝟpria et xpō creato bearet, nam nō immediate beat intellum quod ei immediate obiectū, sed quod immediate obiectū intellui est ꝟbum creatum abiecto formatum in quo Deg finito mō relucet Patet nam si ꝟpositile conformata intellectui xpō Deg deesset esse non alio mō Deg appareret in illa atq apparet nunc qa apparet media intellectione creata quod esset eadem si nunc esset haec conformata ipsi ac si oculo eadem mō appareret obiectū ꝟpria representatum desinente alio conformato obiecto sui se.

Secunda Sentā S. Th. hic q. 12. De verit q. 8. in 3. dist. 14 vbi veliq Scholastici cum Magro asserunt in Xpō preter sciam increatam nāq creatam nāq fuisse creatam nāq sui.

DICO PRIMO. In xpō preter sciam increatam quā est ꝟpria Deitatis est etiam creata quā est ꝟpria humanitatis Contra est de fide tum ex illo grāli principio

desputo ri varijs locis contra Eutichem ri Chriō esse vplēm naam ri confessam et discretam suis naalibus ppietatibus iter ppietes aut naales suas est scia creata Item ex alijs principijs contra Monotelitas ri varijs locis asserto ri Chriō esse vplm voluntem et operea et consegrī duplem ritellua. et cognoscibilem. Item ex varijs scripturis sacis ex ppotatis ri Chriō sua Collegii loan. 8. 13. Mat. 22.

Ostis Dnus qa Chus est ppheta B. Sti vt hus concedit omnib. aptis suis ppheis potissima aut ppheta sua est scia Ergo confirmo qa Chus vt hō fuit doctor et legislator suus Communj redemptor medijs actibus virtutis actibus aut virtutum scia regulat Ergo vt ho habere debuit scian hic mazni ppotissimam

Dico SECUNDO implicat aiam Chi fieri formato ritelligentem scia mercata ypothi Qa humitur ex esse actus ritalis quod ri hoc consistit vt sit ab eodem principio ipo quo est ri hoc ens distinguit actus ritalis a non ritali quod ritalis sit ipsa actiua tendentia principij ad finem Verum vide hic ab ipso Scotis dab distinctum ab eodem principio vitali ri quo recipitur desinit esse actus vitalis qa desinitur formalis tendentia principij vitalis ri finem Verum ri qua actualis vita consistit quo fit vt negetur ipso vel ritellectus posse passiuam receptionem ri potia redolere aiam videntem alij ritelligentem vt Scotus arguendat sed negatur ipsum potest actiua officia extra visionis aut ritellectionis nisi ab eam sint formati videns aut ritelligens Cuius hec ratio a Chriō reddi pt qa ritelligere videre appetere ps est aiam ri terno quo dam ri petra moueri ad finem obtinendum papiendum quo non aia quasi extra tendat ad obtinendum capiendum Quod declarat a Scotus sic Nam potia vitalis consilij delectationis gaudij ri scripturis hui obtinendi sperat Constat ex consumptione Spūs quos aia consumit non solum sua sua actiua vitalem poluit sed qa diu illum conseruat quod aliunde non queunt nisi qa ad papiendum obtinendum non sufficiat passiua recepcio actus sed requirit actiua Gratia porro obtinendum qa Spūs non consumunt ri passiua sed ri actiua conseruatione actus non est potia Creat receipiendo sed agendo Cum igit repugnet vt Divina ritellectio efficiat ab ritellectu creato finitj vitalis illius operis ppriam efficaciam implicat vt sit illi vitalis actus ritelligendi.

Dico TERTIO aiam Chi seiri sibi p scian mercatam ri excludat creatam est haretica Constat ex l. Condrae ri non excludat. est locutum tenenaria propria et pura consentanea principijs fidei Ste Romanae ri 3. dist. 14 a. 1. q. 1. Quaris dis 24 sect 2. Ad Unum oppositum Scotus negat consequentiam non distinguit ga actus subsequens est terminus subpalis naat actus precedentis ritelligendi est tendentia ser

derata seu actus intellectus repugnat aut vt Deus fiat finis terminus seu actus intellectus creati non aut termini substantiales nãe. Ad 2dm nego consequentiam. Quia spes nostra solum consecutum vt tale efficiens non totalis existit. Ad vltimum nego esse spem nostram vt hic consistere in habitu disponente potentiam ad actum non formalem seu effectum expressionis obiectum vltimum illius generantis.

Ad 3m nego maiorem. Ad cuius probationem dico Deum Beare nos media intellectione sua vt quia ipse ipso vt quod vnde nego vltimatum finis terminatum intellectus beati esse totum creatum est ei hoc nãe quia non quod quod aut terminat intellectum beati est ipse Deus propterea quare negandum est posse intuitionem Dei conformari suae Deo non modo efficienter seu ordine obiectiue concurrente tantae nec ipsi conjungi nisi obiectiue immediate terminante quia ipsa intuitiua immediate terminat ad obiectum sua se quo desiderium implicat talem visionem conformari.

DISPVTATIO XXXXXIV.

An Christus habuerit scientiam beatam ab instanti suae conceptionis a. 2.

Pro 2o Dubitandi. Quia haec cum sit summa felicitas repugnat cum summa miseria quam Christus subiit in sua passione. Item cum merito quod Christus in hac vita exercerat. Ea mentem consistit in actibus liberis in obsequium Dei facta quae autem dum mutatur necessario illum amat nec ita omnes suas actiones in Deum non referre. Item cum hac 4a oportuit Christum pati citius nitrare in gloriam suam Ioan 7. nondum erat Spiritus sanctus datus quia Iesus nondum fuerat glorificatus.

Conclusio. Haec Christi fuit beata etiam dum vixit vita mortali ideoque in parti suae conceptionis. S. Th. hic et q. 15. a. 10 et 1p. a. 4. et constanter omnes scholastici cum magro in 3. dis 14 contra Scotistas mi spic. Patres sanctus Ioannes Damascenus nemo vidit vnquam umquam deum nisi unigenitus qui est in sinu patris ipse enarravit Rom. 2 in Ioan. ipse enarravit quod autem loquatur de Christo vt homine est sententia Cani lib. de locis theol. cap. 4 med. q. 3 qu. 4 Suarez disp. 20. sect. 1. et aliorum. Ipsetur ea Christo religiosa spiritus cognoscendis et docendis mysteriis fidei. Cognouit autem et docuit haec mysteria Christus vt homo ergo vt homo debuit a religiosa spiritus cognoscendis et exponendis mysteriis fidei aliqua scientia vt Deo nullum inter ipsum et religiosum spiritum foret discrimen vt hoc. Ioan 3. quod scimus loquimur et quod vidimus testamur de Christo vt homo testatus est videre arcana et mysteriorum fundamenta ergo illud videre vt sic in phio. Ioan. 17. Gaudio vt habeant gaudium meum

et videant claritem meam quam elegisti mihi. Vbi de claritate respondit Beatus Christus loquendo iam fatebatur se illic esse non futurum esse ergo ex hinc Beatus erat sed quia efficacissime est locus ille Joan. 1. Verbum gratiae eius gratiam gratiae vnigeniti a Pre plenum gre et veritatis. Vbi certum e Euangel. loq de Chro vbi ga loquitur de eo vt Caro factus et habitauit in nobis habitante in ipso gratiam se videre testatur tanqm vnigeniti a Pre. Porro gratia vnigeniti a Pre est gratia qua reipsa nihilatur non ei intelligi pt de gratia tantum personalis dignitatis ga plenitudo divinitatis non fuit nisi tantum ad intellectum referri. Quo Beatitudo naturalis Christi fuerit. Constitutus ergo in Christo non fuisset plenitudo veritatis ga haec diuinitas fuisset plenitudo gratiae unctionis gratiae et Deo per gratiam spiritualem pontificalem habitualem. 2. Cor. Vt quae legit apud Canum et Bellar. lib. 2. de Christo cap. 2. Doctrina Thomae Euang. Cap. vlt. Cum adhuc (magister Christus Ioseph) mihi celare gestabit ne lateret tabulam meam Domini et videbam. 3. Cor. hypostasis unionis gerunt Christi corporis fuit latens gratia Christi dignum. Sed Verbum Christus etiam vt Sol est filius Dei natus ergo statim a fuit debita sibi beata Consequtia Christo cui conuenit esse conuenit operari consequenter ad esse Deo Christo conuenit esse hypostatice unum ergo et visio clara quae est operatio consequens ad illud. Ergo statim illi debita fuit ergo statim collata copia nulla fuit ratio differendi. Cum nec possibile organa per quae exerceretur ne Christo danda foret ne omnia humana laborem de vt efficiebat consequens natura hypostatice unitam Deo Confirmo. Quia sicut ab instanti conceptionis suae fuit Christo Deo constitutus legitimus heres et dominus paternae possessionis iuxta illud Psal. Filius meus es tu ego hodie genui te postula a me et dabo tibi gentes hereditatem tuam quod de temporali generali Christi patrimonio intelligunt dum ab instanti conceptionis debuit eius paternorum honorum accipere cum ad illud capiendum necesse non fuerit aut Christo mortem intendere aut tempus statis expectare. Vide Collata fuit Christo vt homini ab instanti huius conceptionis plena et effecta gratia. Ergo ab eodem instanti collata ei fuit essentialis beata Consequtia Christo non plena et effecta gratia postulat visionem Dei sicut principium postulat finem adhuc et ei gratia effecta principium divinae esse tui debita est particulare divinae operationis. Ergo in Christo collata fuit gratia plena et effecta ab instanti huius conceptionis cum illa collata quae fuit visio beata tanquam ultimus actus ab ea exigitur ab ego in Christo non fuisset effecta gratia ga haec effectus et confirmatur per visionem beatam tanquam finem ultimum actus

IHS Christus Angelis collata fuit gratia ab instanti creationis et tamen illis non

statim debita

statim debita fuit ipsi Beata Virgo. Et Angelis data fuit gl̃a vt prima: prim̃ meroñ di gliã primi principiũ aut̃ meriti precedit salten tonatu primum Xpi ℔ vt ℔ pueta. Consequens vnionem et visio non debuit ipso precedere ipsissimum Te statim cum illa dei Verbi nãa Virginis cui S. K. q. R. q. 4. putat eã nadi: tionem Applicari. Nisi q. in Expositione huius art. Sathis Certum Certum ita Certum vt opposita sit Erronea et q̃xima hereti Certum distinguit nam quod aiã fuit Be: ata diu esset in Corpe mortali é de fide. an̄ po ab instanti Conceptionis ad fidem ne: pertinet é tñ adeo Certum vt oppositum sit error ni tñ de q̃ius hereti Ego q̃q Con: seqũter huic Mariã Christi post mortem fuisse beatam ex illis pbis Christi Sodie mecũ eris in Paradiso quã nequeunt nisi de Paradiso Beatitudinis intelligi nam Certum é aiãm Christi aduentu huc beasse S. Pp. in Limbo existentes Ego à Portion: oppo: nit vt ipsa esset beata quid alijs Beatitudinem Conferebat non eã decebat vt prius adoptiui q̃ naãlis filij hereditãs possessionem caperent Vtu ad fidem accedere animam Christi ab instanti suae Conceptionis fuisse Beatam q̃ licet au: thorites expssa non sint tñ sunt adeo efficaces vt fere demonstrent hanc fuisse impliciti demonstratam in illis dictis q̃ponitur de fide expssii Christum é naãlis filij Dei Christus ofs plenũ grã et veritatis Caeteris aut̃ ex ma reue: lata et altera naãli aut ofs de fide saltem vt explicata aut ad fidem q̃xime accedit qa naãlis applicandi non est ita Euidens.

Ad Rones Dubitandi Ego Christum non fuisse non repugnat vt aiã viuens Deum posset ad alia eius attendere vtu nec vt anima Christi videns Deum potuerit ad sui Corporis Crucifixi attendendi tristari ac dolere eius de eodem directo q diuersa motiua. Ad rdum nego ipsissimum Beatum impedimenta Christi Mortem de qua infra ad auctoritates Scripturae dicas intelligendas esse de gliã corpis et exaltone sui nominis vt Comites docent expositores.

QVAESTIO X.

DE SCIENTIA BEATA ANIMAE CHRISTI.

DISPVTATIO XXXXXV.

An̄ per scientiam Beatam aiã Christi Deum Comprehendat a. 1.

Disputamus de Comprehensione non qua est assecutio finis quo patres eos beati Deum Comprehendunt sed qua est adaequata obiti Cognitio Rõ Dubitandi est. Qa haec nãe huius unionis est finis quãdo totum esse plenale in q̃dam obiti

ſpe intelligibile Magis ergo é vniri Deum sui esse personale qm sui esse intelligibile qa illud est p se vnionem substantialem hoc p accidentalem.

DICO PRIMO. Implicat Deum comprehendi ab aia Xpi vnd Implicatio sumitur ex vna comprehensionis quae est adequata obiti cognito implicat aut Deum adequate cognosci ab intellu creato Nor constat qa hinc ex Dn. Ps. p. l. gratiae obiti comprehendi quando cognoscit quantum cognoscibile est Nor Xpi nam Deus soli adequate cognoscibile est ab intellu proprio cum ipse omnis alius longe superior sit Quia implicat a qualcunq alio qm a Divino comprehendi Consequia Probo nam nata Divina non est magis intellectiua quam intelligibilis cum vtraq species sequatur in medietate nata Quia ergo intellectio Divina non excedit intelligibilitatem Divinam ab ipo Deo esset magis intellectio quam intelligibilis Sed omnis intellectio creata de Deo est infra intellectionem quam habet Deus de ipso ergo nulla intellectio creata Dei potest esse comprehensiua Item nulla cognitio angeli inferioris est comprehensiua Angeli superioris qa nulla intellectio Angeli inferioris attingit intellectionem angeli superioris q quantum est comprehensibilis angelus superior. Cuius vnd a Priori é qa quodlibet obiectum habet veritem movendi potentiam vel immediate p seipsum vel mediante specie ad cognoscendi clarite et intensive sui cognoscibilitati proportionatam quod non modo qm é in obiectis sensibilibus movendi potentias mediis speciebus a se ipsis Deus sed etiam immediate qualitates et visibilibus movendi potentiam intellectiuam quam mouent vel immediate p se ipsa vel mediantibus speciebus intelligibilibus a se distinctis sed implicat Deum movere intellum creatum ad cognoscendum clarite et intensive sui intelligibilitati proportionatam. Nor Constat qa implicat movere intellum creatum ad certam clarite ad gratiam proprium qm solum movet ad clarius sui cognoscibilitati proportionatum Antb patet qa proprium movet medio lumine increato quod nulli creature communicabile est unde q concedit visionem cognitionem creatam de Deo adhuc negare debet illam esse comprehensiuam Dei qa adhuc illa est infra cognitionem qa est Deus deitate ipso

OBIICES PRIMO. Divine corporis comprehendi intra corpus quodo nihil corporis contenti manet extra continens Ergo sic obiectum comprehendi a cognoscente quando nihil obiti cognoti manet extra intellum cognoscentem vide Augustinum Epi 112 Cap 9. aliud est nihil videre aliud totum videndo comprehendere quodo quidem videtur quod ipsum videntem videtur totum aut comprehendi videndo videndo ne quidem videtur vt nihil eius lateat videntem aut cuius fines circumspici possunt sic aut nihil te latet si sentio voluntatis tuae circumspicere potes fines an nubis tui Deo nihil Deo latet aiam

latet animam Chi gaiã nidiuisibilis sit ñ videt totã videtur. Ergo comprehendit.

Ad 1ũ negando consequẽtiã ad comprehensionẽ requiritur ad totum Christ: neatur nisi totum Christ continenti ad comprehensionẽ ꝙ requiruntur obiũ continentia in potẽ cognoscente iuxta modum cognoscibilitis obiti cognitis vt recte Ar. Vnde licet nihil capiat de Deo nisi latear videntem non tñ comprehendit non totaliter videtur sed ẽ clarãe et intensione correspondente virtuali capacitati: Chi quod habet ex obiũ etti: indiuisibile sit in rone sua nihilominus capacitatis adequate consequentis determinat Chi certam intensionem claritatis in alteri ãs quam vnã habet potuit determinare vel ꝙ seipsum vel medias sibi à se ꝑducta Vnde Christe Augst explicando S. V. ait quod nihil obiũ regit ut ou regit quod lateat videntem licet ipse priuilegiatus beata nihil Dei quod se habet vt quod (nisi ipsa infinita cognoscibilitat quam beati cognoscunt vt quod) lateat beatos latet tñ aliquid prout se habet vt quo ꝙ ipse modus cognoscibilitatis obiti non ergo modus ipsius cognoscentis ꝙ cognitio non adequat obiectiua claritatem Dei.

Obiicies 2do Dr aiã Chi vt ipsum nequit comprehendere Deum sicut angelus superior inferiorem esse non posset vt ratã principiã Dr nego Ant nam licet intellectus creatus beatificus vt ipsum entium ni ꝑfectissime vltimate beatificã ipsa se Dr vt ratã principiã formalis ni exercitione obiti nisi repugnat aut creatã cognoscibilitatem claritatem quod requiratur ad comprehendendum Deum non repugnat aut Angelo superiori conuenire claritatem quod requiritur ad comprehendendum Angelum inferiorem ꝙ sit illa efficienter supplere à Deo non sit aut efficienter supplere in cognitione creata claritas que requiritur ad comprehendendum Deum ꝙ sit quia ex luminis increati.

Dico 2do Dr aiã Christi non comprehendere Sch: in 4 dist. 49. q. 3. a. 1. Molinis 1ª p. q. 12 a. 7. Med. in 1mam art. Cathr. dist. 2. Quar. dis. 24 sect. 6 et de Trinit lib. 2. c. 5. Constat ex decreto Concilij Lat. sub Innocen: tio 3. relato Cap. Firmiter de summa Trinit et fide Catholica vbi Eodem modo de Trinit Deum esse incomprehensibilem alij simul eternum immensum immutabilem omnipotentem alij Deum esse vnã eternã &c. sed de fide ergo et incomprehensibilem.

Negat tertio pars alia dist. 5. par. 1ma a. 2. de fide dogma ꝓcedere Deum esse absolute incomprehensibilem sed solum esse certum authoritate Scholasticorum vt opinent sit tantum tenendas hoc ꝙ in assignanda ratã comprehensionis variant Theologi non ꝓcedunt ad fidem ꝓcedere quod in Intellectum Chi tã ex Eiles Capite sabellum Deum esse incomprehensibilem cum tñ certum sit à Patrib: mentis unigna esse alij

exprimi possit vt est nisi nam qua scié illud videat mentis verbo exprimit aug̃ log. Sol sunia rego non possit aliud cernat ecclesia definiri de cuig nam inter scholasticos controvertitur Definit enim Trident. sacramentalem connexionem panis et vini in corpus et sanguinem Xpi esse transubstantiationem electuig nam disputat inter theologos. Definit Deum esse immensum aeternum omnipotentem cum hac controversum sit an de ratione omnipotentis immensitatis et aeternitatis sit Ratio ga put aliquid ab ecclesia definiri An sit non hic quid sit Ad rem vadens ratione definit Concilium esse Deum ineffabilem quia definit esse incomprehensibilem ac incomprehensibilia definenda non negat omnem claram cognitionem de Deo sed hic negat adaequatam ita dum definit ineffabilem negat scholasticus non negat omne verbum mentale aut vocale de Deo sed solum verbum adaequate scientes et exprimens Deum essentialiter ex vel ineffabilitas rei sit ex cognitione eiusdem Ergo quamvis res est cognoscibilis essentialiter est ad ineffabilis tamen ergo Deus clare cognoscat a beatis essentialiter ab illis ga hic non cognoscat adaequate negat adaequate ab illis essentialiter quia scitur a creatis definitur Deus esse ineffabilis.

Ad rationem Dubitandi Ratio disparitatis est ga esse formale communicabile formaliter quidditative communicatur posse autem intelligibile communicari effective replicat aut vt effective Deus de totum communicet creaturae hic esse intelligibile ga replicat adaequate cognosci a creatura. Ad Confirmationem Communicatio hic totum esse formale quoad hoc non hic repugnat haec communicatio scandum totum esse intelligibile.

DISPVTATIO XXXXXVI.

An anima Christi videat omnia in verbo. art. 2. 3. 4.

Supposito primo hic cum S.Th. animam Christi visione beata videre omnia quae sunt fuerunt in Deo tanquam essentiam attributa personalitates quod patet ex Christo cum reliqua beata Virgine aut Petrus cognoscit an Christi anima penetret ea quae sunt creaturae in Deo haec aut deus disputat cognoscit proprie ex visione verbi, vno modo saltem formaliter a nostra distinctam ab ea qua cognoscit Petrum de quo infra alio modo formaliter indistincte saltem nostra qua cognoscit Petrum ipsum de quo hic Supposito autem cum D.Th. hic et 1.p. q. 12. a. 8 et reliqui Theologi contra Vasq. in 1.p. q. 80 sane nostram creaturarum ex visione formaliter non replicare vnde quod hic negatur solum est an cognitio omnia creaturarum in verbo sit possibilis ac quidditative communicata animae Christi

Prima sententia affirmat cuig varij sunt modi Primus Durand. in 3. dist. 14. q. 2 asserentis animam Christi scisse Beatam videre omnes creaturas quando essent de facto sunt non quidem existant et sunt. Secundum ga quid esse est necessaria ac vnde representabile

omia gratum ad suas gdditas non aut̃ quantum ad suas entitat̃. Ergo ea ipsa est rõ videndi omnia non quoad entitat̃ sed quoad esse. Consequ. constat ga gnder inhibuit aliqd videt gdqd ni cognatu contingetur. Amb. Phl. ga duplex esse rei essentat creaturab. Unum est̃ esse non sed duplex esse est tale reale et necessario omia creaturam quantum ad esse non aut̃ gratum ad entitat̃. Ga licet ni pate Divine libertatis sit potuisse et non potuisse res non est tñ in pate aliqlem posse gdu: esse quam cunq; rem sed hoc habet realit et necessario.

Secundus Nicolaus Magñ ni 3. dis. 14 Aller. 1.p. q. 13. mem. Ht. alexand. lib 3. tr. 1. capit. affirmantur aiam Chi ex ipso cognoscere sua tota possibilia quam entitat̃ non tñ ea claritate qua cognoscit Deus. Ga Chi Joan. 13. non ẽ dat̃ spũs ñs manseram et ad Gllos 2 Chi sunt oẽs thesauri sapientie et scie Dei.

Tertius Rudy Bonau. ni 3. dist. 14. a. 2. q. 1. Scoti q. 2. Quare pt intelligi Gabi q. unica a. 1. Mars. q. 10. a. 2. Dicentium Ariãm. Chi videre sua in ipso et possibilia et entia habitu non actu. Rõ Bonau. Ga aia Chi habitu glorioso cognoscit gnum vita gcrete et gcretis cognoscere non potest. Ergo cognoscit dã quod cognoscat gnũ non actu ga implicat. Ergo habitu. Rõ Scoti. Aia Chi videndo verbum alterius, videt in ipso omnia habitualit. Ga gnum ẽ illi rõ videndi omnia non minus ga implicat intellectum finitum actual cognoscere infinita sed necessario non est aut̃ tales rõ de cetero beatis ghg esse Chia non vult vt rõ videndi sua sed aliqa determinate.

Secunda sententia negat. Arg duplex ẽ mody. Alter dicar. ni 3. dis. 14 a. 2. q. 3. docentis aiam Chi scia beata solum videre potentia essentiales et futura quod non sunt habitura gcretionem finem sue Aug. ni hoc oẽs hibpse creatos non aut̃ oẽs cogitones suas et Angelorum quod sunt sunt futura hoc ni infinitum. Dnus. ga implicat videri infinita ab intellt̃ finito. Alter s. Th. hic a. 2. ad 2um. et ni 3. dist. 14. q. 1. a. 2. Caiet. Capr. Argen. et reliquorum Scholast. ni 3. dis. 14 et Thom. hic affirmantium aiam Chi cognoscere sua ni ipso quia pro aliqua distãt̃ habitura habent existentiam non aut̃ possibilia. Pro Explicatione. Explor opinionum adamum distinguitur in Deo possibilia, futura absoluta, futura conditionata.

Dico Itaq; Prio. Implicat aiam Chi actu distincte videre omnia possibilia in ipso. Rõ S. Th. ga talis cognitio necessario infert comprehensionem Dei. Nã quo plures effectus videat ni tñ ad specifica penetratur virtus tua ergo ni videatur oẽs tota virtus cognit. comprehendit non pt aut̃ comprehendi virtus tua ga comprehendatur ef

scientia causæ. Ergo non possunt videri omnia possibilia in Deo qñ comprehendat potentia ad primum esse Dei. Hoc patet. nam videre effectus in causa est videre eius connexionem ad esse primi causæ. ergo quo plures et perfectiones videntur esse in causa eo effectus penetrabitur vis ipsa primi causæ. nam bonum a bono quo perfectius videtur causa eo plures perfectiones et videntur esse ita a posteriori quo plures effectus videntur esse in causa eo plus effectus penetratur ipsa virtus causæ. Quod probatur. Consequentia probatur qa visio omnium effectuum in causa includit visionem connexionis cum toto esse primi causæ. qa totum esse primi causæ adæquatur a suo producibili. Ergo si videntur omnes esse in causa videtur tota connexio effectuum cum causa ac primo tota virtus primi causæ quod aut negetur in Deo comprehendi vis primi non comprehensa eius essentia probatur qa deus est primum ens non est in Deo potentia qua potior est primum aliquid ab essentia qua formatur est. Confirmo. Nam quodlibet possibile in Deo cognitum manifestat Deum sub ratione subiendi causæ ad effectum. Ergo in finita possibilia cognita. De Deo affirmat effectissimam cognitionem de Deo ergo comprehensionem Dei cum non possit dari Dei cognitio quam infinita experimento non cum omni habendæ et effectione gaudiat.

Objicitur primo.

Sed hoc. Deus visus in omne ad omne possibile est effectus distabilis ergo visus omnia possibilium in Deo non infert formalem comprehensionem Dei. Consequentia constat qa comprehensio est adæquata cognitio obti qua licet ab obto exigi non pt. Sub probatione nam licet Dei primi: oral omnia possibilium non adæquat ad esse ita nec visione eorum adæquat in cognosci. qa res ita se habet ad cognosci licet ad esse. Huic negatur. Ad probationem concedo possibilia hui esse quod dicunt in se non adæquare esse Dei qa illud est creatum hoc mercatum. Nego aut non adæquare Deum sub illud esse quod necessario supponunt in causa qua cum possibili nullum supponant limitationem neq in obto primi neq in modo primi cadendi nec possunt contineri nisi in causa quæ sit actus purus et infinite effectus et qa quo cognoscendo in primo cognoscunt eius connexione ad tale esse causabile repugnat cognosci omnia et non adæquate cognosci esse Dei quod est eorum omnium causabile.

Objicitur secundo.

Cognitio etiam sub modo possibilibus effectis cognoscibilis est Deo qa cognitio quæ sufficiens est ad comprehendendam possibile in Deo non est sufficiens ad comprehendendum Dei ipsum. sed est tantum cognitio sufficiens et ad comprehendendum Deum quæ sufficiens est ad penetrandas omnes effectiones Dei. Ergo cognitio quæ sufficit ad cognoscendum omnia possibilia in Deo non sufficit ad penetrandas omnes effectiones Dei. nam neq

ex ni talis

cor ni talib cognitionib penetrare ꝙ Deꝰ vt ꝑdu dhig ad nitra neꝙ vt ꝑdu dhig in communicabilib ad extra neꝙ vt subsistens ni 3bus ꝑsonis nam eiam si subsisteat si non esset ni vna tant ꝑsona esset ꝑdu dhig nisi intrinsece possibilium. Non nego tñ ad 2m bonam nego rationem nam ex ni cognitionib omia possibilia ni Deo non solum adequatè cognoscitur Deꝰ vt ꝑdu dhig nisi intrinsece possibilium ad extra sed eiam vt nisi intrinsece producibilis ad nitra incommunicabilib ad extra vt subsistens ni 3bus ꝑsonis diuinis formatis ex ni cognitionib omia possibilia in 3bo hoc pacto licet quodlibet creabile supponat Deum adhuc purum nisi intrinsece possibilem tñ ab esse argumentando ad cognosci quodlibet creabile cognitum ni 3bo assert cognosci adhuc puri tum aliqua possibilia ergo nisi nita creabilia cognita ni 3bo assumat cognosci Deꝰ vt adhuc puri nisi intrinsece possibilis ergo assumat comprehensorem Dei sine vltima consequentia patet nam reliqui patet ex ni calculationib licet ens nisi intrinsece possibilis adhuc puri adequat Deum ni esse tum maior ex cogitari non possit vita cognitio adhuc puri nisi intrinsece quam forte assert cognitio omnium possibilium ni verbo adequat Deum ni cognosca tum sed dari non possit atq Deꝰ ꝑsanideo possibilem ens adhuc puri est ꝑdu dhig ad nitra incommunicabilia ad nitra et subsistens ni 3bus ꝑsonis ab eis tñ tandem possibilem et communicabili efficienter ad incommunicabilia ad extra formalr ergo si ens ni cognitionis omia possibilium ni 3bo comprehendit vt adhuc purum nisi intrinsece possibilis comprehendi eiam vt ꝑdu dhig ad nitra et incommunicabilia ad extra formalr vt exigitur hui ꝑsonarum Diuinarum unde falsum est tñ Deo una tantum esset ꝑsona eadem eadem sese ꝑdu dhig omia possibilia Ex sublatis Diuinis ꝑsonis auferet fœcunditas Diuina nec ꝑsides mutaretur Deitas et consequenter religua possibilitates Diuinas quæ formaliter radicant in una indivisibili entitate quia variata variarent omnes.

Objicitur 3tio

Cognitio comprehensiua è quæ exprimit rem cum omni habitudine ad Deum sed cognitio omnium possibilium ni 3bo non exprimit Diuinas ꝑsonas nisi sub habitudine ad creaturas non autem sub habitudine ad ꝑsonas increatas. Non nego nonam qz repugnat Diuinas ꝑsonas exprimi vt adequatam causam creaturarum cum non eiam vt adequat principium Diuinarum ꝑsonarum et consequenter sub omni habitudine non habitudine quam Deꝰ dicit ad Diuinas ꝑsonas prædicta ni ꝑfectione adhuc puri quæ adequate comprehendit cognitionem omnium possibilium ni 3bo vt ꝑbatum est quare licet ens cognitum omnia possibilium ni 3bo formaliter tantum sequatur adequata cognitio Dei vt sua est creaturarum per se eiam vt principium Diuinarum ꝑsonarum qæ habitudo imadat ni tandem ꝑfectione

actus puri qua ex cognoñ oium possitus in Jobo debet adequatè cognosci.

Objicitur quarto. Compossensio unig attributi non affert formalem compossensionem alterius. Compossensio ch scilt vel sanctis non affert compossensionem religionis attributorum. Ergo compossensio potè Xpi non affert formalem compossensionem omnium q sunt in Deo. Ch 1° negando ans qa cum in Deo unum attributum includat essentialem religionem implicat infinitè penetrari et compossendi unum qn religiones eodem mdo compossendas penetrent, nam sicut non possident unum qn religiones ita nec compossendi unum qn religiones compossendas. Ch 2°. negando consequentiam qa compossensio omnium potè formalis dicit compossensionem actus puri infinitè effectivi talis ch est effectio requiritur ad educenda infinita possibilia hoc autem effectio includit religionem, nam effectivi actus puri cui nihil effectionis deest ergo compossensio talis effectionis est compossensio omnium in ea formaliter inclusorum. Unde Ad Quod in Our.

Rego omnem essentiam quomodocunq nisam representare creaturas quarum essentias non qa illas non continet formaliter sed eminenter ergo nisa essentia non receptiva ni ea includentur omnes creaturæ nisi penetretur ut causa omnium creaturarum.

Ad Laudis Magni ps. locus intelligit de ipsi dato Christo subsistato non enim non est datus Christo a mentiuntur sed sui totam plenitudinem possit Christo habitandi in Christo substantialiter 2m ps communicationem Idiomatum.

DICO SECUNDO. Vnio habitualis animæ Christi cognoscat animam possibilium in Jobo Quod qa cognoñ qua anima Christi et quilibet beatus intuetur creaturas in Deo est actualis unitas de habitualis actus aut de actu in habitum variabilis quamvis illam sententiam patronum aeternitatem appellant Theologi qa ex August 15 de Trinit C. 16 in Jobo non sunt voluntates cognitionis mee et Confessionis. Nam aliqua variare ipsa cognitio divina essentialis repugnat ch ratione visionis obti secundarij visionis primarum nam si causa non variata ipsa visio a obti primarij. Ergo repugnat variari visionem animæ possibilium in Jobo non variata ipsa visione Jobi repugnat aut statim beatificabilis variabilis ista nam sicut de vnione beatificabilis est permanentia ita divinæ abilitatis Modo contra Scotum q censet posse animam Christi ex cognitione habeant possibilium obiectivè sibi possent modo hoc modo illa ad libitum sua voluntatis videre in Jobo quamvis nolet ea cognoscat Jobum ipsum vel ch hoc successiva mutatio ad nova obta sit disparato actui a primo 1° hr successivè educant nonnullas rationes in Jobo vel eodem actu q non am ni attendentem ad obta vel animæ et hoc explicat

Cat qa visio.

Cat ga ipse reddit videntem formale ergo necessario non libere videt suum esse
posse. Ad 2um Secundo bonam rationem assignat de potentia absoluta scilicet aiam Chri
posse efficere cognoscere Ad 3um Tertio patet ex antecedenti non enim potest
Christum scire esse beatum habitue videndi creaturas.

DICO SECUNDO Anima Chri non videt actu in verbo omnia futura ab-
soluta Quia 1m D. Th. ga ad summam perfectionem animae Chri spectat
videre alia in verbo quae ad eius gratiam pertinent sed in Chri statum pertinet omnia
futura esse ex eorum ordine videri et dnus dicit in Ioann Joan 5. neg ex pte vidi:
catgrengnan sed omne judicium dedit filio et paulo post postpraeter dedit ei judi:
cium facere ga filius hominis est Ergo. C.

Objicitur Primo. sequeretur aiam Chri comprehendere scia infinitorum Dei
scia ex comprehendi quia comprehendit eam obm Ter aia Chri comprehendit ob hm
scia infinitorum multitudinem ex eorum quae deus scit et scivit infinitorum latet aiam Christi.
Ld. neg sequellam ad probatem dicit forte non haec comprehensibilis scia quando com:
prehendi eius obtum primarium ordinem aut quia do 2dario ipse aut primario obtum
scia infinitorum Dei Deus ipse quia ab aia Chri non comprehendit licet comprehendat obtum
2darium quia essent creaturae existentes. Ad 2am Concedo nihil commune habere aiam
Chri quae deus videt scia infinitorum existentium non existentium.

Contra bis Comprehensio obti 2dario ex parte Dei quae sunt creaturae possibiles compre-
hendi ex parte Dei Comprehensio obti 2dario scia Dei comprehendi debet ipsa scia Dei
Ch. neg Consequia nam Comprehensio obti 2darij omnipotentia cognitionis quia infert com:
prehensionem existentiae non aut comprehensio obti 2darij scia comprehensionem ipsius
scia Ad 2am patet Sunt esse adaequatum Christi existentia quae sunt in potentia
supponunt actum purum infinite effectivum vita et cognitio infinitum actum purum infi:
nite cognitivum futurorum ergo nec sunt obtum adaequatum scia Dei nec esse adaequa:
tum omnipotentia Ergo ex nullo capite inferre debet comprehensionem scia.

DICO QUARTO (cum D. Th. a. 4 docente aiam Chri scire omnia
quae Deus in seipso scit scientia infinita) Haec futura quae videt Christus in verbo
esse in finita. Patet. Nam D. Th. in 1. p. q. 14. a. 2. ad de veritate q. 20. a. 4. ad 1.
dicit ea quae Deus videt scia infinita esse infinita. Cum ergo aia Chri videat scia
quae videt Deus scia infinita necessario videt infinita. Ad 2. ga obtum huius
scia sunt res omnes quae scibiles sunt existant vel sint infinite non libere

cognitiones et volitiones Damnatorum ac Beatorum multiplicando in infinitum qd
vi sic a. b. et l. Cont. Gon. cap. 69 dum 3. dist. 14 q. 1. a. 2. affirmat Deum scire in-
finita cognoscere finita explicata, qd (aiet) de futuro de rebus subsistentibus que futura
sunt finite non aut de accidentibus que infinita futura sunt.

Objcies. Sequeret Angelū videre infinitam non quo plura videret
obia eo efficior visio. Ergo si videret infinita visio erit infinita Confirmat Scotus
quo mens creata attendit ad plura eo minus attendit ad singula Ergo attendens
ad infinita nihil attenderet ad singula qd attentio in infinitum diminuta est nulla
cum vō diminutio fieri nequeat Qd negat Scotus cum faiet ad Probam
Concedo tmē de perfectione extensiua et individuali tmē tali rego de effectione
intensiua et specifica tali tamen solum ergo ex dicto calculo sequit cognitio effectiue
infinita circa eandem speciem individualiter tantum diuersa a quauis alia cognitione ter-
minata ad obiectum non autem spē diuersa aut infinite intensionis. Quod non sit spē
diuersa a quauis alia cognitione terminata ad obiectum patet qa idem habet me-
dium formale semper Deus ab essentia a qua omnis beata visio specificatur quod
non sit infinite intensionis patet qa omnia illa obia infinita contineat in primo
ente finito in ipsa scilt pura creatura rationali penetrata et comprehensa in obiecto
unde eadem attentio et intentionis luminis et infinitis que sufficiat ad comprehendendum
dam talem creaturam in obiecto sufficit ad videnda ea omia que ex pura talis crea-
ture emanatura sunt unde non ea specialitate qua crescit infinite ad plura et plu-
ra obia extensiue crescit p plures et plures gradus intensiue qa extensiue
crescit p plura et plura obia determinate at no intensiue crescit p plures
et plures gradus proportionales ergo ad illum gradum gregit ad comprehen-
dendam creaturam in obiecto q finitus est. Ad 26
Efficior cognitio regnit ad comprehendendum finitum in obiecto cum non finito relatio:
vi finitum omnes eius actus liberos futuros quam ad comprehendendam non finito
vel Angeli tantum Ergo eadem intensio cognitionis que sufficit ad comprehen-
dendam non tantum respectu non sufficit ad comprehendendum finitum cum finito non
omnes eius actus liberos futuros. Qd negi effectionem cognitionis individualis
intra eandem speciem non aut intensiuam supposito ex intra eandem speciem luminis
glie dari diuersos gradus heterogeneos q ita eadem intensione circa obiectum
primarium finite essē ordinati sunt ad diuersa obia relatia contenta in virtute

Creaturā.

creaturā ꝑ dē dari pt̄ cognitiō fidei ꝓ intentionib⁹ diuersis ꝑ mīdiū naturalib⁹ quæ
tendat ad cognoscendā plurā dicta secundaria ꝑ eandē cognitā fidei penetratā
in ꝙbo nec ēt eadē rōne dē possibilib⁹ qđ ga non cōtinent in ꝓpria principia habit
fidei nisi ꝓ ministeriū omnipotēs Dei non possunt omnia cognosci in ꝙbo absq; ministerio creā-
trahere ꝑ ad intellectū cognosci possunt extra ꝙbum dicendū infra.

Ad confirmationem Scotī dicendū ēt aīe grādo aliunde mentē non confortat licet ꝙ aīa
Xpi attendat ad ministeriū futura ga ꝑ ad ea roborat plurimū ga ē non tenet quod
grādo ad plura attendit tanto ei⁹ attentio minoratur ad singula ga quanto ex una
pte minuit tanto ex alia augetur ꝓ ptēs ꝓportionales luminis ut dictum est.

DICO QVINTO. Aīa Xpi cognouit aliqua ex futuris liberis con-
ditionatis in ꝙbo. Supponō aut hoc futura ex dictis alicui
esse ministe aliqm uerū nonē aliq cognosci possunt et de facto cognoscunt ā Deo
Probō 1. Quia ex illo Matth. 11. et 26. nigtū boās affirmat se Christū posse aliquos
esse q̄ magnā pœnam pressent aut si tales aut tales circumstā ponitā fuissent
quod aut illa cognoscat in ꝙbo Probō ga non repugnat ē eā eadē rōne de pluri-
bus absolutis et aliunde spectat ad perfectionem animæ Xpi ea in ꝙbo cognoscere vr.
Probō 2. nonē. Ga nullum talium futurorum necessaria est Christo ad munus suum in-
diciū et effectū mediatoris obeundum nam suum iudiciū non solum est bonos q̄m
et malos digna pœna afficere sed etiam obstinatos exercere absumq; gratiarū
et donorum q̄bus alij usi fuissent vt Iesus Christus Matth. 11. Ioan effectū media-
tionis et congrua singulis simul media ministrare et ea uia huius ꝙcessus vel aut
relig fieri ꝑ mediator scivit quo tpe quo secundū vel loco aliq circumstantijs
sint tunc boās omni gratijs nihil a Deo concessis

DICO SEXTO. Quia Xpi non uidet in ꝙbo aīa futura conditionata li-
bera tunc Quia ga cum non videatur omnes creaturas intellectales possibiles nec vi-
dere possent earum actus liberos quos illæ ma quidam q̄ circumsta ponitā aliquibus
ad esse[nt] confirmō ga hoc scīa data ē Christo ad munus effectū iudicialis ac
moderatoris ex exercendum at Christo non exercet munus iudicialis ac mediatoris nisi
respū creaturarum existentium ergo earum tant actus liberos in ꝙbo cognoscit.

QVAESTIO XI.

DE SCIENTIA INDITA ET INFVSA ANIMAE CHRISTI.

DISPVTATIO XXXXVII.

An in Chro Dño sit sanctificata infirma.

Implen distinguit scia infirma alterna pse ofq illa quæ à sola possibilitat infundi quidq ab scia Angelorum et aiæ separate q ejus venia spes à Deo obtinebat alterna pæ: cabilem quæ q se gdem humano progressu labore et industria q spes medio intellectu: te é plantæ matchy creatæ à Deo hi infundi pt arte labore et industria scientib quibus fuit scia quam Deus infudit ptoparentibus nris de infirma pse post delictum.

DICO PRIMO. In Chro fuit scia infirma q se ab instanti hiæ conceptionis S. V. Mariæ et q q a 3 et diem sabbati. in sepulchr. by Calligis Ex Pau à Hebr. 11. ubi Apostolus nota: vit Chum statim mundum ingredientem in sæculum dixisse Deo Se offerentem non po: tuisse fuisse Chum mundum ingredientem se patri offerre nisi in ejus mentem q offerentis alicy scia à quo talis oblatio regulariter non potuit aut debet ejus scia. Beata qa hæc ñ est q: qñ nata regulæ aliqs liberi quidq fuit oblata q ipsa se Deo promisit obtulit neq augmenta qa hæc perdet a sanctity et organic corpis q by non tpis non potuit Chus vi status de facto. Ergo infirma. Patet a. vide qa ex Bonav. 1. de Sabb. thesv. Chus in Pa docet Angelos hæc aut in religi neq quia sancti beatæ non se retin humanq. Quare hæc scia ocio docentur à Deo.

DICO. posse Chum præsti Beatæ docere Angelos ita ut qñ Chus cognoscit scia Beatæ Angeli: prout scia infirma. Deo Chus qa Chus docet Angelos offendendo illis hui tam ac peccat Chus non offendit Angelis conceptis sanctificat. Sed infirmum qa beatificq non ming representat Deus q aliud obtinet tam nia simul representet ac percipiat Christi offendi potiq ut repletativ ming q ali: teriq obtinet tam nia representet nata Deo ita se sciæ ad intellectu sicut gratia ad voluntatem. Patet ex Chro ab instanti conceptionis fuit plenitudo originis Ergo et scia. Pho. Chus Non solum fuit Comprehensor sed viator et Mediator debuit scire scita ad merendu q promerita sacrauit non fuit beata qa hæc salutem neq obtinuit suam neq necessitat voluntatem neq observa fidei qa hæc pugnat cum clara visione Dei. Ergo infirma per se non infirma q accidentaliter se extendit nisi ad obtinendum quantum spes melius scire obtinet comparatum habuit autem alium ab instanti suæ Con: ceptionis suam qa debita fuit non omnino sed by postmodum Thus qa ei illicitum non pos: debat à Deo sanctificatibus et organic corpis.

DICO SECUNDO. Secundum Scotum non est de fide cum nulla authoritas sacræ scripturæ ei: perte contineat est hæc Communis aut saltem scholast. probabilissima. Deducitur ex 2do primi capitis fidei ubi opponitur plurgia Lutheranis et Erroni primæ Secretis si cognoscamus de ab suis scia ux eum sine Sacramento salvari pt tenuta authoritate S. Pauli Apli:

Disput.

DISPVTATIO XXXXVIII.

An scientia infusa differat ab acquisita.

Prima sentá. S. Th. in 1. dist. 14. q. 1. a. 3. ad 4. Scot. q. 3. Contra eam Cloneh. Curvat. q. 4. Sabr. q. vnica. R. 3. d. 1. Regerunt ga eisdem obiect. nobis: eadem uiré formali requirunt eplé duas conditiones spés diversa ad scia acqui: rant infusa sunt eisdem obis ut eadem ratié formali ut ea tendit ad rep: servandum obium in q̃ prium q̃ dicit ater unde dicunt nigt Curvat. tiam infusa: huiusmodi Sabidus et q̃ miraculum reputurú

Secunda sentá S. Th. q. 9. a. 4 ad 3. ubi priorem sentiam retractat Caiet. Capreolus 3. dist. 14 q. 1. Argent. q. 1. a. 4 et aliorum recentiorum affirmantium quæ verior est et sequenda Quia 1m ga scia infusa est q̃ propriam rem spés aliena a plantata naturaliter contab sed spés propria et aliena etiam si sint eiusdé obti differunt epsatu nam prior exprimit obium ut est in se non aut posterior ex hac differentia orit illud quod infusa ex co quod ē exprssiua obti q̃ propriam spe: cies non est conveniens ad plantata nata seu fieri acquisita sunt alia dicta q̃ infra.

Obiicies hmõi scia ra non existit in speciebus seu in habitu à speciebus distincto ergo etiam spés scia infusa et acquisita differunt postrema tamen habitus conveniunt 2do spés aliena nequiunt propriam ergo non erit spés scia acquisita sunt aliena. Ptia ad 1. Negando. Ad 1m Quia scia partialis consistit in speciebus 2da esto consistant in solo habitu si spés differunt epsatu differunt et habitus cum si commensurent debo forti obio aut forti commensurant spés ga sub diversa ratié forti ad obium tendit spés propria alteri aliena ergo si spés differunt epsatu penes obium forte etiam habitus different epsatu ad quam Concedo supponi aliqua spés q̃ prium sensitiua non autem intelligitiua in qua in qua scia acquisita consistit Ptia est ga spés sensibilis q̃ducit immediate ad obtio intelligibile ergo cum ita sensibili ē ga intelligibile ē de gd dicto rei ga non at: cingit sensibilis ides sensu spés intelligibilis in hac scia est aliena Sed.

Quam 1m Ista sentia ergo non erit ad phoneh dica diversa nam spés infusa et acq: sitiua tendere ad gd diteñ ra nam illa tendit ut q̃ in se hoc ut relucet in plantas: mate qua diversitate tendentia reducat in diversam ratiem forsan obti quare falsú ē acquisitá et infusá differre ut oculum naturaliter productum et miraculose reparatum.

DISPVTATIO XXXXIX.

An per bane sciam cognoscat aiá in ordine possibilem.

Prima sententia magistri in 2. dist. 14 Bonau. a. 2. q. 3. Thom. q. 6. a. 2. Alen. 2. p. q. 13. mem. 1 affirmantium

Secunda sententia Quodl. dis. 27. scilicet Magd. dist. 50 cap. 3. dicentium aliquem habere talem scientiam conscibilem ac creatum de facto tota anima Christi non fuisse communicatam. Quod sit conscibile probatur quia conscibile est Christo esse cognitum quia effectus est cognitus potissimum et cognitio obiectiui et altius pueri Deo lumen gloriae Christi sufficit ad elevandum intellectum beatum ad videndum Deum obiectiue sufficit ergo sufficit ad elevandum illum ad infinitum quia potissimum. Probatur quia ex hoc non sequitur contingens Dei quia creatura non videret omnipotentiam Dei secundum scipsum probatur quia lumen gloriae dicitur habitus finitus per se extendere ad infinita creabilia ergo per datum lumen finitum potest quod se extendat ad infinitas creaturas possibiles cognoscendas. Quod autem de facto non sit communicata animae Christi constat auctoritate scholae.

Tertia sententia est Gabrielis dist. 1. huius art. Augustini lib. 83 et aliorum negantium etiam de potentia absoluta talem scientiam esse communicatam.

Dico primo quia Christus non plura cognouit scientia infusa quam beatus deus in 3. dist. 14. q. 1. a. 3. ad 4um et aliorum contra quod ratio quia scientia infusa est species beatae non physica nec pura chimaera sed naturalis ergo non de illa ex excedere magnitudinem speciei concedet habitum cui est species.

Dico secundo. Implicat quia christi scientia cognoscere nata possibilia collectiue ex S. Th. de ueritate q. 20 a. 5 ad 4um ubi nisi sciret non posset esse quin sciret quod deus posset facere ita quam possit fieri quod aliqua creatura sit manifestatum quod quod deus potest facere vel manifestare sed implicat secundum S. Th. quod deus faciat de possibile cognosci quod deus manifestet omne manifestabile. Et arg. sed contra quia nisi christus scientia naturalis cognosceret et habitum scientiae creatae sed habitus scientiae non potest esse formaliter in anima ergo anima christi non potuit cognoscere sibi ipsum quod nisi sciendi quia quod implicat infinitas quia possibiles representari finitas sed intelligibiles implicant autem infinitas sed intelligibiles ut obiecta infinita ergo forent obiecta. Quia infinita naturae possibiles vere contrarium nisi certum terminum aut primum finitum sed infinita sic dicuntur ergo non possunt omnes per infinitas species representari difficile consequia probatur quia quando dicta non contrarient nisi certum ac finitum principium finitis quae representant requirunt in species representante determinatam perfectionem ergo infinita requirunt infinitam perfectionem sed talis infinita possibilis christi implicat ergo nec.

Ad tm̃ vdã sentã. Nõ discriminis ẽ gaticet deg sit infinitũ est hũ determinata quedam nãã representabilis actu ẽ spẽs finita. possibile aut est multitudo finita nãrum quarum singula possunt determinatam ti spẽs perfectionem. Inde licet tota ista ordinis perfectior sit cognis diuine ẽ tm̃ sit perfectionis obti est hũ cognis possibilium infinita ob infinitatẽ nããs distincte expressab vna tm̃ singulam notab et proprietes ita vltimũ alicuius cognis ẽ ipsa Dei est finita vna pro possibilium esset infinita ẽ adeo minor quod sufficit ad visionem Dei non sufficit ad visionem oĩũ possibilium

Ad tertiũ ob aliam rationẽ implicat scia possibilium extra ẽum quia sequeret inde: deret infinitũ spẽs representatiuab infinitarum naturaꝝ.

Ad quartũ de conseq̃ non p̃ma facie videtur non dũ intelligam primere nããs representatiuas sue p̃prias nããs rez intelligibilium de tanto illius essentiã p̃ suã auctoritatẽ declarabi.

DISTINCTIO XXXX.

An per suam sciam aiã Chi cognoscat oẽs creaturas spiritu.

Prima sententia Scoti. in 3 dis. 14 q. 3. Gabr. q. vnica. a. 3. affirmantiũ p̃ suam sciam videri tantum qd dicit rem existentiũ non aut in diuidua nisi forte aliqua nobiliora Quã ga sequeret in scia Chi esset infinitas spẽs representa: tiua infinita in diuidua

Secunda sententia S. Th. de veritate q. 20 a. 6. et. in 3. dis. 14 q. 1. a. 3. negantis p̃ suam sciam aiam Chi videre futura li: bera et secretas cordium cogitationes Qa p̃ suam sciam cognoscit tm̃ ea ad quã se extendit naãlis cognio

Tertia Thomisten. scr. vbi teste Caiet. priores vetera tenuit Caiet. Med. Mayr. in 1. q. 14. a. 2. et comũ affirmantium p̃ suam infinitam aiam Chi cognoscere aiã quel cognoscit scia beata excepta diuina essentia.

DICO PRIMO

Aiã Chi p̃ suam sciam cognoscit omnes res naãles existentes ẽ quocũq; spẽs et quo ad in diuidua p̃ propias earum spẽs Cuius ga sue scia est ep debita aiã separatã et cuilibet naãli intellectui quia a pta ẽ esse in dependẽ ea à sensibus ergo infi: nitũ dt aiã Chi quã rone sue scientiã esse poterat in dependẽ à sensibus.

Confirmã Qa non decebat Angelos p̃fectiõ nostra cognoscere res naãles in spẽs quã quam cognoscat aiã Chi.

DICO SECUNDO

Anima Chi p̃ suam sciam cognoscit omnia futura libera et secreta cordium cogitatio: Quod sic cognoscit Colligo ex Ioan. 2 ipse ẽ sciebat qd esset in hõe quod aut sue cognouerit non solum p̃ sciam naturalem ni pote sed chim̃ ex p̃tiam ni spẽs quã Chi

Cum ga Xpc est distincta ppfectio debiti aiæ Chi unde unionis hypostatica Cum
ga Chus non solum ut Confessor sed etiam ut auctor fuit gfectus magister my-
steriorum fidei inter alia aut' testimonia gdus Chus mysteria fidei confirmauit
fuit revelatio secretorum eorum. Ergo non solum ea cognoscere debuit ut confessor
sed etiam ut auctor modus aut' quo ea cognoscit est per puritatem ponere aliquam alias
luminis quo Deus ipse certo et evidenter tales effectus cognoscat ut suis propriis exis-
tentijs futuros determinate extra suas causas positivel tali tempore differentia
non si sit talem cognitionem causare ut ipse prius non sit ut cognoscere
nec ipse scias nisi sam

Dico Tertio Per hanc scientiam aiæ Chi cognoscat evidenter eos effectus supra-
naturales futuros Creatori Fundm ga unionis effectus hunc ipsum cognoscit repræsentatus
et rone luminis debiti animæ Chi Ergo illos cognoscit non solum ut ipse sed etiam ut
ipse quæ Confirmo ga Cherubim ut sit Angelorum magister est aut' Angelicam
Magr non quo ad scientiam beatam rei quidem scientiam naturalem sed ppter angelicæ mentis
ab ultimis effectis De beate ppter supra dictam Ergo quoad ultimum supranaturalium effectuum
Objicies. Multiplicatis effectus supranaturales ipsi Christi creaturæ requerentur
ut Christus cognoscatur Deus ad quem ultimate est terminatus. Et Deus ut Christus cognos-
negt nisi ipse scias beatam Jesu Christum. non quia quæ est pars ipsius nam Christus
ipse Beata, quæ est forma existens Christi ipse, Unio hypostatica, quæ ultimo ipsi est:
cludit ergo non requerunt cognosci nisi cognoscat Deus ad quem ultimo ipsi terminat.
Ad Hoc igitur ad effectus ei ultimum cognitionem solum scit abstractiva cog-
nitio causæ alicui nullam creaturam posset angelus nactu videre quia omnis cre-
atura distat ab Deo Ergo ex abstractiva cognitione quæ effectus ei
unionis hypostaticæ solum scitur abstractiva cognitio Dei et Christi hypostatis.
Nam ga terminus non includit ultimo scit et complete nisi de ultimo scit et terminate ultimo
quod terminat. Ad Fundm Sanctus Petrus nego sequelam nam gradus de-
nota quæ repræsentant continent ultra quia quia finitum ut finitum finitum videri:
duo contenta ultra quem finitum possunt finita quoad repræsentari

Ad Fundm ad ne ppter hanc scientiam aiæ Chi cognoscere tm ea ad quæ extendi cognitio naturalis

Dis. Pvncto LXI

An per scientiam visionis Christus cognoscat Trinitatem.

Ad dubitandi ga Mysterium Trinitatis non potest cognosci nisi scripto Chi
nullus esset

nullo ofus ad extra ipsum evidenter manifestet cognitu aut trinitas in se ipsa
est sola cognio Beata Ergo nego cognosci p̃fectam
Prima Secunda Durr in 3 dist. 14. q. 3. Vasq. dis. 53. Cap. 1 negantium.
Dbat Durand. q. 3. plogi Ge Deus est vng et trng nego extra nisi ex Beatitudo:
gnosci nisi cognosce obscura fidei Ideo Christe non habuit de hoc mysterio scitia Ero
Joseph Dbat ge talis Cognio aut est intuitiva aut abstractiva non intuitiva nam
hoc è visio ipsa Beate non abstractiva ga hoc supponit intuitivam vt videtur
constat si habuit ad ni aliis Constitutio nam S. Th. a. 1. affirmat aiam Chi p
hanc scientiam non cognovisse Dei essentiam.
Secunda Secunda Caiet et Med. hic Suarij dis. 27. q. 1. Labr dis. 5 Augste
dis. 94 et aliorum affirmantium Quorum variij sunt modi.
Primus Scoti in 4 dist. 9. q. 4. in quest. q. 1. Cor al. 2. posse aiam Chi hoc
cognoscere evidenter abstractiuam de gdditio Dei esse hoc non implicat ga
non implicat quod quae abstractiue respicient gdditem Dei hoc aut Deum sit hoc
gnio gdditatiua capiunt Deum in ee esse divinae absolutae et respectiue ab
Secundus Caiet Med. et Suar. et alij aiam Chi cognoscere mysterium
Trinitatis p revelationem evidentem ni attestante pro ea Deo infundere aiae Chi
hunc Conceptu Deo est Trinitas et trini notitiam evidenter qua cognoscat Deum
esse q illam infundit hoc eo modo intellexit Chi certo reddit de mysterio Trinitatis
non p cognitionem Trinitatis in se evidenter sed ni attestante ga evidenter cognos:
at Deum esse q logtr q Cum non possit fallere nec falli evidenter colligit Deum esse
q loquitur quae cognio ga non nititur testimonio Trinitas credito Ideo cognita non est
fidei sed quae di evidens ni attestante ga solum sibi evidentiam Dei attes
stantis hinc cognitio non ipsius obti attestati.
Tertius Durand. q. 1. q. 32. a. 1. dist. 2. affirmant aiam Chi posse infusa evidenter co:
gnoscere Trinitatem primo quia ad hoc sit in effectibus sufficientia gratia habitus gratiae, Charitas, infusio
Beatificae, ergo ex effectibus sufficienter dicit de Deum vnum et trinum ge hoc ejus ordinis cum
illo non aut ex gratiam ad gdditatem ga nego Deo cognosci gdditatiue nisi in seipso.
Dico Primo Habito est animam Chi posse sibi infusam evidenter evidentia
abstractiua cognoscere mysterium Trinitatis Quando Ge si Deus tantum posset ee exalta scitiam
eorum Beatitudinem in aia Chi in anima alicuius creaturae cognoscere in religiositatem
Dei illam ge fidem in hisam cognoscunt. Sed ista difficultas è de modo quo è illi communicata

Dico secundo Non cognoscit anima Chri mysterium Trinitatis p spem
p priam gdditatiuam abstractiuam illius. Probatur. Qa tabis spes implicat
p se spem que tendit ad gdditatiuam essen vel tendit ad omnia que sunt de gdditate ipsius
Dei de gdditate Dei est ppria exista. Ergo implicat spes tendens ad gdditatiuam essen
Dei. Et non ad ens ipsum eiusdem. Confirmo. Qa implicat spes que tendat ad
exprimendum Deum vt est in se et non qe intuitiua ipsius. Ergo tabis spes tenderet ad
exprimendum Deum vt est in se esset intuitiua Dei est cognis intuitiua rei p essentiam
vt essentie. At hoc ipso quod cognitio exprimeret Deum vt é in se é cognitio rei essentie vt essentie.
Dico tertio implicat animam Chri cognoscere mysterium Trinitatis p
euidentiam in attestante. Probatur. Qa implicat euidentia Dei in attestante cum visione
beata eiusdem obm. Sed nihil Chri cognoscit mysterium Trinitatis p visionem Beatam
Ergo spes Christi. Probatur. Qa repugnat intellectum obiectiue nostre adesse sub tali
motiuo adequate cognita. Sed intellectus Chri non solum p visionem beatam cognoscit
mysterium Trinitatis vt essentie se sed vt exercite attestatum a Deo. Ergo non pt eidem
assentiri vt signate attestato ab eodem. Nor constat. Nec potest poni. Intellectum qe
Qa tabis est non pt ad obtinendum motiuum nisi ab obiecto a seipso formato. Nota non pt cadere ab
obiecto formato motiuum illud supponitur sub eodem motiuo adequate cognitum. Sicut
non pt voluntas moueri ad amandum totaliter assentiendo vel a medio in quo nulla apparet
amabilitas ad finem nec potest se ponere ad agendum a Deo cognito ad quem sibi debent in se ab
intrinseco moueri. Nor Probo. Qa ipsa beata est ppria diuina beatitudo Dei volentis
eius qua non modo seipsum et creaturas in seipso sed etiam suum conceptum et cognitionem qua habet de semetipso et de creaturis manifestat beato qualis illa ppria
visionem manifestat. Beatus ex p visionem beati non solum videt Deum in se et creaturas
in ipso vt in manifestante. Sed etiam videt Deum et creaturas vt cognitas a Deo. Ergo
visio beata non solum est assensus in obiectum rationis sicut in se. Sed etiam vt cognitum et manifestatum a Deo ac proinde vt exercite attestato ab eodem sicut cognito
quem formant Angeli et audiendo de veritate manifesta ab angelo loquente ab solum
est assensus de veritate manifestata in se. Sed etiam de eadem vt cognita et exercite
manifestata ab eodem angelo loquente. Ergo non solum talis assensus est rationabilis
sicut et ad obtinendum in se sed etiam euidentia notitia in attestante sicut et ad ob-
iectum cognitum et manifestatum a loquente. Ergo implicat. Quia eadem obiecta sub eodem
motiuo auctoritatis loquentis intellectum moueri ad nouum assensum obtinendum. Consequentia probatur.

Qa assentiendo

Qa absentia qua anima Chi assentiendum Mysterio Trinitatis à Da revelatae nitetur eodem motivo sortiri Se evidenti attestantis quo nititur ipse ipsa beata Cia Sra in discernimine quod ipsis beata non solum nititur Dei evidenti attestanti Se ejus Deo in seipso ejus unde non solum è evidenti notitia Dei in attestante Se ejus evidenti cognitio Objecti in seipso

Q. JCO QUAL 10

Valuit è anam Chi q queuaq; essem cognoscere Intuitiva prima: rium Quidni Qa non omnis essentia supranaturalis respiciat Deum ut finem respectu supranaturalis essentiae consistit in hoc quod Deum respiciat ut finem Se vitae aqua participatio esse vel ejus quidà sui essentiam absolutam Dei.

Q. JCO 2. omnis essentia supranaturalis ordinata ad Deum ut à nisi Ergo omnis essentia supranaturalis Cognitiva sui Sese ordinem dicat in cognitionem Dei in finem essentiae Ergo primariae ad Deum ut est in se sui essentiam absolutam non autem respectivam.

Q. JCO 3. t. O. Quia Chi saltiquem essentia supranaturalem dicat in evidentem cognitionem abstractivam finalitatis essentiae aut sic Ergo est vita beata, omnis supernaturalis essentia Fidei supranaturalis viatoris ut hoc mysterio Sed quia Chi possem misericordiam evidenter cognoscit ejusdem abstractivam finalitatis ad Verbum et actus fidei quia naturam Ergo per cognitionem hominum dicat in evidentem notitiam abstractivam finalitatis. Jon. Sibi 1° de ejusdem non ejus beata essentialis ea essentia non solum ad Quia Sed etiam personam alicujus non posset esse Deus ideo ideo videndi personam Ergo gillam in actum non solum dicat in abstractivam cognitionem ad Sed etiam personam qa non unus illa dicat Transcendentalem ordinem ad personam quam ad naam Ergo sicut ordinem ad naam cognoscit qua Cia ordinem ad personam dicat evidenter cognoscit personam. (Confirmo qa licet ex intuitiva cognitione actus non venimus ad nimiam cognitionem Obi veniamus in abstractivam cognitionem illius repugnat esse nitentem transcendentalem ordinem rei è non denegare in abstractiva cognitionem terminum ad quem res ordinat (cujus ratio à Divina é Qa relativa sit unius ratione et cognitione ejus implicat cognito uno non cognosci alterum Sta de Divina Sapientia in Sese ex sua specifica differentia respicit idea Trinitatis personam Ergo gillam evidenter nititur evidenter dicat in cognitionem Filij et Spiritus Sancti ad quem Filij referatur aut denominat ejus in abstractiva cognitionem spiritus S. negativa pars melior est probabilior. Qa qa quidem termini non cognoscit ejus abstractive non est recte ex cognitione ejus abstractiva denominare in cognitionem alterius rei ad quem terminus ipse abstractive cognitus ordinatur quia cognoscit quid sit vel ad terminum alterius rei.

Dubb 2° de assensu fidei viatoris supernaalis in hoc mysterio sive patto cognosc. ar evidenter animam Chri non posse Deum vt causam phantasmen excitare ad falsum Dei actus fidei qui a deo vt causa particulari excitante et movente intellectum ad talem assensum Ergo eo cognito evidenter cognosceret obiectum talis assensus esse falsum Ergo ex assensu supernalis fidei circa hoc mysterium Trinitatis evidenter cognosceret Trinitatem personarum.

DICES. Sed evidentia credibilium in evidentiam non attestante quam Christus negavit. Christus negavit dicendo se Deum non asserendo mysterium Trinitatis quod auctoritatem Dei evidenter attestantis sed manifestante assensum in actum fidei viatoris versetur circa talem obiectum ex cognitione quod est a Deo vt a causa particulari a qua non potest esse falsum quod est motivum formale divinum cuius gratia nemo assentit cognoscibilitem obiecti sine cuius potentia Christi mentem ad novum assensum obediendum a Christo diuersum. Ex his patet ad primum alias opinionem.

Ad auctoritatem D. Th. 1. solum dicendum negando assumptum. Christus dicens esse in seipsa non aut negat posse cognosci in alio tanquam in Christo evidenter ducente in altissimam cognitionem illius constat ex eadem art. ubi docet posse Sanctos Trinitatem cognosse ratione illa qua prouelatum Trinitatis mysterium attestante inter alia quae tribuit Christo Trinitatem revelasse Jam testante est hoc mysterium Ergo illud non excludit ab obiecto suae fidei.

DISPVTATIO LXII.

AN omnes actus intelligibiles sint ordinis supernaalis

Dubitandi ratio multa obiecta cadunt in sanctam quae sunt ordinis naalis sive saltem species eorum obiectum non sunt supernaales - Sed opposita est quia obiectum est quasi subsistens supernaalis Ergo regnit species ordinis supernaalis etiam de obiecto naturaliter affirmat Quae dist 29 Sect 12. et dist 30 Sect 1. Negat Vasquez dist 62 Cap. 1 et 4.

DICO PRIMO.

Non omnes species suorum actuum sunt ordinis supernaalis sed obiectum supernaalis sunt supernaales naalium naales Colligo ex S. Th. sive a. 6 ad 3m Clarius in 3. dist. 14 q. 1. a. 2. ad 1m. Thi duplex dependit in hac scientia humana obiectum quod res naales obtemperat supernaale quia supernaales cognoscentur lumine aut proportionato species ergo duplicis luminis supernaali et naali correspondet replicgeng speciem naalium et supernaalium (secundum Kam gelod sit an eisdem obiecti supernaalis dari possit species naalis et supernaalis Sanctorum si pot duplicia lumina supernaali et naali (certe superflua esset species supernaalis quando habetur naalis propria nam hoc supplet ad cognitionem rei in se pro quo nec est eadem ratio de beata evangelista nam illa non representa rem in quo

proprio

ppria nec est cadem rō de beata et aegrota nam illa non repsentat rem n ppria
gnē hec non nihilnic et p spēm ppriam sed abstractiē et p alienas. At tam spēs
naliś quam supnaliś repsentat rem n seipsa ē aliunde connaliś est res naliś
repsentetur spē naali. Vel propteā rem rōnē dubitandi ergo bene sciam esse
supnaturalem quia substan m ordē ad obtā naalia duplex aū distinguenda ē n. Ch̄o
liā infusa, per se, altera supnaliś ad obta supnaalia m ordē altera naliś ad naalia.

D I S P V T A T I O I X I I I.

An praeter species ordinis naturalis intelligibiles requiratur etiam lumen supernāle.

Prima Senta Galen hic pun. 6. Parg. 1ā Sq Cap 2 negatiuē inclinat mod. affō.
Hec opposita docent a. 5. Fundm Parg. Quotiescunq; nulla est rō n esse qđ
reducitur potest ad principium ducens frustra ni ipē principia ducentia addit
aliqđ aliūm etiam ducibile tm nulla ē rō n actū intellectionis supnaliś quā redu-
ci non potest ad intellectū informatum spē intelligibili supnali ergo frustra ad illa ad-
cerdum requirit lumen supnāle Sed constat qz omnis rō quod esse ad effm non req
uitur hoc sufficiē exigit n tm Sed Subā Ergo n actū supnaliś intellectionis duo sunt
Sm rō intellectionis et hec reducit ad potām intellectivam 2m rō supnaliś ē hec
reducia pē ad spem intelligibilem supnaalem Ergo soler hec frustra requirit lumen supnāle
Secunda Senta Caietani ar. 6 n. 5 fine mod. a. 5. Quarg. disp 29 sect 2. Cōclu-
ditur affirmativa quā Senta probabilior est Cōs. Pro hac a. 6 ad 3m Cōs n. 3 dō. 14
q. 1. a. 3. cor 1 p. q. 12 a. 5. vbi ait rationem Beatam soler Quia non operari secun-
dum spēm requirit etiam lumen gliē torrens se ex pte potē subiecti et obiecti illā
Fund. Ea ad producendam intellectionem non solum requirit obiectū vel spēs supplens ni:
cum obiectū sed etiam potā intellectiva completa sed potā intellectiva nāta Cōplē ni com-
pleta n ordē ad intellectionem supnaalem ergo n potest illam producere non solum req:
rit spem intelligibilem supnāalem sed ē obiectū sed etiam lumen supnāle quo complē-
atur n non potā intellectiva supnaliś Sed constat sed Christ. Sm inductionē carnis
ēt potā ut posset posset esse sine aliquem actum soler spēm sibi proportionatam requirit ut ipsa
sit completa n tamen potā sua non minus ipsa quam spēs debeat ad actum concurrere
Ad 1 Prin qz concursus efficiens potā est diversus a concursu effectivo spēi Ergo
quantumcunq; auctor concursus spēi non augebit concursum potā sicut quantumcunq; auctor
concursus potā non augebit concursum spēi sicut ergo non est potā quantumcunq; auctus n tamen

pōtā elicere actum hmōi ḡpōm ḡportionata obtō ita nec pōtā hmōi complementū hūi ḡportionato in rone pōtā quantumcumq; aucta ḡpōm in rone spūs actum elicere.

Ad tertium ḡ ag nego nonem nam in ipsa intellectione supnaali duplex considerat cū: cursus supnaalis diuersa rone alter ex pte pōtā alter ex pte obti hant enim intellectione naali duplex regnt concursus alter ex pte potē alter ex pte obti ḡ comue: nientes in rone concursus naalis vel supnaalis differunt in rone talis vel talis concursus nam alter est ḡ prior pōtā alter spūs licet non sit necesse vt in concursu distin: guant in actu sufficit vt distinguant in principio a quo ḡficiant. Unde ad ppo: nem nonē concedo in actu intellectionis supnaalis esse unam tonem supnaalitē eam tamē esse eiusmodi vt necessario regnat duplex causa supnaalis ambas complectatis in hoc ḡpō. Sicut in quamlibet effectu naali ē ygitur ratio naalitis qua necessario regnt duplex causa. unā scilicet

Quinto ḡpōs nitelligibiles etiam in vitali non sit tonis ista cum pōtā vitali attingit vitaliter obiectū ergo pōta naalis etiam in supnaalis non sit communicata in hac ḡpō supnaali attingere potent supnaaliter alterius mōi alias complecta supnaali. Ad quē nego consequentiā. Ad cuius euidentiā sciendū ḡpōs non debet concurrere vitaliter ē poco non est necesse vt sit ipsa vitalis intrinsece sed pōta debet ipsa concurrere effecti: ue ad actum vitalem ē deo postulat vt sit complexa nō tñ in rone vite sed in rone effectiui.

DUBITATIO. LXIV

Quotuplex sit lumen fidei infusa. S. Th. a. 6. Forma beati Riccardi in 3. dis. 14 q. 4 Mars. q. 10. a. 2. Med hic 2uan. dis 29 sect. 3. asserentium esse duplex. Quarto ḡ proponat q unum lumen cognoscitiues na: turales et supnaales sicut q unum lumen fidei credi proponit res naales et supnaales

Secunda sententia Cabr. hic dis. 6. affirmantis tot esse lumina seu habitus infi: nitos quos ḡpōs nitelligibiles supnaales representantes diuersas naas specificas Ioan: nat Bonan. in 3. dis. 14. q. 2. a. 3. Quinto ḡ diuersitas luminū colligit ex di: uersitate ḡpōrum nitelligibilium quae sunt adequata principia determinanda intelle: ctum ad actus ḡpōs diuersos hic sunt diuersa ḡpōa nitelligibiles supnaales representantes diuersas naas specificas ergo: (contra ritur. Sunt in (hō diuersa entia) morales ergo et diuersi habitus scientifici.

Dico primo. non est unum lumen seu habitus fidei infusa colligens ex ḡpōs hic ad 1m et in 3. dis. 14 q. 1. a. 3. ad 5m dicens lumen quo cognoscuntur res naales esse ipsum lumen fidei supnaalis. esse diuinitus infusum quo pōa cognoscuntur res naales esse ipsum lumen

naale nitellus

naale nitellis Qa ñ hac scia ē duplex vt gbaning hugo geng spenū nitelligi-
bilium naaliū et supnaaliū ergo duplex lumen naale sportionabm spebūs et
obiectis naalibus et supnaale sportionabm spebūs et obiectis supernaalibus.

DICO SECVNDO Lumen supnaale ñ hac scia non est multiplex sed unum
colligit ex Gaden S. Ths. ibidem affirmante lumen diuinitus infusum esse conem ra-
tionem nitelligendi quia diuinitus revelatq Hoc qa lumen se tenet ex pte potē
ergo debet esse vniuersalis spebūs que se tenent ex pte obt Confirmō.
Nam sicut lumen naale quo cognoscunt res naales est unum cum si spōs naales
sint diuersa ita lumen supnaale quo supnaalia cognoscunt debet esse unū licet spōs diuersa.
Ad fundm meū sentā. ipso q unum lumen nginis cognosci possunt res supernales
et naales congruenter ñ est sicut naales q nale supnaales q supnale cognoscunt sic
Gaden est rō de lumine fidei nam hoc tendit ad res credendas sub motiuo auctoritis
Quinimo et Deus debet esse unum ad quem omnia res tendat sic lumen sciā nisi se tendit
ad res subspia rone Gamun Ad fundm 2dā negat hoc lumen cū lumen se teneat
ex pte potē non debet habere Gaden rone forlea spōs conis ac spōs que se tenent
ex pte obiecti Ad 3tiū potest quis mineslior est ei pt se extendere ad plura sub
Gaden rone formali nidiuisibili Ad Confirmonem disparitas est qa omnia potā
debet sciē quum determinatiū ad actum qa cum ipsa sit vniuersalis et indifferēs
ad plures spōs actus non pt ipsa seipsam ad potiores unum quam ad alium actum
determinare sed indiget q sit determinatiuo quod nitellū est spōs nitelligibilis
q voluntē aut cam non possit esse spōs erit habitus Ideo ñ voluntē multipli-
cantur habitus virtutum non aut nitellectus seu lumina scientiarum.

DICO Ingnitellū multiplicantē habitq scientifica naales ergo ei supnaales sic
Ergo ad 2m qa habitq naales generant ex actibus ei conspirant ni spebūs actuū pi
tentorum Habitus q scientifici supernaturales non generantur ex actibus sed sunt
principia actuum et conspirant ni luminibus diuinis ñ specialibus.

DISPVTATIO LXV

Ad Lumen supernale scia infusa distinguit a Lumine gloriā.
Primia sentia Suarij tis. 29 sect 4 dicentis Quod. Ex verbis quae de se
potens est per se imo aversari circa obiectum tale q ēpia potentia erit possibilis circa tale
et participabilem Caritas enim qa per hoc tendit ad bonitem increatam aversari
etiam pt circa bonitem creatam quatenus ē participata bonitis increatae Sed lumen

glia de se potens e ps sua vsari circa deum q est sub supnaale p cpam. Virg: potens erit posam circa quodamq tale p participationem Confirmo.

Qa lumen glie est sufficiens principium cognoscendi seipsum e alia lumina sibi similia ergo et reliqua essia supnaalia sunt sibi nota. Qa hmc lumen intellectuale clarum et evidens est sufficiens principium seipsum cognoscendi cum nonq possit dari aliud proportionatum magis ad seipsum cognoscendum Consequia Constat qa reliqui effectus supnaales sunt eiusdem ordis cum lumine glie.

Secunda sentia Comis aliorum affirmantium qa quanq ipse mens ni sit sufficiens ad seipsam cognoscendam tamen ad hoc sufficit qd ipsa

Dependentia et connexione quam sent spes intelligibiles ad Phantasmata q̃
dependentiam sortiuntur spes intelligibiles negatur quod sint entia a Phantasmatibus medio intellectu agente ab quam dependam et connexionem non pt intellectus humanus sui obiectu speculari pt illud idem medio Phantasmate speculetur phantasia. Deus spes mihi nullam sent dependentiam et connexionem ad Phantasmata cum sint q̃ prima rerum representationes a solo Deo producta independenter a sensibus et organis corporeis Ad quod Durandi rationem patet ex dictis quod intellectus non sit completus per species quas ipse dicit fieri a phantasmatibus sed ut species illa regula praedeterminata ad mentionis operes.

Dubium LXVII.

An haec scientia sit Discursiua a. 3.

Prima sentia affirmat nam si sit conversiua ad phantasmata a fortiori est discursiua.

Secunda sentia. Bonau. ni 3. dist 14. a. 3. q. 2. Lic. a. 4. q. 3. Suarez Dis. 18 sectio. Vasq. dis. 52 Cap. 3. ubi aliquam negantium quia ad Quod ratio discursus non sufficit ut unum cognoscat per aliud alius angeli discurrerent quoties de una cognitione transirent ad aliam sed regitur ut unum cognoscat ex alio Duo regit ad discursum necessaria sunt 1º ut sint dicta conceptus rectae dispositi 2º ut ea quae unus non sit notus ni se sed ni alio si enim essent notus per se non esset discursus atq; in hac scia unum non cognoscit ni alio Patet omnia ni species propria et adaequata conceptus sui. Cuius ratio a priori est quia species in hac scia sunt propriissimilitudines unde non colligit ex accidente substantia aut ex substantia proprietates sed tam accidens quam substantia cognoscit in se proprio et adaequato conceptu suae ipsam et eandem speciem suae obiectorum. Eadem ratione unus homo per hanc scian dividit aut componit non componit et diuisio fit per plures conceptus imperfectos et inadaequatos.

Obijcies Primo

Petet contra S. Th. hic affirmantem posse unum per hanc sciam discurrere a uno ex alio concludere

2do. pt unus ut hac scia cum conversione ad phantasmata erunt si ex se ad Phantasmata conversionem affirmat S. Th. a. 2. ad 2m. Ergo etiam cum discursu cum si ex se discursiua non sit Sed consequens patet quia cum species hanc scian ergo ex notis deuenit ad ignotum Sed ad unum hoc de discursu impossibile ad idem discursus est quia 1m non dicat nisi perfectionem ipsa scia sed solum concomitantiam operis posse inferiora ex notis.

ne potiē impēdiri aliquē quo dicat defectum ni ipsa scia quemadmodum ex imperfectis ne speciem intelligibilium sed Petrum cognoscet p̄ sanctam Scīam Xp̄i Dei in Creatis eius vel potiq̄ ex creaturis duplicia notitia quo respō creatis res est intuitiva vespō Dei est abstractiva sic aut non est dicendum alioq̄ dīa Angeli cognoscentes Deum ex speciebus dicerentur qđ tñ discursum dixi re: quirer duplex notitia quarum una hīt ex alia deducta.

DISPVTATIO XXIII. a. 4.

An scientia mīsiva Xp̄i sit perfectior scia Angelorum.

Prima dentē est Scoti dis. 14 q. 4 affirmantis secm Sabinalem in Xp̄o mīsiā esse perfectiorem qa Xp̄o indita sunt spēs perfectissime quasi ad actualem pos: sibilitatem esse spēs perfectiorem quasi ad actualem ab abstractiam esse perfectiorem secundm qđ ad scitalem intuitiam non concurrit spēs sed obiem et intellectus Xp̄i qđ est melius humanus Xp̄i sic mīsperfectior Angelis eius adhuc erit imperfectior sed abstractiam pos qa non concurrit obiem sed spēs et spēs indita Xp̄o sit perfectior Angelica qa ubi defuit potā supplet spēs perfectior

Secunda sententia S. Th. hic art. 6. Scotam Xp̄i esse perfectiorem quam omnes et Carthusiorum dictorum mīsperfectiorem pos quia modū cognoscendi qa spēs Xp̄o indita sunt minus valet Angelicā et potest commensurabiliter

Tertia Ricardi in 4 dist. 14 a. 4. q. 4. Marsil. q. 10. a. 2. Quar. dis. 20 sec. 1a Vasq. dis. 52. cap. 4 affirmantium Scīam mīsiam Xp̄i esse absolutē perfectiorem Angelica

Pro Explicatione Notandum est.

1plem esse Scīam mīsiam p se et alteram supra aliā naaliō ordinis alterū de utraq̄ quoniā an sit perfectior in Xp̄o quam in Angelis.

Conclusio Perfectior est Scīa mīsiva supra aliis Xp̄i quam Angelorum Contra 1o perfectior est Scīa naaliis Angelorum quam Xp̄i mīsiva. Quoniā qa lumen mīsi: vum perficiat est in Xp̄o qm in Angelis ergo ex spēs tali lumini proportionata sed Scīa mīsiva supra aliis conspicit in lumine ex spēciebus Ergo Contra 2o lumen equale perficit in Angelis quam in Xp̄o Ergo et spes tali lumini correspondens Ergo Scīa mīsiva naaliis perficior in Angelo. Rō à priori 1o qa ad Xp̄i supat Angelorum remotionis hypostaticā quōs dona gratuita ita unō spiritualia quoad naaliis supat abillis nec valet pro hac ceu Xp̄i mīsivas perficiones spēs de naaliis sic ex spēs mīsivas de luminis corigant hanc lumē naaliis Xp̄i mīsiva et ita spēs correspondens ei Et hoc Explicatā S. Th. dictis.

QVAESTIO.

De scientia Animae Christi Accidentali.

Dis. Pars. Tria. Tio. Quæstio LIX

An Xpus habuerit scientiam acquisitam propriis actibus comparatam

Triplex est scia altera memoratiua seu experimentalis quæ est habita plurib⁹ actibus seu experimentis circa singularia scitabilis p̃cepta acquirib⁹ alia disciplina circa vnia de quore constat apud oes fuisse in Xpo p̃prijs actibus comparatam non gradu Xpus cognoscebat singularia p sensus eadem cognoscebat p̃ intellm ergo sciam viterior relinquebat sui spem in sensu ex qua fiebat memoria sensitiua ita intellectiua relinquebat sui spem in intellu de eadem obto scitu p̃cepto ex qua gignebatur memoria intellectiua est ch naalis intellus duru sensus sui obtum p̃cipit illud idem patiat intellectus quæ intellectiua gignit obtu qa naaliter relinquit sui spem necessario generat memoriam intellectiuam de qua intelligit illud Eccli. 30 Sedet. 2. assistratiui illam habuisse ab initio infusam p accidens 1° qa sic modus sendi scian est effectus Xpus aut ab initio debuit esse effectiuus 2° qa Adam habuit suam scientiam ab initio infusam ergo et Xpus. 3° Xpus ab initio habuit omnes virtutes et ar ordinis naalis ergo et scia h consequ⁹ Infert Sua a pante nonib⁹ Sum qa inter virtutes morales est prudentia a qua virtutes pendent hæc aut supponit speculatiuam cognoscen principiorum et conclusionum. 4to Xpus ab initio vti potuit non solu non modo in actibus supnaturalibus sed in naalibus. 5° vel Xpus sane scian acquisiuit p disciplinam ab hoc vel p̃ aliquem istoe a reliq⁹ duru dicit dependam ab hoc. reduu a reliq⁹. 6to sequeret sane scian in Xpo esse imperfectam qa non potuit Xpus in tota vita acquirere spem rerum omnium.

Secunda sententia S. Th. Ricar 4 Caiet. a.1. et omnes Thomist. Argen. n.3. dist 14 q.1. a.4 Cord. Th. Valg. dist. 45 Cap.2. asserentium sane scian comparatam actibus Xpum p̃prijs actibus quæ sententia probabilior est colligit ex Luca 2° Jesus

nosticabat sapientia ꝺ̃ dare. Non ſ̃ aut̃ hoc ſpectat̃ ad intellig̃ de ſcia beata ꝺ̃
miſſa. Ergo de aegrita nec eſt eadem rõe de qua dicit dare boc fit mentio
qa ꝺ̃ dabit ad exigentiam cuiuſcũq; ſcie. Ergo aegrita ad exigẽdã humanitatẽ quã
paulatim et ſucceſſiue ſpectat. Simꝺ̃ S. Th. qa alioq; in Chõ ſuiſſet intellectꝰ
agens eſſet hunc modũ euenire ꝓb̃ intelligibles non ſolum particularium ſed etiam uni-
uerſalium a phantaſmatibꝰ ſeꝑ expliſſe. Ergo cõmuniter erat ꝓb̃ ꝓprijs intelligibilib⁹
extam Comparare Confirmꝰ. Qa nulla poſſet Rõne non impedita debet ef-
fectum actum ſuiſtrari intellectꝰ agens eſt poſſe rõnalis et in Chõ non impedita fuit
non debuit effectꝰ ꝓprium actum ſuiſtrari. Dixi; non impedita non potentia augmenta-
tiua non habuit in Chriſto hui actum qa fuit impedita à paſſiua ætate nigua fuit conditꝰ
Diuers In Chõ non fuit ſuiſtra poſſe inclerdi cruciatꝰ tepe Paſſiõis nunqa
in actum poſuit ergo neq; intellectꝰ agens cruciatꝰ nunquam in actum poſuiſſet Ad
Paſſiõem actiue et actiue abſtrahendi ſpẽs à ſingularibꝰ ꝗbus egrediebat in Chõ memo-
riam intellectiua Ad 2ꝺ̃ ſolum Paſilij negat non fuiſſe in Chõ ipſum miraculoſum
non aut̃ moderatum ꝙ conſtat ex gradibꝰ ꝓcãbilitatis. Ad 3ꝺ̃ retorquẽs
argꝰ nam qua rõne Chriſtꝰ comparauit ſibi ſpẽs ſingularium rerum ꝙ quia actiue po-
terat et multa ſcibilia acit̃ et aegrita ſpeciũ intelligibilium Chõ quia actiue non habuit
nec habui debet aegrita ſpeciũ ſingularium nam anee nihil poterat à Deo cui
ſigit̃ potiꝰ ſe quam ille à Deo diſcedere. Ad 4tũ rõ eſt nigas Qa ꝓpter particula-
rium repſentare ſingularia et ſcientia qa repſentare ex ſeipſo precipua ſcia ab mi-
nio illud à Deo miſſa ſuiſſent repſentare ſibi ꝙ futura.
Sed Contra: Qa licet illa ſuiſſent ab minio miſſa non ꝓ ab minio repſentaſſent
ſed poſſent ſenſibiliter tangi Conditione hui qua non.
Ad 1mũ nemo opponere ſentiã Rambaldi. Ioñ non tuã verificatur glõa Expoſitio
qua dicitur ad exigentiam rationis non aut̃ naturã qua dicit ad exigẽdã humanitatẽ
Nam hoc ꝺ̃ aliqualiter ſpectabat Expoſitores Expoſitiõis et naturã in Chõ quod in illis alten-
dit ꝓpriã Rationis et Deo cui omni plenitudine ꝺ̃ ſpeciũ infundũ in Chõ po
attendit ꝓpriã cum natã ſuã et modo ordinario quo illi ſoleat tales ꝓpriet. con-
uenire vt magis elucear Chriſti humanitas quoad naturã propter quod voluit natu-
ram aſſumere Ad 2ꝺ̃ nego conſequẽ.
Tum qa Relatiua ſunt Conditiones ex effectu cui talis ſcientia debebatur. Tum
qa non habuit aliam ſcientiam nigua viuari poterat hanc habuit Chriſtꝰ Ihũ.

Finis Quæſtionis.

Ad 3m rego Concesso ex 1m ghonem dispantas ꝺ ga virtem exercere pote-
rat ab instro non aut diam negitam ga hec efatr posstulat connexionem
Plantalmata que effectum regni statem. Ad 2m ghonem Concedo ai Chr ab
mitio fuisse gdenam nisiam ꝑ se gā sabis erat ā regulam ab actus virtutum tam
ordinis naalis quam supranalis nam sicut in Chro fuit duplex scia nisia ꝑ se
naalis et supranalis ita ꝙplex prudentia nisia ꝑ se una naalis altera supranalis
Ad 4m dico in instentibus sciam rerum naalium nisiam Chi.
Ad 5m gen illam acquisisse ꝓpria inventione Cor aut nullam dico imperfectionem sunt
en res signa divinoꝝ Dmā sapientia sunt rgr discere à Deo nulla est imperfectio
ita etiam à rebus que Dei capacitatem manifestant.
Ad 6m Dicit Caiet in fine Comen. Omnia obiecta naalia oblata fuisse Chro
ministerio Angelorum ut ex ijs Chs gen innoresceret sed inprobabile est Ad argm
igr non oportet Chm ꝑ se hane sciam habuisse cui Deo multo plura gn quicunq; alig
homo ob ptpicacitem ingenij quo ex uno principio plures conclones et ex uno
effu melig caam penetrabat nec dici poterat talis scia imperfecta Dmn ga maior
ab aliate non exigitur Dmn ga hec tales minus habuit scia nisia ꝑ se ai qua etiam
minus habuit ne pro falso ꝙpm aut ga vero falsum indicaret.

QUAESTIO 13. DE POTA ANIMAE CHRISTI.
QUAESTIO 14 de defectibus corpis assumpti à Chro
(ptermittuntur eo quod mihi speciale disputandi occurrat et videndi
facile possunt ipsos Sanctos Th. eiusq; Commentat. ꝙ placuerit. Quare
sit.

DE DEFECTIBUS ANIMAE ASSUMPTIS À CHRO.
DIVISPVTATIO LXX
An in Christo fuerint aliqui defectus animae.

Duplex est defectus animae culpabilis vel ad culpam inclinans qualis sunt
peccata, habitus vitiosi appetitiones inordinatae et penales ut timor tristitia.

DICO PRIMO. De fide ē assumpsit fuisse à Chro defectus posteriores Con-
stat ex scriptura in qua Chs subiit timorem tristitiam dolorem. Confirmo. Ga
omnium defectus nullam nivelunt nidecentiam nullam dicunt rem ē culpa et mes
alienie ē ad finem nicarnalis conducunt gā pnalibus sine culpa uti in satisfactionē peccti.

DICO SECUNDO. De fide est in Chro non fuisse defectus priores genere tm:

stat ex Caden. Scripsima Luc. 1. quod ex te nascetur sanct. vocabit. filius Dei Joan. 8. qs ex vobis arguet me de peccato 1. pet. 2. Q peccatum non fecit nec inuentus est dolus in ore eius Secundum non decuit humanum defectum ab Xpo assumi nec ad finem mirabilis conducebat.

DISPVTATIO LXXI.

An anima Christi potuerit esse peccatum

Conueniunt omnes in anima Christi fuisse beatitudinis quam ab initio conceptionis accepit nullum peccatum esse potuisse Controuersia est an ipsa beatitudine simpla potuisse naturaliter assumere potuit peccatum in ea esse potuerit

Prima sententia Durand in 3. dist. 12 q. 2. Marsilius dist. 5. q. 1. Gabr. dist. 1. q. 2. a. 1 Marsilius q. 9. a. 2. Ockam q. 9. a. 3. affirmantium genuum alij in Christo qui humanitate peccare concedunt potuisse denominari peccatore non minus quam humanitate mortale denominatur non quia hoc esset communicare idiomata alij vero negant eo quod non omnia predicata humanitatis attribui potuit Deo vere communicando idiomata dicitur si potuisset assumpsisse Verbum Joannis non diceret Agnus Joannis aut si assumpsisset natura Luciferi non denominaretur peccator ex peccato quod Lucifer ante assumptionem commisisset. Haec vero dicerentur peccator ex peccato quod haec humanitas ante ipsa peccaret in quo hypostasi Ergo nec peccante humanitate potuisset denominari peccare Secundam sententiam Scoti in 3. dist. 12. q. 1. et dist. 12 q. un. docentis Christi humanitatem non esse impeccabilem ex vi unionis Dei beatitudinis quia potuit unitas Scoto assumi Ergo potuerat in existenta humanitate unita potuisse peccare Tertiam Quia animam Christi primam non esse impeccabilem facta mutata Ergo si ab ij illa potuerat peccare potuit et habens illam.

Secundam sententiam Magistri in 3. dist. 12 a. 2 Bonau. a. 2. q. 1. S. B. q. 2. a. 1. Alg. q. un. a. 3. Albert. a. 2. Argen. q. 1. a. 2. Aegid. q. 1. a. 2. Theod. Valen. Durand Vasq. Gabr. Vic. negantium quae sententia pro et sequentia Disputationis in tres

Prima est aliquorum dicentium absurdum quia sequeretur Christum denominari peccatorem Sed contra Quia diuersarum non repugnant absurdum Deum denominari peccatorem propter communicationem Idiomatum sicuti de non pugnat peccatum assumpta unita fuisset haec est absurdum denominari mortuum assumpta humanitate. Sola Vasq. dis. 61. C. 6. Quia unio hypostatica et formalis sanctitas cum qua magis pugnat peccatum quam cum gratia adoptionis Dei peccatum replicat cum gratia

adoptionis

adoptionis ergo cum grā vnionis Eternum cum grā adoptionis propriat fortun
mortale cum grā vnionis eram veniale qa hoc constituit subditum naturalem filium
Dei et infinite sanctum sanctitate derivata ex ipsa Deitate vita et forma moralis
ipsum sanctificante humaniter Deo Contra non licet sibi nā saluet quo pctō
peccatum non possit manere cum humanitate vnita ppho non tñ saluat quo pctō filius
non possit ab humanitate et esse nā desinendi vnionem cum ppho licet peccatum
manere non possit cum grā adoptionis filius tñ pt a filio adoptio et desinere gratum
Sent Vasq Cap. 7. Deo non posse humanitatem vnitam ppho quin possit sibi eripere
grā peccare qa grā vnionis ex sua nā non manet subdita actionibus humanis
sed pdt conseruari a solo Deo ndependenti ab actionibus humanitatis at ppo grā
adoptionis nā sua pdt conseruari et augeri dependenter ab actibus humanis quo fit
vt ille non possint amittj actione peccaminosa humanitatis sicut hec qa fiant non
conseruatur dependenter ab actione ipsius eta nec amittj potest peccato ipsius.
Deo Contra nam 1º gratis fingitur hoc discrimen quod aut vnio hypostatica non
augeatur operibus Christi fiant grā adoptionis et qa illa indiuisibilis et hec diuisibilis
2º saltem posset Deo de potā absoluta conseruare gratiam vnionis dependenter ab actio-
nibus humanis et tunc posset humanitas vnita ppho peccare et peccando amittere
vnionem cum tñ Scholast absolute negent humanitatem hypostasim vnitam Deo posse peccare.
Veraior ratio quam relig Scholastici sequuntur est qa si peccaret humanitas
vnita ppho peccaret Filius non solum per communicationem idiomatum vt assumpta nā
vt Durand. et Gabr. dicebant Deo ministrasset et vt nā propria implicat aut filium in
propria nā peccare Ergo Prob Constat. Maior Prob qa filium p vnionem hypostaticā
fecit sibi suam naturam suam non minus quam libet hypostasim fecit sibi suā natu-
ram et suppositum Ergo teneret illam regere vt suam vt omnibus actibus Ergo si in aliquo
deficeret deficeret. imputaretur ppho vt particulari nā et suppositum Consequia pa-
tent qa agere contra debitum est ministrasse malum Deo et creaturam pec-
cat qa facit contra debitum vnionis Item peccaret Deo si p impossibile faceret a-
liquid contra debitum suæ vnionis Ergo si teneretur filium regere humaniter vt suum pec-
caret emendo illam in aliquo deficere filius ppho Consequia Prob qa ea quæ pri-
mum subsistens fecit sibi suam humanitatem Contraxit nā debitum illam in ordine
regendi et gubernandi vt suam fiant aīa p vnionem ad corpus contraxit nā debi-
tum illud regendi in omnibus vt suis et defectus corporis imputaretur animæ

haut defectus appetitus superiorib⁹ imputatur superiori (primo. Ga maig debi-
tum habet xpus regendi humanitatem quam ceteras naãs quas hypostatice as-
sumpsit non habet sed in ceteris solum habet debitum cãe generalis ergo in hac
habebit plusquam debitum cãe generalis ergo cãe particularis Ga inter cam gene-
ralem et particularem non datur medium Ratio huius a Priori est Ga quatuor
duo unitę in eadem naã vel psona nisi ordinatę superiori et consequ-
ter superiori minime curat regendi inferiora cum eã nequeant duo inuicem unita in-
ter se non esse subordinata necessario nisi ordinati superiori et inferiori regerentur
Hanc unam asserit Th. 3. disp. 42. q. 2 a. 1 Ex Damasc. Deitas nigt regebat
animam et anima corpus unde non poterat peccatum attingere ad eius animam
haut nec Deg pt peccare Ubi deo anima Chri non pt peccare ga Deg ad quem xpus
Etiam illam regere peccare non pt hanc ipsam indicant Pp. quos refert recentiores.
Ex hac una deducit 1o Non solum peccatum manere non posse cum humanitate
unita xpo haut nec manere pt cum habitu grate Deo nec effici posse ab humanitate
et esse cãe dissoluendi unionem cum xpo haut pt effici peccatum à habitu grate
et esse cãe amittendi gratiã Ga cum omnib⁹ aliis suae bonae suae malae sit a suppo-
sito operante completo nulla pt peccati alia ab humanitate unita verbo ga fiat ab ipso
xpo ut à principio operante quod ergo talis actio imputaretur xpo et contegnor
cham actio destructiua unionis esset ab ipso xpo ut principio operante quod Non
omnis actio actã a gratiã ga haec non completur naãs ni ordine ad omnes suas operationes
Deo tantum ad eas ad quas ipsa gratia et forma accedentalis nisi fuit gratiosi habitus
Ex quo ulterius sit Vtalis peccaminosa non sit simul cum gratiã nam 1m esse
peccati est 1m non esse gratiã esset aut simul cum xpo supponente Ga implicaret
hic actio et non sit simul principium completum actionem a quo actio ipsa pendet.
Deducitur ulterius non posse xpum cum humanitate assumere habitus vitiosos formitem
peccati aut habitum erroris huius ignorantiam quam dispositionis secundum Ga
implicat Deum esse eam peccaminosam hominem habituri esset aut cã particularis
hic cum simul cum humanitate assumeret Scot. Ptds. Ga non pt Deg ut cã particula-
ris velle aliquid ga vellet nisi ipsorum finem ad quem illud ordinat Ga cum Deg vo-
lit res producendo illas non pt producere illas et non velle nisi ipsarum finem ad quas
res ipsa intrinsece ordinatur Ga finis ad quem habitus vitiosus et formes ordi-
natur est peccatum finis ad quem error diuinitus est falsatus implicat aut
Deum ut eadem

Deum vt talem particularem velle peccatum aut falsitatem cum repugnet eig
bonitati et veracitati Nor 20 Pbm. nam hoc ipso quod Pbm assumeret huma-
nitem sit talis particularis hypostatice illig eorum ei ppietatum Ergo.
Deducitur Pbo tenet Pbm ad cohibendas dispensationes peccaminosas nad
brutalis si illam assumeret ni unitatem hypositi Pbm. Quicet illa non esset
peccaminosa et grauis nec brutali esset tñ Pbo subsistentis ni talis nec
potest Pbm ni humanitate assumpta admittere pauos motg appetitus sensi-
tiui circa eni e illa rone aduertentia Qa licet illi nō essent humanis esset tñ Pbo pauli.
Obijcies Primo. Nostram tenem solum verificari de inferiori accessario nō
de inferiori libero qualis é humana nā deo ex defectibz appetitus inferioris
tribuit superiori Qz cum inferior non sit libes regi seipsum dirigere sed indiget de-
terminatiōe appetitus superioris ut humanitas Pbi est libera potens seipsam di-
rigere Ergo non eget directione Pbi Ergo si peteret peccatū non tribueret Pbo Pbi.
Sed Contra. Nam sicut Pbi ng sit necessarium sue liberum quia coniungi cū Compa-
rendum vnumquo. Sic pari subordinat illi in quarto qa qua rone superordinat sibi pecu-
liaren in quarto Eorum si hoc quum é quia vterq non coniungit superiori ad facien-
dum vnum morale vt patet in filio regis pnō vxore regis viri pupilli respectu
tutoris à forthori quum erit quia defectibz coniungit superiori ad comparendū cum Pbi cd.
Obijcit 2do Durand. Ser debitum regendi humanitem non é peccatum Pbi Sa
tonis Christi respicit ea sciam et voluntem quod omnis assumpti humi Pbi Ergo Pbs
Sa Thome dica respicere sciam et voluntem 24 partem Pbi non conuenit toti Pbi
Nā qa Pbm. contrahit hoc debitum rone psonalis unionis quam illud exerce-
re non possit nisi p sciam et voluntem quam constat habet cum religio Christi psonā
Sit aut idem Pbm satisfacit in nā assumpta rone psonalis unionis quam hanc
satisfactionem non exerceret nisi p nam Sciam quam sit constat cum constet Pbi
Christi solum. Ergo Pbs et Pbm S. concomitanter concurrerent ad tale debitū exercen-
dum ex eo quod quod discordare non possunt ab Sa Dei voluntate Verbi.
Obijcit 3tio Non repugnare deo in assumpta nā mori ergo nec peccare cum
non minq deo repugnet vnum qm alterum. Pbs. Nā dicitur mihi ex ea mortis
nā assumpte non segt mors in nā qpria at ex peccato assumpti nā segt pecca-
tum in Christo nā qa Deus non tenet prohibere mortem sicut peccatum. Mors en non es
malum culpe nec pene Deus aut pt velle in alum pene non aut culpe Ergo hoc es

ri mediatè contra Deum. Deus aut' à seipso averti non pt. non aut' illud quod est contra Creaturam ri. qua Deus averti potest.

Ad fund.m Imè sentè nego Aiam Chri primam hypostaticam non esse ri hmi sec. unitatem non per eam excedit esse personale Xpi quare f illam facta est potentior non immediate sed mediante unione rond cuius debitos habet illi efficaciores vires ad bonum et negatio concursus ad malum. Etenim si peccaret humanitas vnita Xpo denominaret. Xpum Xpum peccare non modo f communicatam denominatione ut ri hmi sec. ut patuit est nec est eadem rō si Xpum assumeret natū Luciferi aut natū Petri Joannis qa peccare et generari sunt actiones hypostatum actio aut unius hypostasis non communicatur alteri hypostasi igr non diceret Xpum peccare ex peccato quod Lucifer commisit in primo hypostasi aut Petri ex generatione quam habet natā terminata in hypostasi creata sicut obstat quod sit idem sō non habet sit non sō est sensualiter non est idem f realiter et qa actio est hypostasis negat actio quam habet natura: cura exercuit in una hypostasi unius eiusdem nātē ut subsistentis in alia at Xpo sic humanitas vnita Xpo peccaret actio peccaminosa esset a Xpo ut a hypostasi talis nātē ergo denominaretur ab illa peccare sicut omnes hypostasis denominant agere vel pati ab actione vel passione suæ nātē. Sup. est examinanda Censura sentē. Capreolo in 3.a. docet ex opposita sentā deduci primam sacrilegam Blasphemiam erroneam primam animum offensivam qa deducit Deum ut principalem agentem peccare ac damnari posse. Durand. consect oppositā sententiam impiam et temerariam Vasq. Cap. 8 notā aliqua dignam. Cabr. Scandalosam et dignam maxima temeritatis nota Ragu: sa. d3. 11q. 8 11. temerariam Valen. punc. 2. mrā sentiam appellat magis piam sed pro oppositam sententiam nec sacrilegā pietatis multū dissidentia sit nec erroneam cum ea aliqd contra fidem euidenter deduci non possit nec temerariam cum nec Pl. mrā sententiam aperte asserant nec omnes scholastici eam affirmant censeo igr esse magis piam primam autem offensivam et indignam bnē Catholico.

DISPVTATIO LXXII

An anima Christi sit physicè impeccabilis.

Haut vplex ex potā altera physica qua nāta ri hmi sec. completur ad operandum altera moralis qua tantum completur extrinsece ita vplex impotentia altera physica p quam nāta sit ri hmi sec. impotens ad operandum altera moralis p quam tenet extrinsece cum aut formalis impeccabilitas dicat impotentiam ad peccandum

Controuersia est

Contra nonem sit qua ni peccabilitas aiam Chri sit ni peccabilis physice aut moraliter
Prima sententia affirmat esse moraliter. Fundm. qa potentia peccandi est ipsi
liberum arbitrium quod in Chro. Physice est eidem ratio cum Chro.
Confirmo. a. verbum non venit. et immediate principium operandi Chyo non pt videre
re aiam Chri ni peccabiliter. qa hoc supponit mutationem in principio operandi.
Secta affirmat esse physicam qua venit esse negranda Scotus in 4. dist.
2. q. 2. a. 2. Chri affirmat. ni Chro non esse physice potentiam peccandi. qa quamvis in
eo sit liberum arbitrium non est tamen cum ordine ad peccatum. Fundm. qa haec a:
nima primarem cum verbo recipit physicam et ni mi fica? Complementum essendi ita
et operandi non qua nonne verbum Complet principium essendi Complet principium
operandi Complet aut principium essendi ut physica forma ni peccabilis. Ergo et
principium operandi. Ergo aia Chri subsistens completa p unionem ad verbum non est
tantum moraliter sed etiam physice ni peccabilis qa illi physice repugnat ni pecca:
bilitas.
Confirmo qa si p impossibile daretur subsistere creata cui repugna:
ret peccare etiam esset in mia peccabili redderetur illam ni peccabilem qa ni:
peccabilitas qua esset ipsa ni peccabilis. Ergo verbum offerendo unum cui mia hia
esset illa sit peccabilis cum ea sit ni ni peccabilis unita verbo qa ni peccabilitas qua
verbum ipsum est haut ab habitum recipiendo formam recipit esse formaliter phy.
Dicendum. Liberum arbitrium p se formaliter est ni peccabile p quod sit potens ad bonum et ni potens ad
malum p auxilia efficacia quae ergo non p unionem qua de se operativa non est.
Qa duplex fieri pt liberum arbitrium ni peccabile remote et prime et utroq; mo
physice et moraliter sit aut ni peccabile remote physice p ni fieri eam unionem cum
verbo non cui exigit pro aia ni peccabilitate per auxilia efficacia quae sit
aut remote ni peccabile pro ante p extrinsecam voluntatem Dei et decretum
non cui exigit pro aia ni peccabilitatem p scientiam efficaciam quae auxilia concedo
ergo liberum arbitrium Chri fieri posse ni peccabile p efficaciam auxilia quae in
formaliter exigenta ab unione hypostatica posse negotium non fieri saltem remote et radi:
cale ni peccabile physice p ni fieri eam unionem cum verbo ratione exigentes unigenadi auxilia
Ad Fundm oppositum dico qa e non de libero arbitrio ut prima ma operandi quae falsa de:
clara ut principium operandi quae hic excludit ni possibilitatem ni complementum essendi operan:
di. Ad Confirmacionem nego consequentiam subsistere enim unionem principium operandi mediante gratia.

QVÆSTIO LXXIII

De pertinentibus ad Vnitatem Chri quæ ad voluntem

QVÆSTIO LXXIV

De pertinentibus ad Vnitatem Chri quantum ad opem

DISPVTATIO SEPTVAGESIMA TERTIA.

An in Christo fuerit libertas creata et in quo gradu.

De fide é in Xpo fuisse libertatem creatam ipsius q̃ dicimus é qa ipse voluit Joan. 10 potestatem Sed ponendi animam meam et iterum sumendi eam

Secundo de fide é in Xpo fuisse quam obedientiam Philip. 2. Usq; ad mortem Et ad veram obedientiam quæ mortem necessaria é libertas Sed libertas est naturalis q̃ppietas nãe mã Sed coacta contra naturalitatem desiuit in Xpo fuisse omnes q̃ppietes nãe hãe Resp. Hec obstat quod Xpus potuerit et posse potuerit non est de essa libertatis vt ostendit Augus. Sed defectus nãe vt patet in eo q̃ est homine liber Conclusio é in quo gradu fuerit hec libertas mea.

Prima sententia S. Th. in 3 dist. 18. q. 1. a. 2. ad 5. Gab. q. 11. a. 3. dub. 1. affirmans: hum fuisse tantã libertatẽ à coactione quæ consistit in modo agendi spontaneè sufficiãt qa hec sufficit ad Meritum

Secunda sententia Bagnes 3. p. q. 19 a. 1o ponentis libertatẽ Xpi in indifferentia obiectiua ad finem medijs ordinabilibus Quia horum q̃ nigt actus est voluntarius ex iudicio rationis iudicij semp erit liber. Unde q̃cũq; antecesserit vel comitabitur aut sequetur ad actum voluntarium non tollit iudicium illud erroneum medium respectu finis non desinit libertatẽ operandi Sanctus qa Xpus é natus liber in quo non est alia ratio libertatis respectu cuius qua ex extrinseco nihil q̃ qa iudicat illa ut indifferentia et non necessaria ad finem ordinabilia tanquã ad illum.

Tertia Suãs asserentium in Xpo fuisse libertatẽ indifferentiæ tam contrarietatis q̃ specificatis quam contradictionis et exercitij.

DICO PRIMO In Xpo non fuit tanta libertas à coactione et beatitudinem amandi Deo et puri et amantes et beata ipsa in finis actibus esset libera. qa ipsi naturaliter tendunt ad eam obtã Deinde ipse S. poterit esse maxime libera qa maxime voluntaria Unde S. Th. q. 6 de malo a. 1. Bene opinionem appellat heresim qa tollit omnem meritum et demeritum in humanis actibus quæ etiã damnata fuit a pio V et Gregorio 13.

gionis XIII Ioan. una ex opinionib⁹ Michaelis Bay á Scot. Anglicè damnatis, fuit hæc quod voluntarium sit liberè si omnibus necessarium fiat.

DIFFICULTAS XXX. Non obstante libertate Dei salvari in ipsa indifferentia ad oppositum obiecti medij ordinabilis ad finem est S. Th. 1. 2. q. 6. a. 2. ad 2um. et q. 10. a. 4. Gabrielis libertas collocanda in ipsa indifferentia voluntatis respectu oppositi obiecti indifferentia medij 2o. Stante hac indifferentia obiecti medij ordinabilis ad finem potest Deus necessitare voluntatem ad medium amplectendum. Ergo aegre libertas in ea indifferentia formaliter consistere. Antè constat quia nulla est implicantia. Consequentia patet, non enim si talis libertas consistit in ipsa indifferentia obiecti, videtur etiam si voluntas necessitatur ad finem, adhuc non tolletur libertas, quia talis necessitas non tollit indifferentiam medij. (2o. stante hac indifferentia obiecti medij ordinabilis ad finem potest Deus) in qua formaliter libertas consistit, quod quidem concedere videtur Scotus, Gregorius, Rubio, Ockham, Chesleyus, audebit quia hoc est tollere libertatem ab ipsa voluntate in qua Scotistæ, Occamistæ et Scholastici libertatem agnoscunt. Confirmo. Nam duplex est actus indicativus in intellectu, alterum speculativum de ordinabilitate alterum practicum de actuali ordinatione medij primum est necessarium, quia liberum non potest actum intellectus formaliter (sed potest liberum impedire voluntate) Antecedens ad practicum videtur intellectus est ratio agendi et quia licet indifferentia obiecti formalis tollat libertatem ipsa voluntate qua sola est domina suorum actuum ut recte docet Scotus l. p. q. 82. a. 1. ne regescipiat de libertate Deigdem quia non in Deo non tollunt indifferentia medij respectu obiecti ad extra quidditatis sed etiam voluntate qua licet non tollat libertatem ad actum circa actum est tamen libertas ad obiectum producendum vel non producendum ut docet S. Th. q. 19. a. 10. ad 2um quam tenet doctrinam admittit hic author q. 4. l. p. 1a. a. 2. dub. 2. ubi docet tolli libertatem sine ipsa voluntate quadrat aliqua quæ illa ad agendum necessitet.

DIFFICULTAS XXXI. Sufficit ne ad hanc effectivam libertatem voluntatis quod medium indifferentia formam contradictionis quam contrarietatis S. Th. q. 18. a. 4. ad 3um et ex hac ratione. Nonnulla (Primo quia quando duo non sunt indifferentia ad bonum vel malum sunt tam indifferentia tum ad volendum et non volendum circa bonum quia est objectum contradictionis et exercitij tum ad volendum hoc vel illud bonum quod dicit indifferentiam contrarietatis seu specificationis. Ratio quia sine hac indifferentia non salvatur libertas ad naturam regentis quia libertas ad mentem regentis est quia positis actibus ad agendum sese

ghtis voluntas pt agere et non agere sui actus ita illar. definit Trid. Sess. 6 Can. 4. Liberum mgt sint arbitrium a Deo motum atq excitatum (ecce omnia ad agendum pregressa) dissentire pt si velit (ecce voluntis indifferentia illi possibi) Sanctus tradit Athleb 3. Ethic. cap. 5 ubi liberum ac laudem et vituperabilem finem ea: ten collocat in potestate agendi quae laude et vituperio digna sunt Eandem docet S. Th. 1a 2ae q. 9 q. 6 o. Qa igr voluntas mgt est actiua principium non determinatum ad unum sed indifferentem se tenens ad multa. Qdo vo a Deo non est qa que sint necessaria sint a Deo ad unum determinata Ergo non sint digna laude aut vituperatione non laus et vituperatio. Consequens ad ea quae facere aut non facere possumus nemo mgt Deus laudat aut vituperat ea quae in nobis sunt necessaria Ita auctoritem S. Th. Ex eam responsionem non adhibuisse in summa qua semp libertatem explicat per indifferentiam ad opposita agendum et non agendum.

DISPVTATIO SEPTVAGESIMA QVARTA.

An Christi libertas stare potuerit cum impeccabilitate ipsius.

Qau dubitandi Nam Christus non solum meruit per opa conformia ad quae erat indifferens sed etiam per opa peccati ad quae erat determinatus vere impeccabilitatis natione cuius non poterat non exire quod peccare et peccatum non semare sunt idem ergo saltim ad opa peccati vel non fuit liber et consequens non meruit vel non fuit impeccabilis ad contraria ergo sedo duo libertem scilt et impeccabilitem in spiritu peccatis Patris modi excogitati sunt.

Primus Cyronitis Cisterciens. in 1. q. 3. a. 2. Paludanus 1/2 q 2 a 2. negantium Christum fuisse peccati capacem qa persona Christi non plus est capax peccati vt subsistens in natura Dina quam in natura Petri vel Virginis est persona increata ab omni lege independens ac vt subsistens in natura Christi nulla peccati est capax Item neg vt subsistens in natura Dina qa peccatum obligat sub reatu culpae qa obligat per contrariorum amplectentiam amicitiae Christi Ita Christus non est capax culpae Ergo nec peccati.

Ita contra S. Joan. 10 et 14 Ipse a Pre mandatum accepit quod licet Chrisost. Am Eg et Tq in Joannem a peccato distinguunt Ex Ambrosio 5 de fide ad Gratianum cap. 6. et alijs cum peccato confundunt vide Joan. 15. Christus tenet se Pro Servasse peccata confirmat alioq in Christo non fuisset pa obedientia Contra Paulum ad Rom. 5. ad Phil. 2. Sequella Christi non obedientia tepe S. Th. 2. 2ae q. 114 a. 2 regnat peccatum in mortalibus qua peccatum est formaliter aliq sedo existat. S. Th. q. 47. a. 2 ad 3m et omnis

Cuius ratio a Deo

Aug. rad. a prion. cap. 9a. ma. Chr. voluntas cum sit creata et ma. sua defectibilis non est subtrahenda regula sed indigent regulari ab alio superiori a quo haut possitas in multis et ibi aduiuari ita et regi ac regulari. 2o non salvat libertatem in specie, phe na clibus ad quorum observantiam Chus teneatur ex subtracta lege nad. 2do ms. nego. Quoad. 3am. nam. ex. ph. in assumpta. nad. esse capax haut obedientie et subtractionis actus non est capax ni ppia. Ad 3am. ga. sic. ppietas conuenit ei mediate humanitati et ea mediante ppo vel supposito talis natura.

Ad 2m. nego de essa. si. ceptu. esse actu obligare subtum. sub reatu culpe. sed solum esse aptum ad obligandum vincta capacitate subti.

Si. gr. obis. si. ceptum non obligat Chum. sub reatu culpe. ps. subtractu illud transgredi. sue. boni. alicui. sue. subtractabilitatis. Ad. rego. sequel. nam. non. deo. ceptum non obligat Chum. sub reatu culpe. ga. est illud sue. culpe. transgredi. sed contra. ga. non est Chus. si. ceptum. transgredi. non obligat. sub reatu culpe. non. ppo. mi. potentiam. si. ceptu. sed. ppe. ei. capacitatem subti. unde. hoc. ipso. quod. ponit. subtum. capax. transgressionis. ponit. capax. obligonis. sub reatu culpe. nam. omnis. transgressio. si. ceptu. si. grauis. sit. grauem. infert. iniuriam. patienti.

Secundus modus Medinae. q. 19. a. 3. ct. 4. dub. 1. ad. 1m. Cq. 47. a. 2. ad. 3. Caietanus. Thomistarum. affirmantium. nad. Chi. voluntati. liberum. fuisse. ad. opus. si. ceptu. in. sensu. diuiso. non. aut. in. sensu. composito. eo. modo. quo. g. dari. dicunt. potito. absoluto. decreto. Dei. et. efficaci. nichone. Chi. ma. voluntati. in. nobis. non. posse. nos. non. operari. volationem. Dei. in. sensu. composito. posse. aut. in. sensu. diuiso. Sed. contra. Quam. quando. supponitur. ea. in. dependentia. a. voluntate. creata. in. ea. potia. non. esse. in. potestate. nra. actum. non. elicere. definitur. libertas. ad. in. pontio. si. ceptu. in. dependens. fuit. ab. nra. voluntate. Chi. ergo. eo. posito. non. fuit. in. potestate. Chi. actum. non. elicere. si. ceptu. non. fuit. in. Chi. libertate. ad. talem. actum. eliciendi. pleno. in. nra. de. gra.

Tertius modus Cabrerae. q. 18. a. 4. disp. 8. § 3. asserentis. si. ceptum. Chi. datum. fuisse. dependenter. a. voluntate. ipsius. quo. sine. peccato. poterat. illud. non. acceptare. Sed. bene. ait. Chus. Joan. 15. Si. noluerit. ait. Chus. me. diligere. patet. ga. ego. pono. animam. meam. et. iterum. sumam. eam. nemo. tollit. eam. a. me. sed. ego. ponam. eam. a. me. ipso. potestate. sci. ponendi. eam. et. potestate. sci. sumendi. eam. hoc. mandatum. accepi. a. Pre. meo. quod. ipse. dicat. Chus. si. ceptum. nuncupandi. subti. mi. iuxta. non. esse. dependentem. a. sua. voluntate. nam. ut. sic. illud. obliget. ad. hum. ipse. voluerit. eo. obligari. confirmat. autho.

rite Lauli. ad Hebr. 4. et multos alios asserentium Christum libere morte accepisse.
Sed contra 1° nam haec responsio non salvat libertatem in praeceptis naturalibus quae
independenter a voluntate Christi ipsum obligabant ex lege naturae Secundo saltem Chri-
stum non meminisse particularium aliorum praeceptorum et pactum quo voluit obligari ad
capto eodem modo reflectendo quod haberet libertatem Christi fuisse in petendo praeceptum
vel non in petendo dispensationem de praecepto cum posset similiter modo consentaneum
quod dicant Christum meminisse et quendam actum reflexum quo praeceptum acceptabat
etiamsi illi praeceptum non fuisset nam ait ipsi doctores in alio quo in actu praeci-
pto salvant libertatem Tertio non est consentaneum Scripturae et SS. Patribus
redemptionis mysticae dependentem pacta a voluntate humana Christi Dominum
et praecepta mortis quae erat redemptio consumata et Christo non acceptabat.
Ad argum. Christo in loco Christum voluisse tantum offendere cum hoc praecepto a Patre ac-
cepto stetisse quia libertatem in morte significanda, Idea Christ. auctor. SS. et Sancti alii nos.
Alius Magnes Christi libertatem Christi salvat per dictam modum quem supra confutavimus
Quintus Modus Gamel. p. 1. q. 27. a. 4. dub. 2. salvantis Christi libertatem
in hoc actu modi operandi nam gratia nisi erat in illo modo operandi ita ut excludat alia
opera ac si nullam aliunde haberet necessitatem eligendi illud. Sed contra. Quia ma
nitas operandi in necessitatem non includit libertatem non salvat. Et patet in amore
beatifico in quo est summa manitas quia in necessitate non excludit libertatem non est
Sextus Modus Bonav. in 3. dist. 18. a. 1. q. 2. ad 2. Argen. q. 1. a. 3. ad 3. Mars.
q. 12. a. 2. S. His positis et aliorum salventium Christi necessitatem libertatem et gratiae effi
cacem conformantes voluntatem Christi ad bonum cum intrinseca indifferentia ad oppo-
situm quo pacto confirmata fuit ab Adam Virgo Beata et Apostoli Sed contra nam hoc
non tollit physicam potentiam peccandi ut patet in Beata Virgine et Apostolis quamvis fuerint
peccabiles Aliis reassumentibus moralem necessitatem qua voluntas Christi ita determi-
nabat ad actum electi ut moraliter non posset illum non elicere qua indecuit ita elec-
pti observantia ponebat per miraculum ut bona ut nulla pacta contraria vel contra-
dictoria non observantia praeveret ut bona quod est moraliter necessitare voluntatem hoc
capite n. 8 dist. 45 q. un. ar. 2. ad 1m. Sed contra nam hic modus aut tollit phi-
cam libertatem quae supponit gratiam indifferentiam indicij aut non salvat physicam nisi peccabilitatem.
Septimus Modus Valentiae q. 19. pun. 2. Vasq. dis. 74. c. 5. Ut. apud
Medinam q. 47. a. 2. et alios recentiores asserentium Christi libertatem salvari non
posse ni op

posse in opibus ꝓceptis nisi ꝙ ordinē ad circumstās non ꝓceptas Quare docent si
Xpūs rai posset ꝓcipere ꝓceptum moriendi quoad omnes circumstās loci temporis
motus mitemporis ꝙ non fuisse liberum ad illud semandum vt ipse esset liber
non omnes necesse fuit circumstās ꝓcepti Ita aliquas rehing in ꝓcepto Xpī quod
circumstā ꝙcernit motum. et tpis ꝙa redundant in substām actus nam diuersi
tas motuum diuersam constituit substām actus et libertas tpis facit ad:
dum tm tpis liberum quoad execratum vere dr Xpūs fuisse liber quoad ipsā
substām actus ꝓcepti prouide meminisse ꝙ ipsum substām actus ꝓcepti tenent Alen.
3.p. q. 17 membr 2. a. 2. S. Th. q. 18. a. 4 ad 3 et de pōte q. 24. a. 6. ad 1m et
3 dis 18 q. 1. a. 1. ad 4. Scot lib. 3. de xpō et 4 q. 7. Quum tñ aut tores soluendi:
cant Xpm fuisse determinatum ad bonum honestum in cui liberum quo ad quod
libet in particulari quod alium sensum habere ꝓt Scotus huic sentē ꝙ cum
Xpūs esse non potuerit liber quoad substām actus ꝓcepti aliq potuisset esse liber
ad peccandum non rehing aliq modo libertatis nisi quoad circumstās tpis et no:
tiū quarum ma reducūtur in execratum altera in specificationem actus.
Hic modo mihi dum placuit nunc non satisfacit propter 2m 1m ga dubia nititur
fundamento rempt quod de facto Deus non ꝓposuerit Xpō ꝓceptum moriendi nisi
quoad substām mortis rehinquendis in illig libertē circumstās loci tpis motus
&c. Cuius oppositum docet S. Th. q. 2. 1 a. 4. ad 4 contra gentes Cap. 36 nihil migt
obstante tñ Xpūs voluit mihi dm quod eam velle voluntas Suia disponit si
militer nihil tñ eam nocam opatur & agendo vel patiendo nisi quod voluntas
Suia disposuit iuxta illud Joan 8. quæ placita ei sunt facio semp quod dia
Colligit ex Joan. 14 hoc mandatum dedit mihi pr hoc facio Luc. 22 filij tenē
ra dit Xpūs quod desiderauit est de illo qua ꝙ pro alio agnus Attribuere sane sentām pu:
tarent erroneam quod tñ ego cum Soden Attribuere non puto qa ex scriptura non
clare constat certe principia cui nitit dubiū ni quo non dr certa conclusio fidei fidam.
Vita non saluat Xpī meritum ni ipsa observantia actus ꝓcepti formatus Verbi
Gratia actus ꝓcepti vt talis forte non liberet sed necessario fit qa quatenus ꝓceptus
non pt non fieri fit aut libere solum qua tenus non ꝓceptus qa vt hic tantū pt non fieri
Hec refert quod circumstantia cuius qualis Xpūs fuit liber redundent in substām
actus ꝓcepti nam hoc non est dicere Xpūs mentem in ipsa substā actus ꝓcepti forte
sed tantū mentis ex eo quod circa ipā habuit secum substām actus ꝓcepti indeli

Unde si posset diuersa alia materia precepta circumstantiae semper talis actus aliqua circumstantia esset meritoria quod aut de facto meritoria actus teneatur utrumque non sit quia minus actus ipse preceptus materialiter tantum non annexiendo quam habere cum circumstantiis unica quae tantum posse operatiui Christi libertas ut meritoria.

Tertio non saluat libertatem ni ipsum met circumstantiis Quod Probatur tali de circumstantia motiua ni deliberatus nis et intensionis omnia hui hoc ni sparti teneatur Christus ex precepto subuenire primo debet q aduertendo ni hoc ni sparti physice predeterminari ad talis sparti huius actus aliaq physice possit ni hoc ni sparti non tenere precepta ac primo physice pos: care ni plicat aut Christ physice predeterminari ad subspa actus et simul manere liberum ad motiuum ni deliberatus et intensionis actus ergo ni plicat ex precepto teneri ad subspa actus et manere liberum ad circumstas eiusdem non Patet. Ea motiua ni deliberatus et intensio non sunt dispositiua ab ipsa entitate actus Ergo si Christ uoluntas ni hoc ni spar: ti necessitat ad subspa actus necessitat etiam ad circumstas non quoniam actus ideo: physicat talis circumstas Eodem consequenti quo posito entitas actus ponitur circumstae actus quae ni possibile est quod si entitas actus necessario ponitur circumstantiae ponantur liberae.

Confirmo. Nam circumstantia identificata cum actu necessario requirit ad entitatem actus entitas actus necessario requirit ad circumstam physice predeterminantem Concursus physicus predeterminans ad subspam actus precepti non dependens ni Christo a libertate ipsius non tamen necessitante quia Deus peccare non potest ex regula quae talis concursus humanitatis Christi quaduersarium peccare posset consequi Deus ut particularis ratio talis actus Dei Deus non dependens a uoluntate sua Christi pecca: re non potest ergo non dependenter a tali posito in Christo physicus Concursus predeterminans ad subspam actus precepti consequi ad circumstas identificatas cum subspa talis actus Ergo eo posito non ex: tum tollit libertas ad subspam Deo etiam ad circumstas ipsas actus precepti.

Dices primum. Christus necessitari ad actum ~~precepti~~ tantum ni hoc ni sparti externum subueniendum pri: mi non aut ad internum ex quo pendet externa subuenire Deo Contra ga ni hoc ni sparti pri: mus non solum necessitatur ad actum externum Deo etiam ad aliquem internum verum externi aliaq posset obligante precepto ni hoc ni sparti q internum actum non elicere.

Dices secundo non teneri Christum ni hoc ni sparti q sunt determinata actui internum ad maiorem precepti Deo posse hoc vel illo indeterminate Ergo quia necessitat ad aliquid actus quod est necessitari ad subspam actus manere tam potest liberum actum internum hoc vel illo motiuo cum tali vel tali intensione etc: ergo dicit quod est manere liberum ad circumstas actus Ergo potest necessitari ad subspam et non ad circumstantias actus.

Hic tangit

hic tangitur p habilitas explicatio de necessitate quoad substantiam et et de libertate
quoad circumstantias aduertit in quo ritate opposita sententia. Sed contra hanc sic posset
barbara. Omnis determinatum moraliter et non physice ad implendam substantiam precepti
tñ aduertendo velit esse determinatum physice ad substantiam omnis liberum ad circum-
stantias precepti non ga hoc etiam modo confirmati in gra sunt determinati ad im-
plenda precepta atq non sunt determinati physice sed morate Imo ga quando sin-
guli alium à potentia eligendi sunt liberi et quoad substantiam et quoad circumstantias non est
in prio principio opatio supponi Physica determinatio ad aliquem vage sed ad hom-
inum moraliter sunt ga singula peccata venialia libere in particulari committuntur
non est in primo principio opatio supponi aliqua physica determinatio ad aliqd vage
committendum esse necessaria sit ad aliquod in toto collectivo committendum quia
Rñ à Dion é ga non debet Dr in potentia determinatio supponi quam quis regit ab
actibus ipsis in particulari eligendis ga omnis potentia est ppter suos actus in particulari
eligendos tum actus sit circa singularia et singuli actus à voluntate Dei in hac in specie
eligendi non regunt nisi moraliter determinaretur ergo Rarè est verus.

Omnis dicit physice determinatus ad substantiam precepti in hoc instanti non p ordinem ad me-
dia quod de facto implet preceptum ga illa moralia sunt quæ de libertate non tollant neq
quoad substantiam neq quoad circumstantias actus precepti sed per ordinem ad medium Physice
p determinatum quod Deus daret Dño si cum nullo medio morali in hoc instanti dis-
set consensum quare saluatur libertas et quoad substantiam et quoad circumstantialia
singulis actibus precepti quos Omnis de facto exercent ei physica impeccabilitas seu ne-
cessitas quoad substantiam actus precepti p ordinem ad medium physice p determinatum quod
si datum fuisset non cum nullo morali consensum fuisset ga licet hoc medium non sit
illi de facto datum est tñ illi ratione missionis virtualiter debitum et consequens est ex
illo denominari actu impeccabiliter physice ga actus illi competit. Sed hoc Scotus
non videret cum ipsorum principijs nam ipsi docent quod si Dño imponatur precep-
quoad omnes circumstantias Omnis non esse liberum ad illud semandum cum tñ
sane responsionem imponi posset precepto quoad ois circumstantias et ad hoc Omnis liberè ma-
neve ad illud exequendum absq; prædicta physica impeccabilitate nam est illud exequi p
media moralia quæ libertatem neq; quoad substantiam neq; quoad circumstantias adimunt
ad hoc dicit physice impeccabilis p ordinem ad physicum medium virtualiter debitum Imo ga
facien non ipsi volunt voluntem Omnis determinari ad substantiam precepti qua determinata ad non cir-

mittendum peccatum sed ad non committendum peccatum determinatur phisice pri:
gorem phisicam circumstantiam actus peccatum & ergo etiam ad subsequens precepti determinatur
phisice p phisicam circumstantiam determinatam ad positionem talis actus.

Rndere possunt q̃to quod sicut non repugnat voluntas dei voluisse necessitari ad semper
precepta non nisi sub hoc vel illo motivo cum hoc vel illa intensione ita non repugnabit christi vo:
luisse necessitari ad exequendum precepta non tamen sub hoc vel illo motivo vel intensione.

Sed contra Nam beati voluerunt beatitudinem necessitanter obiectiue ad tenendum precepta
christi aut voluerunt voluisse necessitare effectiue qa preceptum non p voluntem christi necessi:
tare obiectiue neq; sic nec per connexionem ad deum clare visum qa sic beati deum nunc
a christo beatitudinem et solum sic considerando qd illi conueniret voluisse necessitabat potuit
tas obiectiua p determinare voluntem ad subsequens actus alios qa quod determinet ad cir:
cumstantias non sequitur necessitas effectiua determinare ad subsequens qa etiam determinet ad cir:
cumstantias cuius ratio a priori est qa obiectum non necessitat voluntem ni voluit ultimi determi:
nationi qa ad hoc voluntas necessitata p obiectum remanet vltrius determinabilis p circumsta
effectiue ad casu pro efficiendi necessitat ni voluit vltimi determinationi qa necessitat illam p
eminentiam circumstantiam ad actum qui est obiectiua determinandi potest vltra qa non est vltrius
determinabilis unde sit vt posita determinatione obiectiua ad hoc maneat ni voluntate manifes:
tenda ad vltimiorem determinationem effectiuam ut posita determinatione effectiua nulla ratio ma:
net ni diffa ad vltimiorem determinationem tum hoc sit obiectiua determinatio scripture.

Rndere possunt quod libertas christi saluari ni eo quod deus determinet voluntem ipsius ad
hoc motivum vel ni motiuis ratio qua ipsa antecedens liberè se determinat Sed contra
Nam vel hoc antecedens determinat libera est disputatio ab eo quod voluntas christi
precepti seruat et ram non saluatur libertas ni ipso actu precepti vel est ipse actus preceptus qui
liberè peccat quia circumstantia a voluntate et hoc repugnat qa hoc determinans non est aliud
quam ipse met actus qua voluntas determinat ad talem actum ni qui non distin:
gui ab actione et circumstantiis quos deus determinat voluntem christi ad subsequens eiusdem actus
qa cum motiuis et intensio actus non distinguatur a subsequenti actus nec actus qua actus:
igitur subsequens distinguitur ab actione qa ab actu igitur motiuis et intensio eiusdem ac:
tus ergo ni illa vt est ad subsequentem actum necessaria & quia est a deo efficienter pro:
ueniente determinante voluntatem erit etiam necessaria vt post ad motiuis et in:
tensionem actus cum non possit voluntas determinari ad actum quia determinata
ad omne quod est essentialiter vnum cum actu.

Ad hoc

Secundo Probo de circumstā temporis dicunga probabilius ē cam fuisse precepta ex illo pass. Relicto igit Jesu ga venit hora ei⁹ vt transeat ex hoc mundo ad Patrē dicunga p̄ce-pta affirmatiua sagmentis dantur p̄ opa determinato cū eidem cōgruentia ē rāo de mor-te Chī. qua ga exequenda erat malitia et volunte fidelium ex pedienda erat opportu-nitas et occasio ex parte iudeoꝝ qua oblata statim Chūs se morti traderet ne ea elapsa vel frustranda foret nostra redemptio vel impigrandi esset in dies ab ipso Chō ne ipsum occiderent dicunga sape Chūs occurrebant precepta affirmatiua naturalia de correctione fraterna de tribu-tione proximi de mendo honore Deo quae ga non poterant in aliud tempus differri ipsum so-lum obligabant ad ea exequenda ergo in ad ea physice determinato fuisset nihil melliuset p ea.

Quarto Modo enim possibile fuisset Chm libertem ad actus preceptos ne pro ē forte principio opatio physica ne in peccabilitatem radicalem eidem pos subsistat completa princi-pium ipsum opatiuum formale ne in Chō regnante vel vnionis hypostatice ab initio ipsius ē con-tracta debito humanitus sparti p tale suppositū Contra plico. Voluntas hna Chī spectata in exam rationem opandi erat indifferens ad actus actus diuinos preceptos ga ad opandum proxime non constitu-ebatur medio aliquo physico determinante voluntem Dei morali infallibiliter ac inclinante eidem voluntem Chī ad opus preceptum infallibiliter exequendum non auferendo tñ ab illo indifferentiam ad oppositum unde p hoc primum principium Chī non differebat a confirmatis in gra quod notauit Almaing in 3. dist. 12 q. un. et Scotus in 4 q Chī in peccabilitatem explicat p gratiam confirmantem et rāo est evidens alioqui in Chō non fuisset libertas sufficiens ad meritū secundata ergo caderet voluntabiliter hypostatice unita Deo ē physice in peccabilitate non radicata ex personalitate Diuina subsistente completa principium ipsum operandi Chī forte ex infallibili regnine vnionis tale ab initio Deo ē connatu ubi debito hic ex includit primum et intrinsecum et subsistale principium operandi cum nō solum in ppria Dei ē in assumpta nra repu-gnat peccare posse physice ergo vt hic non solum excludit peccatum Dei physice à potam peccā-di stat ergo in Chō libertas in principio proximo ē physica in peccabilitas in principio remoto o-perandi sunt confirmati in gra quibus proxima principia operandi sunt libera et indifferentes ad actus preceptos quia ad singularem Dei electionem Dei in subsistant sunt impeccabiles.

Nec refert quod hec potentia vt extrinseca confirmantis regnine ex pte Chī in intrinseca nra non habe-buntur Chī non in ordine ad proximum medium operandi eidem nō se hēt ex neutrum pse Dei mediante motione infallibili concurrit ad actum vtrum ex Diuina omnis physice et subsan-tiatur vt principium humanum operatiuum Chī non in immediate ē p se influat in actum Dei mediantibus auxilijs quibus eidem Deus concurrit cum confirmatis in gra ad ipsorum actum.

Confirmᵒ qa si Xpus efficax motor cuiuscumq; actionis tantᵘ non apparet potà prima aliter qm apparet confirmat in qbᵈ licet potà remota non influente pcc et immediate ad alte diffat abilis non qa sit completa nihil in se ecc et subtracto potiùs prima operandi Xpi subsi: stᵗ eà est nihil in se efficax ad alte operandū determinat illam nihil in se ecc et physicè impeccabi: lem effectiue loquendo extrinseca Dei qa non est nihil in se completa nec determinat illos physicè ad meritū tantᵘ impeccabiles Ergo ligᵗ voluntas sua Xpi est libera quoad vonem pram operandi qa sic prima operatio media vel quo meritū infallibiliter est physi: cè impeccabilis quoad vonem remotam ex p cam subtracta completa nec ne principij ope: tiui quod est qa sic non influit immediatè in actum sed media motione thomisti prædeter: minata principia operationis quo non tollit libertatem. Hunc modum

Colligo 1º cum ijs qui dicunt Deum ab æterno decrevisse ab æterno fore peccatum fuisse liberum in sensu divisionis decernendo solo quodam principium agendi in persona Petri et nihil in se ecc in genere illi debitorum aut in sensu compositionis componendo solo tunc ea de persona Petri et nihil in se ecc in genere cum quo fiat ut tunc in suo quodam principio operandi id præcise in componat cum remoto subtrahendi infallibi: liter regendi suam libertatem non admittunt qa si esse nihil in se ecc componendum Petrum non magis se ipsum manet prout principium operandi qui est ecc extrinseca cui non influat immediate et per se ipsum ad actum ex medijs sanctis humanæ libertati proximis vnde in hac qde est nō ecc de confirmabili componendum cum extrinseca decreto Dei 1º claris ex Medina l. p. q. 14. dis. 18. sect. 4. Suario dis. 97. q. 1. Tum illum asserendi è qa optime conciliat liber: tatem quoad subjectum acceptū vel accipiendi potius cui Xpi impeccabilitatem. Melius egetes diuinæ.

Objicies 1º. Xpi potà prout est non semare accepti ergo est peccare ergo Petrus debuit nasci impeccabilis peccabilis qa qd qd sequitur de humanitate sequitur de Petro ni ita subsistente.

Dº. distinguo 1ª Consequentiam quantum est de se stat ceteris tantᵘ paribus nō operandi et concedo stat stat particulari regimine Petri et nego stat confirmatus vonē nihil in se ecc potà et per se nō operandi peccare stat vonē efficaciæ prudentiæ Dei cum qua vt confirmati tur completa non sit vnde negat tota consequentia ad Probandum non qd qd sequitur de humanitate sequitur de Petro nam de humanitate sequitur quod sit aliquid in se ecc defectibile quod de Petro dicimus non sit nisi qa sequitur quæ mentales defectibilem important chamge hu: manitati conueniant quoad actum humanum qa fundatur in nihil in se ecc non obstante requisito de Petro sequitur et sic dico qa Petro stante conuenit non nisi sub effato admittere nō posse nisi propria natura tali regimine assumpta sensu de defectibilitate naturæ quod quia aliter admittere potest in natura assumpta de vestis sequitur

Objicies 2.

Obijcies Secundo. Si ni Chr̃o esset proxima potẽ ad non diligendum actum Dei: ppter quem esset proxima potestas ad faciendum vt Deũ peccare posset. Cõ nego regulã nã ficat hãc proxima potẽ ni Chr̃o non adsit gr̃a Dei physica et necessaria regat bonã voluntẽ p modum infallibilitatis et facere et operari pt vt Deũ peccare possit.

Obijcies Sexto. Si Chr̃o potẽ proxima transgredi pt præceptum, transgrediat: hoc idem possibili posito in esse nullum regi inconueniens at hinc sequeret Deũ peccare quod est maximum inconueniens. Cõ nego hoc possibile posse poni in esse qa licet possit ab intrinseco et rõne sui regi tñ ab extrinseco et rõne adunctã tamẽ possibile absq; inconuenienti poni possit in esse ex multo capite debet implicare etenim confirmato ni grã pt peccare implicat tñ hoc poni in esse non rõne proximæ potẽ expeditæ seu rõne extrinseci deberet Deus qa segueretur illud frustrari et fallí

Obijcies Quo ni voluntas humana Chr̃i constituens proxime ad semandũ præceptum medio morali tactum contingere posset vt cum nullo de facto consentiret non ea hoc implicat et hinc segueretur Deum peccare. Cõ nego norem nam hinc Deo infunderet in ellũ Chr̃i visionem beatam qua ipsius voluntas necessitaret ad subsistẽ alterius præcepti non tamen alterius cuiuslibet quod cum necessitate obedientiæ non pugnat vt patuit est.

Obijcies Quo ad hunc modum minoris, in opinionem venio compositi de aliquibus ad inde sepe impugnatam. Dõ in alio sensu ad rationis impugnari nempe quod sensus compositus ipse seipsum mutat propriam principii ex modum operandi potẽ non hinc necessitabit aliquis saluari non pt ni aliquo extrinseco infallibili regulante potẽ seu in medio physice predeterminante quod quo sensus compositus non mutat principium seipsum primum modum operandi potẽ non admittit libertatem qa etsi necessarium sit in sensu composito actum sic vel aliter tamen hoc necessitabit non excludit immediate in ipsam operam potẽ operandi quod formatur conspicit in obiecto seu in aliquod principium remotum non influens influens immediate in actum non tollit libertatem Patet in confirmatis Quia licet in sensu composito infallibilis quidã Chr̃i impossibile sit peccare qa tñ talis quidentia non mutat principium modum operandi voluntatis creatæ libertatem non adimit.

Obijcies Sexto. Implicat voluntas Chr̃i et omnia Deo peccare ergo implicat ad hoc liberè seruare præceptum Dñi. Implicat ex conditione posita non mutante principium operandi non aut ex principiis modi operandi.

Obijcies Vltimo.

Impeccabilitas Chr̃i est passio consequens impeccabilitatem obiectiuam et talis illa Dñi esse passionem morali non physicã qã magis opportunam dicebã qam principia quo est.

Dispvtatio LXXV.

An Chri libertas stare possit cum ipsius Beatitudine.

Consultatur Chri libertas cum ipsius impeccabilitate ex unione hypostatica consultandum impeccabilitate proveniente ex Beatitudine. Radicio dubitandi duplex est altera sumpta ex attributis peccati ad quae Chri voluntas physice necessitabatur objecti ratione sui boni clare visi, neq; hic applicari sit dissimilis de necessitate quoad principium motivum non visum per se ad actum et de libertate quoad principium principium constitutum per medium morale infallibile ad summum bonum clare visum necessitat physicum voluntem qua necessitat voluntatem obiecti aut seipso allicit voluntem ad amorem sui et ad ea quae ad hunc amorem consequendum necessaria sunt ergo summum bonum clare visum necessitando voluntem Chri ad amorem sui necessitabat ad consequenda omnia precepta quo non observantia necessaria erat ad illum consequendum Altera sumpta ex operibus Christi quae Christus ex via amoris beatifica necessario faciebat quae pati grata erant voluntati illud Joan. 8. Ego quae placita sunt facio semper ergo nulla superat libertas negi quoad actus peceptos negi quoad actu consultos ad hanc difficultem solvendam. Est PRIMVS FVNDAM. S. Th. de veritate q. 29. a. 6 ad 7. in 3. dist. 18. q. 1. a. 2. ad 2um Capr. q. 3. ad arg. Hum. Gabr. a. 3. Rure. in 1. dist. 1. q. 3. a. 3. et docti negantium amorem beatificum esse necessarium et consequens ex libertate voluntatis Chri physice necessitari ad precepta semanda qa negarunt media magis necessitare qm finis qa omnis necessitas medium est propter finem ergo si amor beatificus qui est finis non esset simpliciter necessarius neq; precepta quae media sunt ad hunc finem esse simpliciter necessaria. Fundm qa amore beatifico Chus meruit opus de redemptione subiit obedientiam Chri Joan. 14. Ser Contra. Hanc Resté S. Th. 1a 2ae q. 4. a. 4 et 1. p. q. 82. a. 2. Beati necessario naturaliter Deum clare visum cuius ratio a priori est qa sicut in Deo clare viso apparet ratio omnis boni ita in suspensione talis actus nulla apparet est ratio mali vel saltem defectus Chus boni negati aut voluntati suspendere actum nisi in ea suspensione vel apparet aliqua ratio mali vel saltem alicuius defectus boni Vide q. 19. a. 3. ad 1. negat S. Th. Chum meruisse actu charitate quatenus fuit complexionis sed quatenus fuit naturalis et 1. p. q. 62. a. 4 negat angelos potuisse mereri suam beatitudinem propriam actum beatificum qa non videt quo pacto possit qd qs timuit ex quo finaliter obtinebit meretur quare videtur priorem sententiam in summa revocasse Ad fundm Con. Chum meruisse actu charitatis

Ser Consequentia

Ex consequente scia[m] nisi[m] non beatam.

Secundus modus Scotus 1. q. 19 a. 10 dub. 1. nisi forte affirmantis[m] tantu[m] dia à beatis necessario amari quæ ex se necessariam connexionem habent cum amore beatifico accepta aut[em] posteriora non habent ex se necessariam connexionem cum amore beatifico sed tant[um] ab extrinseca voluntate sapientis Deo contra hunc ea non saluat libertat[em] nisi accepti habitu quæ ex se necessariam habent connexionem ad amore beatifico tum ea à quocumq; talis connexio cum fine quem vult habet necessitat beatum ea necessitate qua habuit ultimo fini.

Tertius modus Durand. 1. dist. 17 quæst. 2 dub. 2. Quarti hr dist. 37 sect. 4 aliorum distinguentium duplem amorem Dei in Christo unum consequentem ad scia[m] beata[m] nisi alterum ad nisi fuisse finem dicentes esse necessarium et posse Christ[um] ex composito nisi posteriorem libenter et posse Christ[um] velle[re] potuit prior amor contineri in sola potentia sapientis et nullo pacto se extendere ad singulos actus Christi accepto quod fieri posse ponant ea cum hoc fiat p modum cuiusdam efficientis possint dicere[re] quod ipse solus amor consequens scia[m] nisi fuit primum principium agendi alios actus cum ejus hic amor fuerit liber consequebat[ur] ch scia[m] absq[ue] diuina non imitatione Dei non necessitabat voluntatem Christi ad alios actus Deo contra non implicat amorem beatificam alterius existentem in voluntate Christi illi non esse necessario inclinare ad alios actus ea cum hoc inclinatio fiat in genere causæ formalis constitutive quæ ipsa nulla media efficientia distincta inclinat voluntatem ad amorem sui et ad ea quæ ad illa necessaria connexionem habent nihil implicat in patria posse.

Quartus modus Saluat Christi libertat[em] cum in peccabilitate proveniente ex habitu[m] dine fini ad alios actus p circumstantiam materiæ quæ non fuit ab substa actus Christi actus nam licet hoc non saluet libertat[em] cum in peccabilitate proveniente ex sola ratione hypostatica ea qa facta beatitudine non fit voluntas Christi necessitari ad subsistendum actus qa necessitetur ad circumstantias nisi necessitabat alios qa facta beatitudine non fit necessitari nisi effectum quæ cum sit determinatio p modum complementi necessario habet secum determinationem ad omnes circumstantias determinatas cum alia saluat tam libertat[em] cum in peccabilitate proveniente ex habitudine qa necessitat tam[en] divinitus quidlibet relinqui in potestate libertat[em] ad ulteriorem determinationem effectuum Confirmatur nam fiat ex hypothesi alicuius finis particularis efficaciter ulterius manet voluntas determinata ad unum medium cum indifferentia ad hoc vel illud nisi physicam ita ex hypothesi ultimi

finis necessario amabi manet voluntas determinata ad subsistendum proposito cum
medijs ad exequendum illud sub hoc vel illo motivo si tale motivum supponatur
primum cadat cum hoc tamen discrimine quod prior amor sit necessarius ex supposito quod
voluntas velit illum conservare posterior sit necessarius simpliciter quia non est in potestate
voluntatis illum suspendere vel auferre priorem.

Secundo salvatur libertas in actibus creatis quia Christus etsi ferventem ardentem charitatem
erga Deum semper operabatur quod gratis erat sibi non tamen necessario quia ad hoc non adhi-
bebat necessitatem ex vi amoris beatifici quo Deum necessitat ad actus proprios nec ex vi volun-
tatis divinae Christo notae quia hoc relinquebat Deus alteri in libera potestate Christi nec ex vi
divinae predestinationis ut infra DICTUS.

Supra absolute negavimus Christum fuisse determinatum quoad subsistendum proprio et libe-
rum quoad circumstantias non modo sine quorum et auctoritate quae deque mutatione-
tua unum modum Sed nos hoc negasse quia Contenderamus quod Christo competerent ex
vi unionis hypostaticae gratia beatitudinis unum concordans Considerando quod Christo
competeret sine beatitudinis et quia auctoritas possumus in utraque parte pharisaei
explicari supra illas explicationes in sensu accommodato scilicet illi unum eadem interpre-
tamur in sensu accommodato huic scilicet Adverte hic non esse necessarium ut Christo
sine beatitudinis sit liber quoad circumstantias sed sufficiat ut sit tantum liber quoad
circumstantiam motivi quae influit in subsistentiam ipsam proprii.

DISPUTATIO LXXVI.

An Christus potuerit sibi mereri unionem hypostaticam.

Christus est tantum de possibili non quod de facto illam non meruit est veritas certa in oppositum
negetur hinc temeritate defendi ejus omnis misericordiae deliberationis Christi ut seripsi-
ra testatur Luc. 1. Joan. 9. Ephes. 2. Phil. 2. Col. 3. et docet Aug. in Enchiridio cap. 36 et
alibi cuius ratio est quia nam propriissime subsistere quia operari ergo humanitas primo
possidet omnia verborum quae subsistat loco ipsius subsistere quia illud operationis excercet.
De possibili autem magna semita est Durandi dist. 6. sect. 2. dicentium affirmantium potuis-
se Christum quia nam aut ipse unionem subsequentia sibi meruisse non quidem quo
ad praedestinationem seu quoad executionem non autem potuisse illam mereri propria nam aut
tempore precedentia ipsam unionem quod non potuerit illam mereri quoad praedestinationem patet
sed quia cum merito fuit ratio seu ratio meriti tantum ad dandum quorum debet vel
in re vel in statu antecedere donum aut nulla bona merita praecedere possunt ejus praedestinatio

Circa unde

cum omne Xpi meritum vel ut existens vel ut futurus supponat efficax decretum Dei de incarnone mi quo omnib rei futuritio fundat. Dices poterunt Xpi merita precedere ut causa sub conditione futura Sed contra ga hec non sunt apta mouere Deum ad nutum Dei p modum meriti Quod potuerit illam mereri vel donari in executione sibat ga ni id displicet esset ga merita supponerent incarnonem ad que nõ sequitur ga merita que mouerent deum ad exequendam incarnonem non absent merita adhuc existentia que supponerent incarnonem iam edita exigitur Sed futura in eternitate causa que tantum supponunt incarnonem in eternitate predestinata Quod autem non potuerit omnem mereri p opa naã precedentia patet Sect. 2. Ga omnia opa supponunt suum principium subsistere Completum prius naã Completur aut principium subsistens p subsistam sine effectum sue alienam ergo non potuit Xpi ab eternitate omnem precedentibz incarnonem promereri Sed constat ga de principium supponitur ad suam alienam Xpi patet ga subsistit sicut Completa naam in eternitate Ita ut nihil possit Contra ea quo ibi ordo cum sit effectio non potest a deo minutari Confirmo Humanitas Xpi sicut tipo cum subsistat potuit prius naã elicuisse actum meritorium non potuisset sui actus nung dependere a subsistat potuit ga dependent nunc Sed nõ pendet ab illa via principio operante Completo prius naã scilicet supposito ergo et hinc. Tandem quod non potuerit omnem mereri p opa tpis precedentia patet Sect. 3. Ga multiplicat humanitas ab Di supposito separatum opus et Consequens humanitas Xpi p opa tpis precedentia non sibi omnem promereri

Secunda Sententia Caiet. q. 2. a. 11. ad alterum Comm. asserendo potuisse Xpm mereri suam incarnonem p opa tpis precedentia non aut subsegentia p eius explicatione

DICO PRIMO potuit Xpi humanitas opibz tpis precedentibz de congruo nõ aut de condigno omnem sum pro sibi promereri quia ga non implicat naam extra omne hypostasim opari sibi aut nec accidens extra omne subm agere Cui nõ nec a priori et ga subsistat non est ratio formalis agendi Sed sola Conditio Gregorita naturalis nec eadem ratio de escipta ga hec integrat veritem agendi ita quo ut supposito non distinguo potuit ipsa humanitas prius tpe et gratia Caeta p aliquam abt de congruo omnem cum pro sibi promereri

DICO SECUNDO

potuit Xpi humanitas p opa naã precedentia de congruo omnem sibi et pro mereri Fundo ga non implicat mentum esse humanitatem cum primo illudat naã non decere Constat ni peccatore q ni Coelica nisi pauli abiat ad Constitutionis et recipit gratiam

m̃ p̃mũ ẽtig ergo potuit Chr̃ humanitas simul duvinũ cum unione pig nãa dicere actum quo de congruo sibi unionem mereret consequẽ Chr̃ Qa h̃ q̃d ois ponet esset qa omnib⁹ opãb⁹ supponit hypostatice nãa priorem Sed hoc non seq̃t. nam quodlibet opus in se hypostatice nãa priorem p̃t h̃ ex intentione dei illam de facto non hypostasiare ẽtig rõe à priori ẽ qa operi hypostasiare hypostatice nãa priorem est m̃ aliquis ẽtãs cãd ab illa pendere sed p̃t separ̃ quod opãs obstinato pendeat ab aliqua cãd à qua tamen non pendeat ab alia ergo esto omnib⁹ opãb⁹ in se hypostasiat hypostatice nãa priorem de facto h̃ p̃t illam non hypostasiare qa p̃t de facto ab illa non pendere. Declarat qa vt opãs pendeat ab hypostasi causã hypostasiat nãa priorem non sufficit vt sit simul duvinũ cum illa nam actio qua p̃ducit hypostasis creata connexa qua humanitas acquirit hypostasim increatam est simul duvinũ cum hypostasi et h̃ ab ea non pendet negãt ergo vt talis actio non sit via ad habendam talem hypostasim cum ipsa ea actio sit via saltim moralis est intentione dei ad habendam hypostasim ppter esto duvinũ simul sit cum illa potuit non pendere et consequenter non supponere illam nãa priorem Sed potius ipsa supponetur ei illam vt nãa prior nam si humanitas non elicuisset talem operationem verbum non fuisset cum tali humanitate vnit' Sed hoc est unionem pendere a tali operatione et consequẽ operationem esse nãa priorem unione. Ergo ad. Ad cond̃m nego de facto omnes operes supponere principium subsistens subsistat aut' vt supponat omnipotens posse m̃ actione qua producat vel unit ipsa subsistẽs cum nãa ẽtig rõe a priori est qa subsista non est nãa formalis agendi Sed conditio naturg negãta m̃ principio inducente Ad 2m̃ primum nego Sorem nam hunc vnio collata fuisset dependenter aboperatione humanitatis vt nãa efficiente mentoria dependr̃ à qua non est collata nunc

Dico 2tio Nullo mõ potuit Chr̃ mens quoad sedefinitorem nec quoad executionem de condigno sibi mereri accidentaliter propria unionem subsequentia ẽ Comũ Scholast. contra Guarñ et Gran. Cartag. p. s. de sedefinitore Bonã et Angelorum Gand m. s. Vb. q. 2. a. 11 qa principium mentis cadere non p̃t sub meritum actus ẽ principium Sed omnis mentis Chr̃ principium et radix est ipsa unio hypostatica Ergo cadere non p̃t sub aliquo Chr̃ meritum Hoc cum consequẽa patet per Vbi. qa ex hoc principio Greg et Concilia colligunt Chr̃m virum non posse cadere sub meritum alicuius Sit clarius propter dependentiã ab ipsius consequentibus ut non possit certo constare an aliquis hoc modo notitiã dei ẽtãa à priori qa meritum ẽ cãa moralis finis ẽtig cantalisãõ m̃ eo consistit vt ipsa moneat voluntem finis ãnãtis ad retribuendum finiti non sit aut' monere voluntem

monere volunt̃ ꝙmiantẽ ad retribuendum ꝙmiõ nisi in ipsa scĩa absoluta ꝙmi-
antẽ antecedat ꝙmia Ad̃ plicat meritũ sñ absolutam scĩam hñ antecedere ꝙ-
miam si ab eo nisi hoc esse pendeat Ergo mplicat principium meriti cadere sub meritũ
Jesu Christ non assumpta ꝓlõ Qa merit̃ monet voluntem ꝙmiantẽ ad retribuendũ
ꝙmiũ vt cognitum vt possibile tant̃ aut futurum sub conditione ergo vt futurabsti-
lite Hñ ꝓbat S. Th. q. 23 de verit. a. 6. ubi q̃ realitas meriti non differret à cau-
salitate finis ꝙmi aut qa monet agentẽ ad communicandam existam sibi non mo-
uet vt absolute futurum sit ex caritate sñ eandem rationẽ tñ qa esset causandũ
sed vt possibilis tant̃ meritum ergo qa monet ꝙmiantem ad communicandam existã
alteri à se scit ꝙmio ad quod disponit meretem recipiendo illum ultimum ꝙmio de-
mouet nisi vt cognitum absolute futurum salomi Confirmõ Qa causalitas meriti
à S. Th. loco cit. recolligitur ad causalitatẽ efficientis quo vt causet cognit existam
Dñi subsumpta demonstrat̃ qa quod antecedit vt absolute futurum antecedit sñ
ordinem existam divinam Et consequẽ sñ causã et principia sua existẽ ergo mpli-
cat meritum ni sua existã causari à ꝙmio quod ẽ dependentia et causalitẽ posterio
Confirmõ Implicat causã efficientem plificam esse priorem et posteriorem dependen-
tem et nidependentem sñ existam à suo effo ergo etiam mplicat causã meritoriã
quæ ad efficientem reducit̃ esse priorem et posteriorem dependentem et nidependen-
tem sñ suam existam à ꝙmio quod ẽ eis assub lege Lice. ni 4. dis. 4. a. 3. q. 1. Gabr.
q. un. a. 3. dub. 3. Mars. q. 5. a. 3. ẽ religiosus Scholasticos ni 3. dist. 4.
Dñt Quarũ principium meriti sñ eam rationẽ qua principium meriti ẽ non pt cadere
sub merit̃ nisi pt cadere sub merit̃ sub alia ratõe ẽ statu Qa ign̄ Incarnãd vt ꝙ-
designata formaliter ẽ causa meritorum Chi vt futurorum vt actu existita ẽ causa meri-
toria vt actu existentium possunt merita Chi non vt actu existã sed vt futura quo
pacto sunt tantum effectus incarnationis vt ꝙdesignata promereri eandem incarnationẽ
et exhibendam Sed Contra Qa falsum est merita Chi vt futura causare ab æterno tan-
quam vt ꝙdesignata non aut vt executioni mandata Ergo qa merita non causant ab æter-
no forte sed effective enim hic vt ad præsens Qa pro efficaciter quo nõ causat nisi vt exi-
stens et vt executioni mandata cadem sunt merita ni determinate quia vt absolute fu-
tura ẽ ni tpe existã? sed ni tpe existã supponunt incarnationẽ non solũ vt ꝙdesignatã sed
etiam vt executioni mandatam Ergo ni determinate quia vide regarẽ incarnationẽ
inchoata ratõe et statu posse sub merit̃ Chi Cadere Qa sub quamlibet ratõe et statu supponit

ad meritum

ad meritum non solum vt gelesinata dei cia vt executioni mandata ni formalis ssecia.

Objicies 1mo Merita Chi vt absolute futura precedunt executionem eternitas in carnonis eternitate ergo possunt illam causare deo nego consequentia licet precedant alterum tm subsequuntur realiter ni ipsa ssecia dei.

Objicies secundo. potuit deus gpter merita Chi in eternitate sua ssa tamen propter nostra demerita incarnationem exeq ergo. dd transeat ant non est contra nos g solum negamus executionem incarnationis quoad suam nonam motivam sed possit dependenter a meritis Chi ad quod talis executio necessario consequitur ad solutionem gelesinate effectu.

Objicies 3tio deus gelesinat gliam electis ni dependenter ab ipsorum meritis gm tm non exeq nisi dependenter a meritis ipsorum ergo potuit gelesinare incarnationem ni dependenter a meritis Chi et eandem executionem mandare dependentem a meritis eiusdem dn nego consequentiam vbi disparimus ga gliam quae ni executione manet deo vt finis nullo modo ni executione et principium meriti sed solum terminus comparabilis p meritum precedens ex gra quae est principium meriti ni nobis non ni patrat aut gliam deus intendere electis vt finem ni dependenter a meritis ipsorum et illam executionem mandare dependenter a meritis eorundem, disconvenientibus non a gliam ad a gra sanctificationem ga quae ni tollit manet deus vt finis ni executione et principium meriti repugnat aut vtrumque est principium meriti cadat sub ipsum merit cuius est principium tm et eam mentum supponeret sibi principium quateng debet cum gratia gmeritali gratia cedere vt absolute primum et supponere ad illam quod est ga causa illig.

Objicies 4to non repugnat deum esse sibi mutuo causam ni diverso genere causae sed mentum est causa moralis mercenarii mercenario physica meriti ergo. dn 1. nego nam vtrag in est causa moralis tam mercenario meriti gm meriti mercenario ideo esse mercenario fit causa physica meriti licet ad gra adhuc repugnat esse sibi mutuo causam ga causae mediorum reducat ad efficientem.

Objicies Quinto.

Et medium finalis causalitas a fine sua efficacitatem causare ergo et finem mentum realis causalitas a merito ex istente ni mente gmentali causare meritum ni esse existens physice dn nego consequentiam ga finis supponit vt causa medii possibilis tantum meritum vo supponit ad gmentum vt existens ni mente gmentali ergo. et medium causalitas a fine ni esse possibili causare finem ni esse existens non et gmentum causalitas a merito existente ni mente gmentali causare meritum ni esse existens.

Objicies sexto si deus dare mihi eqm ni gmentum futuri laboris ergo et deg mi

onem Chi ni

oneri. Chr̃ in primum subsequentem gratiam voneri disparitis assignat S. Th. 1ª 2æ q. 114 a. 5. ad 3m. Ea ni ope mihitis attentis equo E abiegd antecedenti unum eg gd. monere pt regem ad dandum illi equũ in gemium ipsa selo naalis applicáo sed directo eg ad futurum unum belli ni of. Ego Chr̃ mihi of antecedenti unionem quod meruere potuit Deus ad remunerandum illi unionem in gemium tum prima rãõ meriti quoniat ab ipsa unione sicut ni nobis hua rãõ meriti quoniat a grã

Objicies 1mo potuit Deus moneri ad gdespiandam unionem hypostaticã ex occasione te remedio peccati Quijs ergo potuit moneri ad eandem Conferendã Chr̃o ex meritis eiusdem Quijs tantum sed conditionali Chr̃ ergo Consequta ad illam Gdespiandam motus est gratie à remedio peccati finis aut vt moneat agent sufficit hi tantum Quid cahor positis vel futuris sub conditione meriti aut Gunden debet vt absolutè futurum

Objicies 0tavo

Ideo repugnat opa subsequentia causare unionem qa esset causa huĩ primi prius Sed gratia Collata antiqs Patribus fuit effectus meritorum Chr̃i Quijs ergo si meritis Dei et hominis fuit data meritoria incarnationis Chr̃i ergo non repugnat opa subsequentia meritoria unionem aliam si Quijs opa sint effectus unionis Chr̃i nego gratiam Collatam antiqs PP. fuisse data meritoria incarnationis Chr̃i quia ea substantiam meritoriam seu solum quoad circumstas per se ad meritum Chr̃i non pertinerat.

Objicies gratia non repugnat Deum sub conditione futuri operis antecipata solutione conferre gemium Chr̃i repugnat esse qa vt quis futurum moneat sub ratione meriti debet precedere vt absolutè futurum quo pacto supponit gemium vt principium huius efficaciter Collatum et ni re exigitur ea obiectiua existentia. Dices pt gemium ita conferri vt non existente merito auferat hunc gemium perderet à merito sub conditione futuro sed contra eam ex hoc tam Stephanathisem gemij perderet ex merito gratiis supponente hanc Collationem gemij non aut ipsa hanc Collationem gemij quæ sicut antecedit omne meritum ab ipso futurum sic negat dari dependentia ab ipso.

Objicies Decimo

pt Deus infundere peccatori hanc gratiam vt principium conditionis et ipsa conditio mereat hanc gratiam de congruo ergo pt principium meriti cadere sub merito negat Promissa Consequta cognoscit conditio non est meritum seu sola dispõ ad hanc gratiam lege Med. ni 1ª 2æ q. 114 a. 5. Ego pa nego Antecedens tum qa falsum est conditionem non mereri de congruo 1m gratiam tum qa eadem rãõ dispõnis ac de merito

An antiqui Patres Xpi incarnationē meruerint

Prima sententia Duaÿ dist. 1. sect 6. affirmantis antiquos Pres meruisse gratiam hypostasis, non quidem circumstantias meruisse, sed desiderium meruisse, et executionem incarnationis etiam quoad hypostasim, quia Patres desiderium dependenter a mentis alicuius mandasse executionem a mentis eiusdem dependentem. Probat 1. quia desideratio incarnationis est radix magna omnium antiquorum primorum patrum, ergo non poterat cadere sub merito ipsorum. 2 nat. 2. quia 2da hoc implicat ex vi presentis decreti, nisi effectum modum esset vt Deus non modo hypostasim sed etiam circumstantias incarnationis ex desiderauerit vt dependentes a mentis hominum.

Secunda sententia Hales 3. p. q. 8 mem. 3. a. 2. Bonau in 3. dist 4. a. 2. q. 1. Scotus in 4 dist. 2. q. 1. 8 ad 5m. Ricc. in 3. dist q. a. 3. q. 1. Gabr. q. un. a. 3. Mars. q. 6. a. 1. et 3. S. Th. hic q. 2. a. 11 et in 3. dist 4 a. 2. asserentium antiquos PP. solum meruisse Christi incarnationem quoad tempora acceleration.

Dico Primo Nulla pura creatura potuit de congruo incarnationis mysterium promereri neq; quoad hypostasim neq; quoad circumstab (cor. do constans est inter scholast. cuius oppositum ē illud Durdi qa meritum de congruo debet in valore gemina adaequare ita nullius pure creaturę meritū ēt in valore mysterium incarnationis adaequare ergo ꝑ. Et hoc quoad hypostasim. Quoad circumstab aut alia ē ratio qa meritum de congruo ꝑter aequalitem debet suapte nāa ad gemina ordinari at nullum opus ex gra procedens suapte nāa ordinat ad incarnationis circumstas promerendas ergo Joren. supponens ex mia de merito Durdi constat aliqua opa hominum in gra facta suapte nāa ordinarent ad circumstab incarnationis promerendas et rata a Deo ē qa opus a gra ꝑfectum suapte nāa ad solum ordinat ad promerendum quod ex nāa sua exercitionem habet cum ipsa gra quia non sunt merementa gratiae q. habitus superadditos.

Dico secundo de congruo non implicat ex vi alterius decreti Dei quemꝑ fecisse incarnationem quoad hypostasim dependentem a mentis antiquorum PP. Implicat aut illum ꝑfecisse ex vi presentis decreti. Primum constat qa ex vi alterius decreti potuit Deus gratum conferre antiqs PP. in dependentia ex meritis Christi et ex illorum meritis in aeternitate Christi hoc mysterium ꝑficere. Quum probo. Ex vi decreti omnis gra collata a creaturis dependens a meritis Christi Dei ꝑ:

meritis.

miũ Mentis non cadit hũb mentem & nullũ ẽ ppg mentionẽ apud Deũ nisi pcedat à gra.

Dico 3tio. Implicat ex ipsentis decreti antiquos Pres hũ primam vocẽ mobiliam meminisse hũpanã incarnois quoad executionem non implicat aut' quo ad secundariam vonem licet de facto hũ neutram illam memoriant. Primum patet qa ex ipscitis decreti mentis Chri quæ premat cãa meritoꝝ antiquorum PP. supponebant ipsciam incarnois non solum vt predestinata sed vt alterius exigitam hũ obiectiam existãm ergo non potuit ex seipsa cadere hũb mentis illoꝝ aliq fuisset anterior et posterior hũ quod obiectiã existãm respãt contra mentem Secundum Pres. qa potuit Deꝰ ex mentis antiquorum Chri fuisse in tempe posteriore ad ipsam incarnoem fuisse tãm alia exigitam hũ obiectiã existãm nona quasi vonẽ impulsiua moueri ad eandem incarnoẽ exequendam Tertiũ constat aut' bonti scholasticorum q. fere omes negant antiquos Pres meminisse hũpanæ incarnois quod ea Aug. de Trinite 13. cap. 17 habuit Colligit 3ia q. 1. 5 ad 1m vbi incarnoem appellat humanam gram non fuisset aut' humana gra si admixtum habuisset aliquid meritum (cuius vãs ẽ qa Chris ẽ 1a causa meritoria à qua dependent Deꝰ omnia dona supnaalia contulit creaturis Ergo debuit omino gratis exhiberi qa humana nroque genere non debet ab alio ngenere eadem pendere

Obijcit 2dum. Bona opa antiquorum Chri potestim recta Aug. fuisse media ad exequendam incarnoem Deo illa data fuere ppr mentis chri Ergo eadem opa fuerunt media ad executionem hui principij m qua mentis Chri dispiguerẽ premat media quoad hũpanam incarnoẽ nego quoad circumstab Concedo.

Dico quarto. Alãs PP de congruo mereri potuerunt circumstab incarnois non modo quoad executionem eius & quoad predestinoem & de facto meruerunt tempis accelerois Dim. qa circumstæ huius mi & ejus scitæ vel hũpanæ ergo potuit Deꝰ predestinare incarnoem independenter à meritis eius quoad hũpanam Circumstas ppr non nisi dependent à mentis Christi Consequẽs constat qa sicut potuit incarnari exeg hmõi vel illã circumstantiã ita potuit hmõi vel illã predestinari predestinata aut incarnoẽ quoad hũpanam potuit Deꝰ dependenter ab illa conferre gram &P. à quorum meritis dependit potuit predestinare hãc vel illam circumstab sicut & mentis Chri &c. se tanꝰ pendent à hũpana incarnoẽ ita ea Meritis Chri supponentibꝰ incarnoem quoad hũpanam potuit Deꝰ conferri gra patribꝰ ex quorum meritis posteri potuerunt predestinari circumstantiã.

Dices non de alia merita Chri Dei q̃ destinasset quam antiqs Christi depender ab eorum meritis q̃ carnem Chri cum stabl quam quæ de facto fuerant sed quæ de facto fuerant supponebant incarnem Chri cum q̃ destinatab q̃ merita non moverent nisi vt forma ab eis exhibita extra causab quæ facto supponat determinatè matrem determinatam tempus Dico nego nec ad q̃ merita dicta merita Chri forma vt actu exigita extra causab q̃ se tantum supponere principia ex quibus effatu pendent non aut Chri cum stab ex quib non pendent effatu Chri quibus eadem merita executioni mandata multas præcessisse stab priq̃ tpe exhibitab possint Chri illab supponere dependenti à meritis Christi q̃ non repugnat posteriq̃ causalitate ordine vt antiquis prius tempore supponi ordine executionis

DISCVRRITVR SECVNDO. OCTAVO.

An beata virgo electa fuerit mater Dei dependenter à meritis Christi et ipsius Virginis Beatæ

Ad dubitandi q̃ fiant Christus supponit esse numero humanitatem unitam huic numero prone esse numero mentem ex qua desumpsit hoc numero assumptibile non potuit eligi mater Christi dependenti à meritis Eiusdem q̃ ante merita Christi supponitur mater electa vt principium talis humanitatis

Dico primo Beata virgo electa fuit mater Christi dependenti a meritis Christi et certa conclo Christi q̃ nulla gra collata est homini nisi dependenti à meritis Christi ergo nec gra Christi maternitatis quæ fuit omnium maxima purus creaturæ communicata.

Ad rationem dubitandi Concedo Christum supponere esse numero humanitatem nego aut esse numero humanitatem supponere esse numero mentem Ex potuisse hoc numero Christus formari ex eadem numero materia et disposita sine materia assumpta extra virginis ad modum quo formata est eva ex costa Adami potuit q̃ Christus subsistere complexibus aliquis mentis remotè precedere electionem Mariæ in maternitatem Christi in Christi speciali dependenti à gratia potuit in signo rationis posteriore ad talem dignitatem eligi.

Dico secundo

Hanc Christi assumptam Christi humanitatis de congruo non aut de condigno meruit Maria S. Th. q. 2. a. 11. ad 3m et in 3. dist. 4. q. 3. a. 1. ad vltim. Bonau. a. 2. q. 2. Mars. q. 5. ab extra Gabr. referentem a. 9. dub. 9. Esse dignitatem meruisse B. Virginem de condigno. Quod sic Nemo constat q̃ huius meritis congrua est ad dignitatem illius excellentis gradus quo respectu Christus fuit Deus non fuit Deo q̃ esse digne se disposuit ad maternitatem

maternitem Chi ergo quod aut illum nouerint tant' de condigno Verbi Dum
ga opa Marie non ordinabant ad illum finaliter nisi tantum ex ordinatione Dei
Dum ga Diuina Bonitas est altioris ordinis ternatiue quam sit gra aut ipsa beata
ga ternata ad subsistalem generosam Filij Dei media unione Copulante ptes Deifica-
tiuas totalis et completis Verbi est ipse Ds Deo licet immediate sit unio gra ex et
ghia saltem attingunt Deum accidentaliter et pure ternatiue Explicat hanc opi-
nionem Scotus Chi licet in entitate realis ga ut attingitur cum p sona increata Verbi
tanquam cum ppria forma hypostatica mirifice euehit ad eandem ordinem mora-
lis valoris cum illa creatis generatiua Virginis licet in entitate realis ga ut mi-
rifice et substantiatiue ternata ad ppriam Filii euehit ad eandem ordinem moralis effi-
mabilitatis cum illa cum non ramen actiuo valorem habeat ex Verbo qm mirifi-
ce et substantiatiue attingit qm ex principio et subito aqueo et mi pro est

Obijcies Primo Visio beata attingit Deum mirifice mediate Concursu
Materna beata mediate ergo est alterius ordinis Chi nego Consequentiam ga non effectus est ingre-
ue Deum subsistentiatiue licet mediate quam attingere Deum accidentaliter quis immediate
nam nemo p illam educit Deo non aut p hanc

Obijcies secundo Generatio Chi est extrinseca Virginis gra Filii et glie mirifi-
ca ergo non est hec effectiua Virginis gm illa Confirmo ga eligibilis est effectus plus
adoptiue Dei p gram quam mren absq gra unita illud hig nobis est conjun-
ue Deum mente qm ventre et ga cum gra et glia repugnat peccatum aut cum materni-
tate Diuina Chi distinguo de effectiue subsistentia et mirifice efficiente subsistam quo
pacto sit est gra non aut de effectiue ternatiua et mirifice efficiente principium
et hic maior est maternitas Dei absolute aut dicenda est non effectiua maternitas Dei
ga licet extrinsece subsistat ut ternatiue ad Deum Ad Confirmorem nego eligibilior
est filiatio adoptiua qm maternitas Dei ga illo nec includit formaliter peccatum quod odibi-
lis est Deo qm sit amabilis ipsa maternitas Dei non tn excludit sane vt eligi p
fectiue definiuntur genes ternam prudentem.

Obijcies Tertio Seguere actionem generatiuam Virginis fore eiusdem valo-
ris cum operatione Chi Chi nego sequelam ga operatio Christi est Diuina
et tonaliter et mirifice Christo Actio vo generatiua Virginis est Diuina
terminatiue et extrinseca Virgini beate vnde non sufficit ad condignitatis
faltorem qui valorem postulat ab ipsa persona facientis.

D. I S P U T A T I O L X X I X.

Quid Xpus meruerit sibi Angelis et hominibus.

DICO PRIMO Xpus meruit sibi Corpus gliam Cateraq; mirac aliis dotes hominis celebriter ascensionis triumphum gloriosam in paterno Pris no exaltationem actualem Dominium ni Creaturar et Judiciariam potestatem omnes ē Xpus Scholast. Am magro in 3. dis. 18 S. Th. q. 19 a. 3. et 53. a 4 et 54 a. 3. Colligi ex Hebr 2. Philip. 2. Hebr. 2. Apocal. 3. Mat. ultimo. Joan. 5. Nam S. Th. ē ga nobilius ē optinere aliqd ppio merito gdo dignitas meriti non derogat alicui perfectioni maiori subti. Ga obtinere aliqd p meritum ē illud quodam modo esse sed obtinere p meritum huiusmodi congruitas ac dotes non derogat alicui Jeri perfectioni. Xpi vt Capitat Ergo.

DICO SECUNDO Xpus non meruit sibi essentiales gliam aliaq; bona naturalia S. Th. q. 19. a 3 de Verit. q. ultima. a. 5. Alens. 3. p. q. 16. mem. 2. a. 6. Bonau. in 3. dis. 18 a. 2. q. 1. Scoti q. Vn. § Secundo Gabr. a. 2. ē 3. Durandi dis. 19 q. Vn. a. 3. Contra Thayronin in 3. dis. 13. q. 1. Alexandrum lib. 3. Trad. 1. c. 7 Maiorē in 3 dis. 13. q. 2. Capreolum q. 1. a. 3. Xpus ga Jeri ē perfectio aliē Xpi vt prig actus ad quem fuit elevata fuerit ipsa unio Xpus Esse et avor beatificab. De essentiis ga dona Xpus ga vt unio beatifica connexa elicat a beato supponit omnes habitus dignales unionis alias priores.

DICO TERTIO.

Xpus meruit nobis omnes effectus suae redemptionis incipiendo a prima vocatione vsq; ad consecutionem gliae nisi quare meruit nobis omnem gram primam: entem et disponentem nos ad remissionem peccatorum et unionem hypostaticam habitualis ipsam quoq; habitualem Justitiam cum aliis habitibus infusis Auxilia iste Divina tam ordinaria debita Justis sive filiationis adoptivae ga extraordinaria quae Deus subinde miraculis elargit. Omnes effus sacramentorum et speciales gras vnicuiq; sacro attributas nec non remissionem peccatorum et penarum qua tam p indulgentias a Vicario Xpi applicatas quam p bona nra opa nobis: ferbar demeruit ipsum donum perseverantiae et quod p se ad gram consecutionem conducit Lege Milentanam Arausicanam 2. Trid. p totā fere sess. 6. Hoc: orum vas est. Ga Xpus fuit effectus reparator Deus non plus nobis absolut ada: ring suo demerito ga contulit Xpus suo merito seu Adamus cum suis gra ju:

stificante nobis

Scificante nobis absolute ad auxilia supnaalia et ad bonum motum voluntis ad
eternam beatitudinem dirigente sic recte Scotus lib. de incarnone q. Cap. 12. c. Ber-
nard lib. de grā et libero arbitrio.

Sed in prae Capoly m. 2. dis. 15. Conclusione 3. ad arg. Scoti Durand 4. Contra Gen.
Cap. 55. an aut affirmante Quias dispones supnaales ad actum contritionis non esse
ex meritis Chri sed omnino nobis donari a Deo absq. vlā grā nō exist grā sed ex me-
rito Chri esse gratis respū nri non respū Chri

Ad CO Quarto Venit etiam nobis Chrs ad eternam Scdestionem non quidem
quo ad Scdestinantis actum subiective sed terminative vt S. Ths docet q. 24. a. 4.
et rehig sedo Cass. Colligi ex Paulo ad Ephes. 1. q Scdestinauit (inquit) nos in ado-
ptionem filiorum p Jesum Chrm in ipsum Quod ex est ita ouis esse
Chrm p Scdestionis ad ita ipsing Scdestionis Chrs Chrs ē ita ouis effectus Scdei
stionis vt phatus ē ergo et ipsing Scdestionis.

Porro Triplicem actum Quae voluntis Scdestinantis distinguunt Theologi Primū
conditionatum quo volunt omnes mnes salvos fieri p fidem ita mentia dm
quo voluit eos dem a Peccato in quod in Adamo lapsos Quiderat sublevare
Film quo absoluta et efficaci voluntate decreuit aliquos p efficacia media ad
eternam beatitudinem infallibiliter producere fuit igr Chrs ita mentoria om-
nium. Quorum ea ratio hoc non repugnat subiective ad Chrm q. a facto ad ma-
iorem dignitem et perfectionem ipsius vt multitudo donorum ordinata ad beatit-
dinem supnaales constituit aut Scdestinauerit Deus nisi dependens a meritis
Chri qa sicut nihil physicum fit nisi dependens a Deo vta ita ita physica
vta nihil morale supnaale nisi dependens a Chro vta ita ita mentoria. Sic
en de rone hui vt sua gra vtab ipso pendeant religua Quod aut hoc nonre-
pugnet subi. Nam posita vna sententia de Scdestione Chri dependente a pre-
cato ad ami Quisq beatus fuit conditionata potuit Deus pig rone velle Chri-
sum vt finem et ita mentoriam dependens ab a remedia peccati vtab
vnico medio et omnia dependens ab isto aliq mentis et consequenter omna
dona Talia vel postremo signo Scdestinatus erat hic Angelus hucho-
minibus vt velle ad supnaales beatitudinem p gratiam voluntem hic exerci-
dente hic consequentem hic absolutam hic conditionatam velle dependens a meritis Chri.

Ad 3 CS etiam Chrs vocamur non praesse autem nos praesens Scdestinati Chro

predestinatio Nostra non pendet ex meritis Chri. Quâ negro consequi
hunc fuisse predestinati ex ratione Doctoris S. q. 24 a. 4. ad tertium.

Dico Quinto Christus non fuit causa meritoria nrae predestinationis
vte electio hominis quo ad hoc fuit absolute dilectio alicuius tantum
Colligitur ex Joan. 15. non quando rogo Deum pro his quos dedisti
mihi velit eternam predestinationem vt explicant DD. Sub
Christo supposito Quidam electionem horum potius non fuisse
ex meritis Christi ipsis sed ex beneplacito Dei aliquo
modo potuisse providere Deum hanc potius voluntatem pro
his et non pro aliis sua merita oblaturum et causam
aeterno eligere quod veritatem esse non potest
sed de eadem applicari possunt proportionaliter
Angelis nihil quia illorum non dicit Chri.
redemptor Da tantum glorificator qa.
non meruit illis gratiam qua possent a
peccato resurgere sed tantum non peccare
eatum caderent etiam quid se:
mel accepta preveniret
Atq hec de mysterio fuit
hoc nomen in laudem ejus:
etiam ipsi Christi ejus
qui sanctissimae
Mariae fuit
Deum
quod
sic

Sub obscuro fidei velamine speculari humani in futura vita visuri:
arte lumine gloriae
clarissime spe:
culari contemp:
tuique pars:

Emitti 12. die Decembr. Emmus A. D. 1696.

TRACTATVS SEXTVS TERTIÆ PARTIS

DE SACRAMENTO POENITENTIÆ.

Frís Stanislai Malicki Carmelitæ
In conú Florentino scripsi
Pro se et amicis
Incepi die 10. Februay A. 1636.

PROOEMIVM.

Ex. T. Ecclesiæ Sacramentis suo ordine numerabis q. 61. a. 1. c. 2. S. Th. S. tantum eodem ordine seruato explicauit vtq; de Sanc. præcursa Consequi erat vt post illam aggrederetur illius Sacramenta explicanda quod inter Sacerdotium quum locum obtineat hoc aut. est Sacrum prius de quo nia. pit agere a. q. 82. c. 1. de mi. cep. et quamuis in Sac. quæst. 82. de hoc Sacerdotio sex Capita discutiendo post nonnulla de Sacramento sui se, de eius effectu de illius partibus, de subiectis recipiendo de ministro ac demum de solemnitate illius tandem felici morte subiecta vix de nihilo tantum priorib. Capitibus disputauit absoluta cum tradere de Sacerdotio sui se deq; eius essentia quorum de eius partibus nichil nouit nec præscit. Non igitur hoc nouæ tam ardua tanto Doctore conuenimur tui quisq; non possit facile omnia eodem ordine ex variis locis eiusdem D. Th. tradere nisi quod q. et 6. Caput Commissorium erit cum S. Th de partibus ac primo de subiciente ac deinde de solemnitate illius agetur. Sit igitur Circa Caput nunc

DISPVTATIO PRIMA.

Tractaturus Sanc. D. Th. diuidit in duas quæstiones in prima agit de Sacerdotio sui se in secunda autem de virtute primi vt melius explicet Sacerdotium agam de Virtute primi maximam habet similitudinem cum hoc Sacerdotio cum vtrumq; sit peccati detestandi. v. 1. Consecratio in nomine 2. in cuius medicina velut ad delendum peccatum actuale 3. in eo quod haud hoc sic ab illo sit 2. dici possit naufragium tabulæ 4. in manu vtriusq; cum manu est actuale peccatum, in cuius subiecto vtrumq; cum non nisi in homine adulto esse possit 5. sic cum manum actualis peccati capax esse possit 6. in iterabilitate habuit S. Th. vtriusq; manum declarare ad quæstionem tollendam et grauis plures scholastici agunt de prima vt Virtute priusquam iterumquam S. Thomam. Salud. in 4. dist. 4. q. 1. et alij vt Suarez hic dicit S. Th. recte omnino S. Th. contrario ordine prius in quibus hoc tractauit de prima vt Sacramentum est deinde pro vt Virtute quia licet prima vt Virtus sit simplicior quia sit prima vt Sacrum mio et antiquior cum Sanctis omni lege fuerit necessaria vt manifestum constabit hic cum hoc tractatus sit de Sacramentis per se et contingit de rebus non agatur nisi in ordine ad Sanctificationem debuit S. Th. prius agere de prima vt est Sacramentum et deinde venire ad hoc de quo agit in ordine ad Sacrum hanc est Virtus prima. Vnde si mentem quam Commentatores a methodo S. Th. recedentes

voluerunt ming contrarium semare ex dictis ca fundamenta qa omia virtb
de se ept prior ergo ming tradari debet. Secundo migm qa licet una sit ni le pondes
a 2. et virtus pria sit prior tri sequit ept vt ole ca agat ni ordé ad sacrtm qd
hic q se tradari debuit postemg vt dictum ê. S. Preterea saltem virtem non dispen:
dere a pria sacramento. qa vt notat doctor in 4 dis. 14. q. 1. a. 1. et fatent omes
virtus pria non habet vonem virtutis imprimendi qré misi saltem videat sacrtm rsti.
et sic non solum S. Th. agit hic de sacrto pria sed et magr in 4 dis. 14 sax ego
sequentes metodum una cum S. Th. mian qué agemg de sacrto pria.

QVESTIO PRIMA

Apud S. Th. 64. De Sacramento Pnia secundum se.

Tota hec qstio qué é explicanda ptinet huig sacrti nam in 1. a. ostendit S. Th.
ipse sacrtm, post explicat trig partes mdales in 2. 3 et 4. a. et qa omne sacrtm
est institutum ad aliquem grám et qdam pendet a pria institutione sic comiade:
clarant in 3. sequenthy articulis. In a. 5. usq; ad finem 6. declarat hic ne iteretur:
6 et continué hoc sacrtm et quomodo.

QUAESITUM PRIMUM circa S.m 6.m et 7.m a.m Q. Th.

Utrum pnia sit sacrtm et quem locum teneat inter sacrta.
Ad S. Th. a. 1. primam qué in Ecclesia agitur esse sacrtm phat qa in illam agi:
tur aliqd tum ex pte penitentis tum ex pte sacerdotis p quod tangit peccti:
rium opus vemitti: pdonari sacrtm. Ergo illa actio est sacramentum.
Deinde a. 6. Ad S. Th. hoc sacrtm teneret 4m locum Scte post baptismum confir:
mationem et Eucharistiam phat. qa constitutum ê ad vemittenda peccata post ba:
ptismum Comissa et ea segnd post amissam innocentiam baptismalem Ergo ponit
illa S. sacrtá qa hec tria essent circa id non est de perditis innocentia
non phat aut' alle S. Gaudere qa hoc non intendit hoc loco phare sacrtm cé esse tm:
tum huiusmodi hoc. In a. tandem 7. phat fuisse convenienter à Chto institutum quod
dictum est in textu. Circa quod Examinanda est

DIFFICULTAS PRIMA

Utrum aliqua pnia beat ni Scta Dei: quam vonem sacrti nomé Legib.
Haereticis dico oxonium ê hoc sacrtm vt non solum rem datam sed etiam ipsum ad
rem pnia vhpvement eo modo vt à catholicis usurpat. Volunt cé pniam non de:
beré huic p detestione culpe dum postea non amplius illud faciendi qua vonē homo
recipit absolutionē sed solum p retinis pcentia quadam. Contra quos Disputat Bellarm. 2. T.

Lib. 1°

Lib. 1 de prima Ecclesia Cap. 2. vbi plurimi authores citant &c. Breviter.

Quod attinet ad nomen primo Haereticis magnam peperunt inuidiam tum Latinorum tum Sacrorum authorum nam Ieremias Cap. 6 et S. Scripturae et SS. PP. authoritatibus nemo dubitat qui apud Matth. C. 11. et apud Lucam Cap. 2. nomen Poenitentiae in nro et Catholico sensu sumat. Dic enim si in Tyro et Sydone fuissent quae facta sunt in te poenitentiam in Cinere et Cilicio egissent &c. ex quo apte indicant Tyrios et Sydonios de tepatuos fuisse facinus cum voluntate non amplius faciendi quod tale quia cum ob illud factum cilicia induerint Ergo manifestum est illud displicuisse quum cilicia et cineres sit aut displicuit ergo cilicia illud tollunt amouent accessum voluntatem quod si ita est ergo in illis fuit peccatum illud non faciendi amplius vt supra Confirmabit. Quae autem ex S. Hieron. quibus de quo est falsa prima Cap. 6 dicit primam dicit quasi poenitentiam a quo vix differt S. Hieronimus lib. 2. Origenis Cap. vltimo vult eam primam dictam esse a poena. Volunt ergo ipsi primam esse doloreum seu poenam ob aliquod factum non est aut dolor facti nisi sit detestatio illius tanquam mali ac proinde nisi sit voluntatis fugae et displicentia circa illud. Quae autem omnia vera est Ita certum est primam esse alicuius de aliquo facto displicentiam si enim nullus sit actus displicentiae non est vere sua sit prima non potest esse displicentia de aliquo facto nisi sit detestatio et fuga voluntatis ab illo Ita omnis displicentia est quaedam auersio et fuga voluntatis omnis aut fuga ab vno est conuersio ad aliud oppositum hoc autem oppositum si vno tam est peccatum non faciendo amplius illud peccatum. Quam autem sint vni apud Latinos nomen primo Legitur Tertull. lib 1 de Idol sit ita nomen quod attinet ad rem patet Vide fiatur Rhum ni recta et aliqua prima quae est Sacramentum.

Supposito Quod Archipresbyter dicit esse miter omnes ni recta Dei semper fuisse ab Apostolorum temporibus adhibitam seruilem seu quandam externam Ceremoniam qua peccatores apud Sacerdotem precum sua accumbant ad illos ut collea recipiendam absolutionem Patet manifeste ex ipso nascentis Ecclesiae ritus nam S. Ioannis Epta ad Hemophit. ne totum suppositi repperit ex illum q peccatores ad sacerdotis pedes prostratum petit recipiendi absolutionem sit Sacerdotem q peccatores rusticos fuisse Consilio Laterane Idem supponit Tertul. lib de prima vbi de ipsa Confessione qua dicit debitum nunc Competentem miteri illis adhuc erat obtinent amoris ac gentilitatis Quod etiam S. Cyprianus in sua de Lapsis exposuit vbi desiderans fideles poenitentes ait eos apud Sacerdotes Dei dolenter et simpliciter confiteri Licet etiam Coton Ita supponunt q citant a Jacobo Rancie hyp Tertul.

de Pmâ et S. Cypianum. Ronem hui⁹ rei assignat S. Thom. in Cap. Ecclesiasticæ qa si tacuerit nigt quem Diabolus peccati veneno infecerit et non egerit penitentiam nec vulnus sibi illati ac Magno voluerit confiteri Magr q lignam scientiam ad animarum facile ei odesse non poterit quod fuisset phat exemplo medicus et dicat quod ignoret medicinam Supposito igr quod dicti in Ecclia Christi a Christo extituti sint sacerdotes hui⁹ penitentie quemadmodum Christus primâ dedit potestatem non dicam sacerdotii nihil eâ aliud nunc intelligimus nomine primæ nisi illam quidditatem aliquem communiter dicimus sacerdotium primæ et quærimus de illa qui dicit potestatem non dicam sacerdotii. Una parte videtur quod non qa quum sacerdotium debet efficere quod dicit potestas primâ non efficit quod dicit et hoc constat ex actibus penitentis q sunt contritio vel dolor de peccatis confessio et satisfactio confessio enim dicit peccata penitentis quæ si confessionem non efficiunt similiter contritio et satisfactio non efficiunt contritionem et satisfactionem qa sicut qa satisfactio et contritio sunt quidam actus forte. Solem etiam Christi de absolutione sacerdotis qui quidem sunt solutionem absolutionis unius nihil nil quidem soluit ni peccatore qa nihil mundo quidem ligatum est. Preterea explicari non potest quomodo signum primâ componat ex materia et forma omne autem sacramentum debet ex illis componi vt q. 65 dicit. Denique Augustinus constat quod nisi institutio primâ tangat quum sacrificium nunquam ea legis Christum dixisse Baptizate vt hoc sacrificium exercerent haud constat de Baptismate Mat. 28. Baptizantes &c. sed Christus Joannis Mat. 26 hoc facite in meam commemorationem ergo non videtur esse sacrificium.

Ad solutionem presentis difficultatis sit una et catholica conclusio. Contra tria proclivia. Non veram quidem sacrificium cum a cæteris sacrificiis distinctum quinta pars Christi l. ex Florent. in decreto Unionis et ex Trid. sess. 7. de Sacramentis generaliter enumerat quod dicit cæteris sacrificium quod constat ex actibus penitentis et absolutione sacerdotis vt patet ibidem sess. 14. Cap. 1. de Sacram. Christi. Deinde Roma a Christo Joan. sacrificium Legis nunc quidem nihil aliud et nisi hi⁹ quum scandalizatus a Christo ad scandalum illam gravem qa Dei sua in sua mente in actu esset vt fuisse q. 63. Sed primâ est signum ergo et sacrificium. Nec Christi qa primâ conferit vt sit sensibile signum gratiæ neque quæ remittit peccatum et ideo forma illius est ego te absolvo a peccatis et quod est institutum a Christo nisi Christi. Quod efficat absolutionem patet qa illa pars sacerdotii hui⁹ efficaciam quidem habet in illis est potestas dimittendi peccata ut nisi. Quod autem sit sua sacramentalis non est dubium esse nam solus Deus est dimittere peccata tangit. Cum simplici ergo si illa pars sacerdotii remittendi peccata.

di peccata & faciant illum nisi sacramentaliter.

Secunda Pars. Prima l. ex ijsdem locis Conciliorum in quibus primo sacerdotium conferretur inter sacerdotium nondum legitime tangitur a ceteris dispositionibus alijs quibus non efficiat a ceteris dispositionibus non efficiat 1. Tes. fauentem Contra Concilium definitionem Sessione Trid. Sess. 6 c. 1.

Prima 2. nondum a Christo Dominus quidquam aliquando sacerdotium est ordinatum ad aliquem effectum suum et primo ad quem non est ordinatum aliud huic accessit est ut hic dispositio inter illa sacramenta haec ex distinguuntur ex non ordine ad suos effectus ad quos suis et primo sunt ordinata ex hoc ordinem accepit quamquam sacramentorum hoc primo sacerdotium est ordinatum ad peccatorum remissionem ad quem nullus aliud est ordinatum et de ceteris galen. Sacramentum patet quia non sunt primo sacramenta nisi vicarium nisi ad augmentum gratiae ut Baptismo aut pro Coena Sacerdotes quidquam non distinguit a Prima de quo Bellar. lib. 1. de Baptismo cap. 12 quia hoc est expresse definitum et in Concilio Constantien. et in Trid. Sess. 14 c. 1. et 2.

Altera Probatio minor Quia Baptismus primo solum est ad remittendum peccatum originale et consequenter ad omnia actualia quae cum illo sunt connexum ut docet S. Thomas a. 2. et 3. est ex Lavacrum regenerationis mixta Christiana Ut. Sacramenta ad quo prima est ad remittenda peccata quae sunt post Baptismum commissa ut optime Bellar. probat ex alijs SS. PP. eodem lib. 1. cap. 13. Unde etiam est ut prima appellet a Tertullian tabula post naufragium ut Tertul. lib. de Prima Mart. lib. ad Uxor. baptism. cap. 16 Hieron. epist. ad Demetriadem a quo etiam appellat 2da post naufragium tabula ut ex his patet ex Commentarijs ejusdem in Cap. 3. Isaiae quia Concilium Contra Sacramentum quidquam non imperant primo Trid. c. 5. n. 6. et Magister in hoc in 4. dist. 14. Juxta minimum quia post peccati originalis naufragium Lavacrum remedium sentimentum tabula est Baptismus Secunda post primo est prima huic quia ex secunda tabula et remedium quia premere possumus quamvis ad portum felicitatis Constat ergo hoc duos Sacramenta esse ad primos effectus et ideo ad illos tantos Constituuntur in diversa ratione et forma.

Ex quibus manifestum est hinc recte definiri a Trid. Can. Sess. Baptismum non Confirmationem per modum unius quia vero Confert Sacramentum primo vero ex his quidquam habet Concilium eodem loco quia ecclesia in neminem exercet Judicium nisi prius quis Baptismum recipiat ut eam fiunt ingressus qui ex Apostolo 1. Corinth. 5. de his quae foris sunt Judicare: Deus autem de domesticis fidei quae foris lavacro Baptismi mundatur sui corporis semel effecit hos ex veteres ante hoc tribunal constituit ut.

p sacerdotis tentam quotiens opus est liberari possint nam ybrunt ad ppo: ecclesiam et maiestatem recipiendam Juanca vt fiat in regnis regni vindicandi tempora: les cad vita diu in ecclesia esset Tribunal quo spiritus vindicarent suis q remediis satisfactionibus omnes absolui possent ad maiorem remissionem Manifestum est ista quam longe abhorrere videretur cum dicant ad peccata delenda post Baptismum commissa satis esse memoriam Baptismi quos recte confutat Beatus Errant aut ga vt ait Trid. Eodem cap. 7. ad cuius finem dicit D. Laboniosus ga Baptismus ga non suis magnis sceleribus et laboribus Divina ita exigente Justitia p primam penitentiam ad remittendam peccatorum post Baptismum quam aptissime scauit S. Cyprianus Epistola Serm. de lapsis et lib. 2. Epistol. Epla 16 et 15. S. Ambr. loco citato S. clemens Alexan. apud Euseb. lib. 3 hist c. 16 ad finem Tert. loco citato at nullus esset labor in sola memoria Baptismi peccata deleret q tergum quod sacramenta sibi fingunt secreta cum nullum tale fundamentum sit in scripturis et vana phantasia fingi peccata deleri p primam quae est sacramentum diuersum a Baptismo Ad argumenta opposita Ronanis in segatio Quoniam in illo sit ratio vere mala ad fidem.

Secunda Difficultas.

Vtrum in hoc sacramento penes sacerdotem sit potestas remittendi predicta peccata et vtrum per modum iudicij.

Quamuis certum sit ex dictis peccata post Baptismum remitti p primam et late: quam certum sit esse aliqua potestatem remittendi predicta peccata aliqua non remitte: reri p aliquos sacerdotes in Ecclesia tm ga possent potius in dubium penes quem sit et quo nio haec potestas haec hic in presenti determinandum est. (vita quam.

Supponunt in Ecclesia Dei penes legitimos sacerdotes aliqua singulam potestatem remittendi peccata post Baptismum commissa esse. de quo olim post montanum sacrificium omnibus quam negauit Ronanis vt patet ex S. Aug lib. de haeresibus cap. 86 ad quae dicit appellatos fuisse Ronatianos interquos fuit etiam nomine Ronatianus vt docet S. Hieron. lib. de Script. Ecclesiast. Volebant ea p hoc sacerdotem non remitti peccatum aut reconciliari peccatores ea aliqua potestate in Ecclesia licet non negauerint spem veniae a Deo obtinendae q solus est peccata remittere vt patet ex Socrate lib. 4 histor. cap. 28. Aug nigonio possea non ni il remanet vt notauit S. Ambr. lib. de pnia cap. 2. dixerunt ea postea peccata leuiora remitti non graviora quam Secretis modernis non contenti hoc errore audacius negauerunt non solum

non esse potes:

non esse potestatem ꝺictam Ꝺei nullam prorsus affirmabant de quibꝰ de quibꝰ
Bonav. Ruald. lib. 2. doctrinalis fidei cap. 14 4ᵉ Tom. 2. de Sacrᵗᵒ Cap. 65
2ᵃ Bellar. lib. 1. de pœnit. Cap. 9. Contra hos ergo Hæreticos. sit.

Conclusio. 1ª Vera est potestas remittendi peccata post baptismum quam quidem
definitum in Trid. sess. 14 Cap. 1. et Can. 3. 1ª Florentina in decreto unionis 1ª Constat.
esse 8. et 14 in Lateran. sub Innocentio 3. ut refert Cap. 1ª inter de Pœnit. et remissionis
quæ utitꝫ Trid. Cum enim Christus Dixit Apostolis Joan. 20. accipite Spum S. quorꝫ remi:
seritis peccata &. hunc ein potestatem remittendi peccata communicavit apostolis et eorꝫ
legitimis successoribus ergo remanet in Ecclia Dei talis potestas penes Apostolorum
successores et consequenter penes Sacerdotes. Antᵒ Petrus quod de Emaüs ex communi:
on PP. sen. habetur quos legite apud Valent. 1ª dis. 7. q. 3. punc. 2. ubi eos diligen:
ter citat ad probandum Confessionem esse de iure Divino necessariam) Petrus (cum pot
merit talis potas communicata Apostolis manifestum est ex verbis Christi citatis illis enim di:
xit accipite Spum S. q. quod etiam sit communicata Apostolorum successoribus patet ex
fine dicty Apostoli communicavit etiam Apostolis successoribꝰ et baptizare possent omnes di:
cit baptizantes &. etiam communicavit Apostolis successoribus facultem conficien:
di Eucharistiam cum dixit apostolis hoc facite in meam commemorationem Matth.
Quod aut huius est. Ex alioꝫ locis Apostolis habuissent facultem administrandi sacrtᵗᵉ
Poenitentiæ dispensandi rem esset amplius talis potestas in Ecclesia Dei quod est adeo absurdum
ut neq; ab ipsis hæreticis negetꝫ solum enim dicunt illa loca (Christi esse intelligenda non
de facultate remittendi peccata qm negant etiam esse datam apostolis Dei de facultate
remittendi peccata p Solicanea ut insinuat Conc. Trid. tamen 14 sess. et pisse refert
Bellarm. loco citato Cap. 6. Quam sit dictum hæreticos est valde absurdum quæ re:
mittere et retinere peccata longe plus sedat quam continuari ad remissionem pecca:
torum vide unanimis consensus PP. in Ecclesia Dei fuit semper et illa loca acciperet
de ea potestate remittendi peccata quos ppr. citat Valentia loco citato.

Quo posito. dicitur duplex difficultas 1º Quum talis potestas sit penes Sa:
cerdotem? 2do Quum debeat exerceri p modum Judicij.

Conclusio 1ma Potas remittendi peccata post Bapt. est penes sacerdotem Quum
manifeste ex Sac. ris illis esse debeꝫ sunt legitimi Apostolorum successores iuxta men:
tem SS. PP. ut migt S. Chrisost lib. 3. de sacerdotio his datum esse ut plures beant
quam Deus nec Angelis nec Angelis datum esse voluit nec illis dictum q quæcunq

ligamenti hūp terram cuiat ligata ⁊ in cōlis et S. Aug. de Civit. C. p. 3. Ex. plicans illud Apocalip. Vidi sedes et sedentes ⁊ scientes nigt ips. ꝑ ꝓpriū nitel: ligendi sint ⁊ quis ecclesia gubernatur vicium aut nullum nisi accipiendo est qa si quis dicitur ē Mat. 23. quodcunq; ligaueritis &c S. Greg. Hom. 29 in Euang. onphicans ꝙdicta ꝑba Principatum nigt eterni Judicij sacerdotes adepti sunt vt more dei ꝑdonare peccata retinerent ꝑdonare valerent Vade Sancty Pet. hūp hoc ꝑba dixit sacerdotibus datam esse auctoritatem Judicandi peccata sicut sacer: dotibus veteris legis data fuit Judicare inter lepram et lepram que sacerdotum au: ctoritas lib. 6. de prīa appellat nis ligandi atq; soluendi ē vera ecclia S. Aug. in Epla ad Deogratiam nigt sacerdotum esse ministrare mandatis vt Cypri. Epla 52 dicit in prīa ꝙ sacerdotes xpi pacem vitamq; concedi ē S. Leo Epla 81a Epos Campanie Cepit non esse faciendas libellos publicos de commissis peccatis cum veraq; confessio sufficiat sibi sacerdotibus vindicari confessione secreta Dcaij S. Innocentij in Epla ad Decentiū cap. 7 de ordine existimando sacerdotis est Judicare inter sacer: dotes duos medii et magni animarum ait S. Bern. q citat a Valer. ⁊ Belar. ꝙ singulas causas lib. 2. de prīa cap. 2. ⁊ denicep.

Probat hoc Rō qa ad remittendū legis grā ꝓhibebat vt tanū ꝓfragilitē ea di: uina misericordia subueniret vt ita copiosa apud eum sit redemptio aliq; stolty post Baptismum non sereē plura remedia ad ꝑficiscendā qa ante legem grā ꝑ Debuit ꝑstitui aliquod remedium quo sūs a peccō liberari posset Præsertim qa vt ait S. Aug. in lib. de spū et litera prīa cap. 15. Constat deū multa displi: cere peccata ꝙ seruꝰ ipsius ē qa displicere nō solunt nigt quod creauit ē ne cor: rumpat quod amauit Ex his omnibus colligit sane planū recte vocari Eccliā in qa ꝑ suos sacerdotes aquirit et glorificat Jamnias regni celum vt infra. Colligit 2do non recte hinc inferri posse omnes sacerdotes ex eo quod sacerdotes sunt sere huiusmodi plateā saltem completam qa vt dicam in tota de ministro ho: sto illi sunt completam illam quod quod ꝑ ministerio dicitur erga subditos.

Secunda Conclus Hoc potestas remittendi peccata caq; retinendi ē exerci: cendū ꝙ modum Judicij ita definitū in Concil. Sess. 14. Can. 9. Qui ferunt anatema in eum ꝙ dixerit absolutionem Sacramentalem Sacerdotis non esse actum Judicialem quo ita pacto habet eadem Sess. Cap. 2 dicit peccata commissa post Baptismum non am: plius deleri sacro Baptismi flo ab iis ante tribunal pœnitentiæ ꝙ sacerdotibus sen:

tentiam

sententiam esse liberandos. Hæc etiam Cap. 6 apte definit absolutionem sacerdotis non esse nudum ministerium declarandi remissa esse peccata sed alios judiciales quos ab ipso velut a judice sententia profertur quæ etiam est sententia SS. PP. Ita ex S. Hylario lib. 16 in Matt. hujus ipsius locum vocat Judicium terrestre S. Chrys. lib. 3 de Sacer. Comparat præterea sacerdotis cum eo qui pro potestate in carcerem detrudit aliquem aut ex carcere liberat ait. Deum confirmare sententiam sacerdotis S. Hier. in Epist. ad Eleuth. loquens de sacerdotibus dixit nisi ut de his aliqd similium loquar quæ apud gradu sacerdotes Christi Coram quibus sacerdotes constituit et quos etiam Christus suum et claves regni cœlorum habentes quodammodo ante diem Judicij judicant sic etiam lib. 20 de civit. S. Aug. Cap. 9. sacerdotes aiunt esse sedentes hinc sedes illic, idcirco esse judicium cum dictum est illis quod alligaverint aut solverint Dominus S. Greg. Nazianzenus dixit videlicet sacerdotes esse principatum supremi judicij et habuit ita etiam Aglomanus successores animarum et altaris vitæ judices sunt.

Probat. Præterea nemo a Deo gratia potestatis est exercenda pro modum judicij proferri debet tanta sententia determinari audita causa sed actus hujus tribunalis dimittendi peccata debet pro modum tantum sententiæ determinandi audita causa ergo debet exercere pro modum judicij sed ex clara revelatione nec ex aliter revelatum aliquem actum exercere pro modum Judicij non potest ergo actus sacerdotis non exercere nisi audita causa peccatorum et hanc profert sententiam determinandi hinc peccata veluti minimum sit absolvendus nec ne. Hic intelligi debent verba Joan. 20 ubi Christus dedit illam potestatem sacerdotis. Quorum remiseritis etc. Ista Trid. Sess. 14 Cap. 1. ex illa potestate a Christo tradita colligit sacerdotes debere esse judices ad quorum tribunal peccata deferantur ut ita cognita causa peccatorum sententiam proferant quæ sunt retinenda aut remittenda. Caput ex cognita causa non posse retineri aut remitti. Hujus ergo potestatis actus pro modum sententiæ determinandi.

Difficultas tertia.

Quo modo dens retinendi et remittendi peccata competat in sacerdote alique in disjunctionem et utrum absolute dicenda sit hoc esse a Christo institutum secundum omnes partes.

Quoad primum Non quærimus ~~in Christo~~ competere debeat potestatem ordinis quæ de hoc disputandum est cum de ministro ubi quærimus certum esse ordinem

sacerdotalem est necessaria ad actum absolutionis sacramentalis et est de
fide hoc solum ergo quaeritur de stata jurisdictionis duplex ex potestas a
Theologis distingui videt m. q. dist. 18 et 19 quod etiam aliis ybis dr nempe po-
testas in corpus Xti verum et potestas in corpus Xti mysticum quod est ecclesia
quae etiam 2. ptas colligit ex Trid. Sess. 2. can. 1. Ita e potestas ad consecra-
dum Xti corpus quae potestas e in ordine sacerdotali 2.o vo e quaedam auctori-
tas in altera tanqm in subdit et de hac e Difficultas. Prima supponat ni
sacerdotibus ad actum illum dimittendi peccatum in quae sit
conclusio prima. Potestas jurisdictionis supponit actui dimittendi pec-
catum Xtus hoc rond qa tribuit actui supponenti proportionata facultas et
potestas ad illum ergo actui jurisdictionis supponit potestas jurisdictionis qa:
cum est illi proportionata actus aut dimittendi peccata est actus jurisdictionis
qa debet esse in subditum sc aut patet contra Prima qa ad docens Florent in
Trid. Sess. 14 cap. 7 vbi ait nullam qe absolutionem esse nisi quae ab eo habet
jurisdictionem Prima qa p illum actum sacerdotes debent posse ligare et ob-
ligare non obligat aut nisi subditus et ideo vt dixit apls 1. Cor. de his
q foris sunt mihil ad nos quotidiana Trid. sade Sess. 6 ex quod rad habitij en-
fusat vt in subdit nigt quae jurisdictionem in sacerdote nigt vt valide con-
ficiat sacrum Quam quo tempore data sit et quenam illa sit vbra Quod:
Eteron sacerdotalem dicemy de ministro.
Quoad 2dam Circa Difficultatis dm varie tenent sacerdotes sentes etia
inter scholast vt refert gloss. de prima dist. 15 in principio et Navar explicat
in Comment ad eandem dist. sua ca 1.o 2 de penitentiis.
Prima sentia e negantium primam esse a Xto ristitutam in quo varij sunt modi
dicendi alij en dicunt hoc sacerdotium sic quod in duxit confessionem fuisse etiam
in lege nae in paradiso terrestri nam gen. 4. haec Deus instituit hoc sacerdotium qa:
ds dixit Adam vbi es et emphratio post peccatum Adae et Cain Gen. 4 cum di-
xit Abel frater tuus vbi est alij dicunt fuisse institutum Exod 7 cum a Pharao
iubetur confessionem quod fecerit Alij a Jacobo Apolo cap. 5. cum dicit confitemini
ni alterutrum peccata vra et orate adinuicem vt salvemini Denig alij a
quadam viva Ecclie traditione qm beatus Ambrosius gloss. nihilo qa ad Gra:
tis non venit nuigm traditio Deo non obligam ad hoc sacrum obligari Deo

Fabrios.

Laterios ga dn illos venerit huiq dictum à Deo dixerunt Dominus mi q dis
Zt. q. 8. vt mireq tam grie iosam Glossam rit am solennis hit. hystrionis ab Ecclia.
Secunda sentia dicit hoc sacrum à Chro institutum da non eodem mdo
hoc docent autores alij ex dictis fuisse institutum à Chro Completiue et for-
mat. etiam hoc gratem absolvendi à peccatis non ego hoc detentionem pecca-
hic Magro Alex. 4. p. q. 8. a. 2 et 5. Bonau. in 4 dis. Zt. 2dd ptes disp. a. 1. q. 8.
licet hi dicant non fuisse institutam à Chro Confessionem videat, intelligere non fu
ipse institutam hoc necessitem precepti da ex plant ex Augustino lib. 2 de sacrdo
p. 1. cap. 1. Vbi dicit Chro precepisse Leprosis medicis vt curarent sed infirmis nõ
dixisse vt ad medicos causa curandi venirent videat, ergo dicere Chro non in-
stituisse Confessionem necessitem precepti et deo tabulant hanc Confessionem fuisse
à Deo instituatam ab Ecclia institutam authoritate Chri p claues ipsis traditas
Alij dicunt fuisse totum hoc sacrum à Chro institutum hic dis. 8. a. 6 qui
commentatores quo tempore hoc fuerit factum non conveniunt.

Conclusio prima Chro instituit hoc sacrum primo hoc ostendit Concil.
Trid. Sess. 14 cap. 1. Vbi instituit hoc sacrum esse à Chro institutum Ioan.
primo illis verbis Joan. 20 accipite Spum S. et cap. 3. huius sacri ptes enumerat
1. Contritionem Confessionem et satisfactionem q dicit ex institutione dei regni
Christi Concilio verba à Trione ex S. Th. hic a. 1. qa quod aliq dicunt tanq
instrumenta ad effum gre Sacramentalem misallibili Conferendum non sit esse mi-
ab eo q habet potestem conferendi gram nam si à quolibet non fiat non fructus
hic ille effus misallibili sit sacrum primo assumitur vt instrumenta ad misal-
libile fructum gratiam Sacramentalem qa omne sacrum è huiusmodi vt probat supra
si ergo totum est institutum à Chro ergo et omnes ptes illius ex quibus constat et
unde quis non esset si ea tant instituisset absolutionem non tot qa plures instituisset.

Conclusio 2da Chro instituit hoc sacrum post resurrectionem huius illis
verbis Joan. 20 quorum remiseritis Concil. l. authorite Trid. Sess. 14 sup. dicen-
tis Chro Domo hoc sacrum instituisse cum à mortuis resuscitatus insufflavit
suis discipulos dicens accipite Spum S. Concil 2. vero qa hoc
Chro suos ipse instituit hoc sacrum quo dat ei authoritatem remittendi et retinendi
peccata sed talis authoritas soluta data est illis verbis quæ dicta sunt post resurre-
ctionem. Ergo Concilium ex ipsis verbis quos. Quod autem hoc data sit Concil.

ga nullo ₰ alio loco ex qua ꝺ colligat̃ nam Matt. 17 solum promittit̃ Petro Tibi dabo claues regni celoꝝ Matt. 18 dicit ap̃lis quecunq; alligaueritis &c. hic tunc non erat tradita potestas ꝺ remissione ga ap̃li nondum erant sacerdotes vt infra Denig Luce vltimo dicit oportet Xpm pati & sic intrare in gloriam suam ergo dedit hanc potestatem Joan. 20 vt etiam colligit ex D. Th. hic. a. 3 ad 3m dicit ex Xpi dictis ꝙbꝰ esse alligatam veritem clauiꝫ quod tam ap̃lis dixit vt 4. dist. 22 q. 1. a. 3. Sed. Xpus ga tunc data fuit facultas exercendi sacerdotium prius ergo tunc fuit tra à Xpo institutum Item Xpus ga certum est ante illud tempus non fuisse datam homini potestatem ga non potuit exerceri ante collatam auctoritatem et certum etiam ₰ ex illis ꝙbꝰ Xpi dictis hec fuisse data ergo tunc tunc ga hoc quo data ₰ ap̃lis auctoritas circa peccata poterat fieri peccatorum remissio ꝙd sacerdotium et tunc SS. Pr. vt infra dicemꝰ cœperunt esse sacerdotium prius. et consequenter tunc fuit data potestas

Sed Priceꝰ. Trid. sess. 14 dicit absolutio tunc fuisse institutum sacramentum prius Sed limitat hoc phcula dicimus ergo sc. alias fuisse institutum Xpus. Dua. ga nisi ga vt ait S. Th. a. 7. et clarius in 4. dist. 22 q. 2. a. 1. institutum fuit aliqui aliquo modo nam quo ad iudicium et publicum fuit institutum Luce vltimo videtur optet Xpm pati fuit etiam instituta ex voluntate Matt 3. penitam agite accesserat huc a. 13. nisi prius egerint cum ergo in his locis aliquando sit institutum aut saltem indicata ex institutio congruus fuit dicta à Trid. ga tunc ap̃lis data fuit potestas exercendi.

Ex his manifestum ₰ 1. falsam esse sententiam dicentiꝫ fuisse institutum Matt 16 tunc ꝺ cum Christus misit ap̃los ad iudicandum vt inter alteros defendit Armacanꝰ lib. 11. q. 4. ₰ aut falsa ob rationem factam ga Christus non dedit tunc potestatem nisi sacerdotibus vt ex 88. 14 Trid. Sed ap̃li non fuerunt tunc sacerdotes ergo fuerunt missi ad iudicandum quis citatis nam longe post institutum fuit sacerdotes in vltima cena vt decernit Trid. sess. 22 cap. 1.

Manifestum ₰ 2. quam sententiam adeo falsam esse vt non sit opus eam confutare.

QVÆSITVM SECVNDVM.

Quo pacto sacramentum prius constet ex materia et forma. ad A. 2. et 3m. Q. 76.

Quæritur quid sit post questionem an sit non quæritur aut Q. constet ex mate et forma.

et forma ga hoc vltr determinatum ē de omnibus hijs q. 78. solum rqr
quirit quo pacto possit reuenire huiusmodi compositio in hoc sacramento licet
aut S. Doctor exisse non tradet veritate h' certum est tam examinari nam a. 2. o:
stendit materiam huius quam esse actus penitentie remotum dolorem de peccatis com:
dem confessionem et satisfactionem ac proinde materiam remotam dicet esse peccata.
In art. 3. probat formam huius sacramenti consistere in illis verbis Ego te absolu
Videtur ergo S. Doctor ponat hoc sacramentum consistere ex forma et materia sed quia exa:
minanda pars materie huius quaestionis est de materia penitentie.

Difficultas prima.

Vtrum tres actus penitentis sint materia huius sacramenti.

Supponam aliqd in hoc sacramento locum habere materiam tum quia ut dicunt doctores
diuine legis sit quam materiam tum quia conferebat hoc melius infra de hoc sacramento
Vnde solum est difficultas quaerenda sit illius materiam aut est peculiaris vnus
de illis tribus actibus dico hoc peculiariter examinamus in presenti: hoc enim aut
de materia prima que est pars componens materiam ipsum sacramentum nam de materia remota
sequenti quaestione. Prima igitur sententia negat hos actus esse materiam
sacramenti primo in qua tamen sunt duo modi dicendi quorum esse q. dicunt
illos tres actus licet sint materia ad quos refert absolutio quam volunt esse tot
sacramentum tamen non esse proprie materiam sacramenti ita aperte scotus in quarto dist. 16 q. de prima
quem sequitur Gabr. dist. 16 q. 1. a. 2 dubio Maior dist. 14 q. 2 quos sequuntur alij
Probant ga sacramentum hoc nihil est aliud quam absolutio huius penitentis facta ver:
bis ipsius a sacerdote certis huiusdicibus Sed actus penitentis non sunt partes
huius absolutionis ergo nec partes sacramenti prima patet non quidem quantum
ad ga in absolutione est posita tota vis huius sacramenti ga in illa est tota ratio:
ficas effectus huius sacramenti quod etiam concedit S. Doctor dist. 22 q. 2. a. 3. Ergo in
illa absolutione est tota integra ratio huius sacramenti ga hoc in eo debet esse quod sit
2do Probat Gabriel specialiter de contritione et satisfactione ga contritio est in
corde dolor in voluntate ē contegrū non ē sensibilis ergo non potest esse pars sacramenti sa
tisfactio etiam non ē nisi postquam data ē absolutio ergo non potest esse pars sacramenti ga est
post illud partes aut aut debent esse simul cum toto aut ante non aut post totum.
Item de confessione Probat idem Gabr. ga hoc non ē pars absolutionis licet regulariter
ad absolutionem ga non absolvit nisi accusatio quod fit per confessionem.

Secundus modus dicendi est Durandi in 4. dist. 16. q. 1. q concedit confessionem esse partem sacrti huius non tñ satisfactionem et contritionem confitetur ei contritionem esse dispoñ ipsam ad absolutionem satisfactionē xp̃o qd consequens Arbi hac sentia S. quod illi duo actus non sint partes sacrti qa ptes eram et forman in sacrto non est assignabile aliud in sacrto trigm pars p̃ quā dicta tres contritio et satisfactio non sunt maā et forma huius sacrti forma en consistit in absolutione maā vo in qua è in confessione p quam penitens sua peccata aperit. Deinde speciatim qbat de contritione qa hec non est aliqd sensibile extra animā ad libitum. post de satisfactione nam deficiente aliquo quod è de receptate sacrti frustratur totum sacrtm Et hīgs non solum eam in sacrto Pñt reiiciendam in fuit Cum sacrtm ergo non è pars illius Tandem addit Durandus posse dici aliquos non partes h̃ ptes intelligendo p omnia eo quod requiruntur ad debitam confessionem.

Secunda sentia est dicentium illos 3. actus esse partes materiales huius sacrti ita S. Vs. hic a. 2. et q. 90. a. 2. et 20. Idem sentiunt Caeteri Nom. Paludi. dist. 16. q. 4. ar. Durand dist. 18. sect 2. Capreol dist. 16. q. 2. a. 1. Caiet. q. 90. a. 2. Soto in 4. dist. 14 q. 1. a. 1. et Vechi hic a. 2. Idem docuit ex antiqs Alex. 4 p. q. 16 mem. 1. a. 2 Marsil in 4. q. 10. et alij Ad cuius solutionem sit

Conclusio Unica. Iudicta 3. actus penitentis sunt actus materiales primi Arbi authoritate Conciliorum nam in Florentino decreto Eugenii cum dixisset generatim tres actus esse in maā et forma huius sacrti specialiter assignat tanqm maā illius actus 3. Iudicta Ergo illi sunt ptes materiales sacrti primi h̃ eis non essent non concurrerent tanqm maā cum forma ad conficiendum sacrtm in quod magis explicavit Trid. sess. 14. c. 3. Ubi non solum appellat 3. illos actus quasi maam sed apte vocat ptes quae requiruntur ad integritatem huius sacramenti ex institutione Christi Ergo sunt ptes materiales Arbi. 2. nonè ad Arbi qa illae sunt ptes materiales alicuius quae illud componunt ut maā sed illi 3. actus sunt huiusmodi Ergo Iñ è certa qa hi componunt sunt ptes hi sunt ut maā sunt materiales Non Arbi et quod componant patet qa integrant sacramentum et hoc nonè ptes dicendi ut docuit Scotus ibid. loco citato quia eo modo tanqm maā è clarum tum ex loco citato tum quia Trid. nonè qa componunt ipsi formae quae è absolutio et ab eadem determinandi ut sint huius sacrti ptes et non alterius Ergo sunt tanqm maā huius sacrti è determinari à forma illius Suppono

Adverto 1m quod contritio quae actus materialis huius sacrti non è contritio efficax

Dei misericordia

sed mg̃ fœcta huic rotg attritio Conritio ex pfecta seipsa confert gram̃ tam: gm̃ cũ cui connaale est confere gram̃ ergo non pt illam caseve vel tangm̃ maã vel tangm̃ nisnumentum obedientiale cum nisnumentum obedientiale ait illud quod de naã sua negt attingere talem esm̃ ait pfecta Conritio ex sua naã caãt gram̃ hyp.s.

Aduerte 2do Illos actus etiam ni completos esse maãm pt eã esse sacrum abeg eo quod sit integra confessio quam huig sacrti essib non requiritur nisi illi actus sint completi nisi nimis integra confessio et dolor peccatorum habeatur.

Aduerte 3. Ad hoc vt ipse actus sint maã sacrti illos debere fieri in ordie ad formam nam si gs se accusaret apud aliquem de non peccato non esset talis accusatio maã sacrti

Obijcies Contra Conclonem. Concilium loco citato dicunt hos 3. actus esse quasi maãm non ti simplr esse maãm hyp hgnum e hoc sacrtũ non componi ex pa mã et forma. Illud Concil. arbi prig dixerunt sacramenta nouæ legis constare ex rebus tangm̃ maã et phis tangm̃ forma postea: ergo de hoc sacrto dicunt illos 3. actus esse velut maãm hyp non pt negari illos esse pam maãm quæ requiritur ad constitutionem sacrti nouæ legis vade cum dicunt esse velut vel quasi maãm partialem quasi solum stat ablatam similitudinem cum maã corpea quæ nimis se corpalis est si cæteris sacrtis vt panis in Eucharistia aqua in Baptismo quæ magis simplr mixtæ est maã physica non ti simplr est magis maã regulata ad sacramentum Imo cum Concil. loco citato dicat simplr formam huig sacrti esse ipsa sacerdotis non pt negari esse simplr maãm regulatam qa non e forma simplr ubi non e simplr maã cum ad hoc mitatur sit sint Correctoria ait in 2. phis. Ro. 76. debet ergo esse quasi maã si comparet ad maãm religiosorum Quod e corpea non caret quasi maã sed simplr si competitur ad maãm regulatam in sacramentis

Ex hac porro ita probata collatione non posse post predicta Concilia defendi Lutã beatam quidem veram modum docendi cum eã in aliis Concilijs definiat ibi adhæ esse materiam ut dictum est id non pt hic errore negari vel negat Lutã sentã

Quod Lutig ad ipsius argueta ad 1m̃ hoc modo rigenda dico et dico illum valere esse huig sacrti definitionem vt patebit ipsa illa Concilia quæ magnum vim adificant Quod 2. ad 3. aliqs accessiones fuisse maãm non tollere voluerãt efficientiam sacramenti quod docuerunt Ad 4m̃ dico mi argueto fuisse in Concilio Florentino Ad 5m̃ dico apte dicat non esse datam veritatem sacrti nisi absolvente nam huiusmodi non sic potestatem dari Christi Iudæi alijs Salvandi neq; hic septem reputant accessiones fuisse maãm

non esse ptes ebales huius sacrti non ex necesse ad hoc vt aliquod totum
apat agere sm omnes ptes sicut in naalibus signis agit non tm sm naam
Sed hoc parum satisfacit argumento qa ib est tota essa sacrti hic practica
et efficax significans hui essie sacrtum ex nihilo aliud qm signum sensibile effi-
cax hic ergo in sola forma e tota pfecta et efficax significans hic essie in ea ent
tota vrtus sacrti et consequns illi alia non esent ptes naales sed solum gradus
gregata vt volebat Scotus. Sed igr ubi efficatam scit non solum in forma
sacramenti sed etiam in naa sicut ex toto sacrto quem docuit Alex.
4 p. q. 14. mem. 2. a. 2. et Ricard. in 4. dist. 16. a. 1. q. 2. Solus Caiet. dist. q. 1.
a. 1. quem etiam apte docuit Scot. hic q. 6. a. 9. vt ibi dicit Caiet. S. Doctor Doc
ctor sacrm mutauit sententiam qm docuit in 4. Imo hoc apte intellexit Med ubi supra
Cum agit de hui sacrti significati esse in forma videlicet ergo indicare non to-
tam rem esse in illa et consequns etiam esse in naa Regarda ergo ignorantia ad gbam
etiam Scoti sed quod aut dicant recentiores de compositis accidentaliter gdgd
de illis sit non facit contra dictam traditam hoc ex compositis scit sacrta ai-
gunt ex institutione Dei ac proinde possunt seu naam etiam essentiam non
sit pura naa sed adhuc gdam.

Dices adhuc potuit non sequi absolutionem seu remissionem peccatorum ergo eam
non efficiunt ipsa non sunt gradus et absolutio et remissio ergo non possunt illi
effectus nisi satisfactio nondum fuit ergo scitem illa non pt efficere remissionem pec-
catorum Dem qa sequeret quidem significare scipsam tangm sacrtum qa ni-
ficaret et quod ultra hoc aut valet absurdum qa Deus e qui significat p hui
mi ipsum huic ex data est potestas remittendi peccata. Ad hoc Scotus
pmitentis sacrd remissionem peccatorum tangm ptes naales huius sacrti
qa contritio et confessio sunt dolor de peccatis quos p confessionem explicant et
dimicentia absolutionis pr tota remissio hic etiam satisfactio remissionem poenae
et culpae non remittit modo supra explicando neq est necesse ad ptes naales hui
significent hunc effectum alio modo qm vt ptes naales tempo qa sunt tales
vt adimicent forma conficiant totum p quod sacrm essie hic ex aqua in
Baptismo determinat et sit tantum absolutionem animae et non aliam et idem
de ceteris signis. Ad 2. sunt varie responsiones authorum si
ut dicunt varios modos sacrta concurrere ad hunc effectum. nos aut etiam dicamus

non esse ne

non esse necesse vt ptés exhibeant quelo sacramenta aquat vt nisi munera
Dei nullam habemus difficultem vnum autem sue dicendi sit alibi dicam.
Ad illud de satisfactione ex hoc peculiarem seré dubitonem de qua legit Diff.
Ad vltimum negr sequellam. Ex ad hoc vt alius recipiam vitio exhibeat hospitio p sacra
mentum debet elicere actum q principaliter respiciat hospitio gratia educat atq petatis
non habeat huiusmodi actum ga hic est absolutio sacerdotis principaliter sed sane virtute
d sermonis non est aut absurdum aliquem recipiam vitio significare hoc quod ex hospitio:
one Dei quatenus minimum apponit debitum mala sacramenti hospitii a Deo.
Ad 2dum huius modi ea Gabr. Scot. Contritionem licet sit in voluntate debe-
re esse sensibilem in his signis quibus manifestat absolutionem sacerdotis vt dicit S.
Th. in 4 dist. 22. q. 2. a. 2. ad 3. Capo. dist. 16 q. 2. a. 3. ad 4. Ad illud de sacrifi-
chione quod licet una sit missa post absolutionem tamen esse pteam priora vt missa
rej est necesse omnes ptes esse simul cum toto in rebus moralibus et non pona-
rentibus vt patet in bellis et certaminibus cuius ptes magno intervallo inter-
rumpuntur et in diuinis operibus diuturnis et hoc patet esse sacrum priora non est dubium
et certum est esse hoc morale ex hypothesi stando et una vnum compositum reale
quod ego non sit quod manens patet ex 8. Ph. in 4 dist. 16. q. 1. ad 1. hinc est rone con-
stat ex ex partibus successivis mata et forma. Ad vltimum quod licet non sit
pars absolutionis esse in ptem sacri vt dixi.
Ad unum huius modi dicendo vera non patet ex dictis et 2dum de contritione
pariter dictum est ad 3. de satisfactione dicendum difficultes sequenti:
Obijcies sacerdos obligatur confessor sacrum primum et facere gratum iustificantem et
remittere peccata constat autem hoc fieri p absolutionem ergo illa est tota rea sacri-
dos sacerdotem confessor sacrum primum ga confert gratiam ptem illius in qua postea
dus miseretur eum appellamus totum nomine ptis principalis unde non est mirum
si sacerdos dicatur educere gratiam ga ministrat ptem principalem ad gratiam conferendam.

Dificultas secunda.

Q. illi tres actus sint ptes essentiales an integrales sacramenti.
Notandum est cum quadruplex vnum sit ptes totales posse intelligi 1o.
vt ita sint ptes totales quod una sint subjectiantq formae et cum ea faciant totum:
positum ut signum et una sanum 2do vt sint tantum ptes integrantes vnius continui
non quod sub eadem ptes dicantur totales patet ex arte 2. phys. t. 31. et ex. 5. th.

nisi quod ga. ad. Cum ergo ex dictis constet illos actus esse ptes maales videndum est quomodo sint. Quia differunt est inter illos tres authores ga unus unit illos actus esse partes maales primo.

Prima ergo sententia dicit illos actus esse tres ptes integrales ut Alen. 4 p. q. 16. membro 9. Scoto. Pro. 1. ga satis est si sint ptes integrales nam ex Genesis nihil amplius scitur. 2 ga certum videtur satisfactionem non esse ptem essentialem sacramenti illa pt esse validum sacramentum constat ergo. Idem de ceteris.

Secunda sententia dicendum esse partes essentiales ut ponunt Paludanus q. 4. a. 2. Durand. q. 90 a. 2. Scoto ibidem. quod etiam expresse patet ex S. Th. q. 90 a. 2. Commentatores ejusdem loci licet differuntur sit inter illos quidam qui volunt nos omnes actus esse ptes essentiales ut Paludanus quidam qui dicunt satisfactionem ad esse ptem nisi integralem ut Caietanus Scotus et alii.

Conclusio Prima. Contritio et Confessio sunt ptes essentiales sacramenti primo.

Quidam alii recentiores ga hoc sacramentum est per modum judicii at de ratione judicii est ut precedat accusatio et manifestatio delictorum ergo confessio requiritur. Quia ubi ga debet confessio ordinari ad absolutionem ubi esse contritionem licet quia non absolvitur. q. duo actus quasi componunt sententiam judicialem sententia non constituunt una ergo sunt partes essentiales sed hoc ratio nihil probat. ga licet quum sit illos duos actus regi ad rationem judicii in pariter et sint supponant sententiam non tamen precedit esse ptem essentialem vel componentem possunt enim aliqui dicere supponi tantum precedentium non autem magis ptem componere sunt de facto peccata dissipantur et ita non componunt sacramentum.

Quidam Lugo melius contra rationem Christi. Ga omnis pars maalis quae cum forma facit et per se facit compositum est essentialis illius sed contritio et confessio sunt partes maales ut patet ergo et per se componunt hoc sacramentum cum illius forma ergo sunt partes maales essentiales. Sed est certa ga certum est quod compositum ptes sunt essentiales quae sunt et per se componunt illud quum sunt ptes magis nominis sed. Nota quidam etiam ptes. Ga hoc sacramentum est quoddam compositum quod constat ex physica forma et actibus penitentis tanquam materia ut dixerunt Scotus et Lugo. Ergo ut sunt ptes maales sunt et per se componentes non possunt aut assignari quae sunt et per se componantur maalis nisi contritio et confessio. Ga hoc duo sunt supponenda pro forma. Caetera ego non supponunt ut satisfactio aut certe non immediate unus ergo pars prima et per se est cum forma non ob

est sed ratio

et sor vñ vnig gñ alterig hoc sac Concilio constat non posse defendi hanc
tpe opinionem Alex ga & apte contra Concilium sacrum hoc non componi de
mãa et forma epalis. quod falsum est et contra Concil.

Conclusio secunda Satisfactio licet pars sit mahis integralis huius sa:
cramenti non tñ est epalis sua pars subi apte cõ Con. Cit. qa Satisfactio
est pars et quasi mãa pxia ingrediens illam integrat hoc Sacrum et effica
ergo illa saltem est pars integralis illig Pars. 2de Subi. qa hic Satisfacti:
one sit ese essa huius Sacri ergo hec non est pars epalis illig nã tunc haberet esse
totum. Ad 1um qa vt dicam in mãa de Satisfactione non semp est necessaria
qa d solum pena impositis et rõe d qa Satisfactio non semp cedit formam Sacri
ergo non est pars epalis mãalis illig quod semp debet precedere formam ipsi
de rone mãe vt ro sit ex quo tanga ex generibus aliqd sit cum sibi. of.
Ad 2um valet quod ait Rabud. Satisfactionem in ppto hinc esse ptem epalem hoc ea
& contra Cardi quod dicunt Satisfactionem esse ptem Sacri non vo ex posthuma
satisfactionis sint chãi non ex posthuma confessionis et contritionis sed ipsa con:
fessio et contritio sunt ptes ergo illa satisfactio qm Concil dicunt esse ptem non est
epalis Ulterius Rabud. tenet & firmare aliqd ex positum Satisfactionis esse necess:
sarium vt ita sit pars hoc aut non è semp regula vt dicet de satisfactione.
Ad 3um ea hypõe bñ sentã ad sñ eh nego Satis esse vt sint ptes tot integrales qa aliog vt dixim non posset salvari qa vad Sacrñ.
Ad 2dum sñ negando Pariten qa Satisfactio non ẽ in ppõe forme et ro illi duo
addy ita ẽ ipsarum aliqua ptes huius Sacri vt dictum est

Quod 2dum quesit Pariten De forma huius Sacramenti sit.

Difficultas Tertia

Si forma huius Sacri Epalr constitat in solis illis pbis Ego te abs:
ertum esse debet niter omnes Theologos formam huius Sacri debere consistere
in pbis sacerdotis absolventis quod docent S. Th. a. 3. et ocs nostra etiandi ge
chan Rabd qa Con. Flor in decr. vnion d Jud. in sess. 4 C. 3. vbi huius d manifesta
qa forma Sacri dr esse ta quod determinat nram ad sexum hi essi d nõ al:
tenig vbi circa dubiendi ppria vt forma ppria aut Sacerdotis hoc Sacramti si hoc Sa:
cramento vt clarum est quia in pbis absolutionis ghis sacerdotis vbi ea pani:
tentis peccata remittenda 3. posunt considerari hmõi quidem ppria illa omnia de:
Scientia qa speciant illas pticulas ego te absolvo vt vs misereat hui sñ. 2do pos:

sunt considerari ipsa verba deprecativa quod consequuntur ficat passio Dñi mi. J. C. 3. possunt considerari illa verba ego te absolvo.

Notandum qd autem S. Guarnerius Parisiensis dixerat in illis verbis deprecativis consistere absolutionem vt habetur in 4. dist. 16 p. 1. dist. 19 dubitatur a. 1. quod tollendo verbis acceptis ab Alex. 4. p. q. 2. mem. 1. Quorum fundamentum est qa deberet quilibet recurrere sacerdos absolvendi de quo non constaret ipse esse absolutus a Deo ergo in illis verbis est qa absolutio consistit vt dixerunt Dñi nunc communiter quod tradit S. Th. hic a. 3. et Scotus opus. 12. q. 2. minus in illis verbis non esse consistere quam absolutionem hoc ex eo videtur de facto deficit ex clarissimo colligit ex verbis Sed. Sess. 14. cap. 3. docet nos S. Ecclesiam huius sacramenti formam in illis ministri verbis posita esse Ego te absolvo quos quidem de Patrum sancta more Graeci adiungunt laudabiliter ad ipsius tri formam negnaquam spectant nec ad ipsius sacramenti administrationem sunt necessaria ergo non consistit forma in illis sed nos antecedentibus nec eadem vere nec in subsequentibus qa non sunt illa verba Ego te absolvo.

Ad huius rei euidentiam tradit S. Th. opus. cit. Capi. Ex sacerdotalibus ipsis datur ab Ecclesia potestas vt quos sua arbitria remittentes peccata Joan 20 Ergo ex quia potestas tibi tradita debent remittere peccata et non per Graecos alius quam sacerdos sed non vere sane potestatem Dei impetrandam esse per Graecos et concipit ei consequenter eam non vere permanenter vnde dicunt ea vere de potestate miraculosa cum tradita Christus mat. 10. cum dixit tradidit eis potestatem ejiciendi spiritus immundos et curandi infirmos qui sane ea non fuisse datam permanenter ea potest qa ea interdum utebantur modo deprecatio interdum imperatio vt egregie S. Th. a. 3. Recte hi sanctitatem illa Graecis ante absolutionem qa vt ait idem S. Th. hic a. 3. q. illas Graecis vitandit sacerdos Deum orare ne ex pte peccatis penat impedimentum ad recipiendam absolutionem solum ergo in quaestione de verbis tollit de his Ego te absolvo vi.

Notandum ē ado mihi certum videri illa etiam verba nullo mō esse necessaria in nomine Patris et Filii et Spiritus S. quamquam contra sentiat Durand. in 4. dist. 22 q. 2 vbi ait posse fieri absolutionem necessario poni debere quod minister significet se absolvere auctoritate Christi fundata autem illius ē in omni sacramento in cuius forma exprimuntur verba ministri alia non aliqua expressio principalis agentis vt patet in Baptismo confirmatione vi. cuius rei ē qa ista non debet tribui ministro sed principali agenti ista in forma absolutionis exprimit actus ministri cum dicit Ego te absolvo ergo debet exprimi actus

mi actus

mi actis amicabilis agendis et contegendis illa ppha vel alibi sint necessaria
sp nomine Dñi N. Contra 2. Innocentium authorem dicit hoc non esse necessariū sm S.
Th. hic a. 3. ad 3. et alios communiter Probatur 1. Ex Flor. loco ut ibi ex posito ea
dicatq forma huius sacri. ut solum dñs confessore mihi pbri ego te absolvo tū sa
rad non conuiueret ga quod dicit confessore mihi pbri Ego te absolvo &c.
2. Ibid Ergo solo melius verbo S. Th. Re ex nullis ppha scripturarum colligi illa invocatio
trinitatis nec requiri ad sciendum essentialiter Ergo non est necessaria Quod aut
dicit Durand. Talem ē ga licet regulariter in hoc casu trinitas in forma Baptismi ga ea
expresse in primis Christus Baptizantes est in nomine Trinitatis tū non necessario requiri
in forma Eucharistiae ut clarum est neq in forma extreme vnctionis vt patet de
aliis Ordinibus sed 3. nec requiri ad sciendum absolutionem sacramentalem ga ppha ea de sua
natura differentia et salis posset determinari per intentionem ministri et ex modo loquendi com
munis ad illa invocata ut de necessitate precepti non est ita clarum S. Th. a. 3. ad 3. re:
linquit arbitrio sacerdotis Ergo signum et ipsum exprimere non esse de precepto Addit
Sotus in 4. dist. 14. q. 1. ar. 3. si omittat absq contemptu ne peccatum quidem esse veni:
ale Cum Ergo ex dictis manifestum sit non posse constituere formam absolutionis ni:
si in illis pbris Ego te absolvo ga non constituit neq in antecedentibus neq in subse:
quentibus vt dictum est Impositio differentiarum unum constituit in alio non in pauciora
et quomodo. Ad cuius intelligam.
Notandum 3. formam absolutionis ita debere constare ex pbris sacerdotis vt non
possit fieri nisi ipsis pbris plasticis non aut per scripturam in qua scripta sint Contra
Sentt. Navar. in Capite ole Dria dist. 1. n. 4 et in manuali Cap. 2. num. 36. Vbi c:
tat Palud. et alios ole gloss nostra dicam cum de Confessione voluit ergo sacerdotem
posse absolvere per scripturam in casu necessitatis Quidem est ga hoc opinio est favo
rabilior pro pœnitentibus et Deum misericordiam magis manifestat nec est contra
institutionem Christi sacri ergo non est cur non possit fieri Quia salutaris hi ani:
mores et contraria sententia est communis ut dist. 14 Ut habito loco et dicemus patet
hoc ex decreto Flor. ole hoc ea sacra dicit formam illius esse ppha sacerdotis quae
quando fert cum dicat Ego te absolvo Ergo docet ista esse pbra scripta quae non proferun
nec dicendo pronunciari pbra non debere quod recipi pbra Quia non est dubium absq
mirabili certo definiri Unde Quia ibi cum agit de Matrimonio ait Quia illius esse
multum conferunt ad pbra exprimenda Vbi ga pbra non sunt scripta ex posse necessario sub:
dit. Canonum regulas Ergo Quia accipit pbra pronunciari sic ad Trid. Sess. 14 Cap. 3. Ad dicit

formam sacrti esse in phis illis ministri Ego te absolvo ꝙ̃ intelligenda aliq̃ dem esset dicendum de phis Baptismi et Eucharistie vt. quod est absurdū et erroneum.
Prbō hoc vrē qa hic remedicat d. Th. a. 3. Qa sicut dicit Cōmū Mat. vlt. Euntes docete omnes gentes baptizantes eos etc idem dicit Mat 18. qualiter q̃ voluerit et quotiens peccauerit ei remittetur. Ergo quorum remissionis peccata fit ex illis phis Christi colligit formam Baptismi debere constare ex phis glosa ergo et in hac sacrtō et vltō vbi ait Eadem fuit Ecclesia ꝙ̃ prima Confirmando qa ab eadem minus concludunt vrēs Ratiam licet enim primus fuit ex vno capite hi apostolus hoc sacrtm vt pateret ꝙ̃ sequentium magis tunc conduxit fore ne capitibus aiarum hi rō non placuit de facto Christ multiplicari sicut nec in Baptismo vt apparet magis de nrā salute scitis in tanta copia confessionum copia remanet ergo fortis difficultas in Quoby 1. vtrum in illis Ego dicit phis ꝙ̃ prie acceptis constituat formam absolutionis 2. vtrum in multis illis an in pauciorib⁹.
Prima tenta vr qat constituere in illis phis ꝙ̃ prie acceptis sed non eodem modo ab omnibus explicat. Alij enim s. asserunt non constituere essentialiter in illis qa non sunt a pta forma ita excepte Gabrielis s. p. hui defensorij q. 1. a. 1. Ockh dicit adeo exacte voluisse examinare vim huius vocabuli absolvo vt nesciat vtrum aliquando inuenerit sanguinea Dicit ergo Pontem plumbum illud esse valde nigrum.
Fundat illi est qa in ꝙ̃ absolvitur quod non est ꝙ̃ ligatum ergo ꝙ̃ peccator cum non sit ligatus per peccatum ꝙ̃ peccata ei non sunt ꝙ̃ vinculum sed pena rationes reatuum his non dicetur absolui. Quod si dicat absolui quoad pēnā potest qdā dicat absolui a reatu pene aliquomodo dici posse tū non pōt dici absolui a pena qa pena nō est nondum ligat qa est futura. Deinde Probat. Qa. Cōmū Joan. 20 non dixit quorum absolueritis peccata absoluta sunt sed quorum remiseritis Ex his ergo patet dominicanen absolui ꝙ̃ nō prietatē vocabuli licet concedat absolutum fore si diceret remittuntur peccata. s.
Secundo dubitat huius tenta et Angelum doctoris victa quem sequitur S. Th. opūs 22 q. 17 idem S. Th. refert. cap. 1 q. dicebat formam ꝙ̃ prie debere esse deprecativam sic pater absolvat te Deus dicat ni contenta Ecclesie dū indulgeat tibi Deus hic alleditur Romani et Alex. et ratio q. putant deprecativ esse absolvendum peccatorem quia addit posse illi q. negant ꝙ̃ secundarium remittit culpam de quo infra.
Prbō hoc tenta ab illa doctore qm sc Th. obiicit hic a. 3. Qa nisi vtamur forma deprecativa videmur facere contra Ecclesiā vt patet cum recitant hoc Canon. non enim licet sacerdoti ꝙ̃ publicam absolutionem absolvere sed

Misereatur.

oñs ereat ℔ vñi ſ.. Tertia ℔a S. Leo epſta 89 ad Theodorum a pte dicit non poſſe obtineri Quinam indulgentiam niſi ſupplicando huic ſuo Pado S. Sed ni ſta ꝓba ꝑs. 23. Hoc Oñs niteri dentes flammam ignis et Chryſ. hb 3. de ſacerdote vocat oratiõ ipſam ſacerdotẽ abſolutionem ergo ꝙ habet abſolutionem ſacerdotes Tertio Qa ſpectat ad humanitatem nram ut dignificet nos agere miniſtratiue ſolum ꝙ Deum eſſe ꝙ principaliter dimittit peccata ergo non debemus dicere ego te abſolvo ſed abſoluat te Deꝰ.

Secunda ſententia eſt dicentium in Sacramento pñie ꝓprie accepto Antiſtore abſolutionem ita aperte ſenſit S. Bed ſuper Io q. 84 a. 3. et ẽ Comb in 4. diſt. 14 Determinauerũt ergo ẽ ſatis vtrum in illis pñis 2. vtrum in omnibus ꝗd ſequit. Concluſio prima. In Sacramento pñie conſiſtit forma huius Sacramenti pñs 1. ex Conſil. Flor. et Trid. vbi diſtinguit Contritionem in illis pñis et conſequenter in ꝓprie accepto pñie Idem patet ex communi vſu Eccleſie in qua ſunt compoſendo ita abſoluendi nullam omnino aliam eſſe alteriꝰ compoſitionis ergo hoc ſignum ẽ ab aptis eſſe derivatum Victor S. hug lib. 4 Contra Donat. Cap. 24 vbi dicit omnia illa ꝓba ab Apoſtolis deuenieſſe quorum compoſitionis ignoratur ritus.

Prbr 2. Concluſio nouã à Priori Ia illa Contritio debet ꝓmiari certa huius Sacramenti ſ. quam ſcitur pñs et ꝓpius eſſus illius vt patet ex diuiſione in Contritionẽ formatã dñt ex forma Sacramenti nouæ legis ſcire quod efficiunt ga in illis ſolum et principaliter in Sacramento ſed ꝙ illa ꝓba ſcitur pñs et ꝓpius eſſus huius Sacramenti que ẽ remiſſio peccatorum Ergo. Nõ Prbr ga idem ẽ abſolvere à peccatis et remittere peccata quod ex Christo dixit Ioan. 20 quoꝝ ſi dixit mat. 16 quodcunq; alligaueritis ſuper terram Hæc Concluſio patet errare dicunt ꝙ negant Sanctam Eccleſiam ꝓmittere nõ poſſe abſolue errat aut Sanctus ga Colligit eadem ꝓmittat ex pñis Christi Literæ ga Sti S. Ecc. hic a3. peccata mat quædam mortalia quæ dam habentes ex Scripturis aã Pauli 1. Cumiq; peccatorum mortuum ꝗq; Confitentiũ ꝑs. 118. finis peccatorum ergo abſolvere aliquem à peccatis recte dicitur cum illi remittuntur peccata ga dicit. Soluit ab illis vinculis quæ pacto dñi Sancti 5B. diſſolute Colligentes à peccatis et ꝑs. 118 Confeſſi viam meam ꝙ ea quæ ẽ diviſiſti peccata mea Denique ait S. hug Epiſta 183. Cap. 5. inſolentiſſimæ mentis eſt diſputare de his quæ omnes Ecclesiæ frequentat Ecclesia neq; vo illis argumenta valida ſunt S. di ea hic ſpectamus illius ꝙ ſi ſignificationem non eſſe ꝙmia Dei tranſlata ga abſolvere ẽ corpeum ſi tñ

vbum et aptam recte alcuna audatur cum vixta sanctura Bratum dico esse ppria
ga sic vba recte rara cum opinent vtqz ex sua ipositione ppriè cerni
idm hanslatè scent id quod intendit ab recta remissio dei peccatorum neg
cum ipsa dici pt locutio illa que equalet primeual institutioni gradonimi-
rum ea vbi et intentione hum non ning ga ex rona ipositione vocabuli ita ea
seonem sed vt nihil propiè magis scet vt apud latinos pbum legere Aliqs
vltenig segt magis accommodat ase hoc vocabulum ad id quod intendit recta
ga remitto ga magis dcat actus iudiciatis g dcam dt ipsis absolutionis
vt supra nam vltatissa è huiusmi dcatio apud latinos hm dd index vel à pecca-
tis absolvere et liberare pterea gdgd sit de hoc non pterea debuit negare
dimitti peccata g hoc ipsum hm ad hoc ipsum dandum servat recta et rationa
bit et scent ad placitum Quod aut addit Abulen de verbo et pena sacre
ipugnat non ea alter dicat iudex liberare reum a pena qm illud a rea-
tu et obligone pene qm ipse animi absolvere supra illa duo Abul. distinguit.
Falsel. dd errare etiam illos in alio modo dicendi ga vt dixi dem remit-
tere peccata et absolvere a peccatis conjunct aut sacerdotem vere potest
remittendi peccata vt Joan. 20 h. aut sed authorite remittendi peccata non
è receptu vt ipsi remittat. quod etiam in aliis sacris patet hm dd ego te
baptizo vbi remittunt peccata et tm nullo est modo dicendum
Quo circa Mentis S. Pl in oppos. et hmi dicendi modum apellat blasphemiam
re dicat Erroneum ga cum sacerdos dcat potestem a Xpo vt pie absolvat non
debet dici vere habuisse potestatem dicendi absolutionem.
Dicens. etiam sacerdos sed potestem p ducendi ipsum ad extremam unctionem
et tm forma è deprecativa ergo non valet ex potestate sacerdotis in forma non
debere esse deprecativa. Ad. Aum S. Pl loco cit. l. hoc esse peculiare in hoc sa-
certo extrema unctionis hm ea ita semus ex traditione Jacob. vbi loquens
de sacerto dicit et oratio fidei salvabit infirmum et alleviabit eum dns et si in
peccatis sint remittent ei Preterea è ratio huius rei nam esse sacer ex-
treme unctionis non solum ordinata remittenda peccata sed etiam ad impetratio
sanitatis et deo petit pparata a deo simul cum remissione peccatorum que est
magis principium ipsius sacerti sed de hac re adhuc manet dubium an ad hoc sacerti
cum sacerdos dcat potestem remittendi non deprecative sed authoritative debeat
remittere

vcantitere &c dñi quorum remittis peccata &c.

Argueta aut' huiꝰ oppi nidi sint Parmi thomerti unde ad 2. dicendum est
ex S. Th. hic ab. illas absolutiones non esse sacrales et ideo posse fieri p̃ procu
ratore nulla est protestatio mihi despicandi. Ad 2m Interdum Ll. appellare
hoc sacrum nomine alicuiꝰ accedentis quod solet in coronatione quum quid mi
hi patria dignitates p̃ter appellamus ipsam formam absolutionis p̃ces et orones
dant S. Isidorꝰ in 2. apology dicit Corpus Chri fieri p̃ se ipsis Dei cum th dicat
ex p̃sona Chri illa ẏba hoc é corpus meum et S. Aug. lib. 3. de Trinitè Cap. 4 dic
it fieri mystica p̃ce Chꝰ in loco certum é Consecrationis formã appellant p̃ces.
Ad 3m argum. dicnó unam unionem esse acceptam ad maximã dignitatem
Unio beneficii cum Chro in primit hoc sacrum qa dignitem voluit exprimi
hoc dispositione licet aut solus Deꝰ hit q̃ remittat peccata principaliter sa:
cerdos dicit eum et hit mysma ontatiꝰ sm D. Th. a. 3 ad 3. Ad ult. patet ex dictis.

Difficultas Quarta

Utrum in omnibus illis ẏbis an in paucioribꝰ consistat fa
Prima sententia asserit consistere in illis duobus ẏbis absolvo te que sententia
é multoꝝ Thom. Sta. S. Raton. 3. p. tit. 17 c. 21. § 1. Soto vbi supra. Cajetan.
in summa ẏbo absolutio Sylvester ẏbo Absolvo q. 4. Valent. hic dis. 4. q. 1. punc. 3.
Navar. dis. 9 Gabr. 1. Tolet lib. 3 de sacerd. Instr. Cap. 12. Citat' Navar. de prima
dist. 16 q. tri. ibi dubiꝰ 6 et patet ex n. 18. Joan Sentt. Scotꝰ in 4 dis. 14 q. 4
Probatur sua à Navar. ex S. Th. a. 3. q. disputanda de forma magis alia p:
ba asserit Hugo putat in illis duobus consistere formam absolutionis.
Ratio 2. Sed duo ẏba sunt determinata à Deo ad essendum sui efficax sacrum:
sita non confessionis qa non possunt intelligi nisi de absolutione peccatorum sti:
cut cum Judex audita rei accusatione dicit absolvo salvo & explicat' ob qua
absolutione loquatꝰ ergo non est necesse alia ẏba addere.

Secunda tñ sententia est aliorum q̃ regnant alia ẏba absolvo te à peccatis tuis
Joa Paludi. in 4 dist. 22 q. 3. Major dist. 14 q. 2 Soto. lib. 4 de confess. Bclar
lib 1 de prima Cap. 15 et 16 michinat Gabr. dist 14 q. 2. a. 1.

Conclusio Unica. Forma absolutionis essentialis consistit in illis ẏbis ego
te absolvo à peccatis tuis Ratio 1. ex Flor. in decre de Sacrid. Sess. 14 c. 3. ex qbꝰ
locis sic arguitur in illis ẏbis consistit hæc forma essentialis quæ ibi à Concil assignr

Sec̃ ꝓdicta q̃ assignãr virgo Dor Phãs. Qa ibi assignant ꝓba essatis formis mis
sacrti hum Qa loquuntur de forma mi qua Deus nis sita ẽ vt patet ex textu
Cserm̃ Guid. vis aut non ẽ sita nisi mi essatibꝫ formis qa his sant glatiẽ dñi
nis illa esse dicunt patet mi exterñis ꝓbis essatibꝫ aliorum sacrtorum formaꝫ. Item
Qa Comitia assignant ꝓba mi quod forma posita esse vt expsse dicit Guid. sec. ut-
ꝓba aut posita forma dñi esse essatia qa mi accidentalibus non ẽ posita forma nis
sic ꝑz. Q. Forma hmõi non ẽ posita mi intellectu vel voluntate assignat ergo ꝓba q̃ essatia
ac grinde mi illis ꝓbis contingere dñi forma sacr essatis quas Comitia assignaꝫ Non
Phãs Qa assignant aliqua ꝓba alia ꝑter illa ergo te absolue Dñs Wd. ꝑ. ergo alia
ꝓba ꝑter illa duo assignant aliqui non ponerent non possunt aut esse nisi illa mis
mediate sequentia semper a peccatis hmõi qa plura Actus ẽ qa dicitis nõ regni
Francisca aut non possunt assignari vt mox ꝓbabo.
Ad quod repellendꝫ multa solutiones Circa hoc ꝓba Com. 1m. ea non ꝓt defendi
quod addit Valen. addit Comitia partialem excitra vt significet posse addi dif-
a ꝓba Communicantia ad formam Contra hoc ea quod ẽ non esse terminorem nisi de esse-
sialibus ergo non de Communicantibus tantum.
Quarta et alij ad dunt Comitia ita esse Cenita vt assignarent ab opinionibꝫ Phãs
ni sit vltra determinando Contra hoc ea ẽ qa essatia ꝓba forma regnat alia si
ver illa duo Virgo si hoc Comitia determinant aliqua opinionem Phãs. licet non de-
termineat quid et quatia sit verba quod dñi addi
Alij dicunt Comitia voluisse indicare alia esse ꝓba sequentia regnatiue
simpliciter hmõi explicite vt sensus sit formam esse absolute a peccatis hmõi
sec duo postrema exprimant hmõi simpliciter Continuant in praesentibus
Contra hoc ea est 1m. qa Comitia regnat aliqua alia ꝓba ꝑter illa duo verbi ẽ
Virgo illa regnant explicite qa si falsis ẽ regni simpliciter ea quod si illic duabus
priorib⁹ Contineant Virgo necesse non erunt quod Comitium adderet posita al-
qa illa duo falsa erunt Ista qa Comitia loquuntur de illis ꝓbis forma si quis posita
est his sacrtis vel ergo in illis ꝓbis a peccatis hmõi ẽ posita vis sacrtis vel non
quado ꝓmo explicite si non Virgo illa simpliciter regnant a Comitia Comitia ea
regnat ni quis est his sacrtis si ẽ ergo non sufficiunt alia duo tanti absolute
qa a sequentibus a charitis sacrtis Ad ij valet quod odam Scotus si ꝑ
oandꝫ in illis verbis esse vitam dicunt non ꝓferant aliam esse vitam in illis duobus.
Ad 2m valet

non valet nign ga sicut hūbsta forme non pendet a libera hūm voluntē ita nej efficacia pendere debet hec ch sequi significatōem facerdos eñ quid sicant efficiūt vel ign completa significās ist in illis duobus tant' vel non si pōs nej sint addenda cetera vt efficia neg si exprimant nit est posita in illis si rectū ergo in illis duobus non cōsistit ēssa forme

Arbō 2. Concla vnā a Lrizi ex nūs forma sacertōm. Qa in illis ybis dr essatis forma sacertōm consistere in ybis nisi completa deatis effectus sacrti Cāo huj ē qa dr efficere quid sicant Ergo si est completa significās efficaciā complēta efficacia sic completa significās non ē nisi in iudicio q ybis. Nō ēt. C. qd non sit nisi ybis, nec aut sneb conueniunt vnio neq ē necesse addere illa cōbō qa sacrā ē illa pōs indefinita Ergo ēt indefinita in fauorabilibus equalet vnī: uersalibus qa fauores sunt ampliandi ēt econtra qa impossibile ē dari remissiōē vnīs peccati mortalis. Item quantum est ex pte forme non ē for rāo cur remittatur vnum peccat' chin venialē et non aliud Ergo omnia remittit quia ē ex pte sua vt ergo non sit illa completa significās nisi in illis q ybis. Cōbō nō. Qa de natione completē sicamb ē vt pse et determinatē significet remissiō peccatorum sig cui dat, qa ad hunc effm determinat est pse institutum hoc sacrm sed hec essā q se determinate non sicatur nisi q illa yba Absolvo te ex Concil tat et nec fatentur Quod ppō addenda sit illa à peccatis tuis patet qa nisi illa duo addant non sig nificat absolutiō à peccato illig qa absolvo te ē indifferent vt dicatur à Catul carminib pōnit aūpic q ergo non sicut determinate hunc effm.

Ofa sacrā ē forma Confessio Pōnitentis q quam determinat mediate illa sicatio vt minus sicet remissionem peccatorum et non aliarum rerum vt rō dant autores sā sentē non ign sacrā ē nam alias sacrā esset illa particula absolvo etiam determinata principalē de qa etiam Confessio penitentie determinat mediatē vt illud ēssum absolvo intelligi debeat de tali pona et non alia posita in illis Confessione sacerdos hoc ipso hm intelligit de illa pona sicut dicunt hoc debere intelligi de peccatis illig hoc aut falsum ē ex cōi sentē Doctorum de Sole hūm Concil citata regit principalē ergo etiam debet significās explicita de peccatis illig sicut de pona Dicta q.am. 20 ubi tria sūt institut hoc sacrm eiq forma non dō tria quorum remissiōis dr sed quorum remissiō peccata.

Confirmō. Qa si sacrā essent illa duo omnia supra addenda illa duo pertinera

ga rei ex institutione Xpi colligerent, neg illa forma vnā dicerent necessaria fi-
eret ob rationem consimilē dū ex eius sētia non esse necesse addere in nomine Pris &c.

Dicēs. Baptismi forma scam̄ etiam remissionem peccatoꝝ et tm non ē necesse in
illa poni plum explicatum quod significet peccata quae remittunt. Ergo nec in for-
ma pēnitē debet poni sed dispares esse rōnem de baptismo licet in baptismo si-
gnificet remissionem peccatorum p illas pticulas ego te baptizo &c. a quod ex-
plicatē nominent peccata tm hoc non credet satis ad formam prīa hm ob Gelasii
cāp̄ hm etiam ga agta rāo disparitis colligit ex ipsa institutione Xpi adhibita
Eccla comprehendit ga licet Xps instituit Baptismum in illis pbis Baptizantes
eos. et consequenter significat illa alia pba non sunt necessaria. Quia Xps instituit. Qui-
cumq remiseritis peccata &c. consequēr hoc sunt necessaria mio ex hoc ipso confir-
matur mra concto ga licet ex eo quod Xps dixit Baptizantes eos usurpat
idem sensus pborum explicatus ita in prīa dicta accipi idem sensus pborum explicatus.

Ex hoc colligo 1mo. Formam Xpi non posse esse nisi pba Gelasii aut alia
alterius quae minimum teneatur clam a sacerdote absolutis ut a iudice hm ga
eo modo definitiue pba a Concilio &c. consequenter ea quoad sensum non possumus mi-
nuere cum ga sacerdos non pt dare absolutionem nisi p modum iudicij et tenet
se ut iudex a Xpo constitutus ex Ca. 1a. vt definit a Conc. Trid. Sess. 14 c. 2 et cap. 7
et Can. 9 Ipso de sacerdos pserve illa vel similia pba aliqq non esse p modū iudicij.

Colligitur 2do. contra Scotum et Gabr. loca cit. dicentes in sacrō prīa non esse
necessariam determinatam pborum formam vt in Baptismo sed satis esse si exprimant
p modum iudicij et variis modis quae variis modis iudices sententias pferunt. Xps
dixit vni leproso vade ostende te sacerdoti alteri Mulieri dimittuntur tibi peccata tua
alteri de S. Cypriano gladio animadverti placet huic etiam pt dici a sacerdote Ego
te absolvo et placet absolvi. Colligo 3tiam illos in hoc errare quod negent de-
terminatam formam esse in hoc sacro sicut in Baptismo saltem quoad eorum ga mi-
nimis debet exprimi absolutio et remissio peccatorum sicut in Bap. debet exprimi ablutio
nec quoad hoc ē disparitas unde S. Th. in opus. 21. Cap. 2. et etiam Scotus dicit vere
Christianum esse diuiter absolutionem a peccatis sacramentalem et diuiter absolutionem
a censuris quod sacerdotis licet determinatam a iure Xpi illa pba non ita exprim
mit bene illae locutiones Scoti supra. Certe licet q. 23. a. 2. ne Scotus loco cit. dicit
esse minus tutam doctrinam Scoti hoc tm nunc pbat licet non esse validas illas absolutio-

nes nisi exprimat

nes nisi constent ex judicio phi aut equivalentibus vt dictum est.
Obligor phio recte dicta a S. Th. hic a. 3. ad 1. non valuerunt formam sui sacrti si dicat absolutionem tribuat tibi Deus vel absolvat te Deus. Item dicit S. Th. assignat ga per suigmi ypha sacerdos non dicat per sed petat per absolutionem a Deo et ideo ga alii esse per modum absolutionis judicialis vt dictum est suigmi non dicta. Hinc etiam patet valituras illas absolutiones sigis diceret modo nisi passio absolvatur. Remitto si peccatis hab ga retineret formam judicij et ypse dicat per absolutionem habet in forma Baptismi apud grecos ubi Baptizatur servus Christi et ideo dicta de collatio sacrti vt recte notavit Sotus vbi supra et Suar. Chris. ly sect 3. et in hoc sensu vere possunt esse illae absolutiones Scoti vbi supra. Ga tunc modo nisi passio et sensi poam sicut vt notat Suar. ibidem. Certum tn est non esse vituperandas tales locutiones ga recederet a forma Ecclesie usitata at non sine vitio: verebat sacramenti quod quidem nisi est grave peccatum.
Hinc Ad Arg. 1mo sentia hic S. Th. dico nihil obstare contra mam sentiam ga S. non
S. intendit asserre ibi integram formam sacrti sui quod patet ga eodem mo et timul asserit sui sacrti formam et Baptismi constat aut non asserre integram illam Bapt. solum en dicit Ego te Baptizo hac invocatione stae Trinitatis quae non est integra sigis neq integra affert forma quia est vae est ga S. Th. tantum disputat vtrum sit hec forma absolvo te contra eos qui dicebant preferendam esse modo deprecativo vt patet ex argumentis contrarijs quae affert ogmt. 22 vt contra eosdem disputet en proposito et eodem modo obiet ibi formam esse absolvo te licet Baptismi ego te Baptizo sed S. Th. non contendat formam equalem Baptismi tantum esse in illis quidditis dum tn publicis sigis nec excepta forma absolutionis deprecativa in illis absolvo te sigt sigis S. Th. pro mea tenta quia etiam nunc explicari possunt alij quidem modo loquendo alij S. Th. solum intendens contrapere in dictis phis vt opponendo phis deprecativis. Certe Carth. Jon. l. opusc. Jm. l. 9. 4. manifeste dicit oportere salvari formam efficacem proferendo in sacrto et stat subdit quae sit forma efficax assignans illam quam nos in conclusione statuimus. Ad 2m Dico ex dictis illa ypha illa ypha non sere determinat sensum explicat ad equid sui sacrti significandum vt dictum est et in hoc est disparitas ratio a sententia judicis in rebus humanis ga judices variant modum ferendi sententiam in sacrto aut standi in ministratione Christi Dni et Ecclesia determinatus.

Difficultas quinta.

Vtrum possit accidere vt aliquando dicta forma huius Sacramenti sit falsa in collatione veri Sacramenti.

Supponendum est vt certum quod ostendet quæsito sequenti. q̃ sacerdotis absolutionem vere remittit peccata etiam quoad partem Præsens est magna difficultas, quoniam semp salutē significat conclusio nimis q̃m dicimus esse essentialem formam huius Sacramenti Quo dubitandi est. Quandoquidem videtur constet ipsum confessi et contriti quæ si Sacramentali aliquo hunc remissa non ergo quando dicit Sacerdos absolvo te a peccatis tuis nullam videtur tribuere remissionem peccatorum et hic est validum Sacrum ergo hunc in collatione pri Sacri formæ significat videtur falsa et consequens nihil efficit quod valde absurdum idem argumentum pro parte cum qui confitetur ea peccata quæ contritione remissa sunt qa hunc nihil videtur remittit q̃ absolutionem Vt autem magis augeatur difficultas.

Notandum est hanc formam hunc in eo casu debere intelligi nulla apposita conditione et semp debere retinere suam nativam sonem primum aut quod quod forma Sacerdotum profert sua debitam naam cum debita ministri intentione tunc etiam debitis cæteris conditionibus vere efficit suum effectum qa Sacerdos nondum legis efficere quod sicut si nullus sit obex ergo in eo casu qa profert cum debita intentione ministri et sua debitam naam vt suppono nulla debet apponi conditio qa ego reflexi opinio quorundam q̃ dicunt debere subintelligi conditionem cum dō absolvo te. nimis si indigeo nio si hoc esset unum manifestē legi in eo casu quem potuimus absolutionem nullum effectum habituram qa ille pœnitens cum sicut remissa peccata non indiget remissione peccatorum quod nihil falsi q̃ alias non valide conferret Sacrum Dicunt etiam patet qa nimis sic ego significo effectum remissionem tui vt absolvat a peccatis neq; ab alium sed secundo magis nimis secundum q̃ significo quod contineq; in pectoris quod nimis intendit hoc Sacrum sed aut est vt remittat peccata qa dictum est in significatione quorum remissionis q̃ hujus Sacramenti nimis secundo non debemus curare et.

Confirmatur qa in Concil. Trid. Sessio 14 c. 6 definitur absolutionem Sacerdotis qui est exercitium quædam remittendi peccata et non solum declarare remissa esse ergo semp retinet suam significationem

Item Licet non videtur quosdam dicere q̃ putant absolutionem in quodlibet casu non remittere nisi paratam quam doctrinam alij tribuunt Scoto q̃ in 4. dist. 14 q. 4 ad 2

Contrarium dicit.

contrarium dicat vt infra explicabo. Errant ergo illi authores qui illustrissimi aliud est absolvere a peccatis aliud a pena peccatorum. Ergo si absolutio hui⁹modi tantum faceret absolutionem pene et non retineret hanc secundam scilicet remissionem peccatorum. Preterea sit dans Sacramentum in quo poenitens accedat in tali contritione ut cantate ut nulla sit ei solvenda pena vt S. Th. in 4 dist. 18. q. 1. a. 3. qcta 2. ad q. Ergo hoc ad. Iam haberet secundam veram eodem modo dicendum est non valere aliam huiusmodi Caietani q dicit quando ille accedat nulli culpe aut pene debitus seruatis ma nent quasdam reliquas peccatorum a quibus absolui potest Contra hec est quia potest quis nullam habere peccatum habitualem a quo absolutus quod patet de quadam iuste. alius mortalis quatenus remissa de veniali tibi aut non explicatur sed communiter placentiam Iam hic argumentor aut absolutus a culpa veniali et pena contra primum est quia nullam est culpam a qua absolutus non est mortalem vt supponitur nec venialem quia tibi complacebam Contra. 2. ea ratione qua dixit in opinionem modo impugnatam de remissione pene Constat ergo ex dictis difficultem esse quo pacto hui⁹ debeat in quodcumque casu absolutio intelligi huic conditione et sensu vt retinens hanc intrinsecam significationem habeat veritatem illa propositio quia absolutionis

Ad hanc difficultem Communis Christi est quem tenet Scotus in 3. ad 2. Med. Prat in 4. de Confess. q. 3. ad 4. Vadian. hic q. 1. a. 1. q. 1 pun. 3. et ana differt 2 nam dis. 19 Sect. 2. num. 15. quia non sane formam esse quam quia quatenus est ens quo sacrificium Sacramentum confert remissionem peccatorum quia sacramentum confert gratiam nisi quia ad quam sequitur remissio peccatorum si fiat ei subiecto quia erant Scotus videlicet esse sententia q. 1. q. 2. ad 1. Sed Scotus non est pro nisi alio confirmet. Prima ea est sua quia ni ex ea contra remissionem peccatorum quia confert gratiam omnia Sacramenta eadem non remitterent peccata quia effectum gratiam ad quam sequitur remissio peccatorum secunda quia non sequitur remissio peccatorum necessario augmentum gratie ad augmentum aut gratie non sequitur remissio peccatorum quia non possunt esse in subiecto a quo excludantur ut ea est propositio quia simul sit augmentum Ergo impossibile est vt simul peccata quia remittantur augmentum. Tertia Quia Scotus dicit sibi pro sane formam quo exercere sua diuinam remittendi peccata ergo explicandum est quo modo hoc in casu talem exercet sua diuinam ut non sint peccata. Ut Ergo Scotus explicetur videbimus dicendum sit Notandum est.

Quem certum sit in Sacramenta forma absolutionis debere sanare et fieri remissionem peccatorum quia Sacramentum in hoc ea significando efficacia videndum est quo modo possit eam significare

ficare et efficere gndo dicitur Vere et absolutus g iam habet remissa peccata.
ni hat virga re dupliciter posse intelligi videlicet. remitti peccata in hoc sacramento
sine gdem virtute et in actu suo ito pro in actu actus et primo modo remittunt
peccata quantu cumq; pluria forma quod e forma alis expulsiua peccatorum nempe gra
sanctificans quae est incompossibilis cum peccato sicut in habitibus expellit frigus
in actu suo gdo calidu ni habito calore g e forte expulsiu frigoris etiam si nullum
fuerit frigus in subto Isto aut mo remittunt peccata quando non datur pluri
aliqua forma peccatis contraria de pte desinunt esse peccata actu quae prius erant
quia dum patio in habitibus expellit frigus in actu suo gdo pro desinit esse gd erat
Ex his ergo constat cum sacrum debeat expellere peccatum alterius sine modorum
de posse debeo pro alio misericordiis expulsiuis non datur certum aut est cum suscipit
hoc sacrum ab eo qui peccata habet diuisa hinc non expelli peccata ni actu ita
ne hinc supponunt expulsa ni actu isto ergo hinc tant expelli dant ni actu primo
Quum ga hoc effectus cum cateris sacramentis quae gratia pluscunt quod e forte
remissio peccatorum et tm non dnt expellere peccata excepto baptismo dico ad
hoc magis peculiariter in christo ex cognitionibus est in hoc sacro hinc dicatur expelle:
re peccata ni actu suo
Sed ergo est peculiaris rao ga omnia ni cateris detur gra quae e formalis remissio
nis peccatorum tm non ita conferitur modo pte contra peccata commissa post baptis
mum constat ex contra illa dari absolutionem et dico dm in forma absolutionis qui
non est ni cateris qui tantum conferitur gra pte vel ad remittendum originale
vel ita ut supponant peccata remissa ex parte ministri Respondeo ergo ni hoc
quod dat gra in hoc sacro pte contra peccata post baptismum quod cetera non
sunt modo dem g recte dici pt in hoc sacro dari remissionem peccatorum post bapt.
et quem gdo supponendo peccata nro est dubium gdo pro iam sint remissa hinc
no fiat p contritionem hic peculiarem absolutionem antecedentem quae dat dum
dat gra quae e remissio peccatorum pte contra peccata ergo remittunt peccata
pte ni actu suo ex dictis est obiectum sacramentale a cateris sacris. dixi aut dat pte
qa in hoc est ministerium sacrum hoc ex dixi q. 1. diff. 1.
Ex his solum ad argueta quae obiecta sunt contra 2am Conclusionem Ad 1m ergo ne
gando sacra remittere eodem modo ad 2m dico quod dat ab gdo augmenti gratia hinc
dam remittunt peccata remissa vel ni actu 1o vel ni actu 2o modicum est.

Et vt. eli

Sit vt directe fundeat difficultat̃ proposita. Pona[mus]

Conclonem. Ranga firman hui⁹ sacr̃i aīa esse pam quando conferit̃ pum et validum sacr̃m Sed intelligi sacr̃m factum cum hoc effectu nihil ē hic de sacramento nformi Probatur Ergo Conclusio Ga pum et validum sacr̃m ali hoc effm semp tribuit remissionem peccatorum huic ni alt̃ 1° huic ni 2° Ergo semp rehinet tam significatem nimiscam conformem hoc effectu quem habt et conse: quenr semp hoc significatū ē pa qđ Omnia patent ex dicto ni notabiliter.

Pde Cum S. Ps. hic a. 4 ad 1. idem dicens Ego te absolvo et sacr̃m absolutionis hū mipendo non ex intelligi pt de ips⁹ sacr̃o Ita de effm gaillud mipendit̃ qđ pe: nitenti tribuit̃ non ex a sacerdote pt aliud mipendi tribuit̃ aut qđ si cadit mempe effm et hoc dū sacr̃m absolutionis tibi mipendo qm cum suigni effm sit maxime secretum rectū dixi pt sacramentum scilicet sacrum secretum.

Hinc etiam patet quomodo Agendum sit ad rnem dubit̃ sup a posita regal ex arb nixa dicta. Solvunt̃ etiam hinc argueta qnē hic remissiua solutio quantū l. diff. l. in suū dubit. Concedi ex omne sacr̃m nouae legis efficere gt sedt ē nego hoc sacr̃m non efficere quod aut dicit̃ de altero penitentie Solutio ē impmis qui sibi hui⁹ l. diff. m Rnsio ad argueta Scoti. Ad rdum etiam argnetū Gersonis ē hpa ad argum Alex. ad 3m dico sacr̃m componi ex materia forma nimis ex altero penitentie et absolutionis vt dixi. diff. l. ad vltū sēt a: ēlio fuisse institutum Joan 20. vt dixi q. l. diff. Summa.

QUAESTIUNCULA
primum et quomodo hoc sacr̃m sit de necessitate salutis.

Circa 4um et 5m art.

Ar a. 4 cōtra 5. S. D. phat non esse necessariam impositionem manuum in hoc impositio est ad significandam aliqm grām excellentem hoc aut sacr̃m institutum ē ad remissionem peccatorum non aut ad candam aliquā excellentem m a. 5 phat hoc sacramentum esse de necessitate salutis Dig Committent peccata post Baptismum ga est quidam alius medicina quae apta salutem virtute passionis Chri. hoc aut non ē necessaria nisi habenti mortem

Circa articulū 4 nulla dubitatio ē solum Notandum est duos modos suspectionis minorare manū peculiaris et hoc sacr̃m etiam vocat̃ sit manuum impositio ē patet ex S. Aug. lib. 4 de Bap. Cap. 11. manū impositio non habet Baptismi repetitionem sit Unde aliqui opinati sunt esse de

esa sng Sacrñ Contra quos s. O. scripsit opus &c. cum ga non nulli Scriptores Vi: debant talem Cerimoniam contra illos optime disputat Bellar. Tom. 2. de Sacrab. Quam sit possibile vnum saltim sit mortaliu et an aliqui possint omitti de qua re sa: tis hinc ea quae dicit Sotus dis. 14 a. 4 Vasq. hic punct 4 Tuar. dis. 18 sect 4 Nihil videtur nullum esse peccatum: certe non est laudanda illa consuetudo quorundam g ita magis mortuum se tegunt tangant Sacerdotis pedes vt notant Navar. Capit. de pnia dis. 5. nu. 19.

Difficultas Prima.

Quid sit Pnia et vtrum sit vnu Sacrum spe: et matr.

Hac q. facile determinari pt. ex dictis. Ga complectum est quid sit ejus forma et mia Solum restat vt videamus melius maam proximam videre remotam scil. peccata sine quib: nullum non pt mia proxima nã hoc ex illis specificat tanqm ex obiecto.

Conclusio 1ma. In hoc sacramento mia remota est ea circa qm possunt mia pxa nempe circa quam possunt alii pnitentes vt omnes dicunt nec ex aliud intelligi pt hant omnib: vnivocã mia proxima sunt actus vt sic judicij remota po: esse tanta circa qm sunt illi actus hoc igr mia remota non pt esse aliud in hoc Sacrto nisi peccata qa pnitentes nec: alt debent nisi alt peccata nec: aliud tenet confiteri nec: g alijs sacrtis valent hoc aut peccata dnt esse post Baptismum vt ait s. O. sica. 2. de lib. de Coniter vbi ex q dis 14 de videt definit in hui sess. 14 cap. 2. vbi dr hoc Sacrum esse institutum ad Conciliandos fideles post Baptismum lapsos &c can. 1. dis. Anathema sit q dixerit priam non esse pte et pnie Sacrtm q fidelibus quotiès post baptismum in peccata labuntur &c: ideo vt dix. quest. 1. disp. 1. dub 2. nu. 10 tabula post

Probatis hnj rei manifesta ga hoc Sacrum alt contrit q rudum judicij Ergo an pt pe: ni hoc mia quae non sit phtenti ad ho finem ad peccat aut originale et quae Commu: nant ante Baptismum non phtent ad hoc finem ga illa erant extra mia Ecclie non at phtent quamvis erant peccata non dum erat a Ecla vt dix 1. Corinth. Quam obrem optime docet Trid. Ecclam non exercere judicij in illum q non prius in potest Ec: clam q Baptismi ianuam pervit ingressus et de eius ait illa peccata dolenda e pnite: tibus Baptismo hunt ergo mia remota hnj Sacrti peccata post Baptismum.

Conclusio Secunda. Alia peccata mortalia post Baptismum esse mia Sacra: menti licet non eodem modo hoc pariter videt definit in hui dicto loco vbi in de: cimosexto dicit hoc Sacrum esse q fidelibus quotiès post Baptismum labuntur.

Probatur pte ratio quae deducit ex Concil. ga esse mortale peccatum post Baptismum

est vel

est vel mortale vel veniale omne aut mortale possit subijci huic Sacrto Cap. 8 tor Concil Cap. 2. hoc Sacrm esse necessariu lapsis post Baptismu ga nichilig non est nisi de peccato mortali Et Cap. 1 dicit sure Chimio esse necessariam integram confessionem cuiu peccatoz ga Sacerdotes sunt velut Judices ac Judices ad quos omnia mortalia deferenda sunt. De venialibz etiam patet Ex Cost. cap. Et ex dispensat Leonis 10. in Bulla contra Leteran. Damnatis eig articulis 8. quo Bulla habet post Concil. Lateran.. Dixi ni non eodem modo ga peccatum mortale ita est sufficiens vt etiam debeat esse necessaria mam huig Sacrti ga tenemur uni Chimio oia peccata confiteri vt dicit Concil. alioq hoc Sacrtum non esset necessarium omnibz lapsis post Baptismum Peccatum aut veniale non est necessaria mam sed solum sufficiens vt patet tm Eodem Concil. Cap. 1. Mas huig tumi pt ex multis Et ampla potestate à Chio tradita a pbis et confessoribz Joan 20. de qua autmte dicam infra nionnullum peccata mortalia nung in confessa sed etiam aliquando venialia possunt esse ma à sufficiens ad confessionem vt patet tm ex Bulla Benedict. 11. in Exchanag. vbi de privilegijs tum etiam ex Chii Ecclie usu de quo sufficienti mam de confessione nej po absurdum est absolutionem saepius posuisse circa eandem mam venialem modo sit directa prima vt patet in tot Eadem aqua Baptismi saepius baptizetur.

Mas huig est ga ille penitens item subijcit peccata confessa et capax absolutionis nil ga item remitti possunt peccata, vt dixi et hr verificari forma Sacrti Ego possit Et mam.

Conclusio 3. Forma est Sacrtum nonne legit constans ex illis vbz absoluo penitenti tangit ex mam et ex illa absolutione ministri tangit ex forma ad deo recommendandum Sacm lapsum post Baptismum Verbi Gratia ga est adequata definitio Et quant siem pt p ministeriu geng et differn Ego definio Et recte Ant Chii qd est recta definitio Et adequata ga nulla est superflua et nulla deest pticula Et dico communit omn. doct. et scripz Verisile qd sit p ministerium geng et differn verbi ga Sacrtum nonne legit est ministeriu geng omnibz Sacrtis nonne legit dissa aut eig explicat p ministeriu Secat et equales ptes ministrande ad finem finem quo pacto definiunt oia Composita artificialia.

Et sal Conclone Colligo 1. non recte sentire sentiam et alios hoc Sacrtum definientes esse absolutio hmoi penitentis facta certis signis cum debita intentione gerentis à sacerdote habente Jurisdictionem ex Institutione Chii efficaciter scientibz absolutionem à peccato contra quos Et Sta Sacrtm non est absolutio ga Compositum non Et una pars hoc Sacrtis videlicet ga multa pticula sunt superflua v. g. quod forma sit gesta à sacerdote Et Chii Et posti

m defficiere xpi forma non compositi ga ad xpi non pō ai totig declarand. dicit ad hoc ēn sacr̄ est ponere ptēs essentiales vt cum v. g. dicimus Ad naturale Dem̄ sacram explicat formam non p̄ordinē ad finem nāe nec ad suū totum quod non bene sit Philo.

Colligit 2do. Nec recte sentire totum m. q. dist. 14 q. 1 a. 1. q. vult sacrum hoc sig. ponere p̄ nāe et non p̄ aggregato ex nāa et forma qa cum sit opus artificiale supponit p̄ nāa connotando quatenus ē sub tali forma vt statua supponit p̄ligna lapidē &. Vult ergo hoc sacrum supponere p̄ actibus penitentiē vt connotant absolutionem scil. vt sumunt absolutionē quae doctrina mihi videt valde a veritate aliena.

Primo igitur falsum est quod sit opus artificiale et sacrum p̄ nāa supponere non p̄ illo supponit quod scit esse ex p̄bus p̄ suo statu omnia aut illa scit aliqd compositū et non ptēs sunt. Unde statua recte dici esse compositum et scire naam et formam ex huius ēn compositi analogia artes 2. phys. nuncupauit ptes vocē nāles. Ergo sicut compositum et non ptēs nisi indirecte 2. qa sacrum ei similiter ligna vidimus assignari actus penitentiē vt nāa et absolutio vt forma. quod diam facit S. Th. in q. 84 a. 1. ad 2. ergo sm Concilium sacrum scit. et supponit totum et non ptēs alios non assignaret ptes huius totius à Concil. et Confir. qa p̄ illa supponit sacrum de quo p̄ judicari vtpote et ita contritio nec satisfactio ē sacrum alios p̄ diceret Confessionem esse sacrum et non sacrale qđ falsum est. et qdem nullo pacto dicam̄ subesse formatum est totum non ēn lignum vt subest figure scamni est scamnum sed est lignum formatum et sic recte. Ergo non est totum vt p̄ statua sed statuatum.

Denig tm dictum ē nāam connotando formā siteligi olt esse nāam cognitam: do formam huius principii qa connotare nihil aliud ē qm scire at nāa connotata: do forma ē nāe et pars compositi sacri sed ē non totum. Unde S. Th. nominat sacrum scit cognitē ipsum aggregat. et dco sic a. 1. ad 2. ait nimirum huius sacri non esse totum sacrum sed sacri complementum. Ergo sm eos ptes non sunt sacrum sic dicit ad 2. sacrum dicit esse actus penitentiē et absolutionē Ergo non sunt partes sed totū.

Circa 2dam ptem difficultatis. Utrum sit vnus spūs vel numero. Rō dubij Prima ē quia non vnus spūs dicit ēn sunt varii ptes essentiales non p̄ esse vnus spūs sed in sacrō p̄ius sunt varii ptes essentiales qa nāe non est sensus eiusdem spūs interdum est contritio interdum attritio interdum ē confessio vnius interdum alterius peccati. Ergo non sunt sensus ptes essentiales eiusdem spūs.

2da quod non sit vnus numero. qa cū non sint vnius spūs multo minus sunt vnius numero

d. Interea

et cæterea ga ptes nitrse non possunt dare unitatem numericam nec una ps alteram secedere longo tpe ex una die hr confessio altero absentis ergo non unū s.

Notandum est cum quidam Vtri Sacrum primo fuit unus spūs sensu & unum in omnibus fuit individuum beat Pandex naam specificam hic unum ejus individua sunt solo numero distincta sicut naa una ps est una spēs idem en esse unū spēi & esse unam spēm spes aut una solū predicat de plurib⁹ differentib⁹ numero.

Conclusio Quarta. Hoc Sacrum & unum Petri ga alio⁹ non essent VI Sacrā scales. Probat 2. Nam a priori ga illa sunt unum spē in gne signi quæ unum spē representant non en plures magnes ad unū representandum alia ratione sunt unum representatiue nisi ga unum representant signum en sunt constituti ut esse signi sui cuius & signum ita dici esse tales vel tales spēi sed hoc Sacrum est in gne signi ga omne Sacrum est signum & unum tanti spēi representat unum esse & esse gne remissionis ergo. s.

Conclusio Quinta. Hoc Sacrum quilibet cuiq; nitegre administrat est unus minister Petri ga non alia ratione est unum spē nisi ga sēt una naa in suis individuis unde ergo si & unus spē ut dictū est deberet sēt una individua quæ sunt tantum sunt quando nitegre administratur hoc Sacrum

Petri 2. ratione à Christi Gailla sunt unum numero quæ non sunt diuisa nec & non sunt plura talia qualia sunt illa Vt 2. s. Ung Petri gne individuo isto & una sunt plures Petri & unus numero sed hoc Sacrum quodcunq; & signi non & hinc sunt plura numero Sacra ptes ga & una naa nitegre en sunt illis tribus ptibus & una forma quæ ptes potita naa ergo illud Compositū & unum numero en illis patet.

Hinc sequit ad argumenta in Contrarium licet sint varie ptes essentiales hi ptes esse unū in ratione totius 2. s. ut esse una statua spē & ratione illius partiales sunt diuerse de solum Quidditis patet. Ad 2m Quod sēt talem unitatem ga regnat illud tot rempe sane ga omnes Constituant signum unius rei & individuum si alia plura requ absurdum est aliqd dici unum morali & dici partes sint disparates longo tpe ga scitis & finita sint disparata ut possint representare rem cuius sunt signum.

Difficultas Secunda.

Q. Hoc Sacrum solum sit ad remittenda pœnam an & Culpā. Ga dicerunt quidam esse impietatem & remittenda peccata difficultas & unum remittantur quoad pœnam tantum an ergo etiam quoad culpam.

Prima sentā. est. asserens hoc sacrm. remittere tantum penam licet dicrepent de pena temporali et eterna. Sta Magr in 4 dis. 18. Alex 4 p. q. 21 mem. Bns S. bonau. Dis. 18. a. 2. q. 1. Gabr. dis. 14. q. 2. a. 2. et occam opus ipsum Maior dis 14. q. 2 Concl. 1. c. 2. Joan. Medi. Cod. de pnia Tract 2. q. 37. Ffi omnes ghant illo fundamento Qa ad hoc sacrm est necessaria Contritio que Compoñi debet absolutionem vt mea illius Contritio aut confessio et remissa culpam ergo non remittit culpa ab hoc sacrō qa remissio huiusmodi ejusq pnia debet vi absolutionis vt docet Trid. Sess. 14 cap 8. Cum ergo non possit fieri q absolutionem non potent fieri q hoc sacrm. vnde diant figuram huius rei fuisse datam a Xpō cum dixit Joan. 11. Suscitato puig Lazaro et postquam hanc Commisit Solvendi discipulis. ff.

Secunda sentā et comm q dicunt remitti culpam non solum penam ita dr. Th. in 4 dis. 18 ad dis. 22. q. 1. a. 1. quea. 4 Thom secundū et Scoty ibi q. 4 q. unā ad 3m sit tamen pro solutione

Conclusio Propria effā huius sacrti est remittere culpam seu peccata quoad culpam intelligendo de peccatis post Baptis. Prbō. Conclusio Qa certum est primum effm huius sacrti est reconciliationem hūi cum Deo vt patet Qa Trid. Cat. de reconciliatione aut hūi cum Deo contrit formalit vi remissionis culpe non reconciliatio est depositio odij deputam amicitiam recuperare ac proinde formalit contrit vi remissione offense et inimicie et non solum vi remissionis penā. Sequl. Prbō. 2. Qa Trid. Cit Can docuisset nos q Baptismi sacrm effm esse non Creationem omnia peccatorum consequentes remissionem ait ad hanc nonnullam non ita etiam q sacrm primū premisse ergo q pnia huius sacrti effectus d nonnullis iterata q remissionem peccatorum sicut Baptismi primum nonnullā et ipsa remissio peccatorum. Confirmā. Qa constat huiusmodi nonnullā Contistere vi hoc quod eam cates veteremeā Chim vidimus vt docet Gmil ibi q. 1 d. plus ad Gal. 5. ad Rom. 6. vidimus aut Chim d gram iustificantem et reconciliantem aegrere non est alia nisi Chim posumus vidimus ergo hūi nonnullā q hoc sacrm debet formalit esse remissa peccatorum. Prbō. 3ō. Qa Trid. sess. 6. Cap 14 huius tribuit gram iustificantem et remissionem peccatorum in Cap 8 post Baptis. ergo iustificatio ac proinde remissio peccati quoad culpam q pnia effm huius sacrti et deo a Con. et Ll. dr secunda post na refragari tabula Qa Chim dixerit hoc sacrm

Qt q Mud.

ter. ℔ illud capit. post baptismum possint ad pontificis comis peruenire.

Dicit Rbi non à Christo q̃a ille è offic ℔ proprig huig sacrti ad quem pert: ejusdē instituere. Ideo instituit primario ad remittendum peccatorum quoad culpā Prop. Rbi q̃stio 1.ª q.ª dem ad illum offic sacrtm instituendū è cuig solum pt mentio in ipsa Christi institutione hic ch sic non est offic primario q̃s non alig eni mendi aut pt remittendi peccatorq̃ quoad culpam cum ex dictis accipiat ℔ quorum remissis peccata non pt accipi remissio peccatorum ppie nisi accipia: tur ℔ remissione culpe q̃ peccatum ppie et nihil aliud est q̃ culpa non aut pena q̃a contegit ipsam rone peccati ergo ppie intelligi debet de remissione culpe. dicere aut non accipi peccata ppie est detorquere Scripturā in alienum sensum cui ille non est offic quod è valde inconueniens Rbi 2. Sacr. non. q. ad illum offic: Etiam est institutum primario sacrtm hoc quem ppie dicat ipsius forma constat ex ℔ formas sacrtorum determinari ipsorum dicatiues circa quas offic est forma huig sacrti dicat remissionem peccati quoad culpam nam si absolvet a pena di: cens absolvo te a pena et non a peccatis huius hic ch ℔ pena est peccati forme dicentes Recte SS. PP. Gelasius Chrisost. lib 3. de sacer. dicit esse discrimen inter sacerdotes nouæ et veteris legis quod illi solum poterant lepros purgare non qa non solum corporis sed etiam animæ sordes purgare. et hinc dicunt alij SS PP. quos citat Valent. hic disp. 7. punct. 1.º

Ex hac conclone colligit 1. ℔ hoc sacrtm remittit pœnam eternam Cum qa pœna eterna non debet huig nisi manente culpa non ex deberi pt amicus Dei huig proprij dignus ℔ divino conspectu et consequi indignus ut sit eternā carentiā eius faciem q̃ non maneat in culpa mortali è amicus Dei ergo sacrtm remitti tit culpam remittit necessario pœnam eternam quæ Trid. Sess. 6. cap. 14 docet ℔ hoc sacrtm sicut etiam ℔ Baptismum tollat tota culpa remittit pœnā eternā quæ etiam Cath è ut SS. PP. velint hoc sacrtm pœnitentiæ in articulo mortis nō debere denegari ne illi se exponant periculo eternæ damnationis Vt patet ex multis capit. quæ referuntur 26 q. 6.

Colligit 2.do tertio auctores sunt Scotus duo dicunt Sacerdotes solum operari esse remissa peccata quoad culpam non aut remittere quoad pœnam eternam Erro rant aut: ℔ ga Trid. definit Sess. 14 C. 6 Sacerdotes non solum declarare remissa esse peccata sed ministerio actu iudiciali sacrtm operari de remissione peccatorum.

scando ga apte nati sunt repugnare ei dicto nam si deg culpam remit-
it prius quam sacerdos absoluat vt declaret illam remissam hoc etiam ipso re-
mittit deg poenam aeternam hoc en vt dixi cessat eo ipso quod cessat culpa Ergo
non remittit a sacerdote poena aeterna vt ipsi volunt.

Oppo 3. gd dicendum sit de remissione temporali non en deg remitta totam
poenam temporalem ex congruo remittit culpa aut poena aeterna ga pt ge redi-
re in gratiam alicuius a quo hi exigatur aliqua temporalis poena vt fuse Scd.
loco cit. Ex his patet ad argneta 1me sentie 1° en dico non rego-
ri constitutionem. Et etiam si illa esset necessaria dico non remitti peccata nisi
hoc sacramentum huic re susceptum huic re voto. De illo aut facto Lazari nulla
est difficultas ga Chus vel non est locutus ipsis Aphis sed solum Iudeis ga red
etiam tepidorum gbare voluit ipsius resurrectionem vt patet vi Ioan. Ma[illegible]dolaty
in cap. Ioan. 11. vel certe si Aphis vt sacerdotibus dicendum est de non intelligen-
dum est de tota poena sed in quibusdam ex eis cum Scd mitterit Aug. vt ibidem au-
ctor refert.

Difficultas Tertia.

Hoc Sacramentum Lapsis post Bap. sit necessarium necessitate medij.

Primo hoc sacramentum solum esse necessarium lapsis post Bapt. ga in illa tanta
peccata est instituum hoc sacramentum remittenda. Quarino igitur sit ne necessitate
medij necessarium lapsis et consequi potuit ipsa Sacra institutionem facta a
Chro D. nam ante institutionem certum en non fuisse necessarium postmissis hunc finem
illo seri salutem ga non alia ratione est necessaria confessio peccatorum nisi ga
hoc sacramentum est necessarium non en en necessaria nisi vt pars sacri. huius deg
nidifferenter interdum examinabimus hanc difficultatem de hoc sacramento vt confessione
Quarire Prima Sententia est. Lapsis hoc sacramentum esse necessarium necessitate
medij ita scribit videlt Alex. 4 p. q 18 mem 3. a. 3. Bonau. D. 16. a. 1. q. 3. et
Hugo Victorin. Rom. 3. q. 2. de sacrib p. 14. cap. 1. q cuiusdam docent simul non in-
stituisse sacramentum confessionis sed tantum dedisse sacerdotibus potestatem curan-
di infirmos si ipsi ad medicos accederent rogarent non esse de necessitate medij
ga non tenent nisi hoc remedio infirmi uti, ga possunt curari contritione et
quam. Alex. q. 18. mem. 141. dicat confessionem esse necessariam tm non determinat
quomodo etiam cum Chi institutione ritus ex sacerdo[illegible] Eccles. Ethoni pt hoc sententia
ga illud sacramentum non est necessarium necessitate medij quia impio non indigeant

ad salutem

ad salutem sed lapsi post bapt non indigent bapto sic sacto ad salutem
ga ponunt sacram p contritionem ergo.

Secunda m sententia ē Scotica esse medium necessariū ad salutē ita S. Th. hic ē
Commentatores ē communiter scholastici in 4to dist. 16. Ad cuius solutionem.

Sciendum 2o aliqd necessariū esse ad salutem sacramentum ita ut so-
lum id necessariū necessitate precepti ad quod aliquis necessariū necessitate
medij sic non disputamus de necessitate bapti tm sed etiam de necessitate medij.

Conclusio prima Lapsis post baptismum hoc sacramentum est de necessitate medij
Prba hec ma ē efficax nonne ga aliud est necessarium necessitate medij sine cuius
effectu non pt esse salus sed sine effectu huius sacramenti lapsis post bap. non pt esse salus
ergo. Min Prba 2pte 1. ga ita docent definitiones ecclie fmd. Sess. 14 cap 1. statuit
confessionem esse necessariam ad remissionem peccatorum et post ipsum definit
sixtus 4 Contra Lutherum de forma ni Viennens. quando agitur de lapsis
Ult. 7 adiecerit verbis confessio eadem prius indicata ē in Con. Constant Sess 8.
et 15 Contra Joan Wiclif Ergo sine huius sacramenti effectu non pt esse salus nempe remissio
peccatorum post baptismum Jun ga lapsi post baptismum nisi resipiscerent non possunt
esse salutem aut non pt intelligi nisi effectu huius sacramenti non pt ipsis dare
gratiā remittendis peccatis sicut ante baptismum non pt gratificari sine bap. ē ideo
ait Trid. Sess 14 cap 2. ni sine eis hoc sacramentum lapsis ita esse necessarium ad salutem
sicut est necessarius baptismus renatis gratiam ostendo ni pt esse nisi ga effectus
primi ē necessarius ad salutem post baptismum sicut ante bap. erat necessarius effectus baptismi.

Difficultas Quarta

Quomodo necessitas efficaciter probari possit ex illis prbis joan 20 quorum remiserit peccata &c.

Hoc difficultatem sed maximum pondus in hac ma non solum ab graues controversias inter catholicos de etiam ga in illa stabilienda est certitudo dogmatum
in quibus tanquam fundata tota necessitas huius sacramenti et confessionis ~~sacramentalem~~
sacramentalem vt non videtur difficultas tota posita in illo ga a Catholicis efficaciter ex
illis probi necessitas huius sacramenti certe debent Catholici necessariam aliquam con-
sequentiam (etiam cum ex illis expressam necessitatem Catholici non pt aut Catholicus
necessariam consequi ga non valet huiusmodi argumentum data est potestas sacerdotibus
horum dimittendi ac detinendi peccata post bapt. ergo fideles lapsi post bapt:

rium teneatur. Confiteri sacerdotibus sua peccata vt ab illis sciant remissionem peccatorum &c. ratiam sequella non videt valere ex hoc sacramento reduca: & ad formam Syllog. nitebatur primo principaliter dicendum est quod sacerdotibus debet. Sed data sacerdotibus potestate à Christo circa peccata fidelium lapsorum nihil lapsi tenentur accipere a sacerdotibus hoc sacramentum. Ex illa potestate data à Christo fideles tenentur accipere hoc sacramentum Consequentia non bene deducit. Quia licet Syllogizando concedat quod habent ecclesiastica potestatem sacerdotes circa peccata venialia et tamen fideles non tenentur a sacerdotibus hoc sacramentum accipere quod illam absolutionem ergo pariter &c. 2° Quia media bene potestatem curandi infirmitates non tamen hoc ipso tenentur medicis curari ab infirmitate ergo peccatores quia sunt infirmi apud Deum dicentium cum sciant quorum remedium nempe Confessionem possunt huic ope sacerdotum curari ab infirmitate et Consequens non teneri ad illos accedere. Dicitur Quia sacerdotes possunt dici habere potestatem circa peccata etiam si nullus teneatur confiteri peccata vt b. q. sanet. Sicut Lex Quamquam peccarunt tabi vel tali peccato vt absolvatur vel ligatus vt patet in multis Edictis suis. nec videt dispare quod dicunt plerique nimirum sacerdotes esse constitutos a Christo Iudices ad quos tribunal cui deferri debent. non dispari ratione licet certum sit ipsos hinc constitutos esse iudices non tamen hoc ex illis ipsis efficaciter deducat. Quia non omnis potestatem habens remittendi aliquod debitum hoc ipso debet esse iudex illius. 2. ergo sint iudices non tamen ex hoc debet necessario si fideles peccata esse necessario iudicanda. Quia possent dici esse iudices eorum quos voluerint ab illis iudicari sicut sunt etiam iudices circa venialia. Quamvis.

Prima sententia negat ex illis ipsis colligi necessitatem confitendi et sacerdotem hinc aliunde dari necessitatem ita apte secutus in 4 dist. 16. q. 1. §. breviter dicit et Gabr. 16. q. 1. a. 1. Medi. de prima tract. de confi. q. a. In qua tri sententia sunt duo modi dicendi alii enim dicunt dari necessitatem non ex sola traditione et Constitutione Ecclesiae hinc vltro sequitur vt Scotus et Gabr. alii vero dicunt quia constitutione et traditione Ecclesiae &c. SS. PP. Hyeronimi Christostomi aliorumque Medi.

Fundamentum horum non obligat vide ex quibus ipsis est. Quia non negant sacerdotes esse iudices peccatorum ergo illis tenentur fideles peccata confiteri. 5°. vt dicit Scotus et Gabr. Quia recte salvari videtur ipsa Ioan. 20. vt dicat sacerdotes non esse constitutos iudices necessarios respectu omnium sed solum respectu eorum quos subjicere volunt eorum potestati. Confirmat vterius quia si confessi-

rij sint et sui

vij sviet ꝺ sciant ꝑlatꝯ remittere ꝑccata omnes ex hoc non sequꝫ ꝑcca-
toꝝ teneri aperire sua ꝑccata sm̃ignib⁹ ergo pariter non sequꝫ quod omnes
teneant͂ Sacerdotem adire ex hoc quod sciat ꝑlatꝯ dimittere ꝺi ꝑccata.
2° vr ait Medina. Qa si illis ꝓmic. Joan. Sabet hoc vt Sacerdotes audita cau-
sa ꝑccatoꝝ absoluant quod factum deus ratum ꝑfr Sabituꝝ si calo hoc aut
totum saluum ꝑt etiam si ꝑccata non sit obligatꝝ sua ꝑccata confiteri vt vᵗ
ꝺ ordinarij confitetur Viranus q̃ iudicare debeat causas subditoꝝ et ꝓnit-
tat se ratum Sabiturum eis sentam ex hoc non sequꝫ subditos teneri sua ꝑ
illi subijcere qa ꝓsent aliter suas lites ꝺcinere. Imo ait Med. etiam
fideles tenerent Sacerdotibꝫ sua ꝑccata confiteri non tñ simic ꝑt vt singula debe-
ant confiteri qa sctus ꝑhet si ꝑccatoreꝫ ic esse confitetur. vt ꝺt ꝺ ꝑccatis ve-
rialibꝫ licet ita. Dey ob authoritatem ꝺ ꝑccatis venialibꝫ remittit ea ꝑccata.
Secunda senta ꝑt affirmantiũ Colligꝫ en illis ꝓbꝫ efficaciter vta Ricc.
ꝺis. 17. q. 1. a. 2. qm sequꝫ et magis explicat Sotus ꝺis. 18. q. 1. a. 1. idem ꝺcit
Pinel. ni q ꝺis. 17 q. 3. et alij recentiores. Pro quo ꝑt.
Conclusio Sacrum Pñia seu Confessionis ꝑhe necessariũ ad salutem ꝑt ex:
Caetan ꝓbꝫ ex ꝓdictis ꝓbꝫ. In declaranda hac conclõe maxima ẽ ꝺficultas.
Primo cũ Ricar. et Sotꝫ Sciant qaea ex quod Pñia constituit ꝑlatꝯ sciatꝯ
potestem ordinariam sup ꝑccata fidelium eos ciam facit Judices ordinarios ꝺ ne-
cessarios enim ꝑccatoꝝ illis ex commissa ꝑt cura animaꝝ et consequꝫ tenẽtur
fideles lapsi ad hoc Sacrum sup ꝑcipendum. Sciat sotus esse iudices ordinarios
q̃ illi sunt Judices ordinarij q̃ habet potestatem a ꝓncipe non aut sunt Judi-
ces ex ꝺclarone et conventione ꝓbꝫ sicut sunt iudices arbitri. Sed ꝺ ꝓbꝫ ꝺat
potestas a ꝓncipe ergo sunt ordinarij ex hoc sotus respondit Scotus quod di-
xerit esse iudices arbitros cum tñ sciant ꝑlatꝯ a ꝓncipe. Quod aut sint
iudices necessarij sciant qa sic ipso quod ꝺ iudex ordinarij ꝑt vim coercendi
sic ex potores et alij iudices sunt necessarij quos ꝓncipes velle esse necessarios
nimis ꝑ ad causas iudicandas nulli ex aut scicar. ẽ mej videri qm ego non tenear a-
divre ni meis causis ergo. Denij ex hoc ꝓbat fideles teneri ad confessionem Sacerdo-
qa alij frustra sunt constituti iudices necessarij si ad illorum judicium fideles nõ teneant
quis ex facto iudicabunt fideles si illi ad illorum posunt non accedere iudicium
Sed hæc non sunt ꝓbat Ex supponit. Ꝓbꝫ ꝺ Sacerdotes esse ꝑfos Judices ad quꝫ Christa pre-

cata cia quod sit esset ybandum 2° cr cham si essent Judices ess debberent ybare esse necessarios non omnis en ordinarie q̃ necessarie vt habet vi Coercham ꝑt a mma pe Constitui iudex ordinarie q̃ velint subditi se subijcere vt dicebat Scot. neg er hoc vere impugnat Scoty non en asserit ipse esse iudices arbitros Qa cum Sanct a Xpo ꝑtem dat iudicare ꝑ debita Caab ꝑ ipsorum voluntē in hoc en Sanct dixit eos posse dici arbitrarios Neg cham ignorabat Scoty sacerdotes a Xpo sere potestatem. Probat 2da Serran.

Qa dat ꝑ testors sacerdotib⁹ dimittendi et retinendi peccata ergo possunt judicium remittere et quedam retinere hoc aut non possunt facere nisi illis omnia peccata manifestentur ergo tenent sua peccata manifestare sacerdotibus.

Sed neg hec rō efficax est qa licet possint quedā remittere q̃dam retinere non tñ ꝓb hoc sibi videre ꝑ iudicium alias vt impugnat argueta Sūe Sentt.

Probat 3. Juanig. Et S. en Antonio Sūd Sess 14 cap 5. Th dicit Concil. Cum ascensurum ex hoc mundo ad Patrē reliquit sua sacerdotes suos ꝓpos vicarios ꝓbides et judices ad quos omnia peccata mortalia deferant ut ꝑ potestate clavis quorum quorum sententiis vel remissionis peccatorū pronunciant sententiā retentionis vel remissionis peccatorū imponat ex hoc ergo ministerium judicium hoc mandatum cui non posse exercere Concil ergo tenet ex ꝓbis illis Joan. 20 declarat manifeste necessitem huius sacrī Concil en ex co qd Xpus reliquit sacerdotib⁹ sue potestatem circa peccata colligit esse debere iudicē audita cui sententiam

Sed hec rō non efficaciter Probat nitent. Nam S. mīd Concil ibi nisi dē definiendo absente Xpum religiose sacerdotes vt judices ꝑ. Ergo en Con. non ꝓbt posse nisi efficaciter ex ꝓbis Joan. esse necessariam omiam. 2do qr cham Concilium inferret ex illis judicio ꝓbis necessitem non seq̃ tñ ex illis ꝓbam necessitem sacramenti posset en dicere Scoty non nisi ex illis ꝓbis posse sed posita Xpum tradidisse Eccle ministerium Omisse ergo ceteris ad Xpum nram Endeavor

Notandum 1° S. nos in posterū non contendere vtrum ex illis ꝓbis Joan. ab Xpo tradita Eccle definire et Eccle ministerium efficaciter deducat necessitatē Confessionis ad en ad eo certum est vt non possit ullo facto negotio a Catholico Constat en ex Sūd Sess. 14 illa ꝓba Joan. sta esse accepta a Eccle ab universa Eccla vt ex illis necessitem huius sacrī nisi Quinto absenciant Est ergo nunc Xpum en illis ꝓbis posse Eccle abstrahendo ab Eccle Xpi confessu colligi necessitē sacrī Penie.

Notandum 2. Ex illis verbis efficaciter ꝓbari necessitē huius sacrī nihil aliud esse nisi ex.

quid esse nisi ex illis vt ex certo fonte posse efficacem confessionem deduci. qua operante huiusmodi necessitas sit ex efficaciter phanti aliqui ex aliquo vt patet ex ductione nulla est efficax concto deduci. et ex aliquo principio nisi vt illo concluso omnes ex conclusionibus contenti in illis principijs. Id tamen Dupla. 2°. ita vt contineantur tanqm in principio ex quo physice necessario deducantur vt ens de omne malum sensibile ergo potuit esse visibile. Sed tamen vt non physice quidem et necessario sed vt phabile vt aequaleat ijs. conclusionibus necessarie vt sit omnes morales conclusiones que iudicio prudentum confectur vere aliquo modo expressas. qd nimis pensabit omnibus prudentibus iudicijs similibus aperientur. propositum non videtur phabile licet non sit necessitas et evidentia ostensiua in huiusmodi principijs vt v.g. cum videmus aliquem ex necessitate interficere nisi tamen quam secamus paulo ante manifeste latronem cum agnoscimus ex mento gladio aut femineis ab illo latrone illum interficiendum esse cum ergo ni conclusione dicimus ex illis phabiliter efficaciter phanti necessitatem confitendi hoc sacrum a fidelibus lapsis non intelligimus 2° modo qa ponere quae ex illis phabiliter possunt confirmari sent omnino necessitatem physicam vt patet ex omnibus 1° sententia et rone dubit. ex quis constare potest argumenti supra positum. Dicat non est data sacerdotibus potestas remittendi aut retinendi fidelium peccata nisi ipsi eruntur obligentur ad suscipiendum hoc sacrum non esse simpliciter necessariam ni conclusione ergo affirmans phanti efficaciter necessitatem sacramenti nec modo ita nimis vt pensabit omnibus prudentum iudicio non sit phabile oppositum quod satis evidenter argumentum constet ni de ejs que colligunt ex scripturarum phibi passi qa maxime dum nitebatur huiusmodi Concilium sensum et prudentum iudicium vt de facto dixerunt ab omnibus esse intellecta verborum illa pan. 20 de necessitate confessionis.

Phbr 2° Concto hac unica rone qm iudicat Trid. sess. 14 c. 5 et nos in rone dubitandi qa quidem Christus dedit sacerdotibus potestatem dimittendi et detinendi peccata eos constituit iudices necessarios vt ad eorum tribunal oia peccata deferrentur aut hoc dicat non pt esse nisi sacrum prius sit fidelibus necessarium ad remissionem peccatorum ergo est necessarium. Non sec Phbr. qa sint iudices necessarij ad quos deferant oia peccata vt ab eis sentia ferat ergo omnes tenentur ad obtinendam absolutionem confiteri hoc aut 1° dicit esse sacrum vera ergo est ni phone toti huius argumenti. Phbr aut 1°. Quos cos fecerit iudices peccatorum

tonum, nam illa tenta potestas non erat esse regula nisi de discreto sa:
cerdotis arbitrio vt minimum cuilibet prudenter dehneat vel remittat et
nec Xpus promisisse videt donum insufflationis qua accipient Spum S. insufflauit
eis et dixit accipite Spum S. non sit aut ops discretum ac prudens iudicium
circa aliquem nisi plene cognoscat status illius et causam qa prudentia est ap
titudo cognitionis cognitio plene obiectis et circumstantijs vt docent expsse Arist
6 Ethic. cap. lege Sacerdos habet non dimittat vel non detineat peccata nisi tm qua
videat q nimirum ordo prudenter iudicare de peccatis penitentis.
Conclusio 2ª. Qa non est verisimile q Spus dedisse sanctis potestatem sacerdotibus mi
ni tantum et spiritales effectus penit antiq ego sacerdos tm plene debet causa
penitentis ministeriale cognoscere qui non potest alteri de aliquo circumstat obesse
vel et non plene ministeriale de quod aut dicunt esse iudices necessarij
Xpti. l. qa alioq nulla data fuisset potestas sacerdotibus in ipsos fideles exercen:
da qa in ipsorum fidelium arbitrio positum esset huic vel illa obligare se submittere
sacerdotum potestati ps certi cum fideles possint sine remissionem peccatorum
p contritionem eamq variis modis impetrare hoc aut dicere e derogare pote:
stati sacerdotali qua absolute data e sacerdotibus et no cum ista limitone si fi:
deles voluerint nec in paucissimi faciunt ps nec credidit maxima qa communit
nes enpuntur in suis peccatis manifestandis.
Prob. 2ª. Qa ex ipso quod aliqs princeps in sua curia constituit iudicem ab
solute et sine limitone illum constituit iudicem necessarium ad cuius tribunal cau
sa defem debeant vt eius sententia eliminari e ex iudex vt ait Arist Ethic. l. 4
vis quoddam animatum ita vt ad iudicem tangat ac ipsum vis facti ducant
hnes tenentur subesse legitur 6 q hnes tangit iudicem multo iudicio dant
si suis controversijs ita in eodem iudicij subesse tenent tangit vita lege iudicali
Judicium iudicis debet esse vita lex qa iudicia 6 vt iudicis actus p prig e vt docet
S. Th. 2ª 2ª q. 60. a. 1. vt iudicet. Iudicis aut nil aliud e esse Arist 3. Ethic
Cap. 6. nisi vivere et vivere iudicatio ergo ois iudex absolute constitutus e iudex
necessarius cuius iudicio hnes subesse debent cum ergo Xpus sit huiusmodi constitutus iu
dices a Xpo ministrandis fidelium peccata debent esse necessarij iudices ad
quos omnia peccata deferant vt p potestate tradita sententiam dicant.
Ex Dicis Collig. aut arrel 2ª sententia recte galen sensisse in eo quod dicunt eos
illud p Xpo Joan.

Ultra ꝓbata Joan. 20 Colligi necessitem facere insufficientes tñ in ghasse et sine vlla dispositione de necessitate consequentia nō ꝓbatum est.

Colligi secundo recte SS. DD. et Gnetha ex Judicio ꝓnō assumpsse necessitek conf: fessionis de qby nra ga Judicta ꝓba non possunt intelligi dato et non S. Aug. lib. 6 Bon Tg dicit ys q̄ nam aiam peccatis maculatam priam esse agendam qualis agit in Ecte. ne sine causa rugt dictum sit quicunq; ligauerit sup terram &c.

Colligi 3. Unum vō dicatur a gnō Theologis omnes Consentit Suar. dis 17 q. 12 nu. 21. maximum tame necessitem Colligi potius ex actu retinendi qm remittendi ex quod potentia retinendi simpliciter esset si non esset obligatio ex pte fidelium quod nō non videt posse ga ꝓbatum e Colligi esse potestate vbiq; ex quod sacerdotes deant illam exercere vt iudices prudenti peccatorum examine nec magis esse simpliciter potestas retinendi qm remittendi si fideles non tenerent confiteri qa necessario: bent remittere nisi audita causa vt dictum est. Unde Ad Fundata Boni.

Et ad ea que sunt posita in forma Dubitandi Concedo cum illo debere Colligi ꝑ necessariam consequam modo explicato Unde dico bonum esse syllogizare sed non bene. Nam aut mi probationem huc disparem esse notam de peccatis venialibus &c. missa disparitate qm tradit Suar. vbi supra mihi videt ea esse qa peccat venia: le ut ait S. Th. 3ª 2æ q. 88 a. 1 ad 1. non est simpliciter peccat nec simpliciter habet rationem offensæ Dei Solum tñ qd minus obligatoria Culpa qm habet et hoc non impediunt simpliciter peccata consecutionem salutis et hoc sicut in humanis nō est necesse in omnibus causis ad iudicem recurrere etiam si contra leges fiunt sed tam ut ait Aules 2. Libr. et S. Th. 3ª 2æ q. 46 a. 3. minima quasi nihil comparata ita in his levibus criminibus voluit Christus obligare fideles ~~ut sacerdotes~~ ~~sed tamen illos constituit iudices peccatorum~~ &c hoc sacerdotis ascribi cum multa alia sacerdotis sine etiam peccatorum venialium remedia sine tñ non seq̄ eos non teneri ad mortalia qa de his gravibus causis contra legem voluit Christus subjicere fideles sacerdotum Judicio qa simpliciter constituit illos iudices peccatorum qm de necessariis vt etiam accedit in iudicijs tenebamur ad quos liberaliter teneamur accedere in gravioribus causis DICES.

Si fideles non tenent confiteri peccata venialia ergo non possunt abillis absolvi a sacerdotibus qa non subjicerent potestati illorum Sed negat sequelam nam si potestas dimittendi peccata data est hoc ipso data etiam dimittendi venialia quod sint

miarii nomenti nam vi potestate Joñ includi nón non contra nam ei data ẽ
potestas remittendi mortale hoc ipse dicta est remittendi veniale quam valet
óo leuiter. maó vt dictum est ẽ ideo Venialia sunt maó sufficiens nó tñ necessaria.
Notandum tamen est. presentem difficultem solum esse de illo loc. sour 20 m
quo dicimus non colligi necessitatem confessionis venialium nam quod sit valde
vtile illa confiteri nemo dubitat V. pro alio data sit potestas remittendi venialia
ẽ sapiendi confessionem ille num nihil vi sc. ea.
Ad 2dam. Quó hoc verissimum teneri vt à medicis curent sapto Chus vt dictum é
nõe possunt aliq modo curari nisi p hoc sacrum hoc quo nec contritio remittit peccat?
Ad 3ñ dico sacerdotes non hoc potestatem nisi vt prudentes iudices examinata cáa
ẽ ideo non possunt absoluere q illas vt dict vt dict argument ga non esset au dita cáa
ac cetera que tanguñ ibi sic esse constitutos iudices necessarios quidq omnes teneri ef.
Ad Sndum. Sma sentia quomodo sequat illa consequentia pater ex dictis Ad corpi:
nonem. Non non esse necessarium hoc tñ sacerdotibus confiteri sed ab eis ex illis rati:
co omnes fideles confiteri teneri peccata alicui illoz nó est ergo par vtq vi nó clapu.
Ad 2dum Secundo Quó ad Vicarium illum ocs teneri si Epus discederet anno illi
reliquit simpte patem omnis iudicij hic cñ de iure ordinario deferri debet Epi sapot
nolle causas iudicare immediate nisi ex aliqua dispensatione et priuilegio qui hic
nullam hñ remanet appellationem Quó ergo absens in Colum reliqt sacerdotes
vt suos vicarios apud quos voluit esse omnem Judicij potestatem tñ absuti et
hic appellationi ac ius dixit quorum veniebat. p. Ergo sacerdotes illi sunt
iudices ordinarij quos iure ordinario tenemur adire in peccatis et ideo nullj
ẽ ni sacerdotes remittunt immediate aut appellatio ad Chum hic peccatum eius pri:
uilegio ẽ dispensatione alioq non esset prum quod dixing ad S. Aug. quia cum
allegauerit sanct chm Collegisse à Xpo extorno datam esse Chó omnem potes:
statem vbi vt pater nemine iudices nisi p Chum. Mat vlt data ẽ mihi omnis po
testas et Joan. 5. pater non iudicat quenq sed f. Cum ergo Chus dederit sacer:
dotibus amplissimam illam potestatem vbi voluit à sacerdotibus omnes peccatores pri:
dere vt omnia sentia circa illos sit firma et stabilis in cels.
Dices Saltem non esse necesse adire vicarium quia qs omino vellet Epum adire
ga ille accessus non ꝑt negari ergo eam peccatores possunt adire Chum relicto sa
cerdotibus Sed. Nos tenetur esse de vicario absente Epo quo posito necesse ef.

à vicario iudicari

a vicario vidicari. & ideo hinc vicarij habent potestatem Quadriam viriminum
q̃ cognoscant si comparent q̃ princeps seu Epūs illi deleg̃ant omnem suam
potestatem dicūt (nō absente vi Coh̄m sacerdotes sent sui vicarii ad vidicandi
omnem Caam peccatorum et omnes tenentur ad illos ire confitendē nam si Chūs in
Celo vellet misericorditer remittere peccata non dependeat a sacerdotibus nix ulla esset
potestas illis relicta vt dixing Quare recte SS. Ph. olum Chm non vidicare
re quenq̃ nisi dependeat a sacerdotibus hic S. Bernar. Sermone 6. de Aglis. Petro et
Paulo qd potentia magna plena q claues Celi tam singulari accepit vt precederet sen-
tentia Petri sentām Celi hic dicūt Julian. Papa. Epta 2. docet peccatores in ba-
ptismo lapsecros nisi sacerdotum auctoritate illis subuenerit pueri.

Difficultas vltima.

Vtrum necessarium sit necessitate medij vel in re vel in voto Et vtrum votum debeat esse explicitum.

In hijs multis de gbus auctores nox etandi. Breuiter Dico Communem
Sentam esse hoc sacrum necessarium esse vel re ipsa vel in voto vita vt ipsa suscipi
debeat gradu sionis vt operante gratia recepto, deinde in voto suffragetur. Et ita Comiter recentiores
ita Soto in 4 dist. 14 q. 1. a. 2. Valent. Gis. 7 q. 1. pun. 6. Suar. Ch. 17. Rect. 3. Vide
Con. Trid. sess. 6. Cap. 14 et sess. 14 Cap. 4.

Rao aut a Trionesp. qa si tantum sacrum est necessariū ad salutē necessitate medij
in re, q̃ illud debeat esse actuale q necessario ad salutē sed q hoc sacrum tunc re suscepti
hinc voto debeat esse necessario ad salutem nempe remissio peccatorum in his q lapsi
sunt post Baptismum debet sacrū re suscipiendo quando fieri pt non dubium di
crimen en q illud debere sues reconciliari Deo Quod aut interdum sufficeat in voto
dicat qa in beat effectam contritionem de omnibus suis peccatis cum desiderio pe
bere hoc sacrum hinc certum est iustificari ergo tunc habito hoc sacrum in voto nam
in effecta contritione includit votum suig sacramenti. Et hic patet hoc sacrum
recte dici esse necessarium ad salutem et Baptismum cor docere Trid. sess 14 cap. 2 et 3.
Ph. documenta quę circa hoc valent. Rao est qa dicūt Baptismū necessariū necessitate medij
vel in re vel in voto Trid. sess. 6. Cap. 4.

Jō tm est difficultas Vtrum hoc votum implicit vel explicit eē debeat de quo auth. cit.
Breuiter Dico sahē esse votum implicitum Hoc cuig intelligā Notandum est.
Votum sancti apūd vet nihil aliud esse nisi ipsig desiderium vel voluntatem hoc vel aliqd

dñi esse ñ voto grdo nimis est aliqua voluntas circa illud ꝑ aut suigmodi voluntas sacri esse dupla S. Th. hic expsse elicitus actus qui vehmig sacrum voto ñ non sit expssus sed solum implicite et virtute contineatur ñ aliquo alio ñ: aut in illo ex qua deduci necessario ꝑt haut conclones implicite continent ñ ñ: ii principijs sic cñ vsq; voluntas seruandi baptismum contineꝫ ñ ea rōnē qua ꝯs vult observare ꝑcepta sic ergo ñ ꝯsentio voluntas confitendi et votum suscipiendi hic sacrum continet ñ voluntē ipsa confessionis qua ꝯs dolet de peccatis cōmissis contra Deum et non vult illum offendere ea hac cñ voluntē necessario inest: tur ipsum velle suscipe hoc sacrum saltem duo tpe quod obligat ꝑcepta non ꝑt cñ illud omittere nisi Deum offendat. Dicendū ergo hoc votum esse habitu implicitum hoc tito mō et ꝓbō ex Ind. Sc. 14 l. 4. Sicut Confessionem Confessarius non dicit non tñ sine huius sacramenti voto quod inest in illa includi ergo ea quā sufficiens opponendum ad probandū habitū esse votum huius sacri inclusum in Confessione ñ Confessarius aut votum sacramenti non includi nisi implicite qa explicat opera actus per quos habitualiter includitur in Confessione et consequēs in illa non includi. Ad eā Conclusionē dicit Sup. deficere Confessionem dicit esse dolorem et detestationē de peccato commisso cum ꝓposito non peccandi de cetero et ñ ibi provisū ponit de voto explicito sacri Bñ.

Sed obijcit 1. Qa sequeretur non esse necessariū votum implicitū quia eadem est nunc Confessio quod erat ante sacrum. Et ante sacrum non continebat votum implicitum huius sacri. Ergo. Ito qa votum baptismi requirit explicite hic Dt. 6. q. 68. a. 12. dicens requisitum voluntate ad baptismum ut ñ non ꝓsit saluari. Ita ꝓ illa requiritur ꝓ facto ergo idem requirit ad sacrum ꝓ votum ꝓ par rō. Denig qa si sacrum esset votum implicitum huius sacri ergo aquatus se teneret ad suscipiendū haut votum observandi cetera ꝓcepta suigmodi cū votum includi in Confessione sicut non debuerat dici magis necessario necessitate medij ñ voto qm cetera ꝓcepta. Ito ñ ad sanctū saltem obligaret ñ non mutata nata Confessionis hoc ipso quod obligat huius sacri ꝓcepta votum illius est in Confessione implicite qa hoc votum posito ꝓcepto non distinguit ab ipsa Confessione sicut nec cetera vota implicita. Ad 1dum Omissa distinctione Sotti in 4 dist. 14. q. 1. Ly non in Baptismo est necessariū votum explicite ꝓpter deum rationem qm dicimus de prima virtute L. Th. dicit Confessionem qualitercumq; voluntarie implicite reputari ꝓ facto hunc cū hoc votum implicitum sit illum offendere neque remittat peccatum

peccatorum seu iustificationem ga Sacrm̃ Sacerdotum re suscepti cõ voto saltẽ implicito

Ad 3m negat Consequã ga sacrm̃ illud seminale Gratiæ sacrm̃ quod recipit in ipsa Contritione non est ad suscipiendum aliqm effm̃ grãe q̃ necessarium sit ad Salutem nempe iustificationem quem effm̃ faceret ipsa observatio sacrm̃ de re ipsa esset non tantum in voto sicut Eucharistia effm̃ necessarius ad salutem q̃ esset Sacrm̃ prius in re ipsa suscipiendum debet Sem Eucharistiæ Sacrm̃ Pœnitentiæ ga nimirũ iustificatio quæ esset si peccator susciperet re ipsa Sacrm̃ est p Contritionem etiam concomitante ipsi Sacramento voto quo nimirũ non sit adhibere Sacrm̃ vt patet ex Trid. Sess 14 Cap dicit ex ipsam receptionem quæ interdum contingit absq̃ hoc Sacrm̃ suspicat non esse adhibendum Contritionem sine Sacrm̃ voto quod in illa includit Iuste ergo Concilium huius Sacrm̃ Concurrere vt necessarium ad salutem nempe ad iustificationem quæ per realem susceptionem huius Sacramenti quod aliter spectat in Cæteris Sacramentis non supplent talem effm̃ patet ga quando observant Cætera præcepta quæ solum sunt de necessitate præcepti non producunt re ipsa effm̃ necessarium ad Salutem ga etiã possent non observari sine peccato ex ignorantia inuincibili Est ergo potior ratio cur hoc Sacrm̃ dicat de necessitate medij si voto quam Cætera præcepta ga eius effm̃ est necessarius ad Salutem non vero aliorum præceptorum Satis ergo est esse Sacrm̃ implicite in ipsa Contritione. Quod confirmo vltertus ga Contritio præcedat semp̃ fuit sufficiens dispositio vt infra patebit at non est vnica illi sublata p̃ institutionem Sacrm̃ non ex alia causa Constat hoc primi ergo non est necesse vt sit p̃ se ipsum explicitum Sacrm̃ ga prius non erat p̃ de ex gesum in magnitudine doloris de suis peccatis et amoris erga Deum occupet magistratus ad Martyrium etiam dum nihil Cogitat de Confessione ga dicet hunc non asseq̃ fructum Iustificationis et tũ hunc non p̃t bene operari explicite Confessionis proximum ex illud tunc ni fit agitare de illa.

Hic potest obijci Contra dicta de necessitate Sacrm̃ id quod fecit Nazarius Patriarcha Constantinopolitanus qui successit proximo S. Chrisostomo hic ex Videt absolutis vsum Sacrm̃ Confessionis et satisfactionem in deputat amonisse ab offensa Dei Confitentem Si Chrisostomus vide dem hom. 2 in ps. 10 et hom. 4 de Lazaro. et l. de prima dicat apte peccata non esse confitenda Soli Deo hoc aut non fuisset factum aut dicendum sit sanctissimum Episcopum putasse necessarium et de iure Divino.

Ad hoc argum. dant duo eximij Cardinales Baron. Tom. 1. annalium circa annum Christi 116 et Bellar. 3 de prima Cap. 14 alij Contra quod Rectangulum non fuisset Confessi-

hanc iuxta tatarem sacerdotalem. Sed quidam confessionem publicam quae a plebibus fieri solita erat ob gravissima scelera secretum ab ijs q à fide inter tormenta defecissent nec amplius ad id deputatum poenitentiarium huiusce gravissima. Unde Ambr. dicit S. Christ. lib. Dei. Confitendum non tibi est adhibendum solum mihi tendit concludere hac publicam confessionem quae fiebat post sacerdotalem de quo plura citat. author. Tandem hic claim Quaeri posset Utrum hoc sacramentum necessitas medij ordinis ex necessitate praecepti quidam ex affirmant sane necessitate non ex necessitate praecepti quia nihil praecipiebat Christus hoc sacramentum non esset necessarium medium ad salutem quia potuisset hujusmodi ministerialis gloria Constituerem qd mihi pro quo videt Vid. Valen. Tom. 3. q. 1. 6. punc.

QUAESTIUNCULA ULTIMA.

De quibusdam pertinentibus Proprietatibus.

In a. 9. probat S. Th. primam viteriorem debere esse continuam non quidem actu quia esse non potuit sed habitualiter quia nunquam aliud facere debemus contrarium primae pugnat habitus ipsius tollat. In a. 8. Probat primam viteriorem quae est dolor de peccatis commissis debere durare usq ad finem vitae quia homini debet displicere quod peccavit. In a. 10 probat primam esse reiterabilem quotiens quis peccat et omnia haec dicta in Text. Notanda è 1ª ad 5m ubi interpretatur Johannem Apostolum ad Gabaeos ubi certis non possibile esse eos q semel illuminati et gustaverunt reuscari ad primam quod intelligendum esse dicit de reuscitatione ad primam q iteratum Baptismum pro q iteratam primam. Hic posset disputari Qd nam sit res et sacramentum primae de qua re S. Th. a. 11. Cajet. ibid. Ferar. q Contra Gentes. Cap. 72 Scotus in 4 dist. 14 q. 1. a. 1. Durand. dist. 18 sect. 1. dubitat q dicunt esse primam viteriorem quod quidem magnam sed difficultatem seu non est opportunum eam examinare. Sotus q dicta difficult. de hac q.

QUAESTIO SECUNDA.

De Virtute Poenitentiae.

Occasione sacramenti primae agit S. Th. de virtute primae quam cum dicat virtutis huius q le sacramento et virtute non sequat sacramentum primae esse virtutem ex sensu efficaci primae quidem non est virtus sed sequatur sacramentum ut aliquam hujus pte esse virtutem hoc colligi ex a. 1. hic ad 1m dicendum ergo è dicere de sacramento primae hujus q è virtus ac de aliqua pte primae vtc virtutis. Ingerit S. Th. in Primitiis Ubi a. 1. Essam primae in arg. q ait de habitu in 5 de anima in 6. disputat comparando primam ad alias virtutes.

QUAESTIO.

QVÆSTIVNCVLA PRIMVM.

Vtrum pœnitentia sit virtus specialis

S. Th. Art. 1. q. 1. primam vel esse virtutem vel actum virtutis ꝙ̃ hoc ꝙ̃ pœ reducit ad formam legis. ille dolor voluntatis liber ꝙ̃ procedit à recta ratione est actus vel habitus virtutis iuxta definitionem virtutis ab Aristo 2 Ethic. cap. 2. & 6. Sed pœnitentia est huiusmodi quod ipse possit habere rationem virtutis. Ergo. in 4. 2. habet esse specialem virtutem quia est specialis actus laudabilis. Ergo necesse est ponere specialem habitum virtutis sed huiusmodi non est actus primus. Ergo est ille quo quis ad detestationem peccati pertinet in quo est offensa Dei. Ergo.

Circa examinationem horum. S. Th. articulorum occurrit

Prima Difficultas

Vtrum aliquis pœnitentia habitus. sit virtus.

Forma patens est ut dixerunt S. Th. hic a. 1. de pœnitentia quæ sit dolor peccati qui etiam sit dolor et actus aliqui à libera voluntate eliciatur nam aliqui certum est non posse habere rationem virtutis moralis quæ solum est in voluntate et ejus actu ut supponit hic S. Th. a. 1. cum ait Dum dicimus esse dolorem indifferenter loquimur hic ille actus sit primi doloris hic displicentia hic detestatio peccati nam de huiusmodi distinctionibus nisi disputandum est quæ etiam paulo de hac indifferenti S. Th. a. 1. cum dicit pœnitentiæ dolorem esse displicentiam seu reprobationem facti preteriti et S. Aug. lib. 14 de civitate cap. 15 dicit dolorem nihil aliud esse quam displicentiam de his quæ nobis voluntibus accidunt hic etiam in lib. de pœ et falsa primi cap. 2. et 3. dolorem huiusmodi appellat displicentiam et in Ecclesiastico cap. 31. dum ait in ipsa primi non tam considerandum esse differentiam tristitiæ et mensuram quam doloris Dem. et S. Cyprian. sermone de lapsis ait primam animi vocis dolentis est exprimendam. nisi et Trid. Sess. 14 C. 4. dum dicit contritionem esse dolorem et detestationem peccati debet ergo esse aliquis actus liber quod sit dolor seu displicentia aut etiam detestatio commissi peccati ex quo infertur habitus habitus actus quo etiam datur habitum voluntatis ad illum quamvis actus liber sit vere suum habitum quo voluntas facilitet et promptius illum actum eliciat et idcirco etiam illa primi quidquid sit ille dolor quem dicimus esse ex virtute non posse consistere nisi in habitu.

Ex quo determinatur doctrina quod videtur habitus primi esse virtus quia non augmentant aliam primum nisi recognitionem, ut legi Lutherum in sermone quadam de pœnitentia refert valent. ne quod 2. primi. dicit non plures ad primum dolorem de peccato commisso sed mentis mutationem quæ est nihil nisi pœnitentia optimia primi est vera vita. quod dum non.

videt, primâ ese virtus. Primo Qa verecundia non est virtus vt docet Aristoles 4 Ethic. cap. vlt. vbi non aliam ob causam misit qa intendit turpe factum de quo erubescimus ergo pariter nec primâ erit virtus qâ etiam supponit turpe factû de quo erubescit primo Secundo Qa plures habentes de virtutibus disputauerunt nunqm aut nit virtutes enumerauerit primâ vt constat ex Ethicis Aliis Quod argumentû debet magnifieri qa hoc qd Aristoles fuisse inexcusabiles qa quia necessaria ad salutê cognouerunt et tñ non curauerunt Deum.

Conclusio vnica

Aliqua primâ est primè virtus Communis Sententia cum S. Th. hic a. 1. ad 2. et 4 loc. cit. Pro 1ª pte ad S. Th. a. 2. Qa aliqua primâ est laudabilis ergo virtus primè dicta qa nihil à voluntate liberè procedit laudabile quod non sit primè virtus.

Pro 2ª pte ad Quæst. qm S. Th. indicat hic a. 1. ille est habitus est virtus primè dicta cuius liber usus est honestus sed circa obiectum honestum est habitus electivus ex Philo 2. Ethic. cap. 2. et 6. et consequenter cuius actus debet a voluntate liberè procedere aliqua nulla esset electio nec habitus electivus esset etiam circa obiectum honestum circa quod tantum potest virtus vt ex eodem Philo constat huiusmodi ergo habitus à virtute sed aliqua primâ est habitus cuius actus est circa bonum honestum ergo aliqua primâ est virtus Pro 3ª pte d. quod aliqua primâ sit habitus non est dubium quia dicimus primâ actualis pt bene huiusmodi habitû est aut alicuius primæ habitualis actus sit honestus circa bonû honestum Pro 3ª qa interdum peccata a Deo vt Lucæ 15. gaudium erit in cœlo super vno peccatore pœnitentiam agente ab omnibus peccatis suis retinuerit et non moriatur et Cap. 18. eiusdem dicit. Interdum Deo tespatur et ea hoc vel nisi vt curaret peccatores ea peccata vt Matth. 6. Luc. 5. ostendit ergo necessarium sit actus displicentiæ à Deo peccata contrahi et laudari nisi honestum in quam sententiam Multa vide S. Aug. lib. 10. Hom. 26. et 27.

Ad 1. Primo Eadem ratione ad actus alicuius primæ est dolor seu detestatio peccati commissi est enim certum non posse pœnitere de malo vt experientia constat et docet Aristoles lib. 7. Ethic. Cap. 6. dicit in hoc differre incontinentem ab intemperante quod intemperans cum lætitia et libenter succumbuit incontinens pp quod laudatur cum passionibus suis libenter succumbit incontinens pp quod laudatur quidem cum passionibus Deo vincitur vita vt vt postea cum facili pœnitentia et sic dolet addit autem intemperantem esse incurabilem qa non dolet incontinentem pp facile curari posse qa pœnitet. Quo etiam pacto dicm Aristoles 7. Ethic. Cit. docet eum qui agit ex ignorantia agere involuntarie cuius nihil dignum detestatione postea nihil statim cui talis pœnitet. Ergo pœnitere est dolere de peccatis commissis et consequenter aliqua actu prima est dolor

et detestatio

et detestabili peccati commissi. Hæc autē displicentia pōt esse honesta vt sit hui-
pōt esse turpis. honestum est velle fugare cuiq; rō ē illa oppositū ōnū esse oppositū
bonū. at pōt esse turpis mia de facto est turpis p̄secutio peccati vt certum ē ergo
eius displicentia quæ ē fuga pōt esse honesta. Deinde hoc idem patet qa fuga hui-
pitudinis et peccati necessario dēt esse p̄secutio et accessus ad honestatem qa impos-
sibile est accedere ā priuatiōe nisi accedat ad habitum oppositum turpitudo autē ē
peccatum est priuatio rectitudinis debitæ et honestatis ergo in illa fuga est p̄secutio hones-
tatis erit ille actus fugæ honestus et consequēs aliqua pœnitentia erit virtus.

Hinc colligit 1°. esse de fide nullam p̄ponem qa impossibile ē Deum fugere aliam
pœnitentiæ quæ non sit virtus vide optimē Tertul. lib. de pœn. cap. 9 audaciam
nigit existimio de bono Deum nisi pœnitentiam disputare ē. virtus itaq; bonum ē pœnitere
quem vocauit Deus præcepit nos. Iaq; ē quæ tenuit ca. bile 2. Ethic. cap. 1. qa omnis legis-
lator intendit bonos fieri facere virtutes ergo non dant præcepta nisi de actibus virtutis.

Colligitur 2°. sane verum non esse nisi displicentiam et detestationem de peccato com-
misso vt confitentur omnes Scot. q. pœn. ca. pœnā esse displicentia et dolor in quo
vt patet ex ipso allato Scoto ē hic intelligendū erit nomen pœnæ vtrum compet de vocabulo
Vnde vidam Colligi 3. hæreticos vehementer falli q negant pœnam esse dolorem illum
de Luthero quem dicit optimam pœnam esse nouam vitam q̄ si esset ex ma-
gna ipsius miseria hinc qa pœna venitur ratione quia ad nouam vitam 3m. Philo. 7 Ethic.
cap. 7. quem non pœnitet memendabilis est. Item qa pœna ē vt ait S. Ambr. lib de
pœn. mala æternitatis plangere et plangendo iterum non committere similiter sequitur S.
Greg. et hinc et alij quos refert Valentia q. 2. hic punct. 1. quos vide causa ē vt SS.
PP. pœnam non solum dolorem de peccatis vocant esse vt patet ex ipsorum aptius valeant.
Sed cum simplici appellant virtutem contra peccata nihil tamen contra peccatum ē quam
displicentia et detestatio illius ita S. Chrisost. hom. 29. in Matth. non ē aliquod peccati
genus quod non tollat omnino pœnitentia vt S. Greg. lib. 9 Regestri epist. 39. magna
nigit est contra peccatum virtutem dicit Psalm. 31. in morte q alios accusans iudicans. Id
est aliud pœnitentia nigit nisi displicentia et exercitium potentiæ quæ velare vel cogitare mala admissa.

Ad argumenta in contrarium Ad 1m. Scot. S. Vic. hic a. 2. verecundiam non esse virtutem
qa respicit turpe solum vt præsens pœnitentia aut vt præteritum ē aut contra vitium
vt alius licet aliquid turpe solum præsens de quo dēt verecundari quod non ē de hui-
pitudine præterita de qua debeat pœnitere et sane apposite Caiet. 2ª 2æ q. 144 a. 1. sicut

/

dist. 14. q. 2. a. 1. et alibi que tñ soluta mihi videtur difficilior.

Pt ēt obijci ga verecundia pt esse de peccato ptento vt cum gs confundis videri ab illis apud quos turpiter aliquando egerit sic etiam gs erubescat confiteri peccata sacerdoti etiam si non sequat amplius voluntē committendi illa ergo non respicit turpe factum vt ptens vel vt ptens aut intelligit vt committat tunc turpe factum quod sit ipsa verecundia vel ita vt ab ipsa supponatur turpe factum si vltimum non differt a prīo in hoc ga etiam prīo pt esse de turpi facto quod supponat sic. Contra 3° ga Alēs loco citato verecundia ē laudabilis in adolescentibus quod quidem q illam a peccato retrahunt ergo ipsa non est turpis in se nec interdum verecundia pt esse de optimis virtutibus apud eos quorum respectum nevemus. Demū ga Alēs solum dicit verecundiam non esse virtutem in sensum ga pudor non ex facto malo aspicit id non pt esse qbi vir prauum animū hominis est esse huiusmodi vt turpe aliquid agat. Ad solutionem huius arguenti vt dicā qd mihi verissimile videatur.

Notandum est verecundiam non esse virtutem duplicem ea quā ex sententia Sti Thō ga est potiꝰ affectus q habitus est ēt q timor q nimis nobis ab alio nō putat ē nanē in nrā potestate. Tum ga prauum ē turpia agere vndo erubescat. Addit aut Alēs esse laudabile in iuvenibus non aut in senibus vt dictum est.

Inde solum est difficultas ḡpr ipsam posse in rea videt ēt Alēs asserere ex eo non esse virtutem ga supponit turpe vnde hō erubescat. Quo circa Alēs videtur supponere vt multi asserunt omnes virtutes omnino esse annexas inter se vt si vna in hoc desit nulla sit prorsus q dicat non esse qbi vir aliqd turpe agere et circo verecundiam non posse esse virtutem quod longa disputatione examinandum erat quod non ē huius loci. Permittens igr que dicit posmodum in sententia Alēs quod attinet de rem ipsam potius quod verecundia non sit virtus de qua re non disputo ni fateri optima mihi videtur soluta S. Th. si recte intelligat dum ait verecundiam esse respicientē turpe factū vt ptens huiusmodi esse contra virtutis rationem. Qpter id pt intelligi 3° q illud circa quod potest verecundia sit turpe factum ptens de qua verecundat etc hoc non intelligit S. Th. Tum ḡpr argumento facta Tum ga etiam concedit 2ª 2æ q. 144 a. 2. posse verecundiam esse etiam de operibus virtutum vixta illud B. Bs. ḡpr te hispanici opprimū opponat confusio faciem meam alio modo ga respicit turpe factum scilt vituperium aliqd ex aliquo turpi facto.

turpi facto vt hīgs verecundetur ob publicam repsentationem et hoc mō nitolli-
gī debet S. Th. vt patet ex 2ª 2æ q. 144. a. 2. ait ēm verecundiam esse minorem de
turpi actu eo quod minuit principatū respiciat vituperiū quod ē quidam actus tur-
pis quasi pōnalis o' ex consequenti respiciat aliquem turpem actū qui debet vitu-
periū huic ille actus sit vituperabilis ex aliqua culpa huic non licet magis sit verecun-
dia de vituperio quae debetur quāvis culpa vt patet ex arte 2. Rhetor. respiciat er-
go verecundia turpe factum presens tempore vituperiū ob aliquam culpā modo predicto.
Ad aut' rōnē in Contrā est q verecundia illud turpe factum respiciat qse 1º qđ
qse 1º est obiectum verecundie hoc aut' ē vituperium et ideo hoc 1º pertinet ad definitionē
illius verecundia ex ē tm Arist. 4 Ethic cap. 9. timor quidam infamie nimis ex ali-
qua turpi actu huic vero huic apparenti vt etiam explicauit S. Th. a. 2. ad 3m. c.
q. ad 2m. Quercia verecundia nullo mō pt esse virtus hoc ex hīs pt esse timor infamie
nam sm Ph. Th. hic a. 1. timor virtus non pt esse nisi de re ardua et difficili infamia
aut' non dr esse res ardua virtuti nec quide illa timetur. pericula aut' ardua
cum sint habenda sunt timori fortitudinis hoc ex hīs pertinet ad obiectum
ad hoc timor illorum periculorū pertinet contra fortitudinem qui est pericula.
Hinc etiam dicit Aristr. recte arbitrari bonę verecundiam virtuosa esse in senibus
qui vt mihi videtur cum senes debeant esse perfecta virtute quidditatis non dr illis esse difficile
vitare verecunda ob vituperiū timorem. non etiam quia dicit non pbere maam vituperij
sed etiam illud quod minuit illam ē operari dicit hoc ex ē magnanimitatis sm Arist. 4 Ethic
cap. 3. non sunt vituperandi primi motus sed cōtenti passionibus vt ait S. Th. a. 4. ad
3m. Seqg aut' dicendum est de verecundia virtuosum de qua ait S. Ambr. lib. 1 officiorum
facere sua temperantiæ fundamenta nitatur sibi ardua antea nichil turpe nisi cum turpitudine terrorem.
Ex hīs ergo patet discrimen verecundie et pudōris illa ex est timor infamie et conse-
quenter non est habitus electivus sm rectam rationem vt dictum est hoc aut' ē detestandō pec-
cati qse ac pudor est habitus electivus sm rectam rationem vt plant' ē.
Ex hīs tandem patet unum sit bonum discrimen illud qđ inter hos duos habitus
assignant quidam verecundiæ interpretes 2 nov. dis. 7 sect. 1. qđvant verecundiā posse
esse de turpi facto vt presente ē non aut' preterito in ex facto ex dictis impugnat. sm ex
turpe factum hinc dr esse cā verecundie hoc illud pecundi ē ergo etiam hinc fi-
liorum debet o' consequi hoc non esse discrimen inter illam et pudōrem Deinde si
verecundia est ob turpe factum inquiens verecundia cessare dr illud turpe fact'

aliq̃ non appenderet, sub rõne mali et ℔ et illig complacentia et non verecundia
dec̃ eñ retrahit à malo ergo in hoc non differret a pria qua recipiente effat pri-
cation Dei hoc solubi non ℔ mentem S. Th. Ille ga attribuig vt phãm ℔.
Ad 2dam rõnem dubitam. Nec Sñs Alex non meminisse eaum virtutum quas St.
Virtutes ex hypothesi peccati solum ga voluit eas tantum explicare quas ab-
solute et ℔ se virtutes sunt et conducunt ℔ ad bonum sñs cuiusq; solaten ordi-
ne ad quam Alex referebat in suis moralibus et fortasse sb sane causam non memi-
nit multarum aliarum virtutum et obedientie ℔. Pria aut non facit ℔ se ad bonũ
sermonis sed precedens hypothesis peccato vt docet S. Th. hic ar. 1. Deinde Ales
multa docuit q̃bus non obsecuit indicauit eam esse virtutem sed tem ex hypothesi duã
eã 6 Ethic cap. 6 dicit eum quem non pnitet esse rem endabilem offendit magnam
honestatem esse in ipsa pria ac inde esse virtutem quo etiam patto alij ℔ adeo
tribuerunt pria vt velint ℔ ipsam penam commissi peccati deleri quem pnitet
peccasse ille pene est innocens Seneca in Trag. 8. Et poeta dicit sepe leuant pnas
ereptag numina reddunt etiam bene peccati penituisse videnti. Inde etiam patet
aliquam priam fuisse virtutem lumine nãli cognitam et S. Aug. lib. de duabz ãmabz
contra Manichaeos cap. 14 bonum nigt est pnitere. q̃d necesse ẽ seipsum afferre
vox ẽ ipsa nãli ẽ ita D. Th. in pri q. dicit priam esse de iure nãli de quo nos infra.
Ad confirmationem tandem ex S. P. Ag pria ẽ eñ ipse Plas non voluisse Deum vt
cognoscunt ponunt eñ luce nãli aperire a peccatis et ex occultis nigi sordibz
Dei q̃ne potuisse videri magis ac magis respondere Vnum aut pria ponunt ℔
gressa tonem necessaria à emundatorem peccati infra videbimus.

Difficultas secunda.

Vtrum pnitentia sit virtus generalis.

Pria sentã dicit esse virtutem generalem non aut illam phicularem determinatã
ta rimis vt quedam pria sit capitalis quedam liberalitas q̃dam iustitia ℔.
Ita q̃dam ex Antiqs apud S. Th. in 4 dis. 14. q. 1. a. 1. quos etiam meminit S. Bonau.
Card. dist q. 2. docet eam esse maiorem in 4 dis 14. dub 1. q. 2. in Sardem in dicunt
Scotus dis. 14. q. 2 a. 1. Dicit eñ dolorem de peccatis commissis pertinere posse ad
omnes virtutes non tñ debere ℔ e vnig determinate Probabile etiam tenet Med
Codice de pria q. 1. ar 4. Prbõ 1. argum. Scoti et Maioris Ga quelibet virtus
quã inclinat ad bonum honestum inclinat etiam ad detestationem mali oppositi
Sed eñ

Ca dem en castitas v.g. que sibi complacet vt carnis integritate hispat de op:
ponto et hic de ceteris ergo prima que est detestatio alicuius peccati determinati nec
erit vna virtus nunc alia ga detestari peccatum furti v.g est actus bonus virtutis et
ita in hoc casu erit virtus et hic de ceteris ergo erit virtus virtus
2ta Dicendum pt ga prima est dolor de peccatis nunc in vna nunc in alia non sm qd
aliqs peccauit vel furto vel alio peccato sed huiusmodi dolor sufficienter electus
ab alijs virtutes in particulari ga non detestamur peccata nisi que sunt a nobis
commissa sed aut sunt contra virtutes particulares ergo sufficienter detestari possunt
ab alijs virtutes
Secunda sentia est S. Th hic ar. 2. cuius rationem quam infra referam. quam re.
Notandum est ppter posse intelligi primam esse virtutem generalem sm qdem ga
sibi ad detestanda peccata solum in generali nempe peccata vt hic nimis sm
sane rationem generalem sm quam de peccatum est contra rationem hic enim dici posset
esse virtus generalis illa que ad ipsum detestandum honestatem vt honestatem
et hic non plani non intelligi difficultas a pdictis autoribus nam prima non rotum
detestative peccatum in communi hic etiam tale vel tale peccatum. Sed num aut dari possit ta-
lis virtus generalis quia de virtute vtro dici pt prima virtus generalis ga
non sit quedam virtus determinata circa quam sentit v.g liberalitas hispitalis
Sed ga cum omnes virtutes sint detestatives peccatorum que opponuntur quia bono
cuilibet quodlibet pt dici aliquo modo prima ac pinde potest abstrahi una ratio com-
munis ortus que dicat prima generalis nisi quia pdicentes sunt putant aliq
Theologi hispitalem legalem esse virtutem generalem circa autores 1ma sentia negantes 2da.
Ad difficultatem pmam Unica Conclusione. Prima virtus non est generalis
Virtus Conclusio. ga obtum virtutis prima generalis cum dicit ceteras ad virtutum nec
Conuenit vt nunc sit obtum vnius nunc alterius ergo virtus hec non est generalis ex-
modo Consequentia patet ga hec prima esset virtus generalis vt diximus ga nunc esset
una nunc alia ex quod nunc sequitur circa unum obtum nunc circa aliud sed dete-
standi nunc vnius mali nunc alterius ergo si hec non est virtus generalis
Ad pmam 1. ga obtum virtutis prime vinculum Deum ita vt prima aliquando possit di-
cat circa Deum vt ex dicendis constabit Ergo obtum virtutis prime non est generale
cum ceteris virtutibus Temperantia ea non se extendit ultra mediocritatem gustus et
tactus non se fortitudo ultra mediocritatem audaciam pericolorum ergo talis non est.

generale cum obiis tamen virtutum quod aut non sit gratie cum obiis prudentie et iustitie patet qa prudentia experimentalis obiectiua ac finem cuiusq non p̃ia vt p̃ius demonstrabimus nec ipse iustitiam nec aliqm ex virtutibus Theologicis

Obiis 2. videm Sent̃ qa p̃t esse dolor q̃ p̃ia et non circa obiu aliquis virtutis q̃ hiemalis ergo obiu illis non cohaerebit cum obiis ceteranq virtutu ac gratie non erit gratie Patet Sent̃ qa p̃t esse dolor de omnibus peccatis in gratia non descendendo ad particularia peccata vt sunt contra species virtutes vt G.G. in detestatione peccatum vt peccatum est hoc ei posse fieri non est dubiu sicut p̃t esse voluntas boni vt bonum est ille autem dolor p̃t esse virtutis p̃ie ni gratia vt constabit infra ergo hinc non erit circa obiu alicuius virtutis particularis Demq̃ fal conclone faciunt rones ille quod infra conclonem mr̃is Babing.

Ad mic patet ad argmeta Sent̃ ad 1m cui concedo Sent̃ vt confirmabo infra et nego consequentiam duplicia Cai 1o ei rege p̃ia detestari peccata nisi ei unam rem virtutis sine hui aliam habi ei p̃t esse q detestetur peccat vt peccatum Ido non ei pium vt debeat detestari peccata p̃ter particulare bonu ceteranum virtutum non detestat illud ob p̃pium bonum p̃ie Ad rdi ne Sent̃ et ea dicta.

Difficultas Tertia.

V. penitentia sit una ex alijs virtutibus moralibus que assignari solent a Philosophis.

Cum constet non esse virtutem generalem videndum est vtrum sit una ex ceteris an aliqua peculiaris distincta q se a ceteris.

Prima sentia asserit esse unam ex ceteris sunq̃ sentie habet plures modi dicendi Sunq̃ communq̃ dicunt primam esse virtutem iustitie vide Durr. in 4 dist. 14. q. 2. Major in eadem q. 10. a. 1. Gabriel 3. consentit Almaing dist. 14. q. 2. Ribera Durand.

Qa omnia actus ordinati q ordinat hominem ad alterum in quod debitu q nec ad iustitiam nisi ipsa iustitia sed prima ei huiusmodi qa facit vt se reddat Deo debitum alterum punitionis ob transgressionem mandatorum ac ob subtractam obedientiam gratum adimendum sicut virtus Latria est ad reddendum Deo debitum honorem in oblationibus et sacrificijs ob beneficia ab ipso accepta Confirmat Durr. qa iustitia q̃ primum ei reddere huic aliq sed prima reddit Deo quod sui qt obseruando primi mandata quadam contingat quempiam transgredi illa hinc prima elicit actum punitendi ex quo cognitio ibi prima ergo est ipsa virtus iustitie. Addit Durand.

Durand. et Marsi. primam non esse aliquam virtutem ex illis quae ponit. Nam ga aliqui negarent non posse esse aliquem effectum virtutis nisi sabuerit aliquid peccatum quod per primam detestari debeat quod alia non ponit. Secundus modus est Caietani hic a. 2. q. dicit primam non esse distinctam a virtute religionis qm sentam putat habitem Lederma 2. p. q. 26. a. 2. et sohis dis. 14. q. 2. a. 2. vt aut hoc explicat Caietang. Probat hmi. non esse virtutem aliquam particularem quae non sit ex extensi virtutibus. Probat aut hoc duplici ratione altera est ex parte ga nulla virtus peregrit sabentem vt fuerit sub huc contrario sed prima peregrit vt habitum sit sub huc contrario nempe peccato ergo non dit prima distincta virtutibus a ceteris qm nemo ait concurrere sua mirabilia quam deputa confirmat. ga virtutum sua ita nobis est nidita a nra vt postmodum eas aegrere cum Deus gra absq; ea qd peccamus. omnes habemus has virtutes sed ad veritem prima impossibile est nos pervenire nisi peccatum prius intervenerit. Ergo 2da Confi. Gaii Deus fecerat omnes virtutes et tu in eo non fuit prima ergo non debet esse distincta a ceteris. Probat 2da ratione ex parte obi. nam ad recompensationem faciendam cum aliquo de offensa non regit per prima virtus vt patet in humanis habi. est. 2. 2. q. offendit debeat de peccato et se humiliet aliquem offendit ga per hos actus recompensatur offensa gra. Ergo pariter non dit prima distincta virtus ad compensandam Dei offensam per libros plenius est provisum ex humanis sum etiam ga ad huiusmodi compensationem est religio. Quod vt habet supponit nos duo facere cum peccamus 1m offendere Deum 2m nimium nobis indulgere. Unde in ipso prima duo dant fieri his contraria nempe recompensatio offensae et recompensatio nimiae indulgentiae quorum primum actus virtutis est primi primi et dis. satisfactio per culpa alter vero satisfactio per poenam et quia eadem satisfactio consistit in hoc nimis in displicentia offensae Dei in confessione peccati et demum in submissione sui ad poenam offensam hic est inter est satisfactio posterior aut satisfactio consistit in debita poena. His ita suppositis Probat Petrocatam esse religionem nullus enim homo actum regit alia virtute inter Religionem et charitem ga displicentia de offensa contra Deum est actus charitatis de tam est gaudium de bono divino ergo si hoc non differt a charitate confessio aut fuit interior aut fuit exterior est actus religionis Haec etiam submissio sui ad Deum ga religionis actus est qua excellentiam Dei et nram humilitem profitemur uterque aut pro-

dictus actus contingit in iustitia qđ hab mittendo se deo apte sustinuit Quia ex excellentiam et auctoritem illius tangit iustitiam. Ergo istem actus est religionis et vicarius inter 6 opa religionis nigt sunt sacrificia tam q̃ peccatis quam q̃ beneficijs Denig dicit Cajet. Sant Sotaũ non esse contra D. Th. q̃ solum dicit priam esse specialem virtutem quod quis non est nam et religio est specialis virtus quod bñ queras à Cajet. qd sentiat de religio actu prie q est sacrificia q pena Sht dicam esse actum religionis alterum ex his duobz nimirũ qa vel est actus religionis immediate mediante iustitia vindicativa ita ut peccator faciat se quasi minister dei vindicantis aut qa sit actus religionis immediate elicitus qa dicam religio debitam pœnam exigit ut nimirũ per satisfactionem satisfactio ab ipso cerno exigatur sui dignum Quia.

Certo modus dicendi est quorundam apud S. Bonau. Alb. Hispa. q̃ obiecerunt priam esse ipsam gratiam vel charitatem Primo est qa prima conuertit mentem ad deum à quo prius fuerat auersus hoc aut est proprium charitatis et gratiæ ut certum est. Ergo prima est charitas 2do sibi. qa eiusdem virtutis est proprium bonum et detestari ipsum prout malum ut concedit S. Th. hic a. 2. ad 1m Sed charitas est proprium bonum ut bonum dei est quod eiusdem virtutis est detestari illius malum nempe contrarium quod minus est prima ergo prima est charitas. Confirmatur qa prima nihil est aliud quam displicentia peccati potentis hoc aut est charitas sic S. Th. hic a. 2. ad 1m

Secunda tamen sententia verior est quæ dicit priam esse virtutem specialem distinctam à cæteris q̃ se Suadetur ratione

Supponendo quod cum omnibus habitibus distinguatur proprius actus et actus proprius formalis ut docet S. Th. hic a. 2. circa principium sibi cum S. Th. 1a 2ae q. 14 necesse est quamlibet virtutem distinctam esse ab alijs actibus eorum quibus formalibus adæquatis et ita eadem ratione S. Th. et Theol. distinguunt quos nos etiam semper facimus.

Conclusio Prima. Virtus prima non est virtus iustitiæ quam dicunt hæc est contra B. Raimundum et recentiores cum Cajet. hic a. 1. Valent. hic q. 2. punct. 1. Vasquez 1. p. q. 28. dis. 81. Cap. 4. quæ etiam est S. Th. hic a. 3. et 4 dist. 14 q. 1. a. 1. Bonau. Alb. Hispa q. 3. Riccar. ibid. a. 2. Salmt. ibid. q. 2. et alionum.

Quam vt Probemus Notandum est duplicem esse iustitiam quam dicunt duas tantum esse quæ semper commutativam et distributivam ut dicit Philos. 5. Ethic. Cap. 2. et 3. et ex professo S. Th. 2a 2ae q. 61. per totum Certum aut apud omnes est priam non posse esse iustitiam.

posse esse iustitiam distributiuam qn hoc versat circa rerum communium distributionem inter plures secundo dicitur geometricam. Prima autem non est huiusmodi est enim dolor de peccatis commissis contra Deum si ergo esset iustitia esset commutativa nō enim sufficit alia species iustitiae. Equalitas autem altera est geometrica altera numerica Geometrica est equalitas unicuiq; secundum suum valorem. Sicut membra corporis habent equalitatem in temperamento geometrica quia est unumquodq; membrum habet tantum sibi proportionatum caput quantum habet alia membra proportionata sibi in temperamento per aliud. Arithmetica autem equalitas est unicuiq; tribuere unum et unum. Omnia membra corporis habent unum temperamentum dicitur equalia ex pondere Arithmetico. Secundum Philosophum 5. Ethicorum in fine penultimo.

Quod ergo nulla creatura habeat iustitiam sufficientem ad diuinum iudicium. Arguitur sic. Ex hoc ergo non est iustitia quia dicta. Sed Deus. Ex nullo iustitia est nisi ad reddendum alteri equale debitum est enim tribuere unicuique suum. Sed iustitia est equale. Sed ut dicit 5. Ethic. cap. 2. dicit enim unius et equi quod est duorum iustitia de qua agimus plus et pauciores esse medium non est autem esse magnum equale quod Deus ab homine reddat. Haec et pauciora. Et apte docuit Philosophus 8. Ethic cap. 16. dicens. Et hoc a Iacob 32 cuius ratio a priori est. Ergo ibidem dicunt Philosophus. Si nimis alteri nimia bona Dei minora beneficia et gloriam eius excellentiam nihil possumus ei reddere et gratiarum quibus coronamur referre. Adhuc minora Deum restat debitum ergo nunquam possumus reddere equale ac proinde non est iustitia virtus esse ad offensa Deo habitam compensandam.

Ad 2. Ad secundum.

Iustitia legalis non est esse nisi ad constituendum equale inter bonum et bonum alicuius et plus vel minus habet quia sui est hoc enim non solum docet Philosophus sed etiam Paulus 1. Ethic cap. 4. et vita cap. 6. Quia homo negat posse bene iustitia ad scripturam. Ergo prima non est ad constituendum equale cum Deo et plus vel minus habet quia sui est. Ergo prima non est esse iustitia. Nam Christus in scripturis testimonio Job. 21. Si nisi egens quid detrahis ei aut qui de manu accipiet et cap. 22. qui scit ei quod vivus sentit. Haec autem sunt manifesta quia Deus est summum rerum omnium Dominium nihil resistit eius voluntati sed omnia ei obediunt ergo non est unum quam ex creaturis bene aut plus aut minus quod sufficiat iustificare Patet. Vide Dis. 203. Omnia cap. Tom. 2. Vide effectibus virtutibus. Et Patet.

Ex hac conclõe ita ꝓbata obligõ 1. quod tñ nunc obiter michi non posse esse iniustitiam Creaturæ rationalis erga Deum quod varijs dict. Bl. et Ocham contendo singulos: libris conat ꝓbare Durand. in 3. p. q. 1. dist 4. sedd. 1. et mignasc. opusc. 62.

Nas aut mã ẽ ex iniustitia gaminis absimilis simat non ẽ nisi vitio ad reddendum alteri ius suũ et equale quod sit medium inter lucrum et damnũ hoc ea est esse ipsis non sit aut huiusmodi equale reddi Deo à creatura ex ꝓbatis modis dispare est: tho inter hoiem et Deum ex una pte et inter seruũ et dominũ ex alia quia inter seruũ et Dnum ex ꝓprijs bonis non possit esse iniustitia qa quicquid bona hoc seruus tñ habet qa tñ seruus pt misereri et resarcire damnũ Dno ex hoc capite pt inter illos esse iniustitia quia tñ homo non pt inter nos et Deum Deo ex nra parte alicuius damni vel commodi et ideo non pt illi inferri damnum aut commodum.

Obligõ 2do non posse creaturam rationalem satisfacere Deo ex iniustitia qa non pt reddere Deo creatura huic ꝓ offensa huic ꝓ alio aliqua re quia non est ipsius Dei de qua re ex ꝓfesso non dicamus quod aut prius ꝓmeat ad iniustitiã vindicandã misericordiã.

Secunda conclusio. Prius non est vitium religionis sed contra eos sunt auctores quos supra citaui inter caiet. Probo aut contra ipsũ 1.m ex 8.m th q 81 a. 2 dicit rationem prius ita esse ꝓ circularem vt non ꝓmeat ad rationem alterius virtutis. ergo eam distinguit à reliquis ergo et à religione que est inter reliquas. Solent dicere in 4 dis. 15. q. 4. a. 1. vbi dicit Durand. et religionem esse duas ab inuicem. Probo deinde nam à priori ea virtus religionis ꝓ se tendit ad exhibendum Deo honorem ni gratum ẽ primũ reflexum principii et gubernatoris ut patet ex 8.m th 2a 2æ q. 81. a. 1. 2. et 3. prius aut non tendit ꝓ se ad exhibendum Deo honorem nam ꝓ se est detestari peccatum et compensatio offensæ unde licet in compensãda Dei offensa exhibeatur ipsi honor hic hor non inter dicit a priori ita compensatio et equalitas atq adeo non est religio licet sit in compensatione mirum sit inter homines licet de facto honor huic qui fit compensatio hi qa hoc non intendit ꝓ se ita solum compensationem et equalitem virtutis ut illa spectat ad iustitiam quæ ut dixi ꝓ se finem habet cuius non aut spectat ad observantiam ꝓ qua debitos honores ijs q sunt in dignitate constitutis ut dicit 8.m th 2a 2æ q. 80 et 81. et alibi ergo pontentia non est virtus religionis nil.

Sed obijcies. Religio dicta ẽ ex eo quod Deum religimus quem amisimus negligentes ut D. th. et Scotus lib. 1o cap. 4. Ita prius est qua Deum religimus

non excedimus

non cr̃ reditus ad Deum amicitiam nisi p̃ priam̃ peccati remissi. ergo p̃ia est religio. Ioñ. q.d.q. dicat. Solū posse aliquid vocabulum esse impositum ex ratione Etymologia et ex una deinde hinc ad aliud commutari vt. g. homo dr̃ ab humo vel vt alijs placet ab humanitate ex qua scat humaniter mitis et erecto ethice de alijs. Religio ergo hinc dicta fit ab ea notione qm diximus fuisse a religendo vt cohuit S. Aug. lib. de pa religione. Religendo eam Rumi cultus Dei a religando vt cohuit S. Aug. lib. de pa religione. i. quibus animus humanus, p̃ nimiam quā exhibet honorem et reverentiā et hoc modo negatur debere Rumi p̃nitentiam.

Ex cultu tertia. Prima non est virtus Charitas aut grā. Hæc enim quos vocamus et eos dicimus esse viatores speculatores. Rubū. Ego i. non esse gratiam. qm gratia distinguit a charitate. Ga grā et hic non est habitus operativus. Sed solum est ad hoc. Secundum habitū. Sed Prima est habitus operativus est ad detestandā peccata. Ergo. Quod ego non sit charitas habitus. Rubū. Ga charitas est ga amicitia cum Deo. Ergo. Secat circa bonum Dei. Vt hic vt dicemus infra.

Conclusio quarta. Prima non est una ex virtutibus moralibus à Philo assignatis est enim authoritate citata. Si. Cond. Ster. Caret. Rubū. Ga nulla virtus assignata à Philo. ē ad compescendam Primam offensam. qua ex maxime esse deberent tales non sunt. vt iustitia et religio. Imo nec charitas vt dixi. Ergo multo ming alia. Rubū. Deinde ga prima est virtus à cæteris alijs ea. vt Rubū infra.

Ex dictis. Obligo S. Sall. Durr. et Caiet. q. dicū. primam non esse virtutem distinctam. Obligo. Rta non recte dicere Caiet adhuc prima p̃ticeret ad alias virtutes vt misa sententia in illo Abrat. Item nego. quia ex illos deus adhuc esse virtutes religiosis nempe confiteri peccata et submittere se Deo. si ex adhuc non tendunt p̃ se ad honorem Dei exhibendum ergo non possunt esse adhuc virtutes religiosis. Solū. Ergo respat. vt sint adhuc virtutes. prima. ga nimis sunt detestationes peccatorum modo explicando infra. quo patto dicam de satisfactione pro pena in seq. quæst.

Ex his. Ad argumenta ad Sm. Primo modo negat. Sed vt patet ex. 2m. Concedimo. Sequeretur esse religiosam et observantiam. ga ordinat ad alterum ut sæpe dictum. Hæc enim est religiosa quia solum ad apud omnes. Ad alterum. Ad Iustitiam. Ita sequeretur. q. explicabo. Ad Confirmationē. Sm. iustitia esse reddere cuiq. quod suum est non quomodocumq. Sed æqualiter. humum et damnum. et sic nec esset ergo necessarium ad quod adducit Durand. Sm. optime. Deinde. dist. 14. q. 2. posse aliquem esse p

fecte virtuosum eliam sine non fore priam modo non peccarent Virtutes ex
quadam sunt perfectiones habit simpliciter quedam hm̃ gdi ex qua supponit inter quas
est pmia sicut etiam multi dicunt de fide spe &c. cui non ponere in chr̃o q tñ sint
sufficiens omni virtute que simpliciter est bonum hm̃i et sabenter facit bonum.
Sine dicant Cetonis ponibo nichil esse non fore priam qm̃ habere ga sic supponit
fuisse aliquam imperfectionem in sabente ita Cedezma p.p. q. 26. a. 2.
Instabis contra Pro Dominam. Pmia pregnit peccat. ergo qui to magis aliqs
peccant et ponitaret a eam esset melior nimis rone Pmia sic aut videt abeuntem nã
aliqs sperat esse maxime peccatorem ut maxime deinde penitere posset Sed ge
neraliter n̄ esse sabit imperfectum non aut necesse dicit sabitis imperfectionem sit speciei imperfectionis
alior meritorie cu plenibus actibus meritoris simpliciter aut plures actus perfectior
et quatuor pecuniam cum divinis auxiliis huic abeunti q plus huic abeunti q minus peccanti
Deinde dico eciam non sabentis negatione ga non augeri simpliciter sabitus nihil p fre-
quentatos actus pmia Codem modo ab virtutis si in eodem non frequentarent actibus dili-
gendi negative ergo sequella forte
Ad rationem Cayetani q probat non posse esse virtutem dispositam sine et l. ad hoc ex
doctrina Caiet. nego sicut nego et ex hoc virtutes dicit theologicas aut S. Th. ga non possunt
exerceri multe laudabiles actiones virtutis iustitie medicabiles nisi supponantur
peccata sicut nec multe artes que necessario supponunt defectum ut medicina
f. mo divinis. Deinde in aliis virtutibus non supponi peccatum sicut in pmia
que est velut animarum medicina et ideo supponi malum quod curat videtur
origine non est tanti faciendum a Caiet. qd concurrat cum melius operetur qd
nisi dicam virtutem pmia necessario supponere debeat peccatum in sabito
Ad 1m Confirmationem dico sicut illam solvit intelligendam esse de virtutibus que so-
lum sunt laudabiles ex se et non sunt exercendo circa peccatum vel de aliquo exercendo.
Ad 2m Sent. Scotus Cedezma et alii Christus non fuisse pmiam sicut nec fides nec
spem ga involuunt imperfectionem quod negatur tum quia Chr̃i nec oportuerat Chr̃m
dicendum est non habuisse omnes virtutes quas negabant ut esset perfectissime vir-
tutibus ga solum illud concludunt quod supponunt aut involuunt aliquam imperfectionem
non tñ video negari aliquem posse esse meliorem Chr̃o ga cui sit opinio nulli te melior
et christus nichil esse non fore priam ga fore sine necessario supponi debeat peccat.
Ad 3dam rationem dico Chr̃i ga esse humanes non vegrat virtutes dispositas ga

pt pars et fit.

ꝑt pñt ꝑ interdum compensatis sñ aggravatem ñspitñ ideo potent esse
virtus ñspitis ꝑ gre compensare alij ita de submissio ch dolor illo quo compensat
in una sunt actus ñspitis sic tñ non ꝑtinet ad charitatis nec illi actus possunt ꝑ
tinere ad virtutem religionis nam ꝑ illa confitemur et submittimur ḃo non ꝓpter
aliquem actum cum tali intentione vt deꝫ Deo debitus cultus qua non ē esse actus
religionis vñde negandum ē illos actus nos ꝓficere excusare ñtiam excellentiam
solum en est detestatio de peccatis cum misis modo nra explicando.
Ad 4ta quę addit tertio S. th. dicit esse mala ea aliis virtutibus dictum q̃ conclone
Ad illud quod dicit de satisfactione ꝑ penā non facit contra nos quatenus dicit
posse esse actum religionis ꝓpatum ga non ē quis vtrum possit esse actus ñspi
alterius virtutis id ea nemo dubitare debet Deo vtrum sit actus dicendo ab his en
actibus ñspi specificatur et ita nego posse esse actum religionis quatenus ē actus pe
nitentiæ quod sunt nitenti illi actus tangen debitum cultum supme maiestati.
Ad 2ꝝ argueta S. modi dñi ad 1m. gram et charitē conuertere deum non ñ quo modo dicamus de amore amicitiæ hoc en est ꝓprium charitis quum non
conuenit Deo vt videbimus. Ad 2ñ dñ primam non detestari peccatum vt
malum Dei est hic en pueniret a vitio charitis quod detestatur malum opposit huic bo
no semper malum Dei vt hic sicut etiam eiusdem ē ꝓpter bonum Dei vt hic quod
docuit S. th. ñ 2ª 2ª q. 113. a. 1 ad 1. Quigrão a Paris ē ga malum cum sit priuatio
boni non habetur odio nisi ob amorem oppositi boni. Ad confirmatem dñi
displicentiam de peccatis vtē malum Dei esse actum caritatis non aut solam en se
dñi hic en mē differens est vt possit esse plurium virtutum cum aut S. th. dicat ho
lam displicentiam peccati ꝓtenit esse actum charitatis non intelligit solam hoc ē ꝓscin
dendo a quocumq alio ga apte ē contra eius sententiam videtē charitem esse pam amis
citiam cum Deo sed solam ñ est non ñuincendo motiuū primū hoc en duo contra di
stinguebat ibi S. th. et hanc excitat actu charitis h est peccati displicentia vt malum Dei est.

Difficultas Quarta.

Vtrum huius modi habitus sit virtus ꝑ se et an moralis vel supnaturalis.
Conclusio Sua. Prima ē virtus a ceteris omnibus distincta ꝑ se ita S. th.
hic a. 2. et ñ 4 dis. 14. q. 1. a. 1. et alij doctores huius citati exceptis quos refellemus
docuit Alex. 4 ꝑte q. 12 Membro 4. a. 1. ñ. 2. Probatur 1ª
Ga prima est virtus aliqua et non ē una ex ceteris assignatis a nobis ergo est virtus

p se necessario diuersa à cæteris vt supra. Obtō. 2o.
Qa dat aliqd vitiu in quod nulli virtuti p se opponit nisi priùs sed hoc non pt esse si priùs non sit virtus à cæteris distincta. Ergo. Prō Obtō. qa cum pt exponere vel non pœnitere de peccatis generatis numquis hoc nō p se non contrariat rei in futuro rei temporalis sp non ex aufert alienum aut peccat ni delectando gaudio et tristitia hīt rei p se est contra charitatem Contra quam p se est odium Dei Ergo nulli p se contrariatur nisi priùs sint mitem. pœnitia p se contrariat temporalis Nor Obtō Qa omis virtus debet esse p se sua contraria Virtutem illius ex rectitudinis debet esse privatio vt patet ex 2m 2æ q. 71. Ergo si obti priùs opponit ad cæteris hoc dē esse virtus p se diuersa à cæteris Obtō. 3. à Christi.
Qa illa virtus è à cæteris diuersa cuius actus sit peculiarem honestatem quam ab sent actus cæterarum vt dicit S. Th. hic a. 1. ctra. et vt supponit ratio eius 2m 2æ q. 81 sunt virtutes ni esse virtutum constituunt ex honestate huius obiecta ni tali vel nli esse ex tali aut tali honestate actus Sed priùs actus habet suā peculiarem honestatem ysati ex circa peculiarē honestē obti ergo è virtus distincta p se à cæteris
Conclusio secunda. Prima est virtus Moralis Ita Alen. 1ª hujus S. Th. hic a. 3. ad 4m et ni q. 1. et aut fores supra citati ex cepit hic q discernat esse charitatē
Obtō. Sua Omnis virtus que non est Theologica dr esse moralis Sed priùs non est Theologica Ergo. Nor Patet ex S. Th. hic a. 2. ctra. et Alexan. hujus Prima non habet Deum p mediū seu obtō ysati ex circa actus nros nempe circa obsequia Dei et illius comparationem omnis aut virtus Theolog. debet esse circa Deum p obtō et mediū et non ysum circa actus nros necessario aliqs religio et obedientia essent virtutes Theologice quod nemo concedit Nor Obtō qa illa est adequata diuisio aut ex virtus sed p obtō Dei aut non ni 2m Theologi 2m Morales Ergo prima est virtus Moralis.
Objices. Virtutes morales dnt esse circa medium mediocritatem prima aut non pt esse circa mediocritatem qa quo magis aliqs detestat peccatū eo melius penitet Ergo aliq non esse necessarium assignare mediocritatē ni qualibet virtute aliquo ni prima Quia si gallinula qa ideo dicitur ab Arist 2. Ethic. Cap. 6 habitus electivus mediocritatē consistens et S. Th. hic a. 3. dicit primum esse assumere dolorem moderatum. Ergo aliud esse bg de extensione essentiæ virtutis aliud de eius diuersitate aut actu extremo Modus non est necesse vt virtus sit mediocritatem qa pt omnis virtus ad esse virtutis 2do aut modus dr esse mediocritatem vt sit nec plus nec minus dolendi

Cæterum Dicat

externi humanari qm oportet q̄ aut hujusmodi exercitia sunt defectiva ad q̄ qui modo vocantes non specialiter ad ipsum p̄tinet et ex ad nam de virtutibus in communi.

Conclusio Tertia. Hec virtus theologica est p se infusa. p̄batur

Notandum est 1. contra Durand. aliquas virtutes morales p se infusas esse a Deo ut p̄bat Scotus 1. 2dæ q. 51. a. 4 tenent illæ quæ nobis a Deo regenerat ad producendos actus p se supernaturales q nimis non possunt elici a potentiis naturalibus vndecumq̄ ex diffinitate habitus ex hoc quod tales p se ordinati ab ijs p̄ducit et retinet notavit Scotus quod illi nunquam possunt ad aliquis potentia naturalem produci vt est charitas v. g. si vero liceat viatori dubitare vtrum possint ab potentia naturalibus produci vt est charitas v. g. si vero liceat viatori dubitare vtrum possint ab potentia naturali tantum v. g. sine naturali quæ Deus Adamo infudit.

Notandum 2°. Non esse demonstrandum de qualibet prima tali quia aliqua dicit naturalis ante rem scilicet Scotus vult 3. Sent. d. 3. q. a. 1. circa q. dist. 17. q. 1. a. 2. tales nulla datur vt alij volunt Durandus de illa prima cuius actus est dispositio ad ipsius esse et necessario supponit fidem de qua S. Aug. lib. de exp. et fide Prima scilicet fides finalis est prima bonitas quia ex fide non peccat mortaliter esse et S. Anselmus refert de prima nemo nisi q̄ speravit nisi dilexit. Etiam Durandus aut desperare mortaliter non posse esse sine actu fidei et Deus Thier. 31. cui postquam conversus ad eum primam ad postquam offendit nisi mutatus fuerit meum non ex dispositione vt offendit nisi per fidem qua ipso clara tali ex prima Heris Scotus Scotus licet vt contra Scotum in q. dist. 14. q. 3 ad contra Durandus lib. 3. q. 2. ad 2m contra Gabr. ibid. q. 1. a. 3. dub. 6. et alios est tenet apte S. Th. 2da a. 1 ad 2um licet ibid. Scot dist. 14. q. 2. a. 1. ad 2um recentiores tenet a. 1. etiam Richardus dist. 14.

Probatur Hæc conclusio quia virtutes morales supernaturales et infusæ quæ ex suo objecto non sunt infusæ tunc possunt debent modo connaturali mereri p se supernaturales ut S. Th. 2da 2dæ q. 51. a. 4 nam aliqua nulla esset ratio cur ponerentur quia actus naturales finis pro conducant. Sed actus primo supradictus est p se supernaturalis. Ergo non potentia naturalis quia ergo non fit dari tunc supernaturali auxilio Dei mo supernaturalis esse debet ut fieri non fit p facultates naturales nisi concurrente Deo vt efficiente autore naturæ quia tunc auxilium generale ad primo necessarium esset supernaturalis alias aut judicium primo non fit fieri tunc supernaturali auxilio Dei sic ex docent SS. Th. Bernardus Bernardus de Senens. Initium autem recurrendi ad Deum esse primum qm tunc dubium nisi quod ostendere non nisi sed Dei quod et certa ratio docet et confirmat auctoritas S.

fficor. m illa voba fficor. Sl. Vide mgt gratum aux cham Dei et gm fragilis humana
cognitio vt sor ops quid prium agnit nisi prat Deus convertent et nisi eos hic confir-
met auxtis nung mplere valeng et S. Aug. lib 3 Julia. cp. 2 cham habuisset mgt sa-
bet, prim non sabet, nisi ille dederit sine qu non ageret prim Et sic in Epla
ad Ephesios ppsam mgt prium cu ibi Credim nisi prum conceptam. Dicente
apto ne forte det eis Deus pnam spm hoc tangm fidei dogma ppone credendum
S. Aug. lib de fide ad Petr cap. 26. frion spm e tenea mgt et nullateng dubites nem:
nem posse hic prim agere nisi quem Deus illuminaverit et gratuita De misericordia
convertent. Merito ppe e exponendum dogma fidei nam ex patet ex definitionib
Eccle Catholice in Epla ad Gallas c. 1. non solum ait docet Deu etiam ipsum cu tm
Eccla gerat et tenuit Deu prim habent omnes vt dicit fideles in fidelibus et Concil. Aran:
arense 2. can. 4. dicit, Deum credere est voluntes quia voluntas pargatis ga
ipsum voluntas a Deo in quem sempl tenet S. Amor. in Epla ad Corr. can 6.
et Trid. Sess 6. c. 6. idem exposse docet damnatq anathema q dixerit posse hom credere
sperare diligere ea paniter vt optet me sperimente spm S. quia ergo regnu aut hi
tignale ad actum prim Rex ei dicit St Concilia et SS. Pp. non leg de actu prim
vt minus est spectabile Contra hoc ea est ga cognum ole ea voluntes quae e nobis
remotissimis a Deum e magis pargatis voluntas pnta commissa detestandis ad salute
aegrendam vt patet ex pbis relatis hoc aut voluntas e actus prim. ergo Pelag.
sure actus enumerat vt dixerum nitur actus fidei spes et Charitis tignales ergo tignis
est esse semen de prim vt e spectabile vitis Sed ex non esset natura enumeraret inter illos
vt dispositum actum. Prbo 2do Concle sua actus esse tignales
Qa sua actus non sunt e tignale actus aut sunt non sunt e tignale necessario debet
esse tignalis a nobis ex spectabiliter et constituit n spe nali vel tignali de genere.
Objicies cum Scoto. Constat ex frequenti actibus prim gignit habitu ergo vt patet
in vinis prim q magnum fruitem sunt ad penitendum ergo est habitus tignis.
Vel 2do cum Duran. Qa nullis dantur virtutes infuse Fide ad Scam cum Caietano
et soto non aegis aliquem habitum ex frequentatis actibus prim q sub ea natura sup:
naali ole quamvis prim est semis qa sua gnis habitus esse diversi spes Dei aegis habit
ex alijs actibus naturalibus q sunt aliqm rationem cum actibus prim supnaturalis unde in
vinis pfs facilior est resipiscentia tignale si p maxime magna tignali sunt ex
manent etiam habitus illi tignales ac proinde facilius posse pcurari prim illa ra
turali nam de

verah: nam ale supraali quo peadet ex mera Dei grā cōgua p̄destinat elebet
eos m omnibz s. aquale beneficiū Dei mīe miseri cordie q̄ueniant et ni cōtenū alt:
bo accidat q supraales hant. Sic Augt. Dur. nihil alicui suppono ē nunc dari ni fisab
virtē.

Difficultas Quinta.

Quo pacto detestatio peccati ni quantum offensa Dei sit actus
elicitus sānitentiā.

Qa vt dix ning liga doctōr non dismiguant nisi ex tnō actibz ppriis Deo ad lo:
groscendum meliꝰ cā Pisani naam Pnā nane de eis actibz nigreng ē Imo de
ipsa peccati detestone Dende de veligs Xon ē aut hō difficultas Pnū pnē a:
chus sit detestatis sm phm liga ex phanis ipsum actus ipse detestonis alicuig pecca:
ti Xec chām difficultas ē. vtrum sit detestatio peccati vtē contra Deum ex certum
ē esse apud omnes pmām de qua logmur debere detestari peccatum vtē contra Deum
Patet Sec qa non ē detestatio peccati nisi ob aliquam rationē malitiae qua sit in ipso Duplex
aut rō sit considerari in peccate pmo illud detestamur a de honesto / quatenꝰ sēt
rationē culpe 2ꝰ quatenꝰ sēt aazeram penam pmā propriē non ē ob solam detestonē
pene nam magnitudo detestis non ē virtus vel saltem non est virtus pmo Deo cui vt
diceng de attritione. est ergo detestatio ob aliqm rationē culpe omnis aut rō culpe aut
ē qa sit contra rationē speciandi ā Deo. aut est qui ē contra Dei non pt dici detestatio
bona nō qa non sit ab pmo virtuten de qua logmur. Nam vel considerat
vt est contra rationē rectam in aliqua spē determinata aut vt ē contra rectam rationem
in cōi ipse intendo ab omni spē determinata 1ꝰ ergo erit virtus illa ob cuius
rationē rectam et determinatam est detestatio 2. Sed sit detestatio peccati ut malitiam
contra rectam rationem importat hoc erit detestatio ex virtute oppositi vt eiusdem cū vir:
tutis est prosequi bonum et detestari malum oppositum 3. Ratio ergo phibet ab illa
virtute qua prosequitur rectum rationis dei honestum in cōi haec non videtur stare distin cta
huic non rō eadem ē qa eiusdem virtutis ē prosequi honestum in cōi et detestari malū
vtē illi opposita. Sexta ergo ipse detestationis peccati vtē contra rectam rationē divinā vel
humanā Deum ac pmde vtē contra Deum inde queritur peccatum vtē contra Deū videtur
posse contingere varijs modis detestandi nimirū vel vt sit contra voluntatem vel vt
contra Bonum Dei vel vt contra ius et dominiū Dei vel vt offensa Dei. 7. quinto sic
Pp. detestatio de peccato ni grā est offensa Dei sit actus Pnitē.

Pmo ad sextū ē Licet dict. Ga a. 1. q. 2 quem sequuntur alij recentiores, videatur ibi

actum esse virtutis charitis ē non prīa cuius actum Scotistarum recentiores nihil aliud esse volunt quam voluntatem sibi faciendi deo p offensa seu vt aiūt Riccar. esse detestationem peccati commissi vt est transgressio Dei a legis expiabilis primum altū. Idem Collig. en Durr. dis 14 q 2. vbi vult prīa specialem actum esse detestationem peccati quatenus est contra legem Dei ām et Dei inimica. Vbi a Ricardo et recentioribus esse actum charitis, qa idem est detestari peccatum vt est offensa dei et detestari peccatum in quantum malum dei vide ideo nolunt offensam alicuius qa voluntas mali illius sit detestari peccatum in quantum ē malum Dei est actus charitis Scotus enim ē virtutis detestari malum vt malum alicuius et velle illi bonum vt bonum illius ē ergo detestari peccatum vt ē offensa Dei est actus charitatis.

Secunda sententia dicit esse actum p virtutis Prīa vide S. Th. hic a. 2. vbi stat prīa esse specialem virtutem qa dat specialem rationem laudabilis boni operandi detestandi alterius peccati in qtū ē offensa et a. 4 dicit prīa non esse specialem virtutem nisi ex eo quod dolet de peccato commisso in quant est offensa Dei cum emendationis proposito. Idem docent Caiet. ibi Sotus q 2. a. 2. Ledesma a. 2. Valent hic p. 1. Idem teneat Andegaven. Scholastici alex. 4 p. q 14 mem. 1. a. 1. D. B. S. Bonau. Scts. 14 a. 1. q 2.

Conclusio. Detestatio illa peccati vt est offensa Dei ē actus elicitus virtutis Prīe Dico elicitus qa de sua ē difficultas qa hic solum ē actus spūs virtutis non aut imperatus hic ch non ē spūs actus virtutis a qua imperat vt dicit S. Th. a. 2 ad 1m. Vt v. g. dare eleemosynam pauperi de illius mandato licet possit a charitate imperari tñ non ē actus spūs illius elicitus Dei virtutis misericordiae et idem de Religione dico ergo esse actum elicitum qa ē proprius virtutis prīe. Vbi Concto sat mira vide

Cum ratio forte virtutis prīe recte pt apponendi in peccato vt ē offensa Dei ergo detestatio illius mali est offensa necessario dicit esse actum elicitum prīe nam non pt actus imperari circa rationem formalem virtutis nisi sit ab illa elicitus ex hic ch tam sit actus actui elicitus distinguitur ab actu q non sunt elicita vt actum ē apud omnes.

Hinc Scotus cum 3a sententia negatiua ē in Sot. licet ch in ipsa dem sit qm non pt esse peccati nisi offensa Dei et malum illius hic tñ ch distinguuntur primam rationem pt ch peccati apponendi a voluit vide offensa Dei citra non apponendat vt malum Dei talium explicite ch ita ponunt volle alicuius offensam Dei illū non diligunt alia ita q si nolunt nimicum offendere non necessario sequ illum velle illi malum vt malum illius est aut velle illi bonum vt bonum illius est cuius rō ē qm aliud nolunt qm aut de esta

mur malum.

mucr malum abcenig aut malum illig ē necesse ōnes nominentur ex aliqua affectu amoris amicitiæ m̄ p̄sonam quod non ē necesse cum nolunig aut detestamur eig offensam et hic ex hoc minimum quod hic actus m̄ te ht honestū hic ergo m̄ potito potent gs detestari peccatum m̄ quantum ē offensa Dei quatenig nimis ē quedam alienatio ab eius voluntate ē quatenig g illud dictum Augm ē gd gd non debebat à nemo Deo etiam potent non apponendere illud saltem explicitē vt mali Dei negari ergo sic quo pacto negari ē non vult nolle offensa alicuig pro tanto ei bonū et bonū illig est.

Difficultas Sexta.

Quæram sit ratio formalis seu motiuum à quo specificatur prædictus actus Pœnitentiæ ē quorum peccatorū sit ille actus.

Notandum est Certum esse apud omnes m̄ quolibet actu dari aliquam rationem formalem seu motiuum m̄ ipsig subiō a quo specificant omnes ēt vt supposui fuimus hyp ea in 2ª 2æ specificari virtutes et eamm actus et aliqua ratiō formali distinctā ab eo scilt qm̄ l̄ et p̄ce attingūt Quamvis ex quadā ea sit in actu Pmō.

Notandum est 2º in ea detestatiōne peccati vt est offensa Dei necessario debere assignari aliquem terminū ad quem ille actus tendat et tendat ultig non esset stetig ad quē si ōnō non staret ibi ac recederet et consequēs esset Pnō à quo Rō aut huig terminī est qa illa detestatio peccati est displicentia fuga seu recessus ab ipso peccato qa detestatur peccatum q odium q ht odium peccati odium aut ē fuga hnt amor ē p̄sentiā non p̄t aut esse fuga et recessus nisi esset ht accessus āō aliud ē enim recessus q dam quasi motus à termō ad terminum ergo necesse ē assignari terminum à quo ille detestatio peccati vt est offensa Dei tendat et in quo tandem statat ex quo ulterig segt in ea detestatiōne esse assignandum aliqd pter ipsum peccat vt est offensa Dei ille et adhuc qm dicimus esse detestationem recedit ab illo peccato vt ē offensa Dei vt ab obō fugiet ergo debet assignari aliud ad quod tendat et in quo statat.

Ex quibus etiam manifestum ē obiter in omni actu voluntis q respū alicuig obti ht fuga assignandam esse aliquam tendentiam quæ respū alterig obti ht accessus et quādā illig p̄sentiā qa vt dixi non ē fuga vnig termini q nō p̄sentiā alterig quamobrem dem est quærere quē ht ratō formē à qua specificat actus ille detestatiōis ergs termō ad quem tendit et in quo p̄ se statat qa certum ē omnes actus ab huiusmodi terminis q hnt veluti quādam moram debere specificari vel vt alij dicūt omnes actus à suo ōnio specificari nisi p̄ à fine hic tō ē quem vult voluntas et ad illum tendit actus de quo S. Th. 1ª 2æ q. 1 a. 2 et q. 18 ā. 1 q.

Hinc colligit etiam non recte assignare sane rationem huius actus ni ex quod ipse detestatio peccati et ipsius Dei iniuriam tollat et ni Dei iniuriam non recte tollat ga tollit ni ex actu assignando receptum nullum aut tenuem ad gratiam quasi veluti non esse assignandum huiusmodi terminum quod ni[hil] ni[hil] valeat. Quod dicant ni dicat contemptum accessum et terminum contra ea licet id sum sit tu explicati ipse assignata non tollit gratiae ex ipsa de non actum determinandi et abilla ea removet productio ipsius habitus tollit. Ingrediendum ergo est ni ostenti ob huiusmodi non tollit et gratiae tum eius erit difficultas quominam ponat dispictam a Deo ipsi habitus non quidem cum aut esse nisi ita aut religione assignabunt illarum virtutum verbi rationem.

Prima sententia fuit ire ipse Alex. 4. p. q. 12. mem. 1. a. 1. § 2. quod primo actum eliciatum et maxime quam esse dolorem de peccato ut veniam a Deo impetret quod non potest nisi ex S. Spiritu. quod dicit hoc post baptismum adquam primam se convertat. Cito amittendo videlicet veniam impetrabit. Hoc primo est ad veniam impetrandam.

Secunda sententia est esse detestationem peccati ut est transgressio divinae legis expiabilis quamvis actum vide Alice. ubi supra q. 2. ubi suppositi sane sententiam. Ita videtur sentire Durand. dist. 14. q. 2. num. 1. aut ea detestationem peccati ut expiabilem quia satisfactionem Deo reddendam esse actum primo gratiae subservientem Valen. q. 2. punct. 1. licet dicat detestationem peccati ut deprimibile et expiabile a nobis tanquam Dei offensa. Probat Valen. Rationibus S. Th. hic a. 1. 2. 3. ubi dicit primam accipi in emendando et detestando peccata ergo ut hic de detestatione peccatum.

Tertia sententia dicit esse detestationem peccati ut est offensa Dei ut illi compensat quam quod peccat detrahitur ita Ledesm. p. p. q. 26. a. 1. et 2. Quod ipse non potest. Quando videlicet esse posse quia sine dubio quam sit aliqua recompensatio offensae Dei hoc autem non fieret nisi intenderet quod actum eius

Quarta sententia dicat veniam detestationi peccatum ut est offensa Dei ac restaurationem iniuriam factam Deo seu gratiam est ut Deo reddat ius suum ita Quam hic dist. 2 sect. 3. docet primo esse quandam visibilem id quod S. Th. hic a. 1. ergo obhuc primo dicit aliquod ius tum aut huiusmodi primo sit quaedam visibilis Dei ergo eius obhuc dicit esse ius Deinum nempe ut hoc redatur Deo. Sunt legere plenius recentiores.

Quinta sententia dicat primam detestationi peccati ut est offensa Dei ingratum et exordabile ac reconciliandam Deo amicitiam ita. Soto dist. 14. q. 2. a. 2. idem habet Scotus a. 2. sententiae dum dicit primo actum et detestationem peccati esse ut reconciliet Deo amicitia sive

ac placandum ibi

ad placandum Deum ꝺꝫ differt ꝑ Bonau. Vbi. a. 1. q. 3. Vnde ꝯ grauia: etiam Dnia ẽ detestari aspam vrẽ Dei offensiã in reconciliatione hiue emendatione. Quia th̃ ab hic auctority dicta non ꝓbant.

Conclusio. actus Dnie ẽ detestatio peccati vel offensa Dei ad recuperandam Dei amicitiam. Patet. ex S. Th. hic q. 86 a. 2 ad 2m q. ait Dniam respicere omnia peccata in quantum sunt emendabilia ad iustificationem. Constat aut non esse respicere emendabilia peccata nisi illa detestando. Et inde patet esse de facere ad iustificationem et reconciliandam gratiã et amicitiam Dei. Idem colligit ex Eodem a. 3m ubi dicit actum Dnie esse aptum ad destructionem peccati. Et gratia reconciliatur ꝓ Dniam gratiã. Hoc aut nihil aliud ẽ nisi detestari peccata intendendo de Dniam gratiã et amicitiam non enim aliter contingit peccata destruere nisi intendendo de illis formalem destructionem gratie et Dnie gratiã et amicitiã. Ideo hoc bene ostendit S. Th. ubi ꝯ gratiã remittitur et ex Dnie gratiã et hoc significauit quando nos intendimus illius destructionem scilꝫ ꝓ Dniam gratiã. Idem ea est remittere et destruere (Confirmo hoc ex Eodem S. Th. a. 1. ad 2m ubi dicit Dnie actum esse dolorem seu displicentiam seu reprobationem potentis finem sua intentione reuocandi sequelã ipsius et offensã Dei. Ergo intendit ille actus reuocare inimicitiam Dei qa nihil aliud ẽ offensa dei nisi aliquis poena qm esse inimicum Dei seu dignum odio ac proinde dignum poena eterna. Sic enim dicendum S. Th. q. 86 a. 2. Offensa opponitur directe gratie qa in hoc dr̃ aliquis alteri offendere qa repellit eum a gratia. Vnde ergo esse directam oppositionem inter gratiam et offensam et Consequenter inter Dniam et aliquam offensam. Et Consequenter inter gratiam et offensam. Constat ea gratie seu amicitie opponi directe inimicitiã.

Probatur 2. Quidꝫ qu detestari peccatum nisi ẽ offensa Dei ad amicitiam iustificandam. Habet peculiarem honestatem que non ꝓmittit ad alias virtutes huius Theologicales hiue morales non Theologicales qa certum ẽ non esse fidem aut spem qa in eo Dniã actum nihil speratur aut credit finis rei. Item ẽ certum qa per peccata diuina bonum Dei vt sic. Non Morales nã per ea ẽ obiectum ad religionem nec pietatem nec fortitudo vt ea expeditis. Ergo dr̃ esse alterius speciei virtutis. Ergo Dnia actus non sit alia a prius dictis. (Confirmo. Qa illa detestatio peccati non ẽ fuga a peccato vt per priuationem requirendi alias virtutes. Ergo detestatur peccatum vt habet priuationem rectitudinis virtutis Dnie.

Probatur tertio. Qa Dnia actus est ille qui ꝓxime disponit ad gratiam et remissionem gratie

Colligit ex Trid. Sess. 14. c. 1. de Sac. cū prima intelligit illud Luce 3. mitte primam ē-
gentis omnes simul pentatis cū illud Ezech. 18. agite primam cū non ent vobis
mi ruinam migras ergo est dispositio gratiā ad gratiam ergo debet esse ille actus detes-
tationis ad amicitiam et gratiam recuperandam ga nullo effectu sit esse magis pugnans
ad renouationem offense quam si sit detestatio offensa cui affectus ipsius amicitie vt
patet etiam in humanis nihil est magis pugnans regno pt ga si quis debito modo
detestetur suam culpam vt sit reconciliatio amicitie et gratie nisi cū sit persona nul-
quam redire pt pa amicitia cū forsitan posito redire solet inter eos gratuita
reconciliatio volunt. Prbō. 4. rōne a Patri.
Ga sūigmodi actus primo q est detestatio peccati dī esse peccati in quantum offensa
Dei vt colligit ex Trid. Sess. 14. c. 1. Vbi vult idem primam necessariam fuisse omnibus
pene ijs q in peccatum lapsi fuerunt vt p quem ipse abiecta tantam Dei offensionem cum
peccati odio et pio animi dolore detestarent ergo vult Trid. detestari peccatum
vt est offensa Dei ga dicit debere detestari offensionem Dei qd idem est ac dicere
videre panitentem albam cū videre albedinem in pariete sed non pt esse actus qui
detestatio vt est offensa Dei nisi in quantum ille actus est tendentia ad nouam ami-
citiam Dei sue quod idem est ad gratiam Dei recuperandam ergo Nor Prbō.
ga ille detestatio vt est offensa Dei dī esse recessus ab ipsa offensa seu gratuita Dei
offensa est est enim fuga et recessus ab ea rōne qm detestatur dicit aut recessus estab
offensione quatenus offensa Dei ergo debet esse p se accessus ad nouam amicitiam Dei
Consequentia patet ga non pt esse recessus ab vno oppositorum nisi intelligat accessus
et transitus pse ad aliud oppositum nihil aut per se assignari pt oppositum offensionis Dei
vt sit nisi ipsa Dei amicitia quod quidem manifestum est ex eo quod peccatum non
est offensa Dei nisi quatenus est auersio ab ipso vt docet D. Th. q. 86. a. 2. rempe ab eius
rectissima voluntate ga non aliter auertimur a Deo nisi in quantum recedimus ab eius
voluntate in hoc enim recessus seu difformitas solum est peccatum contra voluntatem Dei seu
quod idem est contra legem Dei vt habet primum rectitudinis vt dicetur alibi sicut
offensio est in auersione et difformitate a voluntate Dei ergo eius oppositum pse dī esse con-
formitatem ad voluntatem Dei ac proinde cum ipsa amicitia sit cum nihil aliud sit qm pse-
sa conformitas ad voluntatem Dei pfecta cum conformitate sola excludit omnem auersi-
onem et difformitatem Confirmo vltrius difformitas a voluntate Dei nihil aliud est
qm priuatio seu negatio conformitatis ad illam illa cum non pt esse qd positiuum nam secus
non esset defor.

non esset deformitas et irrationabile. ergo impossibile è intelligi recessum ab ipsa deformitate qa simul sit accessus ad oppositum habitum nempe ad conformitem. Nam privatio nihil opponitur habitui ergo nec intelligi tendentia ad Dei amicitiam.

Sed Dices. quando detrahitur peccati difformitatem a voluntate Dei esse retrocessum ab offensa vt hic ti non segr esse accessum ad pfectam conformitem Dumodo hoc luendo qa unus erit iste accessus ad conformitatem aliqm hoc en sola è opposita difformitas vt hic ti nisi recessus a minore luminis non qr necesse vt sit accessus ad pfectum lumen sed contra hoc è qm dico recessum a peccato vt è offensa Dei vere è a vitio et difformitas a Divina voluntate tunc necessario dicit esse recessus ab omni difformitate qa recessus dicit recessum a peccato vt offensa è qa è recessus ab ipsa bona offensa unde Varenius illa replicatur sicut cum dicimus Deus religionem respicere cultum Dei vt sic intelligit de omni cultu unde et cum dicimus Christum regnare Deum vt sic intelligit de omni bono unde aliqs regnat aliqs non dicere vt offensa Dei est sed veritatis offensa non pt aut esse recessus ab omni offensa vbi nisi sit tendentia ad unam conformitatem qa non pt ad unam magis qm ad aliam et ppterea è est recessus ab ipsa difformitate vt hic illis opponitur non pt esse nisi conformitas vt hic et Consequi unde vt dicimus est negandum ergo è no segr esse tendentiam ad pfectam conformitatem. Vel Concedo ita Ebata.

Colligo. Sed nam dicendum sit de illis variis sentiis supra relatis nam fortasse oes trahi possunt ad unum sensum Cum omnes ni dicent illum actum tendere aliquo mo ni Dei amicitiam Quia ti è unus dumtaxat non recti ab illis stari Nam una sententia non placet ni eo quod dicat actum priè esse veniam, impetrare non è qd ex se de merito et valore operis actus sed de tendentia ad veram obtinendam veniam Quia non è negotiatio venire sed offensa electspeed ad amicitiam recuperandam vt dixi Satis ti possit esse aliquem actum priè circa aliqm impetrationem veniæ non ti erit forte rationabile

Ex Dico de Secunda sententia peccatum ex se impetrabile licet aliquo modo se dicam pertineat ad poenam non ti pt esse ratio forte actus illius ex quem expetit intendit Divina amicitia Et propterea dicam non placere ti sententia non ex negatum competentiam esse actum priè aliquem sed negè esse rationem forte eo modo quo dictum est. De aliis sententiis Quas ni possent dicendatur ti illas sententias quas unte priè actus debere esse in pti ad respiciendam misericordiam Dei nihil nullo modo pbari qa actus offendi ipsa non pt esse ppria ratio impetrandi misericordiam Dei et gratiæ in pticulari

Considerentur abstractè non debet homini alio modo qm dictum est alios posse dicere hunc actum esse temperantiæ fortitudinis et ceteras virtutum humanarum magis abstractè tempore ab his rationibus cooperantis quod Pbi significauit Unde sexta nec posse dicit quòd reservare minimam nam minima quòd dicta non est misericordia ledit ipsa misericordia est idem quod misericordia quòd dicta. In Arist. 6. Ethic. Cap. 2. c. g. Cum ergo non possit esse quòd misericordia vitiosa creaturam rationalem et Deum non est esse quòd peccatum misericordiæ et minime fateor in latino significare humanitatem minimam omne peccatum esse minimum Deo facium qa vltra deum est quod offensa et aversio a divina voluntate esset contra vim quo ordinem Creatura debet colere Autore vos. Alterum est non posse actum detestationis hujus dictum esse de resarcienda minima etiam toto modo humpsam qa posset minus posse reddere dignate offensi licet aut hic actus possit aliquando suspendere ad primam si illa detestatio debet esse ad recuperandam dei amicitiam. Dein de 5. secta dico ipsam esse quibuscumque seu pro nobis quatenus dicit esse ad amicitiam seu ad reconciliationem aegritudo falsa si est quatenus dicit ad eundem qui vno esse debet terminus ad quem oppositus termino a quo ille aut non e nisi amicitia qm intendit a re ei a ille a quo sit remotus.

Colligitur Secundo de quo peccato debeat esse detestatio 1.o in dico debere esse unum peccatorum mortalium vnius quod ipse committit quod apte docet S. th. 1e 2. q. 88. a. 3. Qa on dicit e manifesta qa est detestatio peccati vt est aversio a Deo Ergo ab hac vnde recedit ille actus vbicumq; reperiatur hoc in vnius potest a omnium actu peccatorum et singulis.

Sed Dices aliqs committit solum peccatum furti vel aliud detestat vt offensa Dei et ceteri non detestat nisi in furto offensa. Ergo non vniti. Confirmo.
Qa illud detestat quod illi representatur detestandum hoc aut e furti furtum vt huiusmodi Ergo illi licet consideret vnum furti in una mala determinata sibi non consideretur vt ad illam determinata malam sed vt illam consideratum vnius vt v. g. cum qs. considerat in pictura tonale esse quam visibile consideratur vnius vbicumq; illa data reperiatur quod etiam dico de aliis omnibus in voluntate vt dig. appetat pomum hoc solum quod dulce appetit dulcedinem in omni pomo. Qa e non licet appetat et consideret in determinata mala sit non ppter hoc precidendo determinate ad illam malam et hoc in illis a circa determinata voluntate vt diximus detestationem in qualibet mala qui vult vt. Vbi est eadem ratio ibi etiam est idem effectus.

Ad argumenta 1.m

Sed argumenta ipsi negari consequia ad confirmacion dicti primi detestari explicite offensam in illo facto inquisite in et virtute eandem offensam detestari, dicitq illa ratio respicit, qa licet non apprehendamur hunc primi. Primo vt remanet ostensum nisi virtute apprehensionis alterius primi nimis omne remanet esse insolite.

Sed instabis voluntas e libera ergo non determinat ad detestandu offensam in quocumq peccato vel illius actus poterit non quod supponendo displicere offensa vt sic impossibile esset quodcumq peccatum illi non displiceat in quo apprehendit ratio offense rei in hoc voluntas est libera et supposito quod fiant suppositis voluntate finis necessario est voluntas medioru (fiat dict. 1ª 2dæ q. 18) pro quibus omissiones necessarias quæ sequunt vitet illas voluntates. Posito ergo quod displiceat illi offensa Dei est ita voluntas parata vt quodcumq illi ostenderet quod e offensa displiceret ei et doleret se commisisse. Ratio huius e ex S. Th. q. 86 a. 3. Vbi e eadem ratio est quare effectus desertus vbi est necessaria connexio vt dictum e.

Colligit S. Thom esse necesse vt illa detestatio sit de peccato originali qa hoc sibi S. non e commissum. Culpa voluntatis nre vitiose aut primæ est de nro peccato vt sit offensa Dei qa nimis pillata dissolute et amicitia Dei. Dixi tñ non esse necesse qa verum est reputari vt nrum et ex nra voluntate commissum quatenus Voluntas Adæ reputabatur nra iuxta illud Apli ad Rom 5. in quo omnes peccaverunt vt Vbi notauit S. Th. Illum aut possit esse circa peccatu originale aut peccatum futurum aut sit aliqs alius actus prime dicet infra. De peccatis vo habitualibus qa sunt ex prima voluntate commissa dicit esse detestatio ei per modum quod ipsi dictat rationes.

Colligitur 4 non esse actum virtutis primi nisi aliqs detestetur peccatu mortale eo quod sit talem vel talem offensam determinatam qa hoc ipso qd e talis offensa etiam reponit in aliqua sit determinata vt v. g. si aliqs detestet peccatum qa sit offensa furti contra iustitiam non erit potius actus detestationis iustitiæ quam virtutis ex respicit actum detestationis virtutis et in communi.

Colligit 5. qd dicendum sit ad illam q. Vtrum vnde sit actus huius virtutis quando detestamur venialia videt ei non esse actum eiusdem virtutis qa non e eadem ratio formalis detestandi qua detestatio peccatoru venialiu non attendimus amicitiam Dei vergare qa peccatum veniale non e deperditum quod etiam S. Th. docet q. 87 a. 2. ad remissionem peccati mortalis exigit preceditam primi qm ad remissionem peccati venialis sufficit non esse

intelligendum pensad intensionem vel extensionem odiendi quia idem morbus
Opatu adhes detestionis sufficeret eodem modo ad plenam remissionem habit ergo esset
duo existentia opalia quod mihi sentia videtur, verum neq; ea absurdum & damnosum
habituri prima qua ad possidendam mortalis detestatio ea mortalis est, tria ad quem
diuinam amicitiam simpliciter quam ut recuperet detestatur mortale at pro venialis
detestatio non potest vere et proprie diuinam amicitiam baptismi qua illam non intendit
recuperare vel aliquid qua sine S. Th. ubi supra dum modo culpa repetat finem ad Deo aliquo
modo et culpa quidem mortalis specie venialis misericordia qua non misericordiat nisi
tum quendam amicitiae ne quis remanet tendat in Deum ad hoc ergo recuperandum
potest tendere detestatio venialis unde sequitur quod licet ipse amicitiae sint quodammodo
amicitiae qualis & baptismi hoc tamen quod via possibilis habitus finis illa baptismi hoc tamen quod.

Colligitur primum illa detestatio mortalium contineat etiam detestationem venialium
Dico ea non contineri qua quando illa tantum est ad recuperandum amicitiam Dei
& prima mortalium tantum Dei aut non continet detestationem illam quia est ad recuperandum
formarem charitatis et non amicitiae vivo potest illa detestatio mortalium esse
simul cum actuali complacentia venialium et cum voluntate committendi venialia
haec ea Deus non repugnant licet nec repugnat veniale cum amicitia Dei.
Secundo tenendum est de detestatione peccati venialis. Haec ea necessario includere
vel debet detestatio peccati mortalis saltem virtualis Ratio huius a priori quia ferivur charitatis
intrinsece suppositi ipsam charitatem et amicitiam ergo non potest intendi
formari charitatis nisi intendatur amicitia et consequenter non potest esse detestatio peccati
ad efficaciter volendum formam charitatis nisi etiam sit efficaciter ad volendum amicitiam
haec ea tam intrinsece subordinata. Ex hib.
Ad argumenta in contrarium potest videtur negare contra primam sententiam Ad primum ea
vel dicit sentio quia recuperari quem si detestando peccato non aliter nisi ut habeatur
amicitia quia formatis peccatum destruit. ut apte colligitur ex S. Th. q. 86. a. 6. ad 2.
ubi vult prius expellere peccatum per virtutem fidei charitatis prius aperit aditum
animae destruit ergo peccatum velut effectivum quia aperit aditum ipsi gratiae quae forte
opponitur peccato ad primum quae sentio dicam in sequenti quaestione.

Difficultas septima.

Vtrum et quomodo actus seu detestatio peccati sit actus absolutus et efficax.

Ratio difficultatis

Ad difficultatis ẽt q̃ vocat ẽ detestari peccata ante velle peccasse sec̃nd: le peccasse non ẽt actus efficax q̃ ẽ simplex velleitas conditionata q̃ nollet ha: ẽre commissum peccatum si esset possibile. Et ad alia parte videt esse actus efficax q̃ omnib⁹ actib⁹ virtutis debet elicj cum pleno consensu et delibera: tione q̃ dogden actib⁹ virtutis dt esse aliqua electio omnis aut actus q̃ dicat ad plenã deliberone dt esse efficax et possibilis impossibilium ch nulla est electio.

Supponendum ẽt. p̃ solutione vt Thom̃ solet 1ª 2ª q. 13. a. 1. ad 3i nulla ꝓs: quẽs dist. 42. l. 3. Duplicem esse actum voluntatis vt facit nunc ad rem unã alter efficax alter inefficax siẽ q̃ tantũ ẽt in simplici complacentia obti sine eo q̃d tendat ad ipsum reipsa consequendum vt q̃s complacet sibi si haberet alas et vo: lare, ille potendit ad ipsam consecutionem obti vt d. 3. cum q̃s q̃ nolit fugere et fugit ex quo sequit quod efficax vt hic non sit esse velleitas que explicari solet q̃ Deum vellem, non ea di vellem currere si sit efficax sed nolo currere inefficax vera dr vt cum q̃s vellet volare si haberet alas vndi sit et actus efficax seorsi sit ab: solutus a conditione si pos efficax sit quantum ẽ ex pte illius erit ad opus q̃a non ẽ ratio vt ponat conditio vt explicari solet p̃ ipsum nolo inefficax pro inveniri aliqua conditionem vt faceret si posset. Quaritur ergo vtrum sit efficax ille actus.

Pro qua re. Notandum ẽt. dupl̃r posse esse actus efficaces. 1 modo p̃ 2ª sen̄ q̃ p̃ modo hinc ẽ quando absolute tendit ad opus siue vlla conditione alicui nolle rem aliqua vehementer cupit et facile posse consequi d. 3. si q̃s nolit dare elee: mosinam habet ea absolutam voluntatem siue conditione in ipsa quam hinc reipsa exerceat eliomodo quando partim absolute ille actus tendit ad opus p̃ conditiona tẽ vt cum q̃s nolit dare eleemosinam pauperi si ille die pauper occurrat sic ea ẽ actus absolutus ex ea pte qua hinc p̃ nolit dare eleemosinam habet ea absolu: tam voluntatem siue conditione in ipsa et ita explicat p̃ria voluntas p̃ opus p̃ solo et est conditionata q̃a nolit dare non si siue conditione et ideo dicat si occurrat.

Notandum est 2do. 2pter aliqua actus posse esse conditionatum. Nata vt actus ad ponat siue conditione vt alicui dicat si Petrus adesset ille gratis daret. 2o. q̃ actus ipse ponatur est tm de obti conditionato vt si q̃s dicat nolo dare eleemosinam pauperi si petat ponitur cum ille actus siue conditione non tm aliqui obtinẽ voluntatem siue conditione ex p̃ quidem nõ actus non est absolutus q̃a hinc non est sed est positus conditione alio modo dico de p̃ria absoluta p̃ria conditionata nam quatenus ẽ actus q̃ vt sic non

ex parte conditionem est absolutum à conditione ni hoc esse quia tendit ad obtinendum cum conditione à conditionatis respectu obti. Hoc posito sit.

Conclusio Prima. Detestatio illa peccati non ad actus absolutus tm sed esse conditionatus ni respectu obti. Pbs Conclo. Qa quod est absolutus patet nam detestari peccatum ab ligo voluntatis actus q sit fuga et displicentia circa peccatum commissum et prout sub illa conditione quod sit ex parte illig actus; ergo respectus ille est absolutus ut dictum à Quod vo sit conditionatus respectu obti Pbo. Qa idem est detestari peccatum et odisse peccatum seu quod idem est esse actum fugi ab illo: omnis autem actus fuge est aliqua voluntas huic actus peccatorum à voluntas Ergo detestari peccatum commissum est velle illud. Nolle autem peccatum commissum à velle fuisse illud non est aliqua tm nolitio illud et videa dolemq de eo quod illud commiserimus: Nolle autem peccatum fuisse commissum necessario ni volunt conditionem aliqm ni obtu saltem virtualiter ni minimum hoc possibile esset nolle peccasse ego q deum offendisse. Non est impossibilium qd esse voluntas absoluta deo di esse necessario conditionata nimis impossibile foret. vt docet s Ths 1a q. dis. 17 q. 2. a. 1. q. 1. ad 3m.

Ex hac conclone Colligo. Verum actus voluntis quo detestatur peccatum illudq nunc non fuisse posset explicari p verbum nolo peccasse ni possibile esset. an etiam necessario deberet dici nollem peccasse si possibile est.

Alex. q. p. Mea. l. a. 2. Co. 2. Dub. 6. affirmat debere dici volo me non peccasse seu nolo peccasse Qa idem è dicere nolo peccasse et peccatum è nolitum seu dolere qd peccaverim et sic ita dicamus et in dnō dicimus ach. priùs Ergo et illud.

Confirmat. Qa voluntas prudentis qd esse impossibilium, si hoc tm sunt impossibilia qa sunt potentia que non sunt impossibilia tm qa potentia sunt possibilia tm ptm quod subjectum: ergo illa voluntas erit possibilium tm ptm et impossibilium tm quod non debet reputari absurdum.

Sed Pbs. vbi fuga supponit non posse esse ondentis voluntem circa huiusmodi impossibile. Secundo est Qa sapiens vellet quod possibile è ni possibile foret ergo si aliqua è voluntas circa illud impossibile illa voluntas erit velleitas et conseqns debet explicari p rebus velle. hanc opinionem sequi dicit esse probam dis. 17 q. 2. a. 2. Ubi ni videt disinguenda si ex parte intellectus quidam nolitionem quod dit fuga commissi ejus è quod ait Alex. Certum ex est quando detestamur peccatum non esse aliquam nolitionem et fugam peccati commissi ex hoc vellit quod arguit Alex. Nego absurdum ni hoc sensu nolo

peccasse.

peccasse & aut ꝑ nolo intelligas quodam nolutio quæ tñ absoluta huic conditionatæ
quo pacto simpliciter homo videtur velum nolo Tñ è ꝓa doctrina S. Th. ꝑ septies inuꝯ
Aug.ni è ꝓa confirmão Aller. ꝓa prudens non ꝑt absolutè formi quo assentit ni:
impossibilitas hoc aut assentit si Ex casu cui ꝑs non vult peccasse ꝓa non peccasse
posito quod iam peccauerit non ꝑt non esse verum tñ est hic ꝑs nollet peccatum absq
sensu a potentia non esse regendum posse illum dicere nolo peccatum.
Ex his sibi constat illam detestationem peccati quatenus è tendentia ad amicitiam Dei
esse aut efficacem ꝓa illam vult hic concludere et efficacem vt mox declarabo.

Conclusio Secunda. Illa detestatio est efficax et inefficax diuerso mõ. Prior
ꝓa detestatio respicit peccatum a quo fugit et respicit amicitiam recuperandam vt dixi:
quatenus aut tendit ad amicitiam recuperandam est efficax ꝓa ꝑt tendit ad contentionem
illius et bene ꝑt vult et putat se aegre ergo ex hac ꝑte est efficax quatenus po: respi-
cit peccatum a quo fugit neque nolendo peccatum commissum, non ꝑt esse efficax; ꝓa
non ꝑt ille actus nolendi ad hoc vt ꝓ non fuerit peccatum tenaci. Et
ideo D. Th. dicit hic q. 81. a. 1. ad 2m. Multum esse timari et peccatum commissum
non fuerit ergo ex hac ꝑte ille actus est inefficax. Quia & aut ꝓpse etiam dia effi-
cacem illum actum quatenus tendit vt omnia peccata habitualia non sint ꝓ ut diximus
formam efficaciter vult qua expellitur omne peccatum mortale habituale Ergo quatenus
tendit ad eorum depulsionem est efficax. Hinc.

Colligit D. posse ille actus dici efficax et absolutus simpl. Affirmandũ è ex dictis
Ea detestatio tendit ad amicitiam et depulsionem peccati mortalis et habitualis respu
quorum est absolutus et efficax vt dictum est simpl ergo è efficax et conditionatus ex
his etiam sequitur ad 3m. veneã Contrit. Ergo ex forcã ꝓ ut aquiret bonum detestatio
quæ est actus primi non ex solum est nolle peccasse sed aqualem tot: sui nollen pec:
casse et vsq amplius bene si me peccata quæ remanserunt et vsq amicitiã Dei vindicet ex
Ho aliud argm. viz. p: ꝓ est actus virtutis et Consequens esse aliqua detestationem
efficacem dicit S. Chrie Cap. 2. electis non ꝑt esse ni positum ꝓa electio è efficax omnis
aut actus virtutis est aliqua electio ꝓa ille esse communis habitus electionis. Dico omnem
actum virtutis non quia simplex complacentia vt dicam.

Difficultas Octava.

Vtrum sint aliqui actus nostri virtutis qui sint prosecutivi
mis et qui nam sint?

Notandum est ex dictis fuga mali non actum esse tendentem et aliquam fugam contrariam. Quia omnis actus aut est circa bonum et sic est prosecutio mali aut est circa malum et sic est fuga. Quia actus fugae habet obiectum debitum, scilicet obiectum mali ipsum fugit et bonum oppositum quod accedit et sic non boni ad quod accedit recedendo a malo est prosecutionis. Quia cuiuscumque actus huius speciei dicendum ille actus qui non est fuga a malo sed accessus ad bonum dicitur simpliciter prosecutio. Ille igitur est recessus a malo dicitur simpliciter fuga et ita quandoque actus unius speciei ad hoc aliquis actus prosecutionis quandoque non sit recessus a malo non dicitur actus fugae saltem dictum est.

Ex una parte nullus videtur esse quia primo ipsum peccare est displicentia et dolor de peccato ergo illius actus primo ipsum peccare est displicentia et dolor de peccato ergo illius actus primo ipsum peccare est displicentia et dolor de peccato est fuga et non prosecutio ex alia parte in contrarium est illud versiculi

Conclusio Unica. Primus potest contingere quandoque simul multi actus prosecutionis mali. Primo quidem quia illi omnes actus sunt virtutes de virtute primo et eliciuntur ex uno formali obiecto ipsius sed hoc est non conveniunt actus virtutis sed ex uno formali primo eliciuntur multi actus prosecutionis ergo etc. Secundo. Quia propositum deponendi peccatum ut est offensa Dei ad recuperandum omnia etiam est actus prosecutionis et eliciatur ex uno formali obiecto ipsius primo quia omnes ipsius forte non ponunt ipsum unum ex illam ibi dicit doctor S. Th. q. 8 ad 1. a 2 dicit esse actum primo hic pariter debet intelligi quod dicit. a. 4 nempe propositum endendi illud quod contra Deum commissum scilicet peccatum ut est offensa Dei est esse actum primo fit ex ex eodem motivo propter ipsum hic etiam gaudium de ipsa detestatione et recepta Dei amicitia eliciatur ex eodem motivo ut patet etiam et ita etiam docet S. Th. hic q. 81. a 2 ad 1m. Eisdem virtutis esse diligere bonum et bipsum de opposito illi malo Deinde omnes actus quasi circa bonum ea quod tendit primo et propter quod sunt actus primo sunt actus prosecutionis Primo enim non ad finem est quia omnes actus eius virtutis sunt circa eius materiam forte propter ipsam quod idem dico de ceteris virtutibus mutatis mutandis.

Sed objicies. Actus detestationis est displicentia affectus ab actu intentionis volendi amicitiam ergo non potest esse eiusdem virtutis quae habet bonum actus unius speciei Sed patet quia actus detestationis primo ipse ea tendit ad aliquod obiectum ad quod non tendit actus prosecutionis scilicet peccatum a quo fugit detestatio ergo debet esse translata in ipsa. Ad non esse absurdum aliquos actus quorum habitus sit affectus diversa esse eiusdem virtutis modo sint circa eandem materiam forte propter ipsam ut hos ex omnes

actus virtutis

altus virtus est esse ordinata sicut etiam potè naales V.G. Voluntas mich: nalis & omnes actus q̃ possunt circa aliqm bonum vonem appetibilem q̃ mitellum unde qa circa peccatum opponit actus detestabilis & qualitèr virtus possit etiam circa minus bonum eigdem virtutis ad illam principaliter versari debet. Hactenus.

Colligitur 1º Voluntas satisfaciendi et compensandi Deo q̃ peccatis magis illa conducit ad Dei amicitiam recuperandam esse aliam virtutis priùs nis omnes alias quibus appetunt aliqua media ad finem finem respè ad Dei amicitiam sunt actus Pœnitentiæ sicut patet ex illa vone judicta qa omnes possunt circa vonem solemnizandi priùs et ipse ipsam eandem ob causam voluntas faciendi peccatis ni futurus modo fiat de conservandum bonam amicitiæ Divinæ de esse actus priùs qa sèt vonem nobiliùs.

Colligitur 2º. Unum sit quæ illa doctrina Scoti in 4. dis 14 q. 1. D de Pœnitentia. & q.3. D ad hanc objectum ubi q actus seu acceptiones Deus primo dicens & Velle primitive quod nihil est velle impatiens seu efficax consequens caritatis pœnis ipse punitionis Quando ergo dicens se peccatorem debet sequam punire tanquam minister Dei non qa Deus est ut ipsum Deus puniat intelligo Dei legem punire secundum illud Apli 1ª Cor. 11. Si nos metipsos dijudicaremus non utique judicaremur. & hic actus de pœnitere ad justitiam vindicativam. Secundo actus & velle peccatum seu dolere q peccatis Et ita disputandum hic de Pœnitentia & hunc actum aut est virtutis generalis non alicujus pœnitentiæ qa aliqua erit temperantia justitia nam sicut quod dolor & detestatio opposita temperantiæ erit actus illius ff. 3º Actus & velle acceptare pœnam et subire pœnam ab alio inflictam q actus non alit pertinere ad priùs virtutem dispositam qa sèt aliqs acceptare pœnam ex variis motivis. Nam aliqs vellet acceptare amore Dei pœnitentiæ ad Cantich & hic desiderat aliqua actus & patienter ferre punitionem et hic actus nihil magis: possit facilitat ad virtutem priùs. Colligo nihil unum Scoti doctrina stupenda; nam de primo dicens actus videtur dicendi posse aliquem seipsum punire variis modis aliquis vellet seipsum punire cognitum illud referat ni amicitiam Dei vel reconciliandi vel conservandam & actus priùs sin aut de virtutibus hanc peccatos portatis quæ virtutis Commutativæ sicut ipse dicebat sicut si fiat ut Deo satisfaciat q offensis qa appetendat hoc opus bonum Dei vel nobiliùs alicujus alterius virtutis hunc erit actus Charitas vel alterius virtutis.

Sed dices aliqs vellet satisfactionem Deo facere q actus honestos ad quamcunque virtutem pertinent non ex videtur ad priùs qa non videtur de Caramuchia. Quæ velle

Deo satisfacere nihil aliud est quam velle id per quod Deus satisfit non id aut aliud
id per quod Deus satisfit quia ille actus per quem est satisfactio nempe actus primus et per quem alius
est enigmadi. Unde velle satisfacere Deo est velle pœnitere. Sed velle detestari
peccatum ad amicitiam recuperandam erit ergo proprie detestandi peccatum ad hujusmodi
amicitiam hoc autem dicimus esse actum primum quia per quem est primo honestatem quia reperit in ipsa
amicitia. De 2do autem actu dicit Scotus quem ille ponit esse actum virtutis
specialis vel generalis primo dicimus rationes motivas istas supra satis dictum
est alii vero non recte negant esse actum virtutis primo specialis.
De 3o actu nihil est quod objicamus quia illud velle acceptare pœnam recte dicit
posse provenire ab variis virtutes ex variis motivis per quem modum audivimus.
De 4to actu constat si ille velit sive patienter pœnam ipsi ipsam honestam quia est
in illo actu hinc recte dicitur esse actus primus quia per honestum hujus virtutis sicut si
referatur ad amicitiam conservandam et non est quod neget ipse actum primum.
Dimus preterea hos actus multo ordine assignari a Scoto quia non magis est unus prior quam
alius. Colligitur 3tio.
Sed dicendum est de actibus exercitandis primo virtutum iterum magistri disciplinis
corpus affligimus ut hoc ex posset non ex variis motivis si ex pœna ex quod
hinc medio ad recuperandam amicitiam Dei sunt actus primi alii essent alterius vir-
tutis ab istis motivum sunt. Colligitur 4.
Quo ordine possit assignari scholia actus. Nam posse assignari alium ordinem con-
tinuum est ut aut hic ordo breviter indicatur.
Notandum est Duplicem ordinem intelligi aliquo modo saltem inadequate in
proprio actibus ut Colligi ex S. Th. 1a 2ae q. 21. a. 2. Actus voluntatis vel exer-
citatus et a quidem ordine intentionis primus est amor quo odium ut recte S. Th. dicit
bonum quatenus Deus refutat oppositum malum. Contra quo ordinem exercitationis dici-
mus habemus malum ut oppugnamus bonum. Dicendum igitur quod actus ordinem in-
tentionis primo non intendit amicitiam Dei qua relinq. licet per malum oppositum
ad illam recuperandam et quia in habeamus medium ad illam quod pertinet ad
exercitationem primo detestamur malum ut medium habeamus ad amicitiam recuperandam
Demum ipsam amicitiam recuperamus. Ex his patet.
Patet ex ordo assignatus sit inter detestationem Dei per pœnitentiam seu dolorem de peccatis
quia nisi est spe confundat dolor et detestatio peccati quod supra diximus si
primo tumabit

prie tendant ꝛ adus dispigni omnia debent. Nam prius è odium dei: tertiò peccati qz tristitia de illo. Nam ex odio alicuius mali ont̃ tristitia ꝛ illud malum ꝯsequent̃ vt recte phat. S. Th. 1ª 2ª q. 46. a. 2. Ex q̃ patet Manifestum est. hæc assignata ab ordine nitor actus amoris et odij ꝛ ipsa prie vt debere assignari vt omnino actus sit amor erga suam amicitiam quam vult vendicare; hoc ex̃ est prius et notius prie. Deinde q̃ amisse amicitie: dolet tantum esse peccatum odio habet peccatum ac detestatur vt malum oppositum eidem amicitie. Tardius. Cum videlicet hoc malum sibi ꝯsequens dolet hoc tristatur de hoc malo contristatur. S. Damasc. lib. 2. de fide Orth. cap. 1. tristitia seu dolor est de malo ꝯtracto. Aug. timor de malo impendenti. Quod etiam S. Aug. docuisse videt. lib. 14 de ciuit. cap. 15. Cum dicit dolorem esse displicentiam de hijs que nobis nolentibus accidunt. Supponit igit̃ in nobis esse odium et nolitionem ad hoc vt sit dolor et tristitia. Hæc

Ad argum. 1m̃ nomen Penitentiæ ꝓpte ea accipi pt̃ prius vel ex̃ adæquata ꝛpsius rationi vel ex̃ quod sic ab̃ ꝛ gratia tristitiæ hoc nomen prius si ex̃ hoc secundo modo sumat. Certum est ad tristitiæ esse displicentiam et fugam peccati. Quæ prius ex dictis ex tristitiæ nitebant aversionem et fugam voluntatis a malo nostro ꝓpterito hoc ex̃ ꝓprie dicimus apud Latinos et S. Th. timori ꝓprie nomen prius hoc ꝯcedat. 2m̃ modo dicto q̃ habitus quo voluntas studiosè nititur ad bonum honestum solet ad amicitiam dei hinc ꝓ hinc odium hinc ꝓ alia tria non est ne: esse et nitebat displicentiam vt phatum è ad nra ꝯclusionē. Quod etiam ad: uersatis dicere possimus de prima augustini virtute non tristitia vel gratum ꝓ illa detestari alios peccatum ꝯmissum ꝛ gratum è contra ad tristitiam pertinere: hoc prima ad gratum pro ꝓfectu humanæ boni absolutè vt hic non ꝓ dia ꝓ: nitentia sed tristitia et hic de cæteris. Quæ circa dicta sunt ad

Notandum est. Difficultatem posse esse quando magnum actus prie sit: una dispositio ad gratiam et vnum nouum sit quod est detestatio peccati. Quia ad hoc quod est actus ꝓsentia nitet. Quia hic et vnum regnat formalis obiectio Dei è formale propositum non peccandi. Certum vnum magnum detestationum debeat esse hoc omne detestabile et vnum penitentia sit Contritio et gratiosa quæ omnia dicenda sunt infra cum de Contritione disputabimus.

Quæstiuncula Secunda.

Utrum et quomodo virtus Pœnitentiæ ad iustitiam pertineat: aut et de subiecto illius. Circa. a. 3. et q. D. Th.

In a. 3. d. 17. dub. 3 bat. Primum est Priam esse partem Iustitiæ. Qa Priā non est virtus specialis nisi in quantum est dolor de peccatis commissis vt sunt offensa Dei cum emendationis proposito emendandi aut non ē nisi sit recompensatio offensæ in alterum commissæ quæ recompensatio est mera iustitia commutativa ergo Priā est pars iustitiæ nempe commutativæ. Item est ars esse iustum sine Deo sua qd Qa non posset. Circa iustum inter æquales Bericea iustum sicut inter seruū et Dnum est quod nigr est iustum Dno quid.

Sed Cap. 4 Licbat dare vitem debere esse in voluntate vt in habitu qa iustitia habetur in voluntate vt planerat 2a 2æ q. 16. a. 6. ergo et Priā quæ ē Spēs iustitiæ ad quæ examinanda. sit.

Difficultas Prima.

Quomodo virtus Pœnitentiæ sit species iustitiæ.

Difficultas oritur ex eo quod Priam non esse speciē iustitiam aut speciē illius supra quæsito probatum est et tā S. Th. hic a. 3. c. q. docet esse speciē iustitiæ neq valet si quis dicat non oportere esse speciē iustitiæ qa illa quæ non ē oportet Spēs iustitiæ non potest poterit circa priam maiam iustitiæ quia tendit in recompensationē offensæ quæ est mera iustitia vt dicit S. Th. hic A. 3. ad solutionē.

Notandum est. Non esse hic probandum Priam non esse speciē iustitiæ qa satis hoc probatum est supra. Sed solum quo pacto sit Spēs iustitiæ vt declarent verba S. Th. hic a. 3. c. q. In hac igit difficultate facit ad Gloss. tem quæ dicit esse posse accipi iustitiam docet Aldēs S. Ethic. c. 1. et 2. quangm ea ita accipit vt significet omnē virtutem quod ibidem probat Aldēs ex illo Proverbiis Iustitia et omnes virtutes complectitur omnes et hic illam habebit q erit Gloss omnibus virtutibus ab quando pro accipit p virtute gñaliori de qua diximus supra esse illam quæ potest circa reddendum æquale alteri cuiq sit modo ut explicato.

Et gdem nemini dubium est qn priā et quælibet virtus sit Spēs iustitiæ 1° modo Certum ēt ē quamlibet virtutem pñalem esse illam iustitiæ totalem vt quælibet v. G. scia pñalis physica integrat totalem sciam Physicam. Difficultas ppe esse potest Utrum sit Spēs iustitiæ 2do modo Pro quare.

Notandum ē.

Notandum est 2do 2 ptr posse dari aliqm virtm esse spem seu ptem
iustitie vt patet ex D. Th. 2a 2æ q. 61. a1. 3m q. 81 a1m in hoc A.1. primo qd
et quod specialiter pertinet vnaqq iustitia dant species pertinent specie vnaqq generis
et huiusmodi pars iustitie dr pars subiectiua illius qa nomen speciei subiacuit ge-
neri et hic tantum sunt due ptes speciei iustitie vt dictu fuit ibi 2do eo quod
non pertinent vnaqq specie iustitie sed tantum ad illa connexionat ad aliqua delec-
tationem a specta vnde ipsi et sic dicunt ptes potestatiue seu potestatiue vt D.G.
liberalitas in bnes spectat ad misericordiam religio ad Deum connexionat gelen
cum iustitia in hoc quod sit ad alterum licet esset iustitia tri qua non reduntur ad ea-
le non possunt vere spectare vnaqq iustitia. Ad rem ergo nam cum ex dictis
constet primam non vere vnaqq iustitie sequitur manifeste non posse esse spem iustitie
subiectiuam.

Conclusio vnica

Prima est spes potentialis iustitie ppie dicte Arbo Corpo en S. Th. hic a.1.
arti dicat primam vocari circa iustitiam quod non sit simpliciter iustum sed sm qd ergo
S. Th. existimat non esse spem iustitie subiectiuam sec cum debeat specificari
tia pare vnaqq generis debet vocari circa iustum simpliciter circa qd vocari constat
iustitiam ppie dictam et simpliciter iustitia qa versatur circa iustum simpliciter vt
iusti patet ea S. Th. 2a 2æ q. 58. a1. 1m aut non est pars subiectiua ergo e pars
potestatiua qa non datur alia Et confirmo. Qa S. Th. dicit ibidem pe-
nitentiam vocari circa illud iustum quod e inter eos qa ordinem e sub alterius
potestate vt serum sub dno Constat etiam serum ad penam vtute non posse esse
iustitiam ppie dictam vt patet ex Arle 4 Ethic cap 6. et qa vt docet S.
Th. hic a.8 ad 2m hoc pt penitens reddere equale Deo.

Arbo. 2do Conclo a Cnori Qa illa est pars potestatiua iustitie quæ sit conve-
niat aliquo pacto cum ipsa iustitia nempe in hoc quod sit ad alterum deficit ti
a perfecta ratione illius sed huiusmodi e penia ergo e pars potestatiua iustitie
Jor. Confirmo. qa hoc patet S. Th. a q. 80 in 2a 2æ. docet liberalitatem pertinere
observantiam vt esse partes potestatiuas iustitie qa sunt ad alterum et deficiunt
a perfecta ratione illius Arbo non qd penia et ad alterum patet ex ratione S. Th. qa
penia tendit ad dandum Deo satisfactionem vt minimum recognitionem Deo amicitia
ergo est ad alterum quod vo deficiat a perfecta ratione vt dictum est inquisitione
Dist 3 eo quod non redditur Deo equale Deo retribuendum

Sed contra Objiciunt alij Prima est ppria iustitia vindicativa qa vt ait S. Aug lib de qa et falsa prima Cap. 15. prima est dolentis quodam vindicta semp pniens quod dolet commisisse Sed vindictam facere stringit ad iustitiam vindicativam Ergo prima est iustitia vindicativa Et consequenter erit ppria iustitia nempe commutativa Sed qa contingit vindicativa vt patet S. Th. hic a. 3. ad 3m Ergo neq est ppria iustitiam vindicativam Sed dicendum cum Scholiastis aliquam vt sit ppria iustitia vindicativa regulata vt videlicet vindicet pn aequaliter vt mensura tamen debet pfingat quod quantum ejusq meretur crimen qa vt sit iustitia debet facere aequaliter et sic erit iustitia vindicativa vt docet S. Th. a. 3. ad 3m et 2ae 2ae q. 80. a. 1. et q. 108. a. 2. ad 1m Cum ergo quando qs punit seipsum in emendonem debitor pertinet non ad vindicativam iustitiam Sed ad vindicativam quae est alia virtus distincta vt docet S. Th. in 4to 2. dist. 15m seu ad primam vt hic docet a. 9. ad 3m non potest ille actus esse iustitia vindicativa quae est subjecti vindicti vt dictum est quando seipsum ponit non facit vt reddat alteri aequale Sed est inter hnes vel certe deficit in aequalitate et est in offensio erga Deum ergo est iustitia vindicativa similitudinaria qa habet materiam nempe punitionem similem male vindicativa iustitiae

Est quod etiam constat optima ratione dicit S. Th. primam esse iustitiam vt recte notavit Soto Dis. 4. q. 2. a. 3. cum Ledesma l. p. q. 26. a. 3. Quinga prima est adaequata ita qa magnam Sed similitudinem cum mala iustitia commutativa vt dictum est.

Ex dictis Colligo quomodo sit solvendum argum 4 sentes supra Disp. 6 cum Suarez Dicendum enim est hanc primam non esse ppriam iustitiam vt probatum est Ergo negatur obtum est ppria Jus Dei justum et aequale quod est obtum prima iustitia vt diximus supra. Quod vero aliquomodo possit dici primam poni circa res Dei non magis prima quam ceteras moralium virtutum quod sint potestativae iustitiae et versant circa Deum hoc modo vt religio et obedientia.

Ad hoc etiam autem non est respondendum ppriae dictum esse obtum prima et ita obtentum est iustitiam. At nego quod poenitens intendat reddere iis Deo q peccatum ablatum habeat peculiarem honestatem et non pt esse virtutis alterius obtum qa prima ergo erit illius obtum et non erit amicitia reconciliandi Sed ppriae nullam iis posse auferri ab eo q semp est res eius Cui et omnia necessario sint ab illius dominio inde non pt Deo auferri aliqd quod deinde sit contra dominium illius sicut e contra accidit inter hnes et ita non pt qs velle

reddere velle

reddere velle Deo uis suum ppriè. Quod si ps decipiat vt putet se Deo reddere uis aliquod Dico suae ex deceptione posse fieri aliquem affectum huic uni stid huic alteri uirtuti ex aliq affectu nouato. Nos aut inter Theol. quaerimus Vtrum in rei ueritate possit tale uis reddi Deo et negamus vt dictum est Quum tamen est peccatores dici auferre uis Dei et quod non operatr sm legem Dei tuae ergo poenitens vt hic intendit reddere uis Deo hoc non intendit alio pacto nisi quatenus se subijcere uoluntati Dei in quo ps peccatum recessit quod nihil est aliud quam velle fieri effectum conformitatem et amicitiam ad Deo vt dictum est hic pa. dist. 6 in fine Conclue.

Ad obiectionem ergo Dicit negando poenitentem reddere Deo uis ppriè concedendo tamen intendere reddere velle se subijcere modo explicato. Ad hic dicit ad id quod inuitis difficultis ppositis ad dubitandi dicit an rei esse ppriè spem uisibile rei ppriè posse circa maiam illius rei solum similitudinarie vt dictum est.

Difficultas secunda.
In quo subiecto sit poenitentia

Supponendum est hic. quod 1a 2ae. in mala de uirtutibus examinè duplex habitus uirtutis à Theol. assignari solere unum quem proximum quod è potè aliquis in anima alterius quod est subitum quod seu suppositum in quod illa virtus

Conclusio Prima. subitum 1m uirtutis primè est uoluntas vita S. Ts. hic a. 4 et hic, cum pastores et Scheda. sup. Com. in 4 dist. 14 art. Lirc. a. 3 q. 1. S. Bon. 1. p. distinc. a. 2 q. 1. Calud. q. 4. Soto q. 2. a. 4. Ledesma a. 4. Libri Concili. non in Lirion Nam in ea potentia est potentia sub habitus primè quae debet inclinari ad eius actum Dei suigni est uoluntas Ergo f. Joh. Later qa non aliter et non aliam ob causam ponunt uirtutes hic in intellectu hic in uoluntate vt dictum est Dicit Libri. Qa actus primè est detestatio seu odium peccati. Ergo uoluntas est illa quae debet inclinari ad actus primos. Ad. qa actus primè est ut dixi mihi autem uirtus ad alterum debet inclinare uoluntem ad huiusmodi actum et deo omnes uirtutes quae sunt ad alterum dicit poni in uoluntate vt docet Sr S. Th. a. 4 et 1. 2ae q. 56. Ergo debet inclinari ad actus primè uoluntas. Huius aut rei assignari pt qa primè debet inclinare illam potam vt eius actus et affectus praecipuus circa Dei amicitiam et affectus frigid circa peccatum vt diximus Caput aut sane non posse esse nisi uoluntem ex hac Conclusione

Colligi 1mo. Primum recti sentiant q ponunt primam in libero arbitrio quos refert Borau. et Ricc. loco citato idq expresse docuit Alex. 4.p. q. 12. mem. 1. a 3. ℸ. 2. Hoc ex dictis intelligi pt primo quia sit subiecta in toto libero arbitrio hoc est ni intellm et voluntē et hoc falsa est sentia qa prima non est ab ordinandum ordinem à suis actibus neque ad aliquem vel cognoscēn qa ead dependentiam habent et posponendum bonum q fiat actus voluntatis 2do. qa sit in libero arbitrio hoc est in voluntē libera et hic pt esse quia sensibl qa nimis sit in voluntē quin suis actibz liberē operi debeat. Vide circ in libero arbitrio hoc est a voluntē libere operante et hic sensq nidel impugnari ab Alex. q in respō ad 4q. nidel pro eodem tenere liberum arbitrium et voluntem liberam

Colligi 2do. Primum habitus sapientiæ debeat poni in appetitu sensitivo ostendit Paluel. dis. 14. q. 2. Valent. hic q. 2. punc. 2. Ledesma in 1ma 2æ. q. 4. Suarez dis. 7. sect. 1. num 4. Denq putat habitu sapientiæ habite soly disp. 14 q. 2. a. 2 et alij. Fundm̄ eorum̄ fuit quia legitur in Paluel. et Ledesma qd licet aliqua virtus sit in voluntate tamen posset in illa imperari actus appetitus sensitivi vt nimis recta sunt sui rationis vt patet de vta. 11. q. quo imperatur à fortitudē quæ dicta regulat timores respectu appetitus sensitivi illi aut actus generabunt aliquem habitum potent ergo illi dari q est in appetitu sensitivo imperari à prima et generare habitum licet liberalitas sit quidem in voluntate vt multi S. Th. in 3. dis. 33 q. 2. a. 4. q. 1. et 1. p. q. 21. a. 1. ad 1m qa sb regulat quidditatem huius quæ est in appetitu sensitivo. Colligi in quam vnum hoc recte dicunt. Alij valde nidel habitus dicta sentia in eo quod absens posse aliquem habitum gigni in appetitu sensitivo ex actibz rectitudinis à prima sicut doctrina de fortitudine liberalitate &c. Constat ex experientia ex actibz primæ regulæ de flagellone et macerone corporis valde subiecta appetitum sensitivum vsui ita vt vincat repugnantia illa sensus tandem quod nidel debere fieri q aliqua habitus formatus vincat illa repugnantia. De hoc actibus magnam vim nitelligi posset doctrina ita vt ad eam primam receptionē sit ille habitus in appetitu sensitivo mihi multo modo quia qa dicit repugnantes appetitus sit esse actibz quæ primæ rationalibz quæ sit ultima dispositio gratiæ vt nisi absit. Verum maior difficultas esse sit de subito remoto in quo nimis supposito requiri debeat.

Prima sentia dicit Dicendum esse in quamcunq data substantia rationali creata

ita tenenti

ita teneñ dicere ij q voluñt ẽsse nãturam seu religionem aut aliqm
ex virtutibꝫ de quibꝫ Magister quæsto dist. 9. Scotꝫ dist. 4 q. 2.
Adangm eam ponit in ijs qui sunt Beati et consequenter tenet eam ponere
in Chõ qa eius fruitio est ex eo quod Beati possunt uere actum vindicandi
alios ergo seipsos si uerent uratum Dimittit. Sonm est qa illa uirtus non in
uoluit illam uengeam ergo pt prius esse in quolibet naturali creato et
in Chõ in quo erant eam apte ponit Argentina dist. 14 q. 1. a. 1. in 2 q. ad 1m
Qa Chõ migt potuit uere actum condicionatum si peccarem ergo et habiturem
Secunda Sentia docet ngn tantum esse in illis q non possunt peccare nec sunt
capaces prius sed in ijs tantum q possunt peccare ex prentiatu et ita eam
tenuerunt in parvulis in Adamo in beatis in beata uirgine non aut in
Chõ aut angelis etc Saluñ in 4 dist. 14 q. 2. Ledesma. vbi supra a 4 Soto
dist. 14 q. 2 a. 1. quem segq Valent hic q. 2. pun. 4 et 2 nares. Dist. 7 sect. 4 l.
Fundam est ea p se ei absolute si omnes possemt peccare et penitere sequi in illis
poni debet habitus in fusis q sit prius et in beata Virg. Confirmõ qa saltem po
tuerunt uere actum condicionatum si peccarem doleren de peccato Ergo saltem q ps
sunt actum poni debet Hanc sentiam ex pte docuit S. Th. q eam negat in Chõ ex
patet ex dist. 14 q. 1. a. 3. q. 3. ad 2m cum eiam Concedit uere in Adamo in pa
radiso actia s. p. q. 91. a. 3. non quidem hm actum sed hm habitum huiusmodi ef
fert si Adam erat in dispositi ut si peccasset de peccato doluisset. Unum tñ
addit Saluñ nisi q maxime oporteat respondendo nominare priam potuisse esse in B. V.
quia aute ibi conceptionem potuit peccare saltem venialr quod quidem et earum ho
minem sequm fidelitate de quo alibi.

Notandum est. de quod supra attigimus uerate indicauit Alex. q. 12. mem. 1. a. 1.
S. 1. et clarius docuit dist. 14 locuit. a. 3m et Scotꝫ eiam illis q priam in Chõ ut sic
dixerunt esse uram ex aliis uirtutibꝫ de quibꝫ supra dictum est nempe posse huius
uel alterius tollit ab ipsum actum detestandi peccatoꝝ quo pacto q prius statuit
nominare prius uel in quarum tollit ab aliis actibꝫ quos illam dicimus sequi ha
bere. Licet quidem certum esse det quod omnes posse esse priam in aliqua subta
licet non beat in illo omnes hos actus alios in Chõ et in beatis non ponant
poni multas uirtutes quod in illis non possunt uere odium actus alius malitiæ detestandi
peccatoꝝ uertunt contra bonum quorum illis uirtutibꝫ non in illis e peccatum

quod detegetur. Difficultas ergo posset esse ut quomodo poni debeat prima et propter quas alias si et nullum posset esse actum ut aliquo subl non esset ratio cur poni deberet virtus ut illo quamobrem ut beatitudo ponit fides ut dicit Ergo

Conclusio Prima

Non videt Concedendus subditus prima ut ys supposito ut quod nullus fuit aut fuit: quam erat peccatum ut ipsa prima non posit versari circa peccata aliena de quo ista Hac Concio videt mihi agit Scotus s. B. hic q. 81. a. 2 lt. Ubi expresse docet Ceterasvirtutes esse quas necessarias ad bonum suum prima pro non nisi precedente tempore saltem signaposit peccati peripsentis et Deo ut quo ista negat ut Christo potuisse esse prima eo quod nullo modo potuit ut eo esse peccatum quo etiam paulo negat ut Angelus debuisse poni prima Gadem dist. 4 videlicet q. 4 Secundo autem ergo de ipsa virtute prima subjecta non autem solum sua voluntas possum prima nisi ut ordine ad detestationem peccati sam ut eo art. 1 lta citato absolute comparat ipsam virtutem prima cum ceteris virtutibus quas dicit esse necessarias pse ad bonum suum. Cum ergo sumat S. Th. Ceteras virtutes subjecta et non tantum sua vnam denominationem gratiam illam dicendum est ipsa de virtute prima non est probabile tam paucis verbis ut ipsa componi committi eq noscentem ut alia simile sumat virtus ex una pte alio modo ex alia. Preterea ga voce ut Angelus bonus negat esse ipsum habitum prima ga ut eis non erat propria nam prima nempe peccatum. Unde videlicet ad qm potuit distinctionem inter Angelos Beatos et animas beatas ga in ipsis fuit prima eo qd fuit peccatum non aut ut ys ga nullum fuit. Deinde ga car ut Christo negat omnino fuisse non solum quoad denominationem prima sed quoad habitum subjectum ga ut ea pte citata ad 2um eo quod ut Christo nullomodo potuit esse nam huic virtuti ad est peccatum Negat ut Christo fuisse habitum prima illud ex negat ut Christo qd concedit esse ut beatis ut patet ex Scotus ad 2m et 3m. Concedit autem ut beatis esse non quoad actum poenitendi Deo quoad alios actus. Unde expresse docet ibi ad 3. Ergo hoc negat fuisse ut Christo.

Oppo Concio nona Thomi.

Quam S. Th. indicat ut ipsa loco ga ibi non dic poni prima virtus ubi non pt versari circa suam materiam propriam Dei ut Christo ut ignis nullus erat aut fuit esse peccatum prima non pt versari circa suam materiam propriam ergo non est peccatum in illo Cor est certa ga virtus nisi peccet respicit suam materiam et obiectum ergo si non pt versari circa illud non dic poni et hoc pacto Concio negat ut Christo fuisse fide

- aut spem nor.

aut spem. Nec Xpus ga in illo non pt possit circa ppria peccata quæ non habent et Consequr non pt esse ppium auctuú huig virtutis si ex ppria tantum peccata detestatur prúa vt ponduú ergo ab illo tantum est fuga é recipiú ac p: inde non potuit esse acceptabilis nisi ac recuperandam ppriam amicitiam Dei ga hoc tantum p se opponit ppijs peccatis ergo nullum esset motivum huig virtutis.

Hoc dat Conclusio Collegij Non obstat Sabio illum actum conditionatum ñ ponendo omnem prúa in aliquo quod patet s. a posteriori ga hoc pacto virtus prúa per mendacia esset in Xpo et in Angelis Beatis q̃ potuerunt etiam sine cognitione alicuius conditionatum ga nullam rinoluit q̃ se ñ possent illum abnegare in hoc Sabio ga solum elevatat simplicem complacentiam de bono prúo Cum eó sit illa propositio conditionalis nihil ponit nisi solum simplicem affectum circa bonum prúm fiant cum dó si ego essem Angelus vellem omnia mala vitalizare.

Prúa nonne á Patrono Ga actus conditionati circa bonum virtú sunt simplex affectus et complacentia circa illud bonum sine respectu ad hos aut non existentia Sabij virtutem prevalentia quæ molivant ad illud bonum ga ideo ex ista volitione seu tendentia in volitione huius illa volitió sit mala sive supernalis iuxta doctorum exigentiam aliunde quod flectitur huiusmodi affectus ponere Sabium peccatum cum virtutem voluntas non sequi volitionem ad bona spiritualia sequitur ergo est in nobis sua virtutem quod re placeat alibi esse valde absurdum.

Collegij Nate seq̃ ex dictis non esse ponendam primam Gratia Virg. ga non pt esse mala prius in illa posito quod prúa sit solum de ppijs peccatis neq; ex Patrono Virgo illum peccatum habuit detestandum ad Divinam amicitiam recuperandam neq; habuit actus conditionatos doloris Unde in hoc sedant actiones Gratiarum illa sententia q̃ dicunt puram fuisse in Beata Virgine ga absolute potuit peccare quorum doctrina in hac re mihi valde falsa Sabio ex ejus privilegio Divino nisi quam potuisse peccare vt certum é ga alioq; ex eo absolute quod datum est de se potuit peccare ponenda é prúa receptatio seq; enim ni anima Chri Dni potuisse ponere fidem et prúam ga datum est ex se absolute illa humanitas potuit servire actum fidei et potuit peccare abstrahendo á supposito pro ut Beatus dixit sic erga licet Beata Virgo abstrahendo a gra et Gloria Gondisalvo potuit peccare tñ non potuit posita illa ei Conseqñ illa positio ñ de fide Sabij Prúa.

Conclusio secunda ñ nis ordy concedenda é Sabio prúa quia

quando peccatum actuale habuerunt primi ut illud deserere non potuerunt et gaudere de recuperata amicitia quos tamen diu ante gratia Dei ad se reducebat penitentiae habitum primi non habuerunt gaudere de recuperata amicitia et detestari horum peccatum originale de quo se esse primi salten quantum in se erat remissi et a nobis in Adamo. Et aut concedenda sit prima in Adamo in statu innocentiae ex dictis angeli fit difficultas qua ut nobis in vita sancta Scriptura concedit in Adamo non potuisse unum conditionalem quod nos negamus saltem esse. Sed dicunt probabile videtur mihi videri fuisse in Adamo habitum primo in statu innocentiae quem mihi statim repugnaret poterat ex Adam peccare debuit ergo dare nichilominus ex opportuno ad amicitiam Dei recuperandam si peccare contigisset et non est in his quae peccata repugnabant haec in secunda ex manna et Christo nisi ex Divina assistentia et Beata Virgo. nego contra hoc ordinem voluntatis Scripturae non fuit cum primi Adamo habitum primo non ex solum ponit primum conditionalem. Deo etiam non statim ut ex posse patet in Petro nisi mihi videtur negat esse in Angelis quam non statim non possent peccare et hoc aut poenitere non debuerunt sed primam

Sed hoc ita stabit in illis Angelis ex Dei gaudium de possessa amicitia Divina non aut videri spectare ad primam rem ex assignari ab alia divina ergo pro hunc actum debet poni in illis Quem Abraham et non forte primo ipse ipsam amicitiam recuperandam seu quod idem est ipsam recuperationem Divinae amicitiae non quod libet gaudium de amicitia Dei a primo ad Divinam et dicit supra quod cito quod libet actus virtutis debet elici a motivo huic virtuti a quo tantum specificat negandi ergo non aliquo concedenda etiam esse in primo ad quam aut virtutem primo erat ipsum gaudium de possessione amicitiae Divinae quam esse in praesenti determinare breviter ut dicis spectare ad illam virtutem cuius est velle amicitiam Dei nego non abnuendum est concedere varias virtutes quae sunt nostri forte diversa et varias ipsarum differre videantur ut Aug. vitia liberalitatem magnificentiam inter humanitatem et Beneficentiam &c.

Ad hoc Colligi solutio quomodo quam in hunc locum recurrimus quae supra dictum potentia debeat esse solum desertio de peccato propria ut sit offensa Dei an vero etiam de alienis Non est solum esse de propria contra quod tenet Suar. Tom. 3. disp. 1. Sed 1. Nec aut Suarez a propositum. quia aliqui tenent primi in Deo et Angelis subito

Quod 4 post:

prima q. possunt detestari peccata aliena sicut negauit s. Th. eius confirmatur.
2do. posset etiam virtus prima poni in Deo q. etiam detestatur suum peccatum vt si
amicitiam ipsius recuperent. Portal en suos vt abiecto peccato conuertatur etiam
gaut primam et patet Ezech. 18. nemo aut Sed. Sane nitet in Deo ponit.
Confirmo qa. sequeretur aliquem in peccato mortali existentem q. vellet alterum
peccatorem sicut actum detestantis circa sua peccata et ad Deum conuerti ipsi
habere habitum prima. dum ipse placet tales exercitii detestantis q. prima ipsam hoc
aut abstinendum E. qa. suis in virtus nihil sequitur dependent q. peccatum mortale vrabit.
Probat. deinde sicut in Priori qa. virtus prima sicut debet q. motiuo ipsius primi
retinendi amicitiam Dei. hoc autem non potest esse nisi detestando peccata q. prima vt
sunt offensa Dei ergo Iesu Christi qa. virtus prima non debet tendere in alienam reuoc.
primam amicitiae qa. illa est extra latitudinem huius obiti ergo tantum in primam Christi
patet qa. si tenderet ad amicitiam q. primam recuperandam ergo quando detestatur peccata
non recedit nisi a huius peccatis qa. sicut tantum sunt q. se opposite amicitiae quae
in se recuperare debet ergo debet detestari tantum q. prima vide s. Th. dist. 17 q. 2 a. 2.
decet primam non posse esse de peccatis alienis et confirmo. quia humanissat
qs. redeat ad primam in alterius gratiam satis est si detestetur suas offensas vnde non
est necesse detestari alienas ergo pari modo in ipsa prima ergo Deum
Sed obijcies 1o. qa. prima debet detestari peccatum vt offensa Dei ergo vbicunq; reperitur
offensa eius ibi etiam in alienis peccatis. sicut enim nemo potest se considerare
debere in aliquo malo qa. forma nisi recte respicit malum quae in illam determinatur
quando datur in omni virtute huiusmodi intellectuali huiusmodi in voluntate hoc respicit
vt patet in doctrina in actibus. Sed ale ergo in virtute prima est nullum peccatum in quo
detestamur offensam Dei et deo s. Th. q. 84 a. 2. ad. 3. dicit primam non posse
agere circa peccatum originale nisi quatenus reputatur ad nra voluntate communem
alle ergo esse detestatio nomine peccatorum vt offensa Dei et vbicunq; illa ratio formalis
reperiatur hoc E. in quocunq; uno actu non aut in quocunq; supposito. Qa vt dicimus
debet ne est male suis vanis forsitan non aut alterius et deo s. Aug. lib. de prima
Medicinia penitentiae nisi debet dolere ex hoc quod virtute se primauit quae etiam
data E. vt prima de propriis peccatis omnino Confessio regrat ad secundum confitendum
non ante vt abstrahit a propriis peccatis.
Obijcies 2o. Quod actualis sit in nullo vel alienis peccatis q. hoc non dicit (sp.

Cathor rão formis nempe offensis Dei ergo mrá sit posita circa unumq.
Confirmõ. gã alioq assignanda esset cha virtuti quae detestaretur peccatum alterius
ꝺ armatãm ipsiq recompandam cum Deo sit aut absurdum ẽ qa nimis multiplicãꝺ
ꝺet esse virtutes. Sꝫ diversificari qa alia rão formalis est latissime sumpta sci-
lre si mis huc in alienis peccatis et consequẽs non est absurdum ponere diversas
tendentias quae p se respiciant diversas illas mras formales quem admodũ
qe alia rão est ipsiq actibꝰ erga Deum v. g. et alia rão actibꝰ erga proximos
pone debet diversa virtus nam ad illam est religio ad hanc autẽ est observantia
haut ad cultum parentum. Et comun q nobis tãrẽ sit sanguinis est pietas ei-
ꝺem cultum comun q nobis benefaciendi est grã. de quibꝰ omnibꝰ S. Th. 2ª 2æ q. 80
a. 1. mo quod magis facit ad rem nram ipsa deliberatum multitudo si sit vindicãs erga
subditos est nisi tria annexa quae ẽ quaꝺam nisi tia connumeratia hꝫ 4. Eth q. 108.
a. 2. ad 1m. Sin alterum sit vindicatio ꝛ seipsum ẽ virtus prout ordinat sc a. 4. ad 3m. sic
etiam nisi tia sit quam princeps duces vitare nisi potest est alterius vitii ab ea quaꝺ-
tenꝰ se nisi tria sit qa ni principe ꝺ virtus velut architectonicã ꝛ subdito q̃ exercui
tricia vt 5 Eth. 2ª 2æ q. 60. a. 1. ad 4 negatur ergo antecedens ꝺistinctionis.
Ad Confirmationẽ. Sit ita non debeat poni ex aliquo habitu virtutis specialis non
esse absurdum assignare aliam virtutem qa quamq illa sit bona ut habitus non est
tanꝺem virtus qua regulamur mrã adhuc ꝛ. g. nisi tia temperantiæ est. Quod patet
a posteriori qa quotiescumq velimus alios esse virtuosos et temperatos nunqã acquirũ
habitus nisi ꝛ nobis exercendo nisi tiam temperantiam et hi sic illi esset ab eis illa:
ma acquirenꝺi q illos habitus constat ẽ ex frequentatis actibus quibꝰ singuli habitus
tum aut sit assignanda specialis virtus qꝫ detestetur peccata aliena eo
quod deputata sit ipsius animatis cum Deo si esset non disputo qa agam ex pro-
fesso de singulis abstinui mihi hꝫ breviter videꝫ illam posse augere et parum distin-
ctionem qa sit voluntas. Est aliorum peccata et sunt contra nisi tiam detestari ꝺi
non habeat habitum nisi tiæ sed ex ipsa vocali ꝺeliberatione ꝺ quam voluntas appetit
bona honesta eiq opposita mala detestari ita etiam ex ipsa ꝺeliberatione
detestamur alienum malum vt opponitur bono sub quibꝰ finẽ eo quod possumus
habitus virtutibus specialibꝰ. Ratio horum esse pt. qa si vocabꝰ non po-
nimꝰ habitus specialeꝰ requisitos nisi respectu eorum actuũ q̃ non diffacile fiunt
circa aliquod obiectum nam ꝛ certum habitus agendi nolimus vt constet ex dicti 7.
Ethic. Capl.

Ethic. Capl. seu habitus congeniti vnaquidit ex primis principijs speculchiis
à quo cognoscenda ponit habitus q̄ dr̄ intellus ex Ethic. Cap. 3. Volicones
aut̄ q̄nis volung speciahia obtā tractata nō alijs ni quarum sunt talia ē̄ intingang
illorum oppositu mala non sēnt ex hoc posse difficultatem h. ēē aliqua ē ea aut̄
ex mīs passionibus v.g. odia timidia &c. quē moderatia sunt ex virtutibus circ
ea mīa bona vel mala virtutes ēē morales sunt circa passiones et operes mālē mo:
derandas vt dicat S. Th. 1ª 2ª q. 60. a. 1. dicit tā de volitia nātu q̄nis volung bona
honesta. ex alijs vt talia sunt q̄a si ea ordine vt bona amīa q̄uiet hoc ad charita
tem aliēn seu habitum amicitie q̄ volentem nōbiat vt recte se habeat erga amicos.
Ira ergo in virtutibus ni fisio. Et q̄portionatu philosophandi nō ē̄ p̄ncipia a virtute pe
cubaris distincta vt abiq̄ detestemur peccata vt recuperemus amicitiā Dei hoc tantū fine.
Ea q̄nis ulterig segit ex recte solum dis. 17. q. 2. a. 2. dicere hunc ipsum Gulielmum
alia detestāb Circa alienum peccata q̄uiere ad charitē hoc ēē esse quum ni q̄
ni alterius detestaret peccatum ad amicitiam illig hum. Deo recuperandā ni q̄ hoc est
illa res Peccata q̄ sic voluntas tenderet ad bonum Dei vt sic non aut charitātē co
modo vt dixig q̄ volung illum detestantem nō esse in alijs nisi amicitia Dei recuperetur.
Obijcies Sed ergo regnitur quod si q̄s habeat virtutem infusā v.g. charitatem ni
alijs actum infusū illum amoven non esse actum infusū q̄a est circa infusum ob:
tectig hic aut̄ non ponit q̄a infusa omat suū bonum charig illud sit Hoc ex
dictis non esse p̄ se à virtute infusa q̄a non ē actus illig à quo ree ipsa generatur
posse tē esse p̄ accidens ob maiorem voluntatis inclinationem q̄a potib quod virtus
infusa ni eliciente aliquo nō fortasse concurrit ad illum actum quorū possunt con:
currere alie virtutes Constat ex hac quo plures sēnt virtutes ex parilig organi bonū.

QUAESITUM ULTIMUM.

De ordine quem habet prima ad alias virtutes ni ipsa ni: stificatione circa art. 5. et 6ᵐ S. Th.

In a. 5. dicit docet S. Th. S. supponit habitum primū à Deo ni mediate ni fusi:
oli Illorum quod q̄libet q̄bat quod nimirū h. prima humana quo ad actus q̄nis Dei
q̄antū ni prima ordinamur Quorum tunc Deus actu ad actum primū S. Spūs Dei q̄nō
concurrentis ē peccatoris actus actus ē Dei Ex ē motus maioris servitutis q̄ est ser:
vitus spōi S est motus charitatis 6 ē motus maioris filialis quo spōi reverentiam Dei
aliquis voluntariam offert emendationem quod primū concludit primum inspe

à timore seruili fiere n sino mota mi affectib et pendere à timore filiali mediate tamen ab mimediato et pmo principio huius primi ordinem assignat Ind. Jos. 6. cap. 6. In a 6 S. Th. docet 1° multos actus laudabiles posuere eam tpe poste habitum priú sicut est mgt Lidei spei trium seruilis &c.
Secundo habitum priú illiab què adhuc esse simul tpe cum habitu et actu charitú et cum habitu casterag virtutum supponit eũ ex 1ª 2ª q. 113. a. 8. ad 8. simul esse motum liberi arbitrij ni peccatum quem dicat esse actum priú et ita unumq; actum vult esse simul. Hic congat inter se illos duos actus priú et charitis uter ex illis sit nată prior aitq; priorem esse actum charitis nam actus priú ni peccatum est ex amore dei. Tandem docet priam non esse nată virtutem ordine nãli nec ordine temporis ga priam precedunt virtutes Theologice circa quas omnia ni sit occurrit ni fuerit examinandum. Quam quæ de infusione habitus priú aliquis determinata sunt liga. Quomodo aut sit dispo ad gram iustificantem dicam ni sequentibus. Disputatũ pro ordine quem dimus hoc solidi adhuc restat ad nată de iustificone. Disputatũ.

Disputatio Secunda.

DIS

De effectibus Pœnitentiæ. de quo S. Th. hic q. 86 et tribus sequentibus quorum disputat.

Circa sacr. Primo hic se circa dispositionem ad primam virtute explicandum duobus supradictis quantum ad illos qui post baptismum peccant, et quantum ad illos effectum seu effectibus et quoniam hunc effectum huius divini sacramenti est remissio omnium peccatorum post Baptismum. Dicendum de remissione peccatorum et quantum ad quorum quantum ad primum est remissio mortalium de qua primum inquirit S. Th.

QUÆSTIO PRIMA.

De Remissione Mortalium quæ fit per pœnitentiam.

Dupliciter intelligi potest per primam remitti peccatum mortale nimirum vel humanitus per primam per sacrum vel per virtutem primæ de quibus supra disputatum est. Hic S. Th. de utraque primo specialiter agit. Sacramenta in suis entialia de remissione per primam quæ nihil aliud de ea est sacramentum difficultas et ita nox dicendum, dicendum ante hinc nove a quibus de sit remissio peccatorum a prima. loco sit.

QUÆSTIUM. PRIMUM.

Utrum per primam omnia peccata tollantur.

Dent S. Th. a. 1 Conclusendo distinctionem. Videtur enim intelligi posse nihil per primam aliquod peccatum tolli non posse 1ª quia aliquis non possit pœnitere de peccato 2ª quia prima non possit tollere illud peccatum quia dispositione positæ sunt 3. Corollar. 3ª est peccata Damnatorum et damnatos non possunt deleri per primam 1º modo probat 2ª assertio damnatos sunt confirmati in malo ita ut non possit illis displicere peccatum quoad substantiam sed solum displicet ultra quoad poenam. Ergo non potest illis remitti primo modo. 2ª est. Objet viator potest habere remissionem 1º modo per primam probat 2ª liberum arbitrium hominis viatoris est flexibile ad bonum et ad malum et Deus per primam gratiam movet per eam aliquando peccatum quod dicit Psalm. 8. Cor regis in manu Dei est et quocumque voluerit vertit illud ex quo infert S. Th. quod aliquod peccatum esse in hac vita de quo quis pœnitere non possit. Cum error sit destruere naturam et dereliquat arbitrij libertatem et virtutem primæ. 3ª est. Error est etiam esse

h gs dicat non posse vllo modo aliquod peccatum remitti p̃ priam̃ Quod dus
p̃t. 1o ga repugnat diuinæ misericordiæ Dei cui detrahit, Ezech. 2. Ostabilis ep
hug malitiã huc aut non esset si aliquod peccatum tanto deleri vellet quod ei
Deg vellet ga quodammõ est Dei Benignitatem circere, imalitiã. Quod 2o ga
derogat passioni Chi p̃ quam priã omnia alia sunt cetera sacra Ex quibus concludit
nullũ esse peccatum quod ni hac vita p̃ priam̃ non possit expiari. Contra quã.
Notandum est Mio Certum debere esse inter Catholi. nullum esse peccatum
adeo graue quod non possit remitti in hac vita p priam̃ id optime quant
rones affert ex S. Th. qd desperatum è in Concil Later. sub Innoc. 3. ut refert cap.
Firmiter. Hugs plagnus fuerit migt in peccatum semp potest p̃ quam priam̃ repari
rari. Hoc aut̃ merito definit est. non in scripturis sæpe habetur ex priã remitti
peccata omnia et vt religua fatear de quibus multa Suarez hic dis. 8. sect. 1.
et Conradus hic illa est opinio author Ezech. 18. si impius egerit priam̃ ab omni
bus peccatis suis quæ migtatum eius non recordabor amplius et virtute 16 Conver
timini et agite priam̃ de cuncts migtibus vrãe et non erit vobis in ruinã migtat
quem locum attulit ad hoc ppositũ Trid. Sess. 14 cap. 1. ex quo patet priam̃ esse
le necessariam ad optiendam griam̃ p̃ quam à Concil. SS. Santa quos recensent
Bellar. lib. 1. de priã Cap. 11. 12. et 15. Mio hoc adeo Certum est ut ritor debo
lasticos vt non solum quidã singula gratia adiri posse sed etiam toties quoties com
missa sint quod Calligunt ex illo Matt. 18. non dico tibi septies sed vsq;
septuagies septies. De quib Ll. vide nominat Maldonatum in illũ Sed hoc
etiam patet ex Concil Cit. nam aliter non semp repararet peccata p priam̃ si
non toties quoties commissa sint deleri possent. Idem patet ex ijsdem Scrip
turis et Ll. citatis. Unde Chrisost. Hom. 2. ad Pl. Io peccasti pœnitendo nullis
peccasti millies pœnitendo et Gelasius idem sensit apud Nicephor. lib. 17 Hist. Cap.
27. vbi introducens S. Chrisost. dignantem cum Tiranno Rouatiano ex hac vita
reposci se decies millies p priam̃ reuiscentem Egelasius migredere paratus es
ego dum semp p priam̃ admittere omnia ego peccata p priam̃ deleri possunt
si hac vita et huius rei fundamentum ratio si diuina promissione qa vbicumq; non
peccati ad Deum conuertimur Deg omnia peccata nobis dimittit p sua gratia
ut docet Nachar. Cap. 4. Conuertimini ad me et Ego conuertar ad vos
et Ezech. 18 Conuertimini ad me et non erit vobis in ruinã migtat. et Ita S.
Ambrosius lib.

Ambrosij lib. 2. de pñia cap. 4 omnibus mgt conversis petiit, veniã ga
Scriptura ẽ generij nr̃i vocauerit nomen Dñi Salvij erit. Sed ꝑ pmiã pan
nis ꝑfecte ad Deum conuertimur hoc ch̃o patet d. ga et Trid. Sess. 14 c. 1 nec hui
Eccles. ita declarat nr̃ de pmiã intelligat. Dñi ga nullus aditus ẽ magis ꝑportunus
tus ad Dei amicitiã recuperandã quam adhibita pmiã. Jo dixi immediate tendit ut
supra diximus expiã quantum ad ex pte nre conversionis hoc petita. Dñi quã ꝑ
nullum aditum magis ꝑfecte conuertimur ad Deum hoc ẽ ut remissionem
catis hãc ch̃o Deus petitur. Jo pñitentibus ut patet ex locis Scripturã supra ad
ditis. S. Leo epist. 91 ad Theod. multas agit Deus patitur misereq ga conver
ti dicente Dñi Dei ꝑ Ezechiel. Vivi ego nolo mortem Peccatoris 88 interpretum cum con
versio nr̃ generalis salvij erit. et Hier. S. in epist. ad Jabinian. O Fabia pmiã
gt quã Deus ad se vocat oculos ꝑmittere multos 88 Cl. glossa ubi quos Lege
apud Bellarmin. Lib.

Xxxvi. Dicitur ꝑte Secunda. Haec remissionem peccatoꝝ mortalium posse
haberi virtute Sacri pmiã certa fide tenendum esse hoc ch̃o patet tum ex dictis
ꝑ. 86 vbi ostendi manã Sacri ad ꝑte peccatoꝝ post Baptis. tum ex Trid. Sess.
14 cap. 2. docet cos q̃ post Baptismum lapsi sunt reparare tempus vere Sa
cerdotum Tribunal in quo Sacerdotibus sententiã seu sententiarum quibus pñitenti ad
ipso contingent liberari possit. Idem patet ex precepto annuo Confessionis quod
Salvator seu ni anno statuit Concil. Later. cap. 21. ubi refert ꝑ cap. omnis utrius
sexus de pñitentijs et remissionibus quod precepta confirmat a Trid. Sess. 14.
Cap. 6. Lege. Hinc remissio seu ꝑte q̃ Confessionem de gravioꝝ peccatoꝝ genere
ꝑ quos libenter ga nullum adhuc refugientem pñia. Dñi patet ex auctoritate ga
Chus tradidit discipulis Joan 20 ga omnia posse et remittere quos omnium
mittendorum Sacerdotes sent plato. Sunt ubi se multo respicientes profitet
remittendi et profitet. suscipiendi remissionem de Sacerdotes sent plato. u.
niuersalem et tria illa quasi hinitorũ sine peccatoꝝ sine ꝑte ꝑ patet ex
ijdẽ citatis. Quorum ofs. in his ch̃o apte constat non esse nudam platam remitten
di ga valendi prosunt aut valde remittere ordi ergo Confessionem ex eo quod
non aliam ob causã nisi Dñi ch̃o teneamur peccata cri et singula confiteri Confes
sionis nisi ga remitti dat a sacerdote quo cri docuit Trid. Sess. 14 Cap. 4.
Ex his ergo constat non posse negari ni fide Cathol. sacra ꝑponere nimis mne

peccatum ꝑt remitti ꝑ priam aliquam tm ga cōpat eam ꝑ se, ꝑ accns necessario cōtinuen in ministrio by Eccliæ et suis citatis ex scriptura Item clare ga ꝑ sacrum omnia possunt remitti quod vt videtur habet ex Con. Jor difficultat pt esse in Thomby S.ª est Vtrum in singulis semel possit dari plura peccata remitti non ex se segl possunt omnia remitti ergo in quolibet ga posset aliq dicere in aliquo non posse remitti aliquot peccatum non quidem ex defectu potestatis et virtutis remittendi sed ꝑ accidens minus ex defectu dispōnis ex quod aliquibus non possit dari gram sufficientem ꝑ quam excitetur ac sufficiendam priam Deo ita statuente vt alicui detrahat auxilia sufficientia ad vnam priam. S.ª Vtrum singuli remissio peccatoꝝ possit esse mole priꝰ licet dictum sit possit esse ē mole sacrti sum aut sufficientia auxilia ad vnam priam intelligit ad priam seu ad actum illius ga remissio peccatorum sit ꝑ priꝰ virtem non sit ab habitu nisi mediante hoc actu ac hoc ē segl sufficeat ita ita ita nomine priꝰ intelligimus actum vt aut dicimus ppositas Dubitones.

Notandum est Tertio illos omnes posse dari priam g sufficienter sint constituti in actu 1º vt vide dicant actum 2m priꝰ hoc é si quantum ē ex parte principij sint omnia requisita ad completam priam christianam si ex desit aliqd ex parte principij non est sufficienter actus 1º sicut si g habet lectum organū visus nō erit sufficienter in actu 1º ad videndum, si aut nihil desit tum nihil aliud requiritur ad actum 1m et sufficit dr si male de gra unde segl semi g habeā Deo omne sufficiens auxilium ad eliciendum actum priꝰ posse dari priam si ex habet omne auxilium sufficiens ad illum actum eliciendum ex parte principij nihil ei deerit et ita sufficienter erit constitutus in actu 1º ac proinde vt dicimus potent dari priam. Vtrum aut aliquis habeat semp auxilia sufficientia ad priam non dei consentire nro gravissimi auctores id negarunt de quib legite ea quæ scribit Quarez hic dis. 8. sect 2. breviter tñ Deo necessarium in hac vita remotā desperatis huiusmodi auxilijs ad vnam priam Sic é sentā S. Th. hic a. 1. Vnde ex omnes posse petere id quod deo est gratissimū hoc naturam vt videmus ga nimis ei benignitati mi et magnam malitiam nulla malitia humana attingit malitia dei ne detrahant ad priam. Quod quidem licet verum sit non tamen facile firmum fundū assentiri licet ab aut contrario ex pbet, semp adesse auxilia sufficientia.

Ceteris aut.

dctons aut omnib⁹ videtur mihi efficaciter p̄ Deū posse efficaciter ex illo
Zacch. 13. Vbi Deus aut nolo mortem peccatoris sed ut convertatur. Ergo post gra-
vem peccatum Deus multum concurrit ante mortem non aut vellet nisi daret
auxilium sufficiens ad primam alioq̄n id Deo vellet ab hoc in quod ipse nō posset
qd dum habet sufficiens auxilium Deus. Patet ex illo cap. 11. vbi dicit de Deo disp-
mitante peccata hominū p̄ pœnā non ex alterius distinctat nisi qa ea non punit
cui ea non videret sua aut faciat hoc p̄ pœnā Ergo ab illis exigit pœnā
et consequenter dat illis auxilium sufficiens post peccata in quem semp̄ noster
fremunt illa qa bta dicit ad Rom 2. An ignoras qa patientia Dei ad pœnā te ad-
ducit quem locum explicans S. Greg. lib. 14 Moral. cap. 9 Ergo Deus post quod
vnum peccatum expectat pœnā. Idem Probatur 2ª ex illa rōne Concil.
Later. posse animas mortaliter peccatrices ante pœnā reparari
ergo semp̄ Deus auxilium sufficiens ad pœnā alioq̄n non semp̄ posset fieri repa-
ratio. Istam solent quamplures Dd. vt patet ex dictis illo Mar. Quam plerique
ex illis se solum tenuisse vt dicant nullam pœnā esse vera si fiat non ni in
illis locis dicunt tamen dari auxilium ad pœnā Quæ vt hoc obiter adnotas
affirmā solet nitigmē locum S. Cyprian. adducunt Donatistā p̄ quē eo quod di-
cat in hac vita datam esse ad pœnā requirēs aut animū aut peccatū re-
vocandi. Quia Longe aliter se habet sensus S. Cyprianī non p̄ba illa ait sibet vt
vocet Donatistam inter cætera p̄ illud gremen tangit qa quidā nigt in fine
excessus sui nullū iam pœnā loco ut nullo satisfactionis effectu vt. Constat ergo
S. Cyprianū asserere remissa retardari se Sortasse ne quis retardet qui dies sunt vel.
de disputata Contra aut sententiā Sibi non quia hæc a veritate est S. Th. qa
certum est dum hanc vitam hac vita esse nos viatores iuxta apli. dum hanc in hoc
corpore peregrinamur a Deo at non essemus viatores si non post quodcumq̄ peccatum
haberemus auxilium divinum ad pœnitendum qa post illud peccatum non possemus
peccare vel ad Salutis terminū ad quem p̄ se tendere debemus qa differemus ad
aliquod peccatum vt ad tēpus quo nam contingeret ulterior progressus Nec possit
nobis dari causa desperandi si quis ex nobis ad illud peccatum veniret quod quo
dici non possunt Opinio est S. Greg. lib. 12. Moral. cap. 14 postq̄ dixit Deum so-
rum concedere non solum ut redeat ad spatium pœnā subdit Hoc ergo igitur nobis
occurrit in pœna mediatrix qua deletis suis peccatis ne peccet ad mi peccandi dedit

remedia ne desperet ꝯ. Inde ergo peccantes non esse desperandum ga prō-
sta hmt remedia ad quod etiam facit illud S. Aug. lib. 1 retract. cap. 2. in fine
vigt. Dnūs est in melius mutare voluntates Sed ea potestate nulla ꝯ. nisi à Deo dat. Ergo
patet Augst semp dari gram vt sit in nrā potestate mutatio nrē voluntis Quinā
Quia ꝑ hoc esse Deum liberum arbitriū est in natura ad peccandū non est tnie arcubio ubiq;
nam mutuo respectu erit illa duo nea pp illa ydea Dei ad nos Convertimini ad
me et ego convertar ad vos in qbus admonemur liberū nrē. et mortuis illa
nostra ad Deum supplicatio Convertenos Dne ad te et convertemur in qbus nos
Dei gra Quemin Confitemur vt exposse in Trid. Sess. 6. Cap. 1. in fine Cum igit non
debeat dici nos non hre liberum arbitrium ad peccandū post peccatum di temp
gratie gre ad auxilium Dne quo nra postrema ad peccandū gremur Deq; vt ait
ꝯ. Chrys in epla ad Hebr. Scripturē de interpone. ps. 89. vita Comprimit liberum
arbitriū vt suam p stigmata ꝯa gram non regnant Dne ē vt Trid. Cap. ab.
Soluto definit posse hō resurgere à peccato sine Dei gra vt Sess. 6. Cap. 9. et
Can. 24 dabit ꝯ. et can. vt fidei dogma et absolute ꝯferat nihilq; dē minus si-
liter de omnibus vt explicabi in mā de fide Constat ergo posse quemq;
peccato in quoq; Dne adhuc illum posse resurgere à peccato si vita hipperat ga
est Spatium vt habeat ad tm di vita ꝯ. ga in eodem cum Deo non vale cor
cedere vt dictum ꝯ. Dixi etiam posse ga multi de facto primū non agunt hoc
tamen Quidni possent Dum semp ē cum illa auxilia immediate ad mediate
minis sed hoc pertinet ad aiam de gra.
Ex dictis Colligo errare eos hereticos q negarunt posse ee primū post peccatum
de qbus Quarere vlt supra Errant ꝯ. est de fide ee posse hoīem resurgere à pecca-
to ꝑ aliqm primū nisi cum ex pte Dei magna denegatur auxilium sufficiens posse hi-
minem semp resipiscere.
Colligo etiam qd dicendum sit ad rdam Objectionē in qua adnotandi duo circa
ea q opponi remissionem peccatoꝝ mortaliū ante fidem à virtute primā sic apte docet. Ch
Dne q Bg. 1. d. 2. Sic aut ꝓbr 1ª ex hac scriptura citata non Ezech. 33. dū Si
impius egerit primum omnium mīgnum ꝯ. Similia habet Cap. 8. Idem ꝓbr ex Sl.
de gemit Bellar. lib. 2. de primo Cap. 11. 12. et 15. Idem ꝓbr nam ga offensam ꝯ.
etiam remissionem posse ee à Deo certo ergo ꝑ ee à primo instanti vt patet ex Trid.
Sess. 6 Cap. 14. Primo illa gra ꝯ. detestatio peccati facit cor contritum ꝯ. inclusit

Vobiscum Dñi

votum sacrt confessionis quando vero deinde dicit Conc. remitti etiam
poenam simul cum culpa quod etiam docet Conc. Trid. sess. 14 cap. 4 vnde ibid. can. 1. docet Evangl. quam Sl:
si fuisse necessarium ad iustificari affirmandum ergo multo Concilium prius virtute
cum voto sacrti posse operare ad quod facit dictum prius et de sua virtute Conc.
intelligit illam Obi. promissores conversionis et non est robur ni vivam migrat.
Adde melius confirmatur ista cum de Contritione vbi ostendens Q. Contritio:
dicit prius et quam via subeat ad iustificationem: Constat ergo omne peccatum posse
remitti sine q prius sacramentum sine q prius virtute et quam esse doctrinam S. Th.
in suis sunt Verba conclusionis supra relatis. nimis nec peccatum deesse gratia Di:
vina ad peccata remittenda nec prius deesse efficaciam: et tanto melius confitebit
quanto prius virtute remittat peccata mortalia sit ni sor quaesito.

Difficultas Vnica

Quam Causalitatem habeat virtus prius circa peccata mortalia
cum remittuntur.

Probatum est supra esse necessariam connexionem inter actum virtutis prius et ipsam
remissionem peccatorum qa posita qa prius ponitur ista remissio peccatorum ex
quo manifeste sequitur istam debere esse huiusmodi actum habet aliquam causalitatem circa ipsam
remissionem peccatorum nulla enim est necessaria sequella ad positionem alicuius nisi ratio
quod ponit habeat aliqua causalitatem circa illud quod sequitur. Ut patet in omnibus
Determinata ergo qua ut huiusmodi causalitate nimis an maalis an solus hic efficacis
Nam qa prius est ad remissionem peccatorum vt ad finem non est prius circa illam habet tm:
dalitatem finalem qa remissio peccatorum est finis ipsius actus prius Dico quo
Notandum est Certum debere esse apud omnes actum prius regni quod habet tm:
dalitatem maalem ex parte dispositionem qual vt est Communis Sententia ad maalem redire
hanc doctrinam esse docuit S. Th. q. 86 a. 6 et infra q. 89. a. 1. ad 2m circa ad
2m Caeteri omnes Conter. quod patet ex Richard. sup. 6 ad 1. nam sup. 7 commendat
actum q habet necessarium ad iustificationem et ait illos ultimo loco recenset actum prius
et statim inclit Cap. 11 de omnibus videtur dicere hanc separatim seu dispositionem ipsa
iustificationem consequi. ergo Conc. vult esse tantum causam dispositivam
Quod patet a Christo qa omne illud quod in habitu gregit vt ex se introducat for:
ma est dispositio subiecti ad illam formam vt patet in omnibus Sed prius regnit in via

vt nō reducat̄ iustificatō. Iterū dicit. Convertimini ad me et ego convertar ad vos etc. ymo ipg egerit primū ip̄m vt dicem̄ in nāa de conduct. Cōfert ergo sōr Caaliter dispositionē ad remissionē peccator̄ ga sōr Caaliter sēt respic iustificatis ex gratuita. Sōr aut̄ ministeriū includit remissionē peccator̄ ga ministeriū peccatis opponit.

Difficultas ergo remanet vtrum sōr Caaliter forlet ex effectu: tam ymo de formali gdqd alig sentiant. Dicendum ē nullā esse causā formalem. Ratio 1ª. Ga cāa formalis remissionis peccator̄ non pt esse nisi forma expellens peccatum reapse ipsa grā iustificans sicut v. g. cāa expulsionis frigoris non pt esse nisi forma opposita frigori nempe calor. Sed ipsa actus non est forma iustificans aut expellens peccatum sed solum disposito ad illam vnde Trid. sess. 6. cap. 6. actum pie credendo iter. ea que sunt disponēs ad ip̄am ad ipsam iustificationem ecclesia docuit non prius huic admittitur Deus vt ho. possit credere sperare et penitere oportet ex vt ei iustificatio gra conferat̄ ergo valt esse disponēs ad gratiam iustificationis tanga ad finem Concilia cap. 9. determinat vnicam tantum esse causam iustificationis formalem neapc dei iustitiam qm Spūs S. nigtt dividit singulis put sunt sūi ordinem vniuersitatis disponēs iter disponēs aut enumerauit actum pe nitentie ergo cāa formalis iustificationis supponit reicta sententia actum primū vel ultimū de actu ille non est cāa formalis iustificationis quod etiam patet ex illis sanctorum locis citatis conuertimini ad me ip̄am ex illis deducat̄ ipsam Dei conversionem ad nos quod est ipsa iustificatio supponere ex parte nostra conversionem ad ipsum et vbi S. Pl. Scriptor supponunt tanga certum ipsam Dei misericordiam seu veniam tanga gd pospeig esse ad primum sic ex S. Chrisost. Hom 5 de pnia mirat̄ nigt peccatoribus penitentiam ita misericordiam remittat S. Bern. Hom de pnia tantum vos nigt vocat Deus nisi vocem ni ledex senta S. Bonav. lib 2. de pnia cap 8. ad quod adducit explicit Christ q. filio pdigo occurrit et S. Greg hō 38. ni illa pba dixi confitebor attende nigt quanta misericordia commendatur in confitentis desiderium omittat venia. Denig ipsemet Bern. lib de pnia cap. 9. q omnibus delictis nigt p iudicium pnam dimisit deus penitentibus veniam spopondit xp̄s ergo alig pnia est causa forlis Ex qbs omnibus manifeste colligit non recte quosdam asserere actum pnie esse contritionem licet non sit totalis forma iustificationis esse tm̄ partialem causam forlem alig vt videt asserere Petrus a Soto Scot. q. de pnia et Dominicus Soto lib. de

nāa et grā

nâ et grâ cap. 18 quorum primâ est qa Cyrill. dicit Deâ iustificari
p. voluntariam suscepcionem grâ ergo actus ñr. ap. phalis forma iustificans nit
aliq non esset voluntaria simpliciter grâ ille aut alius ñr. nô pt esse nisi actus primâ
Contra hoc est. qa forma iustificans ordinat consequit ad actus primâ ergo illos
supponit et secunda qa unus esset non de esse mane manuscalia tam formalis.
Constat actus iustificans assignari causam formalem grâm hoc nâ actu meritis
et alijs q iustificant p sacrâ tum sola attritione Rey valet tantum virtus
sed. qa Cyrillum solum sequit dependam iustificans a voluntate adultorum et ideo
dicit voluntariam suscepcionem grâ voluntariâ nigra exinsecus voluntas qâ sunt dispôti dixi.
Nota ergo Difficultas est de causalitate efficienti Quoad difficultatis
Pma pars est. qa primâ sit genus efficiens nunc in lege grâ quam ante nunquâ
aut olim habuit efficiam causalitatem ad iustificandum hoc ex ultimis ergo docuit
Rx altera ita videtur scire qd dictum causalitatem et 2a qa sit efficiens moralis in ipsâ
grâm nempe diam efficiens quia meruit ad Gentium non pp. videtur apertè
supponere ingenes in thom. 11. in cap. 20 Levit purgatio peccat ngt p. pe.
nitentiam constat quia sit qd dignè gerit ita vt p eam veniam mereri possit ad
Cyp. in ser. de capite rubi docet primâ non solum veniam mereri sed coronam S.
Amb. lib 6 in Luc. in illa ipha respexit Dñs Petrum Lachrimas ngt veniam sed
propinare sed mereri eadem dicit ipha. hinc veniam mereri dicit cuiq lacrymis
Et S. Hilar lib 2 contra Pelag. chrâmeos q peccata singulariter confitentes veniâ
mereri humilitate sua et clementiam salvatoris cum 2 hoc in ps. Se de Trinitate ait
q primum meruisse misericordiam Deus dicit. S. Greg in 1. Reg. cap. 4.
Sed videam habere efficaciam Baptismum qa actus Primâ Cum voto sacrâ re-
mittit peccatum hoc sacrâ Primâ ergo efficiens Concurrit ad remittendum peccatum
Corollaria Primia Habito est actum primâ proficere et efficaciter remittere pecca-
tum Hoc Corollo videt esse apte contra 4. Th. q. 89. a. 2. ad 3m dicentis Primam gra-
tum operari ad displicentiam peccati expellere efficaciter peccatum ergo videt sa-
tis actum primâ expellere efficaciter Item ex 2 primâ operari et opari primâ non
docet dantis de veritate q 28. qua est de iustificatione a. 2. ad 2m actum primâ nempe
Contritionem vt includat votum sacrâ esse quam efficaciter remittere peccatum
primâ aspam non expresse docuit Scotus q. vltima Sen. Cap. 72 Consentit Soloma
S. p. q. 27 a. 1 vult ad Contritionem quia actus primâ efficaciter remittat peccatum.

non discrepat doctor. dist. 15 q. 1. a. 3. nisi quod addit Confirmatio et informatio
qua effectiue conuenit peccati quod etiam quam et missa. Consonat dicit
hic Gis. 16 sect. 3. Verbi autem non Concilio non quidem C. 16
n. a. 6. qa actus illegitimi q est Confirmatio et votum sacerdotii includit. Sed peccatum
ita misericordiam ac ipsum sacerdotium prius interpretem sed si misericordiam sacerdotium
misericordiam effectiue ergo si ille actus prius misericordiam effectiue. Idem aut est misericordiam
effectiue et remittere peccatum effectiue. Ergo f. dat huius arg. Patet qa actus
gratiae non debet misericordiam nisi ex sacerdotium misericordiam sit necessarium concurrere
ad misericordiam. Sed non dicet sacerdotium necessarium et concurrere ad misericordiam
misericordiam effectiue concurrat ille Confirmatio cum voto sacramenti. Nec qa ille
qa nisi concurreret effectiue concurreret tantum ut dispositio mediis. Ergo sacerdotium
misericordiam voto concurreret diuerso modo ab aliis sacerdotii (precepta) quorum votum confirmationis
misericordiam ipsa Confirmatione hec ea precepta concurrunt ultima ut dispositio mediis misericordiam
erunt illa precepta misericordiam voto misericordiam Confirmatione non esset sanus sufficienter dispositus ad
misericordiam recipiendam hoc aut est falsum qa non esset ratio cur diceret potius
ipsum sacerdotium esse necessarium necessitate medij quam cetera precepta misericordiam voto. non
tam cetera precepta qui votum huius sacerdotii tantum concurrerent ut dispositio mediis non
nec esse ratio cur Trid sess. 14 cap. 4. postq dixerit misericordiam esse attribuendam
voto sacerdotii misericordiam Confirmatione et idem dicere de cetera preceptis

Confirmo. Quelle actus primo q votum sacerdotii de sero aliqd maioris conditionis qui
prius habuit in lege veteri qa votum sacerdotii misericordiam Confirmatione non potuit aut de-
bere solum qualitem misericordiam qua effectiuam qa mediis [illegible] postea post lege.

Conclusio Secunda. Verbi ille primo non concurrit effectiue ad remissionem
peccatorum q efficientiam moralem quae est inter meritum de condigno et huius pre-
mium. Verbi qa ut dicit in mari de merito. praecipuam meriti non cadit sub re-
ligione sed qua misericordiam primo primi meriti de condigno ut nunc suppono cum S. Th.
1. p. q. 62. a. 1. ad 3m. ergo qua misericordiam non cadit sub merito de condigno ergo
actus primo non meretur de condigno ipsa gratia misericordiam primo remissionem
peccatorum qua ut formata q ipsam gratiam formam misericordiam dici de merito de
condigno qa de congruo non nego qua meretur qua Bonav. auctoritate alleg. supra SS. PP.

Conclusio Tertia. Dico dicit primo sed duplicem qualitem respicit qua
misericordiam remissionem et efficientem. Prior sat unica ratio qa ille actus per se ef-
cit qua misericordiam

cit gram̃ iustificantem in quantum habet totum sacrm̃ vt baptismus est pars
est dispo ad eandem gram̃ ga formalis sequit vt habitum sit dispositum ad gram̃ iu-
stificandam ergo est dispo mãlis Neg dispar quod vnq eidem albus sit qualitas
disponens et efficiens ga sor accipiat etiam in mãlibus qualitates quibus nihil
deficiant vsq calor et frigidas in lignum disponat ipsum et producat ignem sed
sequentes sint aliq qualitates albedo et cum accedat ignis sit E. g. in genere p̃ actu
peripatetici dum necesse est dicere in ligno albedinem de eadem ratione qua ardor
pars sacramenti huius ex Cypriano esse disponens et cum ptes sacrm̃ effectum con-
ferunt vt baptismus ga necesse est etiam ipsam concurrere effectiue.

Ex dictis colligit haec causalitas efficientis debere dici physica non aut̃ moralis ga
moralis esset si tantum ad istam poneretur Deus se solo produceret gram̃ sor aut esset ali-
qua sacrm̃ sacrm̃ nisi baptismus vt patet in lege veteri igit̃ propter hoc dr sacrm̃ aliqua albedo
propter moralem ergo physica necessario dicenda est vide S. Th. in 4ti dist 2da dicat non
debere dici actum primo ens conferens remissionem culpae quae nihil aliud
est nisi dicere sed debere dici ipsa contritione vel attritio charitas seu baptismus efficere
aptam̃ ingressum sacrm̃ Christi et baptismi quod sacrm̃ in actu contritionis in voto.

Sed obijcies 1o ga si est efficiens caa remissionis peccatorum ergo etiam gratiam iu-
stificantem ergo actus illi primo poterit gram̃ iustificantem ingressum ga efficientis hoc aut̃
negatur S. Th. quia actum charitas effectiue esse a charitate ac primo non esse priorem ipsa cha-
ritate in genere caa efficientis quod idem dici debet de actu contritionis qui ponitur ipso a-
ctu charitas Quia Concedo esse eam efficientem gratiae iustificantis ga non est caa remis-
sionis peccatorum nisi mediante caa efficiente gratiae iustificantis Nego tamen ponendum gra-
tiam iustificantem effective etiam in sententia S. Th. vt patet ex 3 sq. 89. art. ad 2um et 1 p. q. 62. a. 2. ad 3.
et Concil. Trid. sess. 6. cap. 7 ubi optime docuisse videtur cum dixit hanc dispositionem iustificatio
ipsa consequi non posse velut S. Th. cum dicat actum charitas effectiue praedere a sua habi-
tuali nagna declaratio multa de hoc et recte quae dist. 4. sect. 1. ubi obstendi sententiam S.
Th. actum contritionis et charitas non praedere a gratia habituali efficienter.

Obijcies 2do hoc est dispo in genere caa mali ex re vita exigente ne aqua ex Ce-
reina columba Quia non esse in ea re aqua vt necessario debeat ita post se in Deo sup-
mali concurrere ad actum Christi et discretionis certum non intenderet gratiam iustificantem ga
nulla est implicatio vt in ipsa contritione habet ingressum per Dei voluntatem p̃ gratiam Quia
in falsitate ad actum effectum primo licet ex nec re sit magna consequentia de praedicto.

ga p illam voluntate quamvis pmiter committi peccatū cupiat Deū ām maxē amicitiā.

Obijcies 3tio. Quā m gratum est virtus est gratū ergo dicet S. Th q 89 a1 ergo non est cā effectiue iustificationis Quā S. Th. ibi log. de habitu Dei quem dicit esse gratū habitum et quod tunc cum grā infundi tempore tanguam illog p quem etiā nos autē hic loquimur de alio quem dicimus esse dispōnem et causam grē ut dicit ibi.

Obijcies quarto. nihil physicē agit ad grām iustificationis nisi sacramenta nouē legis hoc ex solum efficiunt quod sciant sed contritio non est sacrum ergo Th. etiam sacrificia si voto iustificare et deuere grām ex opere operato dicit sed 2.q 14 ar 2 dicit sacrificium non esse ad iustificandam contritionem hinc sacrificium voto ergo ex Concil. solum est cā dispositiua Baptismus ergo Pnit aut Extrēa Unctio loquitur de sacrō tantum ut suscepto et sic negatur Pnit. aut loqr de sacrō nisi vel ut recto in ipsa contritione et concedo Pnit non facit ergo contritos.

Instabis hic solum non est nisi dispositiua ad contritionē ergo si solum iustificat contritio iustificat effectiuē quod vitā abundē Cā illud solum nō esse nisi dispositiue et contritio facta virtualiter ga posito proposito suscipiendi sacrum contritio habet virtualem respectum ad illud unde non negamus ipsam contritionem agere sed dicimus nō esse nisi quod nō excludit nisi vltra nempe quia huius virtualis respectus ad sacrum seq de hoc peculiaris difficultas. ga etiam contritio esset solum dispositiua ad grām Deum tñ esset libere ejus peculiaritē quia cōtritio sacrō suscipiendi huiusmodi est accidentalis ad iustificationē ut docet Concil. ideo posset etiam gratis gratiosē illud solum iustificare et cet.

Dicendum ergo contritionem concurrere effectiuē ad grām efficiendā in gratum vnitate contritionē sacrō et hoc Deum elevare illam contritionē tanquā sibi instrumentū grē quā contritionē Deus non vtitur ad hunc effectum nisi in quantum est in ea dispositum solum sacramentum huiusmodi Ch. haut elevat ipsa sacramenta in gratum sed virtutē significandi grām.

Obijcies vltō Petrum recitē Lugo hic liga dixerit aliquem prius esse cā effectiuā remissionis peccatorum in quantum ei missa est grē effectiua hoc ex dicto non pt ga ita hoc ut aliquid sit cā efficiens peccatorum remissionis alt esse cā efficiens alius formae qua formaliter expellitur peccatum hoc ex dicto D.G. est cā remissionis significat quod cā efficiens talis dicit p quem formaliter remittit significat etiam S. Th. q 89 a 1. ea cognitā remissio peccati non pt plen tuto p iustificationem grē docet priam esse cā remissionis peccati grē cā ut grā iustificatur

Hinc facile ad Petrum pter omnē dubitandi facilitatē contritio non sola nunc formaliter efficiens nam ga prius efficiens ut elevans tñ in instanti non Deus producendo grām vnitē ordinatē virtualiter includit solum omnia nihil contra ea

Quæritur

Quæstiuncula secunda.

Vtrum sine actuali contritione peccatum remitti possit.

Cath. S. Th. a. 2. 2ᵖᵉ ponit quod altera est ita possibile esse peccatum actuale remitti sine prima quæ est virtute quod una vera quæ fit hic formam non fit remitti peccatum nisi eius remittit Deo offensa sed Dei offensa non fit remitti peccatum nisi eius voluntas detestetur offensam et ita convertatur ad quam Dei a qua fuerat peccator auersus qua actus detestationis est actus primæ virtutis. Sicut enim quod in eo qua offensa Dei ex hoc procedit quod ipse est auersus a ipsa Dei et conuersionem ad creaturam in hoc enim dicit alter alteri offendit qua eum expellit a qua sua ergo nisi voluntas conuertat ad quam Dei recedendo ab auersione non remittit offensa hoc autem est detestari peccatum et conuerti ad Deum ergo. Et qua vera maxime ordinem fit quod dixi de actu virtutis primæ hypothesi enim Cath non posse esse aliquem ingressum ab ipsa auersione peccati nisi per contritionem ad quam quod secundum quod sua non sentit de actu virtutis.

Altera Propositio est.

Sine primæ sacerdotis fit Deus remittere peccatum probat qa sine officia sacerdotis primo remisit peccata mulieri Joan. 8. et peccatrici Luce 7. Ergo circa quæ disputari non potest Vtrum possit sine remissio peccati mortalis sine mutatione aliqua in voluntate peccatoris nimis ita non retractet detestetur peccandi voluntatem ad 1ᵐ Oppositum Vtrum remitti possit peccatum per solam in imputationem quæ bia diuidant ad manum de qua ad secundum qa in forma fit ibi difficultas de actu primo de quo sermo solum circa hunc aliquas occurrentes examinabitur difficultates.

Difficultas Prima.

Vtrum necessario semper requiratur in adultis ad iustificationem extra sacramentum aliquis actus primæ virtutis penitentiæ.

Hoc est difficultas de prima vt sacerdo qa de eius partibus agemus infra hic ergo de ea extra sacramentum et non de potentia Dei absoluta de hoc enim adulti sed solum de potentia ordinaria decreto suæ voluntatis reuelato quod aut primo virtutis aliquis actus sit necessarius et q peccauerit e contra inter Theol. istis docet S. Th. hic a. 2. 3ᵖ q. 87. a. 1. 2ᵖ 2ᵃᵉ q. 118 a. 2. et cæteri scholastici communiter. Quod etiam Patres Concil. semper docet Eccles. 2. Concil primum non egerimus nisi demus si manus Dei et non si manus primæ et Appocal. 1. memento vnde excideris et age primam alias veniam ad te hic etiam Eccles. 18. agite primam et ex his duobus posterioribus habet probat Concil. Sess. 14 cap. 1. Ipse necessitatem primam omni tpe et omnibus fidelibus ipse necessitati aliquo crimine nisi grauiter

ad peccatorum veniam optinendam vbi loqr de actu virtutis primè non loqr de
illud dem docet de contritione qm definiuerat esse dolorem et detestationem de peccato
commisso et Deo Sess. 6. Cap. 6. enumerat primo actus quos detestatio actuum peccati ni-
ter precedit ad iustificationem qm Cap. 7. docet consequi ad illas dispones gregatas vbi
ergo constat necessarium esse actum primo virtutis q nisi q sit motus detestationis in pecca-
tum et q sit effectus contritionis vt distinguit ab attritione patet ex Cap. 4. ergo q sit actus
primo virtutis tunc non potest esse alterius cum Gabriele etiam illum distinguat ab actu
contritionis Sess. 6. Cap. 6. et Can. 3. Probatur hoc ipsum rone.
Quia sic recederet Deus amicitiam dū se maxime disponere ad illum eo amicitiae Deo
maxime aut disponat q actum virtutis primo dum efficaciter detestat peccatum
et offensa Dei et tendit ad amicitiam illius reconciliandam quod fieri q primo actum
hoc a dixi Difficultas ergo esse erit vtrum semp contra sacrificium
regnet actus q prius primo virtutis et consequi q sit actus elicitus et explicata pecca-
ti detestatio Qua ri re.
Prima sentia asserit semp necessario requiri illum detestationem explicitam alioq sit ac-
tus vitalis non iustificat. ita Maior in 4 dist. 14 q. 1. concl. 5. et Soto lib. 2. de natu et
gra cap. 16 et Sotus in 4 dist. 15 q. 1. a. 2. Sang Trach. de primo Cap. 3. et Bern. Soto
de primo lect. 4. quem dicunt in hoc quod sor et Soto dicunt primam esse necessariam
hunc modo peccata mortalia occurrunt actui actuarie debent q diligenter consi-
derare diligentiam hanc requisitam diligentia non occurrunt hanc dicunt non esse ne-
cessariam primam explicitam Deo saltē esse virtualem quae continet in actu charitas
volunt ergo saltē esse hunc actum charitatis cuius rei cum est q alioq non saltē
habito esse quibus de medijs necessarijs ad salutem hunc et in potest esse saltem pe-
nitentiam explicitam et fortem et fortem q constat sic gratia peccatis ad charitatem
sive ea quod possit cogitare de peccatis segnere cum non salutis assistere
charitatem sive aut saltē ad virtualem fili Soto a. 2. licet hoc non asserat tanqm certū
sed tanqm probabile et cum hac limitatione modo non occurrant mortalia ad
hoc Soto Soto et Cano dicunt mortalia remitti peccatum actualis nisi saltē actum ex-
plicitum primo in gradu hic disputant q Sang existimat non remitti peccatum chri-
ti saltē quantus actum charitas charitatis Soto hoc dicit non posse in casu ha-
bere non contrita hic primo de quo nisi. Dubb. Contra hanc sententiam
primo hic primo explicata non remittat peccatum per explicitum mortis q multis
venia peccatorū

venia peccatoꝝ nisi qđ penitentiꝫ vt Joven. 18. In priam gent mpig & gentē illa a malo quod fecit agam & eos trp malo quod agnoui. Idem Exech. 18. & 33. Imigrantes aut Incolas agnalent aēt dicere & nra egentis priam peccata non remittent, nobis vnde (Chūs facti veniam tant vemedium peccatoꝝ apset pria) dixit Lucē 5. non veni vocare iustos sed peccatores ad priam. Licō non apset ad salutem priā necessaria Chūs ppter eam potuj dixisset Chūs ad priam qm ad alios actus quod chiam veniam vemedium esse ad Justificandū significauit Lucas actoꝝ 2. dum dixit penitemini et convertimini vt deleantur peccata vra mia Chūs expsse dixit Chūs priā non posse sēi salutem Luce 13. nisi priam egentis omnes pentiā quā adeo certum & vt etiam Sacre Causa in lege nāe fuerit necessaria Chūs virtus vt patet ex illo Job cap. VII. Devia me respondeo mgt & priam ago si fatilla Cremere quo omnia Scripturā loca intelligi debent de priā sacrā quā non legit necessitas ad illa alia interpretanda & deo cum dō a Sabreos II Chūs fide mpositis & placere Deo ex eo loca requirit fidei necessitas vra vt non sufficiat implicita fides sed necessaria requirat explicita Ergo non dicenda de priā necessaria explicitam Prbō. vbi multis SS. PP. authoritatibus mq̄ dō veniam posse quam Deo adipsi Chūs priā ad dolore peccatoꝝ vt patet ex multis quo referuntur agitur grauiter de priā dis. 5. mo & Concil. Lateran. dicit solem priam separari lapsis in venedium ergo est necessaria explicita non implicita non qz propie penitentia.

Prbō. 2dō. Ea certum est aliqz priam esse necessariā ad vdiri Sac. aut non Contrict implicite in actu charitis nam q minima mixta dilectione ex charitē non dentur penitentia de minima quam illi mittit qa pt sēi complacentiam de illata minima et illam Chūs dilexit ergo pari ratē de actu charitis erga Deum ergo non contrict in aliquo alio actu alterius virtutis vt etiam p conversatiōs certum & aliqz non posse haberi priam in adultis & Chūs explicita priā et Chūs explicita charitē quod est erroneum.

Confirmat Chūs qa si Sabis esset implicitus aliqs priā sequeret Sacrā Institutū & dicebat optimam priam esse nonam vitam sequella patet qa si nova vita Contrict implicite priā virtus ergo Sabis esset nova vita & in Contra Lut. Sess. definit & in Concil. Trid Sess. 14 Cap. 4 Joan priam non solum Contrict vita abiicen nova vita Dei etiam Eternā adiuncta et desperationē unde S. Aug. lib. 1. de nupt. & Cap. 26 dicit quod si homines non a peccando desistere hoc & non esse peccatum esset sufficiens ad salutē Scripturā dixisset solum fili pēdi ffi non adjuras iterum & tā Scripturā non solū dicit hoc Deo addit de pnis desperare vt dimittant peccata nra & Rico lib. de priā medicina Cap. 5.

non sabē ē nigt mores ñ melij mutare dō optet satisfacere Deo g̃ pniā dolorem
Denig ghat ex S. Th. hic a. 2. absolute ēt ait impossibile esse remitti peccatum sine pe
nitentia si aut esset impiicata sabi salum esset absolute sine pniā non remitti peccatū
ga adhuc sanitatis regula dō impiicita pniā hoīis non ē pniā sed charitatis similr
g. Bo. a. 1. dicit ā hoc differre pniam peccatoꝝ mortaliū a pniā venialium quod hec
possit esse virtualis ita nimirū quod ex dispositiō sit vt etiamsi de peccatis non cogitet si
tñ occurreret peccatum veniale eig̃ doleret detestationem illa g̃ non pt esse gradus adhuc
peccatum mortale detestetur ad quod requiritur est adhibenda diligentia nigtis Inge
S. Th. intendit debere esse explicitam detestationē peccati.

Secunda Sententia est dicentium non semp regni explicite pniam ita Scotus
in 4 dis. 14 q. 1. a. 3. et alij infra citandi Hec rationibus diffaltatis sit.

Conclusio Prima. Non semp regnū explicite adhuc pniā ad remittēdū peccatū
probā. 1. ex S. Th. q. 87. a. 1. vbi ait debere esse adhuc aliquem detestationē peccatoꝝ mortaliū
et non sabē esse virtualem nisi in gratum ad peccata oblita post diligentem nigtiam
ergo S. Th. non requirit semp adhuc pniā explicitam ga aliquando pt dari casus galigno
tpe viꝝ obliviscat suoꝝ peccatorum et tunc sabet virtualem detestationē g̃ adhuc
charitatis in quo casu ait S. Th. sufficere virtualem detestationē.
Probā. 2 Propō vraē ga pt aliqs g̃ sit in peccato mortali sine adhuc dilectionis Dei
super omnia ēt nullum sine adhuc explicitum pniā sed in eo casu ille pōt recipisci et
ergo non semp regnū adhuc explicitus pniā ad remittendum peccatum Sed Probā.
ga ille adhuc charitē sabet suum esse specificum distinctum ab actu pniē ga vt supra
phatum est eorum obiā sunt diversa et cum possit representari ab intellu Deum esse
amandum super omnia sine ex quibus peccatum remissum representet potent exsegrē
ille adhuc elicere sine actu pniē ergo potest dari actus charitē sine actu pniē qd
quidem a nonnullis concedendum est etiam sine aduersarioꝝ ob dispositionem meritū in
Deum ob cuius amorem semo habet martyrium et ob dolores quos maxime amat
ergo etiam extra Martyriū potest esse actus charitatis sine pniā de alia elicitam
meritū Nec Petri 1° qa id apte dicent semp stant non possit de facto
dubitari Innocen. cā 18 dis. ego diligentes me dilexi et Joan. 14 q diligit me dili-
get a Pre meo et ad eum veniemꝰ et mansionem apud eum faciemꝰ et Dei dilectus
ni nos correspondens nrō amori superaūli non ē nisi per formalem sermonem cū Deo dō
per Joan. 2° et Innocen. 10 universa de actu charitatis et 1ª Joan. 3° Nec stemꝰ

gnomiam suam

gemiam huius de morte transeleti ea autam q a dilig mig. Iré hr dnam Iue. 7. dnā ihm & peccata multa quoniam dilexit multum quē sentā cōuīs esse videt. SS. PP. hic ex Crisost in Epla ad Rom. hom. 7. Caritem compat ignī sicut eā ignis migt ubiq; suam recipient omnia ibi purgare arguent ita dnam Charitatis fomor quocumq; m aident omnia penimit ac purgat ubi Charitas est omnia delicta dnt male ff. Ad quod dnam allud. S. Greg. hom. 27 ev Euang. q migt Cardinis dilectionem esse mihi ignem et q dicam mihi ubiginem unde nunc dī dimittunt & peccata multa quoniam dilexit multum actū apte dicat q peccata plane peccat ubiginem q validē ardet ff ignea amoris. Dē dnam. S. Aug. lib de Laudibus Caritatis appellat illam matrem virtutum et uitam virtutum et hi illa habet omnia habeat et lib. 15 de ciuit. Cap. 18 solam esse ait Caritem que dividit inter filios regni et damnationis non ergo q Caritem sentit hoc n peccato et Deo optime S. Bernar. Epla 107 nemo se amari desiderat sed amet liberū ea a non Dei mihi quem sonent amorem legē nam quo pacto redamari optat quis amauit non amantes.

Probō 3. Nōe ex gradibus Charitis nos legem implemq; q plenitudo legis è dilectio ad Rom. 13. ex quo loco hoc ipsum dixe confirmat Aug. lib de fide et operibus Cap. 14 Dē nemo implet legem nisi iustificatus et uidem charitate iustificat Ps. 110 et lib. de spū et lra Cap. 16 facturo legis migt iustificatio precedit et lib. 1. contra 2. Epla Pelagij dicat frēs non recte uiuere nisi tunc effecti filij Dei et lib. 2. Contra Gresconiū Gram. Cap. 12 de peccatorib; loquens mundat migt ipsa quod omnia purgeminet Charitate quidē adsit omnia fiunt recte ff. et S. Amb. Epla 7 ad Simpl. Charitas migt libenter effici ff. Constat ergo cum qui habet Charitem esse iustificatum et amicum Dei.

Probō 4. Qz Charitas altius est specie conuersio ad Deum cum ea dilectio purgatiua et est amor amicitie q quem precepit uitā nra voluntas cum Dīa ut ni mā de Charite dī hi aut est specie conuersio in Deum ergo sēt analexam iustificatorem unde dī Conuertimini ad me et ego conuertar ad vos ergo pari ratione de ach Charitatis.

Ob hac arguetā ea pte Conani. sunt aduersarij ut Scho et alij nam gnde ni scripte ff. SS. PP. dicūt cum q deum diligit diligi a Deo ac proide iustificari intelligendū esse q Deum amat ut optimet nimiq; obseruando dīa mandata nam ut dicit 1ª Ioan. 2º q hic dixit qa diligo Dam et seruanda eius non seruat mendax è ff. Dicant ergo ipsi hinc modi dilectionem ex qua mandata seruare iustificare uerus diligat a Deo et iustificetur sed ea aut omia non debeant ee alias prima qa etiam hoc è mandatū ut patet ex scripte supradict.

Sed contra hanc ꝓpositionem ē S. ga in locis scripturæ citatis habemus ad minus actum charitatis, qui est ex mandato Dei nos diligamus inuicem et ioannes dicit. Hoc est mandatum eius ut credamus nomini filii eius Ihesu Christi et diligamus alterutrum. Ergo ad hoc ut quis impleat mandatum dilectionis non est necesse expectare ipsam realem obseruantiam ceterorum mandatorum aliorum nec ad actum primum dicendum esse ex mandato quia eodem modo arguebat scriptura primum. Agite et non erit robis mixtum. Quod dicit etiam ponere non est mandatum ad eum primum quia supponit obseruantiam mandatorum qui tamen concedunt actum charitatis imperatum a voluntate etiam esse sufficientem dispositionem ad primum. Ad 2dum quia ss. pp. vt videmus tempore charitatis ignorantia tollitur omnia mala ut falsum esset hoc scilicet quod haberet ipsa malum tribulationis etiam et ipsum charitatis actum ad satisfaciendum esse eius qui dicit. Diligenti deum nihil nocebit. Quia posito actu charitatis nobilissimo eo quod prorsus actus primus hoc arguebat contra dictionem vel necessario expectandum est alius actus voluntatis nostre ad satisfaciendum vel non diligenti deum quia hoc non esset necessarium actus primus ad remissionem peccatorum. Sed ergo aliqua potest dari remissio peccatorum sine primo actu etiam gratie qui obliuiscitur est minime tribuendum quod licet forsan vltra supra concedat tamen ut apte falsum. Nam aliter non esset nobis sufficiens prouisum de remedijs ad salutem vt recte inferebat Scotus quia hinc posita illa ignorantia inuincibili sequeretur non posse contritionem aliquam hoc autem non est dicendum dare est enim peccatum cuius non possumus dare quam primum quia in casu supposita illius ignorantia inuincibili non possemus dare hoc autem dicere est erroneum vt supra vidimus ergo saltem in casu actus charitatis est sufficiens dispositio ad satisfaciendum qui etiam posset non quia tenemur quia actus charitatis est efficacissima conuersio nostri in deum quia non possumus plenius efficacius conuerti magis efficaciter supposita ignorantia inuincibili de precatis ergo de esse sufficiens dispositio ad gratiam quia non ab aliquo casu primo re habet et deo ex scripturis habemus conuertimini ad me et ego conuertar ad vos. Et ex quo etiam reiecit alia dispositiones Iohannem dicit regni actum primum quia cum peccatum sit motus auersionis non potest expelli nisi per motum conuersionis ac primo primum. Reiecit regnum quia licet non possit expelli nisi per conuersionem tamen charitas est charitatem esse motum efficacissimum conuersionis quod etiam ipse fatetur posito inuincibili peccatorum ignorantia. De conclusione sententiata.

Colligit 1um non recte negari a deo satisfactionem vbi supra dicit Cardinalis pag. g. 55. a. 6. Citra Cardinalem marsyl. posse quempiam satisfacere per solum actum charitatis. Et ad confirmationem autoritatis scripturæ adducunt pro efficacia conuersionis mee etiam compar nos deum. Secundo contra S. Cl. 12 ex g. 57. a. 1. vsque sabi esse virtualem primum

Et non regni

& non regn explicitam circa peccata oblita si aut satis è virtualis. Ergo satis
est actus charitis in quo virtualis specificatur contineat prius virtualiter quam ga
actus charitis sit determinata voluntas vt si occurrerent peccata tanga offenda Dei pò
illa detestaret. Saltem gndo è precptum prius hoc aut è virtualis contineri primam in ca-
ritate vt ibi explicat S. Th. unde nescio quomodo Ledesma ibi supra hoc homo
negat hinc medium explicandi ipsam continentiam virtualem cum sit optimus cui sit
S. Th. in a. citato. nec ipse assignat melioren nec nos assignare pt. Quinas rõe à priori è
ga aliqd contineri virtute alterius è contineri in virtute illius causalia hic eñ omnia de-
cuñ continen virtute in Deo et esse in suis causis. Ergo unum actum prius contineri
virtute in alio v. g. caritatis est contineri in illis virtute caritia compat aut illud actum
contineri in virtute causalia odii de actu charitatis et si actum prius apponeretur pò
causaret illam prius actum saltem gndo è in precpto contineri ea aliqd in potentia cau-
salia virtuti alterius nihil aliud è nisi posse causari ab illa virtute hinc aut ille act
charitis determinando voluntem vere posset causari actum prius potita apponere il-
lis obi omne eñ quod determinat caam vt caat efficiendo rõe cuñ eiglem effe et ideo
voluntas finis est ea voluntis medium ga determinat voluntem ad volendo media hic
chan ga applicat ignem combustibili est cam combustionis quod aut ille actus charitatis
determinaret voluntem ad actum prius eliciendum patet ga charitas determinat voluntē
ad observandam totam legem et ideo plenitudo legis est objectio quo chan è rõe vt ch-
ritas dicat virtutem gracmlis ga in potest omnibus virtutibus imperando nisi y voluntatis ad
hunc actum precptor se in mãa de charitate. Ergo saltem determinat voluntem ad eliciendum
actum prius gndo illis est precptum constat ergo in actu charitatis contineri virtute
priam quod elicij contineat. Confirm ghat facere ga nulla alia virtus determinat
actus voluntem ad actum prius et cæteras virtutum gndo sunt precepte quam ipsa
charitas est cui maxima voluntas in plendi legem et consequi eliciendi actus debitos
in precepto ideo ille soli convenit qui sit plenitudo legis. Ergo continet precptum.

Obligr 2º Sali Deum. Sed de Ledesmam dum dicunt non posse esse actum charitis
sine alio prius nisi videat Ledesma se non expressum elicere in secundo D. Th. Item ga
est contingens vt efficaciter repsentet bonitas Dei pregrenda amore charitatis sine eo qd
repsentetur peccata detestanda. Ergo potest hinc saltem esse actus charitis sine prius
quod patet in charitate concedendi putat Aur. ergo non potest dari actus charitis. Pro
ga S. D. Concedit posse esse priam virtualem si aliquis asserit si Deum gndo peccata

tenet oblita vt patet ea q. 87. a. 1. sed pt naturaliter contingere vt ps sit oblitus peccatorum et sedat suis modis affectum in Deum ergo tunc tantum est primum virtualis in ipso affectum in Deum ac proinde in ipso actu charitatis et nullo est actus primus.

Conclusio secunda actus primus explicitus non est necessarius ad iustificationem saltem tunc gdo minus debite non occurrit memoria peccatorum. Comm Scholastica D. Bo. a. 1. cit. Scotus ibi supra n. 4. Gabr. ibidem q. 1. a. 2. Concl. 2. Holcaz quod. 7. q. 4. Rodina. Codice de primis motib. l. 9. 2 ad 3m. Caietanus q. 87. a. 1. Andreas de Vegas lib. 1 in Trid. Cap. 33. c. 84. Valent. hic punct. 2. Tanner dis. q. sect. 1. et alij recentiores.

Contradicit Condonen. Tunc quamq. ga contritio non obligat tunc ga excusat ab actu. tq obligans p ignorantiam invincibilem eius actus charitatis tunc satis erit. Sed hoc non videt efficere ga sunt adversarij pauca referre vt excusent ab obligatione contritionis si ea contritio est medium necessarium ad iustificationem etiamsi precepta non obligat dicit ignorantiam invincibilem tunc tunc eorum labores iustificant tunc illa vt accidit his qui haberet invincibilem ignorantiam Baptismi nec illud haberet aut in re aut in voto.

Probatur ergo. Conclo ex dictis ga tunc saltem gradus precepti primi satis explicatus charitatis q virtute contricat primam ergo saltem tunc non est necessarius explicatus actus primi dixi saltem tunc ga vbum absolute satis sit in quocumq. actu gradu primi non est in precepto sed Jeron difficultatem tunc ea non videt actus charitatis virtualis contritionis actum primi ga non videt determinare voluntatem vt hi occurrerent peccata eliceret actum primi cum ea tunc non sit in precepto primi non videt videt posse voluntas non eliceret actum primi eo quod nullum tunc sit peccatum non eliceret pt non elicitive illa repugnantia cum charitate cum ea solum repugnat mortale peccatum ergo [illegible] repugnat charitas non videt determinare voluntatem ad actum primi eliciendum et consequenter ita non est implicita et virtualis primi Ad hoc difficultatis multa dixi solvit examinanda in mala de charitate et iustificatione tamen non nihil hic de re dicere.

Hinc colligit. recte eos sentire qui volunt actum charitatis iustificare tunc cum martyris et tunc illo actu primi saltem cum gs hoc mortalia peccata eorum non habere memoriam minime vt docent omnes auctores citato ex capite cano contra quem Conclo sentia plus ex dictis ga in ea oblivione minime culpabili peccatorum non est necessaria prima ad iustificationem gradu illius est precepti vt probatum est ergo nullo modo hoc accedat ille capite martyrij iustificabit.

Sed urgueret aliquis possum ne ille potuerit recordari peccatorum et ne habeat martyrium sine actu

Martyrij tunc actu priùs consequatur remissionem peccatorum. Rat difficultatis
est ga si ponerent recordari peccatorum et non recordetur non est amplius ignorantia
remunerabilis ergo tunc non consequetur illam in eo casu. Verum in hac re
Notandum est 2plr posse intelligi illum posse recordari peccatorum 1o ga potentia-
te actiuam Martyrij non tm in ipso actu Martyrij et hoc nõ certum est ipsum a te.
Martyrij consequi remissionem peccatorum si et actus charitatis ga opus ante martyrium
non habuerint ignorantiam inuincibilem et opus peccauerit ex eo quod tunc non pertine-
bant tm in ipso actu Martyrij sed ignorantiam inuincibilem ga vt supponimus tunc
non pt recordari ergo p actum charitatis similiter martyrio habebit remissionem pec-
catorum et in hoc conueniunt omnes Authores. Est de difficultate de vtq nõ ignorantia.
Notandum est 2. Dupliciter posse intelligi ipsum recordari peccatorum in actu Martyrij
1o Primum nimirum ga dubitet actu ex reuerentia confessionis v. peccauerit vtra vt ex illo du-
bio possit et debeat examinare conscientiam circa tua peccata vtq remotè nimirum
ga ante actum Martyrij dubitauerit ex qua dubitatione si tunc examinasset conscientiam
recordabitur esset peccatorum in ipso actu Martyrij Jam ergo si dicat posse hoc 2o nõ
ad huc dupliciter id mihi videtur intelligi posse nimirum aut ga recordaby etiam esset pœni-
tens dolentibus et emaiabitur Martyrij aut ga gratia ex se recordaby esset non tm positis
hijs vel illis emaiabitur eo quod nimirum ab illis emaiabitur meritis alio capiat
Dicendum ergo 1o modo hac re est. etiamsi potuerit esse memoria peccatorum in actu
Martyrij gratia est ex se non tm ob emaiabitur illam habituum infusorum p actum cha-
ritatis vt recte notauit Soto et Ledesma locis cit. Rat est ga tunc est Sadens ratio ac
de eo ga poterat recordari peccatorum ante martyrium nõ aut in martyrio tunc aut
positis illis emaiabitur sed inuincibilem ignorantiam sibi ga tunc in actu non est
sere amplius recordatorem peccatorum licet potuerint ante ergo p actum charitatis
infusum et phatis est relinqui ergo solum vt dicamus de eo ga est sere memoriam pec-
catorum positis emaiabitur in hoc ei casu Sadens ratio de eo ac de illo ga in actu martyrij
dubitat ex reuerentia confessionis de peccatis et p examen est recordari ga vtrobiq nõ
est ignorantia inuincibilis peccatorum in actu Martyrij sed ex hac ignorantia
tuyani p examen confessionis ipse Martyrio vrgebat ga ergo vtroq casu videtur determinandus
Qua in re multi dicunt non posse esse actum Martyrij et actum charitatis ad inuicem coexi-
stere Ledesma Soto et Maior. citati locis et Vegas alijque citati 8q videntur eis Martyri-
um adeisse si post diligentem inquisitionem reperiat peccatum de quo poniteat et ad

sane sentam accedere videt. Sed vñ sup. quatenus negat posse esse charitas sine pe-
nitentia ac pmde etiam si martyrio decit non sufficere sine illa non videt dice-
tur. Secus Gabr. sacet. vñ sup. dicunt ẽ martyrium sufficere cum actu charitis
sine pnia tunc quando est ignorantia invincibilis peccatorum.
Probari pt sor Senta. Ca. 5. P. q. 83. a. 1. vbi dicum concordit satis esse pniam vir-
tualem si post diligens examen non occurrat recordatio peccatorum.
Pñtr. vltio. Qa tunc in actu martyrij teneꝛ ille sō ad actum pnie neq; excusat ignoran-
tia invincibilis ex parte ergo illum actum nō elicit peccat et conseqũr non sufficater
f charitas et actum martyrij.
In Contrarium videtur esse posse qa martyrium videt esse sufficiens pse medijs ad sa-
lutem non ming gm baptismꝰ et pnia sacrum ergo gndo alijs patit martyriū vide-
tur velle martyriū sine vlla pnia etiam dubitet de commissis peccatis. Solutione
dicendum est duplex posse aliqm ni alia martyrij recordari primo de suis peccatis,
ex remorsu conscie 1o modo si conscia ita remordeat vt dicet examinanda esse pec-
cata ad eliciendum actum pnie vt deleant alioq; nisi se faciat exprimat se peccare
aut certe quod equalenter se habet dubitet an peccet. 2dō qa non remordet vlta
ex pmissis esse dubium peccati sed posito prudenti iudicio putat se non teneri ad re-
cordationem peccatorum quo posito ad difficultem. 2o cum distinctione duplici
ẽ intelligi pt actus charitis sufficere et martyrij sine pnia gndo ex dicto remor-
su pt seu memoria peccatorum 1o qa vta vt sit actus charitis et martyrij cum
remorsu conscie nimirum cum ipsa opinione peccandi. 2o qa actus charitis sit post
illum remorsum q non amplius durat in suo ergo.
Dicendum dicti non posse q actus charitis mei actum iustificare durante
remorsu conscie Patet 1o qa cum ille de impossibili non sit esse pt actus charitis
cum illo affectu etiam dubij peccati qa actus charitis excludit omnem affectum du-
bij peccati ẽ ex efficax voluntas implendi universam legem ergo determinat volun-
tem vt illam implere velit si possit ergo si de casu cum possit sō examinando sua
conscia ad actum pnie eliciendum implere legem non permittet charitas esse illud
dubium cum periculo peccandi alioq; vellet efficaciter implere legem et non fugere
periculum non impleret quod ẽ impossibile si ẽ ex parte desiderii amor non est
non ẽ qs amat amicum efficaciter si ẽ possit non vitare periculi offendendi amicum.
2do etiam si possent esse simul hꝰ non remittentes peccata nam vt ait S. Th. 3a q. 87.

a. 1. ad 1. Mar.

q. li dr. martyrio non remittit peccatum quodo est complacentia peccatorum
sicut nec sacramenta ergo nec quando est actualis peccatum illico ex complacentia
impedit iustificationem qa è actuale peccatum. Cum igit ille ht duas spes fidelium re-
motum et non canat illi satisfacere poterit consequenter hinc è actuale peccatum.
Dicendum 3tio posse actum charitis durante martyrio iustificare hmõi sit
post sublatam omnem remorsum ghic ex dictis qa sublato omni remorsu cessat actu-
ale peccatum illius sicut non ex amplius est affectus ad peccatum ergo actus ille simul
cum martyrio pt iustificare qa hinc actus charitis contineat virtualiter actum primi
nimis suppositum esse hinc preceptum primi ni articulo mortis dicti infra de sac. Ergo
ille ht iustificari et preterea sublato omni remorsu est ignorantia invincibilis peccatoꝝ
qa sublato omni remorsu cum habet primi primi expellens de ignorantiam vide l. 2da
q. 76. Ergo multo magis ille habet charitis quando in eo contritio prius virtualis cum
martyrio aptus è iustificare imo sufficiens. Ergo multo magis simul cum martyrio
sit ignis ni ipso actu martyrij post remorsum è poterat peccator ille p examen re-
cordari peccatorum et non fecit ergo ni ipse actu martyrij peccavit qa non observavit
preceptum primi ergo ni actu martyrij non pt iustificari. Ht actum martyrij nõ se-
per concipere ni violentibilis sepe ex ira actus q mordent martyrem sunt distantia
inde ignis est peccatis illum subito gradu non permittit ex negligentia urgente pre-
cepto tñ postea adhuc ante charitis cum invincibili ignorantia peccatoꝝ cessat ac-
tuale peccatum et per remissio peccatoꝝ in habitum est. Ht solus dari
Dicendum est de ea de qua dixing ni 2o nota qa licet ni actu martyrij actus
remorsus examinaretur suam confessam recordatus fuisset peccatoꝝ in confessionibus si
licet peccaverit tunc tamen adhibuit diligentiam ni si ni amentibus cessante remorsu
sit ignorantia invincibilis et habet actus charitis remittunt illi peccata vt dictum est.
Constat ergo actum charitis ex primo virtualis ex complexo tenq esse ad remi primi
peccatorum posita cessatione ignorantia invincibili hoc multo magis valere ni martyrio
unde ex dictis constat vltimo ad solum hæsitandum est grado urget primi preceptum hinc ex
certum est ex dictis charitem contineri primum virtualiter quodo ego res ato se habet et
non est finis modi preceptum nisi sacrum dicimus est.
Denig colligit non recte fecisse Ledesmam asserendo illum limitandum ni hac ni iustificari
hinc vt magis hinc sibi sit actus charitis ni martyrio hic primi explicata quodo
non est tempus examinandi contrariam aut certe post diligentem ni iustificari charitis

nullum occurrit peccatum de quo pœnitet hoc enim non vetat dicant quod non est necesse recurrere ad hoc examen salvo eo quod est si aliqua charitas sit in eo qui habet primam virtualis ponita ignorantia inuincibili peccatos. Sic ea ignorantia ponita non requiritur examen nam examen est ad vincendam ignorantiam peccatos ergo non erit necessarium ponita ignorantia inuincibili aliqua ignorantia inuincibilis esset inuincibilis quod implicat contradictionem vel contra hoc ipsum dicunt S. Th. q. 89. a. 1. licet ex dictis posset: vt primam virtualem quia post examen non occurrunt peccata vt tali intelligendum est quod dubium aliquod è de peccato an aut quo ignorata inuincibile vt dictum è.

Ex Michel Bak ad argueta 1m sententiæ quatenus possunt quæ contra nos ad omnes ea salvi: pt. antiquitus dico optimè nobis quod habui aliqua primam semper esse necessariam ad iustificationem non tñ ita semper esse intelligendum de prima explicata vt quia est ignorantia inuincibilis cuius ratio vel potissima confirmatur pt ex eo quod Deus cuius misericordia est hæc omnia opera eius non vult a nobis exigere supra id quod cum Deum gratia possumus ad primam iustificationem aliquo misericordissimo Deus voluit nos cum mediis impossibilibus pervenire ad salutem. Ita ponita inuincibili ignorantia peccatos non possunt omnia cum prima gratia detestari peccata mortalia quia non possunt illa detestari explicite inuincibiliter ignorent. Et quamvis possit esse aliqua detestatio conditionata tñ illa non erit efficax et absoluta quia peccata absolute ignorant ergo non erit illa actus primæ possibilis et requiritur ad primam iustificationem. Unde videtur dicendum licet quam hic scripsimus esse intelligendas tñ primam scilicet modo aliter non exigit necessitas tñ hujusmodi necessitas esset in casu quia vt dicimus Deus exigeret aliquid vltra id quod possumus sine est vt dispar sit ratio de sole quia prima exigitur vt sit species boni conversio ad Deum quod in aliquo casu pt esse sine prima explicita cui sola virtualis vt pluribus est ac fides implicita articulos min: possit explicita ex pte intellectus non pt ea pro voluntate elicere ibi virtualem hujusmodi quia necessaria erat ad salutem cui deo non concedit fidei ignorantia inuincibilis in articulis quando inspectari debet vt dicetur ante.

Ad 2m ex 3. Aug. Non ipsum loquitur de prima vel virtuali vel explicita modo explicato.

Ad 3m Dico esse quidem necessariam aliquam primam negotio tñ in eo charitas cum placato non contineri saltem quod in precepto vt dictum est. Quamvis contineretur in actu amicitiæ non semper contineri dilectionem de illata iniuria qua pro amicitia excludit odium offensam et iniuriam quod quidem verissimum esse dicit de actu charitatis qui dicit dilectio Dei hujusmodi omnia ad finem est voluntas servandi totam legem non impatitur secum complacentem.

secum complacentiam offensa q̃ alioq̃ secum compateret offensam et non esset voluntas servandi totam legem Istud aut̃ hr erroneum dicere Sabent posse iustif. catholicos hoc actu aut q̃ná aut charitás in adultis extra sacrum dicam in seq.tq.

Ad confirmationẽ rego hoc seq nos errare cum Lutsero vt vel velebat optimam q̃niam esse nouam vitam nec vllã esse necessariã descriptionẽ poscat contra q̃d Concil et Pontifices citati definiunt nec aut longe plus volumq̃ regis nomiq̃ sit ignorantia maiorebitis regnum q̃niam virtualem hr aut sit recordatio peccatorum regnum explicatam q̃d optimẽ q̃bant testimonia S. Ll. q̃ ibi adducuntur.

Ad vltiũ cu S. D. Resp. ipsum expresse nobis fauere vt patet ex dictis cum ergo dicit si hoc a. in peccatis esse hist q̃niã virtute remittit mortale peccatũ intelligẽdum ẽ de q̃niã q̃ sit vel virtualis vel explicita vt patet ex eius rõne ibidem subiecta addicta nam ex eo quod voluntas hõis sit p peccatum aversa a Deo vult esse necessariam q̃niam vt eadem voluntas conuertat ad ipsum Deum q̃od cum fiducia exter et optimẽ fiat q̃ actus Charitatis et consequẽs q̃niam virtualem vt dictum est nõ negret S. D. necessario q̃niã explicitam ad hoc effm. Eo illud po eigdem S. Th. q 77. a. 1. dicit ad hoc esse disparem inter q̃niam mortalis et venialis quantũ esse q̃niam explicitam mortalis quãdo illorum est recordari non aut̃ de regni ad q̃niam venialis quia illorum sit recordatio modo infra explicando.

Difficultas secunda.

Vtrum semper ad iustificationem extra sacramentum sit necessaria p̃dicta contritio virtualis quando est impossibilis ignorantia peccatorum.

Est ista quæ diversis temporibus diffinitatis maxime fuit q̃niam virtualem in actu charitatis in duplum quãdo ignorantia inuincibilis de quo loquor sacris esse ad iustificationem extra sacramentum nunc difficultatem ẽ vtrum sit necessaria vt non possit extra sacramentum. Seu iustificatis hoc illa. Ita dubitandi est duplex.

Primo ex Martyrio nulla nõ regni q̃niã virtualis nam non est necessaria actus charitatis nunc q̃ndoquidem Martyrium iustificat ex opere operato modo non ponat obex est ad Martyrium q̃dam Baptismus sanguinis et omnes concedunt ergo non regni actum charitatis ad hunc effm licet nec regni in Baptismo aut Sacramento explicitum qui iustificat ex opere operato ergo nec regni q̃niã virtualis in ea lege q̃a non pt assignari alius actus in quo virtute contineatur q̃niã inter actum charitatis

2o. q̃a quod alius non iustificabit sed actum charitatis in urgente precepto q̃niã virtualem non

Contra et̃ prima virtualis at non ē dicendum non iustificatum ut cum qui habet actum charitatis qa multo magis hr actus quam actus prime debet esse ultima dispositio ad iustificationem Ergo statim prima virtualis tunc iustificatur.

In Contrarium ē S. Th. hic q. 87 vbi in uno tantū casu dicit satis esse primam virtualem nisi qndo est obstaculo peccatorū ut infidelis aut heretici explicita peccata ergo semp requirit prima virtualis qndo ē obstaculo peccatorū vt qs iustificetur. Ad solutionem

Notandum et respondendum hic est qd si maior de Bapt. tradam solet. Verum Martyrium conferre quam iustificationem seu S.ti spiritū qui q patet Martyrii ē comūi sententia scholarū qui idem possunt ajūa Soto in 4. dist. 3. q. 1. a. 1. et apud Bell. lib. 1. de Bapt. cap. 6. Valent. 2ª 2æ dis. 8. q. de Martyrio et Suar. Rom. 3. dis. 29. sect. 2. et etiā communit. Th. Pl. q. ab ijsdem referenda. Ad hoc huius ē qm si dicat S. Th. q. 66. a. 10 et 12 qa quis Martyrium habet hoc privilegium à Chō vt qndo martyr vocatur confessionis Chī optineat ne Bapt. ad iustificationē qmuis uiter ceteros ophīe mīa nuant S. Clemens Rom. lib. 5. Constit. Apostol. cap. 7. vbi ait Martyrii charisma habet. In quo tñ dicendum esse ex tali vita talem animū passio ei qm p Chō suffert cedet ei in veniam Bapt. quamvis re ipsa Communiter Chō ab ijs aut in figura. Quæ licet certa sint tñ est difficultas vtrum in quouis Martyrio ex ope operato hr aut Baptismus cuius vicem supplere dr de quo legite citatos aut sores q. ex effectu hr examinant si forsan aut hinc iustificet ex ope operato hinc non certum videt ajūa omnes nemines ex adultis iustificari nisi hr in ipso aliqua dispositio salutaris qui dogdem nec ipsa quidem fides q se ipsitata ad iustificationem eam conferre possunt nisi re ipsa aliqua dispositio in suscipiente ē aut saltem in Martyrio ut necessaria non constat uiter Med. Multa ex uiter alias requiruntur debeant Martyrium suscipi cum quis actum charitatis quod Soto supra contendit et alij apud ipsum nec videt alienum S. Th. hic q. 66. a. 12 ad 2m ex illo loco Apost. 1ª Corinth. 14. Si tradidero Corpus meum et. Concludit Baptismum sanguinis nempe martyrium includere in recepto Bapt. flaminis nempe Compunctionem Cordis et dilectionem Dei. vt ibid. dixerat a. 11. postrema pro ipsam dilectionem Dei sunt docet a. 12 qd. Sed ex illo Joan. 21. Soren dilectione meam habet q. inde 2ª 2æ q. 124 a. 8. ait Martyrium maxime demonstrare perfectionem charitatis ex eo ex qd Martyr q. priam vitam contemnit p Chō est signum vigentissimæ dilectionis sm illud Joan. 15. Soren charitatem et Luc. 12. et Marc. 8. illius Qui q. vult animam suam p̃ me inveniet eam et qui perdiderit eam et qui me invenerit eam ergo actus charitatis. Alij pro dicunt satis esse

(voluntatem sub-

Salutem subeundi mortem p Chm̃ mihi complacentiã peccati. Alij regnant alibi:
hinem dolorem citat autoreb̃ quam ãnam difficultem non facit attritio ga ge:
neratim ignorant peccata et deus vt respondeamus difficultati sit.

Conclusio. Posita ignorantiã inuincibili semp̃ ẽ necessaria prima virtualis ad iusti:
ficationem extra sacrum hoc Concilio ẽ Cant. Ecclesiæ soto Dominicus soto et eorum q̃ nec
gant posse Martyrium iustificare sine fidei. Probã Concilium̃ dicta in supra
citis ga certum ẽ aliquem adultum virtute primæ gtiæ dolere et detestãe peccata om:
nia vt dicit ostendimus argumeto in 4e Sentẽ in tractatu Difficultat et idem Trid.
Sess. 14 Cap 4 dicit sufficere omnes tpe ad impetrandam veniam peccatorum necessariũ
actum contritionis nempe quem diximus esse dolorem et detestãem peccatorum ga fac:
tem detestionem in quantum sunt offensa dei iacauerat primã. Cap 1. eiusdem dixit
singulis hominibus esse necessariam propter mortale peccatum ad gram et iustifica:
tionem assequendam ergo actus primæ sem̃ per se non requiritur ad iustificationem assequen
dam non est esse necessarius actus explicitus posita inuincibili ignorantia peccatorum
eo quod repugnaret actus impossibilis à nobis cũ non fuisset data nobis facultas:
dia ad salutem ergo erit necessarius implicitus et virtualis ga non datur alius actus
primæ Rõe est ga si est necessarius vel ergo in se vel in alio si in se ergo explicitus si
in alio ergo implicitus et virtualis ga nihil continet in alio nisi quod pt̃ ab eo exerci
ri nec lignum vitæ non continet in lapide beate tñ continet in elementis et in ter:
reno Paradiso ergo si continet in alio tanquã in causa necesse ẽ contineri virtute vt dixi
tur quia etiam non cum dolore sacerdotis esse necessarium ad salutem intelligit ab omnib̃
vel in re suscepturis si habeãt posset vel saltem virtualiter in voto si habeãt non possent si ergo
primæ est necessaria ad salutem debet esse in re si possit vel in voto si non possit
Confirmatur Concilio ex argumento. S. Th. quod antea mihi in contrarium obstitit regnit
necessaria pœnitentia vel virtualem vel actualem et idem
Hoc idem ex hijs̃ argumeto propter Innoc. Pyth. S. negando necessariã esse primam primo
ignorantiã inuincibili ac primo dicerent aliqs nec esse necessariam implicitam Secun:
dum S. ga sine primo non est dari salutem nam nisi primam ergo nisi mortalium pœnitentia
Luc. 13 et in alijs locis cum scripturæ 38. Pl. et Eccles. loci Cur ac omnium Trid.
Sess. 14 Cap. 1. ad obtinendum actum primo fuisse semp̃ necessariũ cũ deus Scripturas Pl.
relatos in S. Scripturã S. Cyprianus Leo de lapsis ad primam nigt Ciprianus tollunt dicti:
factionem nam claudunt ps. S. Aug. in Epistola 10. dicit nisi ergo primam salutem esse no

potest gustando ea gaudebis te esse Christum misericordem te esse puerum S. Greg. Nyss. ro in Cant. loquens de extrema vita dicat cum à semine posse vitam misericordiæ lamenta recurrit Constat ergo fine primâ non posse seu justificationem quæ universales benedictiones verificari debent quantum per se ergo si possunt verificari etiam posita ignorantia invincibili dari etiam ea posita vere esse possunt aut verificari de prima Deus etiam posita illa ignorantia qa per hanc solum tollitur obligatio ejus quod non potest Sabeni at posita etiam illa ignorantia licet non possit seu explicita pœnitentia pot in seu implicita et virtualis Denique ea si posita ignorantia illa non reciperetur prima de virtualis golen saltum esset quod definit Concil. Sess. 14 Cap. 4 dum ait primam post peccatum fuisse necessariam omni tempore ac illis hominibus justificationem Unde et Cap. 1. diceretur fuisse necessariam universis hominibus si Salvum nigram esset qa aliquando non esset necessaria et in aliquos finit nec pot Sabet ignorantiam invincibilem ergo saltum esset omni tempore et omnibus hominibus

Primò est text. Concil. et PP. leg de prima explicata quando est recordatio peccatorum non aut de implicita qa ne non sciebat ac mysterium illorum Deo Contra hanc Martinez est ea quæstionis termo est de aliqua re quæ necessaria sit ad Salutem necessitate medij intelligendum est ista res illa sit necessaria ad salutem salutis mediate vel in voto quando reipsa non pot seu de ea Sacrum Bapt. de prima v. g. intelligunt necessaria ut hinc dixi ad primâ est necessaria ad salutem necessitate medij ea de mi prima genitus ex qua legali modo recte pot Baptisse necessario necessitate medij ad salutem mihi qz renasci fieri ex aqua et ex quo loco Trid. in Cap. 4. Olauit primam omni tempore fuisse necessariam ad salutem hoc aut saltum esset si non esset necessaria necessitate medij quod ea est necessaria solum necessitate Incepi ima est necessaria omni tpe ad justificationem ut v. g. audire Sacrum modi res solum necessaria ea Incepta possunt etiam in reipsa sepe (non) salutaria omitti hinc fundicio justificatio ut v. g. audire Sacrum quando non é opus ergo Concil. Jovem necessitem negat in prima qa Incepta ergo medij et Eadem ratione ex vv. PP citatis q dicunt non posse seu salutem sine prima

3.° Rodem pot illa ratio prima q. non intelligi actualiter prima Deo solum detestationem peccati sine qua pneat ad Cantem hinc ad aliam virtutem ut cum detestamur peccatum in quantum est malum Dei Deo Contra hanc Solutionem seu dissi. Sequenti.

Hinc Respon ad rationem contra dubitandi hyp. Ad 1.m dico q ad martyrium

negaret

reuereret actũ charitꝫ tãm hoc ipso esse priũ virtualiter qa hoc est arctius martir in quo viget peccatum priũ modo viuere explicando quo posito pœnitentia contineꝫ in actu charitꝫ si aut̃ non reuereret actũ charitꝫ saltem ni-
si videt necessario regi aliqua voluntate qua martyr velit tuta omnia adhere-
re Sed dicit ex parui facit tam ultam et q d qd in hoc mundo sere peteret
nam martyrium in adultis debet esse voluntarie suscepta p Deo alioq non ha-
beret vim martyrij in adultis vt alibi ibi ergo debet esse voluntas adhereñ-
di Ibi sup ait qa ex hoc martyr vult omnia contemnere et de facto contemnit
si hac aut voluntate contineꝫ virtualiter priũ illa ch voluntate est seruandi tam
legem alioq non esset voluntas adhereñdi Ibi sup omnia ergo continentur actus pœ-
nitentie virtualiter si hoc ita capiamus aliquem actum in quo sit virtualiter pœ-
nitentia q satis sit ad iustificationem in martyrio Hoc quo etiam vltiorꝫ legit hi
dicamus suigñ voluntem satis esse ad effectum martyrij huic charitꝫ non esse ex-
roneum dicere aliqm iustificari hinc actu charitꝫ aut huic priũ explicita licet ho
possit dici hinc priũ saltem implicita qa in scriptura d̃ Ds exponit vt qbat est
Ad 2m vero dubitandi Dico etiam si nullum sit peccatum priũ interdum tam qs
peccator set actum charitꝫ ñ dico etiam ibi contineri priũ virtualem cuius ra
a priori est qa priũ virtualiter in eo actu continet q p̃ eam caute determinãdo
voluntem vt illam eliceret si menti occurreret eiꝰ obiũ ad p̃ illo actu cha-
ritatis etiam nullum sit peccatum priũ determinare voluntem ad Dei dilectionem ad eli-
ciendum actum priũ qa ex hoc quod qs Deum amat sup etiã est ita determina-
tus q illum actum vt si ipse cogitaret de sua peccata detesta necessariã esse pœni-
tentiam vere satis illam eliceret Quod patet hac ratione a priori qa omni
voluntas efficax prius determinat voluntem ad volenda media necessaria ad illum fi-
nem consequendum posito ex quod qs velit vitare Lorethum quo qs non pt nisi e-
quando preuenire necessaria etiam vult equus quo ducat et sic de ceteris Sed chari-
tas est efficax voluntatis nre iustificationis ad quam iustificationem necessaria est actus
pœnitentie Ergo charitas determinat actum voluntis vt eliciat actum pœnitentie
Sed certa dist Dicit q est voluntas efficax nre iustificationis qa charitas est effi-
cax voluntas boni Dei vt boni ipsius est aliquo modo efficaciter respicit omne illud quod mas-
bis pt esse malum Dei vt eius malum est Ergo etiam efficaciter ni nolit respicit peccata ni-
qua sunt malum Dei ergo pacto charitꝫ efficaciter determinat nra voluntas vt nolit

qñ nobis esse peccata ergo vt velit efficaciter iustificari non ch possum velle non esse priuata aliquig forme vbi velim, g te oppositi habitu vt clarit. ad
Quod 2o adhuc pñs sit necessaria ad consequendam iustificationem qñ aliter positiue apd
qñ illis non sit ignorantia inuincibilis & pñto seq diff. Regad igr est nor 2a argumti
Hinc patet solu. Joan. Medin Codice de pñia Tract. de Confess. q. 12. a. 2. dicentis
cum q sit charitas non determinans ad eliciendum actum pñe gradus nõ est in precepto
eliciti sedt memoriam peccatorum qa hoc nigt non est in precepto illig liberum est.
Probatur ea est non esse liberum positis voluntate iustificandi qñ est in ea pñia vt dicta fuit.

Difficultas Tertia.

Vtrum semper requiratur actus pñe explicitus extra Sacramentum quando est memoria peccatorum.

Non videt qa vt supra dixit iustificatio regit ad actum charitatis posse ergo non
expectandus alius actus pñe vt sufficiat iustificatio. In contrarium tñ est. qa
actus pñe virtualis solum est habitu posita inuincibili ignorantia ergo non est satis qñ
do adest memoria peccatorum et consequi requiritur explicitus.
Qua in re certum est apud omnes authores citatos ad iustificationem regni pñam
aliquo explicitam quo recordamur peccatoꝝ qa non aliter absentur non regni pe-
nitentiam nisi posita inuincibili oblivione peccatoꝝ Scotus tñ Joan. Med. absent
etiam posita recordone peccatoꝝ satis esse vel actum charitatis vel actum pñe Con-
tra qn ea opinio potest Corduba lib. 1. quæstion q. 15 ratio aut huius rei est. Qa pñia est
necessaria necessitate medij ergo si possit reipsa sedt regnit ad iustificationem Joan qa
de pñia non omnes eodem mõ loquuntur vbo dixi. & qd intelligi debeat nomine pñe.
Prima Sententia est quorundam recentiorum q volunt quodo de memoria peccatorum
regni eodem pñam aliquo explicitam tñ dicunt satis esse pñam quæ sit actus Ca-
ritatis quam etiam sentiam videtur Scotus lib. 2. de nãa et grã cap. 16. Quant
qa nihil memoria peccatorum qua peccata appellandat tanqa malum Dei si est cha-
ritati illa detestari ingentum sint malum Dei ergo ergo sufficiens pñia et detestatio qñ
sit actus charitatis satis est ad iustificationem qa consequi possunt 1o ex S. Th. 1a 2ae
q. 113. a. 8. regnit detestonem peccati ad aggrendam iustificationem et indeed ad 1m di-
cit cum priore de charitate ergo satis est illa detestatio ex charitate ad iustificationem
2o qa illa detestatio peccati qñ quantum est malum Dei est ordinata accessus ad ipsum
bonum Dei vt bonum fig ea qa vt docet S. Th. q. 8. l. a. 1. idem accessus ad terminũ
ad quem est etiam.

à quo est etiam receptus ad Deum ad quem ergo illa detestatio peccati mi
gnoratum é malum Dei qa é receptus à malo Dei est etiam tendentia ad bonū
Dei vt sic ergo illa detestatio est effectiua conuersionis in Deum qndoqdem est formalis pa
charitatis ac proinde dicit Scā amentiam remissionem peccatorum qa ex hoc ipso dist.
t. dicimus charitatem esse viciuam dispositiue ad iustificationem.

Secunda sententia est. regnicolarum primo virtutis quoad substantiam sententiam hipponunt
commentatores in hunc a. 2. Scotus Ari. 15. q. 1. a. 2. alii alibi. duat qa in illo loco de
nat et qrit Ledes. p. 4. q. 27. a. 2 Vega. 3. in Trid. cap. 21. Cayetan antiqs. Ocleo.
4. p. q. 12 Marsi. 4 a. 2. et Bonau. Dist. 14 a. 1. q. 3. q. apte loquunt de remissio
ne peccati ex actu proprio virtutis primi ex quis defectu dicunt Diabolum no posse
resurgere ad gratiam dicunt Alex. ibidem. q. 8. ad solutionem.

Notandum est (cum quibusdam) ad positis recordationem peccatorum fuit necessariam ac
tum virtutis primi debere intelligi de ea recordatione qua fuit principium sufficiens ad
peccata detestanda ex ipsa virtute primi nam alioqn non fuerit sufficiens mnemotechnica recordationem et consequenter fuerit ignorantiam inuincibilem peccatorum detes
tandorum ex virtute primi quod manifestum est ex eo quod non sit principium suffi
ciens ex parte intellectus ad singuli actum eliciendum ergo nō é sufficiens sed ad illū
ac proinde est inuincibilis ignorantia si ea non esset singuli ignorantia. esset sufficiens
ens sed ea ad illum actum qa esset talis qui posset tollere ignorantiam et parere co
gnitionem requisitam ad illum actum. Et quo fiet vt sic possit penitere vir
tute primi dicere proponi ex parte intellectus aliquo modo peccatum detestandum ex
motiuo virtutis primi non autem ea motiuo solius charitatis si ea ex hoc ipso motiuo pa
reret effectum sufficiens cognitionis ad illum actum detestandum eliciendum ex charitate
non autem ad actum detestandum ex motiuo primi. Quemmodo ergo ad hoc dist. qnds é recordatio
peccatorum nō quamcumque sed sufficiens ad eliciendum actum primi. Quia vt sic

Conclusio vnica. Semper videt necessarium actum explicitum primi ad iustificationem et
quod sit actus elicitus explicitus necessario probat est hyp quod no sic debeat esse
virtutis primi Libb 1° ex 5. Eth. q. 80. a. 2. ybarra sine actu virtutis primi non posse
se remitti peccatum propterea quod voluntas de necessario detestari peccatum in qt
est offensa Dei cum proprio contendatur quod primi est virtual
ter dico etiam q. 80. a. 6. vnde actus virtutis primi qa ibi exisse dispositiue ad charitatem
concurrere ad remissionem peccatorum hoc ex dicta sic actus primi explicitus

pertinet ad virtutem primam. Prbo. 2. ex Trid. Sess. 14. Cap. 1. Vbi ait primam fuisse necessariam omni tpe hoīm aut de actu virtutis primæ. quod inde patet nam si loqtur de actu necessario ad iustificationem ergo loqr de illo ad quem sequ. iustificatio iustificatio aut sequr ad actum virtutis primæ vt dispngit a cæteris nempe a fide, spe et charitate. Vide esse patet ex eodem Concil. Sess. 6. Can. 3. Vbi interdicens regulas ad iustificationem enumerat actum fidei spei charitatis et primæ nec obstat quod Concil. dicat. hīs dixerit posse hoīem credere sperare diligere pœnitere vt oportet. quia per eodem hoīmat diligere et pœnitere non obstat mgr. nam illos actus distinxerat C. 6. ergo eo loci non hoīmit per eodem. Imo si hoīmeret per eodem cum dixit Sess. 14. Cl. 4. primam omni tpe fuisse necessariam significasset solum actum charitatis fuisse necessarium et nihil portus dixisset de necessitate primæ cum tñ communiter omnes scholastici et reliqui docti sint de illius necessitate ergo Concil. loqr de actu primæ virtutis. Concilium ēt solet definire dogmata iuxta communem scholasticorum et præsertim S. T. sensum vt patet ex iis quæ definiūt de iustificatione et sacris ergo Concil. iuxta nolet intelligere in eo ordine iustificationis

Confirmō. Qa cum Concil. ponit illam particulam aut potius docet actum primæ esse diversum ab actu dilectionis qa volebat Concil. determinare ibidem quemlibet ex illis actibus cum dispositionibus hoīm ad eos elicere diuino auxilio hoīmati ergo quando erat particula distinctiva aut vt aut cum breviter poterat ponere illam in vltimo actu vt ita intelligeret in singulis quos agnus Catholicus est familiare ergo in singulis debet intelligi particula distinctiva ac proinde quilibet ex illis actibus est distinctus a cæteris et consequenter actus primæ est distinctus ab actu charitatis ergo est actus virtutis primæ specialis

Confirmatur item contra 2m sentiam qa si est distinctus a charitate debet dari aliud motivum si non item dari debet actus charitatis et forte dilectionis qa tenderet ad bonum. Qa ut hic si ejus est distinctum motivum debet esse motivum virtutis primæ.

Probatur. S. Concilii Rom. Certum est ex regulis fidei pro actu detestationis et odium explicitum peccati posse dari ex dicto Trid. Sess. 14. Cap. 1. et docet omni tpe fuisse necessariam primam hoīm actum detestationis et odium amicitiam recuperandam cum primo poenitente quod actus est explicitus primæ ergo datur esse actus explicitus virtutis primæ et sic Prbo. Qa posito quod poenitens hoīmatus actus est maxime proximus ad gratiam recuperandam qa est optimus dispositus illis ad discedendum ad illam tendit et in illa ordinatur vt po-

subeamus veniam

simul remiam p peccatis potentiis et habitibus ea tria mecha ad illam cond. quendam nam ex voluntate directa finis maxime ordinatus voluntas mediorum ergo si postulamus debet esse benignus actus virtutis primae Quod videtur confirmari posse ex oratione Dominica vbi petimus nos nos remittere volumus vt peteremus remissionem peccatorum tanquam necessarium medium directe nobis ut sic autem voluntas remissionis est actus virtutis primae quia directe est ad amicitiam recuperandam quia illam directe postulamus quod patet etiam in reconciliationibus humanis in quibus necessarium est detestari offensum ex desiderio gratiae eius cum quo reconciliari volumus ergo sic ipsum dicendum est esse quod portionalissimum medium ad amicitiam Dei.

Ex conclusione ita Abbas

Obligiter non posse consistere illam 2am Conclusionem in mea doctrina disputationis cum ex conclusione docet primam scilicet omnem actum necessarium ad impetrandam remissionem non debere intelligi nisi de actu virtutis primae vt probatum est et consequenter ita intelligendi sunt scripturae nam ea adducuntur a Conc. vt probet necessitatem alicuius actus potentiae quod scripturae et Patres capitale regimen primam ad impetrandam gratiam vt patet supra quod esse actum virtutis primae dictum est. Ex his ad fundamenta 1mae sententiae.

Ad 1m Dico. Concedo non posse esse actum charitatis illam detestationem vitae aut saltem esse vt probant ex Conc. ex S. Bo. dico nihil horum contra nos cum illae loquelae solum ita sonent aequo contrario quo ndebat probari non posse nos peccatum detestari p virtutem charitatis et quod ad caritatem non spectet peccatum sonat aut S. Bo charitatem spectare detestationem peccati ea eadem virtutis est fugere oppositum et fugere aliud nihil aut dicit hunc solum sufficere gradum et memoria peccatorum mio Contrarium dicit q. 87a. a. vbi loquitur de explicito actu virtutis primae.

Ad 2m Concedo ipsum receptum a malo esse acceptum ac bonum vt recte probat arg. et nos dicimus hujus negotii esse specialem circumstantiam posse in actu charitatis ea scilicet ut esse voluntas efficax boni Dei et amicitiae ipsius ac gradi eorum medio rum quae necessaria sunt vt probant hujus distinctionis integrum est actus paenitentiae vt dixi.

Dices. perfecta conversio est ipse actus charitatis Ergo si ex illo actu non sequatur actus paenitendi si ponitur non esse perfectum actum charitatis ea ex eo dat sequi si est recordatio. quod si fiat perfectus dico sequi aliquo est ignorantia primae vel ignorantia minus bibis quae patet a posteriori ea non sequi voluntas medii ad necessarios sequitur ex affectu charitatis. Et hic quidquid sit an vere dubitari dico ea non sequi ponitur actum charitatis ponitur sed actum charitatis efficacem perfectum et completum ex illis

pro ipsum conseq dñt dicendo est actus primi h fit prima pia dispositionis recordatio.

Difficultas Prima.

Utrum sātis sit actus Penitentie explicitus ad iustificationem ex: tra Sacramentum quando non est actus Caritatis

Videtur quod sātis esse actum primi virtualem cum est ignorantia peccatoꝝ de regni explicitum ut sit recordatio sufficiens. Item unum ipse solus sātis esse posset ad iustificationem in quo Ga hoc videt. Item videt magis ad quam de iustificatione et videri pt hoc dicere Quar hic dist 4 sect. 2. Breuiter ppli pro conclone.

Conclusio Prima actus charitatis necessarius regnit ad iustificationem hoc d. 17. 3a ae q. 113. a. 4 ad 1m videtur cum motu fidei regnit actum charitatis ad iustificationem regnit hic q. 85. a. 6. ait eā primū debere esse detestationem peccati ex amore dei et q. 86. a. 3. ait regnit dilectionem dei hoc ita ad remissionem peccati mortalis

Rōnō 1o. ex Thid sept. 14 cap. 1. dñs tribuit remissionem peccati Contritione charitate pfectā et sept. 6 cap. 6 iterū dis posēs ad iustificationem regnit charitatem idem multa dicta S. Th. quis refert Quar hic dist 4 sect. 2. indicare videtur.

Rōnō 2o. Quodo rōnē Ga ad iustificationem videt exigi pfecta conuersio quae est pt ex pte nrā ex obto cum primā gra ni ipsum deum ergo debet esse vera charitatis actus mie gressum ē pfecta conuersio dicta ga posito illo actu ē longe rōn.

Conclusio Secunda. Quando est actus virtutis primi satis est ad iustificationem ni ipse imperet a charitate Rōnō 1. 2ae q. 100 a. 2 ad 6. Rōnō rōnē ga ni actus primi elicit ex determinatione charitatis et imperatur ex pcepto ergo extunc pfecta conuersio nec aliud regnit

Conclusio Tria Quando actus primi virtutis ē et est inuincibilis inconsideratione charitatis satis ē ad iustificationem et peccatoꝝ remissionem si virtualiter tenuit charitatem ad apte dicere videtur S. Th. dist. 14. q. 1. a. 2 Quar. dali apud ipsum Rōnō rōnē hugonis dist. ga ni fit ignorantia inuincibilis tunc est pfecta conuersio quae esse pt ex pte nrā ex obto ergo satis est ille actus primi virtualis continens charitatem ga determinat voluntatem ut si occurreret obtum charitatis rōnē pcepti et illud ex affectu charitatis.

Ad 1m. Constat ordo actuum in ipsa iustificatione Charitas ei praedest et impat actum primi quod si non sit satis est primi pfecta Contra pro ni sit actus primi conse: actum charitatis si non non sit sufficiat actus charitatis nisi hoc dicto ponto nimis

ignorantia

ignorantia inuincibili peccatorum vt supra dictum est.

Quomodo per priam remittant peccata tum quoad culpam tum quoad pœnam circa D. 14. a. 3m e religuos.

In a. 3. obat S. B. non posse unum peccatum mortale remitti nisi alia detentum obat septa 1a ga peccata remittuntur p gram ait ita quodlibet peccatum mortale appositum ad eam excludat 2a ga mortale non remittit nisi p pœnam priam hoc aut respicit peccatum sui rationem quem ordinis nimis ingratum sunt contra Deum et consequi omnia respicit ergo omnia remittat 3a ga vbi est eadem ratio et idem effectus 3a ga ad populat proclis ejus Quia miserecordia quae ei misereat totaliter misereat recte ex S. hug. libro de pœnitentia et falsa prima Cap. 6 quedam impietatis infidelitatis est abillo qui nimium et iniustitia est diminuam sperare veniam.

In a. 4 q. 1 obat cum culpa mortali remitti reatum eternæ pœnæ remanere reatum pœnæ temporalis cum remittat eterna pœna obat ex eo quod eterna pœna debet peccato in quantum est aversio à Deo ga vtrq; est contra bonum eternum cum aut quando remittit peccatum quoad culpam tollat illa aversio et conversionem quæ necesse est etiam tolli reatum pœnæ eternæ Quod ga remaneat reatus pœnæ temporalis ga pœna temporalis debet peccato in gratum est inordinata conversio ad bonum creatum pœna igitur ga ipsum est vt q plurimum par erat sua voluntati indulsit aliqd etiam contra suam voluntatem patiatur temporalis ga conversio ad bonum creatum absolute sendo ab aversione à Deo est finita ergo ei non debet pœna eterna sed temporalis quod nigil accedit ad peccatum veniale Unigenii ergo reatus remanet post remissum peccatum mortale ga remanet Unigenii inordinata conversio ad bonum creatum.

In a. 5. obat remisso peccato mortali remanere quasdam reliquas peccati ga peccatum in gratum est conversio ad bonum creatum aut in anima disponens aut habitum. Ergo quando remittit peccatum mortale non ga inde tollit aversionem à Deo possunt remanere Unigenii dispones ga non est necesse eas tolli simul cum culpa Unigenii aut dispositiones dicunt quasdam nigil reliquæ peccatorum.

Denig in a. 6. obat adhuc primo in quantum est pars sacri procedere remissionem culpæ ac gradale Unigenii remissiones posse dici ejusdem primo circa quod a. 5 sextum 3m.

Notandum est breviter cum dicit S. Th. impossibile esse unum peccatum posse remitti nisi alia non sequi ad ipsum intelligere de potentia Dei absoluta non a. 2. dixit.

impossibile esse peccatum mortale remitti hic prius quod est verum quod idem intelligi non debet de potia Dei absoluta seu ordinaria potito nimis decreto suae voluntis quo statuit non remittere peccatum hic prius vt recte notat Lodes p. q. 27. a. 2. dub. 1. vig tantum patet eig ratio ibidem ex eo quod debet esse mutatio voluntis ni peccatore cum actuali detestone peccati ita vt in adultis non satis sufficiat habitualis vt ipse ibidem confirmat ad 3m hoc aut non stet vim de potia absoluta qa posset Deus remittere peccata infundendo gram peccatori dormienti aut oscitanti ni quod nullus est actualis motus detestonis quam aut est de potia ordinaria qa vt supra dicebamus nihil conuertamur ad Deum p iam priam non remittunt peccata et consequenter nec infundit gra sanctificans Unde non recte alig Thom. vt Scotus Dist. 15 q. 1. a. 2. et Scotus de soto Lect. 4 de prima dicunt ex eo quod dicit S. Th vim possibile esse vnum peccatum remitti hic alia aut remitti peccata hic prius debere ad intelligi de potia absoluta non recte nigm qa aliqd posset etiam esse impossibile ex suppone quo facto dixit supra D. Th. q. 75 a. 6. non posse remanere formam panis nisi mira mia in hoc a. 3. illud impossibile necessario debet intelligi potito decreto Dei vt patet ex rone 3. S. Th. adducta non ex defectu opum misericordiae hic prius populatis etiam de potia absoluta vt Aug misereri totalr miserear non ex implicat contradicti. Quam non vti nobiscum tota profectione sue misericordie sicut nec vltra illa ad remittendam totam poenam solum ergo ex hoc loco habemus S. Th. contendere non posse vnum peccatum remitti hic alio de potia Dei ordinaria.

Ad 1am dicendum 2° non posse esse difficultem inter Catholicos qd haec doctrina sit pia qa in ordine apte definit ab Innocentio 3. in Cap. Maiores de Bapt. et eius effectu 3. sed adhuc quaeritur vtr ex eo quod Deus totum hominem salvum fecit in Sabbato et opus imperfectionis non remittit concludit peccata non ex parte sua ex toto dimitti quam patet ex ipsi sine ex principijs hinc quasi strami indicant Scotus a. 3. Primae. Qa certum est peccatum mortale non remitti nisi per infusionem gratiae sanctificantis vt patet ex Trid. Sess. 6. cap. 7. et can. 9. gratia autem repugnat de facto quodlibet mortale vt patet ex Trid. Sess. 6. c. 15. et ideo dicit ad Rom. 8. nihil est damnationis iis qui in Christo Iesu iustificati. Secunda est. Qa ad remissionem peccati requiritur prima actus primam remittuntur omnia peccata simul Unde qa ad Ezech. 18. et 33. Num qa poenitentia detestata eius peccata mortal. ergo per illam non potuit remitti vnum qa aliud et consequenter omnia remittuntur si vnum remittitur.

Item quia circa.

Denig circa eandem a. notanda sunt soluti ad 3. sent. ei diff. et soluto optime circa a. 3. et 6. nihil occurrit peculiariter notandu. Solum igr restat examinandum hic de gr. ord. D. a. 4 de remissione pene eterne et temporalis.

Difficultas Prima.

Utrum quando remittit peccatum mortale remittatur omnis reatus pene tum eterne tum etiam temporalis.

Supponendum est hic quod 1a 2ae q. 86 et 87 examinat ad peccatum mortale sequi conseq. ex reatum pene eterne hoc ex ipso quod sit ex peccato mortali est inimicari Deo et dignus pena eterna.

Supponendum 2o ex eodem loco contra quosdam scholast. non esse idem hinc reatum ad penam eternam et maculam peccati mortalis qa dignitas ad eternam penam consequi ad ipsam peccati maculam tanqm proprietas illig sequitur eo ex alio dignus e pena eterna qa sit maculam peccati sed ipsum peccatum habituale in qualcumq; sue forme constituant igitur non sunt idem.

Supponendum 3. posse etiam esse aliquem reatum pene temporalis in eo q nullum habet peccatum mortale commissum sed tantum sit culpam venialem is ex est obligatus ad aliquam penam quia habet culpam et non eternam alioq; non esset culpa venialis ergo ad solam temporalem unde ex hoc differt reatus ad penam eternam a reatu pene temporalis qa ille est obligatus ad penam quocumq; durationem sic ad penam cum tanta vel tanta durone diis positis sit

Prima Conclusio. Certa fide tenendum e sine ullam culpa mortali remitti de facto reatum pene eterne secundo e s. D. hic a. 4 et communiter Mag. Sententiarii dissentiunt sed tradit a Trid. Sess. 6. Cap. 14 idemq; habet Sess. 14 Cap. 8.

Prob. Concilio rone qa ut ait s. Th. hic a. 4 reatus pene eterne consequitur peccatum mortale quatenus est aversio a Deo bono infinito habet contrariam dignitatem ad gliam consequi de conversione ad Deum per gratiam sanctificantem ergo remota aversione per gratiam sanctificantem non remaneret amplius reatus ad penam eternam

Sed Prob. qa ut ait Trid. Sess. 16 Cap. 7. Justificatio non solum e remissio peccatorum sed etiam est ea sanctificatio et ea renovatio interioris hominis recipiendo per voluntariam susceptionem gratie et donorum unde fit ut homo ex injusto fiat justus et ex inimico fiat amicus ut ita sit heres secundum spem vite eterne sed autem non est si remaneat obligatus ad penam eternam ergo in qui justificato non remaneat illa obligatio Nota Prob. qa dupliciter tollitur culpa una infusione non per quam

est amicus Dei et dignus heres vitæ æternæ et esse simul indignus morti: gno æterna privatione regni cælestis et Deo recte dicitur Apls ad Rom. 8. nihil est damnationis iis qui sunt in Xpo Jesu nempe iustificatis vt colligit ex Trid. Sess. 14 quod etiam confirmat ex humanis rebus ex digno est heres alicuius qui eadem simul sit indignus hæreditate et hæc ob pœna æterna.

Longe aut maior est difficultas Jnum remittatur tota pœna temporalis quando remittitur culpa peccati mortalis Ratio difficul. ex una parte est quia videtur remitti tota pœna tam vt lingua dixi ex S. Aug. quedam inipietas et diminuta a Deo gratia re veniam ergo omnis pœna remitti debet 2o qa in peccatore post dimissum peccatum mortale nihil remanet cui debeatur pœna temporalis vt supponatur nullum re: manere veniale ergo nulla remanet reatus pœnæ Ante Xpi qa si qd remanet maxime ex esset illa inordinata conversio ad creaturam vt docet S. A. sed aut est falsum l. qe si qs sit effectum et maximam satisfactionem qua effecte conuertatur ad Deum ille nullam sit inordinatam conversionem ad creaturam alioq non esset effecte conversus ad Deum vt supponitur 3o qa suppono inordinata conversio aut est actus aut habitus qa nihil est aliud in voluntate quæ possint dici conversa nec sit autem dici actus qa supponamus alicui remitti peccata sine ulla complacentia etiam veniali ergo nulla est conversio actualis neq sit dici habitus qa tales qualitates non facile sunt ergo falsum post peccatum mortale remissum in eo q non habet ni: si illud non remanet conversio illa cui debeat pœna ergo nulla ei debet pœna temporalis.

Jo Contrarium est S. Th. hic a. 4 et hoc est Catholici cum quibus ad difficul. q. et sit

Conclusio secunda. post remissa peccata mortalia non semper remittitur tota pœna temporalis sacerdotis et Lutherani et alios hæreticos qui negant illam remanere pœnam et qua satisfaciendum sit pro illa cui peccata sunt dimissa quasi culpam et facere negant indulgentias purgatorium &c contra quos copiose est Sedet. et SS. PP. disputat valent. 3a 2ae dis. 6. q. 11. pun. 1. Bellarm. lib de Purgat. cap. 1. et lib. 2 de prima cap. 2. quibus omissis Xpi nostra. Conclo.

Sma qa declarata est in Trid. Sess. 6 cap. 14 vbi qd ea sacris litteris docet non semper remitti totam pœnam temporalem q priam sicut fit in Baptismo vide Cat. Ro dicit Asaterna his q dicerent nullum reatum pœnæ temporalis remanere explandum vel in hac vita vel in futuro scilicet in purgatorio hoc expresse repetit Sess. 14 cap. 8. vbi falsum esse docet et a Deo alicui culpa remitti culpa a Deo qa universa pœna debeatur.

2o Xpi.

Prbr 2º Rone qm adducit Iuid. eodem Cap. 8. nem pe cu pte Dnie Iustitie et clemencie iustitie quidem qa hoc exigit vt is cui p baptismum remissa est misericorditer omnis offensa et pena hi mundo labat post bapt in peccatum eiã post dimissam culpam temporale puniat vt ita non solum facilitem Dei expiatur sed etiam iustitiam ni exigendis penis ergo remanet reatus pene temporalis hinc ex pte clemencie patet decuit en Diuã clemetiam ne fine satisfactione pec: cata dimittantur ne deinceps tam facilis sit in peccata lapsus. ef.

Conclusio tertia. Quando non remittit tota pena temporalis remanet in hñ reatus ad penam temporalem hec ẽ S. Th. hic a. 4. Prbr 1º a Loppenon. Qz Deus recte exigit penam temporalem ergo est obligãs ad illam alicui ni iuste exige: retur qa non teneremur ad illam aliqua obligõne hec aut obligãs nem est grauis re: atus unde aut summenda sit ratio à Diuina ordinatione admodum difficile.

Quidam recentiores dicunt ñ esse ex sola Diuina ordinone qa nimis Deus vult exigere penam peccatorum post baptismum commissos vt hinc ni iustitia manifestet nõ implicito Deo hoc ratõ ni sit quod quicunq; ẽ actualis iniustitia pena possit esse et non esse ex libera voluntate hñ reatus pene et illa obligãs supponi ñ dependenter à libera voluntate Dei qa non ex eo qa Deus vult nobis penam infligere ideirco ni nobis ẽ reatus sed potius contra imo ex eo ẽ reatus ex quo Deus vult illum esse sic aut ni humanis non ideirco est dignitas ad mortem v. g. qa princeps vult esse illi reatum alicui posset princeps velle esse illum reatum ni ipse ni mis necessario qd ẽ ni possibile.

Alij dicunt remanere reatum qa peccatum fuit commissum etiamsi p penam fit de: letum. Sed contra 1º qa grauis est magna illa ris pene ita vt nulla sit obligãs nõ pe: nam vt dicam nisi hoc pro peccatis fuit et non ẽ reatus ad penam ergo non sequ reatus posse ex peccato commisso si sit deletum 2do qa non explicat quomodo pena oriat ex peccato potentia divinis nõ sacramẽ dicit posset remissa etiam peccato mortali obtineri penam eternam. Denig S. Th. ex eo phat non remanere reatum ad penam ae: ternam qa non remanet aversio cui debet pena eterna ergo supponit aliqd vt pena remaneat remanere cui debeatur pena et ideirco debet remanere aversio cui de: betur pena temporalis vt patet ex a. 4.

Alij dicunt remanere quandam dispõem ex peccato potento ad illic obtinendam penã temporalem sed neq; hoc rõ Prbr 1º qa nigrabile admodum est ex qualibet peccato grani tales dispones nam quidam dispones vel operis scholastici vel alterius vt in purgat

est culpa 2do qa illa dispões ex se nihil mereat pœnæ qa nullam secat rationē culpæ vnde sequitur cō in eo q̄ aliqm peccatum Contritionem deleuerit totam p̄nam.

Melius ergo 2dō Concdō sat rone à Diui. Qa reatus ad pœnam necessario segt ad culpam peccati qa est effectus illius vt docet S. Th. 1ª 2ªe q. 87. a. 2. et loco. S. Aug. lib. 1. retractat. Cap. 2. dicit omnis pœna iusta p̄ peccato aliquo infligitur hoc quoniq̄ non est condigna satisfactio p̄ illa remanet ille reatus ad pœnam quam certum est non tolli nisi p̄ condignam satisfactionem vnde segt si non sit remissa pœna quando est remissa culpa remanere reatum qa nondum est condigna satisfactio p̄ illa aliqa pœna esset remissa Dare ergo adæquata cur remanet pœna ē qa fuit commissum peccatum cui non condigne satisfactum p̄ illo alij bene intelligūt cur non remaneat reatus ad pœnam æternam remisso peccato cui ēt est qa licet fuerit culpa mortalis tñ sublata auersione à gratiā non condigne satisfactum est p̄ illa pœna æterna. Et hic segtur vlterius quid remaneat post peccatum mortale remissum vnde cuig debeat pœna temporalis remanere cui illa negatiua condigne satisfactionis p̄ illa pœna diuina. Quæ qa per Contritionem satisfactum est vt diximus.

Obij cies 1º Qa S. Doctor vult remanere inordinatam conuersionem vt sit reatus plene temporalis ergo non satisfit illa negatio ad reatum Resp de mente S. Th. esse magnam differentiam Caiet. hic a. 4. quem segt Valent. dis. 2. q. 3. pun. 4. et Sotus dis. 15. q. 1. a. 4. aduert S. doctorem non dicere remanere conuersionem qa illa sublato est simul cum culpa Dicit remanere inordinationem quidam qa nodum satisfactum ē p̄ pœna sed hæc soluti non est ad mentē S. Th. qa a. 4. a pte dicit remanere in quod è mortale peccat. Solet inordinatam conuersionem ad bonum creatum p̄ qua nigt debet reatus pœnæ sec aut dicit S. Th. videndat remanere aliqd cui tanqm causæ debeat reatus pœnæ contra Scotistas vt mox dicam. Alij et Suar. hic disp. 6. sect. 3. n. 11 dicit non posse remanere illam conuersionem cui debeat pœna qa remaneret aliqua culpa quod est contra Sanctam doctrinam qua docemur fide Catholica peccata omnino tolli. Secunda impugnat qa mala est distinctio cum dicat vnde auersionis peccatum meretur pœnam æternam vnde 2º conuersionis temporalem qa non est verisimile infligi pœnam à Deo nisi conuersionis quæ maiorem sed culpæ grauitatem quam auersionis quæ maiorem Explicat aut S. Th. vt intelligat inordinatam conuersionem non ratione sed ratione esse qa vehemens magnalitas satisfactionis Sed hæc explicatio non assequitur mentem S. Th. 2º qa doctrina illius impugnat de pœna

auersionis et.

auersionis et conuersionis qm hic a. 4 apsent 2ª 1.ª 2æ q. 87. a. 4. ē alib. Ꝛ.
qa cum dicat S. Ths. remanere conuersionem quæ est maale peccati non videt posse
se intelligi ita vt remaneat quoad essum qa esse non est maḡ hūt rōnē cum presertim
apud S. Ths non distinguāt conuersio & auersio nisi pro adhuc nichil refert

Ideo ergo q maale peccati et p inordinatam conuersionem intelligi illam negationem
Condignæ satisfactionis qa dixerunt quod patet qa illam conuersionem intelligit
q qua debetur reatus pœnæ temporis vt patet expresse ex a. quod 1.ª Hoc autē non
debet, nisi q illa negone hypothetice peccato qa ex illa sola reatus vt supra dixerunt
est aut illa negatio maale peccati non potest dici q physice qa physice non ē amplius nam
illud maale peccati transiit vna cum forti Sed morato eo quod manente rei
gone Condignæ satisfactionis Contingit morato manere illo actu hūt qd liceat
non simpliciter qa quia rone non est retractabile illo actu dū manere morato fiat
cum primo est V. G. rapuit alicui clari pomum etiam si ille actus voluntarius transierit
physice Contingit tamen manere morato dum est negatio retractationis et nō dū satisfactionis est
Cum ergo ille actus peccati Condignæ retractabilis quoad culpam auersionem et pœnam
eternam simpliciter non maneat actus peccati qa non manet hūt rationē culpæ & auersionis
quæ simpliciter facit peccatum et formaliter vt ibidem docet S. Ths Sed hūt inordinatam Con-
uersionem qa non est Condignæ retractationis q Condignæ satisfactionem qa remanet
negatio condignæ satisfactionis quam solutionem aliqui non tenent sed vt dictū est
Nec hæc pars manere aliqua ratione culpæ qa non omnis inordinata conuersio est
culpa sed illa quæ habet annexam auersionem huic mortalem hinc venialem vt expli-
cari solet 1.ª 2æ q. 71. Aliquando non est illa conuersio peccata ni qua omnis sublata est a-
uersio et totum est inordinata qa est negatio Condignæ satisfactionis.

Obijcies ratio illa negatio condignæ satisfactionis est qa Deus eam voluit esse Ergo re-
atus ille est solum dependens à voluntate Dei quod est contra dicta Ideo illam
negonem non posse dici pendere à voluntate Dei sola 1.º inadæquate 2.º inadæquate nego
vtr pendere inadæquate qa pendet etiam à peccato culpa quæ non habet rationem pœ-
nam temporalem remissa eterna Concedo tū inadæquate qa illud peccatum ex volun-
tate Dei habet taxatam tantam pœnam sicut etiam accidit in humanis dum punitur
nocentes ob aliquod delictum cuius pœna taxata est a principe quod autem hic in-
fligendum est reatum pœnæ pendere à sola voluntate Dei tempore inadæquate.

Ex dictis colligit quomodo sit soluenda argueto sorites quantum ad ea quæ

sunt ex aparentibus principijs Theologicis Contra doctrinam Catholicam nrãm
ꝓmium Objiciunt eñ vt refert Sotus Loco citato.
1º Primo Remota causa remouetur effectus ergo cũ causa pene hic peccat ꝺ remoto auferꝛ ꝺ pena.
2º Qz Deum fortius ꝺligam quam peccatum vt aut Apostolus Ad Rom. 6. Qui peccando in aliquo
uno tantum culpam et totam penam Ergo Deus auferendo peccatum auferet simul culpã et pena.
3º Qz quado remittuntur peccata remittuntur virtute meritoꝝ Christi Ergo dñt remitti di-
cam quoad penam temporalem qz virtuing Christi nobis meruit non erat fuit limitatum
meritum ad solam remissionem culpe et non pene.
4º Qz esset aliqd damnationis in ꝑsona in Christo Iesu contra Rom. Cap. 15. et 33. et alibi
Ho Sto eñ Christ remanerent causam pene temporis nempe mãle peccati ex peccato Chri-
sti que soluta ẽ S. Thobie a. 4 ꝗstº unde non solum debet tolli peccatum sed etiam ill
mãle ꝙ condignam satisfactionem. Ho 2º dicam paulo post.
Ho 3º Qm Remitti peccata virtute meritorum Christi ꝓpte posse intelligi Sic vt nine
ulla ratã cooperãe remittant et hic sensus est falsus et hereticus sic eñ nullo pacto
damnaretur quicquam Christo merito ẽ ꝙ omnibus quod tñ non pt dici vt habet alibi
2º ita vt applicari debeant ꝙ nram oponem et non generaliter sed ꝓportionatam et hic
excedo remitti ea merita Christi nobis applicabilia ꝙ nram cooperãem ꝙportionatam et
hic qz aliter ipsa Bapt. est ꝓportionata vt applicentur baptizato merita Christi non
solum ad remittendam culpam sed etiam penam adeo hinc remittunt et quoad culpã
et quoad omnem penam de qua S. Th. q. contra Gen. Cap. 72. habet aut aliter non se-
p est in potestate hui vt virtute sui sacrificii qz non habet est qualemcunq contritio aut
grã ad remittendam totam penam vt ipsa patebit. Unde aut sit magna disparitas
Utrum ninius esse voluntate Dei an aliunde disputari solet in mã de incarnatione.
Hinc ꝓpter ad 2m Deum Dei eñ fortius ẽ qz cum ille ponitur mereri peccatum
et satisfacere ꝙ pena illig ininius vt par ẽ cum Deus grã cooperetur non tñ fortius
est ita vt quodlibet per se remittat totum peccatum et etiã que consequentur ad illud
alioqui in Deo ipsto non ꝓpere habitum gratie quod est absurdum ꝙ
Ho 4º Qm nihil aliud damnationis illig quod mihi est damnatio in scripturis non
pt eterne nam de temporali non pt esse dubitatio vt fusse plant citati autores hic etiã
dico Deum non recordari peccatorum quoad illa que condonat ꝙ penam et ꝙ bonum e
facit nec unde mingm redeunt ea que dimissa sunt falsum tñ ẽ non recordari pec-
catorum quoad infligendam penam illis debitam qz Deo nulla peccata vadit esse

impunita.

In punitum hoc ex dñi Job. q. faciens quod non parceret delinquenti. quod hoc explicat Greg. lib. 9. Moral. cap. 17. et S. Chrisost. Hom. 30. de pñia. Unde S. Aug. in psal. 50 Civitas illa gaba Lucæ 2° ventem dilexisti. Penitem nigt dilexisti. Licet cet in punita peccata etiam eorum quibus ignoscis non reliquisti.

Sed dices. Quæ est ista amicitia vel inimicitia recipiat alium in amicitiam ab eoj pœnam exigat. Dñi non esse alienum ab amicitia vt ab altero amico exigat. satisfactio proportionata ob læsam amicitiam præsertim si ipsa vel ob bonum publicum vel ob bonum amici. vel ad emendandam iniquitatem quæ ita concurrunt cum Deus exigit à pœnitente pœnas. Ex. hic.

Contra Argueta 1ª parte nonæ Dubitandi. Ad 1ª dñi dico illud esse intelligendum vel quando sunt actus proportionati ad omnem pœnam delendam vel certe de culpa ga hunc vere esset impietas hi tantum diminuam haberemus veniam non in gradu exigit debitæ pœnæ ad complendam æqualitatem. Ad 2ª Ego aliqd gdam renuere nonæ cujs debeat pœna. illudq esse conversionem modo explicatam ad impugnationem 2ª nonæ Dico illum nunc nej vere illam conversionem nej veram pœnæ ga hinc nõ esset amplius negatio condignæ satisfactionis ga plene satisfecit. Ad 2ª impugnationem dico esse verum q manet non tripsto Deo in gd nec physice sed moraliter dicimus esse vere sit impossibile remanere actus physicos huic habitui non facit contra nos nej obstat dum ê pœnam deberi nobis nonæ alicujs negatis supposito in statu peccati.

Difficultas Secunda.

Quando in hac vita et quomodo remittatur pœna temporalis. Ad dubitandi sumus ex duplici cap. 1° ga peccato mortali non debet nisi pœna æterna Ergo remissa pœna æterna non videtur quomodo manere possit temporalis et remitti nej valet quod aliqj dicunt pœnam æternam commutari in temporalem eo quod solum tollitur æternitas pœnæ sublata culpa. 2° dicitur remanere pœna temporalis quæ debeat. Non valet ingnam ga peccato mortali non debebatur quicumq pœna æterna. Ergo pœna damni semper privationis Dei et pœna sensus semper Infernj. Sed aut non manet ga non sunt istæ pœnæ. pœnæ gdñs in hoc mundo satisfactiæ vel in purgatorio cum pœna inferni Ergo non remanet illa pœna in esse temporali. 2° ga hinc remittitur pœna temporalis semul cum æterna in pñia et ipsa satisfactione vel ergo nihil remittitur pœnæ temporalis vel aliqd sit nihil Ergo nej p. segnentes actus boni

ga si non habent dolorem vim ad remittendam penam gm iustificato et grā Dei &
aliqd ergo tota debet remitti ga non pt explicari quomodo pars remittat et nō alia.
In Contrarium tamen est ga si remittit pena temporalis ergo aliqd et determinato nō remittit. Pro quinto Solutione.
Notandum est. Penam eternam hoc ipso remitti quod confert iustificato dupliciter m̄ posse remitti p̄ Iuriscōm iustificanti ea quod vltro pt obtineri iustificato
p̄o ga proveniat ex ope operato 2° ga ex ope operantis minus p̄ma actum aut habitatis vt supra dicemus et p̄o quidem ista non est necesse vltra remissionem penae debitae remitti aliqd penae temporalis quod manifestum est ex eo quod hugo accedat ad sacrum p̄ma cum sola attritione et recipiat sacrum Iuriscōm ea quae penat obligatum grā et post susceptionem nullum debet actum mentionis aut satisfactionis fiat non pt remitti pena temporalis ga nulli est opus respectu nisi digna simplici sacramento quae simplici est solum ante remissionem peccatorum mortale vt supponimus hoc aut nō est satisfactionem p̄ pena temporali debita peccatis satisfactionem ad remittendam penam temporalem debitam vt ex professo dicā in mā de satisfactione. 2di aut modo videtur Gerē Dorensis episcopus Durand. in 4 dis. 17. q. 3. ait interdum posse esse adeo minimam contritionem vt solum sacramentum sit ad delendam mortalia et penam eternam non aut temporalem Alij ex Scotus dist. 16. q. 1. a. 4 et medina tract. de pniā q. 7. et Trad. q. 8. Caiet. Tom. 1. opusc. opus. 4 q. 4 et Comment. hic dicunt semp remitti aliqd penae temporalis quod debetur peccato M.
Notandum 2dō. Peccata mortalia recessario non solum merentur penam eternam si non remittantur quoad culpam vt dixi supra dist. Ita etiam merentur penam temporalem post ipsa remissa sunt vt dixi in 4. ga Deus recte ea exigit a peccatore nisi etiam post iustificatum in purgatorio nisi hic ordinet satisfactionem sit quod non esset nisi peccatores obligarentur ad huiusmodi penam ad quam ex pena sit huiusmodi obligatio non pt scire extra revelationem Certum hinc videtur tantam vel tantam penam ad quam obligamur non esse solum ex obligatione Dei ordinantis ga vt videmus Deus illud peccatum posset prohibitione Dei meretur tantam vel tantam penam cum ergo auferatur pena eterna ex ope operantis dicunt aut Scoti citati contra Durand semp auferri aliqd penae temporalis debitae peccato Omnipotens ni qua re sit
Conclusio Prima. Pena temporalis semp remittit in hac vita saltem ea pte qua remittit peccatum ex ope operantis dixi in hac vita ga de purgatorio dicemus
in mā de Iusti

ni maã de iustificõe Verbi Concto ex ei quod quando remittit peccatum
ea ope quantis debet remitti p actum primã aut charitatis in eodem instanti in
quo sunt illi actus sufficientes est etiam iustificãs Cum ex vi dicenti sit ulti-
ma dispõis ãd gratã nihil est expectandum ad formam amplis Ex quo hoc pbari pt
ex hugnõ dispõe remitti posse pœnam temporalem Qa in eo instanti in quo est
contritus in subto Justificato est opus satisfactorium licut ẽ mentorius vitæ eternæ
Ergo p illum actum satisfacing p aliqua pœna non aut p eternã qa ei ea misceat
dimissa est quum ẽ est dicere tunc ille ẽ amicus Dei cũ nõ amplius obnoxius pœnæ
eternæ Ergo pœna temporalis qa nulla alia sup est ergo tunc remittit qa cessat
status reatus pœnæ quando fit solutio. Ex hac Conclone
Colligr. optime dicit ã. S. Th. 4. Contra Gen. Cap 72. Pœnæ aliquando unita Conversi in
eam effectu vt non solum consequatur remissionem culpæ sed etiam totius pœnæ tem-
poralis Pão ẽ qa illa conversio est opus satisfactorium p quod satisfacing Ex-
go quo magis est effectus magis satisfacimus Ergo si sit ades effectus vt sedat
tantum Cordignitatis et meriti quanta est pœna infligenda erit tunc effectus satis
factio Quod etiam videtur videlicet Christ Luce 7 cum remittit peccata Magdalenæ
remittenti ei peccata multa quia dilexit multum ergo mensura remissionis videlicet
esse dilectio quod non sit intelligi de culpa et pœna eterna qa gradu ẽ ille actus tota ei
dimissa est.

Conclusio Secunda

Reatus pœnæ temporalis tollit p condignam et ãdæquatam satisfactionem mãdi-
gratẽ vo p condignam mãdignatam. Verbi. Concto patet ãprimi Qa reatus
ãd pœnam nihil aliud est nisi obligatio ãd pœnam Obligatio aut tollit p condignã
solutionem ergo p satisfactionem hoc ex ea est solutio obligatis si ergo sit condigna et ade-
quata tollet ãdæquate summing condignã mãdignatẽ qui eam aut opa sunt satisfa-
ctoria p pœnis Colligr. ex Trid. sess. 4. can si dixerit si maã de Satisfactione.
Ex his ergo Constat gradu tollatur pœna hoc ex ipso tollit quo ponit condigna satisfactio
huic ex cessat reatus et obligatio ei dictum est
Sed Objicies Contra 1m supponẽ qa sup Contritionem tollit aliqd pœnæ temporalis
ergo tota pœna qa Contritio sed præter intersuisse eiusdem rõnis ergo p unam pœ-
nam potent tolli una pars pœnæ p aliam vo alia Ergo p totum actum tota pœna.
Confirmo qa si sit aliqs de condigno mereri unam eternam et consequi remissionem

pœna æterna sequo multo magis ꝑt qs mereat remissionem totius pœne temporalis. Cum hæc Constitutio sit ꝑtis interpretativa. Ac etiam pœna sit contentiosa durosq; et interpretationis dubiosq; non ē aut accessit vt dicemus unam ꝑtem interpretationis ꝓportionabilem correspondere v.g. unus gradus constitutionis uni gradui pœne ē vnus gr. diuturnitatis v.g. unig diei. Sed ga nesamus quid sit taxatio diuisa ciuis valoris talis scientiæ gratiæ nimis. Deo sua lege statuent remittit pœne ꝑ unum actum Constitutionis secundo etiam ex effectu ex ratione recitata pœne remissio determinata ꝑ unū gradū tm dicendum esset uni gradui respondere tantum Constitutionis ita vt ꝑ unum actum Constitutionis ꝑ sit vt v.g. q gradus remittat unus gradus pœne diuturnæ v.g. unig diei alij ita non sequi remitti tantum partem ꝑ unum actum ga esset pars determinata pœne remittendæ negat ergo consequens arg. et ita Thomas negat etiam vltimam consequentiam. Ad confirmationem dico remitti posse mereri de condigno certam determinatam nisi quatenus aliud est ni subito significato ac gradi gratiæ supponit remissionem pœnæ æternæ ga hæc ipsa quia aliqs est significatus non est amplius remissio pœnæ æternæ vt dictum ē ergo ipsa Constitutio non mereri remissionem pœnæ æternæ ga supponit remissionem et ita negat Arg. Ad Thomum. Romo Subst. Gradeb. Negat difficultē

Difficultas Tertia.

Vtrum pœna æterna remittatur ꝑ commutationem in pœnam temporalem. et quomodo.

Prima Sententia affirmat totalis ꝑ commutationem ita Durand. Medina. Locis cit. Nauar. Sylu. V. Licet distinguat in hac ꝑte nauig vult fieri commutationem ex ordinatione Dei ita ipse ex natura rei dicunt est ga temporalis pœna succedit æternæ ergo hæc commutatio ē illa

Secunda Sententia est Caiet. q vult remanere pœnam temporalem ex eo quod illa pœna quæ erat prius æterna remanet subiecta æternitate. Sed ga de nouo nulla imponitur pœna ergo remanet quod erat prius et tam cum æternitate ga temporalis ē ergo ipsa.

Conclusio Prima. Non remittit pœna æterna ꝑ commutationem in temporalem nec ꝑ sublationem totius æternitatis sed pars illius ga huiusmodi commutatio nec est ꝓfisica nec moralis omnis aut commutatio est inter res incompossibiles quorum alterum habuerit alterius et sic est physica dicunt esse incompossibiles ex natura rei sic ex valore v.g. commutat se figulus cum v.g. aqua calefacta frigefacit et econtra dicendum inducit ac ita ꝓsit moralis dicunt esse incompossibiles ex voluntate alicuius naturalis sic ex commutantium dicunt.

meritorii dicit Vasq. a Confessarijs. Hic etiam fuit Communis sententia ni fallor et verisimile. Est illa duo pœna æterna Dei et temporalis ni nostra causa remanet modo sunt incompossibiles ga nec ex nata rei nec ex voluntate rationis una cessante ex adæquato alterum æternum eam cessat ga desinit esse objectum subiectum proximum reatus peccati mortalis cui æterna pœna debetur ergo non cessat ex adæquato alterius incompossibilis

Secunda Pars Scti nonne sufficit ni nonne Diuus Augustinus dixerunt. ga non solum tollitur æternitas sed etiam ipsa pœna damni quæ non manet omnino mortali ergo non solum tollitur æternitas Dei etiam ipsa pœna mixta ipsa pœna sensibus etiam si pœna purgatorij non tollat eandem rationem

Conclusio secunda. Pœna æterna remittitur per cessationem culpæ Scti. ga reatus pœnæ æternæ non est nisi nonne culpa mortalis nempe incertum si Deus dicunt S. Th. aut illa ex sola posita est illa reatus et illa sublata non est amplius nec per aliquam aliud nonne quia debeatur ergo peccatum mortale quoad culpam et adæquata causa illius reatus unde sequitur quod cessante illa culpa necessario sit remissio pœnæ æternæ ga vt admittit S. Th. 2. 4 ad 1um cessante tali origine effectus adæquate sequitur necessario cessat effectus ergo hic effectus necessario cessat per cessationem causæ.

Et quibus obligo quomodo conjungere reatus pœnæ temporalis remissa æterna dicit est ga sit reatus non debetur peccato mortali mihi ga post remissam culpam mortalem remanet illa negativa quadam conditione satisfactionis ergo remisso peccato mortali quoad culpam conjungit reatus pœnæ temporalis posita illa negativa conditione satisfactionis.

Hinc facile ad aliquam sequentis difficultatem nonne dub. 2um dico debere peccato mortali utramque pœnam, æternam quidem si culpa non remittatur, temporalem vero post remissionem culpæ nego aut ad esse absolutum impugnando vero secundum vt patet ex dictis.

Ad 2um dico remitti aliquid pœnæ temporalis non sit totum deinde aliquid vt explicatum est aut una pars potuit remittatur ga altera pendet ex voluntate Dei determinantis ga antiquorum sententia tenet Moralia et sensus etiam nostra ex institutione Dei dependentem non ordinem dicentem esse incompossibilitatem ex nata rei inter unum gradum satisfactionis et unam pœnam reatus pœnæ quæ absurdi ga nullo fundamento probari potest.

Ad Argumenta S. Sententiæ Scti. vt sit communis opinio non sane esse quia aliquis successionem dat eam quod est per se nempe eam quæ est inter res ita connexas vt una non destinat alia aliquis successio est per accidens vt si quis ambulare incipiat postea sed causam hanc non est communis causa ni ambulandi ni nonne aut etiam si est

connexis p se et vita ppie non est commutabilis. Et sic patet 1ª 2ª Secundi patet ex dictis.

QVAESTIO ZDA

De remissione peccatorum venialium. S. Th. 87.

Pergit S. Doctor in hac q. explicare alterum effectum virtutis primæ q. est remissio venialium. q. propterea considerandi sunt propterea 8 veniale quam mortale sit ex alter peccata 8 peccatum tripliciter capitur aut hic quæritur de prima virtute licet ab nihil de sacro.

QVÆSTIVNCVLA PRIMA

Vtrum peccatum veniale remitti possit sine pœnitentia

Dicit S. Th. a. 1. ad remissionem peccati venialis requiri necessario aliquam primam. Est ga etiam q. peccatum veniale voluntas sine aliquo nisi deordinata et separata sit a Deo sui ultimi aut deordinato et separari non tollit nisi p aliquam primam unde gradum habet effici peccati venialis nunquam remittit. Deinde explicat ad remissionem mortalium requiri primam pœnitentiam quam ad venialium. ad quod examinandum sit

Difficultas Prima.

Vtrum requiratur aliquis actus supernaturalis ad remissionem venialium extra Sacramentum.

Prima sententia docet talem actum aliquem actum naturalem Tribuit Durand. in 4 dist 16. q. 2. ibi tenet Durandus solum dicit posse remitti actum venialem p recordationem voluntatis et displicentiam in ipso etiam peccatore sine negotio non tenet dicit paludanus naturalem Sam tenet tangit Valde probabiliter indicat Scotus in 4 dist. 21. q. 1. circa Major dist. 16. q. 1. vbi voluit veniale nihil esse aliud nisi reatum pœnæ temporalis et pœnæ dignæ pœnas exoluet debitas peccato tunc remitti peccatum veniale et reatum vitæ voluit peccati venialis quam tamen posse etiam remitti sine ipsa

Probatur 1º 1ª Sententia quia peccatum veniale non continet offensam Dei tollatur est quædam deordinatio voluntatis circa bonum creatum ergo sublata huiusmodi deordinatio est deletum peccatum veniale sed aut tollitur talis deordinatio per actum naturalem quem potest quilibet retractando peccatum veniale quia dignos 4. q. voluit videre per destructionem illius ipsum et ita recordatus est voluntas quidam actu sufficienter retractavit constat aut talem actum esse naturalem Ergo

Dicit 2º 2ª quia peccata facilio et sæpe committuntur vita ut plurima vitæ sunt voluntaria Ergo etiam dicit remitti cum magna facilitate et consequens per actum displicentiæ naturalem

hic. naaleñ aliog eſſet magna difficultas hi a dnõ hignaãlis eſſet neceſſarig.

Secunda ſentã vult regñ aliqm actum hignaaleñ ita apte ſcatiredicz S. Th. hic a. 1. requit eñ aliquem motum ñ Deum ad hugñi remiſſionem vnde ad 1m aut debere eſſe ꝓportiõ ſpualis ꝓportiõ vt remittat veniale ſꝑtera a. 2. ad 3m exiſtẽ requit aliquem actum procedentem ex grã Dei ſ quem remouet mortificate adhesio voluntatis actui aut ꝙ eſt ex grã Dei eſt hignaãlis. Ẽ hec Comis ſentã Theolog.

Supponendum eſt. quod docet S. Th. hic a. 2. ad 3m peccat veniale relinquere in ãe aliqm maculam que licet non ſit ita pfecta vt macula mortalis in ẽ macula licet ẽ peccatum mortale ex eo quod ẽ ſimpliꝫ macula culpe maculat ſimpliciter aiam ita ꝯtrã hoc modo peccatum veniale ꝙ ẽ malum culpe ſaltẽ hñ gd. de quo S. Th. 1a 2ae q. 89 que macula nihil ẽ aliud nisi quedam deordinatio voluntatis vt docet hic a. 2. vnde nihil refert contra Scotum et Soreñ non eſſe ſolum peccatum ꝑ se tempalis quod patet 1o ꝙa hugñi remiſſio ꝑt eſſe in ijs quod peccatum omne ſit diminuti quoad culpam non tñ quoad ꝯdignã ſatisfactionem tñ. Deinde ꝙa poſſet qs patienter ſuſtinere penam vnius peccati venialis et bene complacentiam de illo ergo remitteret illud peccatum cum complacentia illius ꝙa remitteret reatũ q ꝯdignam ſatisfactionem et ſolutionem pene que debita erat illi peccato ꝙcerito hoc aut ẽ valde absurdum ꝙa reꝯ ꝑ accidens remittunt venialia quod eſt illo ꝙ complacentia deinceps ſequeret veniale remitti q ꝑtet quoad culpam retineri ita diminuta eſſet venia et non poſſent diminui venialia ꝑ actum charitatis et quod quod ꝑ illos non ſatisfaciunt tota pene que omnia ſunt absurda.

Supponendum 2do. non eſſe eadem formalis peccatum veniale remitti et remitti penam illius ꝙa ꝑt remitti culpa hoc ẽ quod remittat reatus pene ergo non eadem formalis Deinde ꝙa peccatum veniale remitti quoad culpam eſt desinere eſſe culpam illius remitti 2o quoad penam eſt desinere eſſe reatum pene illius ergo ipſa remiſſiones ſunt diuerſe nõ et ꝯſequenter non ſunt eadem forte hic poſita

Conclusio Vnica. Ad remiſſionem peccati venialis ex parte actus regñ actus hugñalis omiſſis aut multis que hic adducunt recentiores Libri Comis hec vnica vide S. Th. hic a. 4. ad 3m ꝙa regñ aliqs actus ẽ ex ſpeciali Dei grã hugñ. modi aut actus eſt hugñalis nam ad actum naaleñ ſatis eſt ꝯcurſus Dei gñalis. Sed patet ꝙa certum ẽ ad remiſſionem peccati venialis regñ aliqm actum meum q ſit diſpoſitio ad illam aliog ſequeret remitti q ſolam ceſſationem actus peccati ꝙa nihil

Qué en peccandum d' nulla rey reverét dispositio regnú ergo adhuc nó qué despóo
Nec autem dbé ese ea Divina grá Specialí qa hanc aditum petimus à Deo cum petimus
nobis remitti peccatum non eá petimus mediante de quo dubium est an sit obligatus ad pe-
tendum dubium autem est solum de ordiné disponé ad remissionem qa posita illa remissione
cessat ordo secúm ex lege Dei Unde ergo aditum petimus gradu divino divinitus nobis datum no-
stra Sac eccl̃ia ad obligatio de remissione venialium quæ debet fieri ministerio docet
Trid. Sess. 6 Cap. 14. Ergo petimus illam regitam dispositionem Sac aut̃ non esset nisi fie-
ret ex Speciali auxilio grátiæ Divinæ nam vt ait S. Aug. lib. de nát. & grá Cap. 43. Omnia
nec nos aliud facere quos possumus et quos non possumus petere et lib. de grá & libe.
ab
ro arbitrio quedam sigt nobet Deus quæ non possumus vt seamus quod illa petere
debeamus quæ doctrina pra e en definite in Conc. Milevitano et Arausicano vt habes
Ex hac propone Collig. 1. Contra Socinum et Joren peccatum veniale non posse remitti
sine gratia qua consimdum est Aum Mortale quæ sentia est S. Th. 2ª 2æ q. 87 a. 1. ad 3m
et in 4. dist. 16. q. 2. a. 1. et 2. et Conin Hom. Landen docuit Illen. q. 19. q. 15. mem. 3. a. 4
Gonau n. 2. dis. 42. a. 2. et Duran. Disp. 21. q. 1. Hæc est Qa regnú Specialis gratiæ
Divinæ ad remissionem peccati venialis vt plurim est talis aut̃ grá ain dat̃ q. sit
ri ipsum qa non possunt amplius ordinari ad vitam æternam à quam quodlibet aux-
lium egre est medium Confirmam 1º ex ijs quæ dicam Segat diff. de prima qa
non possunt Sere damnari qa earum voluntas est male obstinata
Sed Contra obijcis 1º difficillimum arguchim Qa peccato veniali non debet nisi pœ
na temporalis ergo quamis consimdum sit Aum mortale non 1º punirí nisi pœna temporali qa
ex tali consimilitudine non desinit esse veniale et consequens non meretur pœnam æternam
Quæ S. Th. l. c. 2ª Nec obstat et Conin dicerem solutio ni ea ipsa pœna æternam non deberi
Culpæ peccati venialis sed remissibilitati remissionem quam dixi æternæ spiritualem peccatum
quod solutio magnam habet difficultatem 2º qa ni hoc nullam prorsus assignari discrimen
inter pœnam debitam peccato Mortali et inter pœnam debitam peccato Veniali non vi-
dis debetq pœna æterna vel temporalis eodem mó qa vtrig remisso debeatq pœna temporalis
h
non remissa aut pœna æterna nec dico sit veniali debeat pœna æternam per ac-
cidens Contra hoc ein est qa verè illi debet mó hui in quantum remissum non est et
non nisi alterig qa ea equivalentia cum Mortali non meretur pœnam æternam ex hoc ei
non desinit esse veniale et consequens pœnam temporalem meretur adhuc de facto qa de hac mer-
datur est consimdum cum Mortali meretur pœnam æternam quod est erroneum.

Præterea qa.

Ptera ga ñ contingit ullus quicquam est sal vita migrare in solo peccato Originali et veniali ille puniendus esset pena eterna inferni ga nunqm remitteret veniale et cum esset puniendus pena sensus et non in limbo aut purgatorio ergo in inferno hoc aut pluribus non debito videtur vt tanta pena infligatur p tam leve culpa. Ad hoc bonam esse solutionem illam ex S. Th. ga quamdiu illud veniale non est remissum semper culpa cui debet pena ergo erit eterna proportionata tñ culpe. Ad 2m aut in purgatorio non dicimus esse in hoc quod mortali p se debet pena eterna ga è inimicitia ad Deo unde illi debet hinc sit coniungendum cum altero hinc non. non sic aut peccati veniale et inde reatus pene eterne non segt ad patiendum illig ad ad mortalis, quæ pena veniali è p accidens vnè illig coniunctionis ga ex sua natura esse possunt negandi ergo est vnig deberi penam codem tño ga non p se alteri p accidens et aliquo posito. Ad tñ nigo vnig pena eterna conuenit posito quod non remittat ergo de vnig est eadem rño. Ad hoc sane penam deberi mortali hoc ipso quod patiatur è segtia ex eo reatus pene mortalis non sit aut si veniali ga solum segt reatus pene temporalis unde verum erit dicere quodo in hac vita è commissum veniale non debetur hinc pœnas inferni etiã ex conuersione cum mortali meretur. Deus pœnã non ga peccat veniale est sed ga perpetuo et irremissibile vt dicebat S. Th.

Ad 2m multi negant possedari talem casum inter quos è S. Th. 1ª 2æ q 89 ad 3m et Cam. ter Rom quo posito non sed vnus angelus non differunt esset in assignanda vnè cur non possit dari talis casus. Alij dicunt admisso casu non esse absurdum puniri in inferno peccatum veniale eterna pœna sensus get dat Alex. loca cit. Durq segt S. Th. in 4 dist. 45 q. 1. a 3. vbi ait absurdum esse veniale puniri pœna eterna si hō decedat iustificatus non tñ si decedat sine gra non sentiunt Rom vt sopra ibidem Ledes. p. 4ª q. 21. a. 1. et alibi non differunt Rice. dist. 21. a. 1. q. 1. Gordun. lib. 2. q. 1. ad 4 et alij Item est ga non dat alius locus vbi possit purgari illud veniale sicc tñ alijs minus dicendum videtur ga hinc non esset ratio unde tanta pœna sit meritus. Alij dicunt remanturum in limbo cum alijs infantibus quod sit pœna sensus et Suar. hic dist. 11. Sectio 2. Verum non videtur loqui proportionate nisi peccato Originali et nullum è fundm quod ex principijs fidei deduci possit vt in limbo purgetur aliquod peccatum. Alij vt Paludan. dicunt illud peccatum remitti post mortem ga si decedat cum Rice peccato mortali non habet voluntatem deordinatam ac grande è aliqua voluntate detestandi illud quia Deo potest ergo ille post mortem detestari peccatum veniale

ac. p̃ide potent illi remitti. Sed hæc sententia nullo supponit quòd non videtur posse
minimum peccatum remitti posse in alia vita nisi quia Deus hoc non potuit remittere in
hac vita nisi quia Deus aut in alia presertim cum non possit hoc illa pœna deduci ex
principijs fidei et cætera in alia vita non esset amplius ille in via Deo interno non
esset posset fieri melior et efficaci de purgatorio aut aliqua ratio ut infra dicam.
Alij dicunt illum quem tandem nonsumum in purgatorio quidem purget et tolli
non potest pœnam pœnæ debitam pro receptorum in corpore ejus peccat originale Sed
etiam hæc sententia supponit purgatorium non solum esse q animabus impiis quod ut infra
videtur esse contra fidem sententiam cæteras admittit transmigrationem de uno loco in aliud tria
illo fundamento ex principijs fidei
Alij dicunt q more ad duas quidam aut gradus non sunt in alia vita assignanda nisi
duo loca q peccatoribus nimis vel q peccatis purgandis in gradu ad quam vel duas pœnas
non pœna sensus nisi una vel denique ubi sola est pœna damni via dicit quem ut non
permittat cum decedere ni jus peccati quod positis necesse sit assignare q locum quæ de
bitis videtur fundari in hoc ita cætera loca non sunt q portionata q illo veniali ut con
sequens Deus debet vel non permittere illud veniale vel certe dispensare ni sua lege aut
assignare quem locum Ex his hæc ad argueta sententiæ
Ad 1m dico peccatum vitæ contrahere hoc modo aliquam offensam Dei qua est aliqua recessus
a Deo. decordinata ea de a suo ultimo fine quatenus potest impedimentum quo retardat
et ad quam exequendam et hic negat posse tolli illam decordinationem q aliqua actus mo
tuales q hanc ea non possunt condigne retardare decordinationem ab ultimo fine suspen
tuli qui actus nullo non tendunt in ipsa ex malea. Ad 2um dico quod amici
atum peccati bene tamen omnem voluntarij et ita non sunt facile tollenda pœna sacerdotis
et sacerdotalis ut non sit disparis aliqua magnalia presertim cui Deus remedia ubique sint
præsertim quod facile tollunt peccata venialia multis modis ut infra constabit.

Difficultas Secunda.

Utrum et quomodo requiratur necessario actus pœnitentiæ
Ut remittatur veniale peccatum extra Sacramentum.

Notandum est q actus primi nos sic intelligere aliquem actum detestationis circa pec
catum veniale ut infra videbimus difficultate Magistri Quis virtutis esse debeat.
Prima sententia negat requiri actum primi charitatis sed in ea sunt duo modi dicendi
Primus asserit remitti veniale q quodcumque opus bonum ex quo Deus meritorie Vide Gabr.

Dist. 16. q. 5.

dis. 16. q. 5. a. 2. Conel. 4 et a. 3. dub. 3. Idem sentit Scoty dis. 21. q. 1. 3 si ostendo
velle eñ remitte veniale q̃ grauius q̃ opus bonum sed limitando addit quod magis pla-
cuit Deo quam displicuerit peccatum veniale quod quidem limitatio non est vera opus.
Certum est eñ quodlibet opus nisi meritorium plus placere Deo q̃n displiceat peccat'
veniale qa illud bonum ita illi placet vt velit illi dare vitam eternam veniale quod
ita displicet vt velit illi negare vitam eternam ergo illud magis placet q̃n hoc displi-
cet q̃ boni pñs hic dicendi modum. qa q̃ benignius opus sibi meret augmentum gre et gliæ
ergo multo magis meret condonari benissimum offensas quatin sint venialia peccata.
Secundus modus dicendi est eorum q̃ volunt remitti q̃ aliquem charitas etiamsi hui
mõi non contineat priam virtualem ita q̃ habeat patet Quar. dis. 11 sect. 2. n. 10. quod etiã
videtur sensisse Ledesma p. 4. q. 28. a. 1. dub. 2. quando eñ dicat regi priam virtualem
tamen dicit ipsam dilectionem charitatis esse displicentiam virtualem peccati venialis qa
hoc ipso nigt quod aliquis velit Deo placere inuenit illum offendere et ideo eius argueta
Scripta q̃bant de qualibet actu charitatis nisi etiam de qualibet aptu mentionis
Probat ergo P. Ledesma qa ad regendum primum ad delendum Mort. q̃ non potest fieri quin
Deus accepiat aliquem qui est in mort. peccato et solum hoc habet vt petat veniam a Deo at hoc
non peccato veniale potest facere opus Deo acceptum ergo q̃ illud delebit veniale
Probat. 2° qa dilectio Dei plus placet Deo q̃n displicentia peccati venial. ergo Deus accep-
tat illam dilectionem q̃ veniali qd etiam patet inter tales si quis offendat amicum so-
cii aliqua culpa placabit illum obsequijs et beneficijs que magis illi placeant quam dis-
pliceuerit illa levis offensa ergo pari modo ipse.
Probat 3. qa si quis vir sanctissimus aliquod peccamen pro obiecto habeat q̃ aliquid obliuisci ut
deinde nec vnquam illius rei displicentiam in actu patet semper fuisse in operibus pietatis
hic meriat certo non puniet in purgatorio si est de illius vita comparet ecclesia cum reper-
ret inter filios ergo est dimissum illud peccatum veniale huic vltra displicentia
Probat 4. qa Joan. 14 si quis diligit me diliget a Pre meo ergo pater etiam diligit ui-
dendo illi bonum ergo illi remittet offensas omnes alioq̃ non vellet illi bonum.
Sto Probat. qa remittit peccatum veniale q̃ aliqua benedictionem ipse maledictionem pecunie
q̃ non sunt altius pñs ergo non regunt altius pñs
Denig Probat qa q̃ dilectionem Dei meremur veniam eternam que est maius q̃n remissio
nis ergo omnes meremur remissionem. Probat Damen Quar.
qa q̃bibile est alterum feruentem charitatis acceptari a Deo tanq̃ dispositionem ad remit.

tendum veniale ĉ̄ferra ꝓbabile é cum g tali ferrore Deum amat detestatur peccatū.
Secunda sentā asserit regni actum primū ad deletionem peccati veniālis extra
sacrum ita exposse S. Th. hic a. 1. Bt & Alen. 4 p. q. 15. mem. 4. a. 4 Rubd. dis. 16 q. 1.
a. 2. Cond. 2. Liar. ibidem q. 2. a. 5. Durand. ibidem q. 2. & dis. 21. q. 1. Ibidem S.
Bonau. a. 1. q. 2. Soty dis. 15. q. 2. a. 1. Valentia hic q. 5. punc. 1. Dicunt aut' veliat satis
esse virtualem displicentiam an etiā regnat explicita non consentiunt. Virtualem
satis esse docet S. Th. S. Bonau. Rice. Rubd. Soty & Valen quod etiā sciat Alen. Con-
sueuit regni primā adeo vel habitu vt ea explicat in solutione argumi. cum videtur
intelligere habitu et virtuali. Durand. postea regni displicentiam explicitam quod
etiam fieri Argentina dis. 21. a. 4. ad 1m. sic absolute dicit hinc contritione non de-
let veniale.

Conclusio Prima

Aliqua displicentia regnat ad deletionem peccati veniālis extra sacrum subā mise-
ro arguento quod videant S. Th. hic a. 1. qa voluntas simō peccando veniale deor-
dinatur aliquomō qa aliquomō convertit ad bonum creatum inordinate hoc aut'
inordinatio non tollitur nisi retractetur qa nisi retractetur manet aut' in vi-
meris vt supā dixi. Ergo vt tollat deordinatio illa peccati debet retractari ille actus
peccati hoc aut' est esse aliquem actum primū qa minimum non vult amplius peccatum qđ
plus placuit non ea retractatur voluntas aliqua alicuius obiti nisi g voluntarem illius ei
hoc non posset semp manebit voluntas et vides S. Th. hic ad 3bat regni primā de volun-
tas amplius adhaereat peccato ergo supponit quamdiu non retractatur voluntas g peni-
tentia semp adhaerit peccato.

Conclusio Secunda

Hec displicentia non debet necessario esse explicita sed satis est implicita et virtualis
Probā. 1ō a ꝓpositione qa virtualis satis est ad ordinandam voluntatem qua subiiceat pec-
cato mortali vt supa ꝓbatum est ergo multo magis satis erit ad ordinandam voluntem
qua subiiceat veniali g hoc ea minus deordinata voluntati quam g mortale.
Probā. 2do a simili qa quotiescumq; sufficienter retractat voluntas illa non manet ni-
plus de g primā virtualem sufficienter retractat voluntas peccati veniālis ergo sic pa-
tet qa g primā virtualem ita determinat voluntas vt nollet peccatum si occurreret
vt supa diximus ergo sufficienter retractat g huiusmodi primā qa retractat si sua cā
Sicut. V. G. si qs voluerit conducere equos et iter faciendum si deinde velit non am-
plius vel facere retractat sufficienter voluntas conducendi equos non quia sit de illis in
sua cā qa g illam voluntatem finit tangm cā non vult amplius media. Quod etiam
patet in Con-

patet ex. Conclusionib. sua rum sufficienter eã retractauit. Conclonest. alia principia
qa existimantur ex quib. necessario contraria sequunt. Conclusio. vt. ergo. voluit
retractare quod homen. sit. corpus. Satis est si diceret hunc esse accidens et qualitatem
que quidem retractata esset. Idem. si causa. nõ p. re.

Sed Contra obiicies. qa si sufficienter retractat. aliqs q. fuerit velitis alienis. ob
rem. vtq. furti. p. restitutionem illis. ergo remittit. veniale. statim atq. as non vult amplius
q. illud. dictum. dicit. qd. fuit peccatum veniale. et ita. ad. delendum. vtq. mendacium
Satis erit. si. qs. nolit amplius mentiri. hoc aut. videtur absurdum. qa. nimis facile. re
mitterent. venialia. Ipsa. duplicatur. posse. intelligi. voluntatem. illam furti. p. qd. nõ
excludat. voluntatem furti. ptentam. licet. cum. ea. qpositum. non. furandi. amplius. qdq
tñ. sit. de. ptenti. qd. cum. licet. gaudeat. de. ptento. tenu furto non. tñ. illud. vt. postmo
dum. amplius. committere. et. sic. dicimus. non. sufficienter. retractari. voluntatem. illam. pec.
cati. ptenti. qa. nihil. ponit. cum. ea. repugnans. a. qua. excludat. vnde. et. dicit. re:
manere. moraliter. illa. voluntas. peccati. ptenti. qa. non. expulsa. nec. formaliter. nec. vir:
tualiter. alio. modo. ita. vt. illam. excludat. vel. formaliter. vel. virtualiter. sicut. qdem. si. illi
panitet. ptenti. facti. sic. eã. esse. nollet. eam. fuisse. voluntatem. virtualiter. qa. si. aliqs
habeat. voluitionem. ex. qua. necessario. sequeret. detestatio. illius. peccati. si. mente. occur:
reret. vt. qs. nollet. malum. culpa. ex. hac. eã. voluntate. necessario. sequi. vt. nollet. malã
furti. et. hoc. modo. dico. sufficienter. retractari. illam. voluntatem. Quo. ad. qa. hinc. suffi:
cienter. retractat. aliquam. voluntatem. qualis. ponit. alia. quae. illam. excludat. modo su:
dicto. sic. eã. non. complacentia. qdem. illius. remanent. pt. hoc. ipso. pacto. diximus. priorem
virtualem. Satis. esse. ad. delendum. venialia. qd. magis. explicabo. sequi. difficultate.

Obiicies. 2º. Contra. voluntatem. virtualem. cum. sedesma. et. aliis. vbi. sup. qa. illa. volũ:
tas. virtualis. nihil. neret. nisi. habitus. virtualis. qa. non. eret. qdem. si. esset. reipsa. et
tunc. habitus. esset. actus. nihil. fiunt. etiam. voluntas. virtualis. furandi. non. est. pecca:
tum. nisi. actus. virtualis. sed. etiam. reipsa. et. furtum. esset. ergo. ille. actus. virtualis. nihil
ponit. et. consequens. non. pt. excludere. illam. voluntatem. peccati. ptenti. Sed. illam. vo:
luntatem. virtualem. esse. aliquid. simplicem. qa. ex. tali. est. actus. voluntatis. vt. diximus. qua. ita
determinat. voluntas. vt. ex. illo. necessario. sequatur. alius. actus. si. occurreret. obiectum. illius
vt. explicatum. est. ad. qm. dico. dico. licet. voluntas. virtualis. nihil. sit. mentium. nisi. actus
virtualis. qa. nihil. est. pte. actus. vt. supponit. tñ. est. illius. cui. aliquid. de. actus. virtualis. et
mentium. vt. dictum. est. dicitur. nego. voluntatem. virtualem. nihil. ponere. quo. excludat. volũ:

tatem ꝓtentam quod aut dñs de peccato ꝓcedendi dñe nullū esse peccatum in illa
voluntate furti virtuali tñ illig cui est talis nãd vt etiam virtuale tollat aliam virtu-
tis furto opportunum vt n gs v.g. brevi voluntem occidendi quod non posset ꝓparari
si fuerat tunc huiusmodi voluntas esset incompossibilis cum habitu ipsius mihi ergo contra nos
Ex his proponibus Obligr 1o contra 1m dicendi modum rn 1a sententia non esse sahe quae-
libet opus bonum et meritorium ad delendum venialia qa ponunt aliqua opa esse hu-
iusmodi vt non sit pria reg implicita neq ẽxplicita venialiũ vt n gs dicent v.g. vi-
tium obiectivum et postea recitet officium hoc non est pmũ etiã virtuale illig habitus
non ẽ ex eo quod recitat officium eleteparior possum obiectum.
Obligr 2dõ contra 2m modum dicendi rn eadem 1a sententia non esse sahe quaeq actum
Charitatis etiam ferventissimum ad delenda peccata ꝑt ex actus ferventissimi Charitatis non re-
mittare nec virtualiter gdem cum aliquo veniali non ẽ sequens ex hoc quod gs fervenster no-
lit facere vn re gravi contra quam voluntem ipsum nolle amplius dicere ipsum obiectum
quod eum dicit non facit vn re gravi contra quam voluntem ẽ dicere plenissime sanctissimi
quorum Charitas erat intensa agnoscebant tñ in se peccata tale erat ꝓfecto Ioannis Apostoli
licet ferventissimi Christum dilexerit dicebat tñ si divering qa peccatum habeng ipse non sequering
Sed Contra qa s. Ps. hoc exigisse aut fervorem Charitis movere displicentiam virtualem Ergo
licet actus ferventissimi Charitis sahe est ad delenda venialia. Ioh s. Ps. ibi dicere fervo-
rem Charitatis movere illam displicentiam eo mõ quo dixerat in Corpe art. dicebatur
ibi hanc nolendi displicentiam venialis virtualis gradu gs in forma in quam ẽ res quia
est gdgd occurreret venialium detestare non ergo dicat qmaiq fervorem sed talem gradi
terminet voluntatis quo dicto quatuor aut sic hugoin fervor potebit dissegrh.
Ad Argueta 1m sententiae Ad 1m modi bon dr mereat augmentum gratiae non tñ pcise
ut remissionem venialium non ẽ ex eo quod gs mereth quodmaiq merete etiam ex ipso
quod minq mãn sint necessaria subordinata unde ꝑt gs mereri etiam aeternam absq eo
quod mereat premium temporale al. remissio autem venialis non est sic subordinata qa
habet hoc alio gõne expelli debet ut dictum est.
Ad 2m Ioh potuit esse sine negatio tamen segniella qa ut dixerunt nonnulli opa occa-
sionem delet peccata ad illud quod dolitur ex humanis infra dicetur.
Ad 3m Ioh illum rest sanctissimum si peccasset pro obiecto et magnum habuit illig displicen-
tiam aut forsth aut virtualem solutus penas illig peccati aut si hoc non aut in pur-
gatorio quousq remittat illa levis culpa neq est absurdum ut vivo sanctissimo interdiu late-
re aliqua culpa

re aliqd culpe venial. dicit ch̃ posse omnes dicere ab occultis meis munda me
Unde ad quem etiam hñem dicunt illa ꝙba oratiõis dñice dimitte nobis &c. ad illud qđ
dr de canonizone SS. dico arguꝫ talem virum sanctissimu reg̃ salomõne altius pmiã
actualis vel virtualis etiam leuis peccati quod videt incredibile tñ hoc posse dici
illum solutum penas in purgatorio neq; tñ Ecclia que non erat in canonizandis hu-
manibus Deo dilectis post obitum illum statim canonizabit vt S. in celo adorandum
Et soluto debito penis in purgatorio non ẽt multa videt missa q̃s ex se aliquãdo
tempore purgatoy ignem Nam S. hug. lib. 9. Confess. cap. 13. orauit p̃ matre dicebat
qđ tñ vehementer commendauerat subdens hec oratio etiam nigt laudabili vtile
fuit si remota mã disciplina eam Sci Nazianzeno orat p̃ia p̃ri orãt de
obitu eius quod si dicamꝰ nominem ex S. canonizatis aliquando sentisse penas purga-
torij hinc negandu erat hꝰ potestis arguere
Ad 4m hoc Deus eternum diligere quidem virum non tñ condonare illi omnes penas
et leues offensas hñe sufficienti retractõne qđ etiam sit inter hñes mos ẽt denegis
interdum remittant leuiores offensas inter amicos ita hꝰ est qꝫ hñes supponunt illa
obscena sufficienter retractari offensas leues signum ẽt signa interdum sunt talia
vt prudenter cuspimus eos penitere culpe potentie quod si talia non sint non solet
dimitti offensa. Sine aliqua pmia dicitur inter amicos tam frequentes querimonia &c.
Ad 5um patet ex ijs que dicimꝰ ad quintum hñi modi. Ad vltimũ quamuis venial
remittant, pena tñ purgatorij ex ordine hñe pmia aliqua requisita sequenti.
Ad 1m ex Zuario dicit sane probabiliter non colligi hinc ex fundo Sci contrariu patet.
Ad 2m dico non satis esse ad aliqm pmiã virtualem vt aliqs sit detestatus peccata si oc-
currant quotcumq; ex ex quauis causa esse debere determinati p aliqa alia vi
cuius sit detestaturꝰ si occurrant aliqꝰ esset dicendi de actu virtuali pmiã qa etiam
posito quocumq; peccato si tñ Deo vinaret illum sibi sua grã efficaci hꝰ ille de-
testaret illud peccatum qa tñ pmia non perderet ex illa voluntate peccati ideo non dr
pmia virtualis si illo peccato bene tñ si in eo charitas contineat vt nisi explicabo.

Difficultas Tertia.

Quenam sit huiusmõi pmia ad remissionem venialiũ prædictam.

Conclusio Vnica. pmia qua remittit veniale si hñe rite fuerit explicata quamuis ille
actus supponatur q̃ sit repugnans cum peccato veniali quod remittit extra locum
dixi in hñe rite explicato qa loquimur de remissione venialium sola de pena que non sit esse

nisi in suē iustificato nam in peccatore non iustificato non remittit veniale nec mortale vt dicit S. Th. hic a. 4 qa talis remissio non fit sine grā habituali que excludit omne mortale dixi aut extra sacrum qa de remissione sacrali aut etiam p sacralia dicā infra dixi hyp. habit qa hoc supposito tangm hyp. probatum hoc patet ē S. Th. hic a. 2. Cajetan et Soto ibidem. Valentie hic pun. 1. c. 2. Prov aut Conclō:

Qa omnis illa pnia que habet repugnan cum veniali sufficienter retractat affectum illi peccati venialis et odit illam ordinatē vt hyp. probatum ē que non tollit nisi pactum repugnantem vt etiam hyp. probatum ergo omnis illa pnia remittit peccatum omne veniale qa cum sint leues offense facile remitti ab amico dēnt cum p pniam sufficienter retractant vt patet etiam inter homines ergo a fortiori in Deo.

Ex hac Propone colligo 1o illam specialem pniam esse ad remittenda quā venialia simul que ē detestatio venialium ni quarum opponunt formori charitē patet qa illa directe detestat omnia venialia simul sm pniam rationem peccati venialis qā vt dicit 1a 2æ q 89. conflat ni oppositione directa ad formam charitatis quod etiam hic recte notavit valent pun. 4 ergo ē directa et specialis pnia de illis eorum directa retractatio directa eadem qa nulla alia pnia fit magis directe tendere ad detestandā pniam rationem venialium. Ex quibus etiam facile constat pniam ē directam pniam venialium esse virtutem disponentem ad pniam virtutis mortalium hoc en est manifestum vt ē aversio a Deo seu qādam est vt opponit voluntati Christi pnia aut venialium ē motus ni peccatum gratum est autem ordinatio ad formam charitatis et Deo S. Th. hic a. 1. dum assignat pniam virtualem venialium vt hoc contra distinguit a pnia mortalium dum p.o assignat eam que detestat venialia si non occurrant tangm ea qā retardarent finem nostrum formalem ergo hoc modum est. S. Th. bene insinuare esse nominē pniam et specialem venialium.

Ht urges S. doctor dicit ni Lodeni a. 1. ni corpe pfectionem esse pniam mortalium qm venialis si aut est illa assignata non habet pfectionem qa finem dubiū pfectionis ē detestari peccata opponitur formam charitatis qa detestari ad recuperandum amicitiam qā S. Th. non dicere pniam mortalium esse pfectionem Dei regni ad remittendum mortalia pfectionem qa venialium quod qlēa pna ē vtrāque explicat unde en si sit memoria peccati mortalis recolligi explicatam pniam qua non regnat ad remittendum venialia Deinde dicit esse pniā mortalium sit pfectior quod alterum qa nimirū illa regnū explicata hoc aut habet ē ni plicata unde licet pnia venialium sit pfectior quod nam et hospitalis ni non sit pfectior quod actum quomodo intelligi dt pfectio doctrina tangit quod actuale esse.

Objicies etc.

Obijcies 2º Nos dicimus supra ex eo quod S. D. peccatorem dicat esse proximum mortalibus distinctum esse veniam proximam venialibus ergo intelligit de peccatis actualibus non autem accidentalibus Ergo non est S. Th. intelligere ut hic peccator quoad culpam non autem quoad habitum Quia ibi diximus nos illas duas proximas esse actus distinctas quia habent diuersa motiua Quod clare confirmatur ex modo dicendi de proximo venialium addidit enim aut ibi ergo bene arguemus quod in Doctrina S. Th. hic a.1. quando quis dicit Unigenitum proximum esse peccatorem quoad habitum quoad habitum et non quoad actum addidit quomodo scias peccatum est ne quod addidit enim quod non exprimit actum alio modo quoad habitum et non quoad actum sed ita iudicata actualia ut ex ijs hoc dictum est non esse peccatorem solo modo sed solum quoad interpretem aut exercitium et ita inferebat remp Ergo habitus nempe quoad habitum actualem quia hoc necessario intelligit S. Th. ut paulo ante diximus ex hoc ergo recte colligitur ex probabili argumento esse diuersas actus illas duas virtutes quia nimirum proximum mortalium debet actum detestari Mortalia proximum quo venialium satis est detestetur virtute tempore occurrant memoriæ et quatenus impediunt motum seruorum ut docet S. Th. Ergo sunt esse actus diuersos illas virtutes quia aliquo eadem virtus quæ actu regit ad delendum mortale satis etiam esset virtutis ad delendum venialia quia utrumque esset eadem virtus hoc autem negat S. D. nam ex una sede regnit actualem motum circa peccatum mortale ut sit proximum mortalium ex alia parte satis esse virtualem motum venialium quatenus impediunt seruum Ergo negat esse eundem motum qui assignat diuersa motiua Constat ergo ex S. D. distinguit actus tempore ex variis motiuis.

Colligit 2º aliquem actum charitatis esse etiam optimum ad delenda venialia hoc colligit ex S. Th. hic a.1. ad 3m Videtur sensum Caritatis diuertere venialia et a.5. ait motum illum Caritatis quo excitatur ad aquam lustralem et alia huiusmodi remedia tollere venialia peccata. Rone Probs. Quia aliquis motus charitatis minuit detestationem venialium ut uidetur docet. a.1. ad 3. et patet cum ejus detestatio crescat illud quantum est malum Dei non est dubium est quia peccata venialia sunt malum Dei saltem tempore quod sunt peccata mortalia est malum simpliciter aut saltem aliquis minuit detestationem Ergo est inutilis repugnant cum peccatis venialibus et consequenter illa remittit ut patebit est.

Colligit 3. Unum alij actus quia non sunt charitatis aut proximi quæ est virtus specialis sunt sufficientes ad remissionem venialium Constat ex omnes illos sufficere quia sentit Iudicium regnum quam et tollunt deordinationem voluntatis non difficultat esse posset quia sunt huiusmodi actus spe:

dicatis aut esse solet de alia attritione religionis et aliis huiusmodi q sere videtur per: aliquem omnem contra peccatum veniale multis putant sufficere qd docet Durand. Dist. 11. Sect. 4 et alij apud ipsum. Secundo dicit qd per huiusmodi peccata venialia saepe fiunt leues offensae et saepe fiunt imperfectae voluntariae ergo aliud remittit q peccatum: aliud si sit aliquando aliud mutatur voluntas et sunt magnum malorum ex quo liberari a quo procedunt supponimus cum esse remissionem venialium nisi fiat per aliquem actum de alijs religionis pars 1.a qa non videtur docere S. Th. a. 3. tract: omnem peccatorum confessionem generalem omnem unicam operationem remittere venialia huiusmodi aut actus sunt religionis sunt ex alijs actus sc. Idea dicit Dbs in Sent. Dist. 14. Vbi assignat differentiam inter venialium et mortalium remissionem docet veniale per confessionem sacramentalem multis alijs modis expiari posse ergo dat remittit q aliquis actus extra sacramentum quia sunt pene et charitate non charitas nos mortalia remittat sic autem non possunt remitti q huiusmodi actus religionis non possunt assignari alij actus q quos remitti possint per illos sic enim esset alij magis q per hos assignati. 3.o Ex S. Aug. in Enchir. cap. 7 huic sententiae sequitur Concil. Tolet. 4. cap. 5. et refertur de pen. d. Ex Can. 20. dic enim de quotidianis venialibus peccatis hoc quod sine ulla quotidiana oratione fidelium sufficiat et ipsa sola modica elemosina sine omnibus hec oratio et quotidiana peccata ergo huiusmodi alij religionis facere sunt ad delenda venialia.

Sed Dbs ob alia attritionis. Ex attritio est aliquando auersio a culpa ad qua est attritio ergo habet repugnantiam cum illa et consequens remittit Quod si quis obijciat peccatum veniale est sufficiens materia ad absolutionem sacramentalem ergo non aliud remittit q per solam attritionem non alius non esset sufficiens materia talis absolutionis Quod patet qa ad absolutionem sacramentalem pregnit necessario aut contritio aut attritio sed ergo per attritionem venialia remittuntur seqs supponeretur remissa antequam detur absolutio sacramentalis et ita non esset materia absolutionis qa per illam nunquam absolueretur Quae Arg. varie Respon alij ex dictis non sufficere attritionem quamcunque sed ea quae est supernaturalis ex sacro autem satis est esse attritionem naturalem dicit venialia possunt esse materia sufficiens ad absolutionem ex qua de bonitate attritio naturalis per se non remittat alij vero dicunt esse materiam sufficientem qa non omnis attritio naturalis remittat venialia sed aliqua dicunt supernaturalis sit ergo satis esse aliqua supernaturalis ad remissionem venialium ex sacro Quia ex vi.

Dicendum

Dicendum est 1° Nullam attritionem etiam supernaturalem remittere peccatum mortale q̃ habendo mihi videtur. Hoc tenet Sotus dist. 15. q. 2. a. 1. vnde ex ibi attritione sine migro charitatis non esse satis ad remittendā culpam venialem videtur etiam esse expressa tenta S. Th. hic a. 1. docet ex eo quia ad remittendum veniale requiritur aliquis actus, debere esse motum aliquem in Deum et res diuinas. Actus autem vltra est attritio supernaturalis qa attritus supernaturaliter est dolens detestans peccata aut timens gehennae paenam aut huiusmodi dicens peccatorem vt docet Scotus. Ter. 14 cap. 4 et nos in forma dicemus. Dixi ex probabilitate qa nulla mihi videtur affirmi posse tuto oppositum qua necessaria inferatur probabilitas ex emplario qa in aliquo vnus plane videtur.

2° Quia ex dicto sup. 14 cap. 5 vltimo docet veritas in confessione manifestari peccata venialia. posseq tacere sine culpa multisq aliis modis expiari posse. Ergo supponit Concil etiam q confessionem sacerdotalem expiari posse venialia illa ex particula aliqua est confirmatio sermonis in eodem quae vade in nigrum non recte qs diceret vq hic est Petrus et multi alij lapides non ex sermone continuato in eodem quae sed postq dicendum est hic est Petrus et multi lapides.

Quare posset aliqs remitti veniale in confessione simul cum mortalibus ex vi expiationis etiam confessionis sacerdotalis. Hoc tenet Gabriel non tamen videtur qa Concil loquitur de pura confessione venialium nam de ea loquitur quam primum vnus demonstrat hoc aut est pura confessio venialium nam q etiam mortalia confitetur illi non sunt pij quod ibi appellat mala peccatores et immediate post appellat filios sua et mittit eos Petrus ergo si prius tres intelligit eos q contra distinguit a tribus filijs et habet hic quod Mort. Confitenda.

Obstat. 1° nemo a poenitente qa magna contingeret vt peccata venialia remitterentur q absolutionem in aliquo casu hoc aut est absurdum. Ergo. Non licet negat Cajet. Sylu. supra n. 18 Obstat. qa videtur esse contra primum finem sacramenti confessionis cum illa remitti. Hoc ex argumento Gabriel loco cit. peccatum veniale esse in aliqua sufficientem absolutionis quae potuit nisi finem sacramenti obstruat Et certo si fideles examinarent magna remitti venialia q sacerdos prius non esset tam frequens vsus illius apud eos et Eterea qa videtur esse contra institutionem huius sacramenti in quo sacerdotes debent in foro dum posse remittere peccata in aliquo casu habent ex vi illa auctoritatem etiam vt contra distinguit a mortalibus qa non solum ex data sacerdotibus auctoritas circa mortalia sed etiam circa venialia vt certum est.

Quarto Dicas satis esse si remittantur in aliquo tempore qa hoc sacerdos dat gratiam.

qua est in se remissiua vt supra dicebam cum agitur de veritate absolutionis.

Contra hoc ꝙ ga ponit ea hac analogia confirmat nra ratio nam in absolutione mortalium illa ē eadem remissiua si esset sufficiens dispositio sacramentum repugnat ea peccata esse remittenda si eadem ratio gradus sunt at ea dispositio huius sacramenti circa venialia regnie gratiae mortis esse venialia quae remittantur si eadem ratio gradus de illis detur absolutio ga ex dispositione sacramenti semp̃ praesupponeretur remissa ea dispositionum quae necessario antecedere debent absolutionem vt more patebit.

Confirmo. Ga dicebam vt supra dicebam de contritione non est necessaria contritio mortalium ad confessionem sacramentalem ga nunqm confessio remitteret mortalia nam ꝙ contritionem essent remissa ante absolutionem ergo pariter non debet remitti veniale p attritionem ga ante absolutionem semp̃ essent remissa.

Confirmo 2o. ga si venialia essent remissa p attritionem frustra regeret gratia absolutionis a venialibus vt sit valida confessio ga mihi hoc posito valida esset accipienda valida esset confessio ga non esset ratio cur non esset valida ga legalem gratiam illud regit vt dispositio cum ad effectum sacramenti At regit aliquid nunqam ponitur vt frustra constabit ergo absurdum ē vt nunqm remitti debeat veniale in adeptione gratiae sacramentalem Jo. Aegidius Scotus. ga nunqm necessaria dispositio ad sacramentum esset contrita vel attritio supradicta ergo nunqm contrigeret ꝙ absolutionem sacramentalem remitti veniale in adeptione 2a ga saltem p attritionem posset remitteri Quod arguitur sic omni supradicta attritione ga non ē sufficiens ad unum ga alterius et gratia obiceret ꝙ ad effectum posset ea aliquando dispositio omnis Quo etiam arg. patet ē nō esse satisfactionem naturalem ad effectum sacramenti primi

Denique Scotus. nihil a priori quae dicebat ponita veritate gabitata remanet ga peccata venialia non sufficienter retractantur p aliam attritionem, vel ea ad sacramentum veniale separat aliquomodo affectum necessarium ad Deum et consequenter est aliquo modo aversio a Deo Ergo. vt sufficienter retractetur de esse displicentia illius ad aliquem affectum ad Deum non ex sufficienter retractat nisi tollat nisi ordinatio et aversio voluntatis Sed autem nisi ordinatio non tollitur nisi p aliquam ordinationem et conversionem ad Deum non ex tollitur aversio ab aliquo nisi ille convertat ad aliquem attritionis non est ordinatio et conversio ad Deum ga est in carentiam poenae debitae non detestatur et peccatum vt sic Ita vt careat poena et turpitudine peccati ga carentia nō ē Deus At miges in ea attritione contricta conversio ad Deum includatur ga nimis ꝙ illam

determinat

determinata voluntas vt velit fugere penas efficaciter et huiusmodi peccati
hoc aut non effugeret nisi conuerteret ad Deum sic est ei medium necessarium ad ei-
fectionem & remissionem peccatorum ergo sufficienter retractat illa auersio.
Sed contra Licet pr contingat aliquo modo virtualis illa conuersio vt ghat argm tamen
non gentamus conuersio virtualis satis est Rō ca p quam tollit inordinatio relicta vt dixi
hac aut non est virtualis conuersio ad attritionem quod a posteriori ex sodictis arguitur
gemitus ga adhuc remanet macula peccati posita attritione quia tñ non relictur pabi
charitatis et aliorum effectuum habitus sfergm quod vt patebit paulo infra regnitur
p effectu motiui vt dicatur gnia virtualis sm D.Th. Ex quo argm patet ad Rndm
in Contrarium gquis ex attritio sit auersio a culpa tñ non est auersio quae sufficiens
habeat conuersionem ad Deum quod negatur vt dictum est. Ad nic. dicm Constat
non satis esse quod vnde quaer. ad remissionem veniat nemo forte p posse absque
remedio a veniali ga hoc ppositum minus sufficienter retractat veniale ga attritio ha-
bitum p posito huiusmodi pt esse complacentia ipsius ad tñ ad attritionem ergo insufficienter retract.
Dicendum 2o peccat veniale non venitur p actum religionis tanqm p sufficienter retractorem poste tñ venitur p aliquem religionis actum mystice tra.
Sa pbrs pbr hoc vnica argm. Ca peccat veniale cadit in retractat p actum con-
trarium sed nullus actus religionis est actus contrarius peccato veniali ergo Non patet
ga quilibet actus religionis est vt tribuat Deo cultum externum tum hoc aut cultum e
non repugnare peccatum veniale Jor aut pbr dupliciter Primo ex S. Th. quatuor dicit
actum peccati venialis debere tolli p actum contrarium hic hic q. 87 a. 1. ad 3. ad
hoc ppositum concedit contrarium debere tolli p contrarium et ideo ait peccat veniale
tolli p feruorem charitatis q nititur actum quia contrarius unde ibidem in corpore di-
xit veniale non sufficienter tolli p habitus charitatis ga charitas compatit peccat ven.
Item q. 79. a. 4. ad 4m. Concedit veniale tolli p sacramentum Eucharistiae non ga quia
charitas quae non est nigt venialis contraria sed ga excitat feruor charitatis q
est venialis contrarius hic dicam in q. 87. a. 2. ad 2m ait Ven mingo venitur hic actus
quia virtutis huic implicitus hic explicate unde ergo regnit actum contrarium hoc aut ab
alia de causa non vt sufficienter retractet actus peccati ille aliq non regneret actus con-
trarius quemadmodum cadet peccata remittuntur in Baptismo vnde hic a. 2 ad 4m de-
cet regnit actum ex gra precedentem p quem removeatur inordinatio ad Deum non tamen
eum quod iden est ac sufficienter retractari. Pbr 2o cadet Jor ad Primi

ga hunc Condigne retractat aligs actus grats ita tollit vt non certeat amplius remanere hoc ex voluntas principis d. g. Condigne retractat gratia amplius non vult q̃d plus volebat hoc aut est ponere actum contrarium vt clarum est.

Secunda Pars Prob. Sane ex quant augneta facta de omne Bonitate voluit ds. ex ea remitti venialia hoc aut non pt remittere nisi orando et impetrando et deinde diuino dimitte nobis &c. Ergo et aligs actus religionis remittit venialia ille remittit impetrando nimirum impetrando a Deo vel nimirum gratiae remissionis nisi explicando vel impetrando actum contrarium &c. ex. legi gratia remissionis.

Ex Dicto Colligi manifeste peccatum veniale extra sacrum et sacrata non remitti nisi duobus modis nimirum vel per actum contrarium ad quem legi gratia remissionis vel impetrationis ex quo etiam constat actus contrarios non esse nisi actus aut virtutis quia aut Caritas q̃ sola sunt effectum motivum ad remittenda venialia respectu ferventiores amicitiae actus &c ad impetrandum alias modales &c quae ad Bonitatem pertinent de peculiarem Christi institutionem Deum aut huic alios ordines eius: deus efficaciae patebit clarius cum sequenti quaesito

Difficultas Quarta.

Quomodo remittatur formaliter peccatum Veniale.

Stadeng de dispositis que requirit ad remissionem venialis nihil de hoc opposita.

Supponendum est ex l.a 2.dae q. 89 peccatum veniale habituale sive quod idem est malitia peccati ven. consistere in quadam privatione feruoris Charitatis qua nimirum ex culpa ven. tollit accepta facultas promptitudo ex exercendi actum Charitatis constat autem huiusmodi facultas ex variis auxiliis atq; maxime extra Bonitatem quae ad exercitium feruoris Charitatis quae quidem auxilia a Deo ob culpam ven. derelinquit hinc fit actum auxilia vt multi hinc patent 1.o quia non sunt ad varios feruores Charitatis.

Breuiter Dico: Ven. remitti forte per respectum ex quidem facultatis quae qua non aliter privatio destrui ipsi quia per mutuum contrarium habitum Vnde ille actus peccato veniali contrarius de quo iam dictum est sunt dispositio ad huiusmodi gratiam obtinendam remissionis vel ex Lege Dei non si Deus aliter ordinasset non esset talis: Deo dispositio quod tum a Deo congruenter petitum est quando quidem homo offendit in Condigne et ex affectu amicitiae retinendi Condonari omnino debet inter amicos ipsi aut sit etiam remissio remissionis de Condigno non disputo si forent videl. tum affirmandum quando ex huiusmodi affectu. de leuibus offensis inter amicos rede certum

esse ordinatas

esse ordinatas ad speciem aliquam ac finale videtur esse remissionis.

Dices: Quod si sola peccata venialia non possunt habitu hunc cum non habuisset priorem cum ultimum ga illa nunquam habuisset pius ergo non consistit ibi ven. Non est necesse ut dicatur esse aliqua privatio moralis regni alicuius forme ut ea forma spectet ad subito gd dr privatum nam pt dici pitig privatq aliqua caritate dei cui magna adhuc haberet mio ri Respicas hoc non e ynus reatus ga nam dr privata aliqua forma etiam cui nunquam habuerit dicitur igit privatio ri eo modo q peccauit venialiter in puero habitu ri facere possumus ri eo. potuisse esse dum peccat venialiter Eo quod e carentia illius ad quod non ob culpam venialem spectabat ex hoc cum quod aliqs set capacem ad aliquam formam que ob tiq culpam deneganda deinceps illi sit moralr dicit privatq illa sic cum q nascitur ri peccato originali dicimus privari gra tanquam habuerint sic quidam contra leges Principe cui nunquam habuerint eiq amicitia dr esse privatq beneficii principis Ex hijs omnibus constat quomodo etiam deleatur veniale peccatum in Purgatorio scilicet non sit ri sacerdotis nam disputatio eadem delebitur q aliquis aut priusquam aut etiam subiectos ad hoc cum dicimus seq gram forsan remissionis formalis pro delebit q respectu huius illius facultas provide hoc aut habite esset in ipso reparati Separatione aia a corpo quando scilt quia e mala primum separata e aia a corpo et e in purgatorio hunc cum ultima plene et cognoscit et non e quod distant illas dispones in longis temporis distantijs ri rondum determinatum sit in sacerdotis ga nominatim Sed putant deleri omnia peccata in sacerdotis quorum in alia sint ri termino nec quia pt fieri melior qd ti minus videtur omnino falsum et contra communem sententiam scholastic et SS. PP. de qua lege habetur dis. 15. q. 2. a. 2. Valent hic dis. 7. q. 4. punct. 1. Cajet. 2. 2. 11. scilt q. Unde regendum e aia hunc in eo instanti esse omnino in termino ga hunc magis pt se disponere ad gram licet communiter negetur hunc ultimum posse esse mentum ga hoc tam credit in sacerdotis ex lege Dei ac simile remittetur gdam illud peccatum q illos actus dispositive non tamen meritorie Sic de sacerdotis in quibus citati tradunt auctores.

QUAESTIUM. SEXTUM.

Utrum et quomodo remittantur venialia per gram et Sacramentalia. Circa S. Th. a. 2m et relatis huius quoad

Sex a. 2. et 3plex modus S. Th. in altera enim potest non requiri nisi ordinem gra ad venialia delenda ga non non e contrarium gre aut charitati solum enim retardat eius remissionem ergo non requiritur ut infundat aliqua habitualis gra ad illius remissionem sed

Sahb. d nigt abigs motu gre aut habitu. Jn altera aut g̃bat quandocuq; gra ni-
fundit adulto remittit veniale qa adulto non infundit gra nisi aliquis motus in Deum
et in peccatum. Ergo quandocuq; infundit gra dimittit peccata venialia qa-
minimum p illos actus quos diximus remittunt.
Jn a. 3. Semo d de remissione venialis p ea que non sunt actus nisi mis d posito
quod non sit necessaria infusio nova gre ad voi remissionem. Sed sahb d detestatio illius
vel implicita vel explicita. Conclusio 1ma unica. aliqua possunt esse remissiue
venialis. Ppo 1o in quantum in eis infundit gra q̃bat ga vt dicerat a. 2. infusis gre
remittit singula peccata unde infert p Eucharist et extrema vncti. 2 p ora sacerdos quod
legit remittit ven. eo quod p illa sacrta infundat gra 2o in quantum sunt cum aliq-
quo motu detestationis peccatoꝝ. Sbat ga sic oratio Ecclie et hmoi pedone operãt ad re-
missionem illorum 3o mo in quantum sunt cum aliquo motu reuocationis Dei et
ad rem Christi. Sbat ga hoc patet Benedictio Ephi et aspsio aque lustralis aliquibz
bonis actibz et oratione Ecclie dedicata et alia hmoi operãt ad remissionem ven.
Jn a. 4. q̃bat veniale non posse remitti sine mortali ga nullus culpe remissio nisi
p virtutem gre hoc aut refugit mortale ergo non remittit veniale sine mortali
Circa quorum artic. doctrinam multa essent dicenda, Sed Breuiter
Notandum est circa 1. q̃ bene quod S. Th. esse valde difficilem. 1o ga supa
dixerat non esse necessariam infusionem gre ad remittendum ven. 2o ga non sequit ex
eo quod veniale remittit p virtutem gre remitti etiam mortale ga virtus gre est
multiplex et sola earum virtus gre sanctificat delet mortem ergo potest ven. dimitti
p unam virtutem gre q̃ quam non dimittit mort. Hec multa dix. et Thom. presertim
Lodes. p. q. 9. 28. a. 4. et a. soto dist. 17. q. 2. a. 4 Quib oibz respondetur.
Primo videtur opinio et ratio B. doctoris et eius seqꝛ hoc supposito q̃ gre infusio
de macula peccati ven. sorte ex debet dimitti q̃ requisitum ferre gre ad sanc-
tuarium Sanctis. ergo supposito minime sequitur principium effectum Sanctis nempe gram
et salutem vltio Sanctis non est principium proximum ad remissionem nisi supposito
remoto quod est principium habitus Sanctis et gre unde cum S. Th. dixit debere de-
leri culpam p virtutem gre sanctum gre nitelligo de virtute gre nempe per quam 2a virtus Sanc-
tificans gre possunt esse gre quod apte ad deputationem peccati in hoc ex
loco S. Th. re remittit ad ea que dixit q. 86 a. 6. et q. 62 a. 3. vbi dixerat requi-
ri actum vel explicitum vel implicitum et vides in hoc ar 4. ad 2m expresse dixit hic ad

remissionem

remissionem peccati venialis non requirat grē nisi sit in regr aliqs grē actum
q non sit esse nisi in eo q habuerit peccata mort. ogr Sent cū S. Th. dum in hoc
q virtēr grē non intelligi ipsam nisi sit in regr grē habitualis sed actum q non possit esse
simul cum peccato mortali nempe actum pdā prīa et charitē et q hoc patet Ibi
ad vtram q hic chiōnem positam ea q in 6. dum eiusdem Colligē pdā supra dictis
in Sentā S. Th. requirat ad remissionem venialium necessario aliquem actum aut charitē
aut prīa virtutis et tm ope sufficeret actualem actus fortitudinis et sanctitatis aliorum
saltem oper quod dicat ni ea solutione ad 2m regr remitti aliqm grē actum q non possit esse
simul cum habit. c2 sede de art. 4. Circa 2dum Art.

Magna controversia è inter Theolog. circa vtram S. Th. conclusio nam circa id non
constat qd S. Th. intelligat cum dicit posse remitti venialia sine ullo sup:
posito ch quod loquat de remissione Ven. in hac vita ope et revera loqr non debet
requirere quia sic in hac peccatrice loqr a. q ex dictis sua vigore supponit falsa videtur
illa ppō qa in hac vita non remittit venialia sine aliquem actum boni et meritorium ope
non sine requirere grā quae seqr ad omnem actum meritorium. Circa propositum con:
cludo ch è dra duplex. 1.o qa saltem videtr non requirendi grā hac ea quod sit actus
vel in Deum vel in peccatum multa cū sint alii ex meritorio quibus exercetur requi:
di grā et tñ non sint motus alicui necessarii in Deum aut contra peccat ex sint opa
misericordiae ef. 2.o qa videtr contradicere Pudr Conclōni qa si non sit requirendi grā
hic actus liberi arbitrij in Deum vel in peccatum ergo dmp remitti dr venialia cū
requirente grā qa dmp regitur motus ille liberi arbitrij et remittat venialia vt
dictum est a. q. ille actus motus liberi arbitrij non è hic requirere grā contradicat ergo
pudori Conclōni c2 Dmp qa etiam si contrā hoc detur actum illum in Deum aliis peccatum
et detur requirere grā tñ non seqr remitti venialia qa possunt esse illa omnia cum
complacentia peccati venialis Certum aut è simul non remitti venialia. Ad solutionem
Notandum est S. Th. cum dicit in 2a q. citē non requirere grā aliter intelli:
gendum esse qm in 2m quando dicat quando actus requirendi grā peccatum venialia remittit
nam 1.o loco intelligit de requirente grā habitualis qua ea mā illa sit sine 1.o sine 2.o
nempe augmentone illius quod manifestē patet ex ipsis dictis cū non requi:
quod requirendi aliqua habitualis grā sed sufficit aliqs actus grā ergo negat requi
requirere quia sequitur habitualis grā sua qa idem è non requirere aliqs et nullam
requirere sua qa aliqs non sufficeret aliqs actus vel actus grā quando requireretur

etiam aliqua grā habitualis huic sma huic zta ? in 2° aut' loco intelligit de ista substantia 1ª grā habitualis non de augmento hoc patet ex eius dicto dupliciter 1° qa ipse se declarat cum in fine corporis hoc concludit ideo qd oramus grā infundat peccata venialia remittantur quod etiam reponit in solutione ad 1m ergo sermo est de 1ª infusione grē illa enim scripsit nostra est infusio grā aliqua non esset rō cur S. Th. adderet istam peculiarem de nova datis enim fuisset dicere qn locutus infundat grā habitualis sicut de 1ª infusione loqueretur qn de vita haut dixerat in 1ª q. proxima 2° qa loquit de illa infusione grē ad quam requirit naturae liberi arbitrij in puero et si peccat vitandi dicit ex eius dicto (certum aut' est hoc non requiri ad augmentum grē quae fit recipere etiam q. alia opa pietatis Ex quibus patet falsi Cajet. hic a. 2. et Sotum d. 16. q. 2. a. 2. et Ledes p. q. 28. a. 2. Cajet. enim putat S. Th. exigi nunquam nec non naturam grām infundi nec augeri sine motu liberi arbitrij. Unde confirmat illud quod dixerat supra q. 79. ar. nihil nec sacra eadem conferre gratiae augmentum nisi quatenus cum actuali devotione sed falsum tum qa ex hoc loco nihil habetur ad hoc efficax tum qm ejus sententiam de actuali devotione ad sacrum tuebamur respondendum supra dictis qa et Ledes dicunt S. Th. semper intelligere 1ª infusionem grē ea quod S. Th. non soleat appellare infusionem grē dum grā augeri hanc enim fit gratior non fit gratia et qa vr ait Ledes infusio dō aliquid extra non ponat quam dicamus dos falsi constat 1° ex S. Th. ligt vide et de omni ea grā habituali et contra opponit actuali et ultimum ergo est de augmento 2° qa etiam q. grā infusionem intelligit augmentum ut patet ex 3ª a. 2. ad 2um ubi docet si quilibet sacerdos grām infundi constat aut non infundi quilibet sacerdos infundi gram habitualem nisi forte p. accidens de quo non loqt S. Th. non doctrina absoluta tradita de effectu aliqua intelligi de his quae sunt p se non aut de ijs quae sunt p. accidens Denique qa aliqui S. Th. non tradidisset doctrinam veram unam regulam aliqua infusio grē habitualis qi solum regardet de 1ª infusione qa sic esset quaelibet unum regula infusio augmenti posita aut' nra explicanda doctrina et corollis qa dō non regit illam quartus infusionem ad tollendam veniale.

R(ci) Quando dicit Cajet. Ledes. quant intentum regardum est ex non appellari grē infusionem ejus augmentum ex nidung et postea ejus etiam est esse infusionem eis quod prius non erat qa grā dicendi in augmento prius non erat aut ex grā constat Ergo qd intelligat S. D. p infusionem grē solum supposito nequeadum sit ne qa erat doctrina ni vera Proximum Circa quod.

Dicendum est.

Dicendum est. Vtrumq; tamen ipse quam de Ma aut Gbi Io quam vere dicit Sto Th. vide nam a nulla gra habituali contrarietur peccato ven ergo nulla re: gnit ad ipsig delectionem non en regnt tanga dicendo qa hoc se tenet ex pte subti et de ee dt esse alicuius actus supernaturalis sme ergo saltem regnt tanga forma opposita qa non pt dari aliq modus necessitatis Do vlta diam conclon Vbi Endemto licet sit aliquantulum difficiliar cinere vide quo ti aliquis senta eam vere qbat non cu contingit ni adultis esse ingustionem gre sine actu charite et prie q sue aut actu delent venialia qa dicit actum charite detestamur malum dei vnde implicate etiam detestamur vt malum dei e ni peccata venialia ergo si hinc inde gra re: mittit venialia q illos actus et forme sem q ita ille detestamur malum dei vt malum dei e non descendendo ad malum tantum peccati mort et sic sem forme remittit venialia in ingustione qa ille actus charite satis e ad illam vt supra diximus quilibet Sepe etiam accidat vt etiam disponamur ad ingustionem q aliqua prima virtute qua detestamur omnem aversionem a deo ac gride tendit ad omnem conformitem cum deo hinc aut erit remissio cuiuscumq peccati etiam venialis Est ergo intelligenda doctrina S. Th. vt explicat Caiet. Soto et Ledesm regulariter vt nimis communiter ingustionem solet non en S. Th. negasset niterdum fieri posse contrarium et fortasse sit niterdum. Ad fundamenta opposita contra suas conclusiones ad argm contra 1m dico esse sit sic: q ingustio alicuius gre habitualis qua remittit venialia non tn requirit vt remittat quod negat S. Th. qa non contrariat venialibus dixi esse sem sit hoc en posterius quod quidam Ledesma et Soto v. Soto in sentia S. Th. q quamlibet actualis ingustio aliqua gre habitualis Ad 2m contra 2m conclonem hoc nunqm ingustio 2m gre extra sacrum ingustio nisi forte motus ni dei e ni peccatum vt dicit esse Ad 3m esse nunqm remittat venialia extra sacramentum sme aliqua ingustione gre nego tm de esse contra 1m conclonem nigra S. Th. solum negat regi ingustionem gre ad delendum peccatum ven quia esse videtur Arg hoc de a. 2. Supe vt ea examinemus qa dicunt ni a B. quia explicat illa remissione venialia

Difficultas Prima.

Vtrum venialia remittantur per sacramentalia et aliqua de remissione eorumdem per sacramenta Ecclesie.

Hanc etiam difficultatem intelligi dt de remissione venialium respectu remissionis mort. nam en dicit Certum e ven. non remitti hinc q sacramentalia hoc en non sunt efficacia sacra

mentorum quorum est remittere Mort. quando potest dispositio ecclesiastica ad eludendum remittendum vestra sacramentum Ex hoc ergo secundo huius difficultatis est ga non videt remitti posse venialia p sacerdotia aut ch remitterent ex ope operato aut ex ope operantis non 1m ga nullibi constat talem efficaciam tributam esse alijs quae non sunt sacramenta nec 2m ga si remittit venialia ex ope operantis ergo frustra dicit remitti p sacerdotia Hijs tamen non obstandum. Sit

Conclusio Venialia remittuntur p sacerdotia Haec conclo est omnia quos catholici tenent cum expresse docet S. Th. hic a. 2. Vt aut haec conclo intelligatur.

Notandum est. Nomine sacramentalium non intelligere quasdam vel res vel actiones quae solent nonnulli efficacia orica peccata venialia remittenda confitendi aut solent hoc potiorato quem recitat Palud et sohet Palud. lib. 16. q. 1. a 2. Sohet vltra

Orans, Frictus, edens, confessus, dormiens, benedicens.

sensus aut est Orans Quia asperges aqua benedicta cum pio pavis benedicit non utq. dam valuit recte si ch est sacerdos non sacerdote Confessio generalis visitata in recta Clemonne donatis et benedictis Episcopalis seu etiam abatis constituti sed th non omnia quae exigunt sacerdotia Confitendum hoc potiorato addunt ch alia requisita ad pectoris orari in recta Dei dicata et sacra actiones q. de quibus Navar de orin d. 7. Cap. de quotidianis ad initium. Jejunium non omnia mihi videtur recte dici sacramentalia nec certi finem quod. Idcirco quadam tantum recensebimus de quibus videndum. Libet Propositio 2a de aqua benedicta docet Alex. Quarto a Pelagio quinto Papa Cap. aqua de consecratione dist. 3. Vbi de aqua benedicta ait quod populum congregatum sanctificat mundat et purgat Dei a forticio probat ex aspersione cinere vetoris legis De orari Quia patet ex can. de quotidianis dist. 3. et ex aug. Deniq sane scribitur can. Pres haec tadem dist. nisi quotidie de esse quandam privatam quotidianam in qua pectora nra mundis dicentes dimitte nobis q. De orari aut in recta Dei dicata patet ex lib. 3. Reg. Cap 9 clarius lib 2. Paralip. Cap 7. Vbi Deus policitus Salomoni se eam in illo templo exhibiturum nomen et cor sum cunctis diebus se spatumque aures atq oculos ad orandum eius q in eo orandum que erat multo magis pa est dari de templis Christianorum Dei dicatis quorum illud Salomonis figura fuit et ideo hic petit recta in eorum dedicatione huic orari in ecclesijs dei dicatis hinc dat q remissionem venialium horum ab hac vita exeuntes et remittent qa res quae petit est bona et conducat ad salutem spualem et sed videtur

promissionem

ꝯ missionem a Deo sacram ergo venientes dixi hꝰ huiꝰ ga de absente ẽ dimissa
ꝛõ ab multa impedimenta que ab alijs poni possunt et ga ordõ ꝯ alijs in se ꝯ
aisé non sit tantam efficaciam vt dr in mãa de mente. De alijs sacramentis dffi-
cile est aliqua firmam auctoritatem de Confessione Gratiani Abbat Palud. Doctores et
Ledes. q.p. q. 28. a. 3. et Valen. hic qua. 1. ex Can. et de quotidianis quam distin-
ctione solum de ordine Diuina Scotus hꝰ Sent. dist. 18. q. 2. a. 3. dicit esse ecclesiasti-
cam Confectionem dicens ga non alia de causa videtur ab Ecclesia Christi vt dicat ad Roman. 10m
et Completorium ꝛ a sacerdote ad mutuum missa Ergo videtur dicendum venientes ven. ꝯ Confessionem
Silr de Elemosinis Abbat Palud. et reliqui authores ex Can. Medicina de pnia
dist. 1. citen Can. Quamobrem dicit. Deo Certe ex recto Deum efficaciter Christ non
ex Can Medicina solum petunt cum S. Amb. misericordia videant pec-
cata magna et sub dr Paulo post nonem ex Script. ga elemosina a peccato li-
berat in fi. ergo S. Amb. non videtur loq de solis ven. Sed verba ga ꝯ elemosina
vinat ad remissionem Durand. ꝯ debitas clericos disponens ea illo aut Can. S.
Chrys dicit Deum tollicem veniam peccatorum bona opa facientibus vide affert multo
magis regnum veniam ijs ꝯ leuiora peccata committunt solum. Ergo S. Chrys. loq-
tur de Ego venid ex bonis op̃ibus non aut dr remissione venialium tantum sil
citam ghant ejdem de tantum de potionis ex Can. Tres sunt vbi in Canon magis
tuitionem peccatorum cum ordine Diuina et hmõi refutabi
Jdem de Benedictione Episcopali Abbatum et Monachorum Abbat Palud. Ledes
et Valent. dicunt est q. 1. et Cap. Maledicti et Cap. Benedictio ibid. Sed regula
hic est aliqd firmum nam ex Cap. Maledictam dr solum maledictam benedictionis
in Cap. aut Benedictio dr Benedictio illi in maledictionem Communitatis ꝯ ãs docet
sed Gratianꝰ quoniam in Cap. ga dictum videtur Collegi posse ibi ex docet S. Aug. de
sacerdote Spum gratiam non seq̃ plenam dignis aut indignis sed ordinantis et quem
alijs boni meriti sit non posset benedicere nisi fuerit ordinatus vt officia ministeria ex
sibeat Dei aut est efficax tribuere Benedictionis Ja hꝰ ergo ꝯ videtur S. Aug.
tribuere aliquem vim benedictionis sacerdotali ga dicit ad eam seq̃ Spum gratiam
Deum efficax tribuere benedictionis Deus neq ex hoc loco gdga Christi Collegis tam ga
crismatis illum libris semper quoniam non et veteris testamenti ex quo sumpsit Grat.
illum canonem nullo nõ esse S. Aug. tam ga ꝯ Benedictionem non intelligit S. Aug.
signum Crucis quod solemq vocare Benedictionem ga loqꝰ de benedictione qua

Jacob et Esau

Jacob et Esau benedixit Isaac et qua deo suos benedicat ea ratiocinat de benedictione qua bonum alicui precamur aut aliud simile quam m'est de sac benedictione episcopi et sacerdotis quam inter sacertalia numerat S. Th. hic a 3. sol: tem dum dat ri missa eniamo bene esse sentiendum ppter ecclesie traditionem q a antiquissimo Eccle usu optat dei populi astantis ri sue misse de quo Ch: sine Joan Stoph. lib 2. de ritib Eccla Cathol. cap. 7. valde aut' probabile est Sa: cerdotes ritum fuisse ac aliquem ritum spualem populi astantis ac pnde esse ad remissionem venialium q quam vita spualis accipit huius rigorem ad exercendos actus. Quanto quo etiam facto videt dicendum de pane benedicto q etiam antiqui mo ritu eccle distribui solitus erat populo astanti missa vt etiam luculenter pro bat idem author ibidem cap. 58. Unde in eis benedictione sacerdos deum precat. vt dignet benedicere illum panem sua sancta et spuali benedictione vt sit omni bus salum mentis et corpis ris. Idem etiam affirmari pt de sacra unctionibus quas etiam S. Th. hic a 3. enumerat inter sacertalia quod quam posse videt de sacra unctione spaccating eam q. dicat eam esse interna unctionis signum nec ta tum legis de externa unctione sed etiam de unctione q sacrorum Regum ne si eam non tolleret saltem veniale non esset signum interne unctionis dum mihi videt dicendum de illa unctione qm olim adhibeat in sanctis ordinibus Benedicto ad cuandas dignitates de quibus fuse idem autor lib. 1. cap. 20.

Ex his ergo constat sacertalia que magis extra esse vident ad remissionem venialium esse tantummodo T. nunc ag. benedictionem orationem unctionem a Eccla Dei dica: tas unctionem sacertalem benedictionalem sacerdotalem saltem in missa confessionem generalem et panem benedictum quorum tantum S. Th. hic a 3. enumerat tant' b. ex missio pane benedicto vel qa forte non erat in usu vel qa nolebat ria recensere omnia aut S. Th. nihil dicat expsse de confessione spuali videt mihi eam confessi: onem esse sub unctione peccati de qua mi arguetis Ex contra non est de qualibet mu: tua servus est sed de illa qua fit in ipsa spuali confessione qa cum S. Th. absent est S. Aug. lib. de pnia q hi male citat in margine de medicina pnie cap. 2. ubi S. Aug. prorsus nihil dicat de tua unctione peccatis qm hi expsse docet Tom. lo lib. 5. Hom. 89 qua etiam in exhibit de necessitate pnie ibi ergo S. Aug. cap. 9. ait nos pnie quotidiane peccata inhibet ita quod ri salvum e unde quotidie indumur pectora qd nos quoq; antistites ad altare assistentes cum orig facimus ergo legis

ad ea tua sigilla

de ea intrinsece que probat ad Ego tractatum populo ante altare qd fiat dum
dicit pt in ipsa confessione gnali confiat vigo de his pt ea offerret difficultè segnti.
Ex his omnibus colligi. a fortiori non esse necessarium ipsi de mortali necnè
ea remittere venialia vt docet hic S. Th. a. 3. de Baptis. aut et priùs. Ordinis est
de extrema vo videtur Innocent. Cap. lit quod etiàm patet ex Trid. Sess. 14 can. 2.
de extrema unctione vbi dicit remittere peccata quod non pt omnino ipse nisi vere
alibi mortalia ex pte remittunt ut Baptis. et priùs de Eucharistia optime Bonat. S.
Th. q. 79. a. 4. Quo rão è valde notanda valde ex confirmat quod divino de ma-
cula veniali frigus valet ch remitti veniale qa cum Eucharistia sit alius refrainare ut
ad quod de potentia est a vita spiali neque vt ipse explicat Charitè fervorem ex
peccata venialia diminuere ni ex actu dolorem ipsius contrarius peccati venialis
Ex Catenis Sanctis Yaden è rão ab quo mihi Sanctis. Ad argm contrarium patebit Segti. Diff.

Difficultas secunda.

Q. prædictà Sacramentalia remittan vel ex opere operato.

Hoc suscipere examinandum è de aqua benedicta ex praec. S. Th. hic a. 3. ex qua
Sporhonatus dicet de catenis est aut graves difficultatis inter Theol. non solum gaudet
Armig. graves auctores Sed etiàm qa maxime agit de auctoritate Ecclesiæ.
Prima ergo sentia est Sanctis Navarri Sylvestri Angelus benedictum remittit venialia ex ope
operato sta Alen. 4. p. q. 5. m. 1. a. 2. vbi ait non benedictum non remittere peccata ex
malitia sua ei q. 63. m. 2. a. 4. 8. 2 dicit non delere Ven. p. suigmodi sacramentalia nisi Con-
currente priùs contritione vel implicita vel explicita Idem Sanctis Durand. in 4 dis. 22. q. 1.
vbi docet Deum de confessione gnali eorum pet Recard. a. 3. q. 1. ubi qd addit suigmodi
confessionem vivere ad Scotum contritionem qui etiàm patet S. Bonau. dis. 21. a. 1.
q. 3. dicit vivere ad alios repugnantes cum ipse venialia non ni explicat Vbi negat
remittere venialia ex ope operato sane sententia fidei defendit quare pr dis. 14 Scotus.
Probant pt 1o ex S. Th. hic a. 3. q dicit suigmodi sacramentalia non remittere venialia
nisi ni gratiam excitant malum Charitè aut priùs quod expresse docuit in 4 dis. 16
q. 2. a. 2. et dis. 21. q. 2. a. 1. ergo non remittit veniale ex ope operato qa illos motus
Charitè et priùs homo disponit Extra suigmodi sacramentalia ad remissionem peccatorum ve-
nialium dixi ad pr ide remittentur postq ex ope operantis aut non adhiberent hæc sacramentalia
2do Probant pt qa quod remittant venialia ex nulla fide aut Ecclesiæ vel Pl an-
thiositate colligi cum aut sit res magni momenti et ni re quæ pbi et ad salutem.

non dē aperi hīc huiusmōi auctoritē. Ergo sōl. Dicō qa quedam ministri possunt hīc ex sacris canonibus hīc ea. ss. Ll. non possunt huiusmōi sacramentalia efficere ex o: pe operato remissionem venialium quia ēt inter dum debent remitti venialia ad ēst ge cum ministrant sacramentalibus tm eliam quosdam actus virtutis huic reuerē: tie vt Deum huic alio mō q ex se in hac vita tm meritorij vt remittant venialia Ergo ad hominem Alligō ex ope operantis remitti

Confirmō qa si deberent tam remittendi ex ope operato materiālē qa aqua benedic: ta dum benedicit debet sanctificare ex potestate Eccle succedē ēt a Deo petatur vt hīc sanctificaret hoc aut non obstat qa ēt aqua ipse nō sanctificaret si non remittat peccata ex ope operato non vt ait S. Thom lib. de qa ē falsa prīa cap. ll. Legales ceremonie habebant vim sanctificandi a venialibus et nō certum est de non fuisse talium ex ope operato sed qa erāt quedam actus religionis et virtutis

Sēcō qa si Eccla non videt esse talis potestas impetrandi signa sensibilia quod remittūt peccata ex ope operato qa constat à Chō nihil tale esse traditum hīc ēt apparet aliqs locus ma: xime illc Joan 20. Quorum remiseritis peccata remittuntur et illc aut loc non est sufficiens unde cōmuniter: gi illa ppa de remissione peccatorum p primos sacerdotes Ut clare intellexerit Trid. sess. 14 cap. 1. ēt eisdem ex illis ppbis docet Ecclam posse remittere in dicens peccatorum

Confirmō hoc 2ptm. qa Scotus Eccla nihil tale significat nec significari pt vbi nō est talis institutio ergo signum ex non esse talem platem in Eccla 2do qa nulla ē rō aut necessi: tas ob qm dicat talis potestas data Eccle qa sacrā sunt sufficacia ad remittendū ven. quoad culpam pena etiam remittendā p indulgentias ergo non ē quod recurramus ad sacramentalia 3o. Qa eadem rōne Eccla posset instituere sacrā qa posset instituere signa sensibilia ad remittenda peccata rone non posset assignari in quo haec sacramentalia differunt a sacris. qa etiam ipsa essent instituta ad remittenda peccata et essent signa sen: sibilia et efficerent huiusmodi effectum ex ope operato ergo nullo modo differerent a sacris.

Secunda sententia asserit remitti venialia ex illis sacramentalibus ex ope operato quā Scotus 2o explicari pt. 1o vtm vt non mediate remittant venialia sed mediate qa mi: nuunt ea ope operato existant genuflexa elemosine et alia actus q sunt vtilia dispositio ad remissionem venialis et sunt dicendi modo Scotus loco cit. de quibus qa prius docuit Paludan. q. l. a. 2. con. 2. S. Antonin p. p. tit. 10 cap. 1. D. Thomas existant constitutionem quod tm minor regnis cum sacramentalibus qa sunt illis licet tm non di: cant hoc sacramentalia executione constitutionem ex ope operato tm videntur supponere qa dicit

regni minores

Regre minorem alium Constitutionis Cum illis qm tñ illis quam remissionem habuit
Cham ipse opē quod est esse ex ope opato. Idem fere Sanct Gabr dis. 16. q. 1. a. 3. dub.
3. nam Cham velle remitti venialia q̄ quilibet omō ipsum tñ dicit specialis modo
remitti q̄ sacrtalia q̄ sūt ordinatio ex institutione et mento Ecclesie ad hunc
effectum. Unde Cham referē posse. Bonau. et Durrecensis q̄ volunt q̄ illa exercitia
sunt opa que remittunt venialia alioq̄ n̄ nisi concurrent ex ope opato non po-
test ipse dicere remittere peccata qm quilibet alius omō.
Alia mō explicant ſ̄ hoc Sancti ita vt mediate conferant gram remissionis unde illo
actu q̄ ut. Alexa dispō ad gram remissionis extra illa vt Cham opportunato no
modo accidit in sacrtō cū hunc dicendi modum tegit Scot dis. 15. q. 2. a. 3. Ledes.
q. 4. q. 28. a. 2. Arch. Alexa. Gabriel. Durr. 1. Dem Sanct Vegas lib. 14 in Thē.
Cap. 6. Objicit Scotus insistitis quedam ad remittenda venialia vt remiss aquam be
nedictam et alia. Ergo Sancte videt posse Scotus respondere aliqd ad remittenda venialia.
Dicendum est ad solutionem. Omnes authores cū Sancto conuenire in hoc quod
cum hujusmodi sacrtalia bis fiunt dñt esse in bis fiunt aliq̄ pij actus voluntatis
ex consequenter effectu remissionis nam authores sic modo dicunt primum et formale
Charitas aliq̄ pij regnat aliquem actum venereis vel Dei talem gram voluntem
ad bis fiendum sacrtalia ad effectum remissionis quod etiam indicat S. Th. hic a. 2
nam ni simpe dicat Christianos peccatis omnes Omnia ad opus in remissionem ve-
nialium in quantum sunt aliquo modo cum detestone in peccatum et aqm peccatorum
opus Eucharistie effectum in quantum est eius aliquo affectu in Deum Omnes Quia.
Ad 1um dñt hoc unde qa. Dicunt omnia sacrtalia esse debet ad hunc effectum consequendum
eo modo quo sunt institutum ab Ecclia hinc ad Christo sic instituta sunt vt illic Christus
non solum sine complacentia venialium sed etiam cum aliquo actu reverentiali aut
pij affectionis. Unde si nos cum aliquo primo aqua benedicta nullum magis habeamus pi-
um voluntem qm habituamur aqua benedicta nullus effet effectus qa ea non ordinatur vt
debeamus ex institutione Ecclie. Quæstionandum qa sacrtalia Bapt. et Penit
sunt instituta ad delenda peccata venialia et mortalia posita debita dispone
ni bis fiendo non remittunt peccata nisi ea dispone ponita ergo a fortiori in hoc
sacrtalibus dñt poni aliqs actus pij q̄ sit dispo ad ritus illa bis fiendo dñt ergo
esse aliqua voluntas pia. Ad 2um.
Ad 3um dicendum esse ad hujusmodi primum effectum sacrtalia remittunt peccata

veniale ex ope operato non necessario debere esse actum charitatis aut primi
orientis q sathis sit ad delendum ven. culpa secundum de sacramentis. Hoc é manifes-
tum qa si huiusmodi actus requirunt, frustra essent imputata ad remittendum ven. pcti-
gelum illa scilicet remissa essent ante suscepcionem sacramenti pro illo pcto actus
Quoda. qs dicat non esse frustra imputata qa licet imputata et ex ope operato non
sint illos actus. Contra é manifesta explicacio nulla ex exigitur ex suscepcione
alicui beneficii aut ex recitacione orationis unicae q excitari ibi actus illos chari-
tatis et primi. Item ea sequeretur sacramenta sere forent in qn sacerdos qa non obli
ex ope operato mediato remitterent ven. Ita etiam actus illos requirent imme-
diate ades difficiles et perfectos quales sunt charitatis et contritionis q vix a nullo fa-
cilmente ex ope operato requirunt qn etiam req actus imperfectiores ut attritio
q à sacerdote supponuntur non requirunt nisi etiam fere semper et pro se sacramenta re-
quirent grem sandisficantem ex ope operato qa immediate requirent actus ad
gtiam necessarios et pro se sequitur grem sandisficant ad quae ex sunt homo disposi
et quod est causa causae est causa causati sicut v.g. vo pro se quirent dispones ad gtiam
necessarios et pro se sequitur infusionem sui pti et pro se causare potius sacramenta ergo sa-
cramenta essent nobiliora regna gtiam sacerdotio qa plures et nobiliores effectus haberent
hoc autem é absurdum qa gra non pt esse effectus alicuius q pti extrinseci quod patet
nota sit hoc ex dictis S. th. supra q. 61. a. 1. ad 6. negat a qa beneficium esse
sacramentum qa non pt aliqt pingere ad gram misericordiae. Dicitq qa gratis nro hoc dici
non pt esse illum finem ex sacramentis dicunt causare pdictos actus ex ope operato
Constat ergo non debere esse pdictos actus necessarios ad sacramenta gratiam pro actibus
huiusmodi exigentes sunt misera dicenda. Hinc manifestum est cum quaeritur utrum sa-
cramenta remittant venialia ex ope operato de esse intelligendum non de immediata
sed de mediata remissione qa si remittunt ex ope operato ea non mediantibus pc
dictis dispositionibus ad quas necessario sequitur remissio ptorum ergo remit-
tunt nulla mediante forma dispositiva nro pdicto et consequi remittunt im-
mediate qa si non remittunt mediantibus illis ergo mediate nulla qa nulle alia
assignari pt solum ergo é dis. Secundario ex ope operato ex dispositione requirunt
Conclusio Prima. Sacramenta remittunt venialia ex ope operato Hoc Cathol mi-
ta arguit qa vig summi sacramentum Eucharistiae ad illum effectum remissionis nisi requisito ope opera-
ti qd ex se satis sit ad illam remissionem hoc autem est remittere ex opere operato
Ergo l. Ioan Patch.

R(ō). Dicet qz non alia ratiõe dicitũ remittunt peccata ex ope operato nisi qz concurrunt ad hoc effectũ non requisita ope operãtis à cuius minimo bonitate pendet ille effectus. Contra qz remittendo peccata extra sacrãtũ ex ope operãtis qz remittunt ad hoc ipsi ope operãtis quia f. nisi contritionem charitem f. nec aliqd aliud intelligimus in ipsis qz sor remittit ex ope operato qm hoc remittit ex opere adnexo non dependente a sufficientia illius alterius operãtis q extra sor opus sit sufficiens.

M(aior) Sed. Et 2o quod sor sacrãtũ concurrunt ad illam remissionem patet qz hoc remittit tribunal illius de. 5. Ch. hi. a. 1. d. sape allegatis. Et de omni simili patet ex can. illo. Et de quarta causa vel ratione similiter

sequunt ad ptam ergo non debet hoc habui sacramentu. et certe sic grauis dicerentur.
Ex his apponi hic ꝓbata Collegi tamen ex rede illis authores in 2a sentia sentiꝑ
q dicunt hoc sacramtu uiuare ad sensu adhuc repugnantes cum ipso peccato Ver.
uel ex concedunt aliqm qualitem ipsis sacramtis ex ope operato circa illos adhuc
uel non si 2m ergo nulla est ratio cur ipsa sacramta dicant uiuare ꝑ peccato ad
illos adhuc qa si nulla sit qualitas ex ope operato ergo si aliqd ad uiuandu est ex
ope operante et consequens non ex illis sacramtis aliq dicta supra attribuent ut
dicunt 3m dnt sine qualitem hic ex emptare peccati nō auferre illos adhuc ut patet ex
Si Dicis sine qualitem dicit diuam dicit V.S. magis quam ipsum carnis non ad com-
punctionem peccatorum non galea ex ope operato sed subtilitē Sed contra est qa
quero de illa qualite dicit diuina an ea sit ex ope operato uel non et quodcumq; di-
cat redit argm ꝓ dictum et confirmo qa sacramta ꝑ se tria aqua benedicta
dnt sine ꝓ auferre impedimentum ad remittenda peccata ergo non debet dari sine
qualitem dictam aliq non esset necesse eam imponi cum tot exorcismis et bene-
dictionis ut sit ad sanctificandum sed satis esset si poneret generalis nō aqua ꝑ
libet dicat primi quidem magis quam ipsi et non potius sic qm ita et exorcizet dicit
dicit Sed aut est absurdum qa supra ponent tot ceremonie ad ꝓcta 2o ergo erunt
Omnia et alia facies quę primum ne secta dedicata non sint ob hoc sed alias ne
Ergo sacramta non dnt dici excitare tantum ꝑ modum dictum
Collegi 2o Reg eam recte tenere authores qui tenent in 2a sentia hoc uolunt ꝙ sol
sacramta excitent pmanentem pro remittendo non aut ad excitant pmanentem illum ex ope-
rato aut ex ope operantis ut 2m uidentur qa supra ponent ut ꝓbatum est ipsi
uolunt contra tenent facta argumenta ut nihil concludat
Conclusio secunda ad esse uerum sacramtum satis est aliqs aliqs pig quo
minus uelim ille uti ad esse ad quem sint institua supposito aut ex sua condicione
requisitum aliquem pium supra ꝓbatum hoc supposito hoc tenet et authorum ubi modi
ut ita tenet et Scotus 4or 5. Ric. 4. q. 2. ubi dicit ad esse aque benedicte re-
quiritur aliquem actum recuperatis ergo Deum et res Diuinas ad esse ꝓ matrimonio pec-
tonis q. requiritur aliqm motum detestationis circa peccatum hoc autem est si limitate ex illa
pia uoluntate nam quotiescunq; ministri uelit facere hoc pia uoluntate semp illum
reuerentem ministrum gratificandum ministrum uelit hoc pia affectu uelut quoddam accel-
lentiam illam rem ecclesiasticam et ipsis de quod est reuerendum res sacras et ipsi Deo
Ergo gratia

Ergo gratia virtute aqua benedicta cum tali affectu tunc est multo realior quæ
regnat S. Th. Deinde de ipsa detestatione patet ga hoc ipso quod veritatem oris
Christi aut pectora nra tundimus ipse habemus aliquam detestationis circa peccata ga hoc
ipso illorum indulgentiam petimus ergo si sit ille pius affectus voluntatis ejus actus vi
peccatum qui regnat vi S. Th. patebat melius ex mox dicendis.

Deinde Libet. Concto vult ga debita dispositio ad sacramentum ejus sacramentalium absque
non qm sit actus charitatis et virtutis primæ ahoq; frustra attribuerunt sacramentalia
ergo saltem erit aliqs actus pius non ch ps magis proportionatus actus necessarius aspersa:
ni ad hunc effectum ga quilibet alius assignet aut nō erit necessarius aut non quam requiritur.
Sed Contra Objicies 1ª ga sequeretur sacramentalia esse signa efficacia qm sacramenta
primæ ga hoc non remittit veniale nisi attritione explicita sacramentali pro regnat solum
actum primum Secundo ga sequeretur remitti venialia nisi primæ ga ille pius affectus
Christi non est necessarius primæ actum hanc primæ non sufficienter retractant ergo remanerent saltem morali Sed ad 1ª objicies aut tores vide modi loquendi Ledes admittimus
sequellam ga non regnat nisi voluntas disponendi sacramentalia mihi tū videt regenda
sequella ejus dignitatem sacramentorum et ita dicunt in confessione gratiæ et omnes fatentur esse
attritionem explicitam aut certe aliquid nomine attritionis Libet ga hoc ipso ga petimus
veniam peccatorum detestamur peccata ga ē voluntas illa ab ipsis eundi ergo ps
pter aliquod bonum ex primis motibus ergo saltem ipse motivum aut impulsivum dicere
peccati Idem dicō cum pectora tundimus vi Sed tū est difficultas de aqua benedicta et omnibus in Ecclesia dedicata Sed cum omissis multis de his etiam dicis tali
modo ga hic est voluntas pia utendi sacramentalibus ad finis ejus ergo ē voluntas abjiciendi peccata ac qmdo est voluntas detestandi et quod circa peccata Ergo de aliquo
bonum et primis motibus vi dicimus Rursum aut magis explicita attritio regnat in
sacramentis primis dicam infra ga sacramenta non segnis sacramentalia esse signa efficacia qm sacramenta
primæ et hoc duplex fundamentum ga sacramenta agunt vi significandi et Ecclesia quam vi infra dicam non consuevit sacramentalibus nisi ga sacramenta pinguiora ad ipsam gratiam tanquam
causam qm non significant sacramentalia ga non sunt sacramenta vi supra dictum
Ad rationem Sed dupliciter respiciuntur sacramentalia primo modo ut alium primæ impletum nimirum ad satisfaciendum alicui reverentiæ et pius voluntatibus ita ut quod valet ex sacramentalia ad remittendum peccata nihilo valet non esse amplius peccatum per virtutem sacramentalium eo
modo quo sunt respicienda ab Ecclesia hinc ad Christum et ita salvatur virtutem detestandi peccata

Dixi aut. hoc actor remotum ga licet alij ritus pij ex se non sit sufficiens ad remittendum veniale nisi in sanctitate debet esse sufficiens ne supra adhibeantur.

Hinc Dub. ad arguend. 1m sentiā ad 2m ex S. Bonaventura et Joanne explicata intelligere etiam eam que contingitur in ipso actu reverentia in Deum et res divinas ga sunt solum regni in corpore art. 2m accidens illam motum detestationis populat in ordine divino et gratiā in alijs ybis dimittit nobis hic aut motus non necessario contineri debet in actu charitatis aut pnā ga singulis actibus non necessario sequi, illis ybis bene tñ necessario contingit in affectu illo pio quo volumus dimitti peccata hic ēn necessario significat illis ybis ergo illa pnā qua ibi requiri sanē esse debet ex S. Th. Eodem mō Dub. ad 2um ex 4 Sentāy deo gibi dicat Confessionem qualem qualē fert ad 1m et completionis remittere peccata ex hinc nempe ex Contritione Confessionis et sua mutilate Confessione et ex ordine Sacerdotis ei clavium ergo singulis singuli capitibus attribuunt sine ejus reconciliis nam alias tria vel plura viderent tam supra adidicisset religiosa capita Constitutione posita ga illa p se sufficit nec alia requiritur.

Ad 2m dico Collegi ex traditione et authoritate Eccles nam Alex Papa 9 dicit fuit S. aquam Benedictam ut fiunt ad hunc effectum ut patet ex Cap. aqua ubi ēn ejus fectus Alex se illam aquam Benedicere ut p eam sanctificentur homines et mundentur quod etiam goat argumentis. non est aut dicendum S. illum non fuisse mentis principe hoc sufficiens authoritate et traditione ejus sermo tum fuerit tam privatus personam Apostolorum vix ex illius authoritate Eccles semp hunc usum bene dictae recipiunt more. Addo etiam S. authoritem quem semp de traditione patrum et ordine divino et doctrina 9 PP. sanctissimi et doctissimi hoc non tradidisset hunc sufficiens authoritate extra: doctrine Eccles neq eorum auctorem Ecclesia recepisset. Idem dico a Pante remissis aliis si quis hunc ut de Confessione generali ejus dicat ex institutis ex hunc finem ab og non dicere mihi illae particula mea culpa. neq in dedicatione templi dicere vel: oratio illa ex Deus exaudiat ni ea orantes ipse negat igit maior. Ad probationem negatur has auctoritates non fuisse remissionem illam ex ope operato ga si contulit ad illam remissionem et non ex sufficientia bonorum actuum operis ergo ex ipso ope adhibito ut nega dicimus unde negatur causam remissionem fuisse nisi ut hic adest virtutes ga ut dicimus non sunt sufficienter hic hunc actus virtutis primo et Charitatis. Ad Confirmationem Dub. Aquam Benedictam. dico hunc mo ga sanctificatur ab Ecclia in gratiam sanctificationis accipit ut ea ratione remissionem venialem, eo modo

ut dicam

Et dicam in tertiam diff. Ad locum ex S. Aug. Gen. ipsum loq de ceremonijs veteris legis q quas iste remitti venialia non posse tamen intelligi illum locum de remissione quoad culpam qa supponit in ys sacerdotibus de quibus ibi loqr romanensis non tale velle cum ista S. Aug. q bene noluisse sacerdotes lapidare adulteram illam in Evangelio qui tenera apud eum erant in peccato mortali non venialia nigt remittebant q ceremonias legis. Loqtur ergo ibi de remissione culpe quoad existimationem videlicet non legalia illa sanctificabant q figurativa qa non conferebant gram sanctitatem sed tantum legale quandam mundiciam que erat signum vere sanctitatis quecunq; pacto divino sacrata veteris legis Non excludisse tn legales mundicias et ideo nihil facit contra nos ibi locutus loqmur ex de remissione quoad culpam. Ad 3m. Qui in Ecclia Catholica Est tiden auctoritatem ab dignitatem ipsius ecclie Romane sicut in ea illis qi dare nre indulgentias ita etiam qi ipsi nre sacerdotibus ad hanc auctoritatem asserendam non est necesse vt sabeamus expressum locum in scripturis nam pl satis est ipsius Ecclie traditio sicut in multis alijs rebus traditiones eius equivalent pbis scripturis vel in materia de fide Hemde satis est approbatio ipsius Ecclie cui non vt ait S. Aug. Epla 118 Ca. 1. non solum hinc non est dubitandum de aliqua re grdo tis auctoritas est in scripturis Sed etiam quando de aliqua est communis Ecclie consuetudo Contra qm non licet in ea disputare violentissime vt nunc est. Unum pro ex illis qbus Joan Collegio tabis potest in Ecclia parum refert ad presentem diff. de ea vi ve solus et Ludes bene sit. et gdem ex S. Th. q. 21. videt posse affirmari dicat ex hac remissa veniale ex illa. cium vt supra retulimus Ad 4m. Confirmationem nego Ecclesiam in Ecclia nihil tale fuisse instructum Ad 2dam Confirmationem dico qa merita et dignitas Ecclesie postulant vt possit ab ipsa institui ad delendas fidelium Culpas ex S. Th. q. 83 a. 3. ar 3. existimat probabile q ipsum ingressum in templum consecratum deleat peccatum veniale ob Gdem quod ab Ecclia consecratum est juxta illud Ps. 84 beati dixisti Bne terram tuam remisisti nigtatem meam quocirca congruum fuit vt ipse sacrata et in indulgentias ad tam multa peccata venialia que tam facile à nobis committuntur multiplicarentur remedia in Ecclia Dei vt ita Capiosa sit apud Eum redemptio Ad 3m. Confirmationem Dico Ecclesiam non posse instituere sacrata sub conditione stricta Ratio Qa sunt immediate ad solum Christum ejusque fundare Ecclesiam tam ita ponere Corpora sua in ille quos regis et consecrat quelia sunt Christi sacrata quos ita baptizat et recipit quare sicut non Sacerdotes ipsa instituere non posse sacrata sic nec sunt corpora sua Ecclie sue ad dimittenda Crimina

Difficultas Vltima.

Vtrum Sacramentalia causent physicè ex opere operato remissionem Venial. eo modo quo Sacrta remittunt Mortale an vero alio modo.

Conclusio vnica. Sacrtā non causant ex ope operato physicè remissionem ven. vt Sacrtā remissionem Mortal. sed p modum impetrationis S. Thom. Scot. Gabr. Greg. Ric. Gā. Aur. Vas. Sua. Lug. Val. Ga. Conc. Ang. Sil. Tab. Nav. Bann. Ledesm. Arag. Fil. Bon. Reg. Less. Molin. Ripal. Herm. Ruiz. Arr. Mol. Ga. Lop. Ga. Ar. Ga. Gran. Ga. Ar. Ga. Ar. Ga. Ar

Jn. a aut l. ghat non redire tm̃ptu ga hunt dimisse tm̃ptu ꝑ priam̃ redire tm̃
tm̃ gd ga minimen maig ē peccatum quod committ̃ ꝓpter ꝑfectionē ꝑ religs art.
explicat quarē ex tm̃pe venit impetrates redeant tm̃ gd quę omnia clara sunt in
Rath. et explicant à Conpet. K. Schuring aliqua circa sacr. dictionar. athingeng Kil.

QVAESTIO. QVARTA.

De recuperatione virtutum per pœnitentiam. S. Th. 89.

Quarthus et ultimus ẽ ꝑ priē examinabit̃ in hac q. quem S. Th. dicit esse recupa-
tiōnem grē et ꝯteraꝝ virtutum omniuꝫ mentorum quę ergo ante peccatum
Ex de manifestum ẽ non esse sermonem de quacunq; priā sed de ea ꝑ qm reconsultur
Mort. pec. ꝑ hanc ē solam recupat̃ grā offendit aut amꝫ aut ergo habebat
virtutes et merita non ita illas amittit̃ ꝑ peccat. mort. ex hoc peccato ꝑ priam
reconsgat non ht ea omnia recuperatiuꝫ respondit aut S. Th. in tota hac q. virtutes
mnsfacit amittit̃ peccatum mort. qa ubiq; non quaerunt actum respondent̃ et nigno
grā da dicit mnsfacit qa aegritudo non tollit peccatum mort. sed gnalitr impedunt ꝑ
actus ꝓpositi contrarios. Sicut gaudium sunt aegritudo ꝑ actus huius expediens ꝯ ea
ab ipsa ab qa non quidlibet peccatum excludit omnes non ea fides amittit̃ nisi ꝑ nisi
delitatem ꝑ quam̃ ergo à nobis dum S. Th. de repetitione grauium et virtutum ꝑ ipsa
virtutem priē quidem illę sunt amissę ꝑ peccatum mortale spectat ea ad hanc bonum de-
terminare quanam ꝑ peccatum amittant̃ incipit aut S. Th. more his aliquē Anhit
huiusmodi virtutum repetitiō. circa quod ht.

QVAESTIVM. PRIMVM.

Vtrum per priam̃ restituantur omnes virtutes et quomodo.

Videt a l. affirmatiē ꝑ hanc optima rone qa ex dictis constat ꝑ priam̃ remitt̃ pec-
catum et non nisi ꝑ nisipœnitentiam grē. Ergo ꝑ priam̃ tm̃ infundi grā nempe ad dis-
cedens ad hanc aut̃ consequunt̃ omnes virtutes grē tanqm̃ illis ꝑ quibus vt ꝑ quibus
1ª 2ª q. 110 a. 4. ergo tm̃ cum grā restituunt̃ omnes virtutes circa qm notandum
Notandum est. 2ª ꝑ pœnitentiam̃ omnes virtutes gratuitas consequi ad ipsa ꝑ nam
grē 1º qa consequunt̃ tm̃ suam habitatem tm̃ grā sunt quam habitu aut ergo
non ꝑ actu ubi ergo ipsas consequi ad ipsa ꝑ nam virtus fides et spes et a
quę sunt singuli independentes a grā sua ad ipsam ordinem sine illa esse possit
in tm̃ peccatore unde grā dicit S. Th. non tm̃ aliquas omnes consequi ad quam ubi
qui debet de omnibus quia ex Mort. pec. habitualiter sunt deperditę vt est tertia

rpfusa virtutis &c. Alio modo ga consequitur gram non quidem necessario et exclusive sed tm remota virtutis pfectam non vt phat S. Th. q 63. p. 2m a. 2. nulla virtus habet pfectam virtutis vsque nisi dependens a gra sanctificante ad hoc ch. 18 et p. fecta virtus debet ordinare hoc ad hui vltimum finem respe ad quem alteram hoc aut non sunt virtutes nisi dependens a gra sanctificante que sola & proxime habeat vis ad ghan et ni hoc sensu vniuersaliter pt accipi pdicta non omnes ei virtutes etiam pfectae et spes tm remota virtutis pfectae consequens ad gram sanctificantem ga cum simpliciter et secundum ordinent ad ghiam qe finis S. Th. hoc ch. 2m hoc sensu verum est etiam omnes virtutes dicimere esse ab peccatis mortale ga saltem hoc sunt omnes vt dicimant esse ni remota virtutis pfectae ga ex alig habitib manentes in peccatore sine gra sanctificante non manentem remota pfectae virtus.

Circa solut. ad 5m in oppositum est diligenter doctrina S. Th. qe malitia excedit ordinem vt. facit ? ex qua dicimus de caritate contrariatis respu gre sanctificantis de qua nec semper vt videtur non esse cum gre sanctificante.

Ceteranum virtutum que ad ipsam consequuntur seu est effusio et causata a caritate ma cum ceteris virtutibus ex hac aut doctrina dico namsque aliquam S. Th. ego non loqui de alia prima virtute sed de habitu vnius qa ni hoc tantum vere negatur quod sit causa gra Christus in ex supradictis ni senta S. Th. primam esse causam saltem dispositiuam et mediate respu gre et pmo respu Ceteranum virtutum qe gram ipsam comitantur que etiam reperit a. l. ad 2m non qa una S. Th docet primam creatam a caritate p ipsi Christ ghie de facto de habitu primo non aut de alia ipsorum cum singuli actus sit pars caritatis ut ipsi participatur ipsa caritas. Alterum est. Hunc alium primo vi habig qd. Consectio ejusdem dispositionem ad gram sanctificantem non ni in esse effectiue ab habitu suo in genere dispositionis primo modo S. Th. qa esse effectiue ab habitu saltem esset quod docet S. Th. in solutione ad 5m Solo habitum primo non esse causam gre & Ceteranum virtutum qa esse causa efficiens constitutionis que e caritas saltem dispositiua ad gram et sic existe concedit ad 2m ergo ille habitus esset qa causa gre ac pmo et ceteranum virtutum qd ex qd causa causa qd causa causati et sic. vt q applicat disponens ad aliqm formam recte di causa forma sono S. Th. ibidem dicit nisi alia modo primam esse Ceteranum virtutum nisi qa qd causa gre ad qm sequuntur Ceteras virtutes sicut habitus primo qd causa disponens ad qm tangm ad vltimum dispositionem sequitur gra de quia dicit ipsis gre et ceteranum virtutum 2m q. 1. S. Th. ad 2m contra dicit qd 5m alium primo ab aliis actibus primis ipsius qui non tenet sui ex parte habitus secundi actus esse vltimum dispo-

Christus dispositè ad gratiam recipiendam, ponentes actus precedere ad gratiam et virtutes
ergo quando subjectum habuit ipsas virtutes gratia sua non potuit negare ipsi actum primum ex suis effectibus tangunt contra dictas opiniones communem et verissimam sentit et ideo sentit illam particularem administrationem Dei subjectum habuit virtutes gratia et charitatem ergo non potest ipsum negare de primo actu primo. Unde Abulensis constat in hoc capitulo posse aliquam sententiam illam de qua supra diximus quamvis contrariam effectui propriè gratiam, ex quod effectus proprius et peculiaris gratiae datae efficaciter in sententia Christi non aliquis negat ex quadam ex actibus Christi ipse effectus ab habitu et habitum esse gratiam. Quod non semper requiritur aliquales gratiam et aliquales virtutes aliquis erunt ante Commissum peccatum. Quod autem gratia virtutes restituat a Deo ipsum manifestum dispositum gratiae si se disponit ad illas. Deo disponente interdum et frustra interdum non cum homo recurrit gratia prius ante lapsum fuerat ergo non restituit semper cognitis gratia erat ante lapsum ex quae ratione S. Th. videtur supponere Deum non revocare nisi ad talem gratiam ad quam disponit si ejusdem conditionem vide Scotum tenet dicere non posse Jacob gratiam cum si prius ante lapsum subeunt interfuisse gratis si quisquis Deus recurrat cum aequali Christiano Sodomi videtur nobis nimis absurdum Lucam gratiam

Difficultas Prima Infusae

Et vim per poenitentiam restituantur eis virtutes

Haec non disputo si hujusmodi gratia restituatur gratia et Caritas quae tangunt Catholicos fide Certum suppono restitui gratiam et Charitatem non posita debita dispositione ex parte hominis poenitentiae illae justificatur et remittuntur peccata haec si non sola fides gratia sanctificans Et hoc a D. docet Scts et supponit ex modo de justificatione ex gratia aut sanctificante. Consequenter reliqua virtutes gratiae tangentes illam propriè ut hic supponimus et S. Th. 1ª 2ª ipsorum aut hoc quam esse debent declarare quae homo habuit habitus et infusas virtutes ut si mala de Charitate solum ergo posset difficultas esse de habitibus virtutibus ab peccatum restituantur recedat et necessaria virginitas deque alias

Quae ergo difficultatis esse via pro qua non videtur restitui omnes pro quo quis sed amittet innocentiam aut virginitatem non quae illa restituent subjecti virtutes ex quibus contradictionem esse aliquem innocentem qui semel peccaverit aut Deum esse virginem quae recuperare integritatem carnis non cupiscient ergo nunquam restituet haec videtur Regula restituit ut rectè virtutes non aut Christianis quae nulla qualitas et ut rectè virtutes nisi habitus Christianae ut innocentia et virginitas postquam semel deperdita haec si non restituit

tiantur non licet amplius illa qualitas Imitabilis ergo neq; licet in rone virtutis
qa etiam multo minus debent dici respectiue in rone virtutis qa vas vitiosis innocentib
est a subeat illam loco pcepti quae est in ipsa Carentia omnis peccati Sed autem lo:
nostro sed non pt in eo qui non habet huiusmi Carentiam Vide Glossa hug illud Amos
5. Virgo Israel ecce cadet nec surget vltra reiicit huiusmi innocentiam qua etiam pauli
fuit. et refert de pma Mis. so. Car. quamq; dicat eos q dignitem Divini gradq non
custodierint Contenti sint animam saluare deuenit ex ad pissimu statum difficile est
Ergo volunt huiusmi virtutes non redire p pmam q sane ch aia saluat et non est
ita difficile reuerti ad illum statum pissimum C. Qa h. 95 p infidelitatem amittat
fidem et spem per desperationem sic virtutes non videtur posse restitui p pmam qa pp:
hypothesim dnt ad pmam ergo non omnes virtutes restituunt.
In Contrarium e S. Th. hic q ait restitui omnes virtutes amissas Pro solutione.
Notandum est ipsos non posse philosophari de virginitate sic quidem supponendo eam
esse virtutem specialem a cateris distinctam 2o supponendo esse aliqm excellentiq
in hoc 3do modo dicamq sanctior e solutio dist. 2a vane potest solui qui vnis modo
virtutem esse impetrat in ceteris est virtus castitatis hic. vi vult Quar. hic. restituet ita
virtus castitatis qa erat ad restituendam carnis nouitatem nunc dicerem h. 2o virtus
religionis vt vult Caiet. hic q 88 a. 5. restituet qa erit ad laudem Dei cultum etiam
alios de religi Quis aut in gratia sectatur hoc peculiari nomine virginitatis sectatorem aliquorum a cateris diuersam sm quam consequi videtur autores dicut non re:
stitui hanc virtutem qa est impossibile sm saluabuntur quia esse illam qualem S. Th. ponit
minus restitui omnes virtutes qa restituet illa virginitas sm qd est aliqua virtus no
aut sm omnem modum sicut supra q. 88. a. 2. alig Theolog dixerunt pt in Christo fuisse
pmam virtutem non tn sm modum peculiarem sm qm sectatur nomine pmae Vide Quar
qa vult virginitatem esse voluntatem seruandi carnem ac membra mundicem cum repu:
gnantia cuiusq; voluntariae delectationis veneream dicit non restitui quoad illam rega
nantiam quam vocat Corruptionem sed restituit virtutem illam quoad alias vires sibi ca
rentq q vult virginitatem esse religionem non quomodocunq sed vt determinatam ad unum
excellentem modum dicet vocabi religionem non tn ad determinatum modum et sic contra
ma argui solunt Quar. quibus supra quamvis non posse restitui virginitatem pmam qa
difficilior est solutio supponendo eam esse distinctam a cateris vt dicamq veritatem so:
lummodo S. Th. etiam in hac secta Grandum e examinare haec disputatio.
Pro supponendo

Supponamus ergo virginitatem esse virtutem specialem ex sua ratione a ceteris distinctam. Et non tantum ex communi sententia Doctorum qui videntur esse tenendi 3. Sent. 29. 2da q. 152. a. 3. Sotus quod etiam defendit Ledesma p. 4. q. 30. a. 1. dub. 1. Sed hoc verius tolum dismiguat ex communi ratione. Nulla remanet ratio cur etiam cetere virtutes non possint distingui ex suis communibus rationibus. Hec ergo possita virginitas nihil aliud erit, qua quidam habitus efficaciter inclinans ad tenendam carnis mentisque mundiciem ab omni delectatione venerea voluntate ejus ipsius servandam. Hanc agit colligens ex S. Th. q. citata Sotus hac questione citata. Ledesma questione citata de Innocentia supponit esse peculiarem virtutem. Dicit quandam habitum efficaciter inclinantem ad totalem custodiam omnis peccati ejus ipsius servandam. Dicit quemdam habitum per pœnitentiam.

Aliorum sententia est has virtutes non posse reparari ita Valen. hic punct. 1. Ledesma loco cit. Soto Dist. 16. q. 2. a. 3. et alij quos Ledesma cum sententia limitat aliquando virginitatem esse per gratiam impossibile est habitum illum efficaciter amplius inclinantem ad illam totalem mundiciem ergo non per reparari aliquo pacto reparetur. Dicit autem Cajetanus quia illa totalis mundicies est omnino impossibilis nam non per amplius redire potest per. Cato nam licet non per dat homo per peccatum pœnitentiam non fuerit maculata ergo ille non per redire totalis illa mundicies quia pœnitentia non per non esse pœnitentia. Innocent. Hist. 6. Ethic. Cap. 2. adducta dicat Deum hoc tolle re quia vi fallam non possit infecta reddere unde S. Aug. lib. de Virg. ad Eustochium Epla. 22. explicando plura dicuntur aut hic audaciter loquar cum omnia possint Deus infectam virginitatem non per restituam ergo non reparant virtutes virginitatis et innocentiæ. Confirmari per 1. qa si illæ virtutes redderentur denominarent subjectum in quo sunt virginem innocentem sed aut falsum quia non innocens q peccavit nec virgo q voluntarie Lasciviendo est. Confirm 2. qa illæ non deberent Laureola virginitatis qa habet virtutem virginitatis ergo non deberet haberi la q non esset virgo sed aut est aperte falsum.

Secunda sententia asserit reparari etiam virtutem virginitatis posito quod sit virtus distincta a ceteris ita Navar. Sot in Comment. ad a. 3. videntur tenere sentire ejus dicunt. Repugnare ut res potentia non fiant potentia de qua fuse Cordub. Lib. 1. q. 15. dub. 12. et Gabriel. p. Dist. 105. ad solutionem huius difficultatis sit

Conclusio Prima. Virginitas et innocentia reparantur per primam etiam virtutes sunt distincta. Hanc probat Quar. de virginite qa peccatum contra Virginitatem sit tale vitium quod nec remanet capax virginitatis nec etiam amicitiæ

Ergo si poniteat non ē illi reparata restituta sua virtus. Antē patet qz respectu illo
bono spectata virginitē corporeare ē pre deperdita virga. Ergo ē capax illius virtus
sibi ꝑdite de illo q̄ cū ope externo peccauit contra bonū virtutē quem ciam vult
esse capacem illius qz si esset necessaria vel ad esse vere forme et interioris consensus in
peccatum deb vere macule operis externi non S. vt ꝑbat ē nec2 qz sit esse ipsum
macule mie cognoscit virginitas deperdat vt si virgo nolet. Ergo ē capax vere virtutis q.
Quia hec rō nisi aliunde confirmet. Set huic solutionem qz dicerent aduersarij
Ex nō q̄ ē ops peccatum contra virginitatem facere subitum incapace illius si tantum
modo peccatum set interius potest dicere illum non esse incapax virginum mente. vt ait
S. Aug. Epla ad. pont et mente virginitas gaudet videlicet mulieres ad concupiscē-
dum eam. Ergo dicerent non q̄ incapax capacem virginitatis mente de. S. Aug. li. de
virginit. Cap. 12. Virginitas est nigt in carne corruptibili nec corruptibilitē appetens nec
tactus hoc ē propria voluntas. Ergo que nunqz ē ritenuta peccato opposita. que etiā
patet. S. Amb. lib. de. Virginit. Cap. 1. Capitat nigt virginalis ē corporis contagium
integritas. Sito dicerent aduersarij ē multo magis si tangit consensū ne cum
ope externo qz tunc esset cum. Ex qz ablata virginitas priuatiue habitu esset incapacitas
ad illam. Probatur ergo Rotij Conclusio. Quia ē prima
Qz virginū virtus infusa ꝑ se ē suum actum elicit. ē. non semper reddit ꝑpriam. hic
ē. Contra virtutes infusas reddit effectus. Sed virginitas infusa ꝑ se ē sui actus elicitus
etiam ī eo q̄ virginitas amittit tunc mente tunc ē etiam ope. Ergo. Nō Patet qz actus
elicitus virginitatis etiam est quando occurrente peccato contrario nempe tangibilis
Delectem illud detestamur efficaciter ob hoc ꝑdita virginalis pudicitia ē. ī actus
pudicitie eligibles virtutis ꝑ se sui bonum ē detestari virtus opposita ob illud ipsum bonum
Ergo ꝑ virginitas ē sui actus elicitus etiam ī eo ē sui actus elicitus ī eo patet. Ergo dicimus pos
nocentiam potuisse esse in Solomone in statu innocentie qz potuit actum detestari peccatum
oppositum sibi illi memoria ē occumbere. ꝑ. Solemq; dicendum ē de innocentia et
ea eadem ratione nō ac de virginitate vt ait S. Th. hic a. 3. ad 1. et Cajet. dicit reddit
innocentiam qz ꝑ se in illa virtute efficaciter detestari virtutem oppositum.
Ad tri Collige 1° non esse beatē in hac mā illas disputationes quas affert Lodē loco at
tulit an ē virginitas sit amissa ꝑ peccatum mortale voluntate solutionis nunqz post
recepta virginitatem qz non est mā illig si pos mortē amissa ꝑ peccatū mortale de solut. ꝑ
actum contrarium tunc am amittit qz virginitas sicut alie virtutes infuse non ꝑdunt nisi
ꝑ peccatum.

p. peccatum Secundo Has distinctiones negat esse veras S. Ga Stus pugnat Ledes
non recipit non restituit quia amittit p. contrarium peccatum ga vt ait nō aptum:
plus mālt at non ē amplius mālt quia amittit p. contingens ga virginitas non subla-
ta ex hoc ente hui corpe ga non fuit amplius voluntas seruandi integritatē ergo pari
ratione vtrobiq; aut concedere aut negare debet virginitatem Deinde ga idem Ledes
subdit ait etiam si remanet virginitas post adhuc coitum ga non peccauit tunc
vult amplius amittit virginitatem de inceptu p. quodcumq; mortale peccatum etiam
illud non sit contra virginitatem vt D. G. ostendit primo et addit magna fuit vir-
tutem restitui ga hoc esset frustra post alium coitum Ergo putat non esse amplius
malum virginitati post actum coitus alioq; non diceret esse frustra Ergo parum re-
fert vtro modo amittat ipsa virtus quantum attinet ad ipsius restitutionem. Secun-
dum est esse malum virginitatis hinc amissa sit p. peccatum hinc non ga post aliqs
efficaciter detestari peccat contra id quod debuit et debet vt dictum est.

Ad 2m quomodo sit intelligendum quod dicit S. Th. a. 4. ad 1. cum ait eadem esse
ratio de virginitate et innocentia quantum attinet ad recuperationem illarum de inno-
centia aut dicunt violata non corpe non posse recuperari ergo sequit non posse recuperari etiam
virginitatem Intelligendum ē non de virginitate ipsius de de malo illius quod patet
l. ga 2ae q. 165 a. 3. ad 3m agit Concedit p. malum recuperari posse virginitatem quoad
sedem malum aut quoad malum Ergo male posse recuperari virtutem quod probatio formal
est pro 2a illius aperte explo de corpore magnificentiae q. peccando compit suam
deformitatem quae sunt malum in magnificentia non recuperabit p. malum sui mali Ergo
non significat posse recuperari virtutem magnificentiae ga solum negat de malo et ratio
est ga dicit p. illam magnificentiam potest detestari peccatum magnificentiae oppositi
est supra dicendo de virginitate 2o S. Th. a. 3. ad 1m solum negauit posse recuperari digni-
tatem virginitatis ipsa innocentia non aut recuperari virtutem loqr. ē de amissione digni-
tatis vt patet ex textu aliud aut ē non recuperari dignitatem aliud virtutem vt D. G.
putat recuperare magnificentiam etiam si non recuperet dignitatem illius Et si non recuperet
diuitias quas ad dignitatem magnificentiae oportet esse sic ergo p. ga non recuperat di-
gnitatem virginitatis etiam apud Deum recuperata in virtute non dignitate illius male dici-
tur esse ille pater sed Cardinalis posset dici debet aureola Et ait dignitas martyrum
ē doctorum superiora ergo non debet virtuti virginitatis ipsius attribui specialis co-
ronatio omnes tamen coronas recipiunt S. B. a. 4. dist. 49. q. 1. a. 3. ad 1.

Secundo dicit ꝑ. S. th. asserere non vellet innocentiam et virginitatem quoad illa tm̃ que ho. de singulis virgo d nascit. semper tm̃ voluntariam mitigationem ab omni carnis corruptione tales en singulos solemq; appellare virgines et ita eos q tantum sunt virtutem significant sic en deum aduersarij et Ledes loco cit. Caiet. dicit non omnis virginitas significat in eo q sine vllo peccato mortali legitimo matrimonio corrupta virginitas non formaliter ergo dicam ꝓbatur aduersarijs non valet illa virginitas ꝓ obiecta i sancti dicendi nuagm reduxerunt. et qua loq̃ S. Hieron loco cit dum dicit impossibile esse vt Deus fecerit virginem post nuptias sed ecce secundam illam ꝓ dictam voluntariam negationem corruptionis carnis.

Ex hac ꝓ ad argueta S. Thome et S. Ber dico illum habit efficaciter mediantibus electionem opponendi peccati autem facti potenti ex officio boni virginitatis quod sacre nr̃e asserimus redditus ꝓ dictum est. negat ergo antecedens ad 2m Boetij autem dico. nihil facit contra nos ut patet ex dictis. Ad 3m confirmatur sic tales ꝓprie non debent denominandam virginem ꝓpter rationem dictam in solutione ad 2m confirmatur sic dicta Laurentium non debere significare virtutis praemium victorie speciale.

Superest vt dicamus de fide et spe vtrum reddeant per virtutem pœnitentiæ.

Conclusio secunda. Fides ꝓmortua non restituitur virtutes huiusmodi restituit ꝓ prima dico nisi ꝑ. quia duplex mortificatio fidei et spei ꝓ peccatum primum fidem non quia destruit quia habitualiter ga haec actus fidei et spei ꝓ peccatum mortale cessantes ergo ita et habitus illarum virtutum possunt dici ꝓmorti habitus virtutis ergo Probr̃ Caietanus ga si non ꝓmortua restituta nulla ratio assignari potest cur ꝓ primam restituti gradus fidei restituantur Caietani assertum ga ergo ratio dicam virtutum ad hoc en comparat dicta haec ad finale potiale vt docet S. Thom. 1.2 q. 114 a. 4. ad 9. ergo ad qd. ergo dicendum esse rationi respondendum si non sit necesse aliquam ꝓmortuam ergo simul cum illa restituunt omnes tangunt gratia ꝓpietates vnde haec gratia redditur ꝓ prima ita et omnes redeunt quod gratia contingunt.

Conclusio tria. prima est ꝓ prima restituti omnes virtutes significatas assignatum ꝓ peccatum probatum est dictis quo nulla virtus quae amissa sit non redit ꝓ primam si ꝓmortua restituta hic ꝑ accessit amissa ad qd. deberet fieri restitutio ergo omnes restituuntur ꝓ primam vnde Aliter Caiet. si vtrum et habitualis haec amissa 2m̃ vnam virtutis restituitur 2m̃ habitualis vel 2m̃ vsum vnam virtutis vt explicatum est. Ex dictis.

Ad argumenta sunt facilia Ad 1m negat implicare contradictionem illum esse innocentem et vir:

raccentor. et virginem ob solam restitutionem illarum virtutem licet maiorem sin illam vorén. d. g2 simpli denominantur virgo et virginem vt dictum est.

Ad 3m ges virtus temperantie denominat temperantem simpli. ergo et virtus virginitatis habet denominare virginem simpli. Rsñ. negando illatiõ virtutis ipsius non enim quicunque virtutes opponuntur formate vitijs oppositis habitualibz et actualibz dicetur. Dicto ga. et cum temperantia ipsius manere vtrum oppositi vitio oppositi. Habitualis quod denominat vitiosum temperantem simpliciter ipso illa forma existente in suo effectibus ideo illa forma ipsius non denominabit temperantem simpliciter. Ad 2m patet ex dictis.

Difficultas Secunda.

In qua saltem intensione restituatur gratia et virtutes.

Sequitur 2a. determinatum est. de restitutione virtutum quam quantitatem discreta et cuius in restituti omnes nam de quantitate continua nempe de restitutione earum quoad intensionem gradum cum in gre sanctificans et virtutes sint diuisibiles quoad intensionem dico in eis dari equales vel inequales. Quatenus ut in qua intensione restituant ga interdum appellabimus quantitatem magnitudinis quidem hoc modo haec recte dicuntur modo appellare equales vel inequales magnitudines gd fatis sit sic hic ar.

Conclusio Prima. Grã sanctificans restituta saltem in ea intensione que respondet quantitati prie sue quam peccator recuperat a peccato a J. Xpo hic a. R. et connect. et cuius Sacd. ptñ. manifestum ex Sacd. Sess. 6 Cap. 7. Vbi docetur remanentia huius grãe et virtutum recipere sin proprium ministerium disponentem ergo satisfaciendo grãa recipi in ea quantitate que respondet quantitati dispõi recupe prie. Ergo saltem in restituenda grã debebit in ea quantitate restitui.

Conclusio Secunda. Virtutes etiam restituuntur in ea intensione qua restituta grã et etiam J. Xpo hic a. 2. et cum q Coder. in logica in de restitutione grã et virtutis intensionis. Rsñ. Concedo ad huius ga. Quietatum intensio secundum quietatem intensionem qua quietes sunt quietates. Vt terra v. g. vnius aduncia Caloris est tanta vel tanta quanta est intensio ipsius Emitatis Calidi et hic de caeteris. Ergo quanta sunt virtutes grã Caloris quietes sunt virtutes virtutis tanta erit intensio earundem virtutum.

Et quod Colligo non esse necesse non desiderare quidem de restitutione virtutum virtutis: amen cum quamvis de restitutione intensionis grã ga hoc ipso quod determinamus de grã determinatum erãm erit de virtutibus. Penum licet sane dicta sint. Sana ea Difficultas magna est vtrum restitui debeat sor grã ga sit solida dispõ. Ipsis

aut illig dispnis nam considerem pd. 1m quantu ē dispositio ad gram respi-
scentem absolute loc ē sine respu ad gram et merita qui erant in habitu ante lapsu
vel 2m cum illo respu ad gram et merita ytem q cum queritur V. debeat respon: maior
gra qm sit dispo: illi nichilq; debet qn sit dispo: absolute consideretur vta ut ille
dispo sit intenta vt q V. q. quarto. Unum debeat Jor gra qm sit illa que respon-
dere debeat conditioni sine sequi qd merita precedentia in q licet illi conditio
debeatur gra vt q absolute h vt ē dispo: huic reinvenit ante lapsum habuit gra
et merita debeat illi maior gra quantus ab merita consequta pue quoniam qn nitet
Sed gratia ē v propponit quoniam Unum redeant merita examinabile dispositor loc

Q. VAE. S. I. TUM. SE. CUNDUM.

Utrum homo per priam restituatur ad pristinam gram et merita.

Circa S. Vs. a. 3. 4. 5. et seqtm

In a. 3 duo Probat. S. Vs. 1o quod sicut q prima restitu ad pristinam dignitatem pri-
mariam apud Deum non po te 2dam tam restitui ad eam dignitatem sine gratia
est filii Dei adoptivi nempe ad gram que dignitas est primaria apud Deum non aut
restituit ad innocentiam quia dignitas 2da nam impossibile fuerat non esse filii
Dei et ē non restitui semp ad eandem dignitatem apud Ecclam quod patet in textu
In a. 4 probat opa in Charite facta quia Deus dicunt hunc morientem cum p peccatum M.
legnem tam q gra ablatam non poduni ad huc p pio esse vite q ē pdecere huic ad gloriam
In a. 5. probat illa bona opa que q peccata sunt mortificata reviviscere q prius
probat aut ex eo quod illa solum erant mortificata per peccata aut peccati quia gram sufo-
lit ergo sublato impedimento nempe peccato q resumpsit tam sufficiens redeunt
ad suum statum et intem hoc aut est reviviscere.
In a. 6 probat impossibile esse opa mortua nempe ea que fuerunt in se bona fuerint mortificata
non possunt ex priori principio nempe ex gra sanctificante aliquando reviviscere
probat aut ex hoc opa mortua non possunt amplius a priori principio intrinseco de quo
ea fuerunt tractabantur quando facta sunt ergo non possunt reviviscere.
Circa S. 6 nihil est peculiariter notandum alias ob hoc difficile quando intelligi oportet
quod ibi dicit de innocentia et virginitate de dignitate aut quoniam attinet ad scien-
tiam possent ex venia dispnis de quibus sigillatim quando incidit occasio
Circa a. 4. 5. 6. est magna difficultas de opum reviviscentia quia secundum multa
explicanda sunt de interfiant quod quando restituit q ejus rei explicatio sit.

Summa Diff.

Prima Difficultas.

Vtrum opera mortificata per peccatum mortificant per priam.

Notandum est cum S. Th. a. 4. q. 24. 6. in 2or. dicitur opa mortificata ab ogibus mortis quod mortua sint ea in gnis nullus fuit fms vte nec ē quod ea grā sanctificante non peperunt de fuerunt facta dum ho erat in peccato mortali cū id eo dr quodammodo mortua ga edita sunt in tuccā hic vita sicut fons Et sane vigt S. Th. dr mortua, ga non ē a principio viuenti que golent opa mortua adhuc sunt in duplici differā aut ēm sunt mortua effectiue aut principiue illa golent sunt que nō ulterius influunt aiēnt sunt omnia peccata soluta ea enim quam stipendium est mors ut Rom. 6. Sic ga sunt opa illa que licet ea se bona fuerē mortua tamen sunt principio principio actus ga erant facta dum homo erat in peccato mortali cū consequēr nullius salubris meritū ad vitam eternam dicunt aut mortua principiue ga non sunt influentia ad vitam eternam et hoc ē quia illa nulla penitus forma qua poterant ad vitam eternam et hoc dr mortua sicut ē Opa vō mortificata sunt illa que aliquo fuerunt una scilicet ex principio gratie sanctificantis tūc sublata a peccato grā remanente golent sed influentia ne scilicet sicut fuit quam ga est producere ad vitam eternam sunt aut mortificata ex ea quod licet ex suis potentiis maneant mortua sunt nō omnino inefficacia ad salutē vitā Xpi impedimentum peccati mortalis hic ergo non ē difficultas de ogibus mortuis suis 1o suis secundo modo ga vt ait S. Th. impossibile ē illud quod nunqm fuit a principio vite reuiuiscere eternam ad vitam dignitatis ergo solum de opibus mortificatis Ex una pte nō difficul. ē ga non potest reuiuiscere S. illud nō potest reuiuiscere quod est mortuum sec. ēm distinctionem ita opa illa dicta mortificata dicunt mortua quoad actum plus ni resp nāa sint in alijs transeuntes grā manent regula pro ea S. Th. a. 4. 6. remanere in acceptione sua nam gratia dr sec. ē quod gratum facit Deinde ga peccat tollit mentē a peccatore q ē in vno delinquente subito ē actus reg vt dr Jacobi. Ergo nullo mō remanent ne in acceptione golen Dei. Ergo hic. Sed. 6. cap. 6. dicit gratia dat esse retributionem q bonis opibus quem Deo sunt facta gratia vita fit ea benegrata mandata Dei custodiunt Ergo retributio nō est grata q illis opibus eam gratia fit non sequitur ē consequēs nec q bonis opibus que dr mortificata gratia nunc nō ē fit ea vita si fit eam gradatim q peccat mor. interrupte ē sicut q nigm opibus gratia nō est retributio ergo nunqm remanent q priam aliqs debeantur illis retributio.

3° ga nō ming mortificatur opa bona ni grā facta p subsequ. peccat' gā ipa pec-
cata p subsequ opa. bonum gd fuerit fact' ex grā de mortificand. cū ga sint Contra-
ria inter se ē mutua repellant. ergo pari nōe expelli nichil ex mortificand. debt pec
peccata ita mortificari p subsequens debt apud bonā ut ipsa non valeant vt p-
hat. S. Th. ago ē opa bona facta nō debt mortificari debt et non valeant nec reuiuiscant.
Contrariū. ga 2 Pet. 18 dū quis a modum ti mittitur ego et peniā. ergo peccatoris
non recordabor amplius ex hoc ds p̄y accipient si a sua iustitia omnes iniquitates ei⁹ non recor-
dabunt. ergo pari nōe apud Deum mortificand. merita sancti et peccata.
Respō. Dicēdū ga illud tantū apud Deum reuiuiscere p̄ginos dicit p̄tō. Ille
opa mortificata non possunt ut eorum dicit ga non possunt ut ipsi perdere a grā sanctifi-
cante nec ē alia nō opa dicit ut eorum nisi ga perdunt a principio ut quod ē grā sanc-
tificand. gt ciam docet S. Th. hoc ab. Ergo nō possunt ut ipsi perdere a grā ut eorum dicit
non possunt. ex alia ago pte in corpe ē S. Th. hic a. 5. Per solutionē ad
Con. Questio Unica. opa iusti quā aliquo p peccat' mortale fuerant mortificata
reuiuiscant p sacr. pniē Sec. ē S. Th. a. 4. et sepe alibi. dē Cōib. Prael. ni p dist. 4.
gt tribuūt regnat dist. fdem Conitēr Scotus et Durandus. Pro hac parte a. 2. Cap. ut eorum
tenēt d. p. de Navar. ibidem. Homicida in Cap. quicunq; aliqs de pniē d. 3. et ally multi
Cardeles vt dicunt alij. Sed. Cl. vt glossa notāt. S. Th. sic a. 6. dum explicat ista ppa sol.
2° reddam debit annos quos Comm dat. locupa explicat ē sic non patuit posse reuiui-
bet quos pturbonius animi pdidisti quod Navig. S. Thes ibidem ex qua descripte ē
illa glossa et annos quos pturbonius ante regnantibus pdidisti ni rebuit gado opa
dictum locupa breuiū Conimpsorat. Deg pare non ē passus. Et Paulus post laudat pniā
Contra Manat. Horet. ex eo gd Deus lacrymas penitentes respuit ni pri primum patrum si digna
fuerint opa pniē. Ille ergo sol. Sher. Deum ita remanere bona opa iustoꝝ quātū
ad ipsa erant p peccatum dicit nisi reparandi. Sic ni pristinū statum p dignam pniam et
satisfactionē. Ille opa mortificata reuiuiscere ab eo dicit ego ea pius patuerit non nisi reparādi
sic ni pristinum statum. Deo iuuante acquirerent. Adhuc Navig. Soler. S. Thes. ni Cyprian ad
Calet. Capit. ni ea gloria tanta passi. ep̄i hinc Cōi. Sic Cōi. vbi Rom. ad ly q dum
multa passi essent. q. Christo deinde a semita legis Mosaice degenerarunt peccato ritorsi
tat. Sher. Gabriel gloria tanta. q. Christo hinc Cōi tolerabili. Si non iterum pro Christo
gabit. ergo. q. miam vident illa merita alicui hinc Cōi passi essent qm ea postea
tradit etiam S. Bonav. S. Anset. et S. Th. et S. Christo aut Paulo ad discipulos
particulat.

pueritiales si tamen hinc quisq; que ille legit si hñ frustra ne conuerteret illo:
rum animos nemoq; dissuaderet dignissimi non solumtis exponissent et ve:
nacare vestigias non frustra passi fuerit. Idem puerbus Sit Theophilus ibidem
Clarissi aut Theodorety. Ea Chaim nigt religiose nihil deinde tñ passionis incisu:
ratis sed bonam spem ostenderent dñs sub nigrit hñt sine Caã hñ nullis nasce
re ni grã si ueraci passionis mereedom recepisse. Prbñ deinde cas. hug lib de
ea d falsa priã Cap. 1a vbi dicit priam est credere ut recepta Dei grã que in hinc
distant male priora chaim remanerent bona que chaim in peccante plantauit. af.
Pon hic locum valde obscurg est ga non capat. V. legunt hug. de opibz fidei ante
peccatum an nisi ante peccati dum dicat quo chaim nigpeccante plantauit. Rñdeo nig.
Probatur. Concto hinc ea stnia ad Galat. 5. vbi ait nam si non remanserunt merito
nulla opera nãlium Paulo ad dicipulos illas pricatas si tñ hinc Caã ga hinc peccato:
res resipiscant hinc non illa opa facta priq in caritate amissa sint et nullo e eorum
fructus amplius exigendus hinc ñ frustra fuissent illa opa post peccat et caste:
gati non repetenda sunt Paulus ad dicipulos illam non iterum. Quod arguit confirmat. Ll.
authonte quos citauimus in concto interpretati hugnis ergo suscepte gratie illos sentã.
Preterea asseri solet magnis logis ex eadem Pauli ad Hebr. 6. vbi gregorius respondet
illos ni fuisse Cap. 5. to quod cum magistri deberent ope ni fide pro tempore norma vi di:
gerent et docent que nre clementa sermonis Dei habuit Cap. 6. Confidimus aut de
vobis meliora et viciniora saluti tamen ita loquimur non ea ni impie et Deus vt obli:
uiscat operis nostri et dilectionis qm ostendistis in nomine ipsius qui ministrastis sanctis
Ex his ybis dicti constat eum exisse animos Catholicos sed non priam ob
qm̃ remunerationis ea ipsi epistolis que chaim facta fuerant ni grã ante peccatum nõ
ea diceret ipsi q lapsi erant opis vñ et dilectionis qm ostendistis unde Aug. hinc
loca valde asserue de hac ipsius dogma stabilicendi Quam hinc si illa ybi Pauli spec
te consolerent posse ea mitte et multas interpretes ghis possent ni aliud detorqueri
stephanus quoq; ea multa opera dicenda q hac vbi stãs dicenda quod ni plenis omitto de
hoc re multa sed Quam in opis de remissionis mentis dubio nisi nobis hic ni essent ea
ni hoc sensu intelligia Credent. Prbñ. 2o Concto ex Aug. de fide et op. Cap. 16. Dei
cuisse dicet nihil amplius deesse ni sacramento plene illis opibz que in Deo manet
facta generant et tam eterna hinc tpe ni grã decesserint consequenda ergo si ille due
Conditiones ponant neque d opa hinc fidem ni Deo d isp ni grã decedant nihil aliud.

regnitur ad finem bonorum opum ex Ind. alicuius salutem esse qd dicit nihil ar-
plus regni qua etiam Eadem Sess. definiunt Con. Carth. 22. ergo hm Circ. opa nunq̃ data
reminiscunt ꝑ priam ga huiusmi opa reminiscere non ꝓ aliud qm ut ꝓ ad vitã eternã
sere finem expeditum nisi fiant prius ante peccatum habeat vt docet Aug. S. Th. hic a l.
Sic aut sent post priam qa etiam ꝑ filia dei vita eterna cum pleant opa viuo dilec-
to hõ nisi in gra decedit ergo hmt ꝑ priam reminiscant quod confirmat ex ijs qd
olim cam nram solut ad 2m. Domiq Rubs. Conclusionẽ à Rmis qa sent S.
Th hic a 5. qa illa opa facta in gra ꝓ impenente demde peccato solum sent me-
rendi eternam ne sciant efficeram ad vitam eternam qm alioq hm sublato peccato dare vi-
ret ꝑ illis opibus sic aut ẽ illa opa ꝑ priam reminiscere Nec pt qa vt dixi sdc
opa reminiscere ẽ ideo sere ex predictum vis ad vitam eternam fiant prius Ergo hi soc
sent ꝑ priam sublato peccato reminiscant. Ioh argumt Rubs. qa ante peccat illig
hmi Deus erat debitor Salutis ex sua promissione vt illi hmi redderet vitam eternã tã-
quam premia iustitiæ Vita eterna ẽ illa corona qm reddet nobis Dns iustus iudex
ergo do peccatum creditorie impedienti non debet hmi ulr cessare soc debitũ sed hm qd
quamdiu nimis manet peccatum nihil ẽ qd ap debit ꝑ mortem iustitiæ cessat ex ali-
quo creditoris peccato nihil quidem non est satisfactum ꝑ illa mortẽ si creditor pec-
cet ni ipsum debitorem vta vt viam ladat iustitiam nempe inferendo illi damnum
si hm creditor plene satisfaciat ꝑ illo damno qd repetere pt debit a debitore mo
etiam debitor gratis condonet illud damnũ tamen non tenet ad ni compensationem hui
debiti adhuc tenet soluere debitum creditori Hab ipsig ri Rmi ẽ qa illud de-
bitum semp ap debitum quidem ꝑ illo satisfactum fuit aut cui condonet a creditore
si ergo pari ratione Deus dns bonis operibus in ipso factis dt ꝑ mortem iustitiæ vitam eter-
nam ergo hec obligatio nunqm cessabit ꝑ peccat creditoris nisi hm qd quidem nimis
ẽ si peccato cum ch ꝑ priam Dei reminiscit peccat Certum ẽ in facere gratis dns in
compensationem debiti qua tenet dare vitam eternã bonis operibus gratis ex institutione
non ex op dignitate docet Ind. Sessio Cap. 8. Ergo ꝑ priam sublato gratis peccato illa prima obli-
gatio daret vitam ꝑ illi remanet qa semp remanet debit quoad ius aut creditor soluat
aut à creditore condonet. Hinc manifestum ẽ sine reminiscentia meritum
ese à deo aternã vitã magna temeritate negari nã potest qa sere euidens collig ex scrip.
et Concil et Cant doctorum sensu confirmatẽ. Hinc facile ad argumta in contraria
tho S. negat nec ad 2m concedo dico bene licet illi alligant scripturæ et ꝓphetæ non mandant

tñ recte

hi recte dicit S. Th. manere in acceptione Diuina. qa hoc ipso qd Deus teneat ei filiis dare nobis gliam. si non sit peccati impedimentum. ea acceptatione gliam. ergo ea manerent in acceptione Diuina aut sine ulla iustificatione. aut sine gl ulla remissione peccatorum consequenter. Sed nec negari hoc gratie dici. et sic negandum est peccatum tollere omne praeambulum qa solum potest impedimentum ad efficaciam voluntatis. qd quidem est tollere conditionaliter tollit meritum. sine remissione nunqm auferet peccatum. qd quidem non deliquent. saltem quoad omnem reatum. nec fuerunt esse omnium reuera remissa: tamen decedat qd tunc amittit promissionem aeternam non sine poenitentia de peccatis voluntatis. et. Ad 2m. Ista ultima gloriam Coeli usq; in finem expleri posse omnium. sic demonstrat qualem communem bonorum omnium huius vitae interruptione peccati usq; in finem vitae. 2. ita voluntate peccati interruptio tunc non solum demonstrat finalem gratiam qua decedat cum ergo dicitur contrarium esse hoc 2m non tenet. quod patet. Ista namq; gratia. ipsius Coeli. non manet eis mortalibus. Cap. 16. ait. Mihi autem in spiritualibus huius accepturam gratiam et pecuniam conservauerat huic amissa recuperauerunt et gratia est. Ista ergo nimis abundat in omniope bono secundum quod labor vester non est vanus in Deo non est irrisorius. Deus qui gratis concludit Concil. Carth. c: sanctus usq; in finem et gratiam esse mercedem. Ergo Coeli. Vale homini ergo sub hoc et peccatum interruptio huius non redderetur esse mercedem vitae eternae. aliorum non redderetur esse mercedem vitae eternae. aliorum non fuisset opus illa dispositione ergo illa gratia usq; in finem scilicet tantum gratia finalem. Deus Coeli. vita ei complens qd requiratur ad consecutionem vitae eternae quae debet homini operibus exisse ait. Mihi aliud regi. Item duae. Gratiae conditiones nimirum et opa facta vitae Dei et huius decedat in gratia Coeli. non regnat continuatione huius vitae interruptione operum. qa alias plures regnet Coeli. Ad 3m. Ista. Cum S. Th. hic ait. Ad 5m. peccatum cum sit ens. et non mortificans Dei gratiae et abolens ita ait Deus misericordia ergo nec malum vitae reato misericordia. Cum enim mortificat non est conditionata remissio Dei gratia absoluta ergo impossibile est. qd aliud peccatum redeant qa alias remitteret. Cum conditione ait. qd meritum non contingeret si peccatum simpliciter Deo solum impediens qa reparat et sublato peccato remanet debitum huic rigore. ex pio Dei. Unde ad argumentum. Dico ad 1m. quod non omnia peccata mortalia peccato qa peccatum est contrarium impedit gloriam meritum efficaciam et dignitatem. at peccata ita abolet non quidem omnia subsequente Dei gratia sanctificante et nihil damnatis sit in hac vita. Unde si augeto non fit. Caden. Congrua peccati et meriti. tanquam inter ea quae sibi sunt multa contraria non ait. Ita peccata destruit. sed meritum Deo a gratia sanctificante. cum quo illi meritum destruit.

despui a peccato sarayn contrario non qdem despiente simpliciter sed tm qd tempo ga erant in peccato mentorum dignitatem aliq ita ut nihil contrarios excludat aliqm.
Ad confirmacõ Rõis ex illa loca tantum colligi posse peccata decem non recordatus amplius mentoris licet non recordet peccatoris in pmiã agat pniã unde nihil contra nos nam ex alijs locis scripturæ illum declarant ita ut Deus absolutionem mentorum saltem conditionate minime ipsi peccatum ignoscet nisi in eum in peccante in peccatorum dimissorij p pniã obtinuerit non conditionate sed absolute in dubium asst.
Ad 4m Rõis negãs sorã qa opa reuiuiscant ex eis que impediebãt eis operationem ad gliã qõ illis à Deo debeb. Quam aut è quod docet S. Th. a bonis perditis meritã bene retam ex eis quæ precedunt à gliã discrepante hoc th Collegio pñt reuiuiscentia esse mentorum peccatore ab eadem gliã discrepante qa non dicit mentorum reuiuiscere ea quæ illis bene retam qa hæc non simpliciter amplia è ut dicimus Deo qa sorte haec dignitatem et efficaciam operandi ad gliã nimium ex impedimento peccati sublato qua mortificabant & vigore ebant, ut aperte declarat S. Th. hic a. 5. ad 6.

Difficultas secunda.

Mentia reuiuiscant ad præmium essentiale quod ipsis ante peccatum debebatur.

Qa christus sua opa reuiuiscere cogit ex grave impedimento ad gliã quod p peccatum erat impeditus ut sor magis confirmet Cardinalis Vtm hoc in S. sit ad premium essentiale quod illis debebat ante lapsum qd idem è ac gavere Vtm mentia reuiuiscant ad suum premium essentiale ad quod prius erãt Supponit aut 2 plæ posse aliquem bonis operibus debitum sibi essentiale & accidentale essentiale é ipsa beatitudo ceteris quæ consistit in visione et fruitione Dei ad hanc ex suis operibus opa 1m et pro ordinem accidentale pro é illud quod est extra essentiale cõe ex gliã extra essentiã & accidentale dr.
Prima Secundã negat opa mentorum reuiuiscere ad premium essentiale qd illis debebat Pro ni hæc sunt duo modi dicendi S. qui proprer communi dicunt reuiuiscere mentia ad premium accidentale q licet non asserunt expresse ab aliquo auctore pro affirmativa videtur esse tenta S. Th. hic a. 1. ad 3. Probã argo 1m ex loco cit. Sch. ubi concedit quod resurgit à peccato in rõne gratiæ quæ qn prius debãt Contra autem quem essentiale quod correspondeat gratiæ. Quia mentia nequeunt habitus th gaudium magis de operibus saltem in 1m Caritate qm de operibus quæ in ea Caritate sunt qd pertinet ad premium accidentale ergo nihil penitus operis restituet debet operi reuiuiscat hic ex S. Th. qa contegit hic

Offendo qa.

oppondo ga merita uiuificare ad illud ꝯmium ꝙd illis ofa dand. sed ꝯmium ofale
tale ex S. Th non d illis dandum ga illis solum & dandum ꝯmi ofali quod respicit
quantitem grã et charitat vt certum é sed nullum ꝯmium ofale habet ꝙd illi-
mitati ipsorum meritorum uiuificatorum ga solum respondent grã et ad charitatem que
cum merepugnat quicunq; contrit nimis mi qua resurgit peccator vt sic duceret ad casum &c.
S. ad 4. ergo illa ofa non resurgunt ad ꝯmium ofale. alij ita docet hic a. 6 quando
respondere debent operibus quod quidem cum sit certum ofale, ꝯmi ofali erit accidentale
2° Scho. ex eodem S. Th hic a. 8 ad 2m. quidam dixit illum sententiam S. Thom. qua reperitur
Cap. quamq; de ꝯmun dis. 50. nempe quamq; dignitem Xti quidq; non impedient conse-
cutionem saluare uenerit ea ad principium primum diffitale é ergo sequit S. Th non
reuiuiscere merita ad ꝯmium ofale qa alioq; boc ipso quod aiam saluarent presupposi-
tum quod redirent ad principium primum & merita reuiuiscerent ad ꝯmi ofale qd hoc be-
neficat aiã primo merita respu totius ꝯmi nec quidq; debet ad principium dignitem.
3° Scho. sic sentã ex eodem S. Th hic a. 2. ubi arguit sic p primum resurgent a peccato
non nisi debi quum mi uiuificata meritorum contritionis mi qua resurgit ergo non resur-
gunt merita ad ꝯmium ofale sed accidentale ex hoc in Capite dist. 35. q. 1. a. 7. ad 4m.
dicit bene p primum merita meruisse tantum quia erat quidam pig debitum sed qa p
primum cum recedunt ab principium primum respectum ejus non recipe pleniter effec-
tum operum nimis quum ad ꝯmium accidentale.

Secundus modus é eorum q volunt resurgere ad ꝯmium ofale non quem ad illum
qd pig debebat sed ad illud quod debet quantitat grã uiuificatis ergo sequit mer-
torum contritionis p qm sic resurgit é dispar ad ipsam uiuificatem vt 2. q. 114 q.
sicut meritum centum et postea peccet mortaliter cum resurgat a peccato p contritio-
nem vt q. 8 Con Seyns asserat quidam vt q. volunt illi autumes merita illa vt centum
resurgere ad gliam vt q. ergo debet ille quid vt q. mi qua resurgit alij ita volunt il-
lam gliam vt q. illi ipso debet duplicata tibile nimis hum ppr illam quam contrit.
ni. mi qua resurgit hum etiam ppr illa merita vt loquuntur etia Scott.
a. 1. S. aduerte quem Scyt. Bagnez 2a 2ae q. 24. a. 6. dubit. Con. 3. et apud ipsum
alij recentiores sunt etiam videntes docuisse Alex. 4 p. q. 12 mem. 4. ait et merita
solum reuiuiscere ad illud ꝯmium ofale quod respondet grie qm bet S. Thom. hic non re-
uiuiscunt non aut ad illud quod debet respondet grie ante peccat ergo unte illud merita
debent quidem 2° merita p accidentem ergo ad illud concedit resurgere Scotus.

Scotus docuit S. Bonav. in 4 dis. 14. a. 2. q. 1. ad 4m. et Gabr. Cadem dist. q. 1. a. 2 Cathal. sect. 9. z. a. 3. ad 1m Scot. Ordet communiter Scribam absq; auctoritate qa centum esse ex dictis Mentis vivificari. ergo ad aliquam gram qa merita non alia ratione vivificant nisi qa Gram hoc aut gram non pt esse nisi essentiale qa ad accidentale non dicendum simpliciter vivificari hoc aut gram esse non pt esse aliud ergo non debet gra ni qua scripta reperiret. gra ei est mentura gliæ et tanta debet gliæ quanta est gra debetur ergo hoc gram gra ni qua reperiret sed debet. Et docet Sco. S. Th. a. 2. ad 3. ei. sententia qa tanta est forma meritoria quanta est ejus dispositio ad actum ergo aliud gram esse debet gra quæ respicit ad conditionem ergo hoc debet duplex habitus scilicet et una gra conditionis et una mentorum gra reperiatur.

Secunda sentia est communis omnium aliorum q dicunt merita revivisc. gratiam gradum gmj essentialis qui non deberet gra qua carnaturetur tantum conditionis sed omnes quos citato obiit Segni. Pro solutione sit.

Conclusio Gmia merita non revivisc. ad solum gram accidentale et contra Sm modum dicendi Prob. 1o ex S. Th. q. 89. a. 1. corpe expresse docet ex eo merita revivisc. qa reliquant efficaciam p tempus breve ni vitam eternam ergo ni gram merita revivisc. ad gram essentiale qa ni sint efficaciam p ducendi breve ad gloriam tam qa ad gram non pt qs solum gram accidentale Prob. 2o rata ratio.

Qa merita revivisc. nihil est aliud qa sint ea efficaciam qa prius habuit subsato impedimento sane aut efficaciam prius non habuit ad solum gram accidentale et contra ergo non revivisc. ad solum gram accidentale. Sic Prob. argumenta Segni. Conclusio secunda. Merita non revivisc. ad solum gram accidentale qd debeatur quantitati gre quæ commensuratur conditioni ni qua ho reperiret hoc essentiale est contra 2m modum dicendi quem sequ. in 2o dis. 16. q. 2. a. 3. ad esse illum qa Thom. communiter sustentare consueverat cum q esse falsissimum de quo etiam art. 8. dicta prima p. q. 9. a. 2. esse condonem Thom cum q non solum falsissimam sed etiam erroneam. Hanc condonem tenent alij qa aliud gram essentiale respondens gre conditionis debet homini rone illius gre ergo non sunt mentorum gre dentium vivificatorum qa unum gram est solum respectu meriti unius cum hoc sint correlativa. Sed hoc ratio nihil probat. Qa centum et Thom. Dicunt esse principia opa bona gdgd meruit cum eo quod debet illius meriti essentialis valoris non respiciebat unum gram determinatum sed omnia gra quæ quis gram acquirit plenius habitus Neq; absurdum est unum gram duplex merito 2o gre

di ejusdem vitæ

mi ipsis nisi negari debet idem communiter dari duplici titulo nam vt ait Hiel. Ioseph 6. cap. 16. Dicit aeterna detur nisi sua tanqm ex Dei misericordia sua tanqm merces nisi bonis operibus. Ergo pt aliquod commune dari duplici titulo neq; absurdu è unum re: latiuu respicere sua pluria correlatiua qd in Moralibus manifestum è vng eñ dnr respicit plures termos. Maluis ergo Lutr. Concto. ex S. Th. hic a. 1. q. 1 dem est menta reuiuiscere et tolli impedimenta vt sequi sua efficaciam ad vitam aeternam Ergo sublato peccati impedimento dnt sequi suam efficaciam ad vitam aeternam h aut solum: vel q vitam aeternam mensura gratiae quae respondet Contritioni in qua bona recurgit ram menta non sequi suam efficaciam h eñ Pchi merita habuit vt Contr. et deinde retur. gat a peccato q Contritionem vt deus non deberet illi gratiam vt deus Ergo illa merita non se: querent amplius suam efficaciam ad gratiam vt deus et si reuiuiscere merita non quidem ad gratiam vt Contra sed vt deus quod deberet omnibus illis meritis post primam sue migrationis ad statu gratiae non ad ad Montem S. Th. ita eñ merita quae reuiuiscant dnt recuperare illam efficaciam quae impediebatur potito peccato non vt docet m. a. B. et 6. peccat mat ponit impedimen: tum ad efficaciam. quod quidem impedimentum tollit sublato peccato dnt ergo sequi illam efficaciam quae erat prius ante impedimentum primi aut habebant efficaciam plusquam vt deus vt supponimus ergo et post dnt eam recuperare. Q patet ex Hiel. quod definit ad meritum vitae aeternae hic typo nihil reddit de nihil aliud requiritur nisi vt opus sit in statu gratiae et ipsius in gratia decedat Ergo illae meritis reddenda est tua gratia aeterna quam cupiti meruerunt q illa Ergo si dnt merita plusquam vt deus non solum dt reddi vitae ae: ternam vt deus cum sit retinuit q Contritionem vt deus. Quod B. ex aliis scripturis docet de quo posita SS. Pp. expositione. Nam Paulus ad Galat. 3. et Hebr. 6. confirmat fidelium a: nimos ni bonis operibus etiam quod aliquando finem moriturorum ne ipsi exinaniant fru: ctum suum suscepta Ergo dnt reuiuiscere ad aliquid commune equale quod illis debebat et non sequitur gratiae post primam si eñ reuiuiscerent solum ad id gratiae debitum quae è solu post Contritionem frustra essent suscepta illa merita qa nulla ratione reuiuiscerent ad rerum communem esse et suscepta sed solum ad aliud quod alias dandum esset quod eñ Scho: lastici dicunt merum et idem commune duplici titulo hoc nisi è pone Commodi vt ea illa Confi: mentur fideles ipsi retributionis non de non esset ratio dicit Hiel. in Cap. 16 diceret vitam aeternam proxeadam esse ipsis vt abundent in omni ope bono ipsi retributionem communem huic ipsi speciem compensaueriat gratiae amissam recuperauerint tempore illa merita chara mortificata qa solui seruant vim ad gratiam post primam nisi aut propter fidei ante peccat

Dobs. 2do Concilij quod & Ill. eucrendus Burdu. Sa. scitte ga satisfacit dungm dari gratiu p machina Cantuariensis mipna sic resurgit Paise Vtrat attentior grā necessaria sup. potrat & spregnat vitiosiorem Cantatem ejusq; disponi vt ipsi voluit Soc licet sit gratis ni. Sa. ministrare dicit satisfacit & ne cateris ga dicit gr. sabuit Imam Cantuariensem attendam vt deus v. G. hunc respicio ydeam grā vt deus ga non aspicio cur hac forma non adequatur mee dispositioni Cum presertim id asserat ex analogia rationabiles et rationis desiderio ponta ministrare clericat actum chanā vt dicit hunc meretq; alios duos gradus grā alij ita grā subsidij attendeq; vt q chanā hunc illud meritum & dispositio sint tantum vt dicit nam vt constabit alibi p quodlibet opus bonum ex chanā augetur grā ga omne bonum opus est meritum ad non grā augmentum dnt augeri omnia non solum ob attentiores actus qm precedentes sed etiam ob multitudinem operationis actuum honorum vt patet attendentes nam sic remunerant plures alij plurimus famis hospitalibus vt si milites v. G. plura faciora chām cuiusdam attentionis gloriosi vt non eodem mō famis hospitalis assecuti sicut ille q pauciores ergo pantes Deus ob plures illos actus meritorum sorem dabit grām et magis famem hospitale.

Quod confirmō á contrario ga pluribus peccatis mortalibus etiam altibus ād pena desperatur á Deo ergo etiam maius famis dabit altibus non ex dicendum est Deum magis famem esse ad puniendum qm ad largiendum vide Florent. in decreto unionis dicit beatos effectus attendi Deum p nuditate meritorum ergo non solum p attentione meritorum Constat ergo falsum esse ungm Paise dari grām ni. adequatur dispositi alij ita diffusum sic resurgit á peccato dari graduum gratiae Paise illa dispō Conciliorum ergo ob actus precedentes quod remittitur.

Sed dicas Ind. sept. Cap. 17. dicit dari ministrare tm mensuram dispositi ergo semp adequatam dispositi Paise Ioh. 1. Concilium ibi lege de ministrare unde ex simul ministrabo et spem cum ipsa grā quod solum Contingit ex Vr ministrare de facto non Cathol. hoc dicit dari grām tm mensuram dispositi Paise ita ut tot beatus gradus gratiae quot sunt beatus gradus Conciliorum Paise ga alioq; vt deus dicit post ministrare attendere grā nihil elicere actus attentior qm sit grā precedens quod dico esse falsum ita dari ministrare tm mensuram dispositi Auarij. ait dari grām tm portionem et communem quae respondeat dispositi non Paise et mi se ad pensatis vitij mentis et circumstantijs vide maij famis debet Conciliorum vt duo postea mentis remittere actus qm si solum sit una portio illius sunt ita sub eadem non ex dat famis tm mentis actus dispositi Paise

Ita portio vitij

Sed positis omnibus quinq; meritis & circumstijs opandis vt vltimo ē qa hec glorie ad vitam
bonorum opum et plurib; positis vni soli meritis assignat quo vni segan confundatur.
Secunda vā que ofert Soto Ledesma et alijos ex magna ignorantia quod ex Cathana
Sancti Thome Summa parangone una pte Pet. de S. g. 4to Magistri nostri sententiarum ad thy chari-
tatis Deo seruiunt postea proximum peccat mortaliter quia debet vitare peccatum
vt 6o. Ex alia pō pte parangone Pauli Sancti Nō sufficiendum q̄ esset Deo nostro contra spontis
pro tanta enormitate eodem puncto quo peccat conuertat ad ipsum q̄ primum vt 6o.
Quod sic segat ex Cathana Sancti eodem quarto Dominus vltimo q̄ quilibet assignat qa vtilitas
& dignitas dispositionis sui cuiq; nostrum datq; proximi hoc autem addendum est nos fiat gloria
in humanis et visibus maxime vbi pares ergo nos dicendum est fieri a Deo gloriam remunerandis
meritis ejus Christus quidem ex condigna magis plenam remunerari qa illis datq;
proximi plurib; talentis Contra hec ē qa si sic dicat non possumus sententias vincere q̄ dicat
omnes beatos esse pares in gloria licet damnatos in supplicio sic dicamus in scripturis
esse plures mansiones ab vnius mentis in celo et vidit Paulus 1a Corinth. 15 alium esse
claritatem solis aliam stellarum eludent Secula magnum reputationis sublicant eadem
esse equalem gloriam respuentia tam magis et minus ades remunerari in eodem gloria qa
eadem proximum datq; proximitate meritorum plurib; vel paucioribus talibus unde accependi
similiter possent S. Pauli Dicta in gloria subsistit superare vnus nostrum Beatorum.
Pro hoc 2o Respon ad Primum qa merita prima vnius cari dicit ad tam proximi sed non vnius
cari ad tam proximi nisi deberet vltra gratitatem illam que debet condition pacis ergo
Maior patet qa non vnius cari ad proximi vt ades concedunt et non ad alium ergo ad tam - Ad 2m
Pro. qa sit aliquis ex vnius operis meriti ad gloriam vt Centum ita vt ex uno opere Sancti
meriti ille sit gloriam vt duo ex alio 2o opere meriti gloriam vt duo itaret vltra priores gra-
dus duos alios beatis alij duo et sic proximato sit aut contritio eiusdem cum a peccato
resurgendi vt duo ita si sit gloria resurgit ad gloriam vt 2 que debet fieri contritio
Sed dico ergo illud meritum non resurgit ad tam proximi qa erat meritum ad illos gradus
gloria q erat tuga primos duos ad sit aut non resurgit p ad resanios ergo illa merita
non resurgunt ad tam proximi dicit Pro. Sancto augusto Conclusio Segan dixit.
Ex hoc Sit ad Dom. vltimo modi in 1a Sententia negandum ex qa dari proximi tam quantita-
tem que respondet quantitati Contritionis Pacis qa debet illi commensurari pos-
sit omnibus circumstantijs ut dictum ē Ad augusta Vltimo modi qa Dominus in auctoritate D.
Th. Sed debet illum dispositio vt illig meus ex animi letitur.

Difficultas tertia.

Vtrum omnia mentа resurgant sm̃ totum pristinum valorem quem habebant ante lapsum.

Dicimus omnia mentа resurgere ad summum effabile vltra gratiam debitam constitutionis sciẽdum est quomodo.

Prima Ergo sententia negat resurgere ad totum summum subsẽtiale vltra Ledes. et Soty bene ut at. quorũ quaestio est ab illis adaptanda quantitatem resurgere dicũt qm̃ concederunt vltra quantitatem constitutionis scilt Ledesma 1o hoc esse arcanum sapientiae Diuinae Item de se vltra si summa ut contrario redire omnia mentа quoad totum valorem pristinum sic ppo. sit media redire ad medium si dimidia pristina ad pristinum valorem ita si vt aliquid valoris pristini rẽdeat vltra quantitatem constitutionis debitam vi sanctae scientiae contenditur alij. vt virtutis in valore de augmento Bonitas valent. sic sua. 1. & 3. Eandem excepta docet Henricus quodlib. 5. q. 24 sentit ea resurgere mentа ex non quoad totum valorem sed ex parte ita vt resurgant omnes in signali quia ex dicam segni diff. Probat. haec sententia quoad 1m̃ primus ordo Iudicioli conciuerunt nimis quia non redeant mentа quoad integrum valorem quem habuerunt etiam remissum prius et 2m̃ Quia valent. et Ledes. quia vt supra dixi exs. filiorum peccatorum redire ad pristinum statum difficile est et debere esse contenti animam saluare at hic quocumque alium prius redirent ita mentа non esset magis difficile animam saluare quam sere pristinum statum sicut.

Probant. 2o ijdem et Soty quia non posset saluari illud Centesimum Theologos exicera qui tot gratia et summum damnum vitam diligentiam mentiorum qui quicumque sit despicio gaudet sanctos redemit omnia mentа unde nec posset saluari dolorem S. Th. hic a. 2. Vtrum aut quam redire quaerenti desponsum quod confirmat ex alijs locis S. Th. quos citauit supra difficultate in 3a sententia 1o modo dicendi.

Quia 3o valent. quia alioqui esset contraria sententia multum repugnaret obijceret ni peccatores non ad multum licentiae in ipsos ni posset ad peccandum quia non esset quia tantopere ni posset reformidarent peccata ni sibi praederent postea generaliter prius ach ita mentа recuperatum hoc aut potest dicendi non esse.

Probat 4to Soto et Ledes quia experientia constat quod peccatores resurgunt a peccato ut prodigi et remissi diligere Deum et religiosa bona operari quam prius hoc aut non esset si resurgeret cum mentа et restituerent tota quia quia habet illi nisi si elimnat ad suas operas ergo tanta facultatem haberent non ut aut Ledes deberet esse sor sanctus ad bona quae si recuperarent cum mentа et sua restituo quia ergo dum esset sor mitonio quod quodlibet esset vltra illam quantitatem quae debet constitutionis nonae ergo deberet esse sor sanctus Nego quod dicat non esse illam sanctitatem

tatem q̃ ulterius quod acquirimus sanctis virtus q̃bus reddimur difficiles ad bonū contra hec
ēt ēst q̃a possumus illum actum cadere tant̃ uno peccato Constat ch̃m eo non acq̃r sanctis
virtuosus ēt tū actum ē cum resurgit non sortire illam rōnē facilitēt ad bonum.

Probat 3to vterq; q̃ multa sequerūt absurda b̃ēt negarēt non plus dicit obiect̃ tha:
spētenare per totam vitam quam unum tantum committere peccatum deinde poenā poen:
teat hinc ēt unum sine multa committat totam gr̃am et merita recuperabit nisi aīt Ledes:
melius esse ei in tota nocte blasphemet ēt postea mane poeniteat q̃m ille q̃ eadem tota nocte
dormiret si ēt virtus illius nocti equales apteat in gr̃am et meritis ille q̃ dormivit nō pecca:
vit ēt conseqũr cum excitat mane non sēt peccator contritionem ac pridie nullū momē
mentū at 3o ille q̃ peccavit nocte mane peccator poenitet sēcūm spēs precedentia merita
aquisita gr̃am contritionis ergo illi melius ē Eadem nō aīt Ledes aliud abhorrendum q̃
melius ē christianū apostatā q̃ post apostasiam magnis se criminibus contaminaverit virtus de
peccatis aquisitis careat. Illi melius fuisset S. Joan. Bapt. si vita sua statim in gra
tia desisse vixit adhuc Magnificus annis suam vitam contaminasset maximis peccatis mo:
do postea de peccatis poenituisset q̃a habuisset omnia merita totius vitae quā mox ēt
ēt postea eam gr̃am contritionis vltimis post 20 annos peccatorum egisset melius fuisset q̃ē.
Quod 3o adducit ad 2m dictum quod sit illa summa contritio quae regnū vt redeant
omnia merita non eadem nō sentiunt Dari. modus est Scti d Ledes q dicunt
debere esse summam contritionem q̃ pt̃ elici summo coram q̃m sēre possit peccatum Chri
sti q resurgit a peccato. Probat 2obus. quod debeat esse summa contritio
q̃a si contritio est dispō ad recipiendam et recuperandā mentorum ergo optima q̃ esse pt̃
restituet omnia illa opa in integrum sicut ēn tanta dispone ponit effectū ita ponita summa
dispone ponit summum effectū Confirmat. auctoritē S. Bz. a. 2. ad 2m vbi dicit ea S
Amb. primam esse veram optimam q̃d oēs defectus removeat ad pfectū ergo nigt tanta pce:
nitēa si pfecta ē totam vitiat minam ēt postea S. Hier. ait difficilem esse reditum
ad principium statim q̃a rara ē magnū primū Confirmat. Ledes q̃a S. Chs. in mā
gata dispō est effectiva tanto ēst effectivam recuperationem meritorum Quod 3o
debeat esse summa quae possit scīa p cognitionem Dei. i primum phant.
Secundus. modus ē Valen. pun. 1. q non regnit illa summa contritionē q̃ esse pt̃ q̃a sic
putat impossibile sed summa quae iudicio dei satis esse approbat ad recuperanda ea merita sec:
undū ā Valent. 3o phant pt̃ q̃a aliqua summa contritio regnū vt phat tanta nō pt̃ aut effectu:
ma esse nā rei q̃ impossibile ē ergo ēt esse summa iudicio Dei q̃ non pt̃ alia regula assignari.

Secunda Senta est dicendum ois mota redire quoad totum suu valorem g quocunq; alium priu ppa Scotg in 4. dis. 22. q. 1. a 2. & alij gplures quos citabo diffe. Segnt in secunda senta. Cum g hoc ad solutionem sit.

Conclusio Unica. Omnia ois quoad valorem suu subpalem reducat posite quocunq; alu vere priu in eo g peccauit deua ppa priu ga semo e de ea priu quo voluit Deus reconciliat dixi quocunq; alu vt significem no regni hominu illu contra g ese pt. ul.

Hoc ppa Sent aliq ex cap. 8. Exod. vbi dr si pigp Comedens fuerit ab pplate sua migtas non rocebat ei ergo posita priu dnt redire ois mota aliog migtas roceret redde no sante soluu pt Chus ga Xps pt migtu non obtinuerat in pio quoad pnas ab eternas: ut maculam peccatorum non ex ritelligi de quoad omia ga Cpist peccata ebese non soli in purgatorio sed diu ab variis pnis. Cum dain ga hoc posset solui illam conditionalem ritelligendam ese dano suu subiicet si pigp Comedens fuerit debito tempe hoc edificat, ex illo non posset concludi contrariu. Dnat 2° aliq ga sequeret dam peccata dimissa punire eternis pnis ga si non redirent mota ob peccat' commissum ergo Deus in pnam peccatos non remittit illa mota vade si ego ita de vita decederet priu la summa contritione iam in eternum punirer ex principio illos mentos absurdum aut e dicere Deum in eternu punire peccatum dimissum Sed nej Sor no urget ga bene pt illam priusq; mentorum non ese pnam sed mota non redire ex eo quod penitens non fecit quantum in se est ex suis auxiliis vt cum priusq; expellat & portiora ad alium contritionis mue ex non e pena gndo in eig & cum pabit, potestate e ut removeat. Probo ergo subo Corcto ex S. Th. q 87 ar. 5. ait ex eo totum mota non sere tam efficiam ad gliam qa potu impedimentu peccat' quod impedimentu tollit & priu vnde relinquat migt vt mota recuperent efficaciam producendo ad vitam eternu ergo ex senta S. Th. recuperat tam efficaciam integram quoad totum valorem qa simile tollit tot' potu impedimentu quo impediebant aliog si non redirent integra debebant esse ob aliqd impedimentu quod in nullum esse absent remisso peccato.

Obiicit idem naiffse pabit Ex eodem a. 5 ad 2. Vbi dicit opa illa manifestata manere in acceptione Dei vt ab illo impedimento cui sic tuis opantis Deo migpleat ex ptate sua illud qd opa merebant Dicit S. Th. reminiscere quoad integrum valorem & aliog Deo no impleret qd opa merebant quae sententia S. Th. sunt adeo clara vt nihil dicit negare. Rom. aut ex non audisse aut audiuisse aliter scripse. Obiit 2° Concto ex Trid. Sess. 6. Cap 16 2di vt hic & dixi duas vel conditiones requi ad eam qua pleat correspondi ga bo huius boni operis promerit vt.

ꝓmerunt ꝙ mimis opꝰ fuit mortē facere et sō mgrā decedat ergo opa illa mortifera:
ta qui mortē ꝓmerunt facta ꝓfessa gra ꝓnaꝝ sabebunt totū suū ꝓmiū dēte
eterne gdante peccat illis debebatur nam si tant' cu pēt secret grā non essent sa:
tis due dne conditionis ad plene adeptionē vitam eternā ꝓmeritam gnō tn negativ
excepi ꝙ conditionib ergo reintegrant ad totam vitam eternam.

Pbō 2ō Concle rone 1m quē contra Sothum et Ledes qa resurgunt menta ad aliqd
ꝓmiū hospale qd illis debebat vltra quantitatem ꝓmij quod debet fieri Contributio
in qua retrogit vt ipi concedunt et nos supa phamus sed aut ꝓmiū vel ētot' vel tot'
pars ad qd debebat menitis l. 1m. semus resurgere menta quoad totū valorē hō
rum Contra ē qa illa pars que non redditur ideo non retollit qa ipi sō non ponit Deus
manu disponēs aut ipse decreuit in 1m sententia hoc aut non pt dici 1o qa summa dispositio
non pt regi vt supra ostendum Secndo qa ponta illa summa contribuere necessario pa:
ri dē summa grā ni tollo qa vt ipi volunt debz grā ꝓ mendura dispositis ergo pari
tur Consequ pone eis ad qmā Nec ēt commensurari dē gratiab grāe vt dicā dnō Regat
ergo totum illud gloriē quod debet ē debitū proximum grāe Contributionis ergo non ꝓ
cedendo meritis.

Secunda rāo ē contra Landē 1m sententiam

Qa nulle scripture aut Concil aut sanctē aut SS. PP. testimonia limitant diuinam
Liberalitē ni retributionē ꝓmiis inentionis vt facile patebit ra Solutionē argumen
mo Contra ipos facit Ind. vt Scotus Hlin Scip. et SS. PP. absolute cū Paulo ad Galat
5. dicta Concor. interpm sentiā qui recte dist. 1. docet in cuius potentia non est frustra
et 5. Hier vbi non patit nisi pro parte liberari, quare apte dicat reduci menta qui
ad integrum valorem qa aliqn pterit liberatis habitē addendo ꝓmium ex pte mei
reuiuiscunt ro pter ꝓmij ei denegati alia pars: ad quam nō debet: at non pro
debet vna qm alia qa illud meruit erat ad omnes ptes ꝓmij.

Pbō. tandem Regula rōis vare ā priori Sed menta reuiuiscere ad totum suum
valorem hospalem nisi ē aliud nisi iterum Scio cum efficacian ad oppian qa prius
sabebant ante peccatum ergo Nor. Patet Qa illa prior efficacia totum meritum
ꝙ peccatum ergo sublato impedimento redit ꝓmium vt ꝓmig erat Haec Dnō qa nō
potuit Confiteri opt sola Cath ne alicuth tueat sol sublato illo Capo mechit Luig vāo Scio
opt qa ea ē illa Sapientia in Causis adequatis h affirmati ē causa affirmationis
et negatis opt Causa negationis h ergo ponto peccato ē Cath vt nō sint menta efficaci
ad haut prius remotis eisdem peccatis erit Causa vt sint efficacia haut prig.

Secunda Sa debitum ꝙ modum nisi sit nunqm debuit ni ipso debitore nisi aut Deo

dicto debitor aut ab ipso condonetur seu ex alterius Dei pro dono iustitie vt bo-
nis operibus hibuerat vitam eternam aut in parte vel tanta quantitate vt contume
apud omnes exigi hec debitum retinendi tantum gratiam p bonis illis operibus que
erant ante baptismum non cessat non ens creditor condonat aut a debitore debitum tol.
nec valet si quis dicat fuisse gradum debiti soluendi hoc quia deus bi peccauit pot
merita ga minimum hoc ipso quod peccator vt Dei inimicus p peccata se indigne cog-
nito quod prius illi debebat atq; ita cessare debitum et ipso gradum soluendi non
ergo hoc valet ga licet quantu posse desinerent obligationem debiti in debitore p ipsig
creditoris misericordiam gradu minimum retineret quod debet creditori in compensationem
mutue illate aut in aliquo mutuo p. tamen parata debita satisfactione p miseri-
cordia facta p creditorem dico hunc non cessare debitum nisi p veram solutionem aut p
gratiam condonationem quod manifeste patet ga ponta illa satisfactione nulla amplius
remanet vnde vltra ex quo debitor neget solutionem creditori ergo vel non solutus
non condonatus manet. Cessabit debitum vt si quis q. Cultor vineae mercatus do-
mum laborem a Dno vinee centum aureos exhibit illi vindemiam ac p debita
facienda mimicus hi tu pillo satisfecerit indigne autem ille erant soluendi illi bo.
aurei p vindemiam aut potiator quod non opa erat Creditor Dei de tanta quidem
gratia ga p peccato satisfactionem et absinde plene vempe p gratiam et misericordia Dei
debet adhuc remanere creditor de illa tanta gratia ga nullo amplius vltra titulo
ex quo illa denegetur ergo illa merita nunc sunt vt ad illam tantam gratiam quod
prius habuit et cetera remanserunt. Ex hac conclusione ulterius patet
Colligit manifeste non requiri in nobis conditionem quidem vt digni valeamus vocabulum
meritorum. Ga quecunq; pro alia conditione ponto reducuntur ad hanc in qua de-
de ga ipsa summa conditio non recte apponit aut in summa opis de ex nata rei autem
Dnia ordinem. Si ex nata re contra ga hic patet non pt requiri summa requisita hic
hic determinato sine contingenti. non impli ga quelibet conditione ponta adhuc pt
esse maior si maior auxilium dei a deo et requiritur sine ga in sine ponto vno aut
lio aliquo ex quo elicit conditio vt 8. 9 q. adhuc ex eadem potuisset elici nitentior
existens. cui nunq; obex opponeret in bonum potest conditum et in hoc casu patet ga cum
Dei non cessat quoniq; ille actus sit nitentior ergo tantum cessat ex pte nra ga
non adhuc temporis conditio quando esse posset. Quod ergo dicit deus non conditionat
p componere in gram efficacem aque elicit ga nimis ponta vanta gra efficaci

non elicit nisi

Non dicat vita tanta determinata contritio ad gram est grā efficax contra hoc
ga hoc mō omnis contritio qd humana ga certum ē grā dicit tutte grā efficacis
effectum actum infallibiliter in quem ē grā efficax ga est tanti efficere regū alto
q sit ergo non esset ab his auctoribus distinguenda humana media ē infra contritio ga
seng esset humana et gratum est. Deinde ga magn grā ē merita restituenda ē humana
ergo non dt regni humana contritio quā esse pt in illo nē et recedant omnia merita.
Secundo dicant regni humana ex ordinatione Dei contra est ga in gratiā dō offen-
dicen non pt in regnat humana contritio quoniam grā data pro merito dispone non
pbat regni humana ga ut hipa dicta chanis contritio humana non est effectiū dispositio
ad peccata omnibus debetur homini totum ius precedentium meritorum non ergo plant
esse humana debere. Tertio dicant concedamus regni humana ex ordinatione Dei ut mi-
nus illius iudicio sit satis ad remanda omnia merita vt male valet hoc dicit nihil
colligit contra nos dicens ēm humanum iudicium Dei esse omnem deum quā vera est con-
clō in quantū grada hac ēm presto restituit omnia merita a Deo ut patuit ex
Hinc sol ad argueta 1ā sententiā ad 1m Concedo facile tota ratio grā ex
remanet ad finem non totum nisi ad quam quomodocumq; erat ut dicam regni dis-
nus ga non remanet tempe dignitas impetri premium et nisi ad vitam et dicam regni dis-
sabis est ad illam autēm quā non ex causa dictorum sic colligit ex eis dictis ad
quam notata in forma eis carentia grauiq; dicit. Ad 2m dicta posse salvari reddit illud axioma nec quo dixi supra dicit in primā 2de stat
Ad 3m nego aliqd facilitatis ad peccandum ex nisi sentia peccandi in anima quia potius
animo erectus ad laudes Dei misericordie. Quē similitudo parcat et primā et prom
menta velut etiam nobis suffragari ad regnum vide ad magis velut beneficium hui
quod si ex spei recuperandum meritorum stat primum valuisse ad peccandum et
memor sit se recumbere esse de spatio post primā. Deinde etiam merita redeant ea
hui plenum esse pauci meminerit nec totum gratiā facientium redire in qua multi bnes
confiteor oportet. Demū memor sit peramum quis peccatis mitigum exquanta sit
temporis habenda rō quā non totum non si peccatis sit ne simpla quidem contritio dē
esse ff. Nā esto sit via illa expressa nego hui ex hoc concludi non redire meritū pare-
quantum est totam grā redire et dicing et consequēs nec virtutes in propriis gradibus
redeunt quare non ē mirum si non sit tanta illa ad bonum facilitas etiam post mor-
tum peccato quod multo magis potuit esse si viventium salutis virtutum quae ange-

hic maior repugnã ad bonum vtriq; negat; nõ ely arguẽti ely; confirmãdo dicit: de dicto ipsos autores supponere sabiliy respõsum dare facilitet ad hoc q̃ aliq; non admittat gratiam dãnãtã ad infernũ actu cõtẽ ad facilitẽ de quo dicit. Ad 4um negat; sequella. peccatum enĩ ex q̃ tota natã displicuit deo nocebat vt multum grãe ait emissing qa ẽ non erat ex mentẽ multum chãm de reatu pœnarum quãe incurrit per peccata ad q̃ quod addit Ledes. hoc non ẽse melius de nihilo ex dictam nio dicam; posumq; ẽse melius q̃ non sint peccata; q̃ sint actus boni nempe primã hoc aut̃ non ẽt absurdum videri.

Ad 5um dicit illi sũ ẽse melius ex peccati occasione q̃ ponit peccata aliarũ chãm primũ ẽt hoc non ẽse verum qa vt alibi dicam sæpissime actus omnibus cooperantibus bonum chãm peccata remotè sũt et obiectiuè non immediatè et actiuè sola Gra Dei ẽt quæ concurrit ad actum bonum.

Ad illud chãm de Chiano respondet Rñs. Ex una pte illum ẽse melius q̃ minimum habuerit primã mentẽ et ob id omnibus gliã in patria. id aut̃ ẽt non verũ cum hic mentorum non aut̃ non peccatorum quã remissa sint non quorum illi pœnæ ẽt obreatum ponit. Sti dicunt S. Ioan Bapt. et alibi dictum sanctos chãm Dñm ab omnibus peccatis præcedit miserat postea ad totam gram̃ recipiẽdam dicit illi fore melius ex hoc capite qa beatã aut̃ maiorẽ ad gliã non tenetur ex hoc ex capite nimium. Non patrum gens ẽt obnoxius negativ aut̃ hic q̃dam contrariũ absurdũ.

Ad 6um qualẽ sibi in mundo decendi videri. Rñs Concedo conditionem ẽse dispositionem remissionem mentis negat hũ consequentiam chi et Carlem forma quæ ẽ dispõ ad remissionem. ẽt chãm dispõ ad plenam remissionem cuius ratio ẽ qa plenarium forma ad quẽm aliqd ẽ dispõ non debet plus q̃ præs Deo totum hoc necessario illud q̃d ẽt dispositio ad illam formam. ille ẽse dispõ ad totam et plenam formam vt S. Gega aiã rationalis plus dicit tota simul illa dispõ quæ ẽ vt sit aiã rationalis ẽt chãm dispõ vt sit tota simul aiã rationalis requisitorum aut̃ mentorum tota simul debet ẽse qa non potuit remanere una pars q̃ alia chãm negans ea q̃ dixi in argumto

Ad Confirmationem Rñs sive illa actus bonitẽ si amabo pcng sui contrarium qa dicit primores ophna ẽt qa remouet amor defectus ad plenum ergo reddit primam mentẽ. ad 8um Rñs chãm dist. vltimo sti Rñs argumẽ Ledes ut patet. Ad 9um Rñs debent debero q̃dam ẽse summam contritionem iudicio Dei. Dei tamen suigmõ sumus ad dicimq; ẽse in quocumq; gradu.

Difficultas

Difficultas quarta.

primum redeat tota prorsus gra que erat ante lapsum iusti.

Duplex examinan pt ipsene disp. 1° de gra mentorum minus de ea q̃ prius ei eane ribi debet ius ad tantam gloriam 2° de gra quam ex ope grato sacramenti et satisfac. eam iusti acceperint ad de mag examinabimus 1° q̃ quod attinet ad primum.

Prima sententia est Conim q negant omnia merita redire ex quo lapsu hi ei omnes te. nentur negare dari totam gram meritoram dispo. et hi ga volunt alij non redire gram di. phidam a gra que debet exhiberi ipsi ita illi gloriam dari gloriam eandem duplica tibi ita ge gloriae lapsu. Alij vo volunt ultra gram que debet exhiberi redire eti gra ex meritis precedentibus ita omnes autores lapsu etati. Quod ego non reor ratione gra precedentium meritorum. Ebarr. lt. q̃ tam gra sit nis ad gram si redirent tota redirent totum ius ad gloriam ac simile redirent omnia merita quia integra valoren habitalem hoc autem falsum ut lapsu. Ad qua etiam rr. scripturae modus dicendi Ezechie. quod. 33. 24 exigimat ex gratia in omni resurgente a peccato gravius durissima sint mihi exhibitiones semp dari determinatum gradum gre sed illis est qa dispo ad gram insp. promte est negatio impedimenti hoc autem negatio in omnibus resurgentibus et equalis qa negatio gre non suscipit magis et minus hoc autem dispo in omnibus est equalis ergo et gra in omnibus resurgentibus unde patet quam gabriel plura merita non habitus sed gram et similia bonis operibus mercatur illis argumentum quod adducta ita apertis sterm. vt tibi sed ad argm. respondet tangit Cartig dari totam gram ex ipsa negatione obstaculi S. Thom. Secunda sententia est Conim q asserunt redire omnia merita quia ratio gratiae non videtur exhibere rebus redeat tota gra ex meritis precedentibus.

Primus modus dicendi a licet redeant omnia merita non hinc sequitur etiam gram illorum unde negant dom esse merces vitam eternam D. 5. 21 Centum et sere gram vt loo ita apte Lessius loc supra at. quem sequ. Almain dis. 22 de gra q. 1 Scotus licet Durr. in 3 dis 31. q. 2 in fi. Marsilius in 4 q. 11. a. 1. Durandus Scoti et aliorum est qa cuilibet operi meritorio debet correspondere suum premium vitae eternae qui Deus redderet minus huic opus ma sine gra ad modum crescunt merita crescere deberent premia vitae eternae unde si redeunt merita vt loo deberet ipse de vitam eternam dare loo etiam de crescere gra habitualis sicut crescunt merita qa gra habitualis data viatori merentur dispone vt sibi det a Deo ergo omnia redeant merita q prius hic vt recuperet per actum contritionis veniens non necessario recuperabit omnem gram habitualis Verum ego ita gra que erat ante lapsu aliqualis vt sic vita velim

alia respuenda sit non satis explicant nec est hujus loci.

Ad 2dum modus dicendi absentiae redire vna cum membris totum primo habitatum gratiae quod prius erat in membris praecedentibus vtrum dicam ut q. Rq. q. dub. 6. Hab. ibi Alen. dist. 14. q. 3. a. 3. dub. 2. Maior. dist. 22. q. 1. Medina Codice de primâ tract. l. q. 8. idem Corduba patet Henricus quem allegat ex Ricardo dist. 14. a. 2. q. 2. ad 3m. dicatur primo quod vere semper gratia non fuisse corruptum simpliciter per peccatum Sed tm. quod semper gratia fuit impedita per peccatum quod hic removetur per primam eandem Ex vocationibus defendit Suarez appensis de veritate hominum esse Sed 2. ad Solutionem

Notandum est hic non esse diffinitum per quod habet aptum mentionem vitae aeternae Dicit remissio gratiae sit gratia peccatum ei subito quod dicat meritum nos mercamur augmentum gratiae vt eodem subito Et vnum patrum augeat ipsa gratia post meritum Sed ex diffinitionibus ad mala de charitate Unde hic suppono contra Scotum et alios non posse quemquam sine Sede habituali vis ad aliam mentionem saltem de lege ordinaria nisi formaliter per gratiam habitualem vt ex art. S. Th. p. p. q. 24. a. 3. ad 2um et p. 2di q. 113. a. 2. ad 2um hoc aliqui dicunt ad vitae aeternae ea nigra Sed gratia habitualem ergo formaliter per gratiam habitualem est digna aeterna vita quod de Sede vis ad vitam aeternam et Rab. de gamula Corpus vocabili Sede per vis ad aliam vitam gratiam de filio Dei adoptivo vt dicet alibi attingam vocabili non de filio Dei adoptivo forte nisi per gratiam Spiritus S. qua nos dicimur filii Dei nisi quantum physicam nam filii vocabili et exigenti per gratiam nimis vnionem vt docet opinio S. Th. p. p. q. 23. a. 4. et 2. 2di q. 45. a. 6. et alibi tenet est ergo vis habitualem ad gloriam formaliter per gratiam Secundi Scanten vide Sue et alios vbi seq. non posse habere tantum vel tantum vis ad gloriam vitae formaliter per tantam vel tantum gratiam habitualem qua vis ad gloriam formaliter per gratiam ergo etiam magis vis ad gloriam de lege per maiorem gratiae gradum ei dicis esse forte quia est simpliciter ab aliqua forma vitentior esse forte dicet esse ab eadem vitentiore forma et vitentissima hic ex opinione arguitur S. Th. 3. Contra gentes Cap. 27. Confirmatur haec doctrina qua dixi ex per bonis Sed vis ad vitam aeternam et acceptam Deo diligi a Deo vitam aeternam vi tanti ex Sed qs vis ad vitam vi gratiae Sed acceptam Deo diligi a Deo vitam aeternam Dei vi gratiae ex Sed qs

dario est ipsa grā habitualis que è secundū ghiā et nō hoc consentiunt Doctores Tho:
nūpre Caiet: Cāp: Soto Ledes: et alij Recentiores Conpat: ergo Deus posset tantū vel tantum
uis āt ghiam esse sine tantam vel tantam grām habitualem que è secundū ente et esse
supponendum è nō Gsentiā contra 3m modum dicendi in 2a Sententia Quo posito sit

Conclusio 1a. Grā illa q̄ quam Sō Sebāt ante lapsum en hūt meritū tantū vis ad vitam
eternam tota redit q̄ omnium dicit en his meritis ga de grā ex ope operato nūpra dicam
Deum: et am tota redit non quasi vt significet eandem numero redire q̄ non re-
dit idem esse numero nūs q̄ materialis quod nō non è necesse vt hic asserang Secundū dicen
vt significem regulam a Deo in Coden intentione et aqualentia stant am dū declarabit res
dire āt q̄ primum sugnt. Prob. Quia Deus ex omne opus meritorium ad vitam eternā redit
quoad integrum valorem hoc aut ius formaliter cont q̄ tantum grām vnius tota dixi ergo
tota illa grā q̄ quam in formali habebat tantum ius ad vitam eternam redit.

Hinc colligit Durus respondet tota grā quoad totam habitem hūs omnes gradus physicos
quos pius habet affirmandum è en contra 3m modum ad secūdū ga q̄ illam grām habitua-
lem tanga q̄ tam formam sō se simpliciter dignum vita eterna ergo q̄ eandem formā na-
turalem habitualē debet esse magis digna vt probatum supra ergo si redit tota illa dignitas
physica seu quoad eam è totum ius meritorii redit etiam tota grā habitualis

Secunda Conclusio. Probabile est grām illam posse plam stantem reddi sine ac-
tu misto in vita sententia Contra gn docet Scotus in 4 dis 21 q. 1 Richard. q. vlt. Sane
grām dandam esse cum gnia hominis nō q̄ retingit habuerit in hac vita dispositiones equales
illi gratie sue gie dem etiam tenuerit Multi Thom. q. etiam negant illo tpe dandā esse
grām intentiorem gn q̄ haberit adult aliqui ht merito vite eterne equalis dispō q̄ forte
non debet esse intentior gn sit dispō eius Prob. tū ex ra Scotte hac vice
Quia illa merita recuperant ad integrum valorem hūs pleū hūs gnem si status fuit dignus
totaliter grauit q̄ ingredi tolli omnes impedimenta quoad non esse status dignus
ad tantum gradum vitae q̄ tantum gradum vt dixi ergo status tanta grā restituit.

Confirmū ga nulla est ra dignum negare dum status a Deo illam grām gratitudinem h̄ ex di-
cunt intentiones forme non debere tolli ad intentionem ipsius dispōnis tam contra hoc hypo
dicunt ē illam Christianam in qua Deus retingit esse dispositum ad vitam eternam mento
tiant dicunt Scotus Concedit vt hypothesim dicunt ergo ita esse dispō ad tantum gradum mentor
tiant dicunt Thom. necessario tenent dicere gradum quae respondet tollere illa dispo-
sitionem ponere ga volunt dari aliquod grām vltra quā ten debitam dispōni peccant

[illegible] ob merita precedentia nisi in hoc primum fundo valeret secus posse dici
ri ponum mentum esse sine ponio assali apud deum. hoc dicit non de diuina gratia
poculum aquae frigidae non gratis meretur suam mat to 10 mar. 9 ubi ponio de merce.
de assali sec cu loq ille exponit a Trid sess. 6 cap. 16 ergo sent Thom nullum mer:
tum constituit in gratia assali primitus in gratia discedentis ut ibidem dicunt Cajet Sc:
quella pro satisfacit qd si contingat aliquem mingere primum in altum equis viribus ascen
sit quia restituenda illis mingere sublimius ei illum gradum quia ac prius nec gloria qd
et Gonum assali quod gratis illi Thom concedunt hoc non probatum esse absurdum nec
obscurum ut non esse absurdum qd Gonum dari debet pro tuitione cum dispone in subtl
non pro gratis non pro recreatione dicta non gratis qd tuitione dispone et illa conditio ut si
ges a sua via et sent hunc offendam ob unum eternam sua ille prohibi impedi:
ment peccati ut gratia esse ergo nulla ad dispone requisitum ut det illud primum
primum pro semp per opa meritoria ut supra debeat dari dari gratia augmenti quia
disputat s. Th. 2a 2ae q. 24 a. 6. nobis satis sit doctrina quia tradit de veniali cum
meritorum qa nullum in peccamentum.

Sed contra objicies Riga S. Th. loc. 2 ait qd semel disponi sua remigere
vel ad forem dicit non mereri gratiam ergo non sit dispone qa sit gratia precedens homini
habenti rationem gratiae qa prius habeat qa aliquo non remigere et mereri sine semper
disponem quia tam qd sicut gradum non disponi ut remigat in maiorem gratiam qa sic
ut illa precedentium mentorum qa semp ille alia e dispone ut recedant merita et consequi
gratiam mentorum qui tabulato supra dicunto peccati gratiae ni sorte S. Th. remigium ait ne
cessa ut riga gratiam e et ipsorum illi adhuc semp e dispone ad aliqua gratiam qui non
per det ipse qui gratiae consentiens pecc. ergo semp e dispone ad novam gratiam qui sent
dispone precedentium mentorum ut pro absolute sic non semp remigit ad forem gratia
qa non e necesse ut recedat omnis gratia etiam sacramentum qui ille prius habebat ut max di:
cam arg. dux S. Thomae non semp remigere ad forem sed interdum ad nocet non qui
remigere ad forem qui sient gratia mentorum sic qa non ad maiorem qui sit absolute.
Objicies 2o S. Th. 2a 2ae loc. cit negat dari gratiae augmenti gratia post merita S. veni probat
ipsum mentum quia gratia clarida eq. habeat qa dispone ad equalis ipsi gratiae quae data fuit
ob merita ergo nec data illa gratia precedentium mentorum si gratia gratis e non dispone etiamsi ob:
eq. data esset ob merita precedentia sed gratia gratis de ante de quo ubi dispubat negat con:
sequi ob sanctificationem qui gratia precedentium meritorum non e magis de pendens sed absolu
qui qa mortal

In gl ga manet in accepõne Dnã c̃ solum impedit ꝙ peccat' habit d mortã vide
ligit sublato ꝙ primũ peccatũ eam gram̃ redire in hũ stat habit prig cum ergo habit prig
erat tota in subito via etiam et post resuscitationem ee debet quia rõe nõ é ꝙ non debt gra
anterior post meritum non interrio gadanda esse de nouo tanqm nona forma pducta:
dã ad primũ debet pduci ꝙ approximatam et atq̃ intensum dispoñ ga minima
sue hippostasis forma 1ª de nouo pducenda debet approximari sue dispoñ atq̃ intensũ
non aut forma quæ non primo et simpliciter de nouo pducit sed prima poñ reddit
qui manebat et quam accepebat in acceptione Dnã Augustin è gra precedentis mi
mentorum vt dictum est nec minus esse debet si sane assignemo disparitatem eam ẽ
honest et Deus posse concedere ꝙ uolunt aligi gra ex meritis statim reddi non in aligt
accipient post altam resurrectionem ipse aliqn etiam disparitem assignare teremur sed aut
alia assignari non potest pdictam. Ad dicta sit posita pria doctrine S. th. in q. illa 2 q.

Quoad 2dum. Notandum est. dare gram̃ ex meritis posse in subito esse
aliquam patet quia habentur solum in suscepõne sacramẽti ex ope operato ad:
lo adhibito nõ ope meritorũ vtd eterna de cui. qs recipit sacrm̃ Baptismi aut
confirmationis cum tota obstitione De sui ergo gra quantũ Vtrum resuscitatꝫ ꝙ primũ
debat assequi resurrectionem inter quos ẽ Quarer opus est dist. 2. sect 2. Rnd. ẽ qa
gra de infortio gra sacrabilis nõ ẽ applicabilis reditꝫ donãdã merita Chi quinꝫ
sibi tutu dabit illa gra ergo posita applicõne meritorũ Chi illa gra nabis debebat
ergo redire ꝙ primũ de tota merita. Alij negant redire suam primam gratiam
ita videt Scotus dist illa 22. q. 1. a. 2. dum videt concedere redire gdem in ad
gliam que debebat meritis non tñ omne vis quomodocunq̃ nec eadem gram̃ sine cui
sibi tutu dabit supponunt ꝙ dicunt redire merita et nõ gram̃ nisi ꝙ necessaria dispoñ

Conclusio. Ultima gra ex sua tñ accepta ex ope operato hominis tollit ꝙ pecca:
tum non redit ꝙ primũ Patet 1ª ex S. Th. qa si resuscitaret omnis gra dum sacrtꝫ
semꝫ remaneret cum ea gram̃ forem gt negat S. th. ut dixi. Probt 2ª Quilibet arg
ex his que ꝙ resuscitanti meritorum fuerunt ꝙbat redire gram̃ pdictã Cui multi alie
ud pt efficaciter videri ergo non debent aseverare sane gram̃ redire quia sit ex meritis
alicuius sine fundato aseverent aliquid donum Dei dari nobis de facto. Quod aut aliq
dicunt spectare ad Dnam misericordiam Dei gram̃ sine dat non resuscitat primũ ꝙbat ꝙd
ꝙbat eadem ex nõ operibus posset resurgere fore damnandum Deũ debere resurgere a pecta:
tis ꝙ sine dã spectant ad misericordiã Dei gt tñ dicã non de ẽ rõ ẽ qa licet de Divina

miseri cordia speranda nobis maxime sit vbi ē aliquod spei fundm hi tres fundi
sit ē asserendum ab Deum tam miseri cordia nam alioq infom possent pdicta absurda
hic aut nullum fundm ē vt vidimq. Dcmq Tho Cōclo vnde a Dion.
Ex illa grā ex ope operato Sanctor fuit liberale donum Dei mō dependendo ex meritis
eorum aut liberatio dabat hō pccat amittat non recipit pmiam sed omō est
noua donatione largitois vt iterum habeat ab eo q illud amisit vt eam patet in
tres hōes hui⁹ ex. v.g. alter donauit loco. hui⁹ q ea loco accepit potat non recuperabit
ea amplius a largitore quia illum ea donat penitet aut iterum liberatio donatio
ergo ad penitentē recuperabit illum gram a Deo largitore semel data et pccatum
amissum nō Deo velit eum iterū liberare quod hō non dī dicamus vehemēter ar-
bitratu nro fingere duo dona dari Hinc Confirmō nrā rōnē ex dispensatōe gē
est alter bene gram et meritū qm merita ideo redeunt qa eam pmiam satisfecerunt
fit pccato Deo tenet illis restituere illis pmium vt hīpa ostendit ē sed Deus
nihil tenet restituere ē retribuere pmia illa gra deperdita qa si illa redderet esset nouum
donum liberatis cum ceptum vt pbatum ē ergo non redit.
Quod aut dicunt adstantes in pmo Contrariae sentiae illam gram dari nobis ex me-
ritis Chi qua applicamus esto quum sit tm negandum est ex eo pbari nobis restituere:
dum esse illam gram qa licet ex meritis Chi nobis applicatis illa data sit tm aliud
ē iterum ex ijsdem meritis debere restitui pt ex unum donū a pmia ge dari alteri
ob merita pgenitorum dī hō illud amittat non ē necesse vt pmiam recuperet at illa patet
ad fundm Contrariae sentiae. Ex quib⁹ facile ad argueta 1ae sentiae Concedimq ex
non redire totum nis ad gliam absolute licet redeat totum nis ad gliam ex meritis
Ad fundm Homa Qui 1o non esse habitum nisi fidei Catholicae hīpa dicat ad ultimū rem si-
bi esse solam negotiū christianae illo actu positio hoc patet ex Trid. sess 6. cap 7.
ubi ex dr ultimū rem causes ipsam animā pparatōem qa sit p bonos motus liberi arbitrij
de quib⁹ dixerat hīpa Cap. 6. ō ides dicat dari ultimū rem pmam nisi animā
cum q ē ita Can q dicit ibidem Anathema ijs q dixerint sola fide nihil aliud
ex nullo pacto esse necesse cum hac voluntate motum pparari atq dispōni qd confirmō ex ijs
quae dixi de necessitate pmi ē. Tandem Contra Aduers hic argumentū qa illa pura negati-
bi obicit qd pjectum non suscipit magis ex nullo ni cessario dicit esse pccatum negatio qa sola
pccati ē obex qua aut ergo ipsa negatio pura ē pccatum habituale aut actuale hi 2m ergo
daret pura negatio pccati habitualis ac pinde pura negatio negationis constat ex pccati
num habituale

tum habitualē non esse vitā negonē quod p̄ē oīō ī possibile p̄. 2ª exp. q libet
iustificarē hoc ipso quōd caperet à peccato quōd dicere ē herēsī ēt de fide lit.

Difficultas Quinta.

Vtum rēi eant menta cū gratia meritorum tā natura rei.

Misericordiam Dei inter cēdentē in rem peronē mentes remo dubitare p̄t cum ex
peccatum vincia sua Deus ipse tā sua misericordia nos fecerit exeptam de bonis mot
libero arbitrio quo ꝯparamur ad iustificationem. Sac. Trid. Sess. 6. Cap. 6. ēt docet S. Aug. lib
de grā et libero arbitrio Cap. 6. Tui dona sunt coronan iustitiā tuā nō dimitis vitā pig
dedisset gratis misericors pī et quando esset ipsa corona iustitiā tua, si peccasset grā gē nō
sisset impiam et quando ipsa debita rēderent, vitā pigritia gratuito donarent, Si mi:
tereēdit ergo misericordia Dei ante omne meritum ē Dubi. ē vtum menta
perdita rēdeant ex sola misericordia Diuina Vel alio solutionem.

Conclusio Prima Menta de grā communem rēdeunt radicaliter ex sola Dei mā posita
tā iustificationē rēdeunt ex nāa rei dico aut ex nāa rei non gt physice rēdeant ga men:
te non sunt aliqua res physica et aio ex nāa rei ga posita iustificatione resurgunt moraliter.
Prbō. Ergo 1ª pars Proponit ga 1ª radix cur menta rēdeant est ipsa grā Dei sponti
mors qua excitamur et disponimur ad iustificationem ga omnis vera iustificatio ex illo
questione est vt phat vi nāa de grā ad grā questionē vt videlicet phat ē ex sola mi:
sericordia Dei hoc illo praeuio mento vno Ergo radix cur menta rēdeant est sola Dei mi:
sericordia de q vide pauca gt dixi menta redire radicaliter ex sola Dei misericordia.
Prbō. 2ª Pars ā Diuina posita ex iustificatione menta redire ex nāa rei nihil aliud
nisi ex illarum rerum nāa quod ponunt hinc ea quod regrat alia forma sufficiens ut:
rum contingere menta licet dī redire sigillo v.g. ex nāa rei dum aqua non amplius
calefit ex nāa aque nulla alia superueniente forma sed posita iustificatione tollit impedi:
mentum peccati quo sublato menta contingunt vt prius erant nec q̄dq̄ aliud requi:
rur vt supra phamur ergo rēdeant ex nāa rei

Confirmo ex recte dī redire ex nāa rei sigillū in aquam ea quod remoto calefaciente
contingere quod erat impedimentum ne frigesceret ex ipsius nāa contingit frigus
ergo pari ratione dici debet redire menta ex nāa rei ea quod peccati erat extinctus
impedimentum ne herent tam efficaciam ex nāa ipsius iustificationis contingit tales
forma meritorum Confirmo 2º. ga posita iustificatione peccatum illius mentis de:
re penitus ga vt supra phamur debitor reatus ad solutionem debiti non aut creditori

Rz solutum aut ab eo condonatum ergo ex nâ rei resurgit mentr ponit iustificare
qz mentr è genus sine differentia. Ex hac q̃ pone.

Colligr 1º qz nulla posset hoc dictu confirmari ex doctrina S. Th. cum ea ii. d. 1.
asserat remanere mentu hoc ipso quod tollit peccatu impedimentum necessario
fatendum è ipsum velle mentu redire ex nâ rei alioq̃ non hoc ipso remanerent.
quo peccatu tollitur licet si fingat agens non remaneret hoc ipso quod tollit impe-
dimentum non decret forigt q̃cunq̃ ex nâ rei ex agna.

Colligr 2º mentu non redire ex nâ rei absolute sed ex hypone patet qz non redeunt
ex nâ rei mi facta hypone grie exercitio qua excitamur ad primu et facta hypo-
ne grie infrantis qd ea sunt dona Dei independenter ex nris mentis saltr de congruo.

Sed dices. Eodem modo dicere possemy redire gras actorum non absolute sed
facta hypone quod mihi Deo applicet in ipsa iustificone mentu sine q̃bz contrarijs de-
bet nobis illa grã sanctorum hoc ex vi hypa dicit actus mentis sine
Si ergo facta hypone illa redeat grã sanctorum ex nâ rei vi phat aguin negan-
dum ni est debere fieri eadem hypothesim nam vi dicti illa applicatio fuit liberalis do-
num Dei nobis factum quod non redit hi semel amittr nisi iterum fiat donatio.
Nullum aut est fundm vt speremy illam nouam donationem ni iustificone vnde non
è eadem ratio de alia hypone qz seing de redit mentorum ex nâ rei Christum
ch est fixe quam remissionem peccatorum q primam vt probatum è ex aut remissione
posita offensum est ex nâ rei exigere mentu è ergo dispar ratio in hoc qd ex una
pte recte fit hypothesis ex altera pro parte recte negat.

Colligr 3. Quum quis ait quod à quibusdam dr mentu redire ex pa iustitia qz
Deg teneat ponere iustificone ibe non bonet dare mercedem q̃ dlis meritis ex pa
vite iustitie vndo dr ad Hebr. 6. non è iniustus Deg vt obliviscat operis mi hoc ni
qz à m posito quod hypa dicit non dari inter Deum et hoem quam iustitia nata vt
Deg teneat eadem dare mercedem non tm ex Conventione dati et accepti hoim et dari
mi ghus sb dicit qz quam rectam iustitia constituere Deo non vult teneat ex pacto et promis-
sione sua ponitur in operibus ipsis aliqua condignitate ad illud premium ac proinde
recedit ex virtute dilectionis quod est quod dem iustitie spacs et necessarie
teneri ex iustitia non secundum propriam rationem adequatam iustitie sed se-
cundum inadequatam rationem que est in ipsis spacibus iustitie positivis de
qua re prima parte q. 21. agi solet.

Dixi cultas

Difficultas ultima.

Primum Sanctus Thomas sensit redire merita et ipsam gratiam quoad integrum valorem.

Quare dissentiunt ex argumentis illis quae in doctrina S. Th. cuius differentia nisi sententia quae omnia probare videntur merita redire tantum ex parte facti secundum quid habitu sabeat pt ex dictis et dicendis patet.

Conclusio unica. Concedendus est talis redditus meritorum quae quae illis debetur in sententia S. Th. Sed Concilium expresse habet ex dictis ga S. Th. et hinc ex ipsius sententia probamus concedit posita distinctione merita primum seu eandem efficaciam quam prius habent ergo recuperant in eo statu quem prius habebant et consequitur ex illius doctrina reddunt quoad integrum valorem idem patet de gradu seu meritis debita. Quia in eiusdem doctrina ni tanta vel tanta gra est tantum habitualiter nisi ad gaudium vitae aeternae igitur dic reddire totum vis dic reddire tota gra in qua formaliter esse debet et hinc patet ad argumenta etc. facta quae facile solvuntur. Ad 1um dico S. Th. non negare reddire vis ad gaudium subpale qa id concederat in corpe eiusdem art. Sed solum concedere ultra totum illud vis ad gaudium subpale contingere aliqd ad gaudium accidentale qa dicit illum qui resurgit in non quae pte contentorum gaudium essentiale vita quantitem charitatis in qua mentis conferat aut ex dictis illum qui resurgit non habet in non quantitate gra quam habuit ea quae meritis erat debita unde cum dicat illum inhibitum gaudium maius de operibus in 1a charitate facta gt nego ptinet ad gaudium accidentale sic intelligi de ole gaudio accidentali ultra totam gradum quantitem gaudii subpalis quia non nimium esse debet qa est speciale gaudium ex cato de operibus redimitis penitis. Ad illud ergo argumentum negamus consequentiam et ad probam eius negat non qa dicerunt gaudium accidentale esse ultra meritum subpale hoc cum dicunt eadem arg S. Th. vocat gaudium subpale correspondere gra quae commensuratur quantitati charitatis distinguendo est ex dictis distinctio et qa correspondet ad gaudii contributionis non ut pars et modo de dictis omnibus patet solutio ad argumenta.

Contra Sanctum Bonaventuram.

Objicit contra dictum illum argumentum sic eadem fide ad 1um qa S. Th. contra distinguit gaudium essentiale ab accidentali ita et gaudium accidentale debeat applicari 1a charitate facta subpale pte debeat gra et charitati in qua fuit resurgit ergo gt debet charitati in qua resurgit non debet applicari gaudium maius de operibus in prima charitate facta et contra

alioq non contra distinguerent hi aut oppo illis debeq̃ omnia accidentale ergo
non debeq̃ essale ergo non reuiuiscant ad omnia substale. Hic patet duplex
ex his ipsis videm aiũ ex his ille q̃ resurgit ni non essentie conseqũ quia s.
munia virtia essentiam in qua mouent essale sabebit in gaudium maiy de oppo
ni. essentiale facibo aliud a essentie ni qua resurgit bo ergo contra distinguit
quod etiam indicant illee pticule adueniatne (quia et tantum) 2o patet ex solu-
tione s. Th. dant ei ibi ad illud arguũ quo tangm contrarium probabat opa bona hu-
manitus facta non reuiuiscere qa opa nigt ni essentie fuita morent quia bñ quidem
et essentie sed aliquando bo q̃ omniã resurgit ni non quantitate ergo non ca-
lege quiam hi mentiam pronum opus non ergo opa meritoria non reuiuiscent qa
meminum non consequuntur hiis omnibus substale Dant ergo huic arguto s. Th. concedendo
quiam debeni q̃ messara essentis oppo tñ debeni omnia accidentale ergo contradi
stinguit illa duo omnia hi ex patuet etiam omnium substale debeni oppo illis negus
sed illig arguti non omnino tenemur respondere ni non essentie et ipsam consequi
eam q̃ resurgit non consequi quia mirta mentis pronum opus qm ni non negauit
sed eam potig tacite concessit assignando illie operibus tant omnia accidentale.
Hinc Scotus alter Janie dicit Rom. nam quia ex hoc loco concedunt mentales
reuiuiscere ad solum omnia accidentale vltra omnia substale quod debeq̃ essentie
ni qua resurgit ne hi negent omne omnium substale dicunt non deberi duplicia
titulo vt supra obiecimq̃ q̃ ni fallunt qa contra s. Th. non concedit reuiuiscendi de quo
Alij dicunt reuiuiscere ad aliqa pteq̃ omnia substalis quod prionty meritis debeti
q̃ vltra quantitatem quod debitam contritioni quam hi non explicant diffuse Cui dis-
tinctioni vocat mentes ad omnia. 2o Cui s. Th. respondet tantum omnia accidentale.
Alij fatentur vt quam ni communiter a. s. Ie non satis intelligere s. Th. quid ni sic
solutione vellent dicere ni bene ij dicerem nigt non satis accurate cum respondisse quia
sibi Scotus derogat dignitati doctrinae s. D. Alij omnes ni sic se tenent.
Mihi ni videq̃ qa solutio qm supra alioq ni mirq̃ illud omnia accidentale esse vltra
quantitatem totiq̃ substalis unde videm aiũ ad s. remoto peccato dei ni plene ex
pie sua illud qd opa meritoria ergo vult mentes agnia Deum sere prionum vigetem
alioq deq̃ non deberet ni plene quod opa meritoria. Et ergo Locang ni forma aiuq̃
Notandum est ni Doctrina s. Th. qa Deus hanq̃ diff. q. vnica intendum reuiu
pere ad naturam grum non q̃dem quam sit illa que prius erat ex mentis qa operatiue

Semper Deus

dem̃ hoīs reūngere ad vitā gr̃ā. Illo. frem̃ sed ad vitā gr̃ā. vt illa q̃ magis. erat triplex in fidio hui⁹ minimum esset ex meritis hui⁹ ex sacramentis.

Hoc ergo posito quod hō reūngat ad vitā gr̃ām interdum hui⁹ p̃ est q̃ dispo. nito illorum opum q̃ mediāti sūt mentoria vitā eternā q̃ nūq̃ haberet. si non fuit mediante mentoria eo q̃d non fuit facta in gr̃a tū q̃a quam dispo. sitionibus comparat ex diuina ordinatōe aliqua gr̃a q̃ ex his ad vltim eternam et diuina profuunt diu mediante illa gr̃a aliquis hō mentoria vitā eternā cuius mī sunt dolor de peccatis et ipsa sacramentalis confessio cum subsequi gr̃a sacramentalis sibi ex addito diuino hō est in peccato mortali disponit ad gratiam sacramentalem.

Diuus ergo S. Th. in co arguento dubitat vtrum merita reuiuiscant et respondet re. uiuiscere ad fomitem accidentale dicendum videt sanctus Gabriel intelligendum esse de aliquo opere patet ad 1m q̃a nihil p̃t assumi in contrarium et deinde q̃a debet intelligi de operibus mentorijs sunt ergo de illis q̃ fuit mediāti mentoria aut de illis q̃ fuit tantum mediate non 2da q̃a illa reuiuiscant ad fomitem subpale regnum vt p̃bant ex S. Th. et Th. S. Th. in 3a vespr. dicunt merita reuiuiscere ad fomitem subpale vt recte p̃bat obiectio facta ergo intelligit de operibus mentorijs me. diante gr̃a quod hō bene explicatur mens S. Th. vt mox patebit. Ad hō ergo ad obiectionem dicitur quod minimum contradistinguere fomitem accidentale quod de. bet bonis operibus ni 1a. charitē habit non tñ loq̃t de illis q̃ fuit mediate mentoria q̃a illis debet fomitem subpale vt dictum est sed de illis mediate mentorijs de quibus est posita reuiuiscunt opa p̃ quam non debet fomitem subpantiale q̃a ipsa non reuiuiscunt cum non fuit merita ex se ad vitam eternam

R. primo modo negando vtrum gr̃a q̃a non reuiuiscit gr̃a sacramentalis vt supp. fuit dum est debet tñ fomitem accidentale q̃a gaudium tunc debitus erit in celo de illa opa q̃ quidem nunc dispones ad gr̃am sacramentalem sic vna via ait vta patet re. mum esse quod supra dixi oportere intelligi bene doctrinam de gaudio accidentali vltra totam quantitatem q̃d quod debet bonis operibus singulis mentorijs alijs in diuersis nullo modo est contra nos.

Instans tñ p̃t. q̃a S. Th. loq̃t de operibus in charitate facta ergo non de operibus mediante mentorijs Ad tñ ea opa posse intelli. gi facta aliquando in charitate q̃a illa remanent in charitam remdam q̃ sacramentum habet cui dicat Apls in epla ad Philemonē vta fr̃ ego te fruar in Dño q̃a remdat ad Dñm vt optime explicat S. Augus 1o de doctrina Christiana Cap. 38.

t̄ ꝛiges. d. Cꝛ. absolute loq̄r de opib⁹ mentoꝛijs ergo nichil gendus d' de
illis q̄ fiūt ōmpt mentoria. Q̄ñ dr doroneñ ēpc ēsideandū ꝛ illa Cn.
ꝛt conformis ꝛm doctrina Corp⁹ d' ad 1m non p̄t⁹ ēpc alia fore sententiam.
ad 2m 2 3m arguūt in eadem 1a tentā parce ex hypothesi.
ad 3m arguūtur secundi modi in eadem tentā dicūr q̄ nomē grā ꝛtat
pondeat tribution. nec plura de hac q. 8 q. de quo nō
d' vltra nisi ē dicendū p̄ter hoc q̄ diuinū hypothetū
de p̄tib⁹ quā agerem⁹ disputat⁹ ōn S. Th. in q. 90
de p̄tib⁹ quā in communi remāet de
manā et forma illi⁹ de quib⁹
hucusq̄ dixim⁹ ꝛ
mias loco cōtra
ta.

DISPV

DISPVTATIO 3tia.

DE PARTIBVS PRIAE IN PARTICVLARI.

Duabꝫ ꝑdictis disputationibꝫ cyminꝰ cum S.T. de nãa ac de effectibꝫ pmi Sacramenti in cõi nunc de partibꝫ partibꝫ in qua re tm certi nihil amplius facere est tm tibi explicandus ex Theologica Summa D. T. ouerda th. sanctorum resolutio est quantum per ea ex variis eiusdem locis viari non minꝰ facilitatis quam sinant ꝑcedentia authoritate S. D. putauimꝰ in hac aut disputone cum ꝑsecutis singulas ptes maales huius sacti et qa hoc nra posuimꝰ redire mihi ligisti ne ordine ad minimum disputandum erit de ministro atq; sic tota hac de sacto pmo tractatu absolueretur. Ut ergo.

QVAESTIO PRIMA.

De Contritione quid est prima pars pœnitentiæ.

Certum Animum tenuit opinionem inter ea quæ duæ partes sacti pmi patet tum ex S. th. 3. p. q. 90. a. 1. ad 2m tum ex Com consensu Scholast. hic q. dist. vel. 14 vel. 15. quod etiam patet ex Conc. Flor. in decreto unionis et Trid. Sess. 14. cap. 3. Can. 4. et capitis Cupientes est non solum qa Contritio est pars Cathoris implicitæ. sed etiam qa sumpsum dꝰ Catonis quia ex peccatum detestamur et deinde ex ea detestone assiduam confessionem et satisfactionem ac illud absoluimus hic igit agemꝰ de Contritione

QVAESTIVNA. PRIMVM.

Vtrum vera et perfecta Contritio sit necessaria pars Sacramenti pœnitentiæ an vero sat sit attritio et quomodo.

Aliqui Contritionem esse necessariam ptem sacti pmi patet qa Concilium q. 84. q. 2. dist. 2. Confitemur et confitemur ibi ptes maales et ibi huius sacti et ipsa duplex si ergo contritio ne ipse perfecta et imperfecta vt Gabriel Quidam Vtrum necessaria pars sit attritio perfecta an qua examinanda sit.

Difficultas Prima

Quid requiratur ad perfectam Contritionem secundum se. Et primo.

Respondeo primo. Contritionem perfectam esse illam quæ extra sacti sit semper necessaria ad impetrandam pacem sed qa illa est contritio perfecta quæ opponit imperfecta imperfecta enim nihil opponit nisi perfectam sed illa Contritio quæ semper necessaria sit

ad rñificationem extra Lateran. ctum condistinguit à Contritione nisi perfecta. Dicatur
extare in Trid. Sess. 4. Cap. 4. Sexto rñ. negat. Nam Contritionem esse peccatum quod
ab distinguit, ab attritione dicit cū Con. Contritionem rñsertum esse eam qua attritio
dr ex quib. etiam manifestum è Contritionem perfectam esse triplex Contritionem non rñfec-
ta non dr triplex Contritio sed attritio vt etiam melius constabit infra.
Supponendum 2° bene Contritionem esse triplicem omni dolorem seu detestationem
peccati qm divinus q. 85 q. 1ª esse actum virtutis priùs elicitum patet 1ª ex 3. 15. 8. p.
q. 4. a. 1. ad 2m. et 2 et 3. et in 4. dist. 17. q. 2. a. 1. Item patet ex Com. Scholasticorum tenen-
tium 4. dist. 14. vel. 16. cum Magro Scoto et Durr. q. 1. Capreol. q. 1. a. 1. et 3. Soto dist. 14. q. 2. a. 2.
et aliis. Item patet qm omnes Contritio confunderet actum contritionis triplicis et actum virtutis
priùs elicitum vt constat loco citato supra q. 81. quæsito 1. dist. 2. de sacram.
Ubi proposito 1° ex Trid. Sess. 14. Cap. 4. non illum actum priùs virtutis quem necessarium
esse dixit extra Sacram. ad rñificonem triplicis appellat Contritionem. Ergo Concil. præ-
cisum tenuit actum virtutis priùs et Contritionis triplicis Confirmò qm in illo Cap. 4. de-
finit Concil. Contritionem esse dolorem seu detestationem peccati quo fere modo dixerat Cap. 6.
esse actum priùs.
Probò 2° propositionem De effectu Contritionis vt distin-
gui ab alia Charitate ex ultima dispone ad Sacram gram rñficationis extra Sacrum rñfi-
cium nisi aut votis q distinguit à Charitate efficaci ultima dispone ad gram sacram actum vir-
tutis priùs vt docuimus supra de necessitate virtutis priùs.
3° Probò qm nullo Contritionis
triplicis nihil aliud est nisi detestatio peccati mercenaria quam amicitiam vt infra Con-
sequabo hic aut alibi est virtutis priùs elicitus vt supra. Hæc patebunt
Quæritur quid regnat in perfectam Contritionem? Secundo dist. Respondetur hoc vltimo regnitum
ad effectum actus Contritionis quia? explicat ad quem dicitur satisfactio peccati.
Communis sententia est regi per actum explicitum ad pacem cum Christo quæ Caiet. Tom. Thom.
Prath. q. 1. Soto dist. 15. q. 1. a. 2. et dist. 17. q. 1. a. 1. et lib. 2. de nat. et gra. Cap. 4. Ubi Corne-
lianum Centum vocat peccatum crimen Canus Loci de pœn. p. p. q. 2. Valen. dist. 1. q. 8.
punctu ultimo ni fore Joan. Decuing. Petrus Navar. dist. 4. sect. 8. et alij apud ipsum.
Probat 1° Scotus et Valentia ex scripturis quæ tuetur ecclesia priùs elicitum apponere in
ea Contritioni volunter? Respondendo ad Priùs Mandata Eccles. Ut si nimium egerint pœ-
nitentiam de omnibus peccatis suis et respondent præcepta non videtur actus sufficiens? Sed
quia est actus quem? et dispositio benè facere. Ergo scripturæ nolunt ad præmium et Contritionem re-
quiri obedientiam ullam mandatorum nisi aut regnit aliquem qui sequitur rationem gratiæ Con-
tritionem nisi

tritionem viti ni fine vitel ergo regul observantiæ cum ꝓposito explicito ga implicitum non ꝺ̄ꝓpositum ꝺ̄ stulpturel propriè sunt aliqnde.

Probat 1ª 2ª ex pp. Nam dubri in quodam sermone quadrag. ait sabet de prima dist. 3. Cap primi. primam ait esse mala cogitata plangere et plangendo etoma non committere quia sancta Scl. S. Greg. lib. 9 Registri Cap 9ª et hom. 19 in Evang. et refertur etiam in den Cap primo panitere est anteacta peccata flere et flendo non committere et S. Isid. lib. 2. de summo bono Cap. 18. primo ꝓbat quia ita peccata deplorat et futura non committat Ergo 8. Pl. regulat ad veram primam et veram hoc peccata nō committendi hoc sunt sabet vitelligi de quibus ꝓpositum explicatum.

2ª patet ex Concil. Flor. in decret. Instit. Ubi ait ad Contritionem quæ est 1ª pars sacrl primo simul dolorem de peccato commisso cum ꝓposito non peccandi de cetero quo etiam modo loqꝫ Trid. Sess. 14. Cap 4. Contritionem quæ primum locum obtinet inter panitentiæ actus esse detestationem seu dolorem de peccato commisso cum ꝓposito non peccandi de cetero Imo sentiat Concil. regul hoc ꝓpositum explicitum ga implicitum nō ē simpliciter ꝓpositum.

4to libi ga inter Contritionem non ponit esse alius actus necessarius panitenti tanqm ultima dispō ad iustificandum ga solus actus primæ et secundæ sunt ultima dispō ad iustificandum ergo ē quia ut supra diximus q. 86. Pro quæ illud explicatum regulat tanqm ultima dispō ad iustificandum Ergo f. Non patet ga non ē ultima dispō ad quam nisi voluntas sit effectiue à peccato conversa hoc sunt non ē nisi ut explicitus consensus ad futuram observantiam legis ga prius voluntas recedebat à lege tendendo explicite ad peccatum ergo in conversione debet recedere à peccato tendendo explicite in legem sicut in conversione dicit terminus hoc opposito nō unde ut ait S. Aug. lib. de spu et ꝑ falsa primæ Capitl. Corinth. 2. q. dum tollit et ordo potest Ergo dicit esse explicita tendentia ad legis observantiam hoc sunt tendentia esse non ꝺ̄ nisi explicitè ꝓpositum non peccandi.

Secunda sentia negat regulari formale et implicitum ꝓpositum ad veram Contritionem ita Major dist. dist 14 in q. 4. l. ubi Alan Almain q. 2 in Resert. Scotus Bricot. Gabr. de primo Trait. l. q. 3. Petrus Soto Cath. 7. de primo tenuer in Sharu. Cap. 1. num. 16. Caiet. et alij apud ipsum idem fuse defendit Vega in Trid. lib. 13. Cap. 21 de dem. cap.

Dicat 1º Regula solvendo ad tantum Scripturæ et ꝓpositum non requirunt de primo Contritionem ordo ad iustificationem Ergo nec ordine ad realem Confessionem nihil dicendum volunt in non esse vera primam ni peccata demisceps committant et ideo dicunt ni custodiant omnia præcepta et vera primam esse ni futurum demisceps à peccatis tenuer Unde dicit Scil. loco ut. Cap 26 Viritor regul est non panitent q. dum ait qui panitet hic etiam S. Aug. ait manen

ese priùs quam sequens culpa contingat quae ad non esent pa 8. 88. 8. Loquerent de priùs in ordine ad iustificationem tantat ex aliqua penitentia posse jam iustificari etiam sine iustificatione peccet haec ita sunt in ordine ad consecutionem ritus etenim ga si postquam venit priùs aliqs decreto itemum peccet ille non salvabit sicut quod dicunt ex Conalys Soluit ga Concil etiam requirit ponit confessionem ad quam contritionem vt patet ex Trid sess 14 cap 4 quod hi ponit non dicit necessario esse explicite ex dictis q. 86.

Ulterius soluit nro Cabrera sententia S. ex eius collectanea totum illum discursum ad hoc hi non obstat intentio ga ipso illa explicata tendentia vt adhuc hi ponit non contineat aliud ex se formate velle semare legem aliud po se velle non implig peccare in futurum unde dicta illa sunt disputata obiectum ex illig se observando legis huius possit peccare in futurum. Ergo ex eo quod requirit explicita tendentia ad observantiam legis non recte inferitur requirit explicite propositum non peccandi. Deinde falsum est. Contritionem formalem non esse effectum conversionem a peccato etiam sine explicito proposito peccandi ga per ipsum quod se recedit a peccato vt se Dei offensa est etiam tendentia ad ipsam Dei amicitiam recuperandam vt probatur supra q. 86. ni hoc aut generet contritionis effectum sed non effectus contritionis non potest dari effectus ga ad tendentia ad dictum finem virtualem priùs et contritionis ergo hoc non potest dari nisi quod priùs detur effectus ita recte dicam aliud ni eodem quod ergo hic detur proposito explicato hic nec alij contritionis non erit effectus.

Dominus secundo sententia arguebat pertinaciter ga contritio debet esse ex dictis priùs elicitus ex fide S. Aug. ni 8. 74 dicit quod se contenet virtualiter ubi vt Deum habeat placatum ergo debet esse circa motivum priùs virtualiter et consequens est ipsius actus elicitus ergo de esse simplex si aut requiritur etiam ponit explicite non esset alius simplex sed duplex esset ex illa detestatione et ipsum propositum explicitum.

Dominus respondet cum quod sit minime sibi dissimilem obligationem huius obligationis etiam si verè contritionem et actum charitatis non iustificat ivi ga caveret proposito regulato quod absurdè ga ob generalitatem minime sibi non requirit actus virtualis priùs explicitus ergo multo minus requirit debet ponit illud. Ad solutionem.

Certum est cum quod minus qui requirit ad effectum contritionem dicit se nihil aliud quam quam quod scit actibus quod explicite effectus contritionem subjecta cum ea contritio debeat ponere esse actus actus voluntate et virtualiter priùs vt supra dicimus nihil potest ponere ex eis subjecta nisi actus voluntate unde sequitur ergo ga effectus contritio debet esse etiam dispositio ad iustificationem certus actum charitatis tangens actus virtualiter priùs quod requiritur ergo etiam dicitur.

Vltima dispō ad iustificationem extra sacrtū tanga actus virtutis priē obiectū. Vnde vlter ē quærere ḡd regrat ad effectum Constitutionem Sūe se et subiptatis alij quē: vere grauit actu virtutis priē g regnū tanga Vltima dispō ad iustificationē extra sacrtū.

Conclusio Prima ad effectum Constitutionem ex virtute priē regnt detestatio peccatorum ⁊ emplicatum ḡpositum non peccandi in futurū saltem hominis actualiter pœnitentis recordatio peccatorum futurorum detestandorum dicit saltem vſ. ga si nō ētisfa recor: datio dicam Segnis Conclō dicit ciam ex virtute priē ga supposito vt iam phatum est. Constitutionem esse actum dicentem virtutis priē Sec cordo ē cuius auctoritas quos citauit: mg ni. Sentē et videt esse expressa D. Ts. 3. p. q. 83 a. 3. Vbi ait actum virtutis priē nō esse dolorem de peccato commisso tantum sed etiam cum ḡposito emendandi ergo regnt ḡponit emplicat ga si implicat esset contrum dolor de peccato commisso nisi videlicet ad. q. ducat dicit ibi ḡpositum actum illum virtutis esse ḡpositum emendandi Sed illud quod Contra eum committitur est nisi ad eis emplendum S. D. esse necessariū ḡpositum emendandi pœnitentis et ducat q. 86. a. 2. regnt ad reconciliationem Dei offensi et salvatis hominis Considerat ni Deum tanta detestatione offensæ etiam emendandi ḡpositum virtutis ergo regnt emplicitum ḡpositum ga sic regnt vltra detestationē quod si pœna ē maximū quam esse debet ei subiptus relinquitur peccatis non ḡpositum caelestia nisi regnant autē Theologi illex ⁊ alij quos recte citat Belar lib. 2. de priē cap. 6. omissis aut argumentis 1. Sentē quod effi: caciter non phant intendit illud videlicet primum origo quod affert ex Ind. sess. 14 cap. 4 Vbi virtute Concil. eam Contritionem quæ sit cum ḡposito necessaria ad impetrandam iustificationem nihil aliud esse nisi animi dolorem et detestationē de commisso peccato cum ḡposito non peccandi de cetero ergo cum ait Sent ⁊ ḡpositum esse vltra detestationem illam hanitis non esse vltra non dicere animi dolor cum ḡposito Sed satis posset dicere animi dolor ergo virtute illam Contritionem regnt emplicat ḡpositi quod saltem debet esse ḡpositum cum ea illa recordatio.

Ad rationes Sat ē quod Sti authores. 2. Sentē hoc ḡpositum posse seminteligi implicat haut inteligi de ḡposito confidendi nō satis ēt ē ga Concil. declarat se intelligere de ḡposito implicito Conf. Patris intelligit ea de illa ḡpositio qd in Contritione includit ḡd patet in Cap. 4. ad 2o ḡpositum non peccandi virtute esse vltra detestationē virginis. Recte aut ait Concil. hoc ḡpositum esse necessarium ga peccatis ⁊ priam virtute venturæ Dei amicitia Lugo sic aut detestari peccata in cam recipiet ita diam debet sere hoc ḡpositum emplicat hoc ēt non ē mirum ape medium ad hunc finem qui illa detestatio vnde cum ḡs alteri reconciliat ⁊ priam

non mino offendit signa doloris ob peccata committa quam dolentis causandi in subiecto
ab subiecto offendit. 2° qm sine prio est nova vita ut scripsit 2ª Petri
cap. 3° 1ª et 2ª sentª regunt post primam mundationem vitam ad Deum aut mortalem
et eam vitam sine peccato tam plenum gradu salutis haberi ita Lyra regionat explicat
Ex hac propõe Colligo 1° quinq; ponitur esse sigs quod non angelus peccare
Deo et anima qs valet amplius offendere Deum aut eam velit implere totam legem Quod
qa licet quinq; altas sint habitudines physicas ad diversa obiecta in
qa ad quodlibet interesse et aquisitivas ad eundem finem moraliter consentiendum ad his
inde cum dicimus regem quod explicat non peccandi stando esse debet regi talis positio
nis vno ex similibus modis qa equaliter sunt illud quod unum nec veritatis unde ut determ
à Concil. definit esse in potestate unum determinate sit necessarium qa aliud ex Gabriele.
Colligo 2° cum apte dedicat esse Corali Ecclesiam quod ponitur esse necessarium vt de se sentire est
q dicunt aquile esse judicandum tanquam vere alij absolute necessarium qa quemcunq; alij
necessarij ad vitam ponita aliqua recordatione absolute necessaria sunt qa sub hypo
thesi quod ponitur intelligi aliquem explicari et ideo ni Canis nisi cognoscit non facit quod ponitur hu
jusmodi actum Dei absoluta absolute ex die alienum esse restituendum sc.
Colligo 3° Constitutionem fieri an dicimus non esse unum tantum actum physicum Dei dis
ponentem peccati detestationem peccati et quod explicat qa actus non coalescunt in unum actum
physicum cum sint duae relationes circa duo obiecta diversa.
Sed obicies quamvis è una constitutio si haec duo actus sint esse unum constitutum fi
ficiam quod in hac voce vt significet nomine Constitutionis regnit vbi quod aliquam unde
quem principio alterum pro nunc principatus privilegiis et dolor quod nunc directe
nunc principale quod positum quod potius indirecte seu in obliquo Corali autem in Cap 4
Citatur dicat esse detestationem cum quo sit sc.
Conclusio secunda Quando non habet illa recordatio actus est quod non vi
tiale et implicat sec Corallo est autem 2ª sentª nobiscum dicunt Scabunt Valent.
et Suar. Citatis locis Probat aut ex dictis q. 86 quod ministrantes si non sit meno
ria peccatorum satis est solus actus charitis etiam si nullo actus sit explicatus prius
ergo non regnit explicari quod et confirmari posset ex multis quod affert regnum
vbi supra ex quo Violet apte esse loco 2ª Regum 12. David dicit nunc ministrato et cum
dicunt actum primo illis quia Peccavi Nae et 2ª Reg. Dom. 21. hec magis sillabis
sunt peccavi sed sic tribus syllabis flamma salutis Quam Deo ascendit in celum
et S. Chrisost.

5.

et S. Crisost. hom. 9 de pniâ. dic peccamin. mgr. et soluigh. peccatum ergo si SS. PP. non videm regrere ppositum explicitum. hic etiam spectat quod dr. ps. 31. dixi Confitebor adversum me &. quę ppa SS. PP. magnificant S. Amb. in ri Apolog. David cap. 12. dixit peccavi tibo et veniam meam non abscondi antequ pnunciarem quarto magis videbr. se pnunciasse dicendo iniquitatem meam ego cognosco et S. Aug. in ps. 31. Con. 2. non pnunciat Deo quidq se pnunciatus est ille rem absconditam Deus. S. Greg. in Comment. eiusd. ps. ait veniam peccatorum consitoni penitentis deleturus antequ ad confitendum pniâ pueniat constat ergo ex SS. PP. non semp regri ppositum explicitum.

Ex. 3al Conclusione

Colligr. 1o. Trid. in hoc Can. esse intelligendum de ppto virtuali nimirum quando non adest memoria detestandarum peccatorum qa quando non est talis cogitatio illud explicitum ppositum est impossibile ergo hinc non pt illud regri alioq non fuisset nihil sufficienter quisq. ad mam nisi fecerit quo arguto divinum q. 86 non regri alium explicitum detestandi peccatorum qui est scripturę in Constitutione vt supra dixi

At inges Concilium regit Constitutionem quę contra et illos duos actus ergo semp vi. trium regnt explicitly Ego Cael. regere qndo est possibile non aut qando est impossibile qa hinc ne regitur qdem detestatio explicita vel dictum est.

Colligr 2o. explicat ppositum detestandorum peccatorum interdum posse specificare ea nitem charitę interdum ad virtem pniâ pbt ex dictis qa pt esse pnitentia recordatio futurorum peccatorum quę sunt detestanda de motivo charitatis est ea occurrat motivum pniæ et è contra hinc ergo aut elicienda ppositum ex illo motivo qd occurrit qa eliciendus est ppositum alicui qndo est memoria peccatorum futurorum.

Conclusio Tertia. ad pfectam Constitutionem sufficit et in se nihil aliud regnt. pater duos actus explicitos pbt Concilio ea dictis qa ad substantiam constitutionis non regnt nisi actus pniæ virtualis ergo nihil aliud regnt. non patet hinc ex Trid. sess. 14. cap. 4. vbi docet Constitutionem esse detestationem peccatorum ppositum non peccandi de cetero et nihil ulterius regnt ad Constitutionem ergo nullus alius regnt pniæ virtualis hinc etiam qa supra multiplicaret necessitas alterius actus ex natura pniæ nisi in vita finaliter in offendi pt. Ex his Trid. ad argutia 1mi sentię quatenus fieri possunt contra mam doctrinam non qd pbent arguta 1mi sentię dictum est supra in 3. non concedo qd vo pbent arguta 2di sentię patet ex dicta conclione. Ad penultimum aut arguta 2di sentię qa ex explicatis Constitutionem non debere

miusmodi ꝓpositum vltimo explicatum ga ali esse vny simplex actus reputanda est vltima minor ga vterq; actus illius virtutis est necessarius ad iustificationem modo explicato vnde nomine Contritionis vtrumq; actum intelligimus vt dictum in ꝓpositione. Tandem. Notandum est etiam quando hmoi defectus memoria peccatorum debent dici ꝓportionaliter illud esse necessarium implicite tempore quo deteponit peccatis in quantum est offensa Dei nam vt supra actus determinatur voluntas vt ex præcipue concurrentes peccata futura detestanda vere illa detestaretur ac proinde nichil deberet vbi ꝓpositum implicitum vnum ea quæ dixi q. 86. dic. Contritionem semper debere dici nichil tale ꝓponere ga hoc ꝓpositum semper est necessarium necessitate medij vel in re vel in voto sicut ipsa Contritio nam Concil. Trid. Sess. 14 cap. 4. dum explicat Contritionem ga dicit semper fuisse necessariam ad iustificationem in ea omnes nichil tale propositum modo explicato.

Difficultas Secunda.

Vtrum ad effectam Contritionem requiratur aliquid accidentale tale intrinsecum

Duo sunt difficilia. ga posset videri requiri aliquid accidentale tam quoad intensionem tum quoad extensionem et quoad vtrumq; dicitur nō tam quod attineat ad intensionem aliquid requiri. 1° vt debeat esse tot gradus necessarios determinati in ipsa Contritione absolute 2° vt debeat regi Contritio compatibiliter ad alios actus. Item vt excedere debeat quendam actum Contritionis peccatorum commissorum. Tum quod attinet ad extensionem 1° vt debeat durare tanto vel tanto tpe 2° vt debeat esse de singulis peccatis dispositive. Notandum est.

Primum debere esse apud omnes eam Contritionem esse magnam quæ debet quantū fieri potest accidentia &c et explicite et authoritate SS. Pp. docemur et ex S. Cypr. Semper de lapsis quam magna debuimus nos tam grauiter deplorare et ipsa curare oportet nos portus diuina clementia recipiamus et fletibus nostris rectos vt S. Hieronymus lapsam Cap. 8. sed quanta putas et qualis necessaria prius quæ aut aquet crimina aut certe excellat vnde vt multi faciem debere galescere cur esse dicat ea lingua petit et pulchemine S. Aug. lib. 8 Confess. Cap. 2. Vbi etiam Contritionem describit flebam misericordiam Contritionem cordis mei sic dicit Daniel. pe. 6. lauabo per singulas noctes lectum meum idem de S. Petro Luc. 22. de Magdalena Luc. 7 Qui lauant ea mi Dñe lauas aeren et interpin dilexerunt exceptam satisfact peccatum ē re ipsa se fallat ga re Contritionis ipsa

hitronis signa non oportuerint mag. Contraria licet ea quæ supra diximus ex illo Joh. possemus ga illa omnia quæ sunt de hac Constitu. Sacrae quæ hic dicuntur faciunt ad agnoscendam eam Constitutionem Est ergo doctrina SS. PP. suadendo esse hujus mi. Conclusionem Difficultas autem præsens est Num judicium ecclesiæ sit omnino necessaria ad eorum Constitutionem de hac re multa Sot. Navarrus Mart. Cap. 21. n. 4 Sot. dist. 19. q. 2. a. 2. Bann. 2. 4 Petr. Soto lect. 4. et 14 dispu. Belar. lib. 2. de pœn. Cap. 11. Valent. dis. 7. q. 6. punct. 4. fi. d6. Suarez dis. 8. sect. 6. 11. et dis. 4. sect. 4. et 5. Quos omnes benissime indicabo qd sit sectandum.

Notandum est nostram hic intelligere qd signa diximus specialem Constitutionem effectus quæ est ultima dispositio ad gratiam justificantem et ita quærit, num sit necessaria aliqua accidentalis mutatio cum quod sola sit in ipsa Contritione una ex judicibus modis.

Conclusio Prima nulla certa interpretatio aut ejus dubia est necessaria in ipsa Contritione ut sit efficax Probatur ga illa est efficax Contritio quæ satis est ad justificandum seu ad hanc satisfactionem Contritionis ipsius subjectæ hic judicio accidentibus Ergo. Non Probatur ga illa satisfactio ga scriptura Conc. et SS. PP. regunt ga in his rebus supernaturalibus non est quod in aliquem partem aut negandum nisi quod ex principiis revelatis deducitur at Scriptura non tantum regunt substantiam Contritionis Ergo. Patet 1. de Script. Ezech. 18. et 33. egerit pœnitentiam et Contritionem Deum misericordiæ ex bona nostra gemuerit ps. et Isaiæ 30. et 57. regunt Jo. cum Corinthus sub nigemuerit salutem enim hæc dicunt Trid. Sess. 6. Cap. 6. et Sess. 14. Cap. 4. regunt Contritionem non determinatio illam ad illum aut illum excludentibus quæ est apte hic afferunt Rom. 5. Jo. Epla 1. ad Theod. Capsum tom. 1. quæstionalem Ninivitas et quilibet breviter pœnitentiam non regunt primam suscipiendi ipsam nec partes quæ ei exigunt confessionis odore mereaden nempe justificationem subdit ei ad hoc quærendum bona Isaiæ Ezechielis Deo servare populum ea quod Contritionem de peccato nigenisat Colligunt ex eadem Epla pauli post explicare illa verba ps. studiose ei peccem ejus in sua nigrum. Clarum Codice quorum rationem dicendi est et subdit ad Theodorum vigilem et ad ejus rationem seu vitia apostolum animi solere dijudicari ita quod confirmat Scripturis latentis quæ nisi momento totius antea peccata abpescit Beda Gregorius S. Leo Epla. 91. ad Theodos. explicando Jacobi 4. Accedite ad Deum et ipse accedet vobis nigri manus peccatores et purificate corda vestra duplices animo dicite Deo et Domino nostro Jesu Christo nec ejus desinire a fundamentis multas partes varias pro Concilio dicente Jesu Dei Christo nostro Jo nigemuerit salutem enim secundum desinitionem S. Celest. I. Epla 2. ad Epos

Galat. Despat. de misericordia Dei migt. q. cum ad penitentiam inducit peccatorem: cor vel in momento possit mutare. Credit. Cuius rei ratio. Quia ad Deum conuersio mentis potius est recuperanda quam bona q. perdita sit absente. Cum conuersio augeamur saluti. erit. Constat ergo satis esse Contritionis huic ejus accidentalis

Pelbt. 2ª. in Quadrag. sermo 6. cap. 7. Ubi docet grauis misericordia misericordia Dei vel minore q. mensura dispositio. Quinq. citra volunt omnes. Ut supra volumus minor mensura Contritionis sufficiens respectu ad tantam vel tantam grauis. ergo dicunt aliqd grue misericordia dat. pro grauitate actus q. sit subsecuta. Contritio. et dispositio. non maior aut minor mensura grue dat. q. maiore vel minore Contritione. Unde. Cum in tertio huius cap. 2. cons. de misericordia simpliciter dicat. Sanctus Thomas ad dispositionem gratiae cap. 6. enumerauerat. Ubi Solum enumerauerat actum dispositionis simpliciter non aut in tanta vel tanta mensura. Ergo ad de mensura misericordia. Unde in eodem cap. 7. docet. Sanctus Dei. q. mensura dispositionis ergo ex Conc. Trident. sessio tantam vel tantam misericordiam dari. q. tanta vel tanta Contritione misericordiam. Ergo simpliciter dari pro Contritione simpliciter atq. ita manifeste segq. in quolibet gratiam hi contritio dari aliqua misericordia. qa. qualibet aliquis determinato misericordiae debet esse mensura.

Secundo Pelbt. Contritio qa. gradu est accepta Contritionis misericordiam non requisitis illis aliqua determinata duratione aut intensione sunt requisitis accepta. Thomas. observandum. et alias actus q. q. apponit ut supra patebit. Unde de Charitate. Ergo nunqa. in misericordiam requisitis Contritio. Contrita vel intensione vel duratione qa non est. Dei ratio. ut magis. et ad Contritionis gradu misericordiae. Ex accepto qa. quo sunt accepto q. ens.

Conclusio 2ª. Contritio dicit esse detestationem peccati. Supponit aliud detestabile non quidem necessario. q. forsan componens. sic q. virtualem salutem. q. nichil dicit nisi Contritionis Pelbt. sen. Qa. Contritio dicit esse maximus quidam actus mentis. et est in toto Gradu et tota via Bonaventura. 4. d. 30. 31. Regum 8. sect. 2. ad alios. Ergo dicit esse maxima detestatio peccati. Sed Ens est Contritio. est aut est maxima detestatio peccati. Ergo supponit aliud detestabile qa. aliquid non est maximum. Quod confirmo a limite. Ens enim gradu et charitatem dilectionis habere Deum toto corde et tota alia realiter infert. illa non amoveri esse diligere. Ergo pariter de Contritione qa. cadem est ratio. Aut est supponit detestabile. ergo. q. aliqua compositionem qa. necessaria inclusive compatio. Ubi assignatur dicit esse. Sup. aliud sibi aut compatio. ita necessaria dicit esse forsan. Ergo ens. detestamur peccatum nullius corporis. talem forsan compatiamur. Deinde qa. talis compatio est misericordia. quaedam. Ut dicta. Unde misericordia detestabilis non necessaria misericordia. Ens ipsa. Esse forsan quaedam detestatio alia. Item detestabilis nullius. Ens est.

nullius oñ esse aversio ad bonum sed potius intensior dilectio dei ergo esse salutis virtualis non intendum secundo dicitur illum debere esse verisimilem et non forsan penitentiam intendum est negs in absentia advertens satis firmum fundamentum compone cum alterius detestationis cadat facte in peccatum presertim ob infirmitatem carnis quod aut huiusmodi habitualis contritio debeat esse. Ex quo excludit in ipsa subsistentia contritionis Xpi. Qa in ipsa efficaci detestatione peccati in quantum est offensa Dei quam dicimus supra esse subsistentiam contritionis virtualis excludit voluntas potius velit omne malum quam Dei offensam. Hoc autem est excludere virtualem complacentiam huiusmodi aliquid detestabile ergo si qd sit virtualis nulli omne malum aggredi omne detestabile potius quam Dei offensa ergo detestari peccatum ut Dei offensa sub omne detestabile ergo est complacentia detestabilis virtualis sub omne detestabile sed Xpi. qa sic ipso quod voluntas detestatur peccatum ut dei offensa. Ex quacunq occasione esse possit ergo virtualis aliqua determinata ipsa voluntas ut qualemcunq occasione ponita detestetur ipsum peccatum ergo determinatur ut virtualis potius velit quodcunq aliud qm peccatum et offensam Dei. Constat ergo in subsistentia contritionis contritio virtualis aliqua componenda detestationis peccati sub omne detestabile ergo illa virtualis componenda ubi inclusa satis erit qa sine formaliter reperiret alia virtualis componenda ad multiplicandum actum sine necessitate qd aut dicit de hac virtuali componente quod continet ipsa detestatione penitentiam aperiendo cathedram in ipsa explicito q ponit non peccandi ex eis ad voluntas determinata ut supra potius velit qm Dei offendam.

Ex hac conclone manifesti

Colligit vltie sertio eos q dicunt dolorem seu detestationem peccati debere esse summum non intensive seu appretiative 1m patet ex dictis qa non regit illa determinata intentio dolendi ergo multo minus regit summa intensio 2m patet qa aliud est summa detestatio appretiativa qua detestamur aliquid tanquam detestabile sic autem sua dicit in maximo gradu detestandi valem autem esse detestationem peccati in ipsa contritione iam probatum est.

Ex his vltimo sequit non peccare eos q magis intendunt summum dolorem de aliqua tanquam qm de peccato commisso Sed qa illa maior dolendi intentio de peccato non est in proposito virtuali de summo peccato possumus magis intendere dolere de aliquo se tempal. qd legimus de S. Paula Romana qui ut scribit S. Hieron. in eius vita tanto graviter forebat dum Xpi. Seruum de sua vita posse elitaretur ut talem dolorem non legisse fuisse de commissis peccatis ut S. Monica qui Xpi. vita morten dolunt filij sui Joseph. ut non solum nolunt illam a suis filijs contristari admittere sed dari dicunt desiderandum ad filium lugendum si inferni non patet de

grauissimus dolore dauid ob necem filij absalon 2. Reg. 19 ꝑt ergo nra culpa ben̄ maxime dolor uiteruisse modo maneat humana detestatio peccatorum assequabile.

Conclusio tertia. Contritio non necessario debet esse actu de omnibus peccatis eo ordine non ut de singulis singulo charitatis contritionis. Hec Conclo ē s. th. q. 88. de ueritate a. 5. ad 4m. Prbt. Qa si hec contritio de nullo peccato ut est offensa dei non peccandi de cetero hinc est ꝑfecta contritio et sufficiens ad iustificandum ut patet ex Chrisost. Sup. 14 cap. 4 Nihil aut illam contritionem que fuit omnium ipse necessaria ad iustificandum esse dolorem de peccato commisso cum ꝓposito non peccandi de cetero hinc aut non ē detestatio de singulis sed contritio. Sed de omnibus his concedi potest. Et confirmo qa si necessaria esset de singulis dispicta contritio nō non posset ben̄ nisi longo tpe quod est contra ea que dicunt 1m et 2m conclōe. Sed contra hanc Concl.

Obijcies 1o quia ad s. th. q. 87. a. 6. nemo potest regredi ad remissionem peccatoꝝ mortalium nisi per dolorem contritionis saltem implicitam et singulorum peccatorum ergo s. th. requirenda necessario singulorum peccatorum detestatio. Item Caret. Thar. et alij. ē s. th regredi detestationi singulorum mort. ut ipsa delecant non obligando culpam sed dicta quia possunt et debent omittendo hinc loci non facere contra eos qui requirunt detestationem ad delendam solam culpam. Prima hec solutio non ē ad mentē s. th. q. hic loquitur apte de remissione culpe solum et petenda loqr de ea remissione que fit per ordinem voluntatis remissio aut que fit per ordinem voluntatis ē solum culpa ex hoc tantum deordinata voluntate. Secunda qa falsa est doctrina ibi tradita qd ea non exigatur singulorum peccatorum detestatio ut remittat culpa ergo nec exigitur ꝓ remotione culpe ꝓpria remissio ch patet non potuit exigit detestationem peccatorum qn ceteras huius ē mentionis actiones mixtum ab habitu sit voluntarie et consequēs ceteris partibus maxime mentionis potuit dic exigi debuerit qn adhuc nichil prius ad remissionem petat. Ad 1m dicit s. th loq de remissione indirecte prius dixerat ē exigi recordationem singulorum peccatorum et detestationem sed nec hec est possibilis qa est huius qn s. th loqr de remissione que fit per prius subtracta detestatione ch rationem regredi prius nichil ad delenda mortalia ꝓpria ē qn regredi recordando voluntarie que non conueniunt delebo prius de quo nō potuit gaudere. Item qa falsa esset ea doctrina si hoc non ē exigi singulorum peccatorum detestationem ad rite suscipiendum hoc sacramentum et ipsa confitebor.

Omnibus ergo ceteris solutionibus dicendo ē s. th. ch assignare dicit meritum primum mortalium et primam recordationem qd ad remissionem mortalium regredi alterius detestationis non occurrere

nõ occurrerent non aut̃ enigit̃ detestõ venial vnc sũ teneꝛ xp̃s admitt̃ detes:
stoñ mortale cõmissum quantum ñ ipso é et subdit. Vt diligentiam ãdhibeat ad
rememorandum singula vt singula detestet̃ quã tñ postrema non necessaria signi:
ficant debere esse actualem et discretam detestonem de singulis qa aut etiam ve:
rõ sentit illorum pborum etiamsi non penarũ illas multi plures detestones cum
eis vt deleant̃ mortalia necessaria sit actualis detestõ mot. nã sit vincibilis
ignorantia illorum debet homo adhibere debitam diligentiam vt illorum sit re:
cordonẽ et cum non magis de vno qꝫ de altero dicit singula recordari quantum ꝑt
vt sette singulorum sett detestonẽ singulorum siga non sũ ronẽ phibuerem dis:
cindunam sor eñ non regnt̃ ãd veritem illorum pborum qa vt sit singulorum dete:
stõ dabis est si sit detestõ sũ ronẽ offense gen̄ detestat̃ peccatum vt offensa é
Dei, necessario etiam detestat̃ singula haut eñ qd detestat̃ omnꝫ detestat̃ etiã é
singula amara vt cum qꝫ multi bonum vt bonum multi omne et singulare bonum
vt ergo verissect̃ esse detestonem de singulis dabis é si sit detestõ sũ ronẽ conẽ
ꝑdictam exigat̃ ergo consequẽ enigũ. Item aut̃ necessaria sit diligentia ãd reme:
morandã singula peccata ante confessionem dicam infra.

Obij cics 2º Confessio dicit esse de peccato commisso ergo de peccato folio. ꝑtento
nam peccat̃ futurꝫ non é commissum ergo in confessione non includit detestõ pecca:
torum futurorꝫ hinc aut̃ non includit qd ista ena ens qꝫ ingulixi in ipsa confessione in:
cludi qꝫ positum non committendi peccata in futurũ ista obtenit̃ confessionem nõ
includere illam virtualem componẽm vt sit detestõ peccati ergo é detestabile si
eñ non respicit chiam peccata futura ergo possed esse chiam maior defestõ applicati:
va qa nimirꝫ possiet qs comparabiliꝫ ãd detestonẽ peccati futuri velle posij peccat̃
ꝑtentum qa futurum. Item confessionem esse de peccato nõ commisso vt docet sud.
sess 14 cap 4 de pnde concedim esse tantum de peccato ꝑtento explicatẽ qa de
huiusmodi peccato tantum é prinã explicatẽ ꝑtum qa é de ꝑtento peccato vt op
offensa Dei en bono recuperande amicitie necesse é vnã ea detestonẽ peccati sote:
nitter virtualiter contineat detestõ peccatorum futurorꝫ ex eo eñ actu voluntis de
determinat̃ vt si occurreret peccat̃ futurꝫ quatenꝫ offensa Dei é illud omnino
detestaret̃ hoc aut̃ é virtualiter contineri detestonem peccati futuri ut dixi lingua. Ergo
Jdẽ patet qa si illud peccatum futurꝫ ꝓsentaret̃ quatenꝫ offensa Dei é ergo ei:
ꝓsentaret̃ vt contraria Dñe a mentis ñ nobis hinc recuperatẽ hinc recuperande Ergo

resplantabit vt Contrarium bonis sed quod tendit ipsa pura et Contritio ergo ab Contritionis voluntas determinat vt illud peccatum detestet ga p effectum cuadem q ostenditur ad bonum determinat voluntas vt detestet opposit malum ē de materia affecta circa obiectum bonum impossibile ē vt non det fuga voluntas circa oppositi representet quod erant rationes vt eisdem viribus fiat preg bonum et detestatio oppositi malum.
Ad 1m ergo Contrarium obiectionis ga distinguo minorem esse totum de peccato potento explicite non autem virtualiter et implicite unde negando Caterum consequens ga ē implicita illa Confessio et explicite ē detestatio peccatorum futurorum.
Dubitare posset quis Virum et quando obligetur Sacerdos primo ē Contritionis qua deve post Quar disput 15 Valent vbi supra punct 4 et alij apud ipsos.

Difficultas Tertia

Vtrum Quomodi effecta Contritio sit pars necessaria Sacri.
Per secundam Contritionem declaramus vt de primo ste Sacri nobis constaret vtrum quidam ea sit Constituamus quemadmodum Vtrum Contritio effecta sit necessaria pars Sacri primo
Prima Sententia asserit necessariam prorsus esse illam Contritionem quae est ultima dispositio ad gratiam ita expectata Sacerdotis absolutionem quae Contritio vocatur ē effecta haec sententia ponunt Magistri 4 dist. 16 quem locum sunt ij omnes quidam Sacrum primo non remittere peccatum quoad Culpam vt Alen. S. Bonau. Gabr. et alij quos citat q 84 q 3. dist 2 n 1a Sententia vera si in Sacerdotum non remittit Culpa ergo dē remittit vt contra Sacerdotum ac probatur p quam Contritionem sos secundum alij quos refert Mirandi pt Sac Sententia 2a ga illos et Trid. mittit ptes Sacri primo tanquam essentiales et necessarias assignat Contritionem et Confessionem ergo Contritio effecta est necessaria pars huius Sacri Contritio ex imperfecta non ē simpliciter Catholica sed attritio vt patet ex Trid. Sess. 14 Cap 4 Confirmo ga dicitur illa Contritio dē esse 1a pars huius Sacri ipsa est dolor de peccato Commisso cū quo dē fuisse necessario omni tpo ad iustificationem Constat autem Sanctos esse Contritos ex effectam ē non alias attritionem Sac ex extra Sacramentum non sunt satis neq necessaria ad iustificationem.
Prob. 2o ga Contritio effecta semp fuit necessaria ad iustificandum peccatorem vt ostendum ē q 86 ele scipt. ē Ll. Enigmi aut necessitas non ē revocata in nova lege ga nulla assignari pt Quod Vbi ad revocet ergo talis necessitas remanet in nova lege unde sequi si in Sacro primo Caret iustificato peccatorum necessariam esse Contritionē effectam ga vt dixi ad omnem iustificationem est necessaria.

Prob. 3tio

Q. Ihs. Ihis nunq̃ in adultis p̃ peccatum dimittit, nisi sufficienter retractet voluntas peccandi, vñ ſ. priuari vt nimirũ sciatur ꝙ peccatum displicet voluntati. Ep. dicit ordinabilia ꝙ priuari recordetur vt debeat. ait S. Th. q. 86. a. 2. Contra. aliter è non recordaret voluntas sua ꝙ priuari effectu non aliter haberet recordari, nisi esset in effectu. Ad hoc dicitur ad 1. sufficeret imperfecta nihil prohibet effectu non esse vltra dicitur ad 1. sufficeret vt cũ sit suigmodi displicentia vltra debitum sufficienter recordetur voluntas vt d. S. Th. in 4. dist. 16. Sane solum sacerdos exigit virtutis priuari actum ad remittendum peccatum hoc illo non ꝑt recordari voluntas ergo requiritur dimittit necesse est vt ꝙ quis actum priuari recordetur voluntate accipiendi penitentiam effectum ergo etiam quando dimittit peccatum in sacerdote priuari ꝑt necessaria effectu contritio.

Reddicia ꝑt sufficienter contritionem esse necessariam solum extra sacramentum 2ª ꝙ est contra S. Th. in 4. dist. 17. q. 4. a. 2. vbi tria adducit contritio priuari ꝑt possibile tempore alicui limiti peccatum eo quod tunc eo non recordatur sufficienter voluntas 2ª ꝙ huic fundamento est suigmodi displicentia cum maximo penarum dolore et damnationis quandocunque absentis non esse necessariam effectum contritionem in sacramento quia hi semper fuit necessaria vt dicit recordetur voluntas 3º ꝙ non est necessaria sufficiens retractatio in sacramento priuari ergo nec vlla actus detestationis erit necessarius non enim ponit actus detestationis nisi ad recordandum recidentem spiritualiter absurdum è vt patebit in sequentibus.

Secunda sententia affert non esse necessariam ꝓtem huius sacramenti effectum contritionem licet in ea sint varij modi dicendi de quibus in sequenti clausula.

Notandum est Cum quæritur vtrum effectu contritio sit necessaria pars sacramenti prima dicendum est ad hoc quadruplex vtrum sit necessaria contritio effectu et sub eadem ratione sacramenti prima hæc contritio est necessaria ad hunc effectum ergo tanquam pars illius non enim alterè necessaria nisi vt pars certum enim est non esse tanquam ꝑtem necessariam sacramentum Concilij et PP. nisi aliter ponunt contritionem necessariam nisi tanquam partem qua eam dicunt esse necessariam ex qua hoc sacramentum constat. Sic stabit hic

Conclusio unica. Effectu contritio non est necessaria pars sacramenti prima hoc Concl. est contra eos qui dicunt nullam esse confessionem sacramentalem nisi sit contritio effectu ut Media Gab. de Conſs. Tract. 2. q. 20 Petr. Soto Lech. E. de Conſs. Suppleu et Gabr. dist. 23. q. 2. a. 2. et alij multi. Prbs. Conclo 1º aliquibus qua aliqua non esset pars forma absolutionis ergo et absolutio qua semp supponeret absolutionem penitentiam et contritio semp esset necessaria sed hoc nihil valet ꝓbaret enim non esse pars

quando datur poenitentia & confessio peccata semel dimissa qđ ñ absurdū est.
Melius ergo Arch. Concilio R. qa valide et laudabiliter conficitur hoc sacrum, ponitur sola attritione et intendam dicit. Segnitia igit eius necessaria pars non est species Contritio. nam sine necessaria parte non solum non est validum sacrum sed negotium est sacrum.
Arch. 2o. Contra hanc qa non est necessaria pars huius sacri qa ponitur tanqm necessaria pars hoc sacrum non fit nisi producendo aliquem huic effectum sed ponitur Contritione species hoc sacrum nunqm fit illam nisi ergo per Arch. qa necessaria pars huiusmodi alicuius compositi non debet tollere sua agenda a suo composito sed prius eam debet facere suum proprium finem Compositum ergo sibi dolitio nisi producendi aliquem non est illius necessaria pars. Hoc Arch. qa nisi sacri prius ad suum effectum producendum quippe debet esse in forma nisi ego te absolvo nisi aut aliquis non est mihi respectu sui effectus et pterea omnia Composita nisi ad producendum suum effectum propterea prius debet in ipsa forma ergo cum hoc sacrum nisi ad suum effectum dicitur esse in forma qui sed non est posita Contritione tanqm necessaria pte nisi ei reconciliandi sibi meum Deo non est in forma huius sacri quia tu reconciliabo cum Deo et huius sacri ut exercisse docet Trid. in Cap. 4. Et ideo dicit sacrum hoc morbus Hart etiam Bapt. Ergo nisi ad aliquem huius effectum non est in forma quod est nisi reconciliandi tuum cum Deo non est in ipsa forma in mihi respectum est qa illa forma Composita Contritionem prius tpe Hart etiam Confessionem qa certum & absolutionem non dant nisi ei qui cum dolore peccatorum ea fuit Confessus Ergo Hart prius ponere Contritionem qa etiam opponeret reconciliationem hoc est simul in eadem instanti ipsa Contritione ergo nunqm fieret nisi reconciliandi tuum cum Deo.
Hanc inquantū ipsa respondet pti 1o. dicat. Hanc nisi reconciliandi Deo non est in ipsa forma pbat forma pbatis esse in ipsa forma quatenus includit in voto Contritionis et in ipsa diuinus Contritio fiet actum huius sacri. 2o. dicat nisi in ipsa pbat ipsa esse pdictam nisi eo quod licet fiat bonus prius reconciliabit cum Deo p Contritionem qa illa pba producunt qđ augmentum ex ope operato nequeunt dici producere reconciliationem ni adu 1o nisi unum eo modo quo dicit ipsa semp dari absolutio a Sacerdote ni adu 1o ei quando forma Confessionis peccatorum ob peccata dimissa.
Quia Contra priorem Rationem est qa Concil. in Cap. 3. apte vult non ad illum effectum reconciliationis esse in pbis nisi ego te absolvo qbus nisi possit adungere laudabiliter ergo vult in pbis pbatis Orationem cum Confessione non ea laudabiliter adungere

illa preces

illa pces sacrō tantum ñ voto sed solum ñphō ponis alia plabit. Circa ga ea forma vult consistere ñm et efficaciam que ñ essū facit de opō opato ga omis forma sacrorū hūm essū causat ex opō opato ñ non potente dicem ut formā voto non caat hūm essū ex opō opato ga vēl hinc non ē sacrū. Dō tantum illig vol' conjgat ergo ñ illam consistere ē debere jam ñ ipsis verbis positis.

Contra posteriorem pō Rōnē est ga quod Conc. docet essū hūj sacrō esse necessariū hōnem hūc cum Deo egte intelligit de ipsa 1ª ñfirmōne grē ñ sic peccatore non aut de solo augmento illig Quod patet dupliciter primo ex eo quod ppie aliquem reconciliari cum aliquo est deposita nimicitia redire ñ grām et amicitiam illius non ex ppie aliter hūj reconciliatio inter hnēs. Ergo si hō sacrum recipiebat hnēm cum Deo primo formā ponam deposita nimicitia redditō ñ Dei grām ergo hujusmodi forma ñ est augmentū grē. 2º ga eam receptionem Conc. intelligit cap. 8 ex essū hujus sacrō adquam cap. 1 significandum datam esse a Chō potestatem in illis ppie sanctā sed hujusmodi habuerat cap. 6 a Chō datam esse potestatem de eam receptionem que continet etiam primā grē infusionem et non tantum modo augmentū grē Ergo Rōs Sec Rōnē ga Con. in cap. 1 dicit ex Jacobō ppie datam esse potestatem abmittendi peccata 20 lapsi post Baptismum recuperandi cum Deo p ipsam potestatem dicit cap. 2º ipsos fideles lapsos post Baptismum liberari a peccatis ergo intelligit eam ipsam 1ª ñfirmōnem grē nam hinc ppie liberantur potita ex grā non ppie p augmentum liberantur Deo confirmāri ñ grā. Confirmō manifesta quia Ga Concil. Cap. 2. vult p hujusmodi potestatem fideles in lapsu liberari a peccatis ut ad ys minime ex eorum mera voluntatem pueniant priusquam cum subsumit Baptismi Deo primam vult esse quemdam alterum Baptismum lachrymarū tm ergo intelligit de 1ª ñfirmōne grē ga p hanc tantum modo renovamur et pueniamus ad Baptismum voluntatem Confitear ergo Concilium non intelligere de sola grā augmento Ex hō.

Ad 3ª Negata 1ª sentiā jam ad 3ª Concedo esse Contritionem pticā ejusdem sacrī primā negando ñ est consequens quod aut attritio non sit ñcipiū contritionis Deo sūm qd ñ cum ubi docet Concil sufficere vos ejusdem dispositionem. Ad confirmationem Non concedendo illam Contritionem quā fuit omnī tpe necessaria dico 1ª ñ esse pticam sacrī primā ñ ex lapsu quia essū contritionem predictam nigat ñ dico Concil ipsam solum esse pticam necessariam qa ut dicunt difficultē sequentē. Concil non excludit attritionem a parte sacrī ñ ad 2ª dico necessitatem contritionis ad qm cum ñ pcepta ñ revocata in nova lege Concil ani egregij et jurisc. quorum verisimiliter peccata si ex ch. Dei dat potestatem

remittendi peccata ad reconciliandos fideles lapsos post Baptismum ergo nulle
non sippum Contritionem q̃ quam prig fuit reconciliati vt opportunum est aliq̃ tempus
set sacrum mortificationis inde prior sacrum leveq̃ tunc augmentat grãe q̃dẽ sacrum sumentis.
Ad 3m dico in adultis requiri aliqm sufficienter retractionem voluntis vt ipsa voluntas vi
ordinet. Cui aut̃ sufficiens retractio sit illa que sufficiens ẽ ad remittendum peccata
non ex dñi sufficiens sed respectu huius remissionis requisitum ẽ aliud asseppan pt̃ segher vt
non solum pfecta Contritio sit sufficiens retractio Dei quam athibeo q̃ in sacrõ dat
remissio cuius rõ ẽ qa nullus actus sufficiens ẽ ad remittendum peccata ex rõ rei sed
ille solum modo hui Deg sua libera voluntate vult esse unaqua grãe remissionis quod
est oppositum peccato posito ex quocunq; actu si Deg eam grãm denegaret adhuc esset pec-
catum. Ergo talis vel talis est sufficiens ex alia ordinatione Dei Cui Deg voluerit in
facto prius ad remittendum peccata non requiritur solum Contritionem habet requisita extra
sacramentum nec non debet dici sola Contritio necessaria pars illius. Ita augustinus
igr negat. Non hinc ẽ dicio ipse rone. Cui Contritio ni pfecta extra sacramentum
non reordinet voluntem q̃a non sufficienter retractat priorem voluntem. Est q̃q; suf-
ficiens in sacro non extra ẽ ad 1m ni pugnãtem nego esse Contra Ill. Nã tantum
hi dicam esse ni possibile vt remittat peccatum sine ponitentia actu ẽ pfecta Contritio
tã non intelligit ibi esse ni possibile ex rã rei sed posita Dei ordinatione haut lixing
non potest mea salutem sine bapt. non qa absolute sit impossibile sed qa posita lege
Dei non possit aliter fieri. Ita 2m cum nego dari istam disiunctionem sine finito
vt dicam ẽ neg hoc ẽ ni periculo damnationis quilibet melius sit & tabeat Contritio-
tã sufficienter remittat peccatum sine Contritione ni Sacramento
Ad 3m negat sequelle qa exigit retractionem vt sit aliqua prius sine qua non valet
Deg dare grãm remissionis quod galen optima rõe Contritionem ẽ qa tõ ex hoc vt Deo
reconciliet debet mentem suam voluntem à peccato cum q̃ Deum convertere q̃d
satis esse ni athibeatur phabo disputandum.

Difficultas Quarta

Utrum attritio de peccatis sit sufficiens pars Sacramenti.

Supponendum ẽ communem attritionis non intelligere eam peccati detestationem qd
fit esse ex duplici respectu motivo maximum vel ob fiditatem peccati mihi ipse qa ofs
hoc et contra rectam rationem vel ob timorem gehenne et poenarum ad quas peccatum nos
obligat vt habet ni. Trid. Sess. 14 Cap. 4 quam attritionem vocare possumus Contritionem
imperfectam

ꝺ peccatum vt ibidem dicit. Sed aut̃ ex hac tota attritione deducitur ꝙ hec potissimum inter ceteras violet̃ pcise dicta pars huius sacrꝫ. Ceterum in nominando, quem admodum et dicebamus facile excludi possunt vt supra constabit. Ex hac aut̃ dicti attritionis regula attritionem non esse vnius speciei sed saltem duplicis cum aliquo esse supernaturali. quoꝺ ꝓbatur. Sꝯ patet ꝙ illa attritio que est ex metu gehenne est detestabilis peccati in quantum ducit in gehennam ergo cum actus fugiendi ab ipsa gehenna sit consequens ex obiectis aliquorum horum per oppositum hoc autem esse non potest quod appetendi in ipsa regione gehenne ꝙ debet terminari ad quem ipse regalis termini a quo fugit pertinet ergo illa attritio ad bonum regionis gehenne. atqui illa attritio que est ex timore diuine pene peccati magnum turpe est contra rectam rationem ergo vendet. ro ꝙ sit oppositum nempe ad conformitatem cum recta ratione quod est bonum virtutis ergo sunt diuersa motiua secundum ꝓ patet ꝙ Conclusio docet vnam attritionem esse bonam Deo et esse impulsiuam Sacramenti ergo est ex motiuo Sacramenti et consequenter supernaturalis quoꝺ substantiam. Sed motiuum Sacramenti vt diximus de materia ꝙ. BB. non est sufficiens ad actum naturalem quoꝺ substantiam. Patet 2o. nunc ad duos ꝙ motiuum vnius ꝙ actus est supernaturale quoꝺ substantiam ergo et actus specificatus a motiuis et obiectis similiter. Sed Dubitatur. ꝙ bonum quod ibi in regione gehenne appetendi non potest comprehendi lumine nature ergo est supernaturale quoꝺ substantiam. Sicut etiam de fuga illa ex timore diuine peccati hec est fuga timendo obiectum esse vt est diffonne tale ac rationi supernaturali. Sed contra bonum ordinatum ad visum eternam aliquo non esset ex impulsu speciali Sancti Spiritus. ergo eius motiuum est bonum supernaturale, nunc ergo supernaturale

Supponendum 2o. Sed actus esse bonos et laudabiles contra Lutherum et alios heresiarchas ꝙ dicunt illos actus facere homines malos vt hypocritam de quo lege Valent. ꝓ. ꝙ. Tom. dis. 7. punc. 3. contra quos Trid. sess. 6 cap. 4 ait bonum non facere homines hypocritas. Et mentio de his et detestatoribus ex metu gehenne fortasse nos hoc seruiunt et ꝓbabimus de quibus valent. ibidem. Dubitatur nunc supposito ꝙ sit bonum quod actus excludunt omnem peccandi voluntatem sunt ex fugiendi peccati de quantitate penarum et hypocrisim ergo ergo ille actus non est malus et consequenter dicit esse bonus et sanctus. 2o Dubitatur a priori ꝙ ille actus versatur circa obiectum forte honestum sicut est fuga peccati in quantum peccati pene dicit quae vere sunt detestabiles sicut omne nocumentum in quantum nocumentum vere detestandum est ergo sunt actus boni et honesti. Sed contra arcet ꝓ. Quod dicat actus illos esse bonos si voluntatem peccandi excludant ergo

conat stehe en se non ese timorosos seu circumstantie. Rñ eos excludere voluntas
peccandi ex se ga ñ videtur detestone peccati hñt ut penas et turpitudinem
ipsius vtenq; qñ hñt annexa peccato ergo detestamur Sed cum qñ nõ illa ob qa
sunt detestones peccati ergo detestamur omne peccatum ac p̃ncipio voluntas peccandi
qua est aliquod peccatum exatiñ aut dicit ñ voluntem qñ non qa ita conditionat exp̃i
renda Judicij achiby qa tot non ẽ necessarium ut poenitens teneatur declarare illos alios
non debere himi mti de obo vtrũ vita ut sit detestãs peccati ut turpe vel ut dñi
etiñ gehennã qua nõe excludunt omne peccatum ut dixi non aut̃ p̃mittatur ut
nimiũ sit detestãs peccati q̃ntum tale turpe q̃ qa tñ nõe non excludit omne
peccatum Dici etiam pt̃ vedo illam conditionem fortasse auferam esse qa nõ tollit
dicat conat illa actus esse bonum ob timorem gehennæ sed tm addidit ꝺ potuerit
ut ch scarẽt q̃ntum actꝰ sit bonꝰ ob timorem pœnæ dicit ñ voluntem peccandi excludat.
Objcies 2º illa detestãs ob timendas pœnas non excludit voluntem peccandi qa tñ
essent pœnæ placeret peccatum ergo contrit et virtuate affectum peccandi ut p̃ncipiũ
excludit voluntem omnem peccandi vide S. Thg ut refert̃ de pœnã dist. 1. Cap. 5. 2. Littera
ait ꝺ peccata non puniãt qa timet voluit non puniãt es mi corde tuo Rñ S. dagas
ibi dicere illum q ob solum timorem infamiæ non furat esse ream furti mi corde tuo
patet qa ñ illud furtum displicet solum ex quod videatur. Ergo simpliciter ẽ mi corde
alicuj non detestaret a furando ob solum timorem ne videat sic aut̃ nõ est actus voluntas
detestatur peccatũ ob pœnas inferni vt audat qa cum ille tollit debito omni peccato
virtuate voluntes omne peccatum detestatur unde negat in ea detestone contineri vir
tuate affectum peccandi neq; ea placeret peccatum ñ non essent pœnæ etenim qa sic
ipso peccaret et non detestaret omne peccatum virtuate.
Ex quo patet timorem infamiæ apud homines non corrigere voluntem peccandi vita enim
bene ñ eam corrigere timorem infamiæ apud Deum qa solum timet infamia hominis in
peccatis pertractis at ea apud Deum qa etiam alius interna sunt manifesta timet infamia
etiam quia actus interni et ipse deus est actuus e qa voluntas peccandi excludit
conspiratio esse eandem rationem atq; ab diabolus fuga dicitur qa etiam sic actuus ea
dem modo habet locum ex conat. ꝺ ob timendas detestãs peccati et ob metum alicuj
pœnæ et voluntem peccandi excludit et ẽ actus honestus et coram judicio quo etiam pa
ctu dicendum ẽ de ea detestone peccati qua est ob timorem ne Deus ne nimiũ Deus
castigat graviora alia pœnas tum ch peccatum ñ excludat sic aut̃ nõ retinet

Finis peccati

Carne peccatu dicem̃ interminu. Ergo ille actus erit hñs aliq̃ tal de ea eodem
mõdo dicendum ꝑ rõnem dictam vt recte dam̃ regula lib. 13. in Gen. cap. 14.
Cui⁹ actus ℔. non ꝑt assignari virtus ad quam illa attritio pricat ergo illa attritio nisi
actus bonestus Sent. alij 17 Duar. dist. 5. sect. 2 assignari posse virtem̃ spei qa illa at-
tritio ex timore pene ad timorem gehenne q directe opponit huic eterne quam sperant eiusdem
virtutis esse detestari in alium oppositum et prosequi bonum. Sed hoc patet sic dif.
nam virtus spei non videtur opponi timori gehenne qa timor gehenne et spes possunt esse si-
mul et ita Gonet. cap. 4. vult sane attritionem debere esse ex spe venie. aliud aut̃ est de-
testari gehennam tanqa malum oppositum beatitudini aliud vo detestari peccat ad vitã
eterna gehenne penas. Et licet 1⁹ mõdo detestãs illa sit charitas à virtute spei qa est ex illis
motivis ad quorum detestationem quilibet à Deo speranus tn non ꝑt esse charitas à virtute spei
2⁹ qa in concepto nullum ẽ motivum spei tunc enim detestamur gehennã ꝑt eam vitemus
non determinando eo motivo beatitudinis ꝑ quam quilibet speramus actus ex virtute spei
videretur esse dignior caritative ipsa qa illa spectaret ad virtutem theologicã remanet Sec.
Sed ergo 1⁹ certum esse illum actum esse bonestum et alium esse dif. ad qa videtur quod
at ne pro de contrario motivo sit non facit contra nos. Deinde dico attritionem qua ẽ
ex meta gehenne ob illam honestatem quã est in detestone et fuga horum esse ꝑximum
virtuti qa est circa ꝑximam honestatem ut dicit. Inde dico posse virtute attritionis nisi
quod a quadrat ad gram virtutem cardinalem reducat. Quod ẽ non esse impossibile esse
aliquam spem protestativam temperantie ꝑximam qa moderatur valde timorem dolendo
animi ex ingruenti malorum quod est timenti temperatio vite qa detestãs qui est de ti-
mendum pericula ingruentia dicitur virtute qua spectat honestum in comi qa quis detes-
tatur hinc in hinc spectat honestum vt honestum. Hinc patet
Conclusio 1ma. Attritio est bona et vere pars. Sacrti prima Sec Conclo ẽ omnia
autorum quos citabo sequi dif. Probo aut̃ 1⁹ qa est necessaria aliqua contritio quod
sit pars essentialis huius sacrti gradu dem tria aliqua contritio sine sacrto non ẽ essentia
constitutiva Sed vna est semp necessaria contritio spectata vt operans ẽ virtus dif. Ergo vide-
dum sacrto est imposita quod ep attritio qm dicitur nam de potentia absoluta nulla ẽ ratio ꝑ
quam dicamus illam esse ꝑtem huius sacrti Probo 2⁹ Concio vna à Patribus
Qa illa est sufficiens pars huius sacrti attritio quod in eo ꝑt esse vitem regulas detestones
esse vtiosa disposo ad gram sacrtalem Sed attritio sperata ꝑt esse vtiosa et vtiosa disposo
ad gram sacrtalem Ergo ea sic ꝑt qa si ꝑt esse vtiosa et vtiosa disposo vitem detestari prop.

ltas ergo dant hoc solo attritu esse necessariu pars huius sacrt ga detestatio pecca-
torum est regula ut hoc sacrtu ministretur pars illius Non Pater et quod possit esse
vltima dispo ad gram sacrtalem ga cum dicit Trid. Sessa 14 cap 4 attritio licet extra sacrtum regulet
homi ad gram consequendam tñ in hoc sacrto disponit ad gram Ergo ex Trid. vlti-
ma dispo ad gram sacrtalem ga bene intelligunt esse vltimam seu remotam non dicunt
cum extra sacrtum non ducant ad iustificationem ga maior gehenna huc dubio caret ad
iustificandum vt patet ex Cod. Trid. Sessa 6 cap 6 ergo multo magis perfecta detestatio
contritio ad iustificationem tñ hic ob vltimam dam gehennam ga Deus diuinitus attritionem esse
Ergo est vltima dispo ad iustificationem in sacrto Quod aut possit esse vltima vide-
tur ex Trid. Sessa 14 cap 4 Ga hoc sacrtum non prohibet plures simul detestationes quo fiat
vltima dispones ad gram ga contra legem hui dicunt chone cum quo assignat attritio-
nes quas diat disponere et ne dicat vel ob timorem gehenne vel ob peccata gradatim
confiteri Ga si regreret alia detestatio ea esset contrita Ergo esset alia simul detestationis
et consequi multo difficilius esset absque ministro ga hoc sacrtum ga contra sacrtum
ga contra illud non regnat alia detestatio nisi contritio ut hac ratione stante dicunt
ecclesia quos chia arguit hujusmodi quia contra ga nimis facilior de esse ad iustifica-
tionem ga sacrtum ga contra illud sacra ch hac ratione a Christo ad sanctos argumentum a gra
ex ch Christus apud eum esset non explicite ut sic attritio non esset bona pars huius sacrti
non esset sanctificans hujusmodi ratio ga contra sacrtum si fiat sola contritio in desiderio aut pec-
tum regreret eam confessio peccatorum in re Ergo non esset sanctificans Ex hac conclue.
Colligo 1° Qd dicendum est de explicite proxte non peccandi in futuro in dicit ch
legit regn explicite spiritu ga regnat eam gra deificantis ergo multo magis quando
est attritio quod est actus mere passivus quia ch gra mirabiliter non regulariter pecca-
torum futurorum a quibus abstinendi sit huc sufficere gratiam implicite in ipsa attritione ga
ex dictis ipsa ex se concludit actu affectum peccandi quia sanctificat vide Trid. sacra.
Cap 4 unde illas attritiones videret sufficere si voluntas peccandi excludant ergo sit sacrtum
Colligo 2° quando Intelligo qd cap 4 Concil. dicet illas attritiones debere esse ita vere simi-
telligi ex de se vere concludat si sem possit tm mimo de implicita quia in ipsa attritione contrita
accessum ad sacrtum ad illud ex accedendo vt impetrando veniam peccatorum Vel aut dum possit usq; in
seu non possit Spes explicata venie nihil in essentia videtur ex esse prerequisitum nec ex postmodo velle sus-
cipe hoc sacrtum nisi ac hoc finem quia deleg scitq; explicata spes veniae non permanet

Colligo 3° Sac diuersitas Contr. et Attr. ne obstante omni sacrti diuersitate ex malitia ipsius
non diuersificare

non dimittit cum Lyserus hic primum vt dixi q. 84 loco citato.

Quinta Difficultas

Vtrum satis sit attritio sine mutatione substantiali et cognita vt attritio ad effectum sacramenti et quomodo

Prima sententia negat et ponit duos modos dicendi. Primus ipsorum q. putant non sufficere attritionem h. naturali attritio debent regni attritionem gr. in sacramento penitentiae in contritionem et ideo dicunt q. accedens ad sacramentum cum sola attritione dimittit gratiam q. quam habuit ac possedit antequam veniret ad sacramentum quod ita docet Gabriel q. 82 q. 1 dub. unicum Petrus a Soto Cap. 12. 9 ad 3 quos considerandum videtur aut in sacramento penitentiae requiri contritionem formalem aut non. Si non est ea certum esse dicendum hoc posse fieri de attritione contritum. Si vero est ea certum esse dicendum hoc posse fieri de attritione contritum. Ergo in ipsorum debet quando est attritio. Ergo haec est contritio in huius sacramento. Secundus modus dicendi est attritionem esse satis ad suscipiendum in hoc sacramento gratiam habitum ex ignorantia inculpabili suscipiendi contritionem vide infra in q. dist. 16 q. 3 a. 2 ad 1 et lib. 4 de natura et gratia Cap. 15. Soder. 2. 4 q. 20 a. 1 ad 2. Vasq. lib. 1 in 3. Disp. Cap. 24 ad 3. et quasi Conclusio lib. 1 q. 2. 9 quarta et ultima sententia et ab recentioribus.

Quam ea est precepta contritionis vi quando suscipit sacramentum penitentiae obligat ad habendum illum actum illa non potest contingere nisi per accidens quia de ejus ratione huius sacramenti ergo mihi ponenti peccatum in illa ignorantia inculpabili non subsequi gratiam et contritionem hinc sequeretur et ponerem obicem. Et quod in eo casu suscipiat attritio ghit Conclusio ea ga posita illa ignorantia inculpabili hinc ponenti nullum ponit obicem divinae non licet dolorem requiri ga non tenebatur facere quia quamplurimi quia non licet contritionem quam ex ignorantia inculpabili putat se habere licet possit quod ita inculpabiliter ignoret peccatum hinc dimittit ceteris conditionibus nullum ponit obicem cum non ad illud potentia teneatur ergo sunt habit ad effectum sacramenti. Denique ea posita positione ignorantia ille qui habet putabit se esse sine peccato et esse in gratia ga habitu putat se habere contritionem ergo gratiam in recepto ingressu accedit ad sacramentum et consequens est sacramentum eius effectum hanc si positione gratia accedit ad sacramentum posita ignorantia inculpabili ubi vis peccatum magis sumptuose accedit ad sacramentum grata. Secundo confirmatur attritio non efficit habitum non potest explicari quemodo sacramentum gratiam conferat 1am gratiam ergo contritionem aut ergo est vera contritio aut non si 1um ergo non confert 1am gratiam si 2um aut confirmat contritio aut non si non ergo peccat si confirmatur ergo semper meretur.

Secunda Sententia docet attritionem ex ipsa habitudine ad sacramentum ingredientem ad poenitentiae

vt ablutio sit actus agens Collegij cum S. Th. in 4 dist. 22 q. 2 ar. 1 arbitr. q. hoc sacrum do
n remissionem peccatorum efficiat, aliqs accedat ablutio ad complementum huius mo
do non ponat obicem quod dicam aliqs signa significaverat dist. 17 q. 3. a. 5. et dist.
18. q. 1 ar. 1. et opus 22 cap. 2. ad 1 idem expresse Scotus dist. 14 q. quod 3. et Comitet
Theol. omnes Thom. idem sentiunt recentiores et Zaan disp. 20 subst. 1. dic.

Conclusio Vnica. ablutio cum subjecto cognitio vt ablutio sufficit ad effect
sacram. primo patet. 1. Quoniam de ratione sacr. sensib. qua ad effum huius sacri non
est q. recipiens cognoscat se effici tale ablutio vt ablutio est signum effic. ergo non est
quod patet. confirm. quia sufficit q. sacr. et q. patet. ille ablutio sufficit ad effum sacri. sicut
accidit in cæteris sacris. Prob. 2. quia sacrum primo fuit institutum ad tollen
dum peccatum sicut Baptismus in quo differt a cæteris sacramentis. et dicebat illud
dicunt purgatoria quia dat. scientiam habitualem. Cætera quidem dant liberalit. a febre mo
vt optime docet S. Th. 3. p. q. 8. a. 4. ad 2um et Scotus sup. 4. cap. 1. recedo appellatio ef
ad 88. Ph. 2a post naufragium deposite quia tabula eo quod fuit post Baptismum
sup. si sint hoc sacrum suspectum ad Christ. et ideo dicendum sicut cap. 30 ipse ad
recognoscendas fidelem diu suspectum est quia tunc effum ergo per accidens alle
dere ad hoc sacrum vt sicut sunt huius effus ergo non dicit expirare necessario se
quitur conclusionem quia potest intendere per illum effum ad quem hoc sacrum est in
stitutum non posset autem intendere hunc effum si necessaria expiraret vt ostendit
tertium quia semp deberet expirare vel debere accedere cum grat. Prob. 3. Corollo

Quod a Deum quia hoc non est necesse vt ablutio cognoscat Christus quod ipse hoc
abluens ablutio ablutio sacramentum per esse essentiale pars huius sacramenti. Ergo per esse huius
modi ergo non est necesse vt cognoscat Christus unde ablutio sequi dicam ipsam ablutionem
vt ablutionem cognitam esse tale ad effum sacri. sicut ipsa ablutio vt hic est pars essen
tialis sacri. sicut alia detectio. Ergo cum ea debet esse tale ad effum illius quia non requi
rit detectio vt hic pars alia ergo ad effum non requiritur quia ergo cum ea dicit aliquem esse lot
Christ. et Petrus quod in cæteris aliis huiusmodi non sunt partes sed tantum dispositio ad
effum ut ergo vt hoc sacrum ipsa ablutio sicut præ natus illius vt docet S. Th. 3. q. 84. a. 1. ad
2. et 2. in corpe 3. q. 90 a. 1. ergo si requiritur ad hoc sacrum non debet esse pars sacramenti
et alter ratione dictum quod dicit Valde Confirmo ex Scoto sup. 4. cap. 2. docet de addy
huius sacri esse partes actus panitentis et eatenus esse pars quatenus requiritur ad vitam
tatem et remissionem peccatorum ex Dei institutione. Ergo dicendum primo ad 1. quod

ad effum sacri.

ad effum sacrm est pars illius ergo sit aptitio aut pars essentiæ sakis erunt ad.
ad effum Sed ergo sor. argumtor ga si pt esse aptitus pars essentiæ sui alio actu de-
terminabili ergo ex se pt esse talis quia aut non pt esse tale non esset entia subsistens
vt possit esse tale ga emissionis nihil ponit in re Non aut Sed ga Eg aptitudo dire
alia determinabili pt esse subsistens in se sacrm ad significandum Ita Scot. lect. 4. ergo pt
esse pars illius quia non sunt in diuinis ergo pars essentiæ quia non diuinis ga Aq tota sakis:
fidei nitur quod huius sacrm non pars essentiæ quod probatur Contra ad necessarios
ga si aptitudo ex se non esset sakis ergo nec esset sakis quia emissio non contritio ga licet
aliqua emissio interdum ex defectu à culpa nulla tñ ponit in re in quod necessario
ad pt rñdeo licet aliqua ex generibus emissionum se habeat ex hoc quia ad sacrm
habeat finem quæ est necessaria ad præsens ad salutem tamen dicam ga aptitudo ex hu-
manis motivis non est sakis ad significandum etiam si emissio non contritio non esset sakis
ad effum sacrm ga in se non esset illud quia præsens regnat.

Contra Sanctum Conclusio. Objciunt aliqui ga sequeret aliquem posse esse certus de
sua significatione posset ex esse certus de sua attritione et intentionis suæ pœnæ: quod
sequela ga aliquis pt videri in certum minimum ex intentione sacrm certus
debito dolore cum pœnitentia ex ipsa ordinatione in ministrante ex baptismo. tres.
Standum est. non esse concludendum cum communi certitudine quæ ad confir-
anni etatem ad ministros requisitos posset sufficere ga quod minus mereti nulla
est ratio quæ faciat prudenter non dubitare in contrarium præsertim si ex confessione alii
facta causæ soleat quandoque contingere quia non sunt certi quia

Colligo Si ex dictis non recte dicit aliquis aut sentit quod aptitudo ex se sakis et
ex se sacrm fiat contritio aut ex voluntate ipsius subjecti aptitudinis fiat contritio
aut ex sacrm desinat fieri contritio ex dicta non pt ga vnus alius motivus ex vno
motivo non pt subjecto fieri alius ex alio motivo quod patet 1m 2m dicit
pt 1o ga sequeretur contra conjecturam 2o ga distinctæ finis ms ga ex Rnd. aptitudo et
vt dicit Durand dispo ad gram sacramentalem et consequens ipsa est subjectalis pars huius sacra-
menti ergo non regnat contritio quia finis sacrm ga non esset necessaria ad finem sacramenti.

Colligo 2o multo magis dici posset quod dicit Congregatio de prima p. q. 2a vbi allata loco
citato Cap. Aq non potest hoc sacramentum suscipere aliquam attritionem quæ ga ad at-
tritionem dum modo minimam ignoret aut non esse vera aut non suscipere ga hinc signa-
mentum ponit obicem de sakis et ad effum quia sic deinde recte repellit ex dictis ga Rnd.

Con ech regnint gran Contritionem sed et attritionem quæ sola voluntas peccandi excludat ergo non valet illa quæ dicit fit ex attritio neq; enim habitus ponit aliquid vt fiat ex attritis. Licet nec poterit vt fieret ex Contritio si illa ex se non esset vera aliqui posset dicere satis esse attritionem quæ putat Contritio ad iustificandum quod bi in summa sorte dicit esse satium quærere licet non ponat nouum dolorem quia illa cum illa mixtus ech ignorantia non ponit nouum peccatum tñ remanet et obest antiquus qui peccato illato non retinebant. ex gran Contritionem aut attritio non hit locum ne ponat iustificatio mo ad hit gram sacrum. quia hoc esse non ponit mixtus habitus ex habitus

Colligit 3o. Attritionem illam quam dicimus esse satis debere esse aliquam efficacem ad aut solam voluntatem vt dicimus hyp q. 86. quia debet omnem peccandi voluntatem excludere quod non fit esse nisi aliquis efficacis quod aut debeat excludi illa voluntas peccandi Colligit ex Concil. hyp 4. quia dicit illas attritiones sine efficere si voluntatem peccandi excludant ergo videtur sentire si non excludant non sufficere aut ob hoc Concil. ex professo de sa pñt huius sacri vt determinet quæ sunt sufficiant & quæ non ergo si illam conditionem regnat putat non esse satis illam attritionem quæ caret illa conditione.

Colligit 4o. Quomodo dicendum sit hoc sacrum de attrito facere Contit ad ex non quia necesse sit facere Contritum actualiter quia habitualiter non necessario quia actus Contritionis facit ergo Contritum habitualiter sit ex ch quod recuperat mens peccatoris dum contemptum restituit habitum Charitis & prius ergo fuit habitualiter contrit & sit ergo de attrito nemp p actum attritionis Contritus p habitum nempe Contritionis

Ex his fit ad argumenta 1os Scotti ad quod dicendum cum modi ratio dictum & neq; sit sufficiens Contritio fiat subiecta Contritio neq necesse est vt præcedat actus Contritionis vt probatum est. Ad quod dicendum ad modi Regendum est esse tale sacrum vt patet ex dictis. Ad argumenta vero quibus probant satis esse attritionem. Ad 1m de qd placuit facere p mandatum non tñ est nisi ea facere. Ad 1m ex dico illam ignorantiam mixtus ech non posse nouum peccatum non tñ ponere actum negativum. Ad 2m ad illum eodem modo non accedere digne ex illa ignorantia qa deest pars requisita ad effectum huius sacri vide dispar est mo de Eucharistia hoc ex est integrum sacrum sine attritione & hoc patet quia non tñ sacrum primo vt dictum est. Ad ultimum dicendum posse explicari quomodo sacrum primo conferat gram qa nisi si pœnitens accedat solum attritus ad sacri iustificabitur.

Difficultas vltima
Prosequitur Explicita attritio vt sit vera Sacramenti
pœniten.

Q. Qm sit ens hinc sit confessio venialium sive mortalium.

Multi existimant. Satis esse eam voluntatem confitendi vt sit pars et substantia huius sacramenti hinc explicata attritione vltra alias se teneri huiusmodi confessione q. 24. vbi existere videtur Scotus dist. 14. q. 4. a. 3 dicit se ad effectum huius sacramenti satis esse si penitens habeat voluntatem confitendi illud et nullam habeat complacentiam peccati. Quia ex qua voluntas illa tollit obicem et ex vi sui attritio ergo sufficit cum hoc sacramento.

Notandum est contra debere esse apud omnes vt vere suscipiat hoc sacramentum voluntatem confitendi et recipiendi absolutionem. Nam est manifestum qa hoc sacramentum non confert nisi auditis ac gratie ejus q. in libera voluntate accedunt et libere se huic iudicio submittunt ergo requiritur voluntas illud suscipiendi. Unum aut. debere esse hanc voluntatem cum aliquo honesto motivo necessario non aut cum malo fine non contentiunt doctores. Multa volunt necessario esse debere cum fine honesto unde si esset ob manam gloriam non esset valida confessio. Secundo est qa hic esset peccatum mortale et proinde obest sacramento vt suscipiens. Vide q. 7. Annulla eadem ratione quia numero qa Pacchus non manet quia non potest cum fine malo vel aliter esse dicendum ante et ille qui vult confiteri ob manam gloriam ponit deinde eam quod sit requisita ad finem sacramentum ante non si 2m non est pars confessionis et sic est mortale peccatum sacrilegij qa facit irrisionem sacerdotis illudit reddit indignum si 1m hinc est qa confessio et finis qa illud venialis peccatum non est obex sacramenti vt dant. Et sint ceteri omnia requisita ad finem sacramentum vt supponimus ergo est finem sacramentum et finis hanc quod erat vere notandum dixi dist. 16. q. 3. a. 3. et Navar. in Man. cap. 21. n. 4. Et quod finxit illud motivum manet quia non fuit ex vi actus ille et peccatum mortale qa nec ex obio nec ex circumstantijs sed sola malitia mortalem constat ergo illam voluntatem suscipiendi sacramentum non necessario debere esse honestam ad finem sacramenti licet honesta debeat esse attritio et alia quae necessario requirunt vt hic finem sacramentum.

Hoc patet Bisp. est de contritione seu attritione explicata non necessaria multis aut. q. tenuisse de quibus dixi lib. 1. n. Quod. cap. 11. et Cor. lib. 7. q. 92. in solutionem 2m

Conclusio prima explicata contritio seu attritio necessaria requirit vt hoc sacramentum sit completum nisi ea esse dixi explicata. Ita est nisi ea tantum formalis quae opponit virtuali seu finali ex quibus est Scot. et est apte sentia S. Th. in 4 dist. 17. q. 3. a. 4. ait eam dolore et accusationem esse de necessitate huius sacramenti. Idem Conclo. in Quod. lib. 4. cap. 4. vbi postquam docuit contritionem aut attritionem esse sufficientem ad gratiam sacramentalem infra contra Lutheranos nunquam satholicos scriptores docuisse hoc sacramentum conferre gratiam hac bono motu

liben arbitrij. Quod dictu fundat ni ex quod illa contritio seu attritio sit illi hominis huic ghis huc sacrum non confert gram qa aliunde non infertur a Concil. Trye Concil. Senst nunqm huc sacrum conferre gram huic homi nisi aut contritionis aut attritionis circumstantias & consequentia Senst hoc nomine debere esse alicui hi ch esent tantum virtute sue plicite non esent illi nisi sed alij ac inde vere absq illis sacrum prius conferred quam sit imponebant Sorbica Catholica Responby

Prob. 2° Concto nonô a Pium.

Qa ille dolor necessarij requisitus ad hoc sacrum qualis et formatus debet esse vt hoc Sacramentum sit constitutum ni hic esse Sunt sunt sunt

cit. validum ga deest pars essalis atq; ita. Qui ad argu. Respondetur posse
nag; ondum eñ esse illum q; accedit cum. sola illa voluntate tollere omnem
horem si eñ frequenter accedit hic attritione cum habit sacerdotem rediens hi aut ore
ignorantia vincibili non ponit partes operantes sacramenti.

QVAESTIO SECVNDA
DE CONFESSIONE.

Post hanc partem sacramenti prius agenda de secunda que est confessio peccatis
nam quod sit pars huius sacramenti ostendunt supra q. 84. quastia. dist. 1. Quod aut sit
vera pars patet hoc q; eam vocabulo nominant concilia Florent. in decret. unionis et Trid.
sess. 14. cap. 3. hoc q; potius prius peccatorum ante absolutionem est satisfactio diuersa
mentalem requitur confessio peccatorum ergo ea pars sacramenti nempe ordine exe-
cutionis vtq; de confessione sacramentali est semper tenuit licet ea plures sint confessionis ac-
ceptiones hoc absolute sola facit ad hanc rationem q; agimus de confessione ordi-
ne ad sacrum prius et aut confessio sacramentalis illa accusatio qua fidelis coram legiti-
mo ministro sua peccata manifestant ad eorum veniam a Deo impetrandam ut ex dicit
ua quam descripsit medicina. 4. Sen. dis. 17. q. 3. a. 2. circa hanc de scripta q; dat
formam dicit necessariam q; illud depenset ex quibus dam potest recte dici a S. Basilio
Hanc confessionis actum dicere esse a ritu prius hunc ex ea motum illius gratiam est
fidelis confitens ac veniam humanum peccatorum a Deo impetrandam atq; ad gratiam recu-
perandam quanquam dum recte subdit posse hunc actum impetrari a viris virtutibus sola
hominum ac varias earum fines fiat vt si ad observantiam precepti. Quocirca non
recte sentiunt q; q; volunt prius esse ac virtutem veracitatis et actum quam ex ipso:
rei hic fine fusse vt manifestet veritas peccatorum prius ac virtutem veracitatis ac:
tualis. Hanc tamen dicimus q; quum hi qui sacerdotis ipsa manifestatio sit via huic finem ve-
luti recognitio Deo gratias agimere debet ac virtutem prius fiant vt ait S. Ambrosius ibidem
Confessio vera quae fit in iudicijs potius pertinet ad poenale virtutis qua hunc actum confes-
sio fieri solita est quam huic finem de hac ergo confessione agendum est multa aut sit
illius conditiones quae omnes reducunt ad 16 quas recepit S. Th. Sup. dis. q. 3. a. 4.

Sit triplex omnibus confessio pura fidelis. Alij frequens nudi diuersa libet recensa
integra, secreta, luctuosa, accelerata. Porro et aliquando et sit parum pauca.
Ex quibus conditionibus plerique non pertinent ad substantiam sed ad modum actus confessionis sub:
stantialem solum requiri vt ex eo animi dolore a fidelibus sit de omnibus peccatis quibus quis

fiex ꝑt Corani Lyonnio minꝰ pro vtab ille ministrato obmicat beneficiū absolutionis de quib conditionibꝫ satis sunt ca qua docet s. Tho. vbi hoc ꝺ̄ ministꝛ verbo Confessio valeat. Ric. T. quæ d. q. 6. Quar. Ric. 21. quæ omnibꝫ determinate ca quæ ad Theologū disp. ꝑtinent ad hāc ꝓpositū capite reuocanꝫ.

Primum ē de ꝓcepto confessionis sit ne de iure diuino et quotiesdē et vtrum et aliqđ ꝓcepm Ecclesiasticum 2m vtrum et quæ integritas requiꝝ ad sacramentalē confessionem 3m est de qualitatibꝫ confessionis. Quoad primū attinet ad 1m caput qđ satis patet ex ipsa institutione sacri obligari fideles ad sacramentalē confessionem omnium peccatorum reliqua ꝓpositū ad illud ꝓcepm caput accepiam hinc examinanda ꝑtim a Clemmino lib. 7 de pœn. Capz. Quam. dist. 35 et 36 ubi ea de re nihil ꝓcepti et eandem tantum est ꝓmissi ꝓcepm confessionis sit de iure diuino vt semꝑ omnes Ecclesiæ senserunt qđ ex Trid. deffinit sess. 14 cap. 5. tenem. et Ecclesiæ determinat esse nempe in Conc. Later. sub Innocent. 3. et sess. cap. omnis vtriusq; sexus. vt triginta annis tale ꝓcepm impleret quod euidenter docuit Trid eodem cap. 5. tergnus aut quo impletꝫ tale ꝓcepm ex communi Ecclesiæ usu ē tempus quadragesimale et ibi docet Trid hoc disputandum post vnum Napolen post alios ꝑtim de quo Quar. sit. Quod ꝓpositū attinet ad 2m Caput confessi ex Trid. cap. 5. Iure diuino tenent pœnitentes confiteri omnia mort. non solum ni ꝑtē sed etiam vigilata quorum mediꝰ post diligentem sui discussionem cognitam sēnt qđ alioq; sacerdotes qui sunt ꝑ Ecclesiæ iudices relicti non possunt vllo suo munꝝ exercere de qua etiam nitegnit ꝑtē valent. q. 6. punct. 2. Quar dist. 22 sect. 1. vbi concludit etiam necesse esse confiteri circumstantias peccatorum notabiles aggrauantes etiam vltra eandem speciē et sect. 6 multa tradit ad cognoscendā numerica peccatorū distinctionē. quæ valde est. Ric. 3. aut. capadius. Quique examinari solent alterum ē vtrum confessio necessario debeat esse secreta et auricularis alterum ē vtrum confessio possit esse ꝓpositū ex communi Doctorum Theologorum optimē disputat Valent. q. 6. et Quar. dist. 21 sect. 2. nigrum re certa sunt duo 1m est Sacerdotē et fidelissimē posse fieri secretam confessionem de culpa secreta. deffinit ē in Trid. sess. 14 cap. 5. et patet communi usu Ecclesiæ 2m ē non esse de essentia sacramenti primi vt confessio sit secreta et auricularis quod etiam patet ex Trid. ibi. dem ait se non prohibere confessionem publicam in pœnitentia facere volentibꝫ voluntarie nimiꝝ ob aliquem honestum finem ergo non ē necesse ad essentiam sacramenti vt confessio sit secreta aliqq esset sub ꝓcepto diuino sunt confitendi q. omnia ex vi huius sacramenti

ꝺ̄ diuino ꝓcepto

à Chō sunt p certa deuiamen & voluntarie ga hoc non p̄cepit aliqua lege
vniuersali Ecclie vel̄ poterit ex talem Confessionem ga non satis constabit hu-
mana aliqua lege p̄ preceptū vt electa p̄sertim secreta ap̄enda essent p̄ceptū
publica Confessione nec ch esset valde difficile ap̄lem aliquorum hūs ergo de-
nūo determinat Ecclia super hac q. inquirendū é de Confessione informi quod ḡdē
examinari bet non solum difficulter inter Theologos sed ch̄m necessitem ad cognos-
cendum illū deberem q̄rere ad scientē esam vt non patebit sit ergo

QVAESTIO VNICA.

Vtrum detur aliqua Confessio sacramentalis quā sit vere
pars suius sacramenti essentialis sit tamen informis.

Notandum est. Confessionem illam esse informem que careat sua debita forma illius
cui informe dr̄ cui forma dicet. Cum aut̄ duplex tantum possit esse forma Confessio-
nis sacramentalis minimum prima et remota duplex dr̄ posse Confessio informis
et̄ dr̄ q̄dem carebit sua forma prima si careat absolutione cui⁹ Confessio é mā
prima vt diximus et hoc pacto ni solent non dicimus de Confessione informi ga
tam certum est posse dari Confessionem informem hoc modo ga certum est posse Confes-
sionem non dari absolutionem. 2m aut̄ modo carebit sua forma remota si careat sua
effectu et fine ad quem principaliter ordinatur Confessionis nisi si non essent gra-
ue dispositionem quia est remissio peccatorum que gre dicet forma Confessionis ga
finis comparat̄ se media sunt vero forlio ad obtin̄ni hoc ergo secūm est contingentia
posse examinanda Itaq; quoties an Confessio sacramentalis sit pars rei sacrā
prima informis hui sentiā é ar̄ ut dicunt vtrum possit dari rerum sacramentū pa-
ritatis et informe hoc é pē constituī in hac essā informe aut̄ hoc é absq; hac forma

DIFFICILIS ARTICULUS.

Vtrum sacramentum prima possit esse aliquod rum et informe.

Hic non quarung de potentia Dei absoluta seu ponta nā alius sacramentum sig-
bet esse Dei imperatorie.

Quarendo.

Notandum est. Si detur sacrā quum hoc ipso esse validum ac perfectum sacra-
mentum sit informe non esse necesse ex talem peccata iterum manifestare in alia Con-
fessione ga non tenemur peccata que in p̄cedenti bene et charitative fuerunt confessa iterum
confiteri ga hoc ipso non fiunt amplius mā necessaria confessionis sed q̄ si non sit va-
lidum et quia sacrā ga tenemur oīa peccata fideliter confiteri Ecclie ac p̄cepto

in aliqua pc sacrō primō. Quaritur dift. 5ac c̄ mgnimonem inter Scholast.

Primia cā Sanctō est magnorum virorum g̃ affirmat dam Sacrament valiđum et informe ꝙa S. Tho. Caiet. Durand. m 4 dis. 17. g 13. Gabriel Cajetg. q 2 a 3 ad 4 Salud. ibidem 26. Cordubē 4 Caiet. Dom. 1. opus Tract. 1. g 5. soto dis. 18. g 3 a. 3. Petrus Soto. Lect. 8. et Confessionē Ephes 3. Ledesma 2. 1ª g. 3. a. 1. ante dub. 1. Sylvester ꝙo Confessio 1ª g 22 Idem sentiunt alij plurimi recentiores. Navarr. manual Cap. g. n. 50. et hic in Comment. ad opus Frej de primā dis. 5. nu. 33. Valent. disp. 1. punc 2. g. 11. Suarez dis 20 sect. 5. et alij multi.

Pro 1ª hac sententia generali ratio fundatur ga nihil deest Sacramento primæ missionis requisitum ad hoc ut Confitendo ga non ignorat rotum sit formaliter ac non deberet esse dubium rotum sit valida Confessio facere ac primo iteranda esset Confessio minister ꝙ ea animi advertentia hoc aut' dubitat ga fideles post diligentem Confessionem suorum peccatorum ꝙ facere solent. Urbanus Vilo males Rom. tom. 3. tr. 4 dis. 17. g. 3. a. 4. dubitat an possit Confessarius qui est pars Sacramenti primæ esse ni cognitus et constitutus et licet hunc non teneat judicium absolutionis ad recipiendā secundam partem aliorum Sacramentis et sub dubio hunc ꝙfectus necessit ad sacramentum primæ non tenetur ad iterandam Confessionem nisi primam et validā valida quia ga alias esse iteranda Confessio ꝙ fuerunt ꝙa ꝙ non ꝙ primæ judicat absolutionis

Probat Sto Ledesma et Caiet. ga Ecclesia docet posse valida et informa ut Sacrificia Matrimonia Baptismus Ergo c̄ de sancto primæ hoc regarding non est. Quod si quæras ab his authoribus quam defectum sit ille qui parte integrum malitiam reddit informem varie sunt Doctores omnes tñ parte integritate Confessionis ex peccatorum suorum qua negant posse esse validum Sacramentum et parte absolutionis quæ est forma illis assignant defectus ꝙ quibus reddit informe qui continentur versus ex his Capitulis. Primō c̄ dicendum est defectum hunc ex gñe diligentiæ hic ꝙ minimum penitentis non facientis debitam diligentiam ut singula peccata recordetur etc. ubi Sto supra. Secundō c̄ ex defectu doloris et propositi efficacis quam ꝙ docent posse contingere informe ex defectu doloris nō efficacis non procurandi in futurum minimum hujus ꝙpositi sit conditionale si me peccare non ex toto ibidem quam ꝙ non solum assignat defectum talis propositi efficacis sed etiam docent posse esse defectum ipsius doloris efficacis nō procurantis confitentis si non sit hujus mi dolor ea ratione quia non esset integra Confessio omnium peccatorum ita Caiet. idem sub dubio Sotus et Salmd. Idem tenet sentire quam

Lemarchis de

Bernardus de Gandavo aquis Capol. a 1. ad archiep. Gotfredi valle ost. milit. dilec. non regni vt sit fm. cath. Sacerd. Salben. fidelis. 3 Princ. Caput è comm. doct. defectum dolonis efficacis habere virtutem Sacramentum ac gride aut eo non posse esse validum & informe apprehendat dolentis defectum in quo in suat varij modi dicendi Primus asserit esse defectum effectus contritionis ga nimis aut deest effectus contritionis hujusmodi modo potest esse contritus vt Petrus soto & plures alij aut ga nō sit effectus contritionis extrinsece ga nimis non sit gratus sacerdos innocentia vita sanctis. Secundus modus ait esse defectum effectus attritionis si tm non adsertat penitentis alleviando tunc tali dolore aliquis tunc esset integra confessio ga peteret peccata in confessione in quo dicendi nō alij non explicant quia sit ille defectus effectus attritionis vt Paludan. Capoly Ledes. alij aut explicant ga vt tunc sit huiusmodi defectus quod quis post diligentem sui examinis discussionem quae prudens videtur debito ad confessionem videat dolet quod de peccatis quorum sit memoriam non tm de omnibus mortalibus quae committit et quae tenet confiteri sta Valent. alij absolute dicunt tunc esse defectum quia quis non sit dolorem omnia peccatorum quae committit sed aliquos tm sta Quar. Soc. at. alij dicunt sufficere attritionem volendo ad integritatem non aut ad effectum illius. Ex quibus omnibus patet plenius ea sit authoritas distinguere de dolore ita vt alius sit sufficiens ad effectum sacerdotis alius vo ad receptionem gratiae ad effectum illius Patet 2° quomodo possit ex his quibet quare sui dicendi modum dicunt ex sacerdotum esse validum in his casibus quidem ga hunc possunt partes quae requirunt ad effectum illius esse informe ga illae non sufficiunt ad gratiam acquirendam sic ex non quidem sunt illa fictione hoc è quia illis defectibus positis

Quod si dicto quae mas Pastor sacerdotum informet sabitus sui effectum recedente fictione non omnes eodem mō respondent Paludan. cū Capol. Cajet. Ledes. Chur. Petro Soto. Valen. et Quarez Volunt sabitus effectum. Quia ea ga illa peccata ex sacerdotum valide remittuntur virtute clavium ergo det aliud sacerdotum aliquando sere sui effectum remittunt ergo hae non sit nec hoc dici sere recedente fictione quae sentia videtur esse S. Th. in eis quibus ergo vt Cajet. et Soto negant sabitus sui effectum ga sacerdotum quae steram possunt si patrum non sicut sui effectum non amplius illius stant vt patet in Luchar. explicat aut Soto aut Sentent. S. Th. q contrarium videtur scribit ita vt si signatis nigt ei conferatur gratia quae conferretur si forma a ti efficiet 2°. ita vt Durm. docet q aliud sacerdotum deleri peccata illa quae minus possunt confiteri fictione illam si alio sacramento.

Quod si quaeras 1°. Quomodo recedente fictione sacerdotum potentum scilt Rubeum efficax Scot. Palud. et Capol. Sacerdos primo validè ministrare quendam oratorium animam tunc Bapt. imprimit Characterem non nisi producat effectum illius Sacrati. Alij pro vt Valent. dicunt producit effectum physicè à Sacerdote etiam non consentente nec ad rationem ministri ad actionis regni existimat scilt alij dementiatent vt Quar. et alij.

Secundo quaeras. 2°. Quando erit ille effectus recedente fictione Scilt alij tunc fore quando pœnitens confiteri illam fictionem ita Valen. Soto et alij et S. Th. in 4. dist. 17. alij pro vt Quar. dicunt si illa fictio non fuit usum peccati effectus illum habuit tunc quando est dolor debitus de omnibus peccatis commissis respectu gratiæ aut athritionis requisitæ ad effectum Summa ergo recepto Ordine fonit effectus Sacrati ergo si poenitens habet debitam athritionem quæ sufficiens ministro Sacramento Ordinis ad delenda peccata requisita ibeon ac gratiæ antequeater debet poni effectus Sacramenti.

Secunda sententia negat. posse dari Sacerdotem validum et informe ita expresse Gabr. in 4 dist. 17 q. 1. a. 3. dub. 2. Adrianus q. 5. de Confess. dub. 5. Joan. Med. Codice de poen. tract. 2. de Confess. q. 20. Vejesa tr. 15 in Ind. Cap. 94 et 96. Item sentiunt alij summistæ Angelus Sylv. Confessio 1. num. 14 Rozella ibidem n. 3. et 4 Oden. 4. 18 Sup. ponit S. Bonau. in 4. dist. 17 2. p. dist. 2. 2. q. 3. Vnde ait Sacramentum Ordinis esse ad ministrandum et ideo vel quod illud dari ministrantem si sit dispositus debito vel servitutem et operaretenundam. Ad solutionem.

Notandum est 1°. Certum debere esse apud omnes non posse dari Sacerdotem Confessarium esse expresse confitentem nisi adsit debita ipsius forma probabile constat quod nisi posset sere bene ejusmodi sine debita forma à quo minime debet esse Ejus quibus manifeste sequitur altos ergo ministrare illam quæ sola aut æquivalenter absolute apposita non posset dari Sacerdotem expresse confitentem non vt ostendi supra q. 84 nullus ergo sine hac forma Alterum ergo esse certum posse esse quem Sacerdotem nisi habeat jurisdictionem à legitimo ministro quemque scilt debitam auctoritatem et debitam intentionem absolvendi ergo adest ille judicabit ergo dici esse à judice competente ergo cum debita intentione absolutionis ab eo non esset ergo potest non dicere. Item certum ergo posse esse sine actuali satisfactione quotidiana ergo si non esse pro expedita Sacerdotem Sacrati. Rursus hinc actuali ergo satisfactio virtualis et in proposito dicitur esse vnde S. Th. hic q. 90. a. 2. Vnde satisfactio non confert gratiam Sacramentalem vt in proposito. Si ergo alius defectus faceret hoc Sacerdotem validum et informe id non posse esse ex defectu forma aut ministri

forme aut ministri. nec cor ptē satisfactionis alterius debet ergo esse ex defectu alterius aliter nullus poniteret. Contra quod.

Notandum 2°. Hunc defectum non posse assignari ex pte ipsius confessionis. Confessio ex practica fieri pt debet esse integra omnia peccatorum in ge et numero sm Hug. lect. 14 cap. 6. quia Can. ibidem docet cum quis teneatur aliqd rehiere nihil deinde bonitat p sacerdotem remittendum proponere ergo si hoc huiusmodi defectus nullus est sacramentum qa nihil ppositi remittendi p sacerdotem et ratio est pt quia non esset actus rei et adequati medicij cui proprij debent autores totalis initia huius q. Ex qua patet falsa est q.a. 1ª tenta dicentes defectum assignari posse ex pte debite diligentie ad recordanda singula peccata numero si ea non subest huiusmodi debita diligentia non non erit integra confessio omnium peccatorum ergo penitens non potest integram integritatem ad ventum sacti qa regnit Caiet. et bibitur non pt ergo assignari defectus ex pte debite diligentie qa dog lea hic facit similem et rationem Sanctum Thom ergo defectus assignabilis ex pte doloris qa ad pte alia actus penit.

Sed Dices pt assignari ex pte voluntatis suscipientis hoc sacrm. Contra qa ex pte huius voluntatis non pt esse ullus defectus qa sic ille sit sine ad dandum in executione primat ea quae sunt necessaria ad essm sacrm non ē cum derogat huic sacrō efficacitas quandoquidem ministri ponentis ponit debitis requisitis ex pte huius non alium nempe dolorem et integram confessionem ipse minister Dei requirens voluntatem ad essm est ergo defectus assignandus ex pte doloris. Ex quo sequit ultimus ex dictis sacrm informe necessario in ipso concredendum esse penitentis aliquem dolorem q sit satis ad conferendum sacrm essm non ad essm ut coniungatur sacramento autoritas Sanctō Ratio ipsius ē qa si non esset necessarium ad essm sacrm ad essm ergo non concederet sacrum essentia constituens sine quo esse sacrm non potest. Ergo potest sit.

Conclusio Unica. Sacrum confessionis quia seu valiturum non pt esse informe. Sic quum quod nunquam erat verum pt quod ad sui constitutionem essentiam requirat aliquid debere necessario esse praeexistens non autem informe quod ē contra 1ª sententiam. Probat Hanc conclusionem Medina d. non multi recentiores Ea posita qd sit pnum sacramentum debet esse penitentis qui absolutionem sacrm et informe penitentia ad essm qui absolutus ergo si est informe non ē qui sacrm sic hoc non ē efficax qa dicerent adversarij deberet quidem esse absolutus penitentia non tamen non exercet absolutio sed sine effectu qui recedet sicut sacrm baptismi si in se dictum dispositum ad essm licet non sit

venes Baptis. non th pè è hoc mundatq à peccatis &c. q type quo vocabat fidelis.
Sthō. ergo Melig Propō et Sc quadruplici auctoritate S. Pē. 1ª è ni q alis. 23. q. 1. a. 4
ni Corpe vbi in hoc assignat disparitom inter sacrām extremā Vnctionis ex una pte
et alios sacrām priē et Eucharis. ex alia quod extrema vnctiō possit omitti quod dt
de aliā huiq sacrām non sed necessario effm huiq seqnti. Sed nigt Carnalem in Bap
translatiā in Eucharistia et remissio peccatorum in priē exponte Confessione que ef
de effā sacrām priē ergo S. Th. dicē docet non dari sacrām priē quam potitis an-
nibus effalibus quod fructuosum non sit qz positis effalibus assignat remissionem pec-
cati tanqm necessariū effm illig quod nigat in extrema vnctione et concedit in
alijs. Confirmē hec auctoritas. Qz docens ubi supra S. Th formam effalem extreme Vn-
ctionis non debere esse indicativam sed deprecativam qz non sonq nigt sed huius effm
at qo formam priē et Eucharistie esse indicativam qz sensu petit hui effm positis
sacrām effalibus ergo S. Th arbitrat non posse dari q ef remissio peccatoq ni sacr
extō priē separatā ab ipsa sacrō effa qn dogden. eig formam è indicativa de tem-
pore presenti ad quide nigm Concedit sacrām effalem Constitutam in ea forma.
2da auctoritas è ex S. p. q. 86. a. 6. Vbi docet ad ois penitentis Concursum debere ad
effm sacrām priē nisi qm remissionem culpe qz quidem prius potius fiat à forma Sti
nisq priusq fit à mā et ad ois penitentis qz ex vtriusq pte è vnū sacrām ergo
sentit ex ad. q non Concurrunt non esse in mā huiq sacrām effalem ad quide non dat
sacrām informe ni quo necessario mā ad ois actq q è dolor de peccato non debent Concur-
rere qz in ipso sacrō informi dolor q è pars mā ad ois actq ad eius effm Constituendā non è
dabile ad effm sacrām de quo dt potius alig pte dolor et offensi ef hyp.
3tia auctoritas ex S. p. q. 90. a. 2. ad 2m vbi ait. sic dicendū S. Th. sacrām effalem non pos-
se esse priē sacrām qz non confert gram quē dt esse effm sacrām nona legis sed confer-
re gram vt è in proposito comq augere vt è ex executione hyp S. Th. sacrām Concedit
omnem huiq sacrām priē ad gram conferre alioq non fuisset ei ubiq empliciter quo
pacto sacrām satisfactio conferat gram potuisset in inferere esse priē et non conferat gram.
4ta auctoritas ex. q. 84. ht a. 1. ad 3. vbi docet in verbis sacrām actq huius effm dis-
ponē ad gram sacramentalem at in hoc sacrō esse priē ma ad em ergo negat in hoc sacrō
actus humanos esse dispositē ad aut dat sacrām informe actus humanos omnē dispones
qz ibi illum dolorem q fit pars debet dari alig qui disponē ad gram ministrato q in
detrahat penitentē gratiam Constat ergo manifeste gratiam sensu S. Th. Concedendā non sit
sacrām venim

Sacrum ... et riforme ... nirandi ... nemine ... Thom. ... hec responsio ...
Dubit. 2° Concesso ... aut tenet ... Sess. ... Cap. 3. ... an actus ... Ad ... nimis ... confessionem et satisfactionem ... actus ... Sacri ... dicat ... non ... quatenus ... parentes ... Sacram ... et regnat ... peccatorum remissionem ... Ergo ... regnat. ... Hinc ... actus ... non habet ... Sacri ... Sed ... Sacrum ... Ad ... habet ... regnat ... confessionem Sacri ... aut ... peccatorum remissionem ... Ergo ... Sacri ... non habet ... Sacri ... Ad ... peccatorum remissionem ... Ergo ... regnant ... illa ... non sunt ... habet ... Ergo ... Ad ... peccatorum remissionem ... Ergo ... Sacri ... Ad ... Sacri ... Ergo ... Ad ... Sacri ... Ad ... Sacri ... Ad ... Sacri

Dicunt tñ nihilominus non ꝑt illa concernere de aliam rem extraneam d. g. ꝑt matte-
gere hc alia ꝑ quis obseruare teneat. Captatum ex uoto non ꝑt sancta obligatio eidem
concerne dependens ab alio extraneo. Rō huius ra ratio est ꝙ illa ꝑticula pro-
teng est non serent hanc vemm significatiuā ꝑ constarent obligationem concerne libē
ab aliquo alio exemplea quia sunt signata et nota per se ita. Debent ergo isti patres
fratres negare ac plenam peccatorum remissionem.

Semiq Probo. Supp mātē 6ª ꝑ sit. qa sacrā nouae legis efficiunt ꝙm in ipso efficiē-
ter recipiente mira vitaq; operatio ipsam gram ꝛ docet Trid. sess 7. can 6. ergo quando ꝑ illa
sacrum quod dicit informē qa est vemm sacrum per adeptionē vel ꝑ se informe et
non gdcat gram debent assignare causam magis peculiarem quod illa qd dicen gram
faciant assignare non possunt qa aut ponitur hc peccatum de nouo in ipsa sacramenti
suscepione aut retinetur quod peccati erat. Sed vtrum horum est voluntarie contractū:
hi peccandi de hc non est ipsum sacrum quod ꝑ se ipsum efficaciam doloris de peccā-
to ꝑ 2ª ergo retinetur voluntarie vel non ꝑ voluntarie ergo cessante ꝙ nouum
peccatum voluntarie et est complacentia illius actus hc non est ipsum sacramentum ꝑ
dicitur ꝑ non voluntarie ergo illius seu ignorantiam vincibilem peritura ꝙ gram ꝑ-
tum potest. Sabem alias non voluntarium ꝑ patet ex 1ª 2dæ q. 6. Secundo illius est ipsa:
rantia inuincibilis ꝙ ponitur debitus dolor de peccato cum proposito non peccandi
de cetero quem esse partem essentialem huius sacramenti supponebat supra hoc
go hoc sacramentum est sufficiens ipsa alias sacramenta nouum hunc peccatum
obstantia peccatum mortale hinc non habet conferendum et efficax ergo multo
multo magis ea sacramenta quae sunt mortuorum quam deleuidea magis vide-
rentur ad delenda peccata mortua et dico hoc sacramentum remittet peccata
eius quem supponimus nullum habere affectum de peccato praeterito huius rationis
efficacia magis sequenti ratione declarabitur.

Secunda ratio sit quia vemm sacramentum non potest fieri informe nisi per de-
fectum doloris sed ꝑ non est defectus doloris non potest assignari alius defectus ꝑ-
ceadens in Natura. ergo vemm sacramentum non potest fieri informe. Maior
Probatur ex eo quod omnis dolor qui est necessarius ad capiendum sacramenti
debet etiam esse sufficiens ad ipsius efficaciam ergo non ꝑt fieri informe per nullum
doloris defectum. Antecedens ꝓbatur qa dolor qui est necessaria pars huius sacra-
menti debet esse actualis supernaturalis ex supra. Sed scitur quia credi-
dit omnem affe-

dat omnem affectum peccandi bene et attritionem assignat Trid. Sess. 14 Cap. 4. tanquam partem essentialem huius Sacramenti quod ex hac assignet clarum est ex hoc quod aut hanc velit esse partem huius Sacramenti patet Quia gravamen Concilij erat in assignare modum primò postquam docuerat de eius forma modum autem dicit esse illos tres actus penitentis nempe Contritionem Confessionem et Satisfactionem quam dicit Contritionem Cap. 4 dicendit meam quæ est Contritio perfecta et dicit attritio ergo eam assignat partem Quia ea Contritione docet eam sufficere ad gratiam si sit in Sacramento non est autem Contritio in Sacramento nisi tanquam pars Quod demq; hoc debeat esse necessaria huius essentialis pars illius Trid. ga Concil. ibi ex professo agit de hac pte primò et multa alia assignat Ro ea Canonum ibi ex eo quod Contritio vel attritio ponitur in Sacramento: hanc partes vt dicunt nisi aduersarij Sacrilegi falsum esse quod ipsi docent nos autem Catholicos asserere hoc Sacramentum conferre gratiam aliqs horas motus liberi arbitrij quæ actus Concilij non pt deduci nisi ponatur illam Contritionem aut attritionem esse necessariam partem huius Sacri ga si non sit necessaria pars ergo hinc non potest hoc Sacramentum posse conferre gratiam sine hoc modo liberi arbitrij dicerent Sacrilegi esto licet interdum requiratur contritio aut attritio sit non necessaria ergo potest hoc Sacramentum sine illis conferre gratiam et consequenter sine hoc motu liberi arbitrij ga alios huius modi homo motus non assignatis vnde inferres bonum motum liberi arbitrij requiri.

Quare posset aliqs velle probare sine ijs actibus Sacrum non conferre gratiam non sit probatum non posse esse Sacrum sine ijs actibus cum quod confert gratiam ergo non plures illos actus esse necessarias partes huius Sacri Scripturæ Sed contra hanc Negationem ex quo sine illis particulis hoc Sacrum non pt conferre gratiam ergo sunt necessariæ partes huius Sacramenti ga omnes aduersarij volunt recedentes fictionis hunc Sacrum reformare conferre gratiam ergo hanc eam debuit Xpus has partes quando fuit reformare illud Sacramentum aliqs aliquando conferret gratiam sine suis pribus ergo hoc Sacrum postq; reformatum hinc non debet Xpus has ptes ex consequenti etiam sunt substantiam Sacramenti. Quod si dicant Sacrum reformatum nunquam conferre gratiam etiam recedente fictione vt voluit Soto in 4to Sententiarum Contra hoc est ga vt notant ex cap. 3. Concilij non esse partes nisi quatenus requirit ad integritatem et ad gratiam 2º quod non sit conformatum ad dictam S. Pe quæ pti putant attritionem de Sacro reformato 3º quod non haberet actum vere ad quem ponebat Deus ga ita peccata nunquam remittit.

rentur vt paulo post probabo.

Dicit Rubi Caeta non ē signū ga nā ventitat̄ p̄ē ep̄ vt eius forma sibi: at veritatem in ra verborum significatē. Ergo sacrū nīforme non tēt naā gi sacrū p̄ē ē consequēs sacrū nīforme non ē p̄m sacrū. Ost ep̄ certa ga tota ventā xpīa legis dicit ēse ga signa ergo ī ipsa significatē plenā forma dicit sa: ber significata veritatem non ēt ep̄ p̄m signum ī eius forma non tēt veritatem ī significando vnde statim cessans v.g. que non tēt ga semē tm̄ representa cessa: ans non ē ga statim ē signum cessans Nō Rubi ga significata forma huius sacrāt: ī ē vt remittat peccata penitentis vt dixi q. 84 ergo vt sit ga p̄m signum huius remis: sionis dat vere remitti peccata quia ni tenetur aliqd signum ē plenum ī quantum ep̄ forme sue significato vnde ille propōnes non sunt vere que non sunt sufficiendo conformitatem sue obiō si aut dat sacrū nīforme non vē remittunt peccata penitentis nam vere remanēt ī subō vt prius etiā fatentib⁹ aduersarijs ergo nō re: mittunt

Ad tuū argumentū Dico p̄sent remitti gdam peccata penitē: tis non tm̄ p̄illo tpo gdo dat absolutio sed p̄illo tpo gdo erit debitē dispositus quem admodū accidit in eo q̄ frete suscipit Bapt. sacrū Dico tm̄ ga non omnes concedunt hoc sacrū remittere peccata vt supra nobis ēāa recedente fic: one ergo saltem in sensu non remittit nec p̄mā forma huius sacri ventā non tēt Deinde ga forma absolutionis ē in p̄senti et modo indicatiuo ego te absolu: o ergo vt sit verū hoc debet esse de p̄senti absoluti et peccata remissa sunt enim propositio de futuro verificatur p̄ obitū futurum ita et propositio de presenti ve: rificari debet per obitū presens quod manifestē confirmatur ex aliis sacramēt: Nam forma Eucharistiē v.g. que ē de presenti hoc est Corpus meum statim ibi ēse Corpus Christi certum ī fide Catholica et sic de Sacerdote Baptizante ergo ī ēse ergo pari ratē de effectu sacramenti penitentie dicā debet

Ad 2m contra hoc assumptū illud de Baptismo in quo forma ē ego te Baptizo q. Quia tm̄ possit ēse vera forma etiā non remittant peccata non est signum contra nos Ga forma illa ego te Baptizo habet veritatem quia saltem in alio primo mundat hoc peccatum a peccata quia nimis saltem mediate ille: cit essendo ea quem necessario sequitur gratia ipsa ī actu secundo si non sit ibem alq̄ vbi habet semp̄ suam veritatem ad vero illa absolutionis forma nihil prorsus producit ad quod se queat remissio peccatorum.

Ad 3m quod.

Xam quod aiunt Capreolus et Paludanus producunt illum ornatum materiam requiritur proxime ab omnibus tanquam exagitatum ad effugiendas difficultates. Secunda est contra S. Th. q. 84 a. 1 ad 3m qui vult huius Sacramenti non esse Sacramentum esse penitentiam materiam ergo non est ornatus. Tertio quia ille ornatus esset aliquid praeter remissionem culpae et restitutionem ad pristinum statum hoc autem apertis negat S. Th. 3 p. q. 63 a. 6. Quia ille ornatus esset aliqua qualitas supernaturalis et ordinata ad aliquem finem supernaturalem ergo esset aliquis character vt patet ex Scotus q. 63 a. 3. at non ponimus character in hoc Sacramento Baptismo Confirmatio et Ordo vt ex praefatis docet S. Th. et Scotus a. 6 citato. Tandem quia Sacramentum poenitentiae est iterabile quoties libuerit ergo non est recipere vt gratiam gratia vero ratione cuius fiat peccatorum remissio praecise secundum se Baptismo Confirmatione et ordine quae ratio expresse colligi videt ex Trid. Sess. 7. can. 9. Ex hac Conclusione sic probata colligitur prima. esse quod illam definitionem in prima sententia de dolore sufficiente ad effectum Sacramenti et de dolore essentiali falsam est enim non posse dolorem sufficere ad essentiam quae etiam non sit sufficiens ad effectum Sacramenti prius.

Colligitur secundo non recte in prima sententia assignari definitionem quia cum omne Sacramentum poenitentiae sit informe ex parte doloris seu propositi non dolor requisitus ad essentiam debet esse talis vt concludat omnem voluntatem peccandi vt probatum est hic autem talis est in quolibet Sacramento vt videmus.

Unde ulterius sequitur non posse vere dici quod affirmant auctores in tertio modo in prima sententia nimirum posse aliquem dolere de peccatis tantum quoniam habet memoriam non tamen de omnibus simpliciter cui ita hinc esse dolorem ad essentiam sufficientem non tamen ad effectum hoc nigram omne non est quia probatum est antecedens quod est pars requisita huius Sacramenti debere excludere omnem voluntatem peccandi ergo affectus debet esse non de omnibus peccatis (omnibus) non quod est de peccatis particularibus est talis sint quin est incompatibile cum affectu alicuius peccatorum non enim ex eo quod quis odit furtum vt talem est necesse ut detestetur fornicationem &c. Praeterea quia Probatum est dolorem essentialem huius Sacramenti esse etiam efficacem ad effectum illius.

Colligitur tertio non esse necesse dicere hoc Sacramentum informe agere grande

dicen est minimum quando recedit fictus nam si non est verum sacramentum non agit. Dicu tamen non esse necesse non aut° olim non posse assen quia ut recte valentia dicit supra non est absurdum quod aliquid quod nō est agere vi instrumenti Dei.

Colligitur quarto ea peccata quae non fuerit remissa p confessionem illi quae fuit informis esse iterum subjicienda claviibus Ecclesiae quia non fuerunt sub veris clavibus cum non fuerit vera et sacramentalis confessio.

Secunda erat: dicatur confessio informis si tamen illa peccata non fuerunt vere remissa debent iterum exprimi in confessione non enim liberantur a peccato post baptismum commisso nisi per veram sacerdotis absolutionem ut aperte patet ex Ind. sess. 14 cap. 2 minimum sit copia confessarij vf.

Colligitur quinto quomodo repellenda sint ea omnia quae ad explicationem primae sententiae dicta sunt ibi probatum enim est non posse esse detestationem ullam hinc ex parte confessionis hinc ex parte diligentiae hinc ex parte doloris nec posse dari ornatum illum rationi huius sacramentum agat quando non est.

Ex his videtur ad argumenta primae sententiae. Ad primum enim dico dari posse confitendi cum scilicet poenitens post diligentem peccatorum suorum discussionem confiteatur omnia ea quae detestetur hinc per contritionem perfectam hinc per attritionem dolentiam debita autem diligentia est ea ut omnes fatentur quae prudentis confessarij iudicio iudicatur satis esse unde nec pateat adhuc semper standum est prudenti confessarij iudicio. Ipsum addo etiamsi paratus confessionis formis non tamen hinc sequi facile nimium posse confessionibus quia etiam dubitari potest utrum vera sit confessio informis nimirum utrum habeat dolorem illum requisitum vf. et utrum remittantur peccata per confessionem informem nisi ea denuo subjiciantur clavibus in confessione sacramentali et alia huiusmodi.

Ad 2dum Thomistarum Ipsi primo propter illum locum non esse concedendum sacramentum informe quia loca quae ex S. Th. supra attulimus multo clariora et certiora existunt quae debent. Item de alia S. Thomae non loqui de tali sacramento confessionis. Ita de confessione quae est pars sacramenti ut aperte patet ex mihi corporis christum et bene confessionem dicit posse esse informem hoc est hinc character in eo qui non est sufficienter contritus quod probat quia ille potest se subiicere clavibus Ecclesiae sine sufficienti contritione tunc autem non percipit fructum sacramenti Et recedente fictione tunc est ni quit ni ditenis sacramenti

bris sacramentis Ex hiis ergo verbis solum habetur confessionem quod est
pars sacramenti aliquando esse informem videtur ante veram absolutionem
non autem post collatam absolutionem quod patet sic primo et clare ar gene-
to ex verbis eiusdem sancti Thome quia si loqueretur de confessione post
absolutionem concederet necessario sacramentum penitentie informe ac
promde ceteras eius partes nempe contritionem et satisfactionem quan-
doquidem partes non possunt habere effectum sacramenti si ipsum sacra-
mentum nihil producat sed sanctus Thomas verbis eiusdem locis ad
secundum negat contritionem et satisfactionem posse esse informem quia v:
quicquid significat per deo ac promde debet homo esse deo per charitatem uni-
tus quod non est significat in ipsa confessione quod sit hominis.
Ex quibus patet contritionem non posse esse informem nec sa-
tisfactionem in doctrina sancti Thome cum de contritione quidem si sit
perfecta certum est de satisfactione est maior dispositas de qua nihil
in presenti Ex qua doctrina sequitur quo pacto intelligenda sint
que sanctus doctor ibidem in corpore docet scilicet minimum non esse iterum
dam confessionem ab eo qui fictus accedit ad sacramentum de facto esse
si postmodum illam fictionem confiteatur hoc cum intelligi debet ante
absolutionem in eadem confessione sacramentali quia de confessione ante
absolutionem loquitur sanctus Thomas ut probatum est
Ad 1m quidem sanctus doctor ibi docet illam confessionem informem
non percipere finem absolutionis hinc sed postmodum recedente fictio-
ne ergo loquitur de confessione post absolutionem. Respondeo dupli-
cem esse finem absolutionis unum quidem qui est ab absolutione ta-
quam ab efficiente qui est gratia sacramentalis et de hoc non loquitur
sanctus Thomas cum ait percipi postmodum recedente fictione quia ut
opertum est non concedit ibi sacramentum informe Alterum est
ab absolutione tanquam tanquam a fine ad quem penitens ordinat
confessionem suam nempe ut accedat cum debito dolore sc. Et cum
dicit percipi recedente fictione quia hinc venum habet dolorem de-
bitas dispositiones ad finem absolutionis aptas ponitur percipit au-
tem finem absolutionis finaliter qui ponit apta media ad consequendum finem

Ex quibus etiam patet cum dicat Sanctus Thomas confessionem interiorem esse sufficientem effectum recedente fictione licet est miquit in ceteris sacramentis id contrarium est non quia non sit sufficiens effectum sacramentalem efficienter ab ipso sacramento quia falsum est in ceteris sacramentis dari effectum sacramentalem recedente fictione post complementum sacramentum vt patet in eucharistia extrema unctione matrimonio &c. Sed quia est sufficiens effectum qui est a ceteris finaliter nempe quia recedente fictione hunc penitens procurat sibi illam dispositionem quam debet habere vt rite suscipiat illa sacramenta.

Ad tertium Respondeo ego cetera sacramenta sint valida et infirmia id tamen est peculiare in sacramento penitentie quod non possit esse validum et infirme Ratio disparitatis est hoc quia alia non essentialiter constituuntur per eam dispositionem quod est satis ad effectum ipsorum et ita ego possit sacramentum eucharistie et baptismi esse infirme et verum sacramentum At sacramentum penitentie constituitur essentialiter per dispositionem insequentis quod satis est ad effectum vt probatum est et id circo non dabit infirme hoc sacramentum.

Ad quintum Solutur etiam alia quae sic quam alij exaggerant cum scilicet cetera precepta contra gratiam impleri possint et non precepta penitentie Solutur autem primo quia falsum assumitur nam precep-
tum sanitatis et sumendi eucharistiam
etiam et similia non implentur extra
gratiam Ideo ego id et verum tamen
non ratio disparitatis est quia dis-
positiones quod habent con-
nexionem cum grati-
a precaquuntur
in sacramen-
to penitentie.

Quæstio vicesimaquarta. Vltima.
De satisfactione et ministro.

Circa primum quæritur de satisfactione et de ministro. Et arguitur quod non sit necessaria satisfactio. Quia sicut dicit Augustinus in libro de vera et falsa penitentia, Deus non exigit a nobis aliquam satisfactionem pro peccatis, sed solum veram contritionem et confessionem. Sed contritio et confessio sufficiunt ad remissionem peccatorum. Ergo satisfactio non est necessaria. Item, Ezechiel 18. dicitur: Si impius egerit penitentiam ab omnibus peccatis suis, vita vivet et non morietur. Sed vivere et non mori est remissionem peccatorum habere. Ergo sine satisfactione impius habet remissionem peccatorum. Item, Ezechiel 33. dicitur: Si impius egerit penitentiam, justitiæ ejus non imputabuntur ei. Sed justitiæ ejus sunt opera satisfactionis. Ergo opera satisfactionis non imputantur ad remissionem peccatorum. Item, Matthæi 9. dicitur: Confide, fili, remittuntur tibi peccata tua. Sed non dicitur: Confide, fili, satisfacit tibi. Ergo satisfactio non est necessaria ad remissionem peccatorum. Item, Matthæi 18. dicitur: Dimisit ei debitum. Sed non dicitur: Dimisit ei debitum et exegit ab eo satisfactionem

Hinc patet nec posse illum efficax velle transire ope ga sacerdos non sit sane mi.

Secus 4°. debere sem satisfactionem esse opus satisfactionis et adigan alicuig ministrò qa satisfactio p̃ sit actus longe m̃ma p̃ndens dñe de gñe Trid. Sess. 14 can. 13. non ñ necessario dē esse alius exterus seu pt esse interus ñ confessario videbitur magis expedire vt ho obliget penitentem vt sæpiꝰ ꝓponat non peccare.

Hic solet esse ma Cenio q. Vtrum priùs ab vno Confessario mi possit mutari ab alio de qua re Quan. Dis. 38 Sect. 1o. Quia ri re

Dico Primo non posse mutari ab alio sacerdote qui non possit concedere indulgentias non audita confessione sacerdotis penitentis. Patet qa illa mi potestas est ordinis qui non pt exercere circa subjectum audita cāa

Dico 2°. Pt mutari ab alio audita pia confessione sacerdotis penitentis patet ex hac sententia ferter a legitimo iudice et ꝓpter rectè negotium cāa absentis penitentis ñ huiusmodi etenim subiecta eadem peccata rursum sentant postulare nequit hoc fit ministerio alterius confessarii qa sic sacramentum mi pitentiæ ñ fuisset penitentis

Dico 3°. Ille q pt audire confessiones pt non audita confessione retinere primò quin fiat peccatum. Quia loco citato. Quod ñ intelligit si penitentibus sit medicinalibus quibus fere communiter mi poni solet in confessionibus.

Dico Quarto. Infenio sacerdos ñ pt casibus mihi reservatis ꝓpter reservatos hipsi non pt mutare priùs eam audita confessione sacerdotis. Patet qa mihi casibus non est legitimus iudex et idcirco reservata hipsi. Quod si dicat illa peccata illa reservata sunt ipse dimissa priùs confessionem ergo pt circa illa mutare priùs quidquam amplius reservata non sunt. Respondeo ep. qa si mutaret priùs circa illa peccata sacerdos exerceret nimis nichilominus retractando ipsorum confessionem ideo se servet circa illa ac si nunquam essent dimissa et ideo non pt mutare priùs.

Quod attinet ad ministrum Dico Primo debere necessariò esse sacerdotem ut patet ex Floren. in decret. Unica. et Trid. Sess. 14. Cap. 7. Can. 9. et 10. non tamen talem potestatem solis Sphæstradidit vt constat ex doctrina S. Th. quæ citat Quardis q. 84. Art.

Dico Secundo debere esse sacerdotem seu habentem dictionem super penitentem aut ordinarium aut delegatum Sac. Trid. Sess. 14 Cap. 7. Can. 9 dicit quidem q non potest exercere nisi in subditum vt ibidem docet Concilium.

Dico Tertiò Esse habentem dictionem ordinariam licet per se esse in manu pontificis respecta omnium fidelium in totum pt etiam habere dictionem ordinariam respectu certorum fidelium in certum pt. Sic Papa habet potestatem ordinariam respectu omnium fidelium in totum orbe christiano respectu certarum personarum pt etiam habere dictionem ordinariam respectu certorum fidelium in certum pt. Sic Papa habet potestatem ordinariam respectu omnium fidelium in totum orbe christiano respectu certarum personarum

Inter pars.

Prior pars probatur patet ga summus pontifex est petri successor et pastor universalis ecclesie totius nam Petro et successoribus dictum est Matt. 16. Tibi dabo claves regni celorum et Joan 20 pasce oves meas. optime et fuse probat Bellarm. lib. 1. de summo pontifice cap. 12. Ergo summus pontifex habet iurisdictionem ordinariam episcopis omnes fideles et ipse sue et non dependentem ab alia potestate cui sit inferior. Posterior pars probatur ex Gratian. Dis. 21 sedet 1. et in 33. PP. Idem patet ex hoc quod nam summus pontifex creat episcopum illicq designat iurisdictionem in hunc vel illum populum q. circa hos vel illos capiat.

Dixi determinatam iurisdictionem q. ga utrecte sunt quasi vicarii licet immediate regunt. Petro et successoribus gubernationem ecclesie ita ut varijs in partibus ecclesia gubernari debeat q episcopus tamen assignatus pro numero et determinata loco et iurisdictionem religionis ipsi summo pontifici. Quemadmodum licet Stephanus confessionis Christi voluerit ut cognati temporibus inquirerent per summos pontifices tamen religuit in potestate eorum ut designarent hoc vel illud requisitum ad confessionem non tamen hoc legit episcopos non sine simplici iurisdictionem ordinariam ga hoc ipso quod creantur pastores animarum in illas sunt iurisdictionem ordinariam ga alioq non essent pastores quorum munus est regere has omnes hoc aut est habere iurisdictionem ordinariam nempe sine quibus omnes que illorum officio committerentur de iurisdictione delegata quasi et quot modis possit et quod communicari recte Quar. dis. 26. Quum aut sacerdos sit aliquam iurisdictionem respu eig grande confessio de mortalibus ni articulo mortis alias alio legitimo confessario Sine etiam disputat Quar dis. 26 sect 4 quo etiam patto 5. sect. disputat Quum omnis sacerdos sit iurisdictionem circa peccatos remittendi tertia absolutionem Quod pro et gratia bonitas regnat in confessario et sua vide Quar dis. 25. sect. 1. et 22. Simile posset hic quidi Quum possit sacerdos absolvere etiam q brab Joan 20. circa certum et delictum in decreto Item 8. non posse sedet quem quam absolvi q brab Ita debere esse presentem confessarium Domiq de silentio et secreto confessarij quod tenetq servare vinculabit confessarij legite Quar. Dis. 23. Quam re. Breviter.

Notandum est. Cum dicimq minimum huius sacri debere esse sacerdotem intelligendum esse illum q sacerdotij ordinem recte suscepit minimi q integrum eij ordinis etiam q integram formam. Suppono ch in collatione sacerdotalis ordinis duplicem esse.

formam Eccl. particularem quam quidem cum traditur Sacerdoti ordinando
calix cum vino et aqua et patena cum hostia et offertur ab Epo forma accipe potes-
tatem offerendi sacrificium quae Materia et forma Collegii Florent.
in decreto unionis. Alteram pro cum pst communicaret Epus
in pont. magn sacerdotii Capitibus offerens illi pro accepto
quod S. Ignatius remisserit peccata dr. Eccl. quae pte ut facer
dos recipiat duplicem potestatem partialem minorum in
Corpus Chri. verum et mi corpus Chri mysticum quae
Sententia est Scoti in 4 dis. 4. q. 1. Eccl. optime defendit
Gabr. in 3 p. dicit quod minimum huic sacrti. ope
Sacerdotem nec ordinatum per vtramq. ma
teriam et formam quod etiam post pro-
bat Gabr. loco citato. Et q.
hoc dicta sint de to:
to sacramento
pœnitentiæ
tib.

A. L. D. O. M. V. B. C. H.

Finis. Eodem Anno 1636. 21 Martij

BIBLIOTEKA
FUNDACYI
HR. BAWORowskiego

Divinum auxilium maneat semper nobiscum.

BIBLIOTEKA
FUNDACJI
KS. A. JAKUBOWSKIEGO

BIBLIOTEKA
FUNDACYI
HR. BAWORÓWSKICH
Rękps. Nr. 422.
K. 280.

Skanowanie i opracowanie graficzne na CD-ROM :

ul. Krzemowa 1
62-002 Suchy Las
www.digital-center.pl
biuro@digital-center.pl
tel./fax (0-61) 665 82 72
tel./fax (0-61) 665 82 82

Wszelkie prawa producenta i właściciela zastrzeżone.
Kopiowanie, wypożyczenie, oraz publiczne odtwarzanie w całości lub we fragmentach zabronione.

All rights reserved. Unauthorized copying, reproduction, lending, public performance and broadcasting of the whole or fragments prohibited.